STEPHEN KING

ORAŞUL BÂNTUIT

Vol. 1

„Oraşul ăsta bătrân mi-a fost cămin de când mă ştiu
Oraşul ăsta va rămâne şi după ce eu n-oi mai fi.
Priveşte-n jur, cartierul de est, cartierul de vest
Au încercat să te doboare, dar încă te mai am în sânge."

The Michael Stanley Band

„Ce cauţi, prieten vechi?
După atâţia ani petrecuţi departe, te-ai întors
Cu imagini păstrate cu grijă
Sub ceruri străine
Prea departe de ţinuturile tale."

Georgios Seferis

„Din senin, teroarea vine."

Neil Young

STEPHEN KING

ORAŞUL BÂNTUIT

Vol. 1

„Oraşul ăsta bătrân mi-a fost cămin de când mă ştiu
Oraşul ăsta va rămâne şi după ce eu n-oi mai fi.
Priveşte-n jur, cartierul de est, cartierul de vest
Au încercat să te doboare, dar încă te mai am în sânge.”

The Michael Stanley Band

„Ce cauţi, prieten vechi?
După atâţia ani petrecuţi departe, te-ai întors
Cu imagini păstrate cu grijă
Sub ceruri străine
Prea departe de ţinuturile tale.”

Georgios Seferis

„Din senin, teroarea vine.”

Neil Young

Partea întâi
Umbra din trecut

„Încep!
Desăvârşită
floarea îşi desface petalele-i viu colorate
larg în soare
Dar limba albinei
nu le găseşte
Şi se cufundă iarăşi în ţărână
cu un strigăt –
căci ai putea numi strigăt
ceea ce li se furişează pe buze, aidoma unui fior
pe când în van aşteaptă şi apoi dispar…”

William Carlos Williams,
Paterson

„Înfrânt în oraşul unui mort.”

Bruce Springsteen

Copiii mei, o carte reprezintă adevărul dinlăuntrul minciunii, iar adevărul acestei cărţi este destul de simplu: există magie.

S.K.

Capitolul 1
După potop (1957)

1

Teroarea, care avea să nu se mai sfârşească timp de încă douăzeci şi opt de ani – dacă într-adevăr s-a sfârşit vreodată – a început, din câte ştiu eu, în momentul când o bărcuţă confecţionată dintr-o pagină de ziar plutea pe apele umflate de ploaie dintr-o rigolă.

Bărcuţa sălta, se înclina, se îndrepta iarăşi, se avânta vitejeşte prin vârtejuri perfide şi îşi continua drumul pe Witcham Street, spre semaforul de la intersecţia acestei străzi cu Jackson Street. Cele trei becuri colorate dispuse vertical pe toate laturile stopului erau stinse în după-amiaza aceea din toamna anului 1957, iar casele erau şi ele cufundate în întuneric. Plouase încontinuu o săptămână încheiată, iar de două zile începuse să bată şi vântul. Majoritatea cartierelor din Derry rămăseseră fără curent electric.

Un băieţel în pelerină de muşama galbenă şi galoşi roşii alerga voios pe lângă micuţa barcă de hârtie. Ploaia nu încetase, dar dădea, în sfârşit, semne de oboseală. Răpăia pe gluga pelerinei, ca pe un acoperiş din tablă… Sunet mângâietor, chiar plăcut urechilor. Băiatul cu pelerina galbenă era George Denbrough. Avea şase ani. Fratele său, William, cunoscut majorităţii elevilor de la Şcoala Elementară Derry (şi chiar şi profesorilor, care însă nu i-ar fi rostit niciodată porecla în faţă) drept Bâlbâitul, era acasă, curăţându-şi gâtul de ultimele accese de tuse ale unei gripe rebele. În toamna aceea a anului 1957, cu opt luni înainte de începerea adevăratului coşmar şi cu douăzeci şi opt de ani înainte de răfuiala finală, Bill Bâlbâitul avea zece ani.

Bill confecţionase bărcuţa alături de care alerga acum George. O confecţionase aşezat în pat, cu spatele sprijinit

de un maldăr de perne, în vreme ce mama lor cânta *Für Elise* la pianul din salon, iar ploaia şiroia neobosită pe geamul dormitorului.

Cam la trei sferturi în josul cvartalului, înspre intersecţie şi semaforul cel mort, Witcham Street era blocată de noroaie şi de patru bariere portocalii. Pe fiecare barieră se putea citi inscripţia „DEPART. LUCRĂRI PUBLICE DERRY” Dincolo de acestea, apa debordase din canalele înfundate cu crengi, pietre şi gogoloaie încleiate de frunze veştede. Puhoiul îşi înfipsese mai întâi degetele în sol, după care smulsese hrăpăreţ hălci întregi – în cea de a treia zi cu ploi. Pe la amiaza zilei a patra, bucăţi mari din asfalt navigau prin intersecţia Witcham cu Jackson, aidoma unor plute în miniatură. Mulţi oameni din Derry începuseră deja să facă tot soiul de glume crispate despre Arca lui Noe. Departamentul Lucrărilor Publice reuşise să menţină deschisă Jackson Street, însă Witcham era încă impracticabilă de la bariere până în centrul oraşului.

Dar toată lumea era de acord că ce fusese mai rău trecuse. Kenduskeag Stream se umflase până la limita malurilor sale, pe Maidan; şi ajunsese doar la câţiva centimetri de marginile din beton ale Canalului ce îl sugruma pe când străbătea centrul oraşului. Chiar atunci, o echipă de voluntari – printre care şi Zack Denbrough, tatăl lui George şi al lui Bill – a început să înlăture sacii cu nisip pe care îi puseseră în ajun cu atâta grabă şi panică. Ieri, ieşirea din matcă a râului şi pagubele costisitoare provocate de inundaţie păruseră aproape inevitabile. Doamne, Dumnezeule, se mai întâmplase şi altă dată – viitura din 1931 fusese un dezastru care costase milioane de dolari şi peste douăzeci de vieţi omeneşti. Numai că asta se petrecuse demult, deşi încă se mai găseau destui oameni care să îşi amintească bine acel coşmar; suficient de bine cât să reuşească să îi sperie şi pe ceilalţi din jur. Una dintre victimele inundaţiei fusese găsită la vreo treizeci şi cinci de kilometri mai la est, în Bucksport. Peştii îi mâncaseră ochii

acelui nefericit domn, trei degete, penisul şi aproape toată laba piciorului stâng. Încleştat în ceea ce mai rămăsese din mâinile sale, găsiseră un volan de Ford.

Dar acum râul se retrăgea, iar când va fi inaugurat digul cel nou pe cursul superior, apele urmau a înceta să mai fie o ameninţare. Cel puţin aşa spunea Zack Denbrough, care lucra la compania Bangor Hydroelectric. Iar apoi – ei bine, inundaţiile viitoare îşi vor purta singure de grijă. Problema era că oraşul trebuia să iasă cu bine din această încercare, să dea din nou drumul curentului electric şi după aceea să uite totul. După cum avea să descopere şi Bill Denbrough de-a lungul timpului, în Derry scufundarea în negura uitării a tragediilor şi a catastrofelor devenise aproape o artă.

George se opri imediat după bariere, pe buza unui şanţ adânc tăiat prin asfaltul de pe Witcham Street. Surpătura urma o diagonală aproape perfectă. Se sfârşea pe partea opusă a străzii, cam la zece metri în josul pantei din locul unde stătea el acum. Râse cu poftă – sunetul solitar al veseliei copilăreşti aducător parcă de veşti bune în după-amiaza plumburie – când o toană a şuvoiului îi antrena bărcuţa într-un şir de praguri formate de asfaltul sfărâmat. Torentul năvalnic tăiase un şanţ de-a lungul diagonalei şi astfel ambarcaţiunea călători dintr-o latură a străzii în cealaltă; curentul o purta atât de iute, încât George s-a văzut nevoit să gonească atât cât îl ţineau puterile pentru a o ajunge din urmă. Plescăind prin apă, tălpile galoşilor săi împroşcau stropi noroioşi. Cataramele încălţărilor scoteau clinchet de clopoţei, pe când George Denbrough alerga spre ciudata sa moarte. Iar simţământul care îi umplea sufletul în clipele acelea era dragostea limpede şi simplă pentru fratele său, Bill… Dragoste şi o undă de regret la gândul că Bill nu se afla acolo, nu lua şi el parte la acest joc. Sigur că va încerca să-i povestească, dar ştia că nu va fi în stare să îl facă pe Bill *să vadă* tot ce se întâmplase, aşa cum Bill ar fi putut să îi descrie lui întreaga aventură, dacă rolurile ar fi fost inversate. Bill avea talent şi, chiar şi la

vârsta *lui*, George avea atâta minte cât să înţeleagă faptul că acesta nu era singurul motiv pentru care fratele său lua numai note maxime sau pentru care profesorilor le plăceau atât de mult compunerile lui. Talentul de *povestitor* nu era decât o parte din adevăr. Bill ştia *să observe* totul în jurul lui.

Nu lipsi mult ca bărcuţa să zboare pe aripi de vânt prin canalul oblic, simplă pagină de ziar ruptă din cotidianul *News* al oraşului Derry, pe care însă acum George şi-o imagina a fi o navă dintr-un film de război, dintre cele pe care le vedea uneori la cinematograf, împreună cu Bill, la matineele de sâmbătă. Un film de război, în care John Wayne se lupta cu japonezii. În goana-i nebună, prova bărcuţei de hârtie împrăştia stropi de apă în toate părţile, apoi ajunse la rigola de pe stânga străzii. În locul acesta, pe deasupra spărturii din asfalt, se formase un pârâiaş nou, răsucindu-se într-o vâltoare mărişoară, şi băiatul crezu că acum barca se va umple cu apă şi se va răsturna. Într-adevăr, se înclina periculos de mult, după care, când se îndreptă, George chiui fericit şi o urmări cum se întoarce şi o ia la goană în jos spre intersecţie. Puştiul o rupse la fugă, încercând să o ajungă din urmă. Deasupra, vântul sălbatic de octombrie zgudui cu rafale lugubre copacii pe care furtuna, una dintre cele mai necruţătoare, îi despovărase de frunzele multicolore.

2

Aşezat în pat, cu obrajii încă aprinşi de febră (dar temperatura sa, precum râul, începuse să scadă), Bill terminase bărcuţa – însă tocmai când George întinse mâna după ea, fratele său nu îl lăsă să o atingă.

— A-a-acum dă-mi p-p-p-parafina.

— Ce-i aia? Unde-i?

— E pe raftul din piv-piv-pivniţă, imediat c-cum co-cobori, răspunse Bill. Într-o cutie pe care scrie Gu-Gu-ulf… *Gulf*.

Adu-mi şi un cuţit şi un cas-cas-castronel. Şi o cu-cu-cutie de chi-chibrituri.

Ascultător, George coborâse să aducă cele cerute. O auzea pe mama lor cântând la pian, nu *Für Elise* acum, ci altceva, ce nu îi plăcea la fel de mult – ceva sec şi plin de ifose; auzea ploaia bătând monoton în ferestrele bucătăriei. Acestea erau sunete liniştitoare, aşa cum nici pe departe nu era gândul că trebuia să coboare în pivniţă. Nu-i plăcea pivniţa, nu-i plăcea să coboare scara ce ducea în pivniţă, căci întotdeauna îşi închipuia că acolo, în întuneric, îl pândea ceva. Fireşte că asta era o prostie, aşa îi spusese tatăl său şi tot aşa îi spusese mama sa, dar, mai important, *Bill* spunea la fel, însă…

Nici măcar nu-i plăcea să deschidă uşa şi să aprindă lumina, fiindcă se tot gândea – şi ideea asta era chiar atât de tâmpită, încât nu îndrăznea să o împărtăşească nimănui – că, în timp ce pipăia după comutator, încheietura mâinii îi va fi uşurel cuprinsă de ghearele unei labe înfiorătoare… Iar apoi îl va smuci, făcându-l să se prăbuşească în bezna care mirosea a noroi, şi a umezeală, şi a legume putrezite.

Ce prostie! Nu existau niciun fel de chestii cu gheare, chestii păroase şi pline de ură ucigaşă. Din când în când, câte cineva îşi ieşea din minţi şi omora o grămadă de oameni – uneori Chet Huntley povestea despre asemenea lucruri la ştirile de seară – şi, desigur, mai erau şi comuniştii, dar nici urmă de monstru-fantomă care să-şi fi făcut sălaş în pivniţa lor. Totuşi, gândul nu-i dădea pace. În acele momente infinite, când bâjbâia după comutator cu mâna dreaptă (stânga i se încleşta pe tocul uşii într-o strânsoare de moarte), miasmele beciului păreau să se înteţească până la a inunda lumea întreagă. Izurile de noroi, igrasie şi zarzavaturi stricate se amestecau într-o unică duhoare, greu de definit, dar inconfundabilă, duhoarea acelui monstru, apoteoza tuturor monştrilor. Era mirosul a ceva căruia nu reuşise să îi găsească un nume: nu era miros de bărbat şi nici miros de femeie, era mirosul

baubaului, era mirosul *Monstrului*, ghemuit la pândă, gata să se repeadă asupra lui. Creatură a nopţii şi a tenebrelor, a coşmarurilor şi a fanteziei copiilor. Creatură dispusă să mănânce orice, dar poftind mai ales carne proaspătă de băieţel.

În dimineaţa aceea deschisese uşa şi dibuise o eternitate după butonul comutatorului, ţinând marginea uşii în obişnuita sa încleştare aprigă, cu ochii strâns închişi şi vârful limbii strecurându-i-se prin colţul gurii asemenea unei mlădiţe chinuite, ce caută cu disperare un strop de apă într-un tărâm al secetei. Caraghios? Sigur! Pe pariu! *Ia te uită la Georgie! Lui Georgie îi e frică de întuneric! Ce pişăcios!*

Sunetul pianului răzbătea din încăperea pe care tatăl său o numea living, iar mama se încăpăţâna să îi zică salon. Răsuna ca o muzică dintr-o altă lume, o lume îndepărtată, aşa cum vorbăria şi râsetele de pe o plajă aglomerată şi fierbinte trebuie să i se pară unui înotător epuizat, care se luptă cu un curent submarin.

Degetele-i găsiră comutatorul! Aha!

Îl apăsară…

…Şi nimic. Nicio lumină.

Oh, drace! Curentul!

George îşi smulse braţul ca dintr-un coş plin cu şerpi. Se îndepărtă de uşa deschisă a pivniţei, cu inima bătându-i bezmetică în piept. Nu era curent, sigur că nu era – uitase. Ei comedie! Şi acum? O să se întoarcă şi-o să-i spună lui Bill că nu putea lua cutia cu parafină deoarece era întrerupt curentul şi lui îi era teamă să nu-l înşface vreo arătare, ceva ce nu era nici comunist, nici asasin în serie, ci o creatură cu mult mai îngrozitoare? Că ştie precis cum o parte din făptura ei putredă o să se prelingă pe trepte şi o să-l apuce de gleznă? Asta ar fi prea de tot, nu? Poate că alţii ar râde de o asemenea nerozie, dar Bill nu o să râdă. Bill o să-şi iasă din fire. Bill o să spună: „Bagă-ţi minţile în cap, Georgie… Vrei barca asta sau nu?”

Ca şi cum gândul ar fi fost semnalul care să dea replica, Bill strigă de sus, din dormitorul său:

— Ai m-m-murit acolo, Geo-Georgie?

— Nu, nu, ţi-o aduc, Bill, răspunse imediat George.

Îşi frecă braţele, încercând să îndepărteze senzaţia de piele de găină. Se simţea vinovat, surprins asupra faptului.

— M-am oprit doar să beau nişte apă.

— Păi, g-grăbeşte-te!

Coborî aşadar cele patru trepte până la raftul din pivniţă, cu inima-i fierbinte bubuindu-i în gâtlej, părul de pe ceafă în poziţie de drepţi, ochii închişi, mâinile reci, convins că dintr-o clipă în alta uşa beciului se va trânti de la sine, retezând lumina albă care cădea prin ferestrele bucătăriei, apoi îl va auzi pe acel Monstru, mai rău decât toţi comuniştii şi ucigaşii din lume, mai rău decât japonezii, decât Atila Hunul, mai rău decât toate chestiile alea dintr-o sută de filme de groază laolaltă. Monstrul, mârâind înfundat – avea să-i audă mârâitul în secundele acelea delirante de dinainte de a sări asupra lui să-i facă buzunar în burtă.

Din cauza inundaţiei, mirosul de pivniţă era astăzi mai apăsător ca oricând. Casa lor se afla pe Witcham Street, aproape de culmea colinei, şi astfel scăpaseră de efectele cele mai rele ale viiturii; dar acolo jos, încă mai era apă stătută care se infiltrase prin vechea fundaţie de piatră. Duhoarea râncedă şi greţoasă te făcea să încerci să respiri cât mai puţin.

George scotoci cât putu de repede printre boarfele îngrămădite pe raft – cutii vechi cu cremă de ghete Kiwi şi cârpe de lustruit pantofii, o lampă cu gaz spartă, două sticle de Windex mai mult goale, o cutie plată şi veche de ceară Turtle[{1}]. Dintr-un motiv oarecare, cutia aceasta îi atrase atenţia, aşa că petrecu aproape treizeci de secunde privind, cu un soi de uimire hipnotică, broasca ţestoasă desenată pe capac. Apoi o aruncă la loc… şi, în sfârşit, iat-o: cutia cu inscripţii „GULF”

O înhăţă şi fugi pe scări în sus cât putu de repede, conştient că-i ieşise cămaşa din pantaloni şi convins că tocmai aceasta îi va pecetlui soarta: lucrul din beci îl va lăsa să ajungă până aproape de uşă, după care o să-l înşface de poalele cămăşii, o să-l smucească înapoi şi…

Ajunse în bucătărie şi trânti uşa după el cu o bufnitură vijelioasă. Se sprijini de ea – ochii închişi, broboane de sudoare pe braţe şi frunte, cutia cu parafină strânsă puternic în mână.

Pianul tăcuse, iar vocea mamei pluti până la el:

— Georgie, n-ai putea să trânteşti uşa aia un pic mai tare data viitoare? Poate reuşeşti să spargi câteva farfurii din bufet, dacă vrei cu tot dinadinsul.

— Iartă-mă, mămico, strigă el.

— Georgie, neisprăvit ce eşti, spuse Bill din dormitor.

Coborâse glasul, astfel ca mama lor să nu-l audă.

George chicoti subţirel. Frica îi trecuse deja; se dezlipise de el la fel de uşor cum se desprinde un coşmar de omul care se deşteaptă din încleştarea lui, cu pielea rece şi gâfâind, care-şi pipăie trupul şi se holbează în jur, să fie sigur că nimic n-a fost adevărat, şi începe imediat să îl uite. Jumătate s-a şi dus, în momentul când picioarele ating podeaua; trei sferturi, când iese de sub duş şi începe să se şteargă; restul, la încheierea micului dejun. Totul a trecut… Până data viitoare când, în ghearele coşmarului, revin în minte toate temerile.

Ţestoasa aia – cugetă George, îndreptându-se spre sertarul unde ţineau chibriturile. *Unde-am mai văzut eu o ţestoasă ca aia?*

Dar nu primi niciun răspuns, aşa că izgoni gândul.

Luă o cutie cu chibrituri din sertar, un cuţit din rastel (atent să ţină tăişul departe de trup, aşa cum îl învăţase tatăl său) şi un castronel din bufetul galez aflat în sufragerie. Apoi se înapoie în camera lui Bill.

— Ce-ce mai gă-găozar eşti, G-Georgie, îl certă Bill, pe un ton destul, de blând, şi împinse mai încolo obiectele de pe

noptieră: un pahar gol, o carafă cu apă, şerveţele din hârtie, cărţi, o sticlă de Frecţie Vicks – al cărei miros Bill avea să-l asocieze toată viaţa cu piepturile grele, pline de flegmă, şi cu nasurile înfundate. Era acolo şi vechiul radio Philco, cântând nu Chopin sau Bach, ci o melodie a lui Little Richard… Foarte încet însă, atât de încet, încât Little Richard era despuiat de toată puterea sa crudă, originală. Mama lor, care studiase pianul clasic la Juilliard, detesta rock and roll-ul. Nu doar îi displăcea, ci chiar avea oroare de el.

— Nu-s găozar, protestă George, aşezându-se pe marginea patului lui Bill şi punând pe noptieră lucrurile pe care le adusese.

— Ba eşti. Nimic altceva decât un găoz mare şi vânăt, asta eşti.

George încercă să-şi imagineze un copil care nu e decât un găoz mare şi uriaş pe două picioare şi începu să chicotească.

— Găozul tău e mai mare decât *Augusta*, continuă Bill, amuzat şi el.

— Găozul *tău* e mai mare decât tot *statul*, replică George.

Hohotele de râs s-au rostogolit vreme de două minute.

Urmă o conversaţie şoptită, de soiul celor care nu înseamnă mare lucru pentru nimeni altcineva, cu excepţia băieţaşilor: cine-i găozul cel mai mare, cine *are* găozul mai mare, al cui găoz e cel mai vânăt şi aşa mai departe. În cele din urmă Bill rosti unul dintre cuvintele interzise – îl acuză pe George că ar fi un găoz mare, vânăt şi *căcăcios* – şi amândoi se stricară de râs. Râsul lui Bill se transformă într-un acces de tuse. Când începu să se potolească (de acum chipul lui Bill căpătase o nuanţă vineţie, la care George se uita destul de îngrijorat), pianul se opri din nou. Amândoi priviră în direcţia salonului, aşteptându-se să audă scrâşnetul scaunului pe podea şi paşii scoşi din fire ai mamei. Bill îşi îngropă gura în scobitura cotului, înăbuşind

ultimele rafale de tuse şi, în acelaşi timp, arătând cu degetul spre carafă. George îi turnă un pahar cu apă.

Pianul se auzi – iarăşi *Für Elise*. Bill Bâlbâitul nu avea să uite nicicând bucata aceea, şi chiar peste ani i se făcea de fiecare dată piele de găină pe braţe şi pe spinare; inima i se oprea în piept şi îşi aducea aminte: *Mama mea cânta asta în ziua când a murit George*.

— O să mai tuşeşti, Bill?

— Nu.

Bill luă din cutie un şerveţel, hârâi din piept şi scuipă flegma, după aceea mototoli şerveţelul şi îl aruncă în coşul de lângă pat, care era plin de ghemotoace asemănătoare. Apoi deschise cutia cu parafină şi luă în palmă un cubuleţ unsuros. George îl privea atent, dar fără să vorbească sau să pună întrebări. Lui Bill nu-i plăcea ca George să-i vorbească atunci când făcea treabă, iar George învăţase că, dacă-şi ţinea gura, Bill îi va explica ce anume face.

Cuţitul a fost folosit pentru a tăia o bucăţică din cubul de parafină. Bill puse bucata în castronel, apoi aprinse un chibrit şi îl aşează deasupra parafinei. Cei doi băieţi priviră flacăra galbenă, în timp ce vântul tot mai slab repezea în geam răpăielile intermitente ale ploii.

— Trebuie să căptuşim barca, altfel se udă şi o să se scufunde, spuse Bill.

Când era cu George, bâlbâială îi slăbea – uneori nu se mai bâlbâia deloc. La şcoală însă putea deveni atât de gravă, încât îi era imposibil să vorbească. Orice comunicare înceta, iar colegii se uitau în altă parte, în vreme ce Bill apuca strâns marginile băncii, cu faţa înroşindu-i-se aproape la fel de tare ca şi părul şi cu ochii îngustaţi ca nişte lame de cuţit, în timp ce încerca să smulgă vreun cuvânt din gâtul încăpăţânat. Câteodată – de cele mai multe ori – cuvântul se îndura să iasă. Alteori, refuza pur şi simplu. Când avea trei ani, îl lovise o maşină, aruncându-l în zidul unei clădiri; fusese în comă timp de şapte ore. Mama sa spunea că de la accidentul acela i se trăgea bâlbâială.

George avea uneori impresia că tatăl său – şi Bill însuşi – nu erau chiar atât de siguri.

Bucăţica de parafină din castronel se topise aproape în întregime. Flacăra sfârâi micşorată, albăstrindu-se în timp ce cuprindea beţigaşul de carton, şi se stinse. Bill îşi muie degetul în lichid şi îl smulse cu un sâsâit slab. Îi zâmbi lui George, parcă scuzându-se:

— Frige.

După câteva secunde, vârî din nou degetul şi începu să ungă bordurile bărcuţei, unde ceara se usca repede, transformându-se într-un abur lăptos.

— Pot s-o ung şi eu puţin? întrebă George.

— Sigur. Da’ ai grijă să nu cadă pe pături, că te jupoaie mama.

George îşi băgă degetul în parafină, care acum era foarte caldă, dar nu mai frigea, şi începu s-o întindă pe partea cealaltă a bărcii.

— Nu pune aşa de multă, găozarule! exclamă Bill. Vrei să se scufunde de la pri-prima croazieră?

— Iartă-mă!

— Nu-i nimic. Doar ia-ia-o uşor.

George termină cealaltă latură, apoi cântări bărcuţa în mâini. O simţea un pic mai grea, dar nu cu mult.

— Prima-ntâi, comentă el. Mă duc afară s-o lansez la apă.

— Mda, du-te, murmură Bill.

Arăta dintr-o dată obosit – obosit şi încă nu tocmai vindecat.

— Aş vrea să poţi veni şi tu, spuse George.

Voia într-adevăr; uneori, Bill făcea pe şeful, dar întotdeauna avea cele mai grozave idei şi nu dădea în el aproape niciodată.

— Şi eu aş vrea să pot veni, spuse Bill posomorât.

— Păi…

George îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, cu bărcuţa în mâini.

— Să-ţi pui haina de ploaie, îl sfătui Bill, altfel te pocneşte şi pe tine gri-gripa, ca pe mine. Probabil c-o s-o iei oricum, de la mi-microbii mei.

— Mulţumesc, Bill. E o corabie grozavă.

Şi făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse de mult, un lucru pe care Bill n-avea să-l uite niciodată: se aplecă şi-şi sărută fratele pe obraz.

— Acum chiar c-ai s-o iei, găozare, spuse Bill, părând înveselit.

Îi zâmbi lui George.

— Pune şi toate astea la loc. Să nu-i vină iar mamei dra-dracii.

— Normal.

Strânse toate lucrurile şi traversă odaia, cu barca în echilibru precar peste cutia de parafină, care stătea strâmbă în castronel.

— G-G-Georgie?

George se răsuci, privindu-şi fratele.

— Ai g-grijă.

— Normal.

Fruntea i se încreţi puţin. Asta era o vorbă pe care-o spunea mămica, nu fratele mai mare. Era la fel de ciudat ca şi sărutul pe obrazul lui Bill.

— Normal c-o să am.

Ieşi. Bill nu îl mai văzu niciodată.

3

Şi iată-l acum, urmărindu-şi bărcuţa pe partea stângă a Witcham Street. Alerga repede, dar apa curgea şi mai repede, iar mica ambarcaţiune nu se lăsa întrecută. Auzi un vuiet profund şi văzu că, la aproape cincizeci de metri mai în josul pantei, torentul din rigolă se prăvălea într-o gură de canal rămasă deschisă. Era un semicerc prelung şi întunecos tăiat în bordură şi, sub ochii lui George, o creangă desfrunzită, cu coaja neagră şi lucioasă ca o piele

de focă, se năpusti în abisul canalului. Stătu agăţată un moment pe margine, după care lunecă înăuntru. Într-acolo se îndrepta şi barca.

— Oh, căca-m-aş în sus! exclamă speriat.

Începu să alerge şi mai iute şi, preţ de-o clipă, crezu că va prinde barca. Apoi un picior îi alunecă şi căzu pe burtă, julindu-şi un genunchi şi ţipând de durere. Din noua sa perspectivă, de la nivelul solului, îşi privi bărcuţa răsucindu-se de două ori pe loc, prinsă pentru o clipă într-un alt vârtej, şi apoi dispărând.

— Căca-m-aş în *sus!* răcni George iarăşi şi dădu cu pumnul în asfalt.

Îl duru şi asta, şi începu să plângă. Ce mod prostesc de a-şi pierde barca!

Se ridică şi se apropie de canal. Îngenunche şi privi înăuntru. Apa scotea un zgomot jilav, reverberat, şiroind în beznă. Era un sunet înfricoşător. Îi amintea de…

— Îh!

Exclamaţia ţâşni din el ca trasă cu o sfoară, şi băiatul sări înapoi.

Înăuntru erau nişte ochi galbeni: acel fel de ochi pe care şi-i imaginase, dar niciodată nu-i văzuse de fapt în pivniţă. *E un animal* – gânduri incoerente i se rostogoleau prin minte – *asta-i tot, vreun animal, poate o pisică. A căzut şi a rămas blocată acolo…*

Oricum, era gata s-o ia la fugă – avea să fugă peste o secundă, două, după ce comutatorul mental va fi trecut de şocul pe care i-l provocaseră acei doi ochi galbeni şi strălucitori. Simţea sub degete suprafaţa aspră a caldarâmului şi pânza subţire de apă rece curgând în jurul lor. Se văzu pe sine ridicându-se şi păşind îndărăt, şi acela a fost momentul când un glas – un glas limpede şi chiar plăcut – i se adresă din gura de canal.

— Salut, Georgie, spuse glasul.

George clipi din ochi şi se mai uită o dată. Abia dacă îi venea să creadă ceea ce vedea; era ca un personaj dintr-o

poveste născocită sau dintr-un film unde ştii că animalele vor vorbi şi vor dansa. Dacă ar fi avut cu zece ani mai mult, nu şi-ar fi crezut ochilor. Dar nu avea şaisprezece ani. Avea doar şase.

În canal era un clovn. Lumina dinăuntru, departe de a fi grozavă, era suficientă ca George Denbrough să îşi dea seama că nu era vorba de o plăsmuire a imaginaţiei sale. Acolo jos se afla un clovn, aidoma unuia de la circ sau de la TV. De fapt arăta ca o corcitură între Bozo şi Clarabell, un personaj care vorbea, în emisiunea *Howdy Doody* de sâmbătă dimineaţa, sunând din claxonul lui (sau al ei? – George nu fusese niciodată sigur de genul personajului) – Buffalo Bob era singurul din lume care să poată înţelege ce spunea Clarabell, şi asta întotdeauna îl făcea pe George să se tăvălească de râs. Chipul clovnului din canal era alb, avea smocuri comice de păr roşu de o parte şi de alta a capului său chel, iar gura îi era pictată într-un zâmbet lăbărţat, de paiaţă. Dacă George ar fi fost cetăţeanul unor vremuri de mai târziu, cu siguranţă că s-ar fi gândit mai întâi la Ronald McDonald, nu la Bozo sau Clarabell.

Clovnul ţinea într-o mână un ciorchine de baloane multicolore, ca nişte fructe bogate şi pârguite. În cealaltă mână avea bărcuţa de hârtie a lui George.

— Îţi vrei barca, Georgie? zâmbi clovnul.

George zâmbi la rândul său. Nu avea ce face; era acel gen de surâs căruia pur şi simplu trebuie să îi răspunzi.

— Normal c-o vreau.

Clovnul râse:

— „Normal c-o vreau.” Sună *bine!* Sună *foarte* bine! Da’ de-un balon ce-ai zice?

— Păi… normal!

Întinse mâna… apoi o trase înapoi cu părere de rău.

— N-am voie să primesc nimic de la străini. Aşa a zis tăticul.

— Foarte înţelept, tăticul tău, replică zâmbind clovnul din canal.

Cum am putut să mă gândesc că are ochii galbeni? se minună George. Erau de un albastru strălucitor şi jucăuş – culoarea ochilor mamei şi ai lui Bill.

— Foarte înţelept, într-adevăr. Prin urmare, să mă prezint. Eu, Georgie, sunt domnul Bob Gray, cunoscut şi ca Pennywise Clovnul Dansator. Pennywise, ţi-l prezint pe George Denbrough. George, ţi-l prezint pe Pennywise. Iar acum, ne cunoaştem. Nu mai sunt un străin pentru tine, şi nici tu nu mai eşti străin pentru mine. Coo-rect?

George chicoti:

— Aşa s-ar zice.

Întinse iarăşi mâna… Şi iarăşi şi-o retrase.

— Cum ai ajuns acolo jos?

— Pur şi simplu m-a suuuflat furtuna, spuse Pennywise Clovnul Dansator. A luat pe sus tot circul. Simţi mirosul de circ, Georgie?

George se aplecă spre el. Deodată, simţi miros de alune! Alune prăjite, fierbinţi! Şi oţet! Oţet alb, pe care ţi-l torni pe cartofii prăjiţi, printr-o găurică făcută în capac! Simţea miros de vată de zahăr şi gogoşi fierte în ulei, şi izul slab, dar înţepător al baligii de animale sălbatice. Simţea aroma veselă a rumeguşului de pe aleea centrală. Şi totuşi…

Şi totuşi, de sub toate acestea persista mirosul de inundaţie, de frunze mucegăite şi de umbre întunecate. Miros umed şi stricat. Miros de beci.

Însă celelalte mirosuri erau mai puternice.

— Pe bune că-l simt, spuse el în sfârşit.

— Îţi vrei barca, Georgie? întrebă Pennywise. Mă repet doar pentru că nu pari prea dornic s-o capeţi înapoi.

O ridică, surâzând. Purta un costum larg de mătase cu nasturi mari, portocalii. O cravată sclipitoare, albastru-electric, îi fâlfâia pe piept, iar în mâini avea mănuşi albe uriaşe, în genul celor pe care le poartă întotdeauna Mickey Mouse şi Donald Duck.

— Da, normal, răspunse George, privind în canal.

— Şi un balon? Am verzi şi roşii, galbene şi albastre…

— Şi zboară?

— Dacă zboară? se lăţi râjetul clovnului. Oh, da, sigur că da. Zboară! Plutesc! Şi mai am şi vată de zahăr…

George întinse mâna.

Clovnul îl înşfăcă de braţ.

Şi George observă cum chipul clovnului se transformă.

Ceea ce văzu atunci era destul de cumplit pentru ca cele mai rele închipuiri despre făptura din beci să arate ca nişte dulci vise; ceea ce văzu îi distruse minţile printr-o singură lovitură de gheară.

— Plutesc! croncăni arătarea din canal cu un glas încleiat.

Ţinea braţul lui George în strânsoarea sa viermănoasă, trăgându-l pe băiat spre bezna aceea fioroasă, unde apa şiroia, şi vuia, şi urla, pe când îşi purta spre mare încărcătura de rămăşiţe ale furtunii. George se încordă, dând capul pe spate dinaintea acelui neant final, şi începu să zbiere în ploaie, să zbiere înnebunit spre cerul alb al toamnei ce se arcuia peste Derry în ziua aceea din octombrie 1957. Ţipetele îi erau ascuţite şi pătrunzătoare, şi pe toată lungimea Witcham Street oamenii ieşiră la ferestre sau dădură buzna pe verande.

— *Plutesc*, horcăi glasul, *plutesc*, Georgie, şi, când ai să fii aici jos, cu mine, vei pluti şi tu…

Umărul lui George se înfipse în cimentul bordurii, iar Dave Gardener, care în ziua aceea nu se dusese la serviciu, la *The Shoehoat*, din cauza furtunii, nu văzu decât un băieţel cu pelerină galbenă, un băieţel care zbiera şi se zvârcolea în rigolă, cu apa noroioasă şiroindu-i peste faţă şi prefăcându-i urletele în bolboroseli.

— Tot ce-i aici jos *plutește*, şopti glasul acela sardonic şi putrezit, şi deodată se auzi un pârâit, un fulger orbitor de agonie, iar George Denbrough nu mai ştiu nimic.

Dave Gardener ajunse acolo primul şi, deşi sosi la numai patruzeci şi cinci de secunde după primul ţipăt, George Denbrough era deja mort. Gardener îl apucă de spatele

pelerinei, îl trase în stradă… Şi începu să urle când trupul lui George i se răsuci în mâini. Partea stângă a pelerinei se colorase acum într-un roşu-aprins. Sângele curgea în canal din gaura zdrenţuită unde se aflase braţul stâng. Ciotul osului, oribil de alb, ieşea prin ţesuturile sfâşiate.

Ochii băiatului priveau larg deschişi spre cerul nepăsător şi, în timp ce Dave pleca împleticit spre ceilalţi, care soseau deja alergând de-a valma, începură să se umple cu apă de ploaie.

4

Undeva dedesubt, în canalul ce se umpluse aproape la limită cu apă („n-avea cum să fie cineva acolo”, urma să exclame mai târziu şeriful comitatului către un reporter de la *News*, cu o atât de mare furie reţinută, încât părea aproape de agonie; „Hercule însuşi ar fi fost măturat de forţa curentului”), bărcuţa din hârtie de ziar a lui George gonea înainte prin spaţii întunecate şi culoare lungi de beton, în care şuvoaiele urlau şi răsunau. Un răstimp, naviga alături de o găină moartă ce plutea ţinându-şi ghearele gălbui, ca de reptilă, aţintite spre tavanul picurând; apoi, la o oarecare intersecţie, în zona de est a oraşului, pasărea fu absorbită la stânga, în vreme ce barca lui George îşi continuă cursa drept înainte.

După o oră, în timp ce mamei lui George i se dădeau sedative în camera de urgenţă a Spitalului Municipal Derry, iar Bill Bâlbâitul stătea în pat, năucit, livid şi tăcut, ascultându-şi tatăl ce suspina răguşit în salonul unde mama sa tocmai cântase *Für Elise* când ieşise George din casă, barca o zbughi printr-o crăpătură de asfalt, precum un glonţ ieşind pe gura ţevii unei puşti, şi coborî în viteză, până ajunse într-un torent fără nume. Când ajunse la râul Penobscot, umflat şi clocotitor, peste încă douăzeci de minute, primele petice albastre apărură pe cerul de deasupra. Furtuna se sfârşise.

Bărcuţa sălta, se legăna şi, din când în când, lua apă, dar nu se scufunda; cei doi fraţi o impermeabilizaseră bine. Nu ştiu unde a acostat în cele din urmă; poate o fi ajuns la mare şi navighează acolo pe vecie, ca o luntre vrăjită dintr-un basm. Tot ce ştiu e că încă mai plutea şi încă mai gonea pe spinarea potopului când a trecut de graniţele oraşului Derry, Maine, ieşind astfel din povestea noastră pentru totdeauna.

Capitolul 2
După festival (1984)

1

Motivul pentru care Adrian purta pălăria, avea să le spună ulterior poliţiştilor prietenul său, suspinând, era acela că o câştigase la standul „Aruncă până câştigi”, la bâlciul din Bassey Park, doar cu şase zile înainte de a muri. Era mândru de ea.

— O purta pentru că *iubea* orăşelul ăsta căcăcios! ţipă în faţă poliţiştilor prietenul său, Don Hagarty.

— Haide, haide – nu-i nevoie să foloseşti cuvinte dintr-astea, îl repezi sergentul Harold Gardener pe Hagarty. Harold Gardener era unul dintre cei patru fii ai lui Dave Gardener. În ziua când tatăl său descoperise trupul neînsufleţit, cu un singur braţ, al lui George Denbrough, Harold Gardener avea cinci ani. Astăzi, după aproape douăzeci şi şapte de ani, avea treizeci şi doi şi începea să chelească. Harold Gardener înţelegea realitatea tristeţii şi durerii lui Don Hagarty şi, în acelaşi timp, o găsea imposibil de luat în serios. Bărbatul acela – dacă binevoiai să-l numeşti bărbat – folosea ruj şi pantaloni de satin atât de strâmţi, încât aproape că îi puteai număra creţurile de pe testicule. Durere sau nu, tristeţe sau nu, la urma urmei tânărul acesta nu era decât un simplu poponar. La fel ca prietenul său, răposatul Adrian Mellon.

— Hai să reluăm toată povestea, propuse Jeffrey Reeves, colegul lui Harold. Voi doi aţi ieşit de la barul Falcon şi v-aţi îndreptat spre Canal. Şi pe urmă?

— De câte ori trebuie să v-o spun, idioţilor? continuă să răcnească Hagarty. L-au omorât! L-au împins peste balustradă! Doar ca să-şi dovedească încă o dată muşchii şi coaiele de masculi feroce.

Şi izbucni în plâns.

— Hai încă o dată, repetă răbdător Reeves. Aţi ieşit de la Falcon. Şi pe urmă?

2

Într-o cameră de interogatoriu, aflată imediat alături pe acelaşi culoar, doi poliţişti din Derry discutau cu Steve Dubay, în vârstă de şaptesprezece ani; în biroul de autentificări de la etaj, alţi doi îl chestionau pe John Webby Garton, de optsprezece ani; iar în biroul şefului poliţiei, la etajul cinci, şeful Andrew Rademacher şi procurorul adjunct Tom Boutillier îl interogau pe Christopher Unwin, de cincisprezece ani. În blugi decoloraţi, tricou soios şi cizme inginereşti butucănoase, Unwin se smiorcăia. Rademacher şi Boutillier îl aleseseră pentru că, pe bună dreptate, simţiseră că el reprezenta veriga slabă a lanţului.

— Hai să mai vedem o dată, spuse Boutillier în acest birou, exact în timp ce Jeffrey Reeves spunea acelaşi lucru cu două etaje mai jos.

— N-am vrut să-l omorâm, bâigui Unwin. Pălăria era toată chestia. Nu ne venea să credem că încă mai purta pălăria după ce, înţelegeţi, după ce spusese Webby prima oară. Şi cred că voiam să-l speriem.

— Pentru ceea ce-a spus, interveni şeful Rademacher.

— Da.

— Lui John Garton, în după-amiaza zilei de şaptesprezece.

— Da, lui Webby, izbucni Unwin de-a binelea în lacrimi. Da’ am încercat să-l salvăm când am văzut c-a dat de belea… Cel puţin eu şi Stevie Dubay am… n-am vrut să-l *omorâm!*

— Haide, Chris, nu mai mânca atât căcat, spuse Boutillier. L-aţi aruncat pe micuţul curist în Canal.

— Da, dar…

— Iar voi trei aţi venit să mărturisiţi frumos treaba. Şefu’ Rademacher şi cu mine apreciem asta, nu-i aşa, Andy?

— Ba bine că nu. Eşti un om de ispravă dacă recunoşti ce-ai făcut, Chris.

— Aşa că încetează să mai faci laba şi nu ne mai duce de nas. Aţi vrut să-l aruncaţi din clipa în care i-aţi văzut, pe el şi pe iubitul lui, ieşind de la „Falcon”, nu-i aşa?

— Nu! protestă vehement Chris Unwin.

Boutillier scoase din buzunarul cămăşii un pachet de Marlboro şi îşi vârî o ţigară în colţul gurii. Îi întinse pachetul lui Unwin:

— Vrei?

Unwin acceptă. Boutillier se văzu nevoit să fugărească vârful ţigării cu un chibrit până reuşi să îl aprindă. Gura lui Unwin tremura îngrozitor de tare.

— Dar când aţi văzut că purta pălăria? întrebă Rademacher.

Unwin inhală adânc, înclină capul, şi părul slinos îi căzu în ochi; expiră fumul pe nasu-i presărat cu puncte negre.

— Mhm… făcu el, aproape prea încet ca să poată fi auzit.

Boutillier se aplecă înainte, cu ochii săi căprui lucind. Expresia întipărită pe chip era aceea a unui animal de pradă, însă glasu-i era blând:

— Ce, Chris?

— Am zis că da. Aşa cred. Să-l aruncăm. Da’ nu să-l şi omorâm.

Ridică spre ei o privire înnebunită, nefericită, şi totuşi incapabilă să înţeleagă uluitoarele schimbări ce avuseseră loc în viaţa lui de când plecase de acasă ca să ia parte la ultima noapte a Festivalului Zilelor Canalului Derry, împreună cu doi amici, la ora şapte treizeci cu o seară înainte.

— Nu ca să-l omorâm! repetă. Şi tipul ăla de sub pod… Eu *tot* nu ştiu cine era *ăla!*

— Asta ce tip mai era? întrebă Rademacher, dar fără prea mare interes.

Mai auziseră partea asta şi înainte, şi niciunul dintre ei n-o credea – mai devreme sau mai târziu, cei acuzaţi de crimă

aproape întotdeauna îl scot din mânecă pe misteriosul „celălalt tip”. Boutillier îi dăduse chiar şi un nume acestui obicei: îi spunea „Sindromul omului cu un singur braţ”, după serialul ăla vechi de la TV, *Evadatul*.

— Tipul în costum de clovn, spuse Chris Unwin şi se înfioră. Tipul cu baloanele.

3

Majoritatea locuitorilor din Derry au fost de comun acord cu faptul că Festivalul Zilelor Canalului, desfăşurat între 15 şi 21 iulie, a avut mare succes; a fost o treabă pe cinste pentru moralul, imaginea… şi albumul cu amintiri ale oraşului. Săptămâna festivalului era fixată pentru a sărbători o sută de ani de la deschiderea Canalului ce străbătea centrul oraşului. Canalul fusese acela care asigurase oraşului Derry dezvoltarea înfloritoare a comerţului cu cherestea între anii 1884 şi 1910; tot Canalul se afla la originea anilor de avânt economic al oraşului Derry.

Localitatea fusese dichisită de la est la vest şi de la nord la sud. Gropi despre care unii locuitori jurau că nu fuseseră cârpite de mai bine de zece ani erau frumos astupate şi nivelate. Clădirile oraşului erau refurniruite pe dinăuntru şi proaspăt zugrăvite pe dinafară. Cele mai scandaloase inscripţii din Bassey Park – multe dintre ele declaraţii vehemente împotriva pederaştilor: „MOARTE LA TOŢI POPONARII” sau „SIDA E DE LA DUMNEZEU, CURIŞTII IADULUI!!!” – au fost răzuite de pe băncile şi pereţii din lemn ai micului pod peste Canal, cunoscut sub numele de Puntea săruturilor.

În centru, în trei depozite goale, fusese amenajat un Muzeu al Zilelor Canalului, umplut cu exponate de către Michael Hanlon, bibliotecar local şi istoric amator. Cele mai vechi familii ale oraşului îşi împrumutară pe gratis comorile aproape nepreţuite, iar pe durata de o săptămână a

festivalului aproape patruzeci de mii de vizitatori plătiră fiecare câte un sfert de dolar ca să se uite la meniurile de la sfârşitul secolului trecut, la securile şi joagărele dulgherilor din 1880, la jucăriile copiilor din 1920 şi la peste două mii de fotografii şi nouă bobine de peliculă prezentând viaţa din Derry aşa cum fusese ea în ultima sută de ani.

Muzeul era sponsorizat de Societatea Doamnelor din Derry, care a respins unele exponate propuse de Hanlon (ca de pildă faimosul scaun de prostituate din anii treizeci) şi fotografii (cum ar fi cele ale bandei Bradley după celebrul schimb de focuri). Dar toată lumea căzu de acord că a fost un mare succes şi, oricum, nimeni nu dorea cu adevărat să vadă vechiturile alea înspăimântătoare. Era cu atât mai bine să se accentueze latura pozitivă şi să se elimine cea negativă, după cum spunea vechiul cântec.

În Derry Park fusese ridicat un cort uriaş şi vărgat cu răcoritoare, iar orchestra cânta în fiecare noapte, iar în Bassey Park se ţinea un carnaval cu scene din cele mai mari spectacole ale lui Smokey şi cu jocuri organizate de orăşeni. Un tramvai special dădea ocol cartierelor istorice ale oraşului din oră în oră, având capătul de linie cam în acest loc simpatic, strident şi bătător la ochi, ce-i drept, care te lăsa fără o leţcaie în buzunare.

Aici câştigase Adrian Mellon pălăria care avea să-i aducă moartea, jobenul de hârtie cu floarea şi panglica pe care scria „I ♥ DERRY”!

4

— Sunt obosit, spuse John Webby Garton.

Asemenea celor doi prieteni ai săi, era în mod inconştient îmbrăcat cu haine ce imitau vestimentaţia lui Bruce Springsteen, deşi, dacă îl întrebai, probabil că l-ar fi numit pe Springsteen o borâtură sau un leşinat, profesându-şi în schimb admiraţia pentru grupuri „marfă” de *heavy-metal,* cum ar fi Def Leppard, Twisted Sister sau Judas Priest.

Mânecile tricoului său albastru îi erau smulse, lăsând să se vadă braţele musculoase. Părul des şi castaniu îi cădea peste un ochi – semănând, astfel, mai mult cu John Cougar Mellencamp decât cu Springsteen. Pe braţe avea tatuaje albastre – simboluri criptice desenate parcă de mâna neîndemânatică a unui copil.

— Nu vreau să mai vorbesc.

— Spune-ne numai despre după-amiaza de marţi la bâlci, îi ceru Paul Hughes.

Hughes era istovit, şocat şi scârbit de toată afacerea aceea sordidă. Se gândea iar şi iar că era ca şi cum Zilele Canalului Derry s-ar fi încheiat cu un eveniment despre care toată lumea ştiuse cumva, dar nimeni nu îndrăznise să îl înscrie în programul zilnic al evenimentelor. Dacă ar fi făcut-o, acesta ar fi arătat astfel:

Sâmbăta, 09.00 după-amiaza: Concert final prezentat de formaţia Liceului Derry şi de Melomanii frizeriei.

Sâmbătă, 10.00 după-amiaza: Mare spectacol de artificii.

Sâmbătă, 10.35 după-amiaza: încheierea oficială a Zilelor Canalului prin sacrificiul ritual al lui Adrian Mellon.

— Mă fut în el de bâlci, replică Webby.

— Numai ce i-ai zis lui Mellon şi ce ţi-a zis el ţie.

— Oh, Hristoase, îşi dădu Webby ochii peste cap.

— Ei, haide, Webby, interveni colegul lui Hughes.

Webby Garton îşi mai rostogoli o dată ochii în orbite şi o luă de la început.

5

Garton îi văzu pe amândoi, pe Mellon şi pe Hagarty, mergând cu pas afectat, ţinându-se de talie şi chicotind ca două fofoloance. În primul moment chiar crezu că *erau* două fete. Apoi îl recunoscu pe Mellon, care îi fusese arătat dinainte. Pe când îi privea, îl văzu pe Mellon întorcându-se spre Hagarty… Şi se sărutară scurt.

— Băi, frate, îmi vine să borăsc! exclamă Webby, dezgustat.

Chris Unwin şi Steve Dubay erau cu el. Când Webby arătă spre Mellon, Steve Dubay spuse că, din câte ştia el, celălalt curist se numea Don-cutare şi că luase odată un puşti de la Liceul Derry care făcea autostopul, încercând apoi să se pună puţin cu mătărânga pe el.

Mellon şi Hagarty începură să avanseze spre cei trei băieţi, îndepărtându-se de „Aruncă până câştigi”, către ieşirea carnavalului. Ulterior, Webby Garton avea să le spună ofiţerilor Hughes şi Conley că „mândria civică” îi fusese lezată văzând un poponar futăcios cu o pălărie pe care scria „I ♥ DERRY!” Era o prostioară pălăria aia – imitaţie de hârtie a unui joben cu o floare mare ieşindu-i din vârf şi bâţâindu-se în toate părţile. Se părea că pălăria aceea neghioabă lezase şi mai mult mândria civică a lui Webby.

Când Mellon şi Hagarty trecură prin dreptul lor, ţinându-se pe după mijloc, Webby Garton strigă:

— Ar trebui să te pun să-nghiţi pălăria aia, banditu’ curului!

Mellon se întoarse spre Garton, clipi cochet din gene şi spuse:

— Dacă vrei ceva de mâncare, scumpete, pot găsi ceva *mult* mai gustos decât pălăria mea.

În acest moment, Webby Garton hotărî că îi va rearanja chipul poponarului. În geografia feţei lui Mellon aveau să răsară munţi, iar continentele vor poposi în derivă. *Nimeni* nu-i făcea lui apropouri să sugă pixu’. *Nimeni*.

Porni spre Mellon. Prietenul acestuia, Hagarty, alarmat, încercă să-l tragă pe Mellon de acolo, dar individul rămase pe loc, zâmbitor. Garton avea să le spună ofiţerilor Hughes şi Conley că era absolut sigur că Mellon se torpilase cu ceva. Aşa şi era, confirmă Hagarty când ideea îi fu sugerată de către ofiţerii Gardener şi Reeves. Se torpilase cu două gogoşi unse cu miere, în carnaval, cât fusese ziua de lungă.

Prin urmare, nu avusese capacitatea de a recunoaşte reala ameninţare pe care o reprezenta Webby Garton.

— Dar aşa era Adrian, spuse Don, ştergându-şi ochii cu un şerveţel şi întinzând machiajul cu sclipici pe care-l purta.

N-avea prea multă minte. Se număra printre proştii ăia care chiar cred că treburile o să iasă bine.

Ar fi putut să o păţească rău, atunci şi acolo, dacă Garton nu simţea că îl bate cineva pe umăr. Era un baston de cauciuc, iar când întoarse capul îl descoperi pe sergentul Frank Machen, alt membru al înaltei societăţi din Derry.

— Las-o baltă, puştiulică, îi spuse Machen lui Garton. Vezi-ţi de-ale tale şi lasă-i pe băieţeii ăştia veseli în pace. Du-te şi te distrează!

— Ai auzit cum mi-a zis? se aprinse Garton.

Acum i se alăturaseră Unwin şi Dubay – amândoi, mirosind beleaua, încercau să-l zorească pe Garton pe alee, dar acesta se smulse din mâinile lor. Ar fi sărit cu pumnii pe ei dacă mai insistau.

Masculinitatea lui suferise o insultă ce nu putea rămâne cu niciun chip nerăzbunată. *Nimeni* nu-i spunea lui să sugă pixu' *Nimeni*.

— Nu cred că ţi-a zis nicicum, replică Machen. Şi mi se pare că tu i-ai vorbit primul. Acum mişcă, fiule, n-am chef să fiu nevoit să ţi-o mai spun o dată.

— M-a făcut poponar!

— Şi ce, ţi-e teamă că aşa o fi? întrebă Machen, părând sincer interesat, iar pe Garton îl năpădi o roşeaţă închisă şi urâtă.

În timpul acestui schimb de replici, Hagarty încercase cu disperare crescândă să îl scoată pe Adrian Mellon din scenă. Acum, în sfârşit, Mellon se îndură să plece.

— Tai-tai, iubire! salută el obraznic peste umăr.

— Gura, cur-de-zahăr, spuse Machen. Cară-te de-aici!

Garton dădu să sară asupra lui Mellon, dar Machen îl prinse.

— Pot să te bag la zdup, amice, îl preveni el. Şi, după cum te porţi, nici n-ar fi o idee prea rea.

— Data viitoare când te prind ai s-o păţeşti! mugi Garton în urma perechii ce se îndepărta, şi câteva capete se întoarseră spre el. Şi dacă mai ţii în cap pălăria aia, te-omor! Oraşu' ăsta n-are nevoie de fătălăi ca tine!

Fără să se întoarcă, Mellon îşi flutură degetele mâinii stângi – avea unghiile lăcuite în culoarea cireşei – şi se îndepărtă unduindu-şi mai tare şoldurile. Garton se năpusti iar.

— Încă un cuvânt sau o mişcare şi la răcoare cu tine, spuse blând Machen. Ai încredere-n ce-ţi spun, băiete, fiindcă vreau să spun exact ce auzi că spun.

— Haide, Webby, îl chemă neliniştit Chris Unwin. Calmează-te!

— Îţi plac tipii de soiul ăla? îl întrebă Webby pe Machen, ignorându-i complet pe Chris şi Steve. Mmm?

— Dacă-i vorba de curişori, n-am nicio părere, răspunse Machen. Ce-mi place mie e liniştea şi ordinea, iar tu acum tulburi exact ce-mi place mie, băi moacă-de-pizza. Vrei să dai de bucluc? Asta vrei?

— Hai, Webby, interveni calm şi Steve Dubay. Hai să luăm nişte cârnaţi.

Webby se duse cu ei, îndreptându-şi cămaşa cu mişcări nervoase şi dându-şi părul din ochi. Machen, care avea să dea şi el o declaraţie în dimineaţa următoare morţii lui Adrian Mellon, spuse: *Ultimul lucru pe care l-am auzit zicându-l în timp ce o lua din loc cu amicii lui a fost: „Data viitoare o s-o păţească nasol”*

6

— Vă rog, trebuie să vorbesc cu maică-mea, spuse pentru a treia oară Steve Dubay. Trebuie să-i spun să-l înmoaie pe taică-meu vitreg, altfel o s-o iau pe coajă al dracu' de tot când ajung acasă.

— Nu durează mult, îi spuse sergentul Charles Avarino.

Atât Avarino, cât şi colegul său, Barney Morrison, ştiau că Steve nu va dormi acasă în noaptea aceea şi poate nici în multe alte nopţi de atunci încolo. Băiatul nu părea să îşi dea seama exact de câte probleme îi va face cheful acela, iar Avarino nu avea să fie surprins aflând, mai târziu, că Dubay se lăsase de şcoală la şaisprezece ani. Pe vremea aceea încă mai învăţa la Gimnaziul Water Street. Coeficientul său de inteligenţă era 68, conform testului Wechsler căruia îi fusese supus în timpul unuia dintre cele trei sejururi pe care le făcuse prin clasa a şaptea.

— Spune-ne ce s-a întâmplat când l-ai văzut pe Mellon ieşind de la „Falcon”, îl invită Morrison.

— Nu, dom’le, prefer să nu vă zic asta.

— Ei, şi de ce nu? întrebă Avarino.

— Păi deja poate am vorbit prea mult.

— Ai venit aici ca să vorbeşti, replică Avarino. Nu-i aşa?

— Păi… mda… da’…

— Ascultă, spuse prietenos Morrison, aşezându-se lângă Dubay şi împingându-i o ţigară. Crezi că mie şi lui Chick, colegul meu, aici de faţă, ne plac poponarii?

— Nu ştiu…

— *Arătăm* noi a poponari?

— Nu, da’…

— Suntem prietenii tăi, Steve băiatule, declară solemn Morrison. Şi, crede-mă, chiar acum tu, şi Chris, şi Webby aveţi nevoie de toţi prietenii pe care-i puteţi găsi. Fiindcă mâine toate inimile frânte din oraşul ăsta au să urle după sângele vostru.

Steve Dubay păru vag alarmat. Avarino, care aproape putea citi în mintea îngustă şi colcăitoare a lăţosului ăluia, bănuia că iar se gândeşte la taică-său vitreg. Şi, deşi Avarino nu avea nicio simpatie pentru micuţa comunitate pederastă din Derry – ca orice alt poliţist activ, tare s-ar mai fi bucurat să vadă barul Falcon închis pe veci –, i-ar fi făcut mare plăcere să îl conducă el însuşi pe Dubay acasă. De

fapt ar fi fost încântat să îl ţină pe Dubay de braţe în timp ce taică-său vitreg bătea la căcănarul ăla ca la fasole. Lui Avarino nu-i plăceau fătălăii, dar asta nu însemna că era de părere că ar fi trebuit să fie torturaţi şi ucişi. Mellon fusese bătut în mod bestial. Când îl scoseseră de sub podul de peste Canal, avea ochii deschişi, bulbucaţi de groază. Iar tipul din faţa lui nu avea nici cea mai vagă idee la ce anume contribuise.

— N-am vrut să-i facem niciun rău, repetă Steve.

Era atitudinea lui defensivă când devenea fie şi doar puţin derutat.

— De-asta şi trebuie să joci pe faţă cu noi, spuse sincer Avarino. Scoate la lumină faptele reale ale problemei şi poate că n-o să se lase cu tărăboi. N-am dreptate, Barney?

— Ba bine că nu, încuviinţă Morrison.

— Hai înc-o dată, ce zici? încercă să-l convingă Avarino pe un ton plin de blândeţe prefăcută.

— Păi… făcu Steve, după care, încet, începu să vorbească.

7

Când s-a deschis localul Falcon, în 1973, Elmer Curtie crezuse că va avea o clientelă constând mai mult din pasageri de autobuz – autogara de alături deservea trei linii diferite: Trailways, Greyhound şi Arcostook County. Ceea ce i-a scăpat din vedere a fost faptul că cei mai mulţi pasageri de autobuz sunt femei cu copii mici după ele. O mare parte dintre ceilalţi îşi ţineau sticlele în pungi maro şi nici măcar nu coborau vreun moment din maşină. Cei care o făceau erau, de obicei, soldaţi sau marinari care voiau nu mai mult decât o bere, două, la botul calului – nu prea aveai timp de chiolhanuri pe durata unei opriri de zece minute.

Curtie începuse să îşi dea seama de unele asemenea adevăruri prin 1977, dar de acum era prea târziu: intrase până la gât în datorii şi nu vedea nicio cale de a ieşi din

hazna. Ideea de a da foc localului ca să pună mâna pe asigurare îi trecuse prin minte, dar, în afară de cazul în care ar fi tocmit un profesionist să-l pârjolească, bănuia că ar fi prins… Şi oricum nu avea habar pe unde se-nvârteau incendiatorii de meserie.

În luna februarie a acelui an a hotărât să îi mai lase un răgaz până la 4 Iulie. Dacă nici atunci treaba nu dădea semne că ar fi urmat să se schimbe, avea pur şi simplu să iasă pe uşă, să se urce într-un autobuz şi să vadă cum arăta Florida.

Dar, în următoarele cinci luni, un soi de prosperitate uluitor de liniştită s-a pogorât peste bar, care pe dinăuntru era zugrăvit în negru cu auriu şi decorat cu păsări împăiate (fratele lui Elmer Curtie avusese această pasiune şi se specializase în păsări, iar Elmer le moştenise pe toate la moartea acestuia). Dintr-o dată, în loc să vândă şaizeci de beri şi să toarne peste douăzeci de tării pe seară, Elmer s-a pomenit că vinde optzeci de beri şi că toarnă o sută de tării… O sută douăzeci… uneori chiar o sută şaizeci.

Clientela era tânără, politicoasă, aproape în exclusivitate masculină. Mulţi se îmbrăcau scandalos, dar acelea erau vremuri când ţinuta scandaloasă era considerată aproape normală, iar Elmer Curtie nu şi-a dat seama că muşteriii săi erau aproape în totalitate homosexuali, până prin 1981. Dacă cetăţenii din Derry l-ar fi auzit spunând aşa ceva, ar fi râs, declarând că Elmer Curtie crede, fără doar şi poate, că sunt născuţi cu toţii ieri, alaltăieri – dar această aserţiune era întru totul adevărată. Aidoma bărbatului pe care îl înşală nevasta, el a fost practic ultimul care s-o ştie… Iar, la vremea când a aflat, nici nu-i mai păsa. Barul scotea bani, şi, cu toate că în Derry mai existau patru baruri cu profit bunicel, „Falcon” era singurul unde clienţii irascibili nu demolau cu regularitate întregul local. Pe de o parte, nu existau femei pentru care să se bată, iar pe de alta, bărbaţii aceia, poponari sau nu, păreau să fi deprins un secret de a

se înţelege între ei, secret pe care omologii lor heterosexuali nu îl cunoşteau.

O dată ce devenise conştient de preferinţa sexuală a celor care îi frecventau localul, lui Elmer a început să i se pară că aude pretutindeni poveşti sinistre despre „Falcon” – poveştile astea circulau de ani de zile, dar până în ’81 Curtie pur şi simplu nu le auzise. Cei mai entuziaşti povestitori ai acestor istorii, ajunse el să îşi dea seama, erau indivizi care nu s-ar fi lăsat târâţi în „Falcon” nici cu arcanul, de frică să nu o încaseze zdravăn. Totuşi, păreau să deţină informaţii de tot felul.

Conform povestirilor, puteai intra acolo în orice seară ca să vezi bărbaţi dansând, frecându-şi sculele unul de altul, drept în mijlocul ringului de dans; bărbaţi luându-şi limba-n gură unul altuia la bar; bărbaţi masturbându-se reciproc în toalete. Se presupunea că ar fi o odaie în spatele localului unde puteai intra dacă voiai să petreci un scurt răstimp în „Turnul puterii” – acolo era un flăcău tomnatic, mare cât o zi de post, îmbrăcat în uniformă de nazist, care-şi ţinea braţul dat cu vaselină aproape până de umăr şi ar fi fost bucuros să se ocupe de tine.

De fapt niciunul dintre toate aceste lucruri nu era adevărat. Când oamenii cu setea-n gât veneau din staţia de autobuz să ia o bere sau una mare, nu observau absolut nimic ieşit din comun în „Falcon” – erau mulţi bărbaţi, desigur, dar asta nu îl deosebea cu nimic de miile de cârciumi muncitoreşti din toată ţara. Clienţii erau curişti, dar curist nu e sinonim cu prost. Dacă voiau puţin atentat la bunele moravuri, se duceau la Portland. Dacă voiau mai mult – ceva în stil Ramrod{2} sau stil Peck’s Big Boy{3} – călătoreau până la New York sau Boston. Derry era mic, era un biet orăşel de provincie, şi restrânsa comunitate homosexuală din Derry înţelegea prea bine că trebuie să-şi desfăşoare activitatea în cel mai deplin secret.

Don Hagarty venea la „Falcon” de doi sau trei ani, în seara lui martie 1984, când se arătase pentru prima oară

cu Adrian Mellon. Înainte, Hagarty fusese genul de lup singuratic, rareori apărând cu aceeaşi pereche mai mult de cinci, şase ori. Dar spre sfârşitul lunii aprilie devenise evident chiar şi pentru Elmer Curtie, pe care îl preocupau prea puţin asemenea lucruri, că între Hagarty şi Mellon se înfiripase o legătură trainică.

Hagarty era proiectant la un institut tehnic din Bangor. Adrian Mellon lucra ca scriitor liber profesionist, publicând oriunde şi oricând putea – în reviste ale liniilor aviatice, periodice religioase, publicaţii regionale, suplimente de duminică, reviste de corespondenţă sexuală. Scria un roman, lucru poate nu tocmai serios – se apucase de el încă dintr-al treilea an de colegiu, adică de doisprezece ani.

Venise la Derry ca să scrie un articol despre Canal – era delegat de *New England Byways*, un bilunar ce apărea în Concord. Adrian Mellon acceptase însărcinarea, pentru că astfel putea stoarce de la *Byways* cheltuielile de călătorie pe trei săptămâni, inclusiv o cameră dichisită la Pensiunea Derry, adunând tot materialul necesar pentru articol în cinci zile. În restul de două săptămâni putea strânge destul material pentru alte patru, cinci articole pe alte teme regionale.

Dar pe parcursul acelei perioade de trei săptămâni îl întâlnise pe Don Hagarty şi, în loc să se întoarcă la Portland odată delegaţia încheiată, făcuse rost de un mic apartament pe Kossuth Lane. A locuit acolo doar şase săptămâni. Apoi s-a mutat la Don Hagarty.

8

Vara aceea, le spuse Hagarty lui Harold Gardener şi Jeff Reeves, fusese cea mai fericită vară din viaţa lui – şi tocmai de aceea, tot după spusele lui, ar fi trebuit să fie pe faţă; trebuia să fi ştiut că Dumnezeu nu aşterne covorul în calea celor ca el decât ca să-l tragă brusc de sub picioarele lor.

Singurul inconvenient, spuse el, era reacţia exagerat de partizană faţă de Derry a lui Adrian. Avea un tricou pe care scria: „MÂINE NU-I RĂU, DAR DERRY-I GROZAV!” Avea o jachetă de la Liceul Derry Tigers. Şi, bineînţeles, pălăria. Pretindea că găseşte atmosfera plină de energie din Derry extrem de benefică pentru creaţie. O fi fost un sâmbure de adevăr şi în asta: îşi reluase romanul care lâncezea în sertar, pentru prima oară în decurs de aproape un an.

— Chiar lucra la el, vasăzică? îl întrebă Gardener pe Hagarty, fără a-i păsa cu adevărat, dar vrând să-l ţină treaz.

— Da – devora hârtiile. Spunea că s-ar putea să fie un roman formidabil, dar n-avea să mai fie un roman formidabil neterminat. Spera să-l termine până la ziua lui de naştere, în octombrie. Sigur, nu ştia cum e Derry cu adevărat. Credea că ştie, dar nu era aici de suficientă vreme ca să fi prins izul adevăratului Derry. Tot încercam să-i spun, dar el nu voia să m-asculte.

— Şi cum e Derry cu adevărat, Don? întrebă Reeves.

— Seamănă mult cu o târfă moartă plină de viermi care-i colcăie-n zambilică, decretă Don Hagarty.

Cei doi poliţişti holbară ochii în tăcere, uimiţi.

— E un loc al *răului*, insistă Hagarty. O hazna. Vreţi să ziceţi că voi doi nu *ştiţi* asta? Voi doi, care-aţi trăit aici toată viaţa, nu *ştiţi* asta?

Nu răspunse niciunul. După puţin timp, Hagarty continuă.

9

Până la apariţia lui Adrian Mellon în viaţa lui, Don avusese de gând să plece din Derry. Se afla acolo de trei ani, mai mult pentru că acceptase chiria pe termen lung a unui apartament cu cea mai fantastică vedere spre râu, dar acum termenul era aproape expirat, iar lui Don îi părea bine. Nu mai avea să facă multă vreme naveta până la Bangor. Gata cu senzaţiile ciudate – în Derry, îi spusese el

odată lui Adrian, se simţea ca şi cum ziua ar fi avut mereu douăzeci şi cinci de ore. O fi crezând Adrian că Derry e un loc grozav, dar pe Don îl speria. Nu era vorba numai de atitudinea intens homofobică din oraş, atitudine la fel de limpede exprimată atât de predicatorii locali, cât şi prin mâzgălelile din Bassey Park, dar acesta era un lucru pe care putuse să-l arate în mod concret. Adrian râsese:

— Don, fiecare oraş din America are un contingent care urăşte „fetiţele”. Nu-mi spune tu mie că nu ştii asta. Suntem, la urma urmei, în era lui Ronnie Moon şi a lui Phyllis Housefly.

— Hai cu mine pânã-n Bassey Park, replică Don, după ce-şi dădu seama că Adrian chiar vorbea serios – iar serios pentru el însemna că Derry nu era cu nimic mai rău decât orice alt oraş măricel de provincie. Vreau să-ţi arăt ceva, iubitule.

Merseră cu maşina până în Bassey Park – aceasta fusese la jumătatea lunii iunie, cam cu o lună înaintea asasinării lui Adrian, le spusese Hagarty poliţiştilor. Îl luă cu el pe Adrian, în umbrele oarecum rău-mirositoare ale Punţii săruturilor, şi îi arătă o inscripţie. Adrian trebui să aprindă un chibrit pentru a o putea citi.

„ARATĂ-MI SULA POPONARE ŞI ŢI-O TAI.”

— Ştiu ce simt oamenii faţă de pederaşti, spuse calm Don. Am mâncat bătaie într-o staţie de camioane din Dayton în adolescenţă; nişte băieţi din Portland mi-au dat foc la pantofi în faţa unei patiserii, în timp ce copoiul ăla cu cur gras şedea-n maşină şi râdea. Am văzut eu multe… Dar niciodată n-am văzut chiar aşa ceva. Uită-te aici. Vezi cu ochii tăi.

Un nou chibrit dezvălui: „SĂ BATEM CUIE ÎN OCHI LA TOŢI CURIŞTII (PENTRU DUMNEZEU)!”

— Oricine scrie predicile astea mici e nebun. M-aş simţi mai bine dacă aş crede că nu-i decât o singură persoană, un bolnăvior izolat, dar…

Don arătă cu braţul în toată lungimea Punţii săruturilor.

— Mai sunt o mulţime de chestii de-astea… Şi pur şi simplu nu-mi vine să cred că pe toate le-a făcut un singur om. De-asta vreau să plec din Derry, Ade. Prea multe locuri şi prea mulţi oameni par atinşi de nebunie.

— Păi, s-aşteptăm până-mi termin romanul, bine? Te rog! Octombrie, promit, nu mai târziu. Aerul e mai bun aici.

— Nu ştia că de apă trebuia să se ferească, spuse Don Hagarty cu amărăciune.

10

Tom Boutillier şi şeful Rademacher se aplecară fără să rostească vreun cuvânt. Chris Unwin stătea cu capul plecat, vorbind monoton. Aceasta era partea pe care voiau s-o audă; partea ce avea să trimită cel puţin doi dintre tălâmbii ăia la închisoarea Thomaston.

— Bâlciu’ nu făcea nici două parale, spuse Unwin. Ăia deja dădea jos toate tâmpitele alea de jocuri, pricepeţi? Divanu’ Diavolului şi Turnu’ de paraşutism. Pusese deja pe maşinuţe o plăcuţă cu „închis” Nu mai era nimica deschis, decât căluşeii. Aşa că trecurăm de jocuri, şi Webby a văzut standu’ „Aruncă până câştigi” şi a plătit cinzeci de cenţi, şi a văzut pălăria care-o purta poponaru’, şi a aruncat în ea, da’ tot pe-alăturea dădea, şi de fiecare dată când dădea pe-alăturea îi sărea tot mai tare muştaru’, pricepeţi? Şi Steve – el e genu’ care de-obicei zice că las-o mai moale, las-o mai moale p-asta şi las-o mai moale p-ailaltă şi de ce fute-te-aş n-o laşi mai moale, pricepeţi? Doar că era-ntr-o stare de mă-piş-în-sus şi mă doare-n cur fincă-şi luase pilula aia. Nu ştiu ce fel de pilulă. Una roşie. O fi fost chiar medicament adevărat. Da’ se ţinea după Webby pân-am zis că Webby o să-i tragă una, pricepeţi? Zice: „Nu poţi nici măcar să câştigi pălăria la poponaru-ăla. Chiar că ţi s-au golit coaiele dacă nici să câştigi pălăria la poponaru-ăla nu poţi” Aşa că pân-la coadă cucoana-i dete-un premiu, chiar dacă nu terminase de-aruncat, cre’ că fincă voia să se scape de noi.

Nu ştiu. Poate că nu. Da’ io cre’ că da. Era chestia aia de făcut zgomote, pricepeţi? O umfli şi pe urmă se fâsâie şi se desfăşoară şi scoate-un zgomot ca o băşină, pricepeţi? Aveam şi eu una d-aia. Am căpătat-o de Halloween sau de Anu’ Nou sau de nu-ş-ce sărbătoarea mă-sii, ziceam că-i mişţocuţă, doar că am pierdut-o. Sau poate mi-a şutit-o careva din buzunar în curtea de la şcoală, pricepeţi? Aşa că atuncea bâlciu’ se-nchidea şi noi ieşeam afară, şi Steve încă-l mai regula la cap pe Webby cum că nu fu-n stare să câştige pălăria la poponaru’ ăla, pricepeţi, şi Webby mare lucru nu zicea, şi eu ştiu că ăsta-i semn rău, da’ eram destul de machit, pricepeţi? Aşa că ştiam io c-ar fi bine să schimb subiectu’, doar că nu-mi venea nimic în minte pricepeţi? Aşa că, când am ajuns în parcare, Steve zice: „Unde vrei să te duci? Acasă?” Şi Webby face: „Hai să dăm întâi o raită pe la „Falcon” să vedem dacă-i p-acolo poponaru’ ăla”

Boutillier şi Rademacher schimbară o privire. Boutillier ridică un singur deget şi îşi ciocăni cu el obrazul; deşi idiotul ăla cu cizme de inginer n-o ştia, vorbea acum despre omor calificat.

— Aşa că eu zic că nu, că tre’ să merg acasă. Şi Webby face: „Ce, ţi-i frică să treci prin faţa la baru’ ăla de poponari?” Şi eu: „Mă fut, nu!” Şi Steve, tot mache sau cam aşa ceva, zice: „Hai mergem să pârlim oarece carne de poponar! Hai mergem să pârlim oarece carne de poponar! Hai mergem să pârlim…”

11

Sincronizarea acţiunilor a fost perfectă, astfel încât a ieşit prost pentru toată lumea. Adrian Mellon şi Don Hagarty au ieşit de la „Falcon” după două beri, au trecut pe lângă staţia de autobuz şi pe urmă s-au prins de mână. Niciunul dintre ei nu s-a gândit la ce făceau; era, pur şi simplu, ceva obişnuit. Ceasul arăta zece şi douăzeci. Au ajuns la colţ şi au cotit la stânga.

Puntea săruturilor se afla cam la jumătate de kilometru mai sus; aveau de gând să treacă peste Main Street Bridge, care era mult mai puţin pitoresc. Vara, apele Kenduskeag-ului erau scăzute şi lunecau alene prin jurul pilonilor de beton.

Când Dusterul frână la un pas de ei (Steve Dubay îi observase la ieşirea din „Falcon” şi li-i arătase încântat celorlalţi), se aflau la capătul podului.

— Şo pe ei! Pe ei! zbieră Webby Garton.

Cei doi tocmai trecuseră pe sub un felinar, şi el observase că se ţineau de mână. Asta îl înfuriase… Dar nu la fel de mult pe cât îl înfuria pălăria. Floarea mare de hârtie se bălăngănea prosteşte încoace şi-ncolo.

— Pe ei, fir-aţi ai dracului!

Iar Steve se supuse.

Chris Unwin avea să nege orice participare activă în cele ce urmaseră, dar Don Hagarty spuse o altă poveste. Spuse că Garton coborâse din maşină aproape înainte ca aceasta să se fi oprit, iar ceilalţi doi l-au urmat repede. Avu loc un schimb de replici. Replici deloc amabile. Nu mai urmă niciun acces de impertinenţă sau falsă cochetărie din partea lui Adrian în acea seară; recunoştea că intraseră la mare strâmtoare.

— Dă pălăria aia, spuse Garton. Dă-o-ncoace, poponare!

— Dacă ţi-o dau, ne laşi în pace?

Adrian horcăia de frică, lacrimi îi brăzdau obrajii şi privea de la Unwin la Dubay şi la Garton cu ochi înspăimântaţi.

— Da’ dă odată futerea aia!

Adrian i-o întinse. Garton scoase un briceag din buzunarul stâng al blugilor, o tăie în două bucăţi şi îşi frecă bucăţile de turul pantalonilor. Apoi le aruncă pe jos şi le călcă în picioare.

Don Hagarty se dăduse puţin înapoi, în timp ce atenţia le era împărţită între Adrian şi pălărie – se uita, spuse el, după un poliţist.

— Acum ne laşi în pa… începu Adrian Mellon, şi în acel moment Garton îi dădu un pumn în faţă, aruncându-l în balustrada podului, înaltă până la brâu.

Adrian ţipă, ducându-şi mâinile la gură. Sângele îi şiroia printre degete.

— *Ade!* răcni Hagarty şi fugi iar spre el.

Dubay îi puse piedică. Garton îi arse un şut în stomac, doborându-l de pe trotuar în stradă. Trecu o maşină. Hagarty se ridică în genunchi şi zbieră către ea. Nu încetini. Şoferul, le spuse el lui Gardener şi Reeves, nici măcar nu întoarse capul.

— Gura, poponare! urlă Dubay şi-l pocni în falcă.

Hagarty căzu în rigolă, pe jumătate leşinat.

După câteva clipe auzi un glas – al lui Chris Unwin – spunându-i să se care înainte de a se alege şi el cu ceea ce căpăta prietenul lui. În propria sa declaraţie, Unwin confirmă că dăduse acest avertisment.

Hagarty auzea lovituri înfundate şi pe amantul său ţipând. Zbieretele lui Adrian se asemănau cu cele ale unui iepure prins în capcană, spuse el la poliţie. Se târî înapoi spre intersecţie şi spre luminile strălucitoare ale staţiei de autobuz, iar, când ajunse la o oarecare distanţă, se răsuci să privească.

Adrian Mellon, care era puţin mai scund de un metru şaptezeci şi cântărea în jur de şaizeci de kilograme, ud leoarcă, era împins de la Garton la Dubay şi de la Dubay la Unwin într-un soi de joc în trei. Se bălăbănea şi fâlfâia ca o păpuşă de cârpă, îi dădeau palme, pumni, îi rupeau hainele. În timp ce se uita, spuse Hagarty, Garton îl pocni pe Adrian în vintre. Părul nefericitului îi atârna în faţă. Din gură îi curgea sânge, îmbibându-i cămaşa. Webby Garton purta două inele grele la mâna dreaptă; unul era de la Liceul Derry, pe celălalt îl lucrase la ora de atelier – două iniţiale din alamă, un D şi un B, se împleteau pe el. Literele însemnau Dead Bugs, o formaţie de *heavy-metal* pe care o

admira în mod deosebit. Inelele spărseseră complet buza de sus a lui Adrian şi-i zdrobiseră trei dinţi.

— *Ajutor!* urlă Hagarty. *Ajutor! Ajutor! Îl omoară! Ajutor!*

Clădirile de pe Main Street se înălţau întunecate şi tainice. Nimeni nu le veni în ajutor – nici măcar din insula albă de lumină ce marca staţia de autobuz, iar Hagarty nu înţelegea cum se poate una ca asta; doar erau oameni înăuntru, îi văzuse când el şi Adrian trecuseră pe acolo. Nu venea niciunul dintre ei să-i scape? Absolut niciunul?

— *AJUTOR! AJUTOR! ÎL OMOARĂ, AJUTOR, VĂ ROG, PENTRU DUMNEZEU!*

— Ajutor, şopti un glas foarte firav din stânga lui Don Hagarty…

Şi apoi se auzi un chicotit.

— *Hai la groapa cu furnici!* răgea acum Garton…

Răgea şi râdea. Toţi trei, le spuse Hagarty lui Gardener şi Reeves, râdeau în timp ce-l băteau pe Adrian.

— *La groapa cu furnici! Peste bord!*

— *Hai la groapa cu furnici! Ba-i aici, ba nu-i aici!* cânta Dubay, hohotind.

— Ajutor, se auzi iar şoapta şi, deşi glasul era grav, urmă chicotitul, parcă ar fi fost vocea unui copil ce nu se poate stăpâni.

Hagarty privi în jos şi văzu clovnul. Din acest moment al depoziţiei, Gardener şi Reeves începură să nu mai ia în seamă nimic din ceea ce spunea Hagarty, pentru că restul era doar bâiguiala unui nebun.

Mai târziu, oricum, Harold Gardener avea să se surprindă întrebându-se dacă nu cumva nebunul avusese dreptate. După un timp, când avea să afle că şi tânărul Unwin văzuse un clovn – sau spunea el că văzuse – începu să se gândească mai bine. Colegul lui fie că n-o făcu deloc, fie nu recunoscu niciodată.

Clovnul, spuse Hagarty, arăta ca un hibrid între Ronald McDonald şi clovnul acela bătrân de la TV, Bozo – sau cel puţin aşa i se păruse la început. Smocurile rebele de păr

portocaliu îl duceau cu gândul la asemenea comparaţii. Mai târziu însă, ajunsese la concluzia că, de fapt, clovnul nu semăna cu niciunul dintre ei. Zâmbetul pictat pe faţa albă era roşu, nu portocaliu, iar ochii aveau o stranie lucire argintie. Poate că purta lentile de contact… Însă o parte din el îşi spuse atunci şi avea să continue a-şi spune că, cine ştie, argintiul acela o fi fost adevărata culoare a ochilor clovnului. Purta un costum lăbărţat, cu pompoane mari, portocalii, în chip de nasturi; pe mâini avea mănuşi ca în desenele animate.

— Dacă ai nevoie de ajutor, Don, spuse clovnul, poate te-ajută un balon[{4}].

Şi îi oferi mănunchiul de baloane pe care îl ţinea cu o mână.

— Zboară, spuse clovnul. Acolo, jos, toţi zburăm, toţi plutim, şi foarte curând prietenul tău va pluti şi el.

12

— Clovnul ăsta te-a strigat pe nume, spuse Jeff Reeves cu un glas total lipsit de expresie.

Privi peste spatele încovoiat al lui Hagarty la Harold Gardener şi un ochi clipi complice.

— Da, răspunse Hagarty, fără să ridice privirea. Ştiu că nu mă credeţi.

13

— Vasăzică, l-aţi aruncat peste balustradă, spuse Boutillier. „La groapa cu furnici.”

— Nu eu! exclamă Unwin, ridicând ochii.

Îşi dădu la o parte părul cu o mână şi-i privi stăruitor pe cei doi:

— Când am văzut că aveau chiar de gând s-o facă, am încercat să-l trag pe Steve de acolo, fincă ştiam că tipu’ putea să dea cu capu’… Era ca la trei metri până-n apă…

Erau peste şapte. Unul dintre oamenii şefului Rademacher măsurase deja.

— Da’ parcă-şi ieşise din minţi. Ambii doi tot striga: „Hai la groapa cu furnici, ba-i aici ba nu-i aici!” şi l-a săltat în sus. Webby l-a apucat de subsuori şi Steve l-a luat de turu’ pantalonilor, şi… şi…

14

Când Hagarty văzu ce făceau, se repezi spre ei, ţipând din răsputeri:

— *Nu! Nu! NU!*

Chris Unwin îl îmbrânci înapoi, iar Hagarty ateriza grămadă pe trotuar, cu dinţii clănţănindu-i.

— Ce, vrei s-o iei şi tu după el? şopti Unwin. *Roiu’*, puişor!

Şi atunci îl aruncară pe Adrian Mellon peste parapetul podului, în apă. Hagarty auzi plescăitul.

— Hai să ne cărăm de-aici, spuse Steve Dubay, pornind spre maşină împreună cu Webby.

Chris Unwin se apropie de parapet şi privi în jos. Mai întâi îl văzu pe Hagarty alunecând şi târându-se în jos pe taluzul plin de buruieni şi gunoi, spre apă. Apoi văzu clovnul, care îl trăgea cu o mână pe Adrian; în cealaltă mână avea baloanele. Adrian şiroia de apă, tuşea şi gemea. Clovnul îşi răsuci capul şi îi rânji lui Chris. Chris spuse că îi văzuse ochii de argint lucitor şi dinţii – dinţi mari şi albi, spuse el.

— Ca un leu’ de la circ, dom’le. Vreau să zic, aşa de mari erau.

Apoi, adăugă, îl văzuse pe clovn împingând un braţ al lui Adrian înapoi, astfel încât să-i stea pe după gât.

— Şi pe urmă, Chris? întrebă Boutillier.

Partea asta îl plictisea. Basmele îl plictisiseră începând de la vârsta de opt ani.

— Nu ştiu, murmură Chris. Atunci Steve m-a înşfăcat şi m-a împins în maşină. Da’… cred că l-a muşcat de sub braţ.

Ridică din nou privirea spre ei, acum nesigur:

— Cred că asta a făcut. L-a muşcat de sub braţ. Ca şi cum voia să-l mănânce, dom'le. Ca şi cum voia să-i mănânce inima.

15

Nu, spuse Hagarty după ce i se prezentă versiunea lui Chris Unwin. Clovnul nu l-a tras pe Ade în sus pe malul celălalt, cel puţin el nu văzuse una ca asta – şi garanta că în acele momente devenise ceva mai puţin decât un simplu observator dezinteresat; în acele momente îşi ieşise din minţi.

Clovnul, mai spuse el, stătea lângă celălalt mal, strângând în braţe trupul ud leoarcă al lui Adrian. Braţul drept al lui Ade era petrecut ţeapăn pe după capul clovnului, iar faţa acestuia se afla într-adevăr la subsuoara dreaptă a lui Adrian, dar nu-l muşca, ci zâmbea. Hagarty îl putea vedea privind de sub braţul lui Ade şi zâmbind.

Braţele clovnului se încordară, iar Hagarty auzi trosnet de coaste.

Ade zbieră.

— Pluteşte cu noi, Don, rosti clovnul cu gura sa rânjită şi roşie, după care arătă sub pod cu una dintre mâinile sale alb-înmănuşate.

Sub pod pluteau baloane – nu o duzină, nicio duzină de duzini, ci mii şi mii, roşii, şi albastre, şi verzi, şi galbene, şi pe fiecare dintre ele stătea scris „I ♥ DERRY!"

16

— Ei auzi, asta sigur ar însemna o mulţime de baloane, spuse Reeves şi iar îi făcu lui Harold Gardener cu ochiul.

— Ştiu că nu mă credeţi, repetă Hagarty cu acelaşi glas deznădăjduit.

— Zici c-ai *văzut* baloanele alea, preciză Gardener.

Don Hagarty îşi ridică încet mâinile înaintea ochilor.

— Le-am văzut la fel de clar cum îmi văd degetele-n momentul ăsta. Cu miile. Nu puteai nici măcar să vezi partea de dedesubt a podului, aşa de multe erau. Fremătau. Săltau. Se auzea un sunet. Un fel de scârţâit curios şi şoptit. Baloanele frecându-se unul de altul. O pădure întreagă de sfori albe atârnau în jos. Parcă erau firele albe ale unei pânze de păianjen. Acolo, dedesubt, l-a dus clovnul pe Ade. Vedeam cum i se atinge costumul de aţele-alea. Ade scotea nişte sunete sufocate, groaznice. Am luat-o după ei… Şi clovnul s-a uitat înapoi. I-am văzut ochii şi deodată am înţeles cine era.

— Şi cine era, Don? întrebă încetişor Harold Gardener.

— Era Derry, răspunse Don Hagarty. Era oraşul ăsta.

— Şi atunci ce-ai făcut? interveni şi Reeves.

— Am fugit, băi, căcat cu ochi! exclamă Hagarty şi izbucni în plâns.

17

Harold Gardener a stat liniştit până pe 13 noiembrie, ajunul zilei când John şi Steve Dubay urmau să fie judecaţi la tribunalul din Derry pentru asasinarea lui Adrian Mellon. Atunci se duse să-l întâlnească pe Tom Boutillier. Voia să vorbească despre clovn. Boutillier nu voia – dar, când văzu că Harold risca să facă prostii fără o cât de mică îndrumare, acceptă.

— N-a existat niciun clovn, Harold. Singurii clovni în noaptea aceea erau puştii ăia trei. O ştii la fel de bine ca mine.

— Aveam doi martori…

— Oh, ăsta-i rahat. Unwin a hotărât să-l scoată vinovat pe „Omul cu un singur braţ”. Adică: „Nu noi i-am făcut felu’ micului poponar, săracu’, omu’ făr-un braţ i-a tras-o”, de îndată ce s-a prins că situaţia se nasolise tare. Iar Hagarty a făcut o criză de nervi. Stătea acolo şi se uita la ei cum îi

omoară cel mai bun prieten. Nu m-ar fi mirat să vadă chiar şi farfurii zburătoare.

Însă Boutillier îşi dădea seama că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Gardener i-o putea citi în ochi, iar fentele şi eschivele procurorului districtual adjunct îl iritau.

— Ei, haide, spuse el. Vorbim aici despre martori independenţi. Nu-mi veni tu mie cu palavre.

— A, vrei să vorbim despre palavre? Susţii că sub Main Street Bridge e un clovn vampir, aşa crezi tu? Pentru că asta e ideea mea despre palavre.

— Nu, nu tocmai, dar…

— Sau că Hagarty a văzut un miliard de baloane acolo dedesubt, fiecare imprimat cu exact aceeaşi inscripţie care era scrisă pe pălăria amorezului său? Fiindcă şi *asta* e ideea mea despre palavre.

— Nu, dar…

— Atunci de ce-ţi pierzi vremea cu chestiile astea?

— *Nu mă mai interoga!* mugi Gardener. Amândoi l-au descris la fel şi niciunul nu ştia ce spunea celălalt!

Boutillier stătea la biroul lui, jucându-se cu un creion. Acum lăsă creionul jos, se ridică şi se apropie de Harold Gardener. Boutillier era mai scund cu cinci degete, dar Gardener făcu un pas înapoi în faţa mâniei celuilalt.

— Vrei să pierdem cazul ăsta, Harold?

— Nu. Sigur că n…

— Vrei ca leprele alea să circule în libertate?

— Nu!

— Okay. Bine. De vreme ce amândoi suntem de acord cu chestiunile de bază, am să-ţi spun exact ce cred. Da, poate că era un om sub pod în noaptea aia. Poate chiar purta un costum de clovn, deşi am avut de-a face cu destui martori ca să presupun că poate era doar un maţe-fripte sau unu-n trecere îmbrăcat în nişte haine adunate din gunoaie. Cred că probabil era acolo să cotrobăiască după mărunţiş aruncat sau mâncare – vreun hamburger aruncat de cineva de pe pod sau poate firimiturile de pe fundul unei pungi de

Frito. *Ochii* lor au imaginat restul, Harold. Nu e posibil aşa ceva?

— Nu ştiu, spuse Harold.

Ar fi vrut să fie convins, dar, ţinând seama de concordanţa celor două descrieri... nu. Nu credea că e posibil.

— Uite care-i chestia. Puţin îmi pasă dacă era clovnul Kinto, sau vreun tip în costumul unchiului Sam pe catalige, ori Hubert Homosexualul cel Vesel. Dacă-l introducem pe băiatul ăsta în proces, avocatul lor o să se repeadă pe el cât ai zice peşte. O să spună că mieluşeii ăia doi cu tunsorile lor proaspete şi costumaşele noi n-au făcut nimic altceva decât să-l arunce pe poponarul de Mellon peste parapetul podului, ca să glumească. O să sublinieze că Mellon era încă viu după ce a căzut; la asta o să-i folosească foarte bine mărturia lui Hagarty, pe lângă a lui Unwin. Clienţii *lui* n-au comis nicio crimă, vai de mine! A fost un psihopat în costum de clovn. Dacă-l băgăm în proces, asta o să se-ntâmple, şi-o ştii foarte bine.

— Unwin o să spună oricum povestea asta.

— Dar nu şi Hagarty, preciză Boutillier. Pentru că el înţelege. Fără depoziţia lui Hagarty, cine-o să-l creadă pe Unwin?

— Păi, mai suntem şi noi, rosti Harold Gardener cu o amărăciune care-l surprinse chiar şi pe el însuşi, dar cred că *noi* n-o să spunem.

— *Of, mai lasă-mă-n pace!* tună Boutillier, ridicându-şi braţele. L-au omorât! Nu l-au aruncat doar peste balustradă – Garton avea un briceag. Mellon a fost înjunghiat de şapte ori, printre care o dată în plămânul stâng şi de două ori în testicule. Rănile corespund lamei. Avea patru coaste rupte – Dubay a făcut asta, când l-a strâns în braţe. A fost muşcat, de acord. Avea muşcături pe braţe, pe obrazul stâng, pe gât. Cred că Unwin şi Garton i-au făcut-o, deşi avem doar o singură impresiune clară, şi aia probabil nu-i destul de precisă ca să reziste în instanţă. Şi,

absolut de acord cu tine, îi lipsea o ciozvârtă mare de carne din subsuoara dreaptă, ei şi? Unuia dintre ei chiar îi plăcea să muşte. Probabil i s-o fi întărit frumuşel osu' în timp ce-o făcea. Pariez că imbecilul ăla de Garton a făcut-o, deşi n-o s-o dovedim niciodată. Iar lui Mellon i se rupsese şi lobul urechii.

Boutillier se opri, privindu-l pe Harold cu ochi pătrunzători.

— Dacă dăm drumul poveştii ăsteia cu clovnul, n-o să-i convingem *niciodată*. Asta vrei?

— Nu, ţi-am mai spus.

— Tipul era o poamă, dar nu făcea rău la nimeni, urmă Boutillier. Aşa că hai-ho-suntem-pitici-mişto, vin găozarii ăia trei plini de puroi, cu cizmele lor butucănoase, şi-l omoară. O să-i bag la pârnaie, amice. Şi dacă aud că acolo, la Thomaston, au luat-o la creţ, am să le trimit cărţi poştale să le zic că indiferent cine le-a făcut-o sper că avea SIDA.

Fioros foc, îşi spuse Gardener. *Iar sentinţele vor arăta, de asemenea, foarte bine în dosarul tău când o să candidezi pentru o funcţie înaltă peste doi ani.*

Plecă însă fără să mai scoată o vorbă, pentru că şi el dorea să-i vadă după zăbrele.

18

John Webber Garton a fost condamnat pentru omor deosebit de grav, primind de la zece la douăzeci de ani în închisoarea de Stat Thomaston.

Steven Bishoff Dubay a fost condamnat pentru omor deosebit de grav, primind cincisprezece ani în închisoarea de Stat Shawshank.

Christopher Philip Unwin a fost judecat separat, în calitate de minor, şi condamnat pentru omor calificat. A primit şase luni la South Windham, Şcoala de Corecţie pentru Băieţi, cu suspendare.

În momentul când scriem aceste lucruri, în cazul tuturor celor trei sentinţe se aşteaptă recursul; Garton şi Dubay pot fi văzuţi în orice zi a săptămânii uitându-se după fete sau jucând rişca în Bassey Park, nu departe de locul unde trupul dezmembrat al lui Mellon a fost găsit plutind lângă unul dintre pilonii de susţinere ai podului Main Street.

Don Hagarty şi Chris Unwin au plecat din oraş.

La procesul principal – cel al lui Garton şi Dubay – nimeni n-a făcut referire la vreun clovn.

Capitolul 3
Şase apeluri telefonice (1985)

1

Stanley Uris face o baie

Patricia Uris i-a spus ulterior mamei ei că ar fi trebuit să-şi dea seama că ceva nu era în regulă. Ar fi trebuit s-o ştie, a spus ea, pentru că Stanley nu făcea *niciodată* baie seara devreme. Făcea duş dis-de-dimineaţă în fiecare zi, iar uneori se băga în cadă noaptea târziu (cu o revistă într-o mână şi o bere rece în cealaltă). Dar băile la ora şapte seara nu erau genul lui.

Şi apoi, mai era şi problema cu cărţile. Ar fi trebuit să-i facă plăcere; când colo, în cine ştie ce mod obscur pe care ea nu-l înţelegea, acestea păreau să-l fi tulburat şi deprimat. Cam cu trei luni înaintea acelei cumplite seri, Stanley descoperise că un prieten al lui din copilărie devenise scriitor – nu scriitor *adevărat*, i-a spus Patricia mamei sale, ci romancier. Numele înscris pe cărţi era William Denbrough, însă Stanley îl numea uneori Bill Bâlbâitul. Citise aproape toate cărţile respectivului; de fapt o citea pe ultima în seara băii – seara de 28 mai 1985. Patty însăşi luase în mână una dintre cele de la început, din pură curiozitate. Renunţase după doar trei capitole.

Nu era un simplu roman, i-a spus ea mamei sale mai târziu; era o *carte de groază.* Chiar aşa a spus, la fel cum ar fi spus *carte despre sex.* Patty era o femeie dulce, blândă, dar nu teribil de elocventă – voise să-i spună mamei cât de tare o înspăimântase cartea aceea şi poate ce anume o tulburase, dar nu fusese în stare. „Era plină de monştri”, a spus ea. „Plină de monştri care fugăresc copii mici. Erau multe omoruri şi… nu ştiu… simţăminte negre şi suferinţă. Chestii de-astea.” De fapt, i se păruse aproape

pornografică; acesta era cuvântul pe care nu îl găsea, probabil pentru că nu-l rostise niciodată în viaţa ei, deşi ştia ce înseamnă. „Dar Stan se simţea ca şi cum şi-ar fi descoperit un vechi tovarăş de joacă… Zicea că vrea să-i scrie, dar eu ştiam că n-o s-o facă… Ştiu că poveştile alea îl făceau şi pe *el* să se simtă prost… şi… şi…”

Şi atunci Patty Uris a izbucnit în plâns.

În seara aceea, cam cu şase luni înainte de a se împlini douăzeci şi opt de ani de la acea zi a anului 1957 când George Denbrough îl întâlnise pe Pennywise Clovnul, Stanley şi Patty şedeau în salonaşul din locuinţa lor aflată într-o suburbie a Atlantei. Televizorul mergea. Patty stătea în faţa lui pe canapea, cu atenţia împărţită între o grămadă de haine de cusut şi emisiunea-concurs preferată, *Family Feud*. Pur şi simplu îl *adora* pe Richard Dawson şi socotea că lanţul ceasului pe care îl purta era grozav de sexy, deşi nici cu cele mai sofisticate instrumente de tortură nu i-ai fi putut smulge o asemenea mărturisire. Îi mai plăcea spectacolul şi pentru că aproape întotdeauna găsea cele mai frecvente răspunsuri (la *Family Feud* nu existau răspunsuri *corecte* propriu-zise; doar cele mai frecvente). Îl întrebase odată pe Stan de ce întrebările care ei îi păreau atât de simple erau atât de dificile pentru familiile din concurs. „Probabil că-i mult mai greu când eşti acolo, sub toate reflectoarele alea”, replicase Stan, iar ei i se păru că o umbră îi trecuse peste chip. „Totul e cu mult mai greu când se întâmplă în realitate. Atunci ţi se taie răsuflarea. Când se-ntâmplă cu adevărat.”

Probabil că într-adevăr aşa era, trăsese ea concluzia. Stanley avea câteodată intuiţii foarte subtile asupra naturii umane. Mult mai subtile, considera ea, decât vechiul lui *prieten* William Denbrough, care se îmbogăţise scriind un maldăr de cărţi *de groază* ce făceau apel la cele mai josnice trăsături ale firii omeneşti.

Asta nu însemna că familia Uris s-ar fi descurcat prea rău! Suburbia unde locuiau era de calitate, iar casa, pe care

o cumpăraseră cu 87 000 de dolari în 1979, s-ar fi vândut acum probabil repede şi fără bătaie de cap cu 165 000 de dolari – nu că ar fi vrut s-o vândă, dar era bine să ştii asemenea lucruri. Uneori se întorcea acasă de la Fox Run Mall în Volvo-ul ei (Stanley folosea un Mercedes diesel – îl tachina, numindu-l Sedanley), îşi vedea casa, amplasată cu mult gust înapoia gardurilor scunde de tisă, şi-şi spunea: *„Cine stă aici?*

Eu stau! Doamna Stanley Uris stă aici!” Acesta nu era un gând întru totul fericit; în el se amesteca o mândrie atât de aprigă, încât uneori o făcea să se simtă cam rău. Căci, vezi dumneata, a fost odată ca niciodată o fetişcană singuratică de optsprezece ani, pe nume Patricia Blum, căreia i se refuzase accesul la banchetul de după bacalaureat, ce se ţinea la clubul din Glointon, New York. I se refuzase accesul, fireşte, pentru că numele ei de familie rima cu „al băşinilor parfum” Asta era ea, nimic altceva decât o mică băşină jidancă şi slăbănoagă. În 1967 se întâmpla toată povestea, iar asemenea discriminări sfidau legea, desigur, ha-ha-ha, şi-n plus, acum totul se sfârşise. Numai că pentru o parte din ea nu avea *niciodată* să se sfârşească. O parte din ea avea să se înapoieze pentru vecie la maşină cu Michael Rosenblatt, ascultând pietrişul scârţâind sub pantofiorii ei de lac şi sub pantofii lui de gală închiriaţi, înapoi la maşina tatălui lui, pe care Michael o împrumutase pentru seara aceea şi cu care îşi petrecuse toată după-amiaza, spălând-o. O parte din ea avea să păşească la nesfârşit pe lângă Michael, în sacoul lui alb, împrumutat – cum mai scânteia în noaptea blândă de primăvară! Purta o rochie de seară verde-deschis care, declarase maică-sa, o făcea să arate ca o sirenă, iar ideea unei sirene jidoavce era de tot hazul, ha-ha-ha. Merseseră cu capul sus, iar ea nu plânsese – nu atunci – dar înţelesese că nu *mergeau* înapoi, nu, nu tocmai; ceea ce făcuseră era că *plecau neputincioşi* înapoi, *neputincioşi*, care rimează cu *puturoşi*, amândoi simţindu-se mai evrei decât se simţiseră vreodată în viaţa

lor, simţindu-se ca nişte cămătari, ca nişte căruţaşi, simţindu-se slinoşi, năsoşi, gălbejiţi; simţindu-se ca nişte evrei iudei jidani; vrând să simtă mânie şi nefiind în stare să simtă mânie – mânia avea să vină abia mai târziu, când oricum nu mai conta. În momentele acelea nu fusese în stare să simtă decât ruşinea, şi s-o doară. Iar apoi cineva râsese. Un râs ascuţit, înalt, ca un tril, ca o fugă rapidă pe clape de pian, iar în maşină reuşise să plângă, mai încape vorbă, ia uite-o pe sirena jidoavcă al cărei nume rimează cu „al băşinilor parfum" cum pleacă bâzâind ca nebuna. Mike Rosenblatt îi pusese pe ceafă o mână stângace şi mângâietoare, iar ea se smucise, simţindu-se făcută de ruşine, simţindu-se murdară, simţindu-se *evreică*.

Casa amplasată cu atât gust după gardurile de tisă o făcea să se simtă mai bine… dar nu bine *de tot.* Ofensa şi ruşinea rămăseseră, şi nici chiar faptul de a fi fost acceptată în anturajul acela dichisit şi chivernisit nu putea face să înceteze nesfârşitul umblet prin prundişul scârţâind sub tălpi. Nici chiar calitatea de membri ai *acestui* club, unde un *maître d'* îi saluta întotdeauna, calm şi respectuos, cu un „Bună seara, domnule şi doamnă Uris" Venea acasă, legănată de Volvo-ul ei cel nou, îşi privea casa pe întinderea sa de iarbă verde şi adesea – mult prea adesea, era ea de părere – se gândea la râsul acela ca un tril ascuţit. Şi spera că fata care râsese locuia într-o magherniţă căcăcioasă, măritată cu unul netăiat împrejur care o bătea, că rămăsese gravidă de trei ori şi de fiecare dată pierduse sarcina, că bărbatu-său o înşela cu femei bolnave, că avea discuri intervertebrale deplasate, şi oase strâmbe, şi chisturi pe limba aia murdară cu care chicotise.

Se ura pe sine pentru aceste gânduri, aceste gânduri necuviincioase, şi făgăduia să se îndrepte – să nu mai bea amarele cocteiluri de pelin şi fiere. Treceau luni întregi în care nu se mai gândea la asemenea lucruri, şi atunci îşi spunea: *Poate că toate astea au rămas în sfârşit în urma mea. Nu mai sunt fata aceea de optsprezece ani. Sunt o*

femeie de treizeci şi şase de ani; fata care a auzit nesfârşitul trosnet şi scârţâit al pietrelor acelora de pe alee, fata care s-a smuls de sub mâna lui Mike Rosenblatt când el a încercat s-o mângâie, pentru că era o mână de evreu, a fost acum o jumătate de viaţă. Sirena aia mică şi proastă e moartă. Acum o pot uita şi pot să fiu doar eu însămi. Sigur. Bine. Grozav. Dar nu trecea mult şi, aflându-se undeva – la vreun magazin, de exemplu –, auzea pe neaşteptate un râs ca un tril şi o treceau fiori reci pe şira spinării, sfârcurile sânilor i se întăreau dureros, mâinile i se încleştau pe bara căruciorului de cumpărături sau doar una de alta şi-şi spunea: *Cineva tocmai i-a spus altcuiva că-s evreică, i-a spus că nu-s decât o jidancă împuţită şi năsoasă, că Stanley nu-i decât un jidan împuţit şi năsos, e contabil, sigur, ovreii se pricep la cifre, i-am primit în club, a trebuit, atunci în 1981, când ginecologul ăla împuţit şi năsos a câştigat procesul, da' râdem de ei, râdem, şi râdem, şi iar râdem.* Sau pur şi simplu auzea scârţâitul-fantomă al pietricelelor şi-şi spunea *Sirenă! Sirenă!*

Atunci, ura şi ruşinea o inundau din nou ca o migrenă şi dispera nu numai pentru ea însăşi, dar şi pentru întreaga speţă umană. Vârcolaci. Cartea scrisă de Denbrough – cea pe care încercase s-o citească şi pe care apoi o pusese la loc – era despre vârcolaci. Vârcolaci, rahat. Ce să ştie un om ca ăla despre vârcolaci?

În cea mai mare parte a timpului însă avea simţăminte mai bune – simţea că *ea* e mai bună. Îşi iubea soţul, iubea casa lor şi, de obicei, reuşea să-şi iubească viaţa şi pe sine însăşi. Lucrurile mergeau bine. Nu întotdeauna fusese astfel, desigur – era oare vreodată bine? Când acceptase inelul de logodnă de la Stanley, părinţii ei fuseseră şi supăraţi, şi nefericiţi. Îl cunoscuse la o petrecere a clubului fetelor. Se mutase la şcoala lor, venind de la New State University, unde era bursier. Le făcuse cunoştinţă un prieten comun, şi dacă la sfârşitul seratei bănuia că îl iubeşte, în vacanţa de la jumătatea anului era sigură. Când

sosise primăvara, iar Stanley îi oferise un mic inel cu diamant cu o margaretă trecută prin el, îl primise.

Până la urmă, în ciuda tuturor protestelor, părinţii îl acceptaseră şi ei. Nu prea aveau ce face, deşi Stanley Uris avea să ia în curând lumea-n piept într-o întreprindere comercială mustind de tineri contabili – iar odată ajuns în acea junglă, o va face fără niciun fel de finanţe familiale care să-i asigure spatele, ci doar cu fiica lor alături, la bine şi la rău.

— Am să-l întreţin pe ticălosul ăla de „patru-ochi” câte zile-oi avea, îşi auzise Patty tatăl spunând într-o seară.

Părinţii ei mâncaseră în oraş, iar el băuse un pic cam mult.

— Şşşt, o să te-audă, spusese Ruth Blum.

În seara aceea Patty stătuse trează până târziu după miezul nopţii, cu ochii uscaţi, când încinsă, când îngheţată, urându-i pe amândoi. Următorii doi ani îi petrecuse încercând să se dezbare de ura aceea; deja avea înlăuntrul ei prea multă ură. Câteodată, când se uita în oglindă, putea vedea efectele – cutele fine pe care i le trasa pe chip. Aceea fusese o bătălie câştigată. Stanley o ajutase.

La fel de mult îi îngrijorase căsnicia şi pe părinţii lui. Desigur, nu credeau că Stanley era sortit unei vieţi de mizerie şi sărăcie, dar considerau că „aceşti copii se cam pripesc” Donald Uris şi Andrea Bertoly se căsătoriseră ei înşişi la douăzeci de ani, însă păreau să fi uitat acest amănunt.

Numai Stanley era sigur de sine, încrezător în viitor, nepreocupat de capcanele pe care părinţii le vedeau presărate pretutindeni împrejurul „copiilor”. Iar până la urmă încrederea lui a fost justificată. În iulie 1972, cu cerneala abia uscată pe diplomă, Patty găsise un post de profesoară de stenografie şi engleză de afaceri în Traynor, un orăşel aflat la patruzeci de mile sud de Atlanta. Când se gândea la felul cum nimerise slujba asta, întotdeauna vedea situaţia asta ca fiind puţin… să zicem, stranie. Făcuse o listă

cu patruzeci de posibilităţi pe baza anunţurilor din revistele pedagogice, apoi scrisese patruzeci de scrisori timp de cinci nopţi – câte opt în fiecare seară –, cerând informaţii suplimentare asupra postului, şi câte o cerere pentru fiecare. Douăzeci şi două de răspunsuri indicau că posturile fuseseră ocupate. În alte cazuri, o mai amănunţită explicaţie asupra aptitudinilor necesare o lămuri clar că nu putea face faţă; candidarea n-ar fi fost decât o pierdere de timp, atât pentru ei, cât şi pentru ea. Rămăsese cu douăsprezece variante. Toate păreau cam la fel de probabile. Stanley intrase în cameră în timp ce ea îşi frământa mintea cu ele, întrebându-se dacă putea practic să completeze o duzină de formulare fără a-şi ieşi de-a binelea din minţi. Soţul ei privi hârtiile răsfirate pe masă, după care bătu cu degetul în scrisoarea de la Inspectorul-Şef Şcolar din Traynor, scrisoare care ei nu i se părea cu nimic deosebită de celelalte.

— Asta, spuse el.

Patty îl privi, surprinsă de certitudinea simplă a vocii lui:

— Ştii despre Georgia ceva ce eu nu ştiu?

— Nu! Singura ocazie când am trecut pe acolo a fost în filme.

Femeia ridică o sprânceană.

— *Pe aripile vântului*. Vivien Leigh, Clark Gable. „Am să mă gândesc la asta mâine, căci şi mâine e o zi.” Am accent de sudist, Patty?

— Da. Din sudul Bronxului. Dacă nu ştii nimic despre Georgia şi n-ai fost niciodată acolo, atunci de ce…

— Pentru că aşa e bine.

— N-ai de unde să *ştii* asta, Stanley.

— Fireşte că ştiu, spuse el cu simplitate. Ştiu.

Privindu-l atentă, îşi dădu seama că nu glumea: chiar vorbea serios. Simţise un fior de nelinişte.

— *De unde* ştii?

Stanley zâmbea vag. Acum zâmbetul îi păli şi preţ de o clipă păru nedumerit. Ochii i se înneguraseră, ca privind

înlăuntrul său, consultând cine ştie ce dispozitiv interior care ticăia şi funcţiona corect, dar pe care, în ultimă instanţă, nu-l înţelegea mai bine decât îşi înţelege omul de rând ceasul de la mână.

— Ţestoasa n-a putut să ne ajute, spuse el deodată.

O spuse absolut distinct. Îl auzi. Privirea aceea lăuntrică – privirea aceea de meditaţie surprinsă – îi stăruia încă pe faţă şi începea s-o sperie.

— Stanley? Despre ce vorbeşti? *Stanley?*

Tresări. Patty mâncase piersici în timp ce parcurgea cererile, iar mâna lui lovi farfuria, care căzu pe jos şi se sparse. Ochii părură să i se limpezească.

— Oh, la dracu'! Iartă-mă.

— Nu-i nimic. Stanley – despre ce vorbeai?

— Am uitat, spuse el. Dar cred că ar trebui să ne gândim la Georgia, iubito.

— Dar…

— Ai încredere-n mine, o asigură, iar ea se supuse.

Întrevederea mersese trăsnet. Ştia că primise slujba încă de când a luat trenul înapoi spre New York. Şeful Departamentului de Afaceri o plăcuse la prima vedere pe Patty, şi ea pe el, de asemenea. Scrisoarea de confirmare venise după o săptămână. Departamentul Şcolar Reunit din Traynor îi putea oferi 9 200 de dolari şi un contract de stagiu.

— Ai să mori de foame, spuse Herbert Blum când fiica sa îl anunţă că avea de gând să ia slujba. Şi, acolo, în sud, o să mori de cald şi de foame.

— *Prostii, Scarlett,* cită Stanley când ea îi spuse ce zisese tatăl ei.

Fusese furioasă, aproape de lacrimi, dar acum pufni în râs, iar Stanley o cuprinse cu braţele.

Cald le-a fost, dar nu au murit de foame. S-au căsătorit la data de 19 august 1972. Patty Uris s-a culcat fecioară în patul nupţial. S-a strecurat goală între cearşafurile răcoroase ale unui hotel turistic din Poconos, cu o stare de

spirit turbulentă şi furtunoasă – fulgere de dorinţă şi voluptuoasă patimă, nori negri de spaimă. Când Stanley se vârî în pat lângă ea, cu trupu-i musculos, cu penisul ca un semn de exclamare înălţându-se din părul pubian blond-roşcat, îi şopti:

— Să nu mă doară, dragule.

— Am să am întotdeauna grijă să nu te doară, spuse el luând-o în braţe, şi îşi ţinu cu credinţă promisiunea până în ziua de 28 mai 1985 – seara băii.

Munca ei fusese încununată de succes. Stanley obţinuse un post de şofer pe maşina brutăriei pentru o sută de dolari pe săptămână. În noiembrie acelaşi an, când s-a deschis Traynor Flats Shopping Center, a primit de lucru la biroul de-acolo al H & R Block cu o sută cincizeci. Venitul lor anual cumulat era pe-atunci de 17 000 dolari – ceea ce li se părea o avere regească, în acele vremuri când benzina se vindea la treizeci şi cinci de cenţi galonul, iar o felie de pâine albă putea fi căpătată cu cinci cenţi mai puţin. În martie 1973, fără surle şi trâmbiţe, Patty Uris şi-a aruncat cât colo anticoncepţionalele.

În 1975, Stanley a demisionat de la H & R Block pentru a-şi demara propriile sale afaceri. Toţi cei patru cuscri au căzut de acord că era o mişcare absolut nesăbuită. Nici vorbă că Stanley n-ar fi trebuit să aibă afacerile lui proprii – Doamne păzeşte să n-aibă afaceri proprii! Dar era prea devreme, au convenit cu toţii, şi arunca prea mult din povara financiară asupra lui Patty. „Cel puţin până când pişăciosul ăla o s-o lase borţoasă”, îi spuse posac Herbert Blum fratelui său după o noapte de beţie petrecută în bucătărie, „şi pe urmă o să se-aştepte să îi car *eu* în cârcă.” Opinia în consens a cuscrilor asupra problemei era că niciun bărbat n-ar trebui nici măcar să *se gândească* să intre în afaceri pe cont propriu până nu ajunge la o vârstă mai senină şi mai matură – şaptezeci şi opt de ani, să zicem.

Din nou, Stanley păru aproape nefiresc de încrezător. Era tânăr, prezentabil, sclipitor, capabil, îşi stabilise relaţii

lucrând pentru Block. Toate aceste lucruri erau date certe. Dar nu avea de unde să fi ştiut că o firmă în afacerile video, aflate în bază de cristalizare, nou-înfiinţată, Corridor Video (CV), era pe cale să se instaleze pe o uriaşă parcelă de pământ arendat, la mai puţin de zece mile de suburbia unde se mutaseră în cele din urmă soţii Uris, în 1979; nu putea să fi ştiut nici că acelaşi Corridor va ieşi pe piaţă cu un studiu de marketing independent la niciun an după mutarea sa la Traynor. Chiar dacă Stan avusese prioritate la câteva dintre aceste informaţii, cu siguranţă că nu credea că funcţia i s-ar fi dat unui tânăr evreu ochelarist, un evreu cu rânjet uşuratic, umblet împiedicat, gust pentru nădragii cu fundul lăbărţat, în zilele libere, şi cu ultimele fantome ale acneei de adolescent prezente încă pe faţă. Şi totuşi, îl luaseră. Îl luaseră. Şi se părea că Stan ştiuse tot timpul că aşa se va întâmpla.

Activitatea lui la CV a antrenat o ofertă de încadrare cu normă întreagă în companie – salariul de bază de 30 000 de dolari pe an.

— Şi ăsta chiar nu-i decât începutul, îi spuse Stan lui Patty în pat, în seara aceea. O să crească precum porumbul în august, draga mea. Dacă nimeni nu aruncă lumea-n aer în următorii zece ani sau cam aşa ceva, vor ajunge sus de tot, pe firmament, alături de Kodak, Sony şi REA.

— Şi ce-ai de gând să faci? întrebă ea, ştiind deja.

— Am să le spun ce mare plăcere a fost să fac afaceri cu ei, răspunse el şi râse, trăgând-o lângă el şi sărutând-o.

După câteva clipe o pătrunse, urmară orgasme – unul, două şi trei, ca nişte rachete luminoase săgetând cerul nopţii… Dar nu se ivi niciun copil.

Munca sa la Corridor Video îl pusese în legătură cu câţiva dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din Atlanta – şi amândoi fură uimiţi să constate că aceştia erau în cea mai mare parte persoane de treabă. Găsiră la ei un grad de acceptare ridicat şi o bunăvoinţă generoasă aproape necunoscute în Nord. Patty şi-l amintea pe Stanley scriindu-

le odată părinţilor: *Cei mai buni bogătaşi din America se află la Atlanta, Georgia. Am să-i ajut pe câţiva să se îmbogăţească şi mai mult, iar ei au să mă ajute pe mine să mă îmbogăţesc, şi astfel nimeni n-o să-mi mai fie stăpân în afară de soţia mea, Patricia, iar, de vreme ce eu sunt deja stăpânul ei, cred că e o soluţie destul de sigură.*

La vremea când se mutară din Traynor, Stanley îşi avea propria sa firmă cu şase angajaţi. În 1983, venitul lor intrase pe un teritoriu necunoscut – teritoriu despre care Patty nu auzise decât zvonuri dintre cele mai vagi. Aceasta era legendara ţară a celor ŞASE CIFRE. Şi totul se întâmplase cu dezinvoltura banală a încălţării unei perechi de tenişi sâmbăta dimineaţă. Acest lucru o înspăimânta uneori. Odată făcuse un banc deocheat despre pactele încheiate cu diavolul. Stanley râsese aproape să se sufoce, însă ei nu i se păruse atât de nostim şi bănuia că niciodată n-o să i se pară.

Ţestoasa n-a putut să ne-ajute.

Câteodată, fără absolut niciun motiv, se trezea cu acest gând în minte, ca un ultim crâmpei dintr-un vis altminteri uitat, şi atunci se întorcea spre Stanley, simţind nevoia să-l atingă, să se asigure că încă îi mai era alături.

Era o viaţă frumoasă – fără beţii monstruoase, fără sex extraconjugal, fără droguri, plictiseală, certuri amare despre ce o să facem mai departe. Un singur nor o umbrea. Mama ei era aceea care pomenise pentru prima oară de prezenţa acestui nor. Şi, atunci când privea în urmă, i se părea că destinul hotărâse ca tocmai mama ei să fie aceea care să pomenească despre unicul neajuns al vieţii lor. Apăru sub forma unei întrebări într-una dintre scrisorile de la Ruth Blum. Îi scria lui Patty o dată pe săptămână, iar acea scrisoare anume sosise la începutul toamnei lui 1979. O primiseră reexpediată de la vechea lor adresă din Traynor, iar Patty o citi într-un living plin de cutii pentru sticle de băutură, din care se revărsau lucrurile lor, stinghere, dezrădăcinate şi cu aspect lugubru.

În majoritatea privinţelor era obişnuita „scrisoare de acasă” a lui Ruth Blum: patru file albastre scrise mărunt, fiecare cu antetul DOAR O NOTĂ DE LA RUTH. Mâzgălelile ei erau aproape ilizibile, iar Stanley se plânsese la un moment dat că nu poate citi nici măcar un cuvânt din cele scrise de soacră-sa. „De ce-ai vrea s-o faci?” replicase Patty.

Şi aceasta era plină de obişnuitul sortiment de noutăţi al mamei; pentru Ruth Blum, amintirile formau o deltă amplă, desfăcându-se din punctul mobil al prezentului într-un tot mai larg evantai de relaţii întrepătrunse. Mulţi dintre oamenii despre care scria mama ei începeau să se şteargă din memoria lui Patty, la fel ca fotografiile dintr-un album vechi, dar pentru Ruth toate rămâneau proaspete. Grijile ei pentru sănătatea tinerilor şi curiozitatea în legătură cu feluritele lor activităţi păreau să nu se istovească niciodată, iar prognozele îi erau invariabil sumbre. Tatăl ei încă mai avea prea multe dureri de stomac. *El* era sigur că nu-i decât dispepsie; ideea că s-ar putea să aibă ulcer, scria ea, nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte până nu ar fi început să scuipe sânge, ba poate nici măcar atunci. *Îl ştii pe tatăl tău, dragă – munceşte ca un catâr şi câteodată la fel şi gândeşte. Dumnezeu să mă ierte că spun asta.* Lui Randi Harlengen i se legaseră trompele, din ovare îi scoseseră chisturi mari cât mingile de golf, nimic malign, slavă Domnului, dar douăzeci şi şapte de chisturi ovariene, *să mori*, nu altceva! Din cauza apei din New York City – era absolut sigură de asta; şi aerul din oraş era murdar, dar ea avea convingerea că tot apa era cea care-ţi venea de hac după un timp. Mizeriile din ea sedimentează în organism. Se îndoia că Patty ştia de câte ori îi mulţumise Domnului că „voi, copiii” locuiţi la ţară, unde atât aerul, cât şi apa – dar mai ales apa – sunt mai sănătoase (pentru Ruth, tot Sudul, inclusiv Atlanta şi Birmingham, însemna la ţară). Mătuşa Margaret iarăşi se ciondănea cu compania de electricitate. Stella Flanagan se măritase din nou… unii nu se-nvaţă minte niciodată. Richie Huber iar fusese concediat.

Iar în mijlocul acestui torent poznaş – şi adeseori pizmaş – în mijlocul unui paragraf, fără nicio legătură, Ruth Blum punea întâmplător „fioroasa întrebare”: „Aşa, şi când aveţi de gând tu şi cu Stan să ne faceţi bunici? Toţi suntem gata să-l (sau s-o) răsfăţăm de mama focului. Şi, în caz că n-ai observat, Patty, să ştii că nu prea întinerim” Iar apoi continua cu fata Brucknerilor, de la câteva case mai încolo, care fusese trimisă acasă de la şcoală pentru că nu purta sutien şi avea o bluză prin care puteai să vezi ca în vitrină.

Simţindu-se deprimată şi fiindu-i dor de vechea lor locuinţă din Traynor, nesigură şi mai mult decât doar puţin speriată de ceea ce-i putea aştepta, Patty intrase în ceea ce-avea să fie dormitorul lor şi se lungise pe saltea (somiera cu arcuri încă mai era în garaj, iar salteaua, zăcând pe podeaua fără covor, semăna cu un obiect artizanal aruncat pe o ciudată plajă galbenă). Îşi îngropă capul în braţe şi rămase acolo plângând aproape douăzeci de minute. Oricum ar fi plâns. Scrisoarea mamei nu făcuse decât să-i aducă mai devreme lacrimile, aşa cum praful îţi grăbeşte gâdilatul din nas într-un strănut.

Stanley îşi dorea copii. *Ea* îşi dorea copii. Se înţelegeau întru totul şi asupra acestui subiect, aşa cum amândoi urmăreau cu aceeaşi plăcere filmele lui Woody Allen, aşa cum amândoi mergeau uneori la sinagogă, aşa cum amândoi aveau aceleaşi înclinaţii politice, aşa cum nu erau de acord cu drogurile; pe scurt, aşa cum se înţelegeau într-o mulţime de lucruri extrem de importante sau mărunte. În casa din Traynor fusese o cameră în plus, pe care o împărţiseră. În stânga el avea un birou pentru lucru şi un fotoliu; în dreapta ea avea o maşină de cusut şi o masă pentru jucat cărţi, pe care îşi făcea puzzle-uri. Existase între ei o înţelegere atât de temeinică legată de camera aceea, încât rareori vorbeau de ea – pur şi simplu era acolo, la fel ca nasurile pe feţe sau verighetele pe degetul mâinii stângi. Într-o bună zi, odaia îi va aparţine lui Andy sau lui Jenny. Dar unde era acel copil? Maşina de cusut şi coşurile

cu textile, masa de jucat cărţi şi biroul rămâneau toate la locurile lor, părând cu fiecare lună să-şi consolideze rădăcinile în respectivele poziţii din cameră şi să-şi stabilească şi mai puternic legitimitatea. Aşa credea ea, deşi nu-şi putea niciodată cristaliza gândul întocmai; la fel ca şi cuvântul *pornografie*, era aidoma unui concept dansând imediat dincolo de capacitatea ei de înţelegere. Îşi amintea însă un prilej când, venindu-i ciclul, deschisese dulăpiorul de sub lavoarul din baie ca să ia un şerveţel sanitar; ţinea minte cum se uitase la cutia cu tampoane Stayfree, gândindu-se că arăta aproape arogantă, că părea aproape să-i spună: *Hello, Patty! Noi suntem copiii tăi. Suntem singurii copii pe care o să-i ai vreodată şi ne este foame. Dă-ne să sugem. Dă-ne să sugem sânge.*

În 1976, la trei ani după ce aruncase ultima doză de tablete Ovral, consultară un doctor, pe nume Harkavy, din Atlanta.

— Vrem să ştim dacă e ceva în neregulă, spuse Stanley, şi mai vrem să ştim şi dacă putem face ceva în cazul ăsta.

Au făcut toate testele. Rezultatul a arătat că spermatozoizii lui Stanley erau viguroşi, că ovulele lui Patty erau fertile, că toate canalele care ar fi trebuit să fie deschise *erau* deschise.

Harkavy, care nu purta verighetă şi care avea chipul sincer, agreabil şi rumen al studentului de colegiu abia revenit dintr-o vacanţă de iarnă petrecută la schi în Colorado, le spuse că poate nu erau de vină decât nervii. Le spuse că asemenea probleme nu erau sub nicio formă ieşite din comun. Le spuse că, în cazurile de acest fel, există un corelativ psihologic similar, în unele privinţe, cu impotenţa sexuală – cu cât doreai mai mult, cu atât puteai mai puţin. Trebuie să se relaxeze. Trebuie, dacă se poate, să uite totul despre procreaţie atunci când au contact sexual.

Pe drumul spre casă, Stan a fost îmbufnat. Patty îl întrebă ce anume i se întâmplase.

— Eu nu fac *niciodată* asta.

— Ce nu faci?

— Nu mă gândesc la procreaţie în timp ce.

Patty începu să râdă, deşi de acum se simţea puţin însingurată şi temătoare. Iar în noaptea aceea, culcată în pat, când credea că Stanley adormise de multă vreme, o speriase *el* vorbind cu glas tare în întuneric. Glasul îi suna firesc, totuşi soţia sa ghici lacrimile abia reţinute.

— Eu sunt, spuse. Eu sunt de vină.

Femeia se întoarse spre el şi îl luă în braţe:

— Nu fi prost!

Însă inima îi bătea repede – mult prea repede. Nu numai fiindcă o înspăimântase, părea că privise în mintea ei şi citise o convingere pe care ea o păstra acolo, dar căreia nu-i cunoscuse existenţa până în acel moment. Fără nicio noimă, niciun motiv, simţi – *ştiu* – că avea dreptate. Ceva nu mergea, şi nu de ea era vorba. Ci de el. Ceva dinlăuntrul lui.

— Nu fi aşa nerod, îi şopti fierbinte în umăr.

Stan transpirase uşor şi brusc îşi dădu seama că-i era teamă. Frica emana din el în valuri reci; întinsă goală lângă el, se simţi deodată ca şi cum ar fi stat goală în faţa unui frigider deschis.

— Nu-s nerod şi nici prost nu sunt, spuse Stanley cu acelaşi glas, plat şi totodată sufocat de emoţie, şi o ştii şi tu. E din cauza mea. Dar nu ştiu *de ce.*

— Nu poţi să ştii aşa ceva.

Avea vocea aspră, mustrătoare – vocea mamei ei când îi era teamă. Şi, chiar în timp ce-l dojenea, o străbătu un fior. Stanley îl simţi, iar braţele i se strânseră împrejurul ei.

— Uneori, spuse el, uneori cred că ştiu de ce. Uneori am un vis, un vis rău, şi mă trezesc şi zic: „Acum ştiu. Ştiu ce nu-i în regulă.” Nu numai că tu nu rămâi însărcinată – totul. Tot ce-i în neregulă cu viaţa mea.

— Stanley, nu-i *nimic* în neregulă cu viaţa ta!

— Nu mă refer dinăuntru. Pe dinăuntru e bine. Vorbesc despre ceea ce-i *afară*. Ceva ce-ar fi trebuit să se sfârşească şi nu s-a sfârşit. Mă trezesc din visele alea şi-mi zic: „Toată

viaţa mea plăcută n-a fost decât ochiul unui ciclon pe care nu-l înţeleg.” Şi mi-e frică. Dar după aceea pur şi simplu… trece. Aşa cum trec visele.

Câteodată îl tulburau visele. Asta ştia. Deseori o trezise din somn, zvârcolindu-se şi gemând. Probabil că de şi mai multe ori rămăsese adormită în timpul interludiilor lui tenebroase. Şi mereu, când îl îmbrăţişa, îl întreba, iar el răspundea acelaşi lucru: *Nu pot să-mi amintesc*. Apoi se întindea după ţigări şi fuma aşezat în capul oaselor, aşteptând ca reziduurile visului să-i iasă prin pori ca o sudoare otrăvită.

Nu aveau copii. În seara de 28 mai 1985 – seara băii – socrii lor încă mai aşteptau să devină bunici. Camera în plus încă mai era o cameră în plus; tampoanele igienice încă îşi mai ocupau locurile obişnuite în dulapul de sub chiuveta din baie; rabinul continua să vină lunar în vizită. Mama ei, care era foarte ocupată cu propriile-i treburi, dar nu dădea complet uitării necazul fiicei, încetase s-o mai întrebe în scrisori sau atunci când Stanley şi Patty îşi făceau vizitele bianuale la New York. Nu se mai auzeau remarce glumeţe dacă îşi luau sau nu vitamina E. Stanley contenise şi el să mai pomenească despre bebeluşi, dar câteodată, când nu-şi dădea seama că e privit, ea surprindea pe faţa lui o umbră. Ce mai umbră! Ca şi cum ar fi încercat cu disperare să-şi aducă aminte de ceva.

Cu excepţia acestui unic nor, viaţa le era destul de plăcută, până când telefonul sună în toiul programului *Family Feud* din seara de 28 mai. Patty avea lângă ea şase cămăşi de-ale lui Stan, două bluze de-ale ei, trusa de cusut şi cutia cu nasturi desperecheaţi; Stan avea în mână noul roman al lui William Denbrough, nici măcar în ediţie de buzunar încă. Pe prima copertă a cărţii se vedea o fiară arătându-şi colţii. Pe ultima era un bărbat chel, cu ochelari.

Stan era aşezat mai aproape de telefon. Ridică receptorul şi spuse:

— Alo – casa Uris.

Ascultă, şi între sprâncene i se adânci o cută:

— *Cine* aţi spus?

Patty simţi preţ de o secundă că îi e frică. Mai târziu, ruşinea avea s-o facă să mintă, spunându-le părinţilor că ştiuse că ceva nu e în ordine încă din clipa când sunase telefonul, dar în realitate nu fusese decât acea fracţiune de secundă, acea singură privire iute ridicată de pe cusătură. Dar poate că era mai bine aşa. Poate că amândoi bănuiseră că se apropie ceva cu mult încă înaintea acelui apel telefonic, ceva ce nu se potrivea deloc cu casa drăguţă amplasată cu gust îndărătul gardurilor joase de tisă, ceva atât de adânc predestinat, încât nici măcar nu avea nevoie de prea mult ca să fie recunoscut… acea tăioasă, unică secundă de frică, precum junghiul unui piolet de spart gheaţa retras, şi era de-ajuns.

Mama e? articula ea din buze spre el în clipa aceea, gândindu-se că poate tatăl ei, supraponderal cu zece kilograme şi predispus la ceea ce numea el „doare burta” încă de când abia trecuse de patruzeci de ani, avusese un atac de inimă.

Stan dădu din cap că nu, după care zâmbi uşor auzind nişte vorbe în receptor.

— Tu… *tu!* Ei fir-aş al dracu’! Mike! Cum m-ai gă…

Se întrerupse iar, ascultând, în timp ce zâmbetul i se ştergea, Patty îi recunoscu expresia analitică, cea care dădea de veste că cineva expune o problemă sau explică o schimbare bruscă într-o situaţie în curs de desfăşurare, ori îi spune ceva ciudat şi interesant. Probabil că acesta din urmă era cazul, deduse ea. Un nou client? Un vechi prieten? Poate. Atenţia îi reveni spre televizor, unde o femeie îl înlănţuia cu braţele pe Richard Dawson şi-l săruta ca nebuna. Îşi spuse că, fără îndoială, Richard Dawson era cel mai sărutat bărbat din lume. Îşi mai spuse şi că n-ar deranja-o să-l sărute ea însăşi.

În timp ce începea să caute un nasture negru care să se potrivească la cămaşa de doc albastru a lui Stanley, Patty

era doar vag conştientă că discuţia se înscria pe o matcă mai lină – Stanley mormăia din când în când, şi la un moment dat întrebă:

— Eşti sigur, Mike?

În cele din urmă, după o foarte lungă tăcere, spuse:

— Bine, înţeleg. Da, eu… Da. Da, totul. Am imaginea. Am… ce?… Nu, nu pot chiar să *promit* asta, dar am să mă gândesc pe îndelete. Ştii că… aşa?… Ce-a făcut?… Ei, poţi să fii sigur! Sigur că da. Da… Normal… Mulţumesc… La revedere.

Închise.

Patty îi aruncă o privire şi-l văzu uitându-se fără expresie în spaţiul de deasupra televizorului. În emisiunea ei, publicul aplauda familia Ryan, care tocmai însumase două sute optzeci de puncte, majoritatea ghicind că spectatorii vor răspunde „mate” la întrebarea „Ce oră vor spune oamenii că o detestă Junior cel mai mult la şcoală?” Cei din clanul Ryan ţopăiau şi ţipau voioşi. Stanley însă era încruntat. Mai târziu avea să le spună părinţilor ei că faţa lui Stanley i se păruse puţin cam palidă, lucru pe deplin adevărat, dar omise să le spună că neglijase pe moment acest amănunt, considerându-l o simplă iluzie datorată lămpii de birou cu abajurul ei din sticlă verde.

— Cine-a fost, Stan?

— Hmmmm?

Întoarse privirea spre ea. Avu senzaţia că pe expresia feţei lui se putea citi o absenţă amabilă, amestecată poate cu o nemulţumire măruntă. Abia mai târziu, reluând iar şi iar scena în minte, începu să creadă că era expresia unui om ce se decupla metodic de la realitate, bornă cu bornă. Chipul unui om aruncat din senin în bezna cea mai desăvârşită.

— Cine era la *telefon?*

— Nimeni, spuse el. Chiar nimeni. Cred c-am să fac o baie.

Se ridică.

— Cum, la ora şapte?

Nu-i răspunse, ci doar ieşi din cameră. L-ar fi putut întreba dacă s-a întâmplat ceva rău, putea chiar să se ducă după el să-l întrebe dacă-i e rău de la stomac – n-avea nicio inhibiţie sexuală, dar în schimb putea fi nefiresc de pudic în privinţa altor lucruri, şi nu ar fi fost deloc neobişnuit pentru el să spună că merge să facă o baie când, de fapt, ceea ce-avea de făcut era să dea afară ceva ce nu-i căzuse bine. Dar acum era prezentată o nouă familie, familia Piscapos, iar Patty pur şi simplu *ştia* că Richard Dawson va găsi ceva comic de spus în legătură cu numele, şi în plus se dădea de ceasul morţii să găsească un nasture negru, deşi ştia că erau cu toptanul în cutia de nasturi. Se ascundeau, bineînţeles; asta era singura explicaţie…

Aşa că îl lăsă fără grijă să se ducă şi nu se mai gândi la el până când ridică privirea şi-i văzu fotoliul gol. Auzise apa curgând în cadă la etaj şi o auzise oprindu-se cu vreo cinci sau zece minute mai târziu… Dar acum îşi dădu seama că nu auzise niciun moment uşa frigiderului deschizându-se şi închizându-se, ceea ce însemna că Stan era sus fără cutia sa de bere. Cineva îl sunase şi îi dăduse o veste proastă. Îi oferise ea oare măcar un singur cuvânt de compătimire? Nu. Încercase măcar puţin să-l tragă de limbă? Nu. Observase măcar că nu era ceva în regulă? Pentru a treia oară, nu. Şi totul din cauza tâmpitei ăleia de emisiuni TV – nici măcar nu putea da vina cu adevărat pe nasturi; ăştia erau doar o scuză.

Bine – îi va duce o cutie de bere Dixie şi o să se aşeze lângă el pe marginea căzii, o să-l frece pe spate, o să se joace de-a gheişa, şi îl va spăla pe cap dacă o să vrea, şi va afla exact care e problema… Sau cine avea necazuri.

Luă o cutie de bere din frigider şi urcă la etaj cu ea. Prima nelinişte reală îi fremăta în suflet când văzu că uşa de la baie era închisă. Nu doar crăpată, ci închisă de-a binelea. Stanley nu închidea *niciodată* uşa când făcea baie. Era un soi de glumă a lor – uşa închisă însemna că face ceva ce-l

învăţase mama lui, uşa deschisă dădea de veste că nu avea nimic împotrivă să facă un lucru a cărui deprindere mama sa o lăsase, pe bună dreptate, în seama altora.

Patty ciocăni în uşă cu unghiile, dintr-o dată conştientă, prea conştientă, de ţăcănitul ca de gheare de reptilă pe care-l scoteau acestea în contact cu lemnul. Şi fără îndoială că a bate la uşa băii, a bate ca un musafir, era un lucru pe care nu îl făcuse niciodată în viaţa ei de femeie măritată – nici aici, nici la oricare altă uşă din casă.

Neliniştea se înteţi deodată în sufletul ei şi îşi aminti de lacul Carson, unde se ducea adesea să înoate când era fată. Pe la începutul lui august lacul era cald ca o cadă de baie… Dar apoi nimereai într-o pungă de apă rece care te înfiora de surpriză şi plăcere. La un moment dat ţi-era cald; în clipa următoare simţeai că parcă temperatura s-a năpustit cu douăzeci de grade mai jos de şolduri. Mai puţin starea de bine; aşa se simţea ea acum – ca şi cum tocmai ar fi dat peste-o pungă rece. Numai că punga asta rece nu i se mai afla sub şolduri, răcorindu-i picioarele lungi de adolescentă, în adânciturile negre ale lacului Carson.

Punga rece i se formase împrejurul inimii.

— Stanley, Stan?

De astă dată nu se mai mulţumi să bată cu unghiile. Ciocăni la uşă. Cum tot nu primi niciun răspuns, bătu cu pumnul.

— *Stanley?*

Inima. Inima nu-i mai era în piept. Îi bubuia în gât, îngreunându-i respiraţia.

— *Stanley!*

În tăcerea ce urmă strigătului (şi chiar strigătul acesta, scos la nici zece metri de locul unde punea capul pe pernă şi adormea seară de seară, o sperie şi mai mult), auzi un zgomot ce-i făcu sufletul să se zvârcolească aidoma unei păsări captive. Un sunet atât de slab. Nu era decât sunetul apei picurând. *Pic*… Pauză. *Pic*… Pauză. *Pic*… Pauză. *Pic*…

Putea să vadă picăturile formându-se la gura robinetului, crescând grase şi grele acolo, umflându-se *gravide* acolo şi apoi căzând: *pic*.

Doar acest sunet. Nimic altceva. Şi deodată fu cumplit de sigură că Stanley, nu tatăl ei, făcuse un infarct în acea seară.

Cu un geamăt, apucă mânerul din sticlă al uşii şi îl răsuci. Totuşi, uşa nu vru să se clintească; era încuiată. Şi, pe neaşteptate, trei *imposibilităţi* îi trecură prin cap lui Patty Uris într-o succesiune rapidă: Stanley nu făcea *niciodată* baie seara devreme, Stanley nu închidea *niciodată* uşa decât dacă folosea toaleta şi Stanley nu încuia *niciodată* uşa.

O fi posibil, se întrebă cu mintea alergându-i aiurea, să te *pregăteşti* pentru un atac de inimă?

Patty îşi umezi buzele şi îl strigă din nou. Nici acum nu primi vreun alt răspuns, în afară de picuratul statornic, deliberat, al apei. Coborî privirea şi văzu că încă mai ţinea într-o mână cutia de bere Dixie. Se holbă la ea prosteşte, cu inima zbătându-i-se în gât ca unui iepure; se holbă de parcă n-ar mai fi văzut în viaţa ei o cutie de bere până în clipa aceea. Şi, într-adevăr, părea că nici nu văzuse sau cel puţin nu una ca aceasta, fiindcă, atunci când clipi din ochi, cutia se prefăcu într-un receptor de telefon, negru şi ameninţător ca un şarpe.

— Să v-ajut, coniţă? Aveţi vreo problemă? scuipă spre ea şarpele.

Patty îl trânti la loc în furcă şi făcu un pas mai încolo, ştergându-şi mâna cu care-l ţinuse. Privind în jur, văzu că era iarăşi în camera cu televizorul şi pricepu că panica venită în anticamera minţii ei, precum o fiară de pradă urcând cu calm o scară, îi venise de hac. Acum îşi aminti că scăpase cutia de bere în faţa uşii de la baie şi se năpustise orbeşte în jos pe scări. Iar gândul străpunse ceaţa: *Asta toată-i un fel de glumă şi-o să râdem de ea pe urmă. A*

umplut cada şi după aia şi-a amintit că n-are ţigări şi a ieşit să-şi cumpere înainte să se dezbrace…

Da. Numai că deja încuiase uşa băii pe dinăuntru şi, pentru că îi era atât de greu să o descuie iar, a deschis pur şi simplu fereastra de deasupra căzii şi a coborât afară pe zidul casei, ca o muscă umblând pe un perete. Sigur, bineînţeles. Sigur…

Panica – o cafea neagră şi amară – ameninţa să se reverse peste buza ceştii. Închise ochii şi o înfruntă. Stătea absolut nemişcată, statuie palidă cu pulsul bătându-i în gât.

Putea acum să-şi aducă aminte cum revenise aici în fugă, cu picioarele poticnindu-i-se pe trepte, alergând la telefon, a, da, a, sigur, dar pe cine voise să cheme?

Înnebunită, îşi spuse: *Aş chema-o pe ţestoasă, dar ţestoasa n-a putut să ne-ajute.*

Oricum nu conta. Reuşise sa formeze 0 şi probabil că nu fusese tocmai coerentă, căci centralista o întrebase dacă are vreo problemă. Avea o problemă, sigur că da, dar cum să-i spui vocii ăleia fără chip că Stanley s-a încuiat în baie şi nu i-a răspuns, că sunetul constant al apei picurând în cadă îi frângea inima? *Cineva* trebuia s-o ajute. Cineva…

Îşi muşcă pumnul. Tare. Încercă să gândească, să *se forţeze* să gândească.

Cheile de rezervă. Cheile de rezervă din dulapul din bucătărie.

Porni, şi un picior încălţat în papuc lovi punguţa cu nasturi de lângă scaun. Câţiva nasturi se împrăştiară pe jos, lucind ca nişte ochi sticloşi în lumina lămpii. Cel puţin o jumătate de duzină erau negri.

Prinsă pe dinăuntrul uşii dulapului de deasupra chiuvetei duble era o planşă mare şi lăcuită, în formă de cheie – un client de-ai lui Stan o lucrase în atelierul său şi i-o dăruise de Crăciun, acum doi ani. Scândura-cheie era împănată cu mici cârlige, iar pe acestea stăteau agăţate toate cheile casei, câte două duplicate din fiecare pe câte un cârlig. Sub fiecare agăţătoare era câte o etichetă autocolantă,

însemnată cu scrisul mic şi ordonat al lui Stan: GARAJ, POD, BAIE PARTER, BAIE ETAJ, UŞĂ FAŢĂ, UŞĂ SPATE. Într-o margine se aflau dublurile cheilor de la maşini, marcate M-B şi VOLVO.

Patty smulse cheia BAIE ETAJ, o luă la fugă spre scări, apoi se sili să încetinească. Fuga readucea panica, iar panica era prea aproape de suprafaţă în situaţia dată. De asemenea, dacă păşea liniştită, poate că nu avea să dea peste nimic rău. Sau, dacă *era* ceva rău, Dumnezeu avea să se uite în jos, va vedea că merge încet şi îşi va spune: *Oh, bravo – mare boroboaţă am mai făcut, da' am timp s-o dreg.*

Mişcându-se la fel de tacticos ca o cucoană în drum spre o întrunire a Cercului „Amicele cărţii", urcă scara şi se îndreptă către uşa închisă a băii.

— Stanley? îl chemă ea, încercând iarăşi uşa, în acelaşi timp dintr-o dată mai speriată ca oricând, nevrând să fie pusă în situaţia de a folosi cheia, pentru că acesta era un gest prea disperat.

Dacă Dumnezeu n-o dresese până când folosea ea cheia, atunci n-o va mai face niciodată. La urma urmei, epoca miracolelor trecuse de mult.

Dar uşa era tot încuiată; *pic... pic...* şi pauza apei picurând fu singurul răspuns.

Mâna îi tremura, iar cheia se bâlbâi mult până reuşi să se potrivească în broască. O răsuci şi auzi zăvoraşul sărind. Bâjbâi căutând clanţa. Aceasta încerca iarăşi să-i alunece în palmă – dar, de astă dată, nu pentru că uşa ar fi fost încuiată, ci fiindcă avea palma umedă de transpiraţie. Apucă mai strâns clanţa şi o apăsă. Împinse uşa.

— Stanley? Stanley? St...

Privi cada cu perdeaua ei albastră pentru duş adunată în capătul vergelei de oţel inoxidabil şi uită să sfârşească numele soţului ei. Rămase doar cu ochii holbaţi spre cadă, cu faţa la fel de solemnă ca aceea a unui copil în prima zi de şcoală. Într-o clipă avea să înceapă să urle, iar Anita MacKenzie din vecini o va auzi; şi cea care va anunţa poliţia

va fi Anita MacKenzie, convinsă că a pătruns cineva în casa Uris şi că acolo se petrec lucruri oribile.

Dar atunci, în acel unic moment, Patty Uris rămase pur şi simplu tăcută, cu mâinile încleştate în faţă peste fusta de bumbac închis la culoare, cu faţa solemnă, cu ochii enormi. Iar acum, aparenţa de solemnitate aproape sfântă începu să se transforme în altceva. Enormii ochi începură să iasă din orbite. Gura i se strâmbă într-o groaznică grimasă de oroare. Vru să zbiere şi nu putu. Zbieretele erau prea uriaşe ca să iasă afară.

Baia era luminată de tuburi cu neon. Era foarte luminoasă. Nu exista nicio umbră. Puteai vedea totul, indiferent dacă voiai sau nu. Apa din cadă era de un roz viu. Stanley zăcea cu spatele rezemat de capătul căzii. Capul îi căzuse atât de mult pe spate, încât şuviţe ale părului negru tuns scurt atingeau pielea dintre omoplaţi. Dacă ochii lui larg deschişi ar mai fi fost capabili să vadă, femeia i-ar fi apărut cu capul în jos. Gura – căscată ca o uşă cu balamalele sfărâmate. Pe chip avea întipărită o expresie de groază îngheţată, abisală. Un pacheţel de lame de ras Gillette Platinum Plus se afla pe marginea căzii. Îşi spintecase partea interioară a antebraţelor de la încheietura mâinii până la cot, după care tăiase de-a latul acestor despicături, formând o pereche de T-uri majuscule. Rănile se căscau roşii-purpurii în aspra lumină albă. Patty observă că tendoanele şi ligamentele expuse arătau ca nişte resturi ieftine de carne de vită.

O picătură de apă se acumula la buza robinetului cu luciu cromat. Creştea, grasă. *Gravidă*, s-ar putea spune. Scânteie. Căzu. *Pic*.

Îşi muiase arătătorul drept în propriul lui sânge şi scrisese ceva pe faianţa albastră de deasupra căzii, scrisese câteva litere uriaşe, şovăielnice. O urmă însângerată cobora în zigzag dinspre cea de-a doua literă a acestui cuvânt – degetul lăsase dâra, văzu Patty, în timp ce mâna căzuse în apă, unde plutea acum. Îşi spuse că Stanley făcuse desigur

acel semn – ultima sa impresie asupra lumii – în timp ce îşi pierdea cunoştinţa. Părea că strigă la ea:

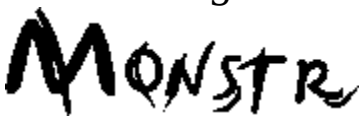

Alt strop căzu în cadă.

Pic.

Asta umplu paharul. Patty Uris îşi găsi în sfârşit vocea. Holbându-se în ochii morţi şi sticloşi ai soţului ei, începu să urle.

2

Richard Tozier îşi ia tălpăşiţa

Rich simţea că o duce destul de bine, până când a început să vomite. Ascultase tot ce-i spusese Mike Hanlon, dăduse toate replicile cuvenite, răspunsese tuturor întrebărilor lui Mike, pusese chiar şi el câteva. I se părea că se află în timpul uneia din emisiunile sale radiofonice – emisiuni în care imita, cu mult succes, tot felul de Voci. (Kinky Servietă, Contabilul Sexual, era Vocea pe care el personal o îndrăgea cel mai mult. Pentru moment, cel puţin. Iar reacţia ascultătorilor faţă de acest personaj era aproape la fel de bună ca aceea manifestată faţă de favoritul lor dintotdeauna, Colonelul Buford, cel Bălos şi Gângăvit.) Vocea pe care o folosea acum era caldă, bogată, trezea încredere. O Voce de genul O-duc-teribil-de-bine. Suna minunat, dar era o minciună. După cum şi toate celelalte Voci erau minciuni.

— Cam cât îţi mai aduci aminte, Rich? îl întrebă Mike.

— Foarte puţin, spuse Rich şi tăcu o clipă. Destul, cred.

— Ai să vii?

— Am să vin, răspunse Rich, şi închise.

Rămase aşezat un moment în cabinetul său, rezemat de spătar, la birou, privind spre Oceanul Pacific. Doi puşti se

zăreau în stânga-jos, mai mult dând pinteni *surfboard*-urilor decât lunecând cu ele pe valuri. Nu prea erau valuri.

Ceasul de pe birou – un L.E.D. scump pe care-l primise în dar de la reprezentantul unei companii de înregistrări – arăta ora 5.09 după-amiaza, 28 mai 1985. Fără îndoială că era cu trei ore mai târziu acolo de unde îl sunase Mike. Se întunecase deja. La acest gând simţi un frison şi începu să se mişte, să facă diverse lucruri. Mai întâi, bineînţeles, puse un disc – fără a căuta, pur şi simplu apucând la nimereală unul dintre miile înşirate pe rafturi. Rock and roll-ul făcea parte din viaţa lui aproape la fel de mult ca şi Vocile, şi îi era greu să facă ceva, indiferent ce, fără să audă muzică – şi, cu cât mai tare, cu atât mai bine. Placa pe care o înhăţase se dovedi a fi o retrospectivă Motown. Marvin Gaye, unul dintre cei mai noi membri ai formaţiei pe care Rich o numea câteodată „The All-Dead Band[{5}]“, începu să cânte *I Heard It Through the Grapevine*.

Oooh-Hoo, I bet you're wond'rin' how I knew…[{6}]

— Nu-i rău, spuse Rich.

Chiar zâmbi puţin. Ba era rău şi recunoştea că vestea îl năucise, dar bănuia că va putea fi în stare să-i facă faţă. Nu-l treceau sudorile.

Începu să se pregătească pentru plecarea acasă. Şi, la un moment dat în cursul orei următoare, îi trecu prin minte că era ca şi cum ar fi murit, îngăduindu-i-se, totuşi, să-şi rezolve toate problemele de afaceri. Ca să nu mai vorbim de aranjamentele pentru propria sa înmormântare. Şi simţea că se descurcă destul de bine. Încercă să o sune pe funcţionara agenţiei de voiaj cu care colabora, gândindu-se că probabil la ora aceea se afla pe autostradă, în drum spre casă, dar zicându-şi că totuşi nu strică. Ca prin farmec, o prinse la serviciu, îi spuse de ce avea nevoie, iar ea îl rugă să-i acorde cincisprezece minute.

— Îţi rămân îndatorat, Carol, spuse el.

Avansaseră în ultimii trei ani, de la domnul Tozier şi doamna Feeny la Rich şi Carol – grozavă amiciţie, ţinând

seama că nu se văzuseră niciodată.

— În regulă, achită-ţi datoria, primi ea. Poţi să mi-l faci pe Kinky Servietă?

Fără să stea pe gânduri – dacă aveai nevoie să stai pe gânduri ca să-ţi găseşti Vocea, nu găseai îndeobşte nicio Voce – Rich spuse:

— Aici Kinky Servietă, Contabil Sexual – a intrat alaltăieri la mine un tip care voia să ştie la ce se poate aştepta mai rău dacă a luat SIDA.

Glasul îi coborâse uşor; în acelaşi timp grăbise ritmul şi devenise mai sclifosit – era clar o voce americană, şi totuşi sugera cumva imaginea unui fante englez din colonii; cu avere, pe atât de fermecător, în felul său, pe cât de aiurit. Rich nu avea nici cea mai vagă idee cine era în realitate Kinky Servietă, dar nu se îndoia că purta întotdeauna costume albe, citea *Esquire* şi consuma băuturi ce se servesc în pahare înalte şi care miros ca un şampon cu aromă de cocos.

— I-am spus numaidecât – cel mai rău va fi când vei încerca să-i explici mamei dumitale cum ai cules-o de la o fată din Haiti. Ne vom auzi în curând, iarăşi. Aici este Kinky Servietă, Contabil Sexual, care vă spune: „Cu mine faceţi şcoală dacă nu vi se scoală”

Carol Feeny izbucni în hohote stridente:

— E perfect! *Perfect!* Prietenul meu nu crede că poţi să *imiţi* Vocile astea, spune că precis trebuie să fie vreo şmecherie de filtrat glasul sau ceva…

— Simplu talent, draga mea, spuse Rich.

Kinky Servietă plecase; acum era aici W.C. Fields, joben, nas roşu, pantaloni de golf şi toate cele.

— Aşa-s de-mbuibat cu talent că trebuie să-mi astup toate orificiile din trup ca să nu-mi curgă afară exact ca… Mă rog, ca să nu-mi curgă afară.

Femeia se lansă într-o altă explozie de hohote de râs, iar Rich închise ochii. Simţea începuturile unei migrene.

— Fii o dulce şi vezi ce poţi face, bine? o rugă el, încă pe post de W.C. Fields, şi închise telefonul, retezându-i veselia.

Acum trebuia să redevină el însuşi, şi asta era greu – cu fiecare an îi venea tot mai greu să o facă. Era uşor să fii viteaz aflându-te în pielea altcuiva.

Tocmai încerca să îşi aleagă o pereche de mocasini buni, şi se cam resemnase cu nişte tenişi, când telefonul sună iar. Era Carol Feeny. Simţi un impuls instantaneu de a se arunca în Vocea Buford cel Bălos şi Gângăvit, dar îi rezistă. Reuşise să-i obţină un loc la clasa întâi pe cursa directă de noapte American Airlines de la LAX la Boston. Plecarea din Los Angeles la 9.03 după-amiaza şi sosirea pe Aeroportul Logan în jurul orei cinci a doua zi dimineaţă. Decolarea din Boston la 7.30 dimineaţa, aterizarea la Bangor, Maine, la 8.20. Îi mai făcuse rost şi de o limuzină de la Compania Avis, iar distanţa de la ghişeul Avis din Aeroportul Internaţional Boston până la linia de centură a oraşului Derry era de numai patruzeci şi patru de kilometri.

Numai patruzeci şi patru de kilometri? se întrebă Rich. *Atâta tot, Carol? Ei, poate că da – în kilometri. Dar n-ai nici cea mai vagă idee cât de lung e cu adevărat drumul până la Derry, şi cred că nici eu. Dar, o, Doamne, o, sfinte Dumnezeule, o să aflu.*

— N-am căutat cameră, pentru că nu mi-ai spus cât timp ai să stai acolo. Vrei să…

— Nu – las’ că mă-ngrijesc eu de asta, spuse Rich; după care îi luă locul Buford cel Bălos şi Gângăvit. Ai fost o piersică, draga mea. O piersică *Jawja*, fireşte.

Închise uşurel lasă-le întotdeauna râzând apoi formă 207-555-1212, Informaţii telefonice Statul Maine. Voia numărul de la Pensiunea Derry. Doamne, *uite* un nume din trecut. Nu se mai gândise la pensiunea din Derry de… cât? zece ani? douăzeci? douăzeci şi cinci de ani, chiar? Cât de nebuneşte părea, presupunea că *trecuseră* cel puţin douăzeci şi cinci de ani, iar, dacă nu-l suna Mike, probabil că nici măcar nu s-ar mai fi gândit vreodată în viaţa lui la

asta. Şi totuşi, fusese o vreme când trecea zi de zi pe lângă clădirea aia mare de cărămidă roşie – şi nu doar o dată fugise pe lângă ea, cu Henry Bowers, Belch Huggins şi celălalt băiat mare, Victor-cutare, fugărindu-l de mama focului, toţi trei ţipând glumiţe gen: *Punem noi mâna pe tine, faţă-de-cur! Punem mâna pe tine, băi, isteţule! Te-am prins, aragaz-cu-patru-ochiuri! Poponautule!* Însă îl prinseseră vreodată?

Înainte ca Rich să îşi poată aminti, o centralistă îl întreba: „în ce oraş, vă rugăm”

— În Derry, domnişoară…

Derry! Doamne! Până şi numele acesta îi trezea un simţământ straniu şi de mult uitat în gură; rostindu-l era de parcă ar fi sărutat o antichitate.

— …Aveţi cumva numărul de la Pensiunea Derry?

— O clipă, domnule.

Nu putea să mai existe. Dispăruse. Ştearsă de pe faţa pământului în cadrul unui program de reînnoire urbană. Preschimbată într-o sală de jocuri electronice sau de bowling sau într-un cinematograf. Ori poate a ars până-n temelii într-o noapte, când soarta a scăpat din braţe vreun comis-voiajor de pantofi care, beat, s-a apucat să fumeze în pat. Toate s-au dus, Richie – întocmai ca ochelarii pentru care te hărţuia mereu Henry Bowers. Cum spunea cântecul ăla al lui Springsteen? Zile de glorie… dispărute cât ar clipi din ochi o fată. Care fată? Păi, Bev, fireşte. Bev…

Poate că pensiunea se schimbase, într-adevăr, dar se părea că nu dispăruse, căci un glas fără inflexiuni, glas de robot, intră acum pe fir şi spuse:

— Numărul… este… 9… 4… 1… 8… 2… 8… 2. Repetăm: … Numărul… este…

Dar Rich îl reţinuse de prima dată. Era o plăcere să-i închidă telefonul vocii aceleia torcătoare – prea uşor să-ţi imaginezi cine ştie ce monstru uriaş de formă sferică al serviciului de Informaţii telefonice, îngropat undeva sub pământ, transpirând şuruburi şi ţinând mii de telefoane în

mii de tentacule articulate, nichelate – versiunea Ma Bell[{7}] a nemesisului. An de an, lumea în care trăia Rich semăna tot mai mult cu o enormă casă electronică bântuită de fantome,

În care strigoi digitali şi fiinţe omeneşti înspăimântate duceau o existenţă tensionată.

Încă mai există. Ca să-l parafrazăm pe Paul Simon, după toţi aceşti ani, încă mai există.

Formă numărul hotelului pe care ultima oară îl privise prin ochelarii cu ramă de corn ai copilăriei lui. Formarea acelui număr, 1 207 941 8282, a fost cumplit de uşoară. Ţinu receptorul la ureche, privind afară pe fereastra biroului, largă cât tot peretele. Surferii plecaseră; o pereche străbătea încet plaja, mână în mână. Cuplul ar fi putut să apară într-un poster pe peretele agenţiei de voiaj unde lucra Carol Feeny, atât era de perfect. Cu excepţia faptului că amândoi purtau ochelari.

Pun mâna pe tine, faţă-de-cur, faţă-de-cur! Praf îţi fac ochelarii!

Criss, transmise brusc creierul său. *Numele lui de familie era Criss. Victor Criss.*

O, Hristoase, ăsta nu era un lucru pe care voia să-l afle, nu la această dată târzie; dar nu părea să conteze câtuşi de puţin. Ceva se întâmpla acolo jos, în hrube, unde Rich Tozier îşi ţinea colecţia personală de amintiri. Se deschideau uşi.

Numai că acolo jos nu sunt discuri, nu-i aşa? Acolo jos tu nu mai eşti Rich „Records" Tozier, energicul deejay[{8}] *KLAD şi Omul cu o mie de Voci, nu? Iar lucrurile acelea care se deschid… nu-s tocmai uşi, nu-i aşa?*

Încercă să se scuture de aceste gânduri.

Lucrul de reţinut e că mi-e bine. Mi-e bine, ţi-e bine, lui Rich Tozier i-e bine. Doar că mi-ar prinde bine o ţigară.

Se lăsase de patru ani, dar acum simţea nevoia să fumeze.

Nu sunt discuri, ci trupuri neînsufleţite. Le-ai îngropat adânc, dar acum are loc un soi de cutremur furibund şi pământul le scuipă la suprafaţă. Acolo jos nu mai eşti Rich „Records” Tozier; acolo nu eşti decât Richie „Patru-Ochiuri” Tozier, eşti cu amicii tăi şi eşti atât de speriat, încât simţi că parcă ţi se transformă coiţele în jeleu de struguri. Acestea nu sunt uşi şi nu se deschid. Astea sunt cripte, Richie. Se crapă, iar vampirii pe care-i credeai morţi zboară iarăşi cu toţii.

O ţigară, numai una. Chiar şi un Carlton ar fi bun, pentru numele lui Dumnezeu.

Pun mâna pe tine, Patru-Ochiuri! Te fac să-NGHIŢI împuţitu’ ăla de ghiozdan!

— Pensiunea Derry, spuse un glas bărbătesc cu accent din nord. Străbătuse toată distanţa din New England, peste Midwest, pe sub cazinourile din Las Vegas, ca să ajungă la urechea lui.

Rich întrebă glasul dacă putea rezerva un apartament la pensiune, cu începere de a doua zi. Glasul îi spuse că se poate, apoi îl întrebă pentru cât timp.

— N-aş putea spune. Am…

Amuţi.

Ce *avea,* exact? Cu ochiul minţii, văzu un băiat cu ghiozdan de tartan fugind de băieţii cei răi; văzu un băiat care purta ochelari, un băiat subţirel, cu faţă palidă, care părea că ţipă *Dă în mine! Hai şi dă-n mine!* în cine ştie ce mod misterios, către fiecare bătăuş. *Uite-mi gura! Fă-mi-o chisăliţă! Uite-mi nasul! Dă-i borşu’ la sigur şi, dacă poţi, rupe-mi-l! Pocneşte-mi o ureche de să se umfle ca o conopidă! Sparge-mi o arcadă! Uite-aici bărbia, ia dă-n butonit de knockout! Uite-aici ochii, aşa de-albaştri şi-aşa de măriţi prin ochelarii ăştia nesuferiţi, nesuferiţi, lentilele astea cu rame de corn din care una se ţine cu bandă adezivă. Sparge-i! Înfige un ciob de sticlă într-unul din ochii ăştia şi închide-l pe veci! Ce mama dracu’!*

Închise ochii şi spuse:

— Ştiţi, am treburi la Derry. Nu ştiu cât timp va dura tranzacţia. Ce aţi zice de trei zile, cu posibilitatea unei prelungiri?

— Cu posibilitatea unei prelungiri? întrebă îndoielnic recepţionerul, iar Rich aşteptă cu răbdare ca individul să îi digere spusele. Aha, v-am înţeles! E foarte bine!

— Vă mulţumesc, şi… ăă… sper că votaţi cu noi în noiemb'ie, spuse John F. Kennedy. Jackie vrea să… ăă… se ocupe de… ăă… Salonul Oval, iar eu am o treabă gata pregătită pentru… ăă… f'ate-miu Bobby.

— Domnu' Tozier?

— Da.

— În regulă… A intrat altcineva pe fir pentru câteva secunde.

Doar o veche poantă de la P. M., spuse în sinea sa Rich. *Adică Petrecerea Morţilor, în caz că nu ştii. Nu-ţi bate capul.* Un fior îl sfredeli şi iar îşi spuse, aproape cu disperare: *Ţi-e bine, Rich.*

— L-am auzit şi eu, spuse cu glas tare. O fi fost o atingere. Cum rezolvăm problema?

— O, dar nu-i nicio problemă, îl asigură recepţionerul. Şi noi facem afaceri aici la Derry, da' niciodată nu dăm marea lovitură.

— Aşa?

— *Aha, mda,* confirmă celălalt, şi Rich iar se înfioră.

Şi pe asta o uitase – această afirmaţie simplă din Noua Anglie. *Aha, mda.*

Pui io mâna pe tine, javră! zbieră glasul fantomatic al lui Henry Bowers, şi simţi cum alte cripte se deschid înlăuntrul său; duhoarea care îi umplea nările nu era de cadavre descompuse, ci de amintiri descompuse, ceea ce, într-un fel, era şi mai rău.

Îi dădu recepţionerului numărul cărţii sale de credit şi închise. Apoi îl sună pe Steve Covall, directorul de programe KLAD.

— Care-i treaba, Rich? întrebă Steve.

Ultimele sondaje Arbitron plasaseră KLAD în vârful piramidei de posturi de radio pe unde scurte din Los Angeles, unde concurenţa era acerbă, şi de atunci Steve era tot timpul extrem de bine dispus – slavă Domnului pentru micile hatâruri.

— Ei, s-ar putea să-ţi pară rău c-ai întrebat. Îmi iau valea.

— Îţi iei…

Putea auzi încruntătura din glasul lui Steve.

— Nu cred că m-am prins, Rich.

— Trebuie să-mi pun pantofii de călătorie. Plec.

— Cum adică, pleci? După programul pe care-l am chiar aici în faţa mea, intri în emisie mâine de la două după-amiaza până la şase, exact ca întotdeauna. De fapt, îi iei un interviu lui Clarence Clemons în studio la patru. Îl ştii pe Clarence Clemons, Rich?

— Clemons poate sta de vorbă cu Mike O’Hara la fel de bine ca şi cu mine.

— Clarence nu vrea să stea de vorbă cu Mike, Rich. Clarence nu vrea să stea de vorbă cu Bobby Russel. Nu vrea să stea de vorbă nici cu *mine*. Clarence e un mare fan al lui Buford cel Bălos şi Gângăvit şi al lui Wyatt, Băieţelul Asasin. Vrea să stea de vorbă cu *tine*, prietene. Şi n-am niciun interes să mă trezesc c-un saxofonist ciufut de-o sută de kile, pe care odată aproape l-a recrutat o echipă de fotbal, care face o criză de furie la mine-n studio.

— Nu cred că o să facă vreo criză, spuse Rich. Vreau să zic, vorbim aici de Clarence Clemons, nu de Keith Moon.

Tăcere pe fir. Rich aşteaptă răbdător.

— Doar nu vorbeşti serios, nu? întrebă într-un târziu Steve.

Vocea îi suna plângăreţ.

— Adică, doar dacă nu cumva ţi-a murit mama sau trebuie să-ţi scoţi o tumoare de pe creier sau ceva, asta s-ar chema că ne-am căcat pe noi.

— Trebuie să mă duc, Steve.

— E maică-ta bolnavă? A murit, Doamne fereşte?

— A murit acum zece ani.
— Ai o tumoare pe creier?
— Nici măcar un polip rectal.
— Nu-i de râs, Rich.
— Nu.
— Mănânci rahat, şi asta nu-mi place.
— Nici mie nu-mi place, dar trebuie să plec.
— Unde? De ce? Ce-i asta? *Vorbeşte*, Rich!
— M-a chemat cineva la telefon. Cineva pe care l-am cunoscut demult. În altă parte. Atunci, demult, s-a întâmplat ceva. Am făcut o promisiune. Toţi am promis c-o să ne întoarcem dacă acel ceva începe să se întâmple iar. Şi se pare că a început.
— Despre ce anume vorbim, Rich?
— Prefer să nu spun.
Şi ai să crezi şi că-s nebun dacă-ţi spun adevărul: nu ţin minte.
— Când ai făcut promisiunea asta faimoasă?
— Foarte demult, în vara lui 1958.
Urmă o nouă tăcere lungă şi ştiu că Steve Covall încerca să decidă dacă Rich „Records" Tozier, alias Buford cel Bălos şi Gângăvit, alias Wyatt Băieţelul Asasin etc. etc., îl lua în balon sau era luat în balon de vreo dereglare mentală.
— Probabil că nu erai decât un ţânc, spuse fără intonaţie Steve.
— Unşpe ani. Mergeam pe doişpe.
Altă tăcere lungă. Rich aşteptă calm.
— Bine, spuse Steve. Am să schimb programarea – îl pun pe Mike în locul tău. Pot să-l sun pe Chuck Poster să tragă câteva comutări, cred, dacă reuşesc să aflu în ce restaurant chinezesc îşi face veacul. O fac pentru că lucrăm de mult împreună. Dar n-am să uit niciodată că ai mâncat căcat faţă de mine, Rich.
— Of, las-o baltă, insistă Rich, a cărui migrenă se înrăutăţea, doar ştia ce face; chiar credea Steve că nu ştie?

Am nevoie de câteva zile libere, asta-i tot. Te porţi de parcă tocmai m-am căcat pe pupitrul de montaj.

— Câteva zile libere pentru ce? Reuniunea găştii de „mici cercetaşi” la Casacăcării Falls, Dakota de Nord, sau Dealufofoloancei City, Virginia de Vest?

— De fapt, cred că Casacăcării Falls e în Arkansas, bătrâne, spuse Buford cel Bălos şi Gângăvit cu Vocea sa profundă, ca din butoi, dar Steve n-avea chef de distracţii.

— Pentru că ai promis ceva când aveai unşpe ani? Puştii nu promit chestii serioase când au unşpe ani, pentru numele lui Dumnezeu! Şi nici măcar nu-i vorba de asta, Rich, şi ştii foarte bine. Asta nu-i o companie de asigurări; nu-i un birou de avocaţi. Ăsta-i *show-business,* scuză-mi lipsa de modestie, şi-o ştii foarte bine. Dacă-mi dădeai un preaviz acu’ o săptămână, n-aş mai fi ţinut acuma-ntr-o mână telefonu-ăsta şi-n ailaltă mână o sticlă de Mylanta. Îmi înşiri coaiele pe perete, şi-o ştii foarte bine, aşa că te rog să nu-mi insulţi inteligenţa!

Acum Steve aproape zbiera, iar Rich închise ochii. N-am să uit *niciodată*, spusese Steve, şi probabil că avea să se ţină de cuvânt. Dar Steve mai spusese şi că puştii nu promit chestii serioase când au unşpe ani, iar asta nu era deloc adevărat. Rich nu ţinea minte în ce constase promisiunea – nu era sigur că *vrea* să-şi amintească – dar fusese cât se poate de serioasă.

— Steve, trebuie.

— Mda. Şi ţi-am spus că te las. Aşa că dă-i bătaie! Dă-i bătaie, căcănarule.

— Steve, e rid…

Dar Steve închisese. Rich lăsă jos receptorul. Abia se îndepărtase de el, când telefonul începu iar să sune, şi ştiu, fără să răspundă, că tot Steve era, mai furios ca oricând. O discuţie în situaţia asta nu ajuta la nimic; lucrurile s-ar fi împuţit doar şi mai tare. Mută butonul lateral la dreapta, retezându-i sunetul la jumătate.

Urcă la etaj, scoase două valize din debara şi le umplu cu un conglomerat de haine cărora abia dacă le aruncase o privire – blugi, cămăşi, lenjerie, ciorapi. Nu avea să-i treacă prin minte decât mult mai târziu că nu luase decât haine de copii. Coborî valizele înapoi la parter.

Pe peretele cabinetului era o fotografie alb-negru de Ansel Adams, cu Big Sur. Rich o dădu la o parte pe balamale ascunse, dezvăluind un mic seif. Îl deschise, dibuind printre hârţoage – casa asta, aşezată comod între falie şi zona incendiilor, douăzeci de acri de pădure în Idaho – un teanc de acţiuni. Cumpărase acţiunile aparent la întâmplare – când brokerul său îl vedea venind, se apuca imediat cu mâinile de cap –, dar acţiunile crescuseră toate constant de-a lungul anilor. Îl surprindea uneori gândul că era aproape – nu tocmai, dar aproape – un om bogat. Totul graţie muzicii rock and roll… şi Vocilor, fireşte.

Casă, teren, acţiuni, poliţe de asigurare, chiar şi un exemplar din ultimul testament întocmit. *Firele care te ţin strâns legat de harta vieţii tale*, medita el.

Simţi un impuls intens şi neaşteptat să-şi scoată bricheta Zippo şi să aprindă tot amalgamul ăsta deşănţat de lucruri făcute cum se cuvine şi de „prin prezenta, vă aduc la cunoştinţă” şi de „purtătorul acestui document este îndreptăţit să” Şi putea s-o facă. Hârtiile din seif încetaseră dintr-o dată să mai însemne ceva.

Atunci îl izbi prima spaimă reală, şi nu era nimic supranatural în asta. Nu era decât conştientizarea a cât de uşor e să-ţi faci praf viaţa. De asta era atât de înspăimântător. Ajungea să ridici flacăra lângă tot ce-ai strâns ani de-a rândul şi să dai foc. Simplu. Să dai foc sau să-ţi arunci în aer toate acareturile, şi pe urmă să-ţi iei tălpăşiţa.

În spatele hârtiilor, care nu erau decât verii de gradul doi ai monedei curente, se găsea chestia adevărată. Patru mii de dolari în hârtii de zece, douăzeci şi cincizeci.

Luându-i acum, îndesându-i în buzunarul blugilor, se întrebă dacă nu cumva ştiuse el ce făcea când pusese acolo banii – cincizeci de parai într-o lună, o sută douăzeci în următoarea, poate numai zece în cealaltă. Bani de zile negre. Bani de luat tălpăşiţa.

— Dom'le, e ceva de speriat, spuse el, abia dându-şi seama că vorbise.

Privea fără expresie afară, pe fereastra cea mare, spre plajă. Acum era pustie, surferii plecaseră, iar tinerii în luna de miere (dacă asta erau) plecaseră şi ei.

Ah, da, doctore – acum îmi vin toate-n minte. Îl ţii minte pe Stanley Uris, de pildă? Pe blana ta că da… Ţii minte cum aveam obiceiul să spunem chestia aia şi cum credeam că-i nemaipomenită? Stanley Urină, aşa-i ziceau ăia marii. „Hei, Urină! Hei, băi jidan împuţit! Un' te duci? Să ţi-o tragă unu' din amicii tăi futencurişti?"

Trânti uşiţa seifului şi roti tabloul la locul său. Când se gândise ultima oară la Stan Uris? Acum cinci ani? Zece? Douăzeci? Rich şi familia lui se mutaseră din Derry în primăvara anului 1960, şi ce repede se ştergeau toate feţele, gaşca lui, banda aia jalnică de păguboşi cu micul lor club în locul cunoscut pe atunci ca Maidanul – ciudat nume pentru o zonă atât de bogată în vegetaţie. Amăgindu-se că sunt exploratori în junglă sau infanterişti marini cucerind prin foc şi sabie o fâşie de acostare pe un atol din Pacific, în timp ce-i ţineau în loc pe japonezi, închipuindu-şi că sunt constructori de stăvilare, cow-boy, cosmonauţi pe o planetă-junglă; zi-i pe nume, dar indiferent pe ce nume-i zici, să nu uităm ce era de fapt: un ascunziş. Un loc unde se ascundeau de cei mari. Un loc unde se ascundeau de Henry Bowers, şi de Victor Criss, şi de Belch Huggins, şi de toţi ceilalţi. Ce mai gaşcă de ghinionişti fuseseră – Stan Uris cu năsoiul lui de evreiaş, Bill Denbrough care nu putea să pronunţe nimic în afară de „*Hi-yo, Silver!*" fără să se bâlbâie atât de rău, încât aproape că te scotea din răbdări, Beverly Marsh cu vânătăile ei şi ţigările ascunse în mâneca

suflecată a cămăşii, Ben Hanscom, care era aşa de gras că arăta ca o variantă umană a lui Moby Dick, şi Richie Tozier cu ochelarii săi cu lentile groase, şi mediile lui maxime, şi gura înţeleaptă, şi faţa care pur şi simplu cerşea pumni care s-o modeleze în forme noi şi interesante. Exista vreun cuvânt pentru ceea ce fuseseră? Oh, da. Întotdeauna exista unul. *Le mot juste*. În acest caz, *le mot juste* era *mototoli.*

Cum îi reveneau în minte, cum îi mai reveneau toate-n minte… Iar acum iată-l stând aici în biroul său, dârdâind neajutorat ca o potaie prinsă într-o furtună cu tunete şi trăsnete, dârdâind fiindcă băieţii cu care fugise nu erau singurul lucru pe care şi-l amintea. Mai erau şi alte lucruri, la care nu se gândise cu anii, lucruri care se agitau şi fierbeau în străfundurile minţii sale, dornice să iasă la suprafaţă. Lucruri sângeroase. Beznă. O anume beznă.

Casa de pe Neibolt Street şi Bill răcnind: *L-ai o-omorât pe frate-meu, fu-fu-fu-fututule!*

Îşi amintea? Doar atât cât să nu vrea să îşi amintească mai mult, şi puteai paria blana de pe tine pe chestia *asta*.

Un miros de gunoi, un miros de rahat şi un miros de altceva. Ceva mai rău decât amândouă. Era duhoarea fiarei, duhoarea ei, a lui, a baubaului, a Monstrului, de acolo de jos, din beznă, de sub Derry, unde maşinile tunau încontinuu. Îşi aminti de George…

Dar asta era prea mult şi o luă la fugă spre baie, împiedicându-se în drum de un scaun şi aproape căzând! Ajunse… la limită. Lunecă spre toaletă peste dalele lucioase, în genunchi, ca un dansator trăsnit de *break*, se apucă de margini şi vomă tot ce-avea în măruntaie. Nici chiar atunci nu-i trecu; dintr-o dată îl văzu pe Georgie Denbrough, ca şi cum ieri l-ar fi văzut ultima oară, Georgie cu care începuse totul, Georgie care fusese ucis în toamna anului 1957. Georgie murise imediat după potop, un braţ îi fusese smuls din umăr, iar Rich îşi scosese toate astea din memorie. Dar uneori aceste lucruri revin, o, da, într-adevăr, revin, uneori revin.

Spasmul trecu, iar Rich dibui orbeşte după lanţul rezervorului. Apa vui. Cina luată devreme, regurgitată în bucăţele calde, dispăru înghiţită cu poftă de conductă.

În canale.

În apele, şi duhoarea, şi bezna canalelor.

Închise capacul, îşi rezemă fruntea de el şi începu să plângă. Era pentru prima oară că plângea de când murise mama sa, în 1975. Fără a se gândi măcar ce face, puse mâinile căuş sub ochi, iar lentilele de contact pe care le purta lunecară şi îi căzură sclipind în palme.

Patruzeci de minute mai târziu, simţindu-se întrucâtva curăţat, îşi aruncă geamantanele în portbagaj şi scoase maşina în marşarier din garaj. Lumina scădea, îşi privi casa cu plantele ei nou-sădite, privi plaja, apa, care dobândise nuanţa smaraldelor pale, frântă de o dâră îngustă de aur obosit. Şi îl fulgeră convingerea că niciodată nu va mai revedea nimic din toate acestea, că era un mort ambulant.

— Acum mergem acasă, şopti pentru sine Rich Tozier. Mergem acasă. Doamne, ajută-mă, mă duc iar acasă.

Băgă maşina în viteza întâi şi porni, simţind din nou cât de uşor fusese să alunece prin fisura nebănuită a ceea ce considerase că e o viaţă solidă – cât de uşor era să treci în partea întunecată, din senin în bezna cea mai desăvârşită.

Din senin în bezna cea mai desăvârşită, da, asta era. Acolo unde orice îl putea aştepta.

3

Ben Hanscom bea un păhărel

Dacă, în acea seară de 28 mai 1985, ai fi vrut să-l găseşti pe omul numit în revista *Time* „poate cel mai promiţător tânăr arhitect din America” („Conservarea energiei urbane şi tinerii furioşi”, *Time*, 15 octombrie 1984), ar fi trebuit să mergi cu maşina la vest de Omaha, pe Autostrada 80. Ai fi

luat-o apoi prin ieşirea din Swedholm, apoi pe Drumul Naţional 81 până în centrul Swedholm-ului (care nu-i cine ştie ce mare oraş). Acolo, coteai pe Drumul Naţional 92 la Hi-Hat Eat-Em-Up („Friptură de pui la rotisor, specialitatea casei”), cârciuma lui Bucky, şi o dată ieşit iar din oraş ţineai dreapta până la Drumul Naţional 63, care străbate orăşelul pustiu Gatlin şi, în sfârşit, ajungeai în Hemingford Home. Pe lângă centrul oraşului Hemingford Home, centrul Swedholm-ului arată ca New York City; zona administrativă constă în opt clădiri, cinci pe o parte, trei pe alta. Mai e şi frizeria Kleen Kut (proptit în vitrină, un anunţ scris de mână, vechi de cincisprezece ani, spune că DACĂ SUNTEŢI HIPPY TUNDEŢI-VĂ ALTUNDEVA), cinematograful cu filme la mâna a doua, magazinul universal cu mărfuri ieftine. Mai e şi o filială a Băncii Proprietarilor Imobiliari din Nebraska, o pompă de benzină 76, o farmacie şi Fierăria – singura afacere din oraş ce arată măcar pe jumătate prosperă.

Şi, aproape de capătul uliţei principale, puţin mai retras faţă de celelalte clădiri, ca un paria, şi proptit în pragul marelui deşert, îţi stă la dispoziţie nelipsitul motel Roata Roşie. Dacă ai reuşit să ajungi până aici, vei fi văzut în parcarea plină de hârtoape şi noroi un Cadillac 1968 decapotabil îmbătrânit, cu antene CB duble la spate. Pe placa din faţă stă scris doar atât: „BEN’S CADDY”. Iar înăuntru, mergând spre bar, îţi găseai omul – uscăţiv, ars de soare, îmbrăcat într-o cămaşă din diftină, blugi albiţi şi o pereche de cizme roase. Avea riduri discrete la colţurile ochilor, doar atât. Arăta poate cu zece ani sub vârsta lui reală, care era de treizeci şi opt de ani.

— Bună seara, domnu’ Hanscom, salută Ricky Lee, punând pe bar un şervet de hârtie, în timp ce Ben se aşeza.

Ricky Lee părea un pic surprins, şi aşa şi era. Nu-l mai văzuse niciodată pe Hanscom la barul motelului în vreo seară din cursul săptămânii. Venea cu regularitate în fiecare vineri seară să bea două beri şi în fiecare sâmbătă seară, patru sau cinci; întotdeauna se interesa de cei trei

băieţi ai lui Ricky Lee; întotdeauna lăsa acelaşi bacşiş de cinci dolari sub halba de bere, la plecare. Atât în termenii conversaţiei profesionale, cât şi ai părerii personale, era de departe clientul favorit al lui Ricky Lee. Cei zece dolari pe săptămână (şi cei cincizeci lăsaţi sub halbă cu ocazia fiecărui Crăciun din ultimii cinci ani) erau destul de bine veniţi, dar compania individului era mult mai importantă. O companie valoroasă era întotdeauna o raritate, cu atât mai mult într-o asemenea speluncă, unde nu se auzeau decât vorbe goale.

Deşi Hanscom îşi avea rădăcinile în New England şi urmase facultatea în California, plutea în jurul lui ceva mai mult decât un simplu aer de texan extravagant. Ricky Lee conta pe popasurile de vineri şi sâmbătă seara ale lui Ben Hanscom, pentru că, de-a lungul anilor învăţase că *putea* conta pe ele. Domnul Hanscom putea să construiască un zgârie-nori la New York (unde avea deja trei dintre cele mai comentate clădiri din oraş), o nouă galerie de artă în Redondo Beach sau un bloc administrativ în Salt Lake City, dar, odată sosită seara de vineri, uşa dinspre parcare se deschidea la un moment dat, între orele opt şi nouă-treizeci, şi iată-l intrând cu pas molcom, ca şi cum ar fi locuit nu mai departe de celălalt capăt al oraşului şi se hotărâse să treacă pe acolo pentru că nu era nimic interesant la televizor. Avea avionul lui personal şi o pistă de aterizare pe ferma sa din Junkins.

În urmă cu doi ani fusese la Londra, mai întâi proiectând şi apoi supervizând construirea noului centru de comunicaţii al BBC-ului – o clădire controversată, încă, în presa britanică (*Guardian*: „Poate cea mai frumoasă clădire construită la Londra în ultimii douăzeci de ani”; *Mirror*: „Cu excepţia mutrei soacră-mi după o raită târâş prin lăzile de gunoi, cea mai groaznică urâţenie pe care am văzut-o în viaţa mea”). Când domnul Hanscom primise comanda aceea, Ricky Lee îşi spusese: *Ei, o să-l mai văd eu cândva. Sau poate pur şi simplu o să ne dea de tot uitării.* Şi într-

adevăr, seara de vineri de după plecarea lui Ben Hanscom în Anglia venise şi trecuse fără niciun semn de la el, deşi Ricky Lee se pomenea ridicând iute privirea de fiecare dată când se deschidea uşa între opt şi nouă-treizeci. *Ei, o să-l mai văd eu cândva. Poate.*

Cândva a fost chiar seara următoare. Uşa se deschisese la nouă şi un sfert şi iată-l păşind înăuntru, în blugi, tricou cu inscripţia GO' BAMA şi vechile lui cizme, de parcă venea de nu mai departe decât din celălalt capăt al oraşului. Iar când Ricky Lee strigase aproape în culmea fericirii „Hei, domnu' Hanscom! Hristoase! Da' ce faci *mata* aicea?" domnu' Hanscom se arătase uşor surprins, ca şi cum n-ar fi fost deloc anormal ca el să se afle acolo. Şi nici nu fusese un caz izolat; îşi făcuse apariţia în fiecare sâmbătă pe parcursul celor doi ani ai implicării sale active în afacerea BBC-ului. Pleca din Londra în fiecare sâmbătă dimineaţă la 11.00 cu Concorde, îi povestea el unui Ricky Lee fascinat, şi sosea pe Aeroportul Kennedy în New York la 10.15 – cu patruzeci şi cinci de minute *înainte* de a fi părăsit Londra, cel puţin după ceas („Doamne, asta-i ca o călătorie-n timp, nu-i aşa?" exclamase impresionat Ricky Lee). O limuzină aştepta la scară să-l ducă pe Aeroportul Teterboro din New Jersey, drum ce sâmbătă dimineaţa nu lua de obicei mai mult de o oră. Putea fi în carlinga avionului său, fără nicio problemă, înainte de prânz şi ajungea în Junkins pe la două şi jumătate. „Dacă te îndrepţi spre vest îndeajuns de repede, îi spuse el lui Ricky, ziua pur şi simplu pare că nu se mai sfârşeşte." Punea capul pe pernă două ore, petrecea un ceas cu administratorul şi o jumătate cu secretara. Lua cina şi apoi se ducea la Roata Roşie pentru o oră şi jumătate. Întotdeauna venea singur, întotdeauna se aşeza la bar şi întotdeauna pleca la fel cum intrase, deşi numai Dumnezeu ştia câte femei se găseau în acea parte din Nebraska, femei fericite să-i tragă ciorapii din picioare. Înapoi la fermă, prindea şase ore de somn, după care întregul proces se relua în sens invers. Ricky nu avusese niciun client pe care

să nu-l impresioneze cu povestea asta. „O fi popo”, îi spusese odată o femeie. Ricky Lee i-a aruncat o privire scurtă, reţinând părul coafat cu migală, hainele grijuliu croite, care fără îndoială erau unicate, bobiţele de diamante din urechi, expresia ochilor, şi ştiu că era de undeva din est, probabil din New York, sosită aici într-o scurtă vizită, din obligaţie, la vreo rudă sau poate la o veche colegă de şcoală, şi abia aştepta să scape. „Nu, replicase el, domnu’ Hanscom nu-i fătălău.” Ea scosese un pachet de ţigări Doral din poşetă şi apucase una între buzele roşii şi sclipitoare, iar el i-o aprinsese. „De unde ştiţi?” întrebase, cu un uşor zâmbet. „Doar ştiu”, răspunse el. Şi nu minţea. Se gândise să-i spună: *Cred că-i omul cel mai îngrozitor de singur pe care l-am cunoscut în viaţa mea.* Dar nu avea să-i spună aşa ceva femeii ăsteia din New York, care se uita la el de parcă ar fi fost cine ştie ce nouă şi amuzantă formă de viaţă.

În seara asta domnu’ Hanscom arăta puţin palid, puţin distrat.

— Salut, Ricky Lee, spuse el, aşezându-se, şi apoi se apucă să-şi studieze mâinile.

Ricky Lee ştia că fusese chemat pentru următoarele şase-opt luni în Colorado Springs, să supravegheze începerea construcţiei Centrului Cultural al Statelor Montane, un complex întins de şase clădiri, care urma să fie tăiat în coasta unui munte. „Când va fi gata, oamenii o să spună că arată de parcă un copil uriaş şi-a lăsat blocurile de jucărie împrăştiate pe o scară”, îi spusese Ben lui Ricky Lee. „Unii oricum au s-o spună şi cel puţin pe jumătate nu se vor înşela. Dar cred că va ieşi bine. E cea mai mare chestie pe care-am încercat-o vreodată şi punerea ei pe picioare va fi ca dracu, dar cred c-o să iasă bine.”

Ricky Lee bănuia că nu e exclus ca domnu’ Hanscom să aibă un pic de trac. Nimic surprinzător în asta. Când ajungi destul de mare ca să fii luat în seamă, eşti, se pare, destul de mare ca să te vâneze din toate părţile. Sau poate doar îl atinsese uşor microbul. Bântuia un virus al naibii de vioi.

Ricky Lee scoase o halbă de bere din spatele barului şi o întinse spre robinet.

— Nu face asta, Ricky Lee!

Ricky Lee se răsuci, surprins, iar când Ben Hanscom ridică privirea, se simţi deodată speriat. Pentru că domnu' Hanscom nu arăta ca şi când ar fi avut trac, sau virusul ce bântuia, sau orice altceva de soiul ăsta. Arăta de parcă tocmai ar fi primit o lovitură cumplită şi încă mai încerca să înţeleagă ce anume îl lovise.

Muri careva. Nu-i însurat, da' orice om are-o famelie, şi careva dintr-a lui tocmai a dat ortu' popii. Asta s-a-ntâmplat, la fel de sigur cum se dă de-a dura căcatul din budă.

Cineva puse o fisă în tonomat, iar Barbara Mandrell începu să cânte despre un om beat şi o femeie singură.

— Ţi-e bine, domnu' Hanscom?

Ben Hanscom îl privi pe Ricky Lee cu nişte ochi care deodată părură cu zece – nu, cu douăzeci – de ani mai bătrâni decât restul feţei, iar Ricky Lee fu uimit să observe că părul domnului Hanscom încărunţea. Niciodată nu mai remarcase vreun fir alb în părul lui.

Hanscom zâmbi. Zâmbetul era îngrozitor, era oribil. Parcă ai fi privit un cadavru surâzător.

— Nu cred că mi-e bine, Ricky Lee. Nu, domnule. Nu-n seara asta. Nu, deloc.

Ricky Lee lăsă halba jos şi ocoli tejgheaua până în locul unde stătea Hanscom. Barul era cât de gol poate fi în seara de luni un bar când sezonul de fotbal e închis. Nu erau în local nici douăzeci de clienţi. Annie şedea lângă uşa bucătăriei, jucând *cribbage* cu bucătăreasa.

— Veşti proaste, domnu' Hanscom?

— Veşti proaste, aşa e. Veşti proaste de acasă.

Privi la Ricky Lee. Privi prin Ricky Lee.

— Îmi pare rău s-aud asta, domnu' Hanscom.

— Mulţumesc, Ricky Lee.

Tăcu, iar Ricky Lee era pe cale să-l întrebe dacă putea face ceva pentru el, când Hanscom spuse:

— Ce whisky se găseşte în barul tău, Ricky Lee?

— Pentru tot restu' lumii din cocina asta-i Four Roses, spuse Ricky Lee. Da' pentru mata cred că-i Wild Turkey.

Hanscom zâmbi auzind acestea:

— Frumos din partea ta, Ricky Lee. Cred c-ar fi mai bine să pui mâna pe halba aia, la urma urmei. Şi s-o umpli cu Wild Turkey.

— S-o *umplu*? întrebă Ricky Lee, sincer uimit. Hristoase, o să fie nevoie să te scot de-aici de-a rostogolu'!

Sau să chem salvarea, adăugă în sinea sa.

— Nu-n seara asta, spuse Hanscom. N-aş crede.

Ricky Lee cercetă atent ochii domnului Hanscom, să vadă dacă nu cumva glumea, şi-i trebui mai puţin de o secundă pentru a se convinge că nu. Aşa că luă halba de pe tejghea şi sticla de Wild Turkey dintr-un raft de dedesubt. Gura sticlei zăngăni pe buza halbei când începu să toarne. Privi, fascinat fără voia lui, cum gâlgâie băutura aurie. Ricky Lee trase concluzia că domnu' Hanscom avea în el mai mult de un strop de sânge texan; ăsta avea să fie cel mai mare whisky afurisit pe care-l turnase sau avea să-l mai toarne vreodată în viaţa lui.

Chem salvarea, pe dracu'! Bea puişorul ăsta şi-o să-i chem pe Parker şi Waters din Swedholm să-i ia măsurile pentru coşciug.

Cu toate acestea, o aduse înapoi şi o puse în faţa lui Hanscom; tatăl lui Ricky Lee îi spusese odată că, dacă un om era în toate minţile, îi aduceai ce-ţi comanda, fie chiar pişat sau otravă. Ricky Lee nu ştia dacă era un sfat bun sau rău, dar, dacă ţineai un bar ca să ai din ce trăi, preţuia destul ca să te apere în faţa propriei tale conştiinţe.

Hanscom privi gânditor la monstruoasa băutură preţ de câteva clipe, apoi întrebă:

— Cât îţi datorez pentru o bombă ca asta, Ricky Lee?

Ricky Lee clătină încet din cap, cu ochii încă holbaţi la halba plină cu whisky, nevrând să ridice privirea şi să întâlnească ochii aceia duşi în fundul capului.

— Nu. Fac eu cinste.

Hanscom zâmbi din nou, de astă dată mai natural.

— Ei, îţi mulţumesc, Ricky Lee. Acum am să-ţi arăt un lucru pe care l-am învăţat în Peru, în 1978. Lucram cu un tip pe nume Frank Billings – studiam cu el, hai să zicem. Frank Billings era cel mai dat naibii arhitect din lume, aşa cred. L-a prins o febră şi doctorii au injectat cam un miliard de antibiotice diferite în el, şi nici măcar unul nu i-a venit de hac. A ars ca focul timp de două săptămâni şi după aia a murit. Ceea ce am să-ţi arăt am învăţat de la indienii care lucrau pe şantier. Rachiul local e destul de tare. Tragi o duşcă şi zici c-o să se ducă pe gât uşurel, nicio problemă, şi pe urmă deodată parcă cineva ţi-a aprins o lampă de sudură în gură şi ţi-a băgat-o pe beregată. Dar indienii o beau ca pe Coca-Cola şi rareori l-am văzut pe vreunul beat şi *niciodată* n-am văzut vreunul mahmur. N-am avut niciodată curajul să-ncerc eu însumi trucul lor. Dar cred c-am să-i dau bătaie-n seara asta. Adu-mi câteva din feliile alea de lămâie de acolo.

Ricky Lee îi aduse patru felii şi le puse ordonat pe un şervet curat lângă halba cu whisky. Hanscom culese una, îşi dădu capul pe spate ca un om pregătindu-se să-şi pună picături în ochi şi începu să stoarcă felia de lămâie în nara dreaptă.

— Doamne Sfinte! strigă Ricky Lee, îngrozit.

Gâtlejul lui Hanscom lucră. Faţa i se înroşi… După care Ricky Lee văzu lacrimi lunecând pe obraji, spre urechi. Acum la tonomat cântau Spinners, despre omul din cauciuc: „O, Doamne, nu ştiu cât am să mai suport”

Hanscom orbecăi pe tejghea, găsi încă o felie de lămâie şi stoarse sucul în nara cealaltă.

— O să te-omori, dracu’, şopti Ricky Lee.

Hanscom aruncă ambele felii de lămâie storcite pe bar. Ochii îi erau de un roşu aprins şi respira în gâfâieli sacadate, spasmodice. Zeamă limpede de lămâie îi picura din amândouă nările, şiroind pe la colţurile gurii. Dibui după halbă, o ridică şi bău o treime din ea. Îngheţat de uimire şi de groază, Ricky Lee îi privea mărul lui Adam săltând.

Hanscom puse cana deoparte, se cutremură de două ori, apoi dădu din cap. Îl privi pe Ricky Lee şi zâmbi uşor. Ochii nu-i mai erau roşii.

— Lucrează exact cum ziceau ei. Atât te fute grija de nas, că nici nu mai simţi ce ţi se-ntâmplă pe gât.

— Eşti nebun, domnu' Hanscom! spuse Ricky Lee.

— Pe blana de pe tine, spuse domnu' Hanscom. Pe-asta o ţii minte, Ricky Lee? Aşa spuneam când eram puşti, „Pui pariu pe blana de pe tine" Ţi-am spus vreodată că eram gras?

— Nu, domnu', nu mi-ai spus niciodată, şopti Ricky Lee.

Acum era convins că domnu' Hanscom primise vreo veste atât de îngrozitoare, încât omul *chiar* îşi pierduse minţile… Sau, cel puţin temporar, deplinătatea simţurilor.

— Eram un mălai-mare în toată regula. Nu jucam niciodată baseball sau baschet, mereu eram prins primul la leapşa, nu puteam să mă dau la o parte din propriul meu drum. Eram gras, asta e. Şi pe urmă mai erau tipii ăia din oraşul nostru care aveau obiceiul să se ia după mine destul de des. Era un băiat pe care-l chema Reginald Huggins, numai că toată lumea îi zicea Belch. Un puşti pe nume Victor Criss. Şi încă vreo câţiva. Dar adevăratul creier al grupului era un băiat pe nume Henry Bowers. Dacă a existat vreodată un copil cu adevărat rău care să se plimbe pe faţa pământului, Ricky Lee, Henry Bowers era copilul ăsta. Nu eram eu singurul de care obişnuia să se ia; problema mea era că nu puteam fugi la fel de repede ca alţii.

Hanscom se descheie la cămaşă. Aplecându-se, Ricky Lee văzu o cicatrice ciudată, sucită, pe burta domnului Hanscom, chiar deasupra buricului. Zbârcită, albă şi veche. Reprezenta o literă, observă Ricky Lee. Cineva scrijelise litera „H” pe burta omului, probabil cu mult înainte ca domnu’ Hanscom să fi ajuns om mare.

— Henry Bowers mi-a făcut asta. Cam acu’ o mie de ani. Am noroc că nu-i port blestematul de nume întreg aici.

— Domnu’ Hanscom…

Hanscom luă celelalte două felii de lămâie, câte una în fiecare mână, îşi lăsă capul pe spate şi şi le administră ca pe nişte picături în nas. Se zgudui într-un tremur pustiitor, le puse deoparte şi bâjbâi cu mâna pe marginea capitonată a barului, ţinând ochii închişi. O clipă se ţinu de ea ca un om aflat într-o ambarcaţiune cu pânze, ce se apucă de parapet ca să nu cadă într-o mare zbuciumată de furtună. Apoi deschise ochii din nou şi-i zâmbi lui Ricky Lee.

— Aş putea călări taurul ăsta toată noaptea.

— Domnu’ Hanscom, aş vrea să nu mai faceţi asta, replică nervos Ricky Lee.

Annie veni la tejgheaua chelneriţelor cu tava şi ceru două beri Miller. Ricky Lee le turnă şi i le dădu. Îşi simţea picioarele ca de cauciuc.

— Se simte bine domnu’ Hanscom, Ricky Lee? întrebă Annie.

Se uita dincolo de Ricky Lee, iar acesta se întoarse să-i urmărească privirea. Domnu’ Hanscom stătea aplecat peste bar, culegând cu grijă felii de lămâie din cutia în care Ricky Lee ţinea garniturile pentru băutură.

— Nu ştiu, răspunse el. Nu cred.

— Păi scoate-ţi palma din cur şi fă ceva.

Annie era, la fel ca majoritatea celorlalte femei, o partizană a lui Ben Hanscom.

— Nu ştiu ce să fac. Tăticu’ zicea că dacă un om e în toate minţile…

— Tăticu’ tău n-avea creier nici cât i-a dat Dumnezeu unui popândău, ripostă Annie. Dă-l încolo pe tăticu’ tău. Trebuie să pui capăt trebii ăşteia, Ricky Lee. O să se-omoare.

Primindu-şi astfel ordinele, Ricky Lee se înapoie spre locul unde stătea Ben Hanscom.

— Domnu’ Hanscom, chiar cred că ţi-e des…

Hanscom dădu capul pe spate. Stoarse. De astă dată *trase* practic sucul de lămâie pe nas, ca şi cum ar fi fost cocaină. Dădu pe gât tăria de parcă era apă. Îl privi solemn pe Ricky Lee.

— Dacă nema putirinţa, ce mai chichirez gâlceava, râse el.

Să mai fi rămas poate două degete de whisky în cană.

— Asta chiar e destul, protestă Ricky Lee şi întinse mâna spre halbă.

Hanscom o trase uşurel unde n-o putea ajunge.

— Răul s-a produs, Ricky Lee. Răul s-a produs, băiete.

— Domnu’ Hanscom, te rog…

— Am ceva pentru puştii tăi, Ricky Lee. Dracu’ să mă ia, că aproape uitasem.

Scoase ceva dintr-un buzunar al vestonului său din doc decolorat. Ricky Lee auzi un clinchet înăbuşit.

— Tata a murit când aveam patru ani, spuse Hanscom – vocea nu-i era deloc îngălată. Ne-a lăsat o grămadă de datorii şi ăştia. Vreau să fie ai copiilor tăi, Ricky Lee.

Puse trei dolari de argint, trei monede uriaşe, pe bar, unde luciră în lumina blândă. Lui Ricky Lee i se opri respiraţia.

— Domnu’ Hanscom, foarte drăguţ din partea matale, da’ n-aş putea…

— Erau patru, dar unul i l-am dat lui Bill Bâlbâitul şi celorlalţi. Bill Denbrough, ăsta era numele lui adevărat. Bill Bâlbâitul îi ziceam noi. Chestie pe care aveam obiceiul s-o spunem, la fel cu „Pui pariu pe blana de pe tine” Era unul dintre cei mai buni prieteni pe care i-am avut – am avut

câţiva, să ştii, chiar şi un puşti grăsan ca mine are câţiva prieteni. Acum Bill Bâlbâitul e scriitor.

Ricky Lee abia dacă-l auzi. Se uita fascinat la arginţi, 1921, 1923 şi 1924. Dumnezeu ştia cât valorau acum, fie şi doar evaluând argintul pur pe care-l conţineau.

— N-aş putea, repetă el în şoaptă.

— Dar insist.

Domnu' Hanscom apucă halba şi o goli. Ar fi trebuit să zacă de mult lat cu burta în sus, dar ochii săi nu se desprindeau nicio clipă dintr-ai lui Ricky Lee. Ochii aceştia erau înlăcrimaţi şi teribil de injectaţi, dar Ricky Lee ar fi fost gata să jure pe un vraf de Biblii că erau ochii unui om treaz.

— Mă sperii olecuţă, domnu' Hanscom.

Cu doi ani în urmă, Gresham Arnold, un beţiv cu o oarecare reputaţie locală, intrase la Roata Roşie cu un fişic de sferturi de dolar în mână şi cu o hârtie de douăzeci înfiptă în panglica pălăriei. Îi înmânase lui Annie fişicul, cu instrucţiunea de a băga fisele în tonomat câte patru. Polul îl trânti pe bar, instruindu-l pe Ricky Lee să dea de băut la toată lumea. Acest beţivan, Gresham Arnold, fusese demult o vedetă a baschetului în echipa Hemingford Rams, conducând-o spre prima (şi după toate probabilităţile şi ultima) ei victorie într-un campionat al echipelor de liceu. În 1961 se întâmplase asta. Un viitor aproape nemărginit părea să se aştearnă în faţa tânărului. Dar fusese exmatriculat din universitate în primul semestru, victimă a băuturii, drogurilor şi petrecerilor până la ziuă. A venit acasă, a făcut praf maşina galbenă, decapotabilă, pe care părinţii i-o făcuseră cadou la absolvirea liceului, şi a obţinut o slujbă de vânzător-şef în magazinul tăticului. Au trecut cinci ani. Taică-său nu se putea îndura să-l concedieze, aşa că în cele din urmă a vândut afacerea şi s-a retras în Arizona, un biet om obsedat şi îmbătrânit înainte de vreme de inexplicabila şi aparent ireversibila degenerare a fiului său. Cât timp firma încă-i mai aparţinea tăticului, iar el cel

puţin se făcea că lucrează, Arnold depusese ceva eforturi să ţină rachiul la distanţă; după aceea, l-a răpus complet. Putea face urât de tot, dar era dulce ca o acadea în seara când intrase cu fisele de douăzeci şi cinci de centi şi comandase băutură pentru toţi, şi toată lumea îi mulţumise amabil, iar Annie punea mereu cântece cu Moe Bandy, pentru că lui Gresham Arnold îi plăcea bătrânu' Moe Bandy. Şedea acolo la bar – chiar pe acelaşi taburet unde stătea acum domnul Hanscom – îşi dădu seama Ricky Lee, cu o neliniţte ce i se adâncea constant – şi a băut trei sau patru pahare de bourbon cu bitter, şi a cântat împreună cu tonomatul, şi n-a pricinuit niciun necaz, şi s-a dus acasă după ce Ricky Lee a închis barul, şi s-a spânzurat cu cureaua de la pantaloni într-o debara de la etaj. În seara aceea, ochii lui Gresham Arnold arătau un piculeţ cam la fel cum arătau în acest moment ochii lui Ben Hanscom.

— Te sperii puţin, zici? întrebă Hanscom, fără a-şi abate un moment ochii din cei ai lui Ricky Lee.

Împinse halba la o parte şi îşi împreună frumos mâinile în faţa celor trei piese de argint.

— Poate că da. Dar nu eşti tu la fel de speriat ca mine, Ricky Lee. Roagă-te lui Iisus să nu fii în viaţa ta.

— Păi, care-i necazul? întrebă Ricky Lee. Poate…

Îşi umezi buzele.

— Poate pot să-ţi dau o mână de ajutor.

— Necazul? râse Ben Hanscom. Nu cine ştie ce. Am primit în seara asta un telefon de la un prieten vechi. Un tip pe nume Mike Hanlon. Uitasem de tot de el, Ricky Lee, dar asta nu m-a speriat chiar aşa de tare. La urma urmei, nu eram decât un puşti când l-am cunoscut, şi puştii uită destule, nu-i aşa? Sigur că da. Pui pariu pe blana de pe tine. Ce m-a speriat e că eram cam la jumătatea drumului încoace şi mi-am dat seama că nu numai pe Mike îl uitasem – uitasem *totul* de când eram puşti.

Ricky Lee nu făcu decât să se uite la el. N-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea domnu' Hanscom – dar

omul era speriat, nu începe vorbă. Nu începe nicio îndoială. Suna comic, fiind vorba de Ben Hanscom, dar aşa era.

— Adică uitasem *chiar totul,* spuse acesta, ciocănind uşurel cu degetele în bar ca să-şi sublinieze vorbele. Ai auzit vreodată, Ricky Lee, să aibă cineva o amnezie atât de completă, încât nici măcar să nu ştie că *are* amnezie?

Ricky Lee clătină din cap.

— Nici eu. Şi uite că în seara asta, în timp ce-mi conduceam maşina încoace, m-a lovit aşa deodată. Mi-am adus aminte de Mike Hanlon, dar asta numai pentru că m-a sunat la telefon. Mi-am amintit de Derry, dar numai pentru că de acolo suna.

— Derry?

— Dar atâta *tot*. M-a pocnit ideea că nici măcar nu m-am mai *gândit* c-am fost şi eu copil, de… De nici nu mai ştiu când. Şi atunci, uite aşa, deodată, a început totul să năvălească înapoi. Până şi ce-am făcut cu al patrulea dolar de argint.

— Şi ce-aţi *făcut* cu el, domnu' Hanscom?

Hanscom se uită la ceas şi deodată lunecă jos de pe taburetul său. Se clătină un pic – un pic de tot. Nimic mai mult.

— Nu pot întârzia. Zbor în seara asta.

Ricky Lee se alarmă, iar Hanscom râse.

— Zbor, dar nu conduc avionul. Nu de data asta. United Airlines, Ricky Lee.

— Oh.

Bănuia că i se citeşte uşurarea pe faţă, dar nu-i păsa.

— Unde vă duceţi?

Cămaşa lui Hanscom era încă descheiată. Îşi privi gânditor liniile albe şi zbârcite ale vechii cicatrice de pe burtă şi apoi începu să-şi încheie nasturii.

— Credeam că ţi-am spus, Ricky Lee. Acasă. Mă duc înapoi acasă. Dă-le arginţii ăia copiilor tăi.

Porni spre uşă, şi ceva în felul cum păşea şi cum îşi ţinea mâinile în brâul pantalonilor îl înspăimântă pe Ricky Lee.

Asemănarea cu răposatul şi deloc regretatul Gresham Arnold păru dintr-o dată atât de reală, încât avea senzaţia că vede o fantomă.

— Domnu’ Hanscom! strigă el alarmat.

Hanscom se întoarse, iar Ricky Lee păşi iute înapoi. Se lovi de partea dinapoi a barului şi se auzi un zăngănit când sticlele se izbiră una alta. Păşise înapoi pentru că deodată căpătase convingerea că Ben Hanscom era mort. Da, Ben Hanscom zăcea mort pe undeva, într-un şanţ, sau într-un pod, sau poate într-o debara, cu o curea făcută laţ pe după gât şi vârfurile ghetelor sale de cowboy, de patru sute de dolari, legănându-se la câţiva centimetri deasupra podelei, iar arătarea asta ce stătea lângă tonomat şi-l privea cu ochi holbaţi era un duh. O clipă – doar o clipă, dar destul de lungă ca să-i acopere cu o brumă de gheaţă inima agitată – fu convins că poate vedea mesele şi scaunele drept prin trupul omului.

— Ce este, Ricky Lee?

— Nnh-n-nh. N’ica.

Ben Hanscom îl privi pe Ricky Lee cu ochi care aveau dedesubt cearcăne purpurii. Obrajii îi ardeau de alcool; nasul era roşu şi inflamat.

— N’ica, şopti iar Ricky Lee, dar nu-şi putu lua ochii de la faţa aceea, faţa unui om care a murit adâncit în păcat, iar acum stă drepţi lângă uşa lăturalnică, fumegândă a iadului.

— Eram gras şi eram săraci, spuse Ben Hanscom. Acum mi-aduc aminte asta. Şi-mi mai aduc aminte că o fată pe nume Beverly, sau poate Bill Bâlbâitul, mi-a salvat viaţa cu un dolar de argint. Mi-e o frică de-a dreptul nebunească de orice s-ar putea să-mi mai amintesc înainte de a se sfârşi noaptea asta, dar nu contează cât de speriat sunt eu, pentru că oricum o să-mi aduc aminte. Toate-s aici, ca un balon care mi se tot umflă în minte. Dar mă duc, pentru că tot ce am avut vreodată şi tot ce am acum se datorează lucrului pe care l-am făcut noi atunci şi trebuie să plăteşti pentru ceea ce capeţi pe lumea asta. Poate că de-asta ne-a

şi făcut Dumnezeu mai întâi copii şi ne-a clădit aproape de pământ, pentru că El ştie că trebuie să cazi de multe ori şi să-ţi curgă mult sânge până înveţi lecţia asta simplă. Plăteşti pentru ceea ce capeţi şi îţi aparţine lucrul acela pe care îl plăteşti… Şi, mai devreme sau mai târziu, ceea ce-ţi aparţine se întoarce la tine.

— Da’ o să vii înapoi la sfârşitul săptămânii, nu-i aşa? întrebă Ricky Lee printre buzele amorţite.

În nefericirea sa crescândă, ăsta era singurul lucru pe care-l putea găsi să se agaţe de el.

— Vii-napoi la sfârşitul săptămânii, la fel ca-n toate dăţile, nu-aşa?

— Nu ştiu, răspunse domnul Hanscom, şi pe chip i se aşternu un surâs cumplit. De astă dată mă duc mult mai departe decât la Londra, Ricky Lee.

— Domnu’ Hanscom!…

— Să le dai arginţii ăia copiilor tăi, repetă celălalt şi se strecură afară în noapte.

— Ce mama *dracu’?* întrebă Annie, dar Ricky Lee n-o luă în seamă.

Împinse uşiţa batantă a barului şi alergă la una dintre ferestrele ce dădeau spre parcare. Văzu farurile maşinii aprinzându-se, auzi motorul duduind. Ieşi de pe terenul de zgură, ridicând în urma sa un nor de praf. Luminile de poziţie se îndepărtară, licărind ca nişte puncte roşii, pe Drumul Naţional 63, iar vântul nopţii începu să împrăştie praful suspendat în aer.

— A luat la bord o cisternă de rachiu şi l-ai lăsat să se urce-n hărăbaia aia a lui şi să se ducă, se răţoi Annie. Halal, Ricky Lee.

— Las-o baltă.

— O să-şi facă de petrecanie.

Şi, cu toate că acesta fusese gândul lui Ricky Lee însuşi nici cu cinci minute în urmă, când luminiţele licărinde dispărură, se întoarse spre ea şi clătină din cap:

— N-aş crede. Deşi, după cum arăta-n seara asta, s-ar putea să fie mai bine pentru el s-o păţească.

— Ce ţi-a spus?

Ricky Lee clătină din cap. Toate i se amestecau în minte:

— Nu contează. Da’ chiar nu cred să-l mai vedem vreodată pe prietenul nostru.

4

Eddie Kaspbrak îşi ia doctoriile

Dacă aţi dori să aflaţi tot ce se poate şti despre un american sau o americancă din clasa mijlocie, acum când mileniul se apropie de sfârşit, nu aţi avea nevoie decât să-i aruncaţi o privire în dulăpiorul cu medicamente – sau cel puţin aşa se spune. Dar, sfinte Dumnezeule, uitaţi-vă puţin în cel al lui Eddie Kaspbrak când îl deschide, înlăturând, din fericire, imaginea chipului său alb cu ochi larg căscaţi, reflectat în oglindă.

Pe raftul de sus se află Anacin, Excedrin, Excedrin P.M., Contac, Gelusil, Tylenol şi un borcan mare cu bomboane contra tusei, crâmpei de crepuscul mohorât, prizonier sub sticlă. Apoi, un flacon cu Vivarin, unul cu Serutan (*Înseamnă* „Nature’s” *scris de-a-ndoaselea*, spunea reclama pe vremea când Eddie Kaspbrak era doar un ţânc) şi două flacoane cu Phillips’ Milk of Magnesia – unul, din cel obişnuit, cu gust de cretă lichidă, iar celălalt, nou, cu aromă de mentă, cu gust de cretă lichidă cu aromă de mentă.

O sticlă mare de Rolaids, colegă de raft cu alta, la fel de mare, Tums. Aceasta din urmă se înghesuie într-o butelcuţă cu tablete Di-Grel cu aromă de portocale. Alcătuiesc un trio ciudat – ca nişte puşculiţe ghiftuite cu pastile, în loc de bănuţi.

Al doilea raft: vitaminele. Iată vitamina E, iată vitamina C, iată vitamina C cu gust de măceşe. Iată vitamina B, vitamina B-complex şi B 12. Apoi, L-Lysine, care ar trebui să rezolve

problemele dermatologice, şi lecitina, care ar trebui să rezolve problemele apărute din cauza colesterolului. Pe urmă, fier, calciu şi untură de peşte. Şi multivitamine: multi-Myadec, multi-Centrum. Şi, pentru orice eventualitate, proţăpită în vârful dulăpiorului se alia o sticlă uriaşă de Geritol.

Pe al treilea raft din dulăpiorul lui Eddie, în dreapta, se află panaceele, ultimele invenţii ale lumii medicale, Ex-Lax. Pastilele Carter. Acestea îl ajută pe Eddie să-şi ducă zilele. Tot aici, la îndemână, se află şi tabletele de Kaopectate, de Pepto-Bismol şi unguentul H, pentru cazul în care zilele devin insuportabile. De asemenea, un borcan prevăzut cu capac filetat, cu câteva pastile Tucks pentru fixarea celorlalte medicamente. Apoi, în ordine, Formula 44 – sirop contra tusei, tablete antigripale Nygnil şi Dristan şi o sticlă mare cu ulei de castor. O cutiuţă cu Sucrets, dacă se întâmplă să îl doară gâtul pe Eddie, şi un grup de patru sortimente de apă de gură: Chloraseptic, Cepacol, Cepestat, într-o butelie spray, şi, bineînţeles, bătrâna şi eficienta Listerine, a cărei imitare s-a încercat deseori, însă niciodată cu succes. Picături pentru ochi Visine şi Murine. Unguente Cortaid şi Neosporin pentru afecţiuni dermatologice (infanteria aruncată în luptă în cazul că L-Lysine nu s-ar fi ridicat la nivelul aşteptărilor), un tub de Oxy-5 şi un flacon din plastic plin cu Oxy-Wash (deoarece Eddie preferă să aibă mai puţini bani în buzunar, dar şi mai puţine coşuri) şi câteva pastile de tetraciclină.

Şi, strânse-pâlc în amară conspiraţie, stau îngrămădite trei sticle conţinând şampon cu gudron.

Ultimul raft e aproape gol, dar cele câteva medicamente aflate aici sunt destinate situaţiilor extrem de grave. Cu chestiile astea te poţi înălţa până la ceruri sau, folosite în exces, te poţi sfărâma într-un milion de particule. Căci medicamentele acestea se numesc Valium, Percodan, Elavil şi Darvon Complex. Tot pe acest ultim raft se află o cutiuţă

de Sucrets, numai că în ea găseşti şase pastile de Quaaludes.

Eddie Kaspbrak credea în deviza cercetaşilor.

Intră în baie cu o geantă albastră de voiaj. O puse pe chiuvetă, îi desfăcu fermoarul şi apoi, cu mâini tremurătoare, începu să deşarte înăuntru sticluţe şi borcănaşe, tuburi şi flacoane şi sprayuri. În alte împrejurări le-ar fi luat grijuliu, una câte una, dar acum nu avea timp pentru o asemenea atitudine meticuloasă. Alegerea, aşa cum o vedea Eddie, era pe cât de simplă, pe atât de brutală: pune-te-n mişcare şi ţine-o tot aşa sau stai locului destulă vreme cât să începi să te gândeşti la ce înseamnă toate astea şi pur şi simplu să mori de frică.

— Eddie? strigă Myra de la parter. Eddiie, ce *faaaaci?*

Eddie trânti în geantă cutia de Sucrets unde erau sedativele. Dulăpiorul medical era acum în întregime gol, cu excepţia Mydolului Myrei şi a unui tub mic, aproape consumat, de Blistex. Ezită un moment, apoi înhăţă Blistexul. Începu să închidă fermoarul genţii, cugetă, după care aruncă înăuntru şi Mydolul. Ea putea să-şi mai cumpere.

— Eddie? se auzi acum de la jumătatea scărilor.

Eddie termină de tras fermoarul şi ieşi din baie, balansând geanta. Era un bărbat scund, plăpând, cu chip timid. Cea mai mare parte a părului i se dusese; rămăşiţele îi creşteau în smocuri apatice, tărcate. Greutatea genţii îl trăgea vizibil într-o parte.

O femeie extrem de grasă urca încet la etajul doi. Eddie auzea treptele protestând sub paşii ei.

— Ce FAAAAAAAACI?

Eddie n-avea nevoie să-i spună nimeni că, într-un anume sens, se însurase cu mama sa. Myra Kaspbrak era uriaşă. Cu cinci ani în urmă, când Eddie o luase de soţie, nu era decât obeză, dar el se gândea uneori că poate subconştientul lui văzuse în ea un potenţial de imensitate; Dumnezeu ştia că propria lui mamă fusese o matahală. Şi

arăta şi mai uriaşă când ajunse pe al doilea palier al scării. Purta o cămaşă de noapte albă, ce se umfla ca un talaz pe piept şi pe şolduri. Faţa, nemachiată, era albă şi lucioasă. Părea speriată de moarte.

— Trebuie să plec pentru o vreme, spuse Eddie.

— Cum adică, trebuie să pleci? Ce-a fost cu telefonul ăla?

— Nimic, replică el, pornind repede prin hol spre debaraua zidită în perete.

Puse jos geanta de voiaj, deschise uşa rabatabilă şi împinse la o parte jumătatea de duzină de costume negre identice agăţate înăuntru, bătătoare la ochi printre celelalte haine, mai viu colorate. Întotdeauna purta la lucru câte unul dintre costumele negre. Se aplecă în debara, simţind mirosul de naftalină şi lână, şi trase una dintre valizele din spate. O deschise şi începu să îndese înăuntru hainele.

Umbra soţiei sale se prăbuşi asupra lui.

— Ce-nseamnă asta, Eddie? Unde te duci? Spune-mi imediat!

— Nu pot să-ţi spun.

Femeia stătea acolo, privindu-l, încercând să hotărască ce urmează să spună sau să facă. Îi fulgeră prin minte gândul de a-l îmbrânci pur şi simplu în debara şi de asta apoi cu spatele rezemat de uşă până îi va trece toată nebunia asta, dar era incapabilă să se îndure s-o facă, deşi cu siguranţă că ar fi putut; era cu vreo opt centimetri mai înaltă decât Eddie şi îl întrecea în greutate cu treizeci de kilograme. Nu se putea gândi ce să spună, ce să facă, deoarece totul era atât de necaracteristic pentru el. Nu putea să fie mai consternată şi mai îngrozită nici dacă ar fi intrat în living şi ar fi văzut cum noul televizor pluteşte prin aer.

— Nu se poate să pleci, se pomeni ea spunând. Mi-ai promis că-mi faci rost de autograful lui Al Pacino.

Era o absurditate – Dumnezeu ştia că e – dar în acel moment până şi o absurditate părea mai bună decât nimic.

— O să ţi-l obţii singură, răspunse Eddie. O să-l duci tu cu maşina.

Oh, poftim o nouă teroare sosită să se alăture celor ce dădeau deja târcoale prin sărmanul ei cap buimăcit. Slobozi un ţipăt mic:

— Nu pot… Niciodată n-am…

— Va trebui, spuse el; acum îşi examina pantofii. N-are cine s-o facă.

— Niciuna dintre uniforme nu-mi mai vine! Sunt prea strâmte la ţâţe!

— Pune-o pe Delores să-ţi mai lărgească una, decretă el implacabil.

Aruncă la loc două perechi de pantofi, găsi o cutie goală şi vârî în ea a treia pereche. Pantofi negri, încă buni, dar arătând doar un pic prea uzaţi ca să-i mai poarte la lucru. Când serviciul tău înseamnă să conduci cu maşina oameni bogaţi prin New York – mulţi dintre ei, oameni bogaţi şi *celebri* – totul trebuie să arate întocmai ca la carte. Pantofii ăştia nu mai arătau întocmai ca la carte… dar bănuia că vor face faţă acolo unde se ducea. Indiferent ce avea de făcut odată ajuns acolo. Poate că Richie Tozier o să…

În clipa aceea însă bezna deveni ameninţătoare şi simţi cum beregata-i începe să se închidă. Eddie îşi dădu seama, cuprins de panică reală, că împachetase toată afurisita de farmacie şi lăsase la parter, pe combina stereo, cel mai important obiect dintre toate – inhalatorul.

Trânti capacul valizei şi închise cataramele. Privi în jur până dădu cu ochii de Myra, care stătea acolo în hol, cu mâna apăsată pe stâlpul scurt şi gros al gâtului de parcă ea ar fi suferit de astmă. Se holba la el, cu faţa perplexă şi plină de spaimă, şi poate că i-ar fi părut rău pentru ea, dacă inima nu i-ar fi fost deja atât de încleştată de groază pentru el însuşi.

— Ce s-a întâmplat, Eddie? Cine-a fost la telefon? Ai necazuri? N-ai, nu-i aşa? În ce fel de belea ai intrat?

Merse spre ea, cu geanta într-o mână şi geamantanul în cealaltă, ţinându-se drept, acum că i se echilibrase greutatea. Myra trecu în faţa lui, tăind drumul spre scară, şi în primul moment crezu că n-o să se dea la o parte. Apoi, când faţa îi fu pe punctul să se ciocnească de baricada moale a sânilor ei, se retrase… cu teamă, în timp ce trecea pe lângă ea, fără a încetini o clipă, femeia izbucni în lacrimi.

— *Nu pot să-l duc pe Al Pacino!* răcni ea. *O să intru-ntr-un semn de circulaţie sau în altceva, ştiu c-aşa o să fie! Eddie, mi-e frrriiică!*

Eddie privi la ceasul Seth Thomas aflat pe masa de lângă scară. Nouă şi douăzeci. Funcţionarul de la compania Delta îi spusese, cu vocea sa înfundată, că pierduse deja ultimul zbor spre nord, în Maine – decolase din La Guardia la opt şi douăzeci şi cinci. Sunase la compania Amtrak şi aflase că era un tren de noapte spre Boston, cu plecare la unsprezece şi jumătate din Penn Station. Îl lăsa la South Station, de unde putea lua un taxi până la sediul Cape Cod Limousine, pe Arlington Street. Cape Cod şi compania lui Eddie, Royal Crest, lucraseră de-a lungul anilor în cadrul unui acord de colaborare. Un telefon dat lui Butch Carrington din Boston rezolvase problema transportului în nord – Butch spusese că îl aşteaptă cu o limuzină gata alimentată. Aşa că va călători elegant, fără nicio belea de client aşezat pe bancheta din spate, împuţind aerul cu un trabuc cât toate zilele şi întrebându-l pe Eddie dacă nu ştie de unde-ar putea împuşca o pipiţă, sau câteva grame de cocaină, sau şi una şi alta.

O să călătoresc elegant. Bravo! îşi spuse. *Singurul mod de a călători şi mai elegant ar fi doar cu dricul. Da’ nu-ţi face griji, Eddie – ăla probabil o să te aducă înapoi. Dacă mai rămâne din tine destul ca să aibă ce culege, vreau să spun.*

— Eddie?

Nouă şi douăzeci. Timp cât cuprinde să-i vorbească, timp cât cuprinde să fie drăguţ cu ea. Ah, dar ar fi fost atât de

bine dacă asta ar fi fost seara ei de *whist*, dacă ar fi putut doar să se strecoare afară din casă, lăsându-i un bileţel sub unul dintre magneţii de pe uşa frigiderului (uşa frigiderului era locul unde îşi lăsa toate bileţelele pentru Myra, pentru că acolo le vedea întotdeauna). Să plece astfel – ca un fugar – n-ar fi fost deloc bine, dar aşa era şi mai rău. Era ca şi cum ar fi trebuit să îşi părăsească iarăşi domiciliul. Cu atât mai greu îi era acum, căci fusese nevoit să o facă de trei ori de-a lungul vieţii.

Uneori acasă e locul unde ţi-e inima, gândi la întâmplare Eddie. *Cred în asta. Bătrânul Bobby Frost*[9] *spunea că acasă e locul unde, când ai nevoie să te duci, cei de acolo trebuie să te primească. Din păcate, mai e şi locul unde, odată ajuns, ăia nu te mai lasă în veci să pleci.*

Rămase în capul scărilor, năpădit de frică, respiraţia şuierându-i zgomotos în şi din beregata ce i se făcuse cât urechea acului, şi îşi privi soţia înlăcrimată.

— Hai jos cu mine şi-am să-ţi spun ce pot, o chemă.

Eddie îşi puse cele două valize – una cu haine, alta cu medicamente – lângă uşă, în antreu. Atunci îşi aminti altceva… Sau, mai degrabă, fantoma mamei lui moarte de mulţi ani, dar care încă îi mai vorbea în minte, îşi aminti în locul lui.

Să ştii că întotdeauna când te uzi la picioare răceşti, Eddie – tu nu eşti ca oamenii ceilalţi, tu ai un organism foarte fragil, trebuie să fii atent. De asta întotdeauna când plouă trebuie să-ţi pui şoşonii.

În Derry ploua mult.

Eddie deschise dulapul din antreu, îşi luă şoşonii din cârligul unde atârnau frumos într-o pungă de plastic şi îi puse în valiza cu haine.

Bravo, Eddie.

El şi Myra se uitau la televizor când lumea din juru-i a început să se destrame. Eddie intră în camera cu televizorul şi reduse sonorul aparatului MuralVision – ecranul acestuia era atât de mare, încât îl făcea pe Freeman McNeil să arate

ca un vizitator din Brobdingnag. Ridică receptorul şi chemă un taxi. Dispecera îi spuse că va dura probabil cincisprezece minute. Eddie răspunse că asta nu era nicio problemă.

Închise şi înşfăcă inhalatorul de pe combina lor Sony, extrem de scumpă, pentru compact-discuri. *Am cheltuit o mie cinci sute de dolari pe-o comoară de sistem audio pentru ca Myra să nu piardă nici măcar una dintre notele de aur de pe discurile ei cu Barry Manilow şi „Supremes Greatest Hits*“, îşi spuse, după care simţi un val de vinovăţie. Nu era cinstit, şi o ştia al dracului de bine. Myra ar fi fost exact la fel de fericită cu vechile ei plăci zgâriate pe cât era acum cu noile discuri laser, la fel cum ar fi fost fericită şi să locuiască mai departe în căsuţa lor cu patru camere din Queens până aveau să fie amândoi bătrâni şi cărunţi (şi, ca să spunem drept, deja se zărea puţină zăpadă pe muntele lui Eddie Kaspbrak). Cumpărase luxosul sistem audio din aceleaşi motive pentru care cumpărase şi casa asta scundă în Long Island, unde amândoi rătăceau deseori bezmetici, ca ultimele două boabe de mazăre dintr-o conservă, pentru că o putuse face şi pentru că reprezentau nişte moduri de a alina dulcea, speriata, adesea uluita, întotdeauna neîndurătoarea voce a mamei lui; erau moduri de a spune: *Am făcut-o, mami! Ia uită-te la asta! Eu am făcut-o! Acum vrei, te rog, pentru numele lui Dumnezeu, să-ţi ţii gura o vreme?*

Eddie îşi îndesă inhalatorul în gură şi, ca un om mimând sinuciderea, apăsă pe trăgaci. Un nor cu gust groaznic, dulceag, greţos, se învolbură şi clocoti, croindu-şi drum în jos pe gât, iar Eddie inspiră adânc. Simţea cum căile respiratorii, ce aproape i se închiseseră, încep să se deschidă iar. Strânsoarea din piept se domoli şi deodată auzi în minte voci, voci de fantome.

N-aţi primit biletul pe care vi l-am trimis?

L-am primit, doamnă Kaspbrak, dar…

Bine, în caz că nu ştiţi să citiţi, domnule antrenor Black, daţi-mi voie să vă spun personal. Sunteţi gata?

Doamnă Kaspbrak…

Bun. Ia ascultaţi, din gura mea în urechile dumneavoastră. Gata? Eddie al meu nu poate să facă educaţie fizică. Repet: NU poate face sport. Eddie e foarte plăpând, şi dacă aleargă… sau sare…

Doamnă Kaspbrak, am rezultatele ultimelor teste fizice ale lui Eddie în dosarul meu – aşa se obişnuieşte. Scrie aici că Eddie e puţin cam mic pentru vârsta lui, dar altminteri e absolut normal. Aşa că i-am dat telefon medicului dumneavoastră de familie numai ca să obţin o a doua opinie, iar el a confirmat…

Vrei să spui că-s o mincinoasă, domnule antrenor Black? Asta vrei? Ei bine, uite-l! Uite-l pe Eddie, aici lângă mine! Auzi cum respiră? POŢI s-auzi?

Mami… Te rog… Mi-e bine…

Lasă, Eddie, că ştii tu. Ştii tu ce te-am învăţat. Nu întrerupe oamenii mari.

Îl aud, doamnă Kaspbrak, dar…

Îl auzi? Bun! Mă gândeam că poate-oi fi surd! Sună ca un camion care urcă dealu-n viteza-ntâi, nu-i aşa? Şi dacă asta nu-i astmă…

Mami, am să…

Linişte, Eddie, nu mă-ntrerupe iar. Dacă asta nu-i astmă, antrenor Black, atunci eu sunt Regina Elisabeta!

Doamnă Kaspbrak, Eddie pare adesea să se simtă bine şi mulţumit la orele de educaţie fizică; îi place să joace tot felul de jocuri şi aleargă foarte repede. În conversaţia mea cu doctorul Baynes s-a pronunţat cuvântul „psihosomatic” Mă întreb dacă nu v-aţi gândit la posibilitatea ca…

…Posibilitatea ca fiul meu să fie nebun? Asta-ncerci să zici? ÎNCERCI SĂ ZICI CĂ FIUL MEU E NEBUN????

Nu, dar…

E plăpând.

Doamnă Kaspbrak…

Fiul meu e foarte plăpând.

Doamnă Kaspbrak, doctorul Baynes mi-a confirmat că n-a putut găsi absolut nicio problemă.

…De sănătate, sfârşi Eddie.

Amintirea acelei întâlniri umilitoare, cu mama lui răcnind la antrenorul Black în sala de sport a Şcolii Elementare Derry, în timp ce el se sufoca şi se făcea mititel lângă ea, iar ceilalţi copii stăteau strânşi în jurul unui stâlp de baschet şi priveau, îi revenise în minte acum, după ani de zile. Şi mai ştia că nici nu va fi singura amintire trezită de telefonul lui Mike Hanlon. Putea simţi multe altele, la fel de urâte sau chiar mai rău, îmbulzindu-se şi înghiontindu-se ca nişte cumpărători înnebuniţi, blocaţi în uşa magazinului la lichidarea stocului. Dar curând barajul se va sparge şi o vor lua razna. Era absolut sigur de asta. Şi ce vor găsi cu preţ redus? Minţile lui? Poate. La jumătate de preţ. Afectate de Fum şi Apă. Totul de Vânzare.

— Nicio problemă de sănătate, repetă.

Inspiră adânc, cutremurat, şi vârî inhalatorul în buzunar.

— Eddie, spuse Myra. *Te rog,* spune-mi ce-s toate astea!

Şiroaie de lacrimi îi luceau pe obrajii durdulii. Mâinile i se frământau agitate una-ntr-alta ca o pereche de animale pleşuve, trandafirii, la joacă. Odată, cu puţin înainte de a o cere practic în căsătorie, luase o fotografie a ei şi o pusese alături de una a mamei lui, care murise de infarct congestiv la vârsta de şaizeci şi patru de ani. În vremea aceea, mama lui Eddie spărgea cântarele cu cele o sută optzeci de kile ale ei – o sută optzeci şi patru, mai exact. Devenise o arătare monstruoasă – trupul părea că nu-i mai conţinea decât sâni, fund şi burtă, iar deasupra tuturor faţa păstoasă, perpetuu consternată. Dar fotografia pe care o pusese lângă a Myrei fusese făcută în 1944, cu doi ani înainte să se fi născut el. (*Ai fost un copilaş foarte bolnăvicios,* îi şopti acum la ureche mama-fantomă. *De multe ori mi-a fost groază că te pierdem…*) În 1944, mama sa era o femeie relativ zveltă, de optzeci de kilograme.

Făcuse acea comparaţie, bănuia el, într-un ultim efort de a se abţine de la comiterea unui incest psihic. Privea de la Mama la Myra şi iar la Mama.

Parcă ar fi fost surori. Atât de mult semănau.

Eddie privi la cele două poze aproape identice şi îşi promise să nu facă o asemenea nebunie. Ştia că băieţii de la serviciu făceau deja bancuri despre un amestec între mitul lui Oedip şi filmele cu Stan şi Bran, dar nu cunoşteau nici pe jumătate situaţia. Glumele şi remarcile ipocrite le putea înghiţi, dar oare chiar voia să ajungă clovn într-un circ freudian ca ăla? Nu. Nu voia. Avea de gând s-o rupă cu Myra. Avea să se despartă de ea uşurel, căci era într-adevăr foarte dulce şi avea chiar mai puţină experienţă cu bărbaţii decât avea el cu femeile. Apoi, după ce ea va fi dispărut în fine dincolo de orizontul vieţii lui, poate o să se apuce şi el de lecţiile de tenis la care se gândea de atâta vreme

(Eddie pare adesea să se simtă bine şi mulţumit la orele de educaţie fizică)

sau mai erau şi abonamentele la piscină care se vindeau la U.N. Plaza Hotel

(Lui Eddie îi place să joace tot felul de jocuri),

ca să nu mai vorbim de centrul ăla de întreţinere deschis pe Third Avenue peste drum de garaj…

(Eddie aleargă foarte repede, aleargă foarte repede când nu sunteţi aici, aleargă foarte repede când nu-i nimeni pe-aici care să-i aducă aminte cât de plăpând e şi văd pe faţa lui, doamnă Kaspbrak, că ştie încă de pe-acum, de la vârsta de nouă ani, ştie că cea mai mare favoare din lume pe care şi-ar putea-o face sieşi ar fi s-o ia la goană cu toată viteza în orice direcţie nu vă duceţi dumneavoastră; lăsaţi-l în pace, doamnă Kaspbrak, lăsaţi-l să FUGĂ)

Dar până la urmă tot se însurase cu Myra. Până la urmă vechile sisteme şi obişnuinţe fuseseră pur şi simplu prea tari. Acasă e locul unde, când ajungi, ăia trebuie să te lege în lanţuri. Sau poate că ar fi reuşit să învingă fantoma mamei sale. Ar fi fost greu, dar era absolut sigur că măcar

atâta lucru ar fi putut face, dacă nu era nevoie decât de asta. Myra în persoană sfârşise prin a înclina balanţa în partea opusă independenţei. Myra îl condamnase cu solicitudinea-i, îl încătuşase cu grija-i, îl înlănţuise cu dulceaţa-i. Myra, asemenea mamei lui, se dovedise, în mod fatal, capabilă să-i intuiască firea: Eddie era cu atât mai plăpând cu cât uneori suspecta că n-ar fi plăpând deloc; Eddie trebuia să fie ferit de propriile lui închipuiri ceţoase privind orice posibilă bravură.

În zilele ploioase, Myra lua întotdeauna şoşonii din punga lor de plastic din dulap şi-i punea pe grătarul cuierului de lângă uşă. Lângă farfuria cu pâine de secară, prăjită şi fără unt, se afla în fiecare dimineaţă un castronaş cu ceva ce-ar fi trecut la prima vedere drept cereale preîndulcite, multicolore, pentru copii, dar la o privire mai atentă se dovedeau a fi un întreg spectru de vitamine (dintre care majoritatea erau chiar acum în geanta cu doctorii a lui Eddie). Myra, la fel ca mama sa, înţelegea, iar lui nu-i mai rămânea absolut nicio şansă. Ca tânăr celibatar, de trei ori îşi părăsise mama şi de trei ori se întorsese acasă. Apoi, la patru ani după ce mama lui murise în antreul apartamentului ei din Queens, blocând uşa din faţă cu trupul ei mătăhălos, iar tipii de la serviciul de ambulanţe (chemaţi de vecinii de jos la auzul monstruoasei bufnituri a doamnei Kaspbrak) au fost nevoiţi să spargă uşa încuiată dintre bucătăria apartamentului şi scara de serviciu, Eddie revenise acasă pentru a patra şi ultima oară. Cel puţin el crezuse că e pentru ultima oară – *din nou acasă, din nou acasă, tra-la-la-la; din nou acasă, din nou acasă, cu Myra-belea.* Belea era, dar era o belea dulce, iar el o iubea şi chiar nu avusese nicio şansă, îl atrăsese la ea cu ochiul nefast, hipnotizator, de şarpe al înţelegerii.

Din nou acasă pentru totdeauna, crezuse el atunci.

Dar poate că m-am înşelat, îşi spuse. *Poate că aici nu e acasă, nici n-a fost vreodată – poate că acasă e acolo unde trebuie să mă duc în seara asta. Acasă e locul unde, când*

ajungi acolo, eşti nevoit să înfrunţi în sfârşit făptura din beznă.

Se cutremură neajutorat, ca şi cum ar fi ieşit fără şoşoni, alegându-se cu un guturai cumplit.

— Eddie, *te rog!*

Începea iar să plângă. Lacrimile erau forma ei finală de apărare, întocmai cum fusese întotdeauna şi a mamei lui: arma blândă care paralizează, care preface bunătatea şi tandreţea în fisuri fatale ale armurii sufletului.

De fapt el nu purtase niciodată cine ştie ce armură – costumele din zale nu păreau să-i vină foarte bine.

Lacrimile fuseseră pentru mama sa mai mult decât o formă de apărare; fuseseră o armă. Myra rareori îşi folosise propriile ei lacrimi cu atât cinism… Dar, cu cinism sau nu, îşi dădu seama că acum încerca să le folosească astfel… Şi reuşea.

Nu putea s-o lase să facă aşa ceva. Ar fi fost prea uşor să îşi închipuie cât de singur se va simţi în trenul acela care gonea spre Boston prin întuneric, cu geamantanul deasupra capului, sacoşa plină de panacee între glezne şi frica proţăpită pe piept ca un pacheţel de bomboane de tuse râncede. Îi era, într-adevăr, prea uşor s-o lase pe Myra să-l ducă sus şi să facă dragoste cu el, cu aspirine şi o frecţie cu alcool. Şi să-l bage în pat, unde puteau să facă sau să nu facă dragoste într-un mod mai cinstit.

Dar promisese. *Promisese.*

— Myra, ascultă-mă, spuse el, făcându-şi vocea să sune intenţionat uscată, intenţionat indiferentă.

Îl privi cu ochii ei umezi, galeşi, înfricoşaţi.

Credea că acum va încerca să-i explice – pe cât putea de bine; avea să-i spună cum dăduse telefon Mike Hanlon şi-i zisese că iar a început, şi, da, bănuia că majoritatea celorlalţi vin şi ei.

Dar ceea ce-i ieşi pe gură au fost vorbe mult mai raţionale:

— Du-te la birou dimineaţă la prima oră. Vorbeşte cu Phil. Spune-i că a trebuit să plec şi că ai să-l duci tu pe Pacino…

— Eddie, da' *nu pot!* se văicări ea. E o vedetă! Dacă mă rătăcesc, o să ţipe la mine, ştiu c-o s-o facă, o să *ţipe*, toţi fac aşa când şoferul se rătăceşte… şi… şi eu am să plâng… Poate o să am un accident… Poate o să am un *accident*… Eddie… Eddie, trebuie să rămâi acasă…

— Pentru Dumnezeu! *Încetează!*

Rănită, se cutremură auzindu-i tonul. Deşi puse mâna pe inhalator, Eddie nu-l folosi. Avea să vadă în asta un semn de slăbiciune, unul pe care îl va putea folosi împotriva lui. *Doamne, Dumnezeule, dacă exişti, Te rog, crede-mă când spun că nu vreau să-i jac rău Myrei. Nu vreau s-o jignesc, nu vreau nici măcar s-o lovesc. Dar am promis, toţi am promis, am jurat cu sânge, Te rog, ajută-mă, Doamne, pentru că trebuie să fac asta…*

— Mi se face rău când strigi la mine, Eddie, şopti femeia.

— Myra, mie mi se face rău când trebuie să strig, replică el, iar ea tresări.

Poftim, Eddie – iar o loveşti. De ce n-o buşeşti de toţi pereţii, aşa, de câteva ori? Asta probabil ar fi mai blând. Şi mai rapid.

Deodată – probabil din cauza gândului de a lua pe cineva în pumni – văzu chipul lui Henry Bowers. Era pentru prima oară că se gândea la Henry Bowers de ani de zile, şi asta nu-l liniştea cu nimic. Absolut cu nimic.

Închise o clipă ochii, după care îi deschise iar şi spuse:

— N-ai să te rătăceşti, iar el n-o să ţipe la tine. Domnul Pacino e foarte drăguţ, foarte înţelegător.

Nu-l mai dusese cu maşina pe Pacino în viaţa lui, dar se mulţumea cu gândul că cel puţin legea probabilităţilor era de partea acestei minciuni – în ochii omului de rând, majoritatea celebrităţilor erau nişte căcănari, dar Eddie servise destui ca să ştie că de obicei nu era adevărat.

Existau, desigur, şi excepţii de la regulă – iar în cele mai multe dintre cazuri excepţiile erau adevărate

monstruozităţi. Spera din tot sufletul, de dragul Myrei, ca Pacino să nu se numere printre aceştia.

— Chiar? întrebă ea timidă.

— Da. Aşa e.

— De unde ştii?

— Demetrios l-a dus de două-trei ori, când lucra la Manhattan Limousine, rosti volubil Eddie. A spus că domnul Pacino de fiecare dată dă bacşiş cel puţin cincizeci de dolari.

— Nu mi-ar păsa nici dacă mi-ar da numai cincizeci de cenţi, câtă vreme n-o să *ţipe* la mine.

— Myra, e uşor ca un-doi-trei. Unu, îl culegi de la Saint Regis mâine la şapte seara şi-l duci la clădirea ABC-ului. Acolo se reînregistrează ultimul act al piesei ăleia în care joacă Pacino – *American Buffalo*, cred că-i zice. Doi, îl duci înapoi la Saint Regis în jurul orei unsprezece. Trei, te întorci la garaj, bagi înăuntru maşina şi semnezi foaia de parcurs.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot. Poţi s-o faci şi stând în cap, Marty.

Soţia sa chicotea de obicei la auzul acestui nume de alint, dar acum nu făcu decât să se uite la el cu gravitate dureroasă, de copil.

— Ce fac dacă vrea să ia cina în oraş în loc să meargă la hotel? Sau să bea ceva? Sau să danseze?

— N-aş crede, dar, dacă o să vrea, îl duci. Dacă sunt semne că o să petreacă toată noaptea, poţi să-l chemi pe Phil prin radio după miezul nopţii. La ora aia o să aibă un şofer liber ca să te-nlocuiască. Nu te-aş pune să faci asta dacă aş avea un şofer liber, dar mi s-au îmbolnăvit doi băieţi, Demetrios e în concediu şi toţi ceilalţi sunt deja angajaţi. O să dormi dusă în pătucul tău la unu noaptea, Marty – la unu cel mai târziu. Ţi-o garantez la modul absolut.

Eddie îşi drese glasul şi se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi. Imediat, fantoma-mamă şopti: *Nu sta aşa, Eddie,*

face rău la şira spinării şi-ţi apasă plămânii. Ai plămâni foarte plăpânzi.

Îşi îndreptă spinarea, aproape nedându-şi seama ce face.

— Mi-aş dori ca asta să fie singura dată când trebuie să conduc, gemu Myra. În ultimii doi ani m-am făcut cât un dulap, iar uniformele mele arată acum aşa de *prost*.

— E singura dată, jur.

— Cine te-a sunat, Eddie?

Ca la un semnal, fascicule de lumină măturară holul; un claxon trâmbiţă o dată în timp ce taxiul cotea pe alee. Eddie simţi un val de uşurare. Petrecuseră cele cincisprezece minute vorbind despre Pacino în loc de Derry, de Mike Hanlon şi Henry Bowers, şi asta era bine. Bine pentru Myra şi la fel de bine pentru el. Nu voia să se gândească sau să vorbească niciun moment despre acele lucruri, dacă nu era absolut necesar.

Se ridică:

— Taxiul meu.

Myra sări atât de iute, încât călcă pe poala cămăşii de noapte şi căzu pe burtă. Eddie o prinse, dar era un moment extrem de critic: îl întrecea în greutate cu treizeci de kilograme.

Şi iar începu să bâiguie.

— Eddie, *trebuie* să-mi spui!

— Nu pot. N-am timp.

— Niciodată nu mi-ai mai ascuns nimic, Eddie, se smiorcăi ea.

— Şi nici acum nu-ţi ascund. De fapt nu-ţi ascund nimic. Nu-mi amintesc totul. Cel puţin deocamdată. Omul care a dat telefon a fost – îmi e – un prieten de demult. El…

— O să te-mbolnăveşti, spuse ea disperată, urmându-l spre antreu. Ştiu c-o să te-mbolnăveşti. Lasă-mă să vin cu tine, Eddie, te rog, o să am grijă de tine. Pacino poate să ia un taxi sau ceva, n-o să moară din asta, ce zici, bine?

Vocea i se înălţa, devenind frenetică, şi, spre groaza lui Eddie, începea să semene tot mai mult cu maică-sa, maică-

sa aşa cum arătase în ultimele luni dinaintea morţii: bătrână, grasă şi nebună.

— Am să te frec pe spate şi-o să am grijă să-ţi iei medicamentele… Am… Am să te-ajut… N-am să vorbesc dacă tu nu vrei, da' tu poţi să-mi spui totul… Eddie… *Eddie, te rog, nu pleca! Eddie, te rog! Te roooooog!*

Acum străbătea antreul spre uşă, cu paşi mari, cu capul plecat, orbeşte, mişcându-se ca un om care înfruntă un vânt năprasnic. Iarăşi îi şuiera respiraţia. Când ridică bagajele, acestea părură să cântărească fiecare câte cincizeci de kilograme. Îi simţea mâinile dolofane şi roz atingând, explorând, trăgând cu dorinţă neajutorată, dar niciun pic de putere reală, încercând a-l seduce cu lacrimile ei dulci şi grijulii, căutând să-l tragă înapoi.

N-am să reuşesc! îşi spuse cu disperare. Acum astma se înrăutăţise faţă de vremea când era copil. Întinse mâna spre clanţă, dar aceasta părea că se retrage din calea lui, se retrage în negrul spaţiului cosmic.

— Dacă rămâi acasă, am să-ţi fac un cozonac cu smântână, bâigui Myra. O să ronţăim floricele… Îţi fac mâncarea ta de curcan favorită… Ţi-o fac pentru mâine la micul dejun, dacă vrei… Chiar acum m-apuc de ea… şi ciorbă de potroace… *Eddie, te rog, mi-e frică, mă sperii aşa de rău!*

Îl apucă de guler şi îl trase înapoi, ca un poliţai grăsan punând laba pe un băiat suspect care încearcă să fugă. Cu un ultim efort istovit, Eddie îşi văzu de drum… Iar când ajunse la capătul absolut al puterilor şi al capacităţii de a rezista, simţi cum strânsoarea slăbeşte.

Femeia scoase un ultim vaiet.

Degetele lui Eddie cuprinseră clanţa – ce binecuvântat de rece era! Deschise uşa şi văzu un taxi aşteptându-l afară, ca un ambasador din ţara celor cu mintea întreagă. Noaptea era senină. Stelele străluceau, vii.

Se răsuci spre soţia sa, cu răsuflarea-i şuierând şi ţiuind:

— Trebuie să-ţi intre în cap că nu-i o treabă pe care *vreau* s-o fac. Dacă aveam de ales – cât de cât de ales – nu mă duceam. Te rog, înţelege asta, Marty. Plec, dar am să mă întorc.

Oh, dar asta mirosea a minciună.

— Când? Peste cât timp?

— O săptămână. Zece zile poate. Sigur nu mai mult de atât.

— O săptămână! zbieră ea, apăsându-şi pieptul cu mâinile ca o divă dintr-o operă proastă. O săptămână! Zece zile! Te rog, Eddie! *Te rooooo…*

— Marty, termină. Bine? Atât te rog şi eu: încetează.

Ca prin farmec, se supuse: încetă şi îl privi cu ochii ei umezi, umflaţi, fără furie, dar speriată pentru el şi pentru sine. Şi, poate pentru prima oară în toţi anii de când o cunoştea, Eddie simţi că o putea iubi în deplină siguranţă. Făcea asta parte din despărţire? Probabil că da. Nu… Trage apa după, *probabil*. *Ştia* că da. Deja se simţea ca o făptură azvârlită în mijlocul unei furtuni de nisip.

Dar poate că totul era în regulă. Asta voia să spună? Că în sfârşit trăsese concluzia că e bine dacă o iubeşte? Că era în regulă, deşi arăta ca mama lui în tinereţe şi chiar dacă mânca gogoşi în pat în timp ce se uita la *Hardcastle and McCormick* sau *Falcon Crest*, şi firimiturile cădeau întotdeauna în partea lui de pat, şi, cu toate că nu era deloc isteaţă, înţelegea şi-i trecea cu vederea remediile din dulăpiorul farmaceutic, pentru că şi le avea pe ale ei proprii în frigider?

Sau oare…

Poate că…

La toate astea se gândise într-un fel sau altul, într-un moment sau altul, pe parcursul vieţilor lor ciudat împletite, ca fiu, ca amant şi ca soţ; acum, aflat pe punctul de a părăsi domiciliul pentru ceea ce părea a fi absolut ultima oară, o nouă posibilitate îi veni în minte, şi uimirea perplexă îl atinse ca aripa unei păsări uriaşe.

Era posibil ca Myra să fie chiar *mai* speriată decât el?

Era posibil ca mama lui să fi fost?

O altă amintire despre Derry îi ţâşni din subconştient, ca un foc de artificii sfârâind a jale. Pe Center Street, în inima oraşului, era un magazin de pantofi. *The Shoeboat*. Mama lui îl dusese într-o zi acolo – nu credea să fi avut mai mult de cinci, şase ani – şi-i spusese să fie cuminte până îşi lua ea o pereche de pantofi albi pentru o nuntă. Aşa că a fost cuminte, în timp ce mama vorbea cu domnul Gardener, care era unul dintre vânzători, dar el n-avea decât cinci ani (sau poate şase), şi, după ce mama refuză a treia pereche de pantofi albi, Eddie se plictisi şi merse într-un colţ retras să se uite la un lucru pe care îl zărise acolo. Mai întâi crezuse că e doar o ladă mare. Ajungând mai aproape, trase concluzia că era un fel de birou. Dar sigur era cel mai trăsnit birou pe care-l văzuse în viaţa lui. Era atât de îngust! Din lemn şlefuit şi lucios, avea o mulţime de încrustaţii. O scară cu trei trepte urca spre el, şi Eddie nu văzuse niciodată un birou cu scări. Când ajunse alături, observă că în partea de jos a chestiei asemănătoare cu un birou se aflau o fantă, un bulon lateral, iar deasupra – pasionant! — avea ceva ce arăta exact ca Telescopul Cosmic al Căpitanului Video.

Eddie trecu în partea cealaltă, iar acolo găsi o inscripţie. Probabil că avea cel puţin şase ani, căci fusese capabil s-o citească, silabisind fiecare cuvânt cu voce şoptită:

„VI SE POTRIVESC PANTOFII?
PRIVIŢI ŞI CONTROLAŢI!”

Se întoarse, urcă cele trei trepte până la mica platformă, după care îşi introduse piciorul în fanta din partea inferioară a maşinăriei. *I se potriveau pantofii?* Eddie nu ştia, dar murea de dorinţă să *privească şi să controleze.* Îşi potrivi chipul în viziera de cauciuc şi apăsă pe buton. O lumină verde îi inundă ochii. Eddie sughiţă. Vedea un picior plutind înăuntrul unui pantof umplut cu fum verde. Dădu

din degete, iar degetele piciorului pe care-l privea se mişcară la rândul lor – erau ale lui, sigur ale lui erau, exact cum bănuise. Şi atunci îşi dădu seama că nu numai degetele şi le vedea; îşi putea vedea şi *oasele!* Oasele de *la picior!* Petrecu degetul mare peste al doilea (ca pentru a se feri de consecinţele unei minciuni), iar oasele de pe lumea cealaltă formară un X care nu era alb, ci verde-spiriduş. Putea să vadă…

În clipa aceea mama lui zbieră – un sunet crescând în panică, sfâşiind liniştea magazinului de pantofi, ca tăişul unei coase ce-a luat-o razna, ca un clopot de foc, ca un cavaler al apocalipsului. Îşi smulse faţa uimită, stupefiată, din vizor şi o văzu năvălind spre el prin magazin cât o ţineau picioarele ei încălţate doar în ciorapi, cu rochia fâlfâind. Răsturnă un scaun, iar una dintre chestiile alea de măsurat piciorul care întotdeauna îl gâdilau la talpă zbură cât colo. Pieptul îi palpita. Gura îi devenise un cerc stacojiu de oroare. Mai multe chipuri se întoarseră să-i urmărească traseul.

— *Eddie, pleacă de-acolo!* răcni. *Pleacă de-acolo! Maşinile-alea-ţi dau cancer! Pleacă de-acolo! Eddie! Eddieeeeee…*

Păşi înapoi, ca şi cum deodată maşina s-ar fi înroşit în foc. În panica sa uluită, uită de scăriţa din spatele lui. Călcâiele îi depăşiră treapta de sus şi se înclină uşor pe spate, cu braţele rotindu-i-se înnebunite în lupta fără sorţi de izbândă de a-şi regăsi echilibrul pierdut. Şi nu-şi spusese el oare, cu un soi de bucurie dementă: *Cad! O să văd cum e când cazi şi dai cu capu'! Unu-zero pentru mine!?*… Nu se gândise aşa? Sau poate era doar bărbatul care îşi impunea propriile sale idei de adult peste ce-o fi gândit mintea lui de copil, mereu vuind de bănuieli confuze şi imagini semipercepute (imagini ce îşi pierdeau sensul prin însăşi vivacitatea lor) – ce-o fi gândit… Sau ce-o fi încercat să gândească?

Oricum, era o problemă discutabilă. Nu căzuse. Mama ajunsese la timp. Îl prinsese în braţe. El izbucnise în lacrimi,

dar nu căzuse.

Toată lumea se uita la ei. Îşi amintea asta. Îşi amintea cum domnul Gardener ridicase măsurătorul-de-pantofi şi verificase micile dispozitive glisante, să se asigure că mergeau bine, în timp ce alt vânzător punea la loc scaunul căzut, fâlfâind o dată din braţe, cu dezgust amuzat, înainte de a-şi afişa iarăşi faţa amabil-neutră de comerciant. Cel mai bine îşi amintea obrazul umed al mamei şi răsuflarea ei fierbinte, acri. Şi-o amintea şoptindu-i iar şi iar în ureche:

— Să nu mai faci *niciodată* asta, să nu mai faci *niciodată* asta, să nu mai faci *niciodată*.

Era formula pe care mama lui o folosea ca să alunge necazurile. Acelaşi lucru îl plasmodiase cu un an înainte, când descoperise că guvernanta îl dusese pe Eddie la piscina publică din Derry Park, într-o zi de vară înăbuşitor de caldă – asta se întâmplase pe când spaima de poliomielită de la începutul anilor cincizeci tocmai începea să se astâmpere. Îl târâse afară din bazin, spunându-i că nu trebuie să mai facă *niciodată* asta, *niciodată*, *niciodată*, şi toţi copiii îi priviseră la fel cum îi priveau acum vânzătorii şi clienţii, iar răsuflarea ei avusese acelaşi iz acru.

Îl târâse afară din magazin, strigând la vânzători că au să se întâlnească în instanţă cu toţii dacă i se întâmpla ceva rău băiatului ei. Lacrimile înfricoşate ale lui Eddie continuaseră să curgă necontenit tot restul dimineţii, iar astma îi dăduse de furcă toată ziua. În noaptea aceea zăcuse treaz ore întregi după ora la care adormea de obicei, întrebându-se ce anume era cancerul, dacă era mai grav ca polio, dacă te omora, iar dacă da, în cât timp şi cât de rău te durea până să mori. Se mai întrebase şi dacă pe urmă o să ajungă în iad.

Ameninţarea fusese serioasă, atâta lucru înţelesese şi el. Îi fusese foarte frică. Din cauza asta ştia. Atât de frică.

— Myra, spuse el, peste golful de lacrimi, îmi dai o sărutare?

Myra îl sărută şi îl îmbrăţişă în acelaşi timp atât de strâns, încât oasele spinării îi pârâiră.

Dacă am fi în apă, cugetă el, *ne-ar îneca pe amândoi.*

— Nu-ţi fie teamă, îi şopti Eddie la ureche.

— N-am încotro! se tângui ea.

— Ştiu.

Şi observă că, deşi îl strângea ca într-o menghină, astma i se potolise. Nota aceea şuierătoare din respiraţie nu se mai auzea.

— Ştiu, Myra.

Şoferul de taxi claxonă din nou.

— O să mă suni? întrebă ea cu glas tremurător.

— Dacă pot.

— Eddie, nu poţi, te rog, să-mi spui ce este?

Şi dacă-i spunea? Cât avea să contribuie la liniştirea ei?

Marty, în seara asta am primit un telefon de la Mike Hanlon şi am sporovăit o vreme, dar tot ce-a spus se reduce, în esenţă, la doar două idei: „A început iar”, a spus Mike şi „Ai să vii? “ m-a întrebat Mike. Iar acum am febră, Marty, atât numai că-i o febră pe care n-o poţi stinge cu aspirină, şi mi s-a scurtat respiraţia într-un fel pe care afurisitul de inhalator nu-l poate atinge, pentru că sufocarea nu pleacă din gât sau din plămâni, ci din jurul inimii. Am să mă întorc la tine dacă pot, Marty, dar mă simt ca un om care stă la gura unei vechi galerii de mină ce se surpă peste tot – stă acolo şi-şi ia rămas bun de la lumina zilei.

Da – păi, sigur! Asta precis o s-o liniştească!

— Nu. Nu cred că-ţi pot spune ce este.

Şi înainte ca ea să mai poată scoate o vorbă, înainte să poată începe iar (*Eddie, ieşi din taxiul ăla! O să faci cancer!*), porni cu paşi întinşi, îndepărtându-se de ea, mai repede, şi mai repede. Când ajunse la taxi aproape alerga.

Myra încă mai stătea în uşă când maşina dădu înapoi până în stradă, încă mai stătea acolo când demară spre oraş – o uriaşă şi neagră femeie-umbră-decupată în lumina ce se

revărsa din casă. Eddie îi făcu semn cu mâna, iar ea îi răspunse.

— Încotro ne îndreptăm în seara asta, prietene? întrebă taximetristul.

— Penn Station, spuse Eddie, iar mâna i se relaxa pe inhalator.

Astma i se dusese de unde o fi venit să rumege printre asalturile asupra bronhiilor lui. Se simţea… aproape bine.

Dar avu mare nevoie de inhalator patru ore mai târziu, trezindu-se dintr-o picoteală uşoară cu un zvâcnet spasmodic ce îl făcu pe individul în costum de om de afaceri, aşezat în faţa lui, să lase jos ziarul, privindu-l cu o curiozitate vag temătoare.

M-am întors, Eddie! ţipă cu voioşie astma*. M-am întors şi, oh, de data asta s-ar putea chiar să te-omor! De ce nu? Tre' s-o fac într-o bună zi, pricepi? Nu pot să fut vântu' cu tine la nesfârşit!*

Pieptul lui Eddie tresălta şi se zbătea. Bâjbâi după inhalator, îl găsi, şi-l aţinti spre gâtlej şi apăsă trăgaciul. Apoi se rezemă de spătarul înalt, dârdâind, aşteptând alinarea, gândindu-se la visul din care tocmai se deşteptase. Vis? Hristoase, de n-ar fi decât atât! Se temea să nu fie mai mult amintire decât vis. Înlăuntrul său văzuse o lumină verde, precum cea din aparatul cu raze X de la magazinul de pantofi, şi un lepros putrezind alerga după un băiat care ţipa, pe nume Eddie Kaspbrak, prin tuneluri subterane. Şi băiatul fugea, fugea.

(fuge destul de repede, *îi spusese antrenorul Black mamei lui şi fugea foarte repede de arătarea aia ce se ţinea după el; oh, da' n-ar strica s-o crezi, pariez pe blana de pe tine*) în visul ăsta în care avea unsprezece ani, apoi simţise un miros ca al morţii timpului, şi cineva a aprins un chibrit, iar el s-a uitat în jos şi a văzut chipul în descompunere al unui băiat numit Patrick Hockstetter, un băiat care dispăruse în iulie 1958, şi viermii colcăiau în obrajii lui Patrick Hockstetter, şi duhoarea aia putredă, înfiorătoare,

ieşea *dinlăuntrul* lui Patrick Hockstetter, şi în visul acela, care era mai mult amintire decât vis, privise într-o parte şi văzuse două cărţi de şcoală umflate de apă şi acoperite cu mucegai verde: *Roads to Everywhere* şi *Understanding Our America*. Se aflau în această stare pentru că acolo jos domnea o umezeală pestilenţială („Cum am petrecut vacanţa de vară”, compunere de Patrick Hockstetter – „Am petrecut-o mort într-un tunel! Creştea muşchiul pe cărţile mele şi se umflaseră până la grosimea unor cataloage Sears”!) Eddie deschise gura să ţipe, şi acela a fost momentul când degetele leprosului îi viermuiră peste obraz şi i se vârâră în gură, şi atunci se trezi tresărind atât de puternic, încât se pomeni nu în canalizare sub Derry, statul Maine, ci într-un vagon luxos aproape de locomotiva unui tren gonind peste Rhode Island sub o lună mare şi albă.

Omul din faţa lui ezită, se gândi că ar fi mai înţelept să-şi ţină gura, după care spuse:

— Vă simţiţi bine, domnule?

— O, da, răspunse Eddie. Am adormit şi-am avut un vis urât. M-a apucat astma.

— Înţeleg.

Ziarul se ridică din nou. Eddie văzu că era cel pe care mama sa îl numea uneori *The Jew York Times*[{10}].

Privi pe fereastră la peisajul adormit, luminat doar de o lună ca de basm. Din loc în loc se zăreau case, izolate sau grupuri, majoritatea întunecate, câteva cu lumina aprinsă. Dar luminiţele păreau meschine şi batjocoritoare, pe lângă văpaia spectrală a lunii.

Credea că luna îi vorbeşte, îşi spuse Eddie. *Henry Bowers. Doamne, nebun mai era.* Se întrebă pe unde o fi acum Henry Bowers. Mort? La închisoare? Hoinărind peste câmpii pustii undeva în inima ţării, ca un virus incurabil, jefuind magazine în ceasurile de somn adânc dintre unu şi patru dimineaţa sau poate ucigând unii oameni destul de proşti ca să încetinească văzându-i degetul mare arătând în

lungul drumului, pentru ca astfel să transfere dolarii din portofelele lor într-al lui?

Posibil, posibil.

Într-un azil de stat? Privind la luna asta aproape plină? Vorbindu-i? Ascultând răspunsuri pe care numai el le putea auzi?

Eddie găsi această ipoteză şi mai posibilă. Se înfioră. *În sfârşit îmi amintesc de copilăria mea, îşi spuse. Îmi amintesc cum mi-am petrecut eu vacanţa de vară în acel an 1958 mort şi tulbure*. Simţea că acum îşi poate fixa atenţia asupra aproape oricărei scene din vara aceea, numai că nu voia să o facă. *Oh, Doamne, de-aş putea numai să uit iarăşi totul.*

Îşi rezemă fruntea de geamul murdar al ferestrei, cu inhalatorul între degetele moi ale unei mâini, ca un fetiş, privind cum noaptea flutura în jurul trenului.

Spre nord, gândi el, dar nu era adevărat.

Nu spre nord. Pentru că ăsta nu-i un tren; e o maşină a timpului. Nu spre nord; înapoi. Înapoi în timp.

I se păru că aude luna şoptind.

Eddie Kaspbrak apucă strâns inhalatorul şi închise ochii, încercând să se împotrivească neaşteptatei ameţeli.

5

Beverly Rogan ia bătăiţă

Tom aproape adormise când sună telefonul. Se chinui să se ridice, după care simţi unul dintre sânii lui Beverly apăsându-i umărul în timp ce se întindea şi ea deasupra lui, să răspundă. Căzu la loc pe pernă, întrebându-se buimac oare cine suna la telefonul lor de acasă, noaptea la ora aia. O auzi pe Beverly spunând alo, apoi aţipi iar. Răsese aproape trei cutii cu câte şase beri în timpul meciului de baseball şi era dărâmat.

Apoi, vocea lui Beverly, ascuţită şi curioasă – „*Ceee?*” – îi sfredeli urechea ca un târnăcop de spart gheaţa, şi deschise iarăşi ochii. Încercă să se salte în capul oaselor, dar cablul telefonului aproape îl sugrumă.

— Ia drăcia asta de pe mine, Beverly, mormăi, iar ea se ridică repede şi dădu ocol patului, ţinând firul de telefon cu degetele încordate.

Părul roşu-închis i se unduia peste cămaşa de noapte în valuri naturale până aproape de talie. Păr de curvă. Ochii ei nu se îndreptau, bâlbâindu-se, spre faţa lui ca să citească starea vremii emoţionale înscrisă acolo, iar lui Tom Rogan nu-i plăcea asta. Se ridică în şezut.

Începea să-l doară capul. Căcat, probabil că-l durea de mult, dar nu-ţi dai seama atunci când dormi.

Intră în baie, urină un răstimp ce i se păru de trei ore, după care trase concluzia că, de vreme ce tot se sculase, n-ar strica să mai bea o bere încercând să scape de blestemul iminentei mahmureli.

Trecând înapoi prin dormitor în drum spre scară, cu şortul său de boxer care fâlfâia ca o velă de corabie sub burta apreciabilă şi cu braţele ca nişte butuci (arăta mai degrabă a docher decât a preşedinte şi manager general al

firmei Beverly Fashions, Inc.), aruncă o privire peste umăr şi mugi ursuz:

— Dacă-i bivoliţa aia de Lesley, zi-i să halească vreun fotomodel şi să ne lase să dormim!

Beverly ridică privirea, clătină din cap în semn că nu era Lesley, apoi reveni cu ochii la telefon. Tom simţi muşchii cefei încordându-i-se. Se simţea concediat. Concediat de Milady. Mifutuilady. Se părea că vor avea probleme. Poate că Beverly avea nevoie de un curs scurt de reîmprospătare a memoriei în legătură cu cine comanda în casa aia. Posibil. Uneori avea nevoie de aşa ceva. Învăţa încet.

Coborî la parter, tropăi prin culoarul ce ducea la bucătărie, trăgându-şi absent turul pantalonilor din crăpătura curului, şi deschise frigiderul. Mâna sa întinsă nu dădu peste nimic mai alcoolic decât o farfurie albastră Tupperware cu nişte resturi de tăieţei Romanoff. Toată berea se dusese. Până şi cutia pe care o ţinea ascunsă în spate (aşa cum păstra o hârtie de douăzeci de dolari împăturită sub permisul de conducere, pentru urgenţe) se consumase. Jocul durase paisprezece runde şi tot degeaba. White Sox pierduseră. Ciurdă de pămpălăi.

Ochii lui lunecară spre sticlele cu tărie de pe raftul cu geam, deasupra barului de bucătărie, şi o clipă se văzu turnându-şi o duşcă de Beam peste un singur cub de gheaţă. Apoi o luă înapoi spre scară, ştiind că nu făcea decât să caute şi mai mult buclucul cu lumânarea. Aruncă o privire spre cadranul pendulei vechi de la piciorul scării şi văzu că trecuse de miezul nopţii. Informaţia asta nu-i îmbunătăţi cu nimic starea de spirit, care nu era prea grozavă niciodată, nici chiar în cele mai fericite momente ale existenţei sale.

Urcă treptele cu încetineală deliberată, conştient – prea conştient – de cât de tare îi bătea inima. Ka-bum, ka-buf. Ka-bum, ka-buf. Ka-bum, ka-buf. Îl enerva să-şi audă inima bătându-i deopotrivă în urechi şi în încheieturile mâinilor, la fel ca şi în piept. Uneori, când se întâmpla asta, şi-o imagina

nu ca pe un organ ce se contractează și se relaxează, ci în chip de cadran mare aşezat în stânga pieptului cu acul apropiindu-se amenințător de zona roşie. Nu-i plăcea căcatu' asta, nu de căcatul ăsta avea nevoie. Ce-i trebuia lui era o noapte de somn bun.

Da' pizda aia cretină cu care era însurat tot la telefon era.

— Înţeleg asta, Mike… da… da, *sunt*… ştiu… dar…

O tăcere mai lungă.

— Bill *Denbrough*? exclamă ea, şi spărgătorul de gheaţa îi perforă iarăşi timpanul.

Rămase în faţa uşii de la dormitor până îşi recapătă suflul – iar bătea ka-buf, ka-buf, ka-buf; bubuitul neregulat încetase. Îşi închipui acul ieşind din zona roşie, apoi izgoni gândul. Era om pentru Dumnezeu, şi încă unul al naibii de zdravăn, nu un furnal cu termostatul stricat. Era într-o formă grozavă. Era ca fierul. Şi dacă ea avea nevoie să reînveţe asta, se bucura să-i predea lecţia.

Dădu să intre, apoi se răzgândi şi mai rămase un moment acolo unde se găsea, ascultând-o, fără să-i pese în mod deosebit cu cine vorbea sau ce spunea, doar urmărind cum tonul vocii ei se ridica și cobora, însă ceea ce simţea era vechea, familiara, surda mânie.

O întâlnise într-un bar de burlaci din centrul Chicago-ului cu patru ani în urmă. Conversaţia mersese destul de uşor, pentru ca amândoi lucrau în Standard Brands Building şi aveau multe cunoştinţe comune. Tom lucra la King & Landry, Public Relations, la etajul patruzeci şi doi. Beverly Marsh – aşa o chema pe-atunci, era designer-asistent la firma Delia Fashions, la doisprezece. Delia care avea să se bucure ulterior de o faimă modestă în Midwest se îngrijea de tineri – fustele, bluzele, şalurile şi pantalonii purtând eticheta „Delia" se vindeau pe scară largă în magazinele pe care Delia Casterman le numea „prăvălii-de-tineret", în timp ce Tom le spunea „dughene-de-capete-pătrate". Aproape imediat Tom Rogan pricepu două lucruri despre

Beverly Marsh: era extrem de atrăgătoare și era vulnerabilă. În mai puţin de o lună îl ştiu şi pe cel de-al treilea: era talentată. *Foarte* talentată. În modelele ei de rochii şi bluze banale întrezări o maşină de făcut bani cu un potenţial aproape înspăimântător.

Nu prin dughenele-de-capete-pătrate însă, cugetă el, dar n-o spuse (cel puţin nu atunci). *Gata cu lumina proastă, gata cu preturile calice, gata cu expunerile căcăcioase undeva-n fundul prăvăliei, între calabalâcul farmaceutic şi tricourile grupurilor rock. Căcatul ăsta lasă-l pentru fomişti*.

Aflase multe despre ea înainte ca Beverly să ştie că prezenta pentru el un real interes, şi chiar aceasta fusese intenţia lui Tom. Toată viaţa căutase pe cineva ca Beverly Marsh, aşa că se repezi asupra ei cu iuţeala unui leu care atacă o antilopă. Asta nu însemna că vulnerabilitatea ei ar fi sărit în ochi – te uitai şi vedeai o femeie trăsnet, suplă, dar bine clădită. Nu avea şolduri prea mari, însă deţinea un fund nemaipomenit şi cea mai formidabilă pereche de sâni pe care-o văzuse în viaţa lui. Tom Rogan era omul ţâţelor, întotdeauna fusese, şi aproape toate fetele înalte aveau ţâţe dezamăgitoare. Purtau cămăşi subţiri şi sfârcurile lor te scoteau din minţi, dar când le scoteai cămăşile alea subţiri descopereai că de fapt sfârcurile erau cam tot ce aveau. Ţâţele propriu-zise arătau ca butoanele-mâner ale unui sertar de birou. „O grămadă de carne dusă pe apa sâmbetei”, îi plăcea colegului său de cameră să spună, dar, după părerea lui Tom, colegul de cameră era atât de plin de căcat, încât puţea de la un kilometru.

Oh, zău că o găsise destul de arătoasă, cu caroseria aia dinamită şi cascada teribilă de păr roşu, ondulat. Dar era slabă… slabă, într-un anume sens. Ca şi cum ar fi emis semnale radio pe care numai el le putea recepţiona. Puteai strâmba din nas la anumite lucruri – cât de mult fuma (dar de asta aproape o vindecase), felul neastâmpărat în care-i umblau ochii, fără a întâlni niciodată cu adevărat privirea

interlocutorului, abia atingând-o fugar din timp în timp şi apoi sărind sprinten în altă parte; felul cum îi arătau unghiile, îngrijite, dar tăiate brutal de scurt. Tom observase acest amănunt încă de la prima întâlnire. Ea îşi luase paharul cu vin alb, el îi văzuse unghiile şi îşi spusese: *Le are aşa de scurte fiindcă şi le roade*.

Poate leii nu gândesc, cel puţin nu în felul cum gândesc oamenii… dar văd. Iar când antilopele o iau la fugă de lângă izvor, alarmate de mirosul acela de covor prăfuit al morţii ce se apropie, felinele pot observa care dintre ele rămâne la coada turmei, poate pentru că are un picior scrântit, poate pentru că e pur şi simplu mai greoaie din fire… Sau poate fiindcă simţul de autoconservare îi e mai slab dezvoltat. Şi s-ar putea chiar ca unele antilope – şi unele femei – să *dorească* să fie doborâte. Deodată auzi un sunet care îl smulse violent din meditaţie – ţăcănitul brichetei.

Furia mocnită reveni. Stomacul i se umplu cu o fierbinţeală care nu era întru totul neplăcută. Fuma. Beverly fuma. Îi ţinuse câteva Seminarii Speciale Tom Rogan asupra acestui subiect. Şi poftim, iar o făcea, învăţa încet, de acord, dar un profesor bun se simte în largul său cu elevii care învaţă încet.

— Da, spunea ea acum. M-hmm… Bine. Da…

Ascultă, apoi scoase un râset straniu, tremurat, pe care nu i-l mai auzise niciodată.

— Două lucruri, dacă vrei, te rog – rezervă-mi o cameră şi zi o rugăciune pentru mine. Da, bine… Mm-hmm… Şi eu. Noapte bună.

Închise telefonul în timp ce el intra în odaie. Avusese de gând să pară val-vârtej, răcnind la ea să-l închidă, să-l închidă *acum, ÎN CLIPA ASTA!* dar, când o văzu, vorbele i se opriră în gât. O mai văzuse astfel şi înainte, dar numai de două, trei ori. O dată înaintea primei lor mari prezentări, o dată înaintea primei vizionări private pentru cumpărători naţionali şi o dată când se duseseră la New York pentru Premiile Internaţionale de Design Vestimentar.

Umbla prin dormitor cu paşi mari, cămaşa de noapte din dantelă albă mulându-i-se pe trup, cu ţigara între dinţi (Doamne, detesta felul cum îi stătea cu chiştocul în gură), lăsând în urmă, peste umărul stâng, un fuior subţire şi alb ca fumul unui coş de locomotivă.

Dar expresia întipărită pe faţa ei îl oprise cu adevărat, faţa ei făcuse ca strigătul plănuit să i se stingă în gât. Inima îi palpită – *ka-BUMM!* – şi tresări, zicându-şi că nu frică era ceea ce simţea, ci numai surpriza de a o vedea astfel.

Era o femeie care nu se trezea complet la viaţă decât atunci când ritmul muncii ei se apropia de un punct culminant. Fiecare dintre aceste ocazii ţinute minte fusese, fireşte, legată de carieră. Cu acele prilejuri văzuse o femeie diferită de cea pe care o cunoştea atât de bine – o femeie care-i futea sensibilul radar-al-fricii cu rafale violente de paraziţi. Femeia ce ieşea la iveală în momentele de stres era puternică, dar nervoasă; neînfricată, dar imprevizibilă.

Acum se îmbujorase puternic. Ochii îi erau dilataţi şi scăpărători, fără o singură umbră de somn. Părul îi fâlfâia şi se vălurea. Şi… Oh, ia uitaţi, stimaţi telespectatori şi dragi radioascultători! Ia priviţi *aici!* Scoate o valiză din şifonier? *O valiză!* Pe toţi sfinţii, zău că da!

Rezervă-mi o cameră… Zi o rugăciune pentru mine…

Ei bine, nu avea nevoie de cameră în niciun hotel, oricum nu în viitorul previzibil, pentru că mititica Beverly Rogan va sta chiar aici, acăsică, mulţumesc foarte mult, şi-o să pape masa de dimineaţă, prânz şi seară în picioare trei-patru zile de acum înainte.

Dar era foarte posibil să aibă nevoie de o rugăciune, două, până să mântuiască el cu ea.

Beverly propti valiza de piciorul patului şi se duse la dulapul său. Deschise sertarul de sus, scoase două perechi de blugi şi una de reiaţi. Le îndesă în valiză. Înapoi la dulap, cu ţigara înşirând fum peste umăr. Înhăţă un pulover, vreo două tricouri, una dintre vechile bluze de la Ship’n Shore, cu care arăta infect, dar la care refuza să renunţe.

Indiferent cine o sunase, în mod sigur nu era un mahăr. Îşi lua haine mizerabile, numai bune pentru un sejur la cort.

Nu că l-ar fi interesat în mod deosebit cine o chemase sau unde îşi închipuia ea că se duce, de vreme ce oricum nu avea să plece nicăieri. Nu astea erau lucrurile care-i ciocăneau constant în mintea-i amorţită şi dureroasă de prea multă bere şi prea puţin somn.

Ci ţigara.

Cică le aruncase pe toate. Dar se ascunsese de el – dovada-i stătea înfiptă între dinţi chiar acum. Şi, pentru că încă nu-l observase cum se uita la ea din uşă, îşi îngădui plăcerea de a-şi aminti cele două seri în care se asigurase de deplina lui stăpânire asupra ei.

Nu vreau să mai fumezi prin preajma mea, îi spusese el în timp ce se întorceau acasă de la o petrecere în Lake Forest. În octombrie, atunci se întâmplase. *Trebuie să mă-nec cu căcatul ăsta la petreceri şi la birou, da' n-am nevoie să-l înghit şi când sunt cu tine. Ştii cum e? Am să-ţi spun adevărul – n-o să-ţi placă, da ăsta-i adevărul. E ca şi cum ar trebui să mănânci mucii altcuiva.*

Crezuse că vorbele astea o să trezească o slabă scânteie de protest, dar ea doar îl privise în felul ei sfios, dornic de a plăcea. Vocea îi sunase şoptită şi moale şi supusă: *Bine, Tom.*

Atunci, arunc-o.

O aruncase. Tom fusese foarte bine dispus tot restul nopţii.

După câteva săptămâni, ieşind de la un film, Beverly aprinsese pe negândite o ţigară în foaier, pufăind din ea pe când traversau parcarea spre maşină. Era o seară mohorâtă de noiembrie, cu vântul ciopârţind ca un maniac fiecare centimetru pătrat de piele pe care îl găsea expus. Tom ţinea minte că simţea mirosul lacului, aşa cum se întâmplă uneori în nopţile reci – un miros fad, de peşte şi de pustiu. O lăsă să-şi fumeze ţigara. Ba încă îi deschise şi

portiera, odată ajunşi la maşină. Urcă la volan, închise portiera dinspre el şi spuse: *Bev?*

Femeia scoase ţigara din gură, se întoarse spre el, întrebătoare, iar el îşi descarcă nervii, mâna-i desfăcută şi cu pielea aspră lovind-o peste obraz destul de puternic ca să simtă înţepături în palmă, destul de tare ca să-i azvârle capul pe spate, în tetieră. Ochii lui Beverly se dilatară de surpriză şi durere… Şi încă ceva. Îşi duse instantaneu mâna la obraz să cerceteze fierbinţeala şi înţepăturile ce i-l amorţeau. Ţipă *Auuu! Tom!*

O privi, cu ochii îngustaţi şi cu un zâmbet rece pe buze, complet treaz, gata să vadă ce va urma, cum o să reacţioneze. Membrul i se întărea în pantaloni, dar abia dacă observă. Asta era pentru mai târziu. Pe moment, lecţia era în plină desfăşurare. Reluă în minte cele întâmplate. Faţa ei. Care fusese acea a treia expresie, prezentă doar o fracţiune de secundă şi dispărută apoi? Mai întâi surpriza. Pe urmă durerea. Şi în sfârşit

(nostalgia)

imaginea unei amintiri… a unei anumite amintiri. Nu se zărise decât o clipă. Credea că nici măcar Beverly nu îşi dăduse seama de ea.

Acum totul depindea de primul lucru pe care îl va spune. Ştia asta la fel de bine cum îşi ştia propriul nume.

Nu spuse *Ticălosule!*

Nu spuse *La revedere, muşchi.*

Nu spuse *Am terminat cu tine, Tom.*

Nu făcu decât să se uite la el cu ochii ei răniţi, căprui, înotând în lacrimi şi spuse: *De ce-ai făcut asta*? Apoi încercă să mai adauge ceva, dar în loc de asta izbucni în plâns.

Arunc-o.

Ce? Ce, Tom? Rimelul îi şiroia pe faţă lăsând dâre mocirloase. Nu-l deranja. Oarecum îi plăcea s-o vadă astfel. Arăta oribil, dar avea şi ceva sexy. Curvesc. Ceva ce îl excita.

Ţigara. Arunc-o.

Înţelese. Şi imediat apăru şi expresia de culpabilitate.

Am uitat! ţipă*. Atât a tot!*

Arunc-o, Bev, sau mai încasezi una.

Coborî geamul şi azvârli ţigara. Apoi se întoarse iar spre el, speriată şi palidă la faţă, şi totuşi netulburată.

Nu poţi… Nu trebuie să dai în mine. Asta-i o bază proastă pentru o… o… o relaţie de durată. Încerca să găsească un ton potrivit, un ritm matur al vorbirii, şi nu reuşea. O făcuse să regreseze. Era în maşina lui, cu o copilă. Voluptuoasă şi sexy ca dracu', dar o copilă.

Nu pot şi nu trebuie sunt două treburi diferite, copilu', spuse el. Îşi stăpânea glasul, dar pe dinăuntru tremura şi ţopăia de bucurie. *Şi eu o să fiu ăla care hotărăşte ce-nseamnă o relaţie de durată şi ce nu. Dacă poţi trăi cu asta, bine. Dacă nu, poţi să pleci la plimbare. Eu n-am să te opresc. S-ar putea să-ţi ard un şut în cur ca dar de adio, da' n-am să te opresc. Trăim într-o ţară liberă. Mai mult ce pot să spun?*

Poate c-ai spus deja destul, şopti ea, iar el o mai plesni o dată, mai tare decât prima oară, pentru că nicio ştoarfă n-avea să facă *vreodată* pe deşteapta cu Tom Rogan. Ar fi pocnit-o până şi pe Regina Angliei dacă făcea pe deşteapta cu el.

Obrazul lui Beverly se izbi de bordul capitonat. Mâna îi bâjbâi după clanţa uşii, apoi căzu moale. Se ghemui în colţ ca un iepure, cu o mână peste gură, cu ochii mari, umezi şi speriaţi. Tom o privi un moment, apoi coborî şi ocoli maşina prin spate. Îi deschise portiera. Răsuflarea lui era ca un fum în aerul întunecat şi vântos al nopţii de noiembrie, iar mirosul lacului îi inunda nările.

Vrei să te dai jos, Bev? Am văzut c-ai căutat clanţa, aşa că bănuiesc că probabil vrei să cobori. Nicio problemă. E-n regulă. Ţi-am cerut să faci un lucru şi mi-ai zis c-ai să-l faci. Pe urmă, nu l-ai făcut. Deci vrei să ieşi? Hai. Ieşi. Ce futu-i mă-sa, corect? Ieşi. Vrei să ieşi?

Nu, şopti ea.

Ce? Nu te-aud!

Nu, nu vreau să ies, spuse ea puţin mai tare.

Cum – ţigările alea-ţi dau emfizem? Dacă nu poţi vorbi, să-ţi aduc un megafon, futu-i mama mă-sii. Asta-i ultima ta şansă, Beverly. Vorbeşte tare să te-aud: vrei să ieşi din maşina asta sau vrei să vii înapoi cu mine?

Vreau să vin înapoi cu tine, rosti ea şi îşi împreună mâinile peste fustă, ca o fetiţă. Nu se uita la el. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

Bine, spuse el. *Perfect. Dar mai întâi spui treaba asta pentru mine, Bev. Spui „Am uitat că n-am voie să fumez în faţa ta, Tom”*

Acum îl privi, cu ochi îndureraţi, rugători, muţi. Mă poţi pune să spun asta, grăiau ochii ei, dar, te rog, nu. Nu. Te iubesc, nu putem sfârşi odată?

Nu – nu puteau. Pentru că acesta nu era capătul dorinţei ei, şi o ştiau amândoi.

Zi-o.

Am uitat că n-am voie să fumez în faţa ta, Tom.

Bun. Acum zi „Iartă-mă”

Iartă-mă, repetă ea posomorâtă.

Ţigara zăcea fumegând pe asfalt ca o bucată tăiată dintr-un fitil. Oamenii care ieşeau din cinematograf le aruncau câte o privire, bărbatul stând în picioare lângă portiera deschisă a unui Vega ultimul tip, femeia aşezată înăuntru, cu mâinile unite cuminţi în poală, capul plecat, becul din plafon conturându-i auriu cascada moale a părului.

Călcă ţigara. O strivi de asfalt.

Acum zi: „Niciodată n-am s-o mai fac fără permisiunea ta”

Niciodată n-am…

Vocea-i începu să se împiedice.

…Niciodată… n-n-n…

Zi, Bev.

…Niciodată s-s-o mai f-f-fac. Fără p-permisiunea ta.

Aşa că trânti portiera şi ocoli din nou maşina până la locul şoferului. Se aşează la volan şi conduse până la apartamentul său din centru. Niciunul nu scoase o vorbă. Jumătate din relaţie se stabilise în parcare. A doua jumătate se stabili după patruzeci de minute, în patul lui Tom.

Nu voia să facă dragoste, spusese Beverly. Îi citi însă un alt adevăr în ochi şi în poziţia ţanţoşă a picioarelor, iar când îi scoase bluza, avea sfârcurile tari ca piatra. Gemu când el i le atinse şi ţipă uşurel când i-l supse mai întâi pe unul, apoi pe celălalt, frământându-le neîncetat în timp ce-o făcea. Beverly îi apucă mâna şi şi-o vârî între picioare.

Credeam că nu vrei, spuse el, iar ea întoarse faţa în altă parte… Dar nu-i dădu drumul mâinii, şi mişcarea legănată a şoldurilor se acceleră.

O împinse înapoi pe pat… Iar acum era blând, nu-i smulgea lenjeria, ci i-o scotea cu un respect grijuliu, aproape sfios.

Pătrunderea în ea a fost ca o lunecare într-un ulei rafinat.

Se mişcară împreună, folosind-o, dar lăsând-o să-l folosească şi ea la rândul ei, iar Beverly ajunse la orgasm aproape imediat, ţipând şi înfigându-şi unghiile în spatele lui. Apoi se legănară împreună în balansuri prelungi şi lente şi, la un moment dat, i se păru că are iarăşi orgasm. Tom se apropia şi el de punctul culminant, după care începea să se gândească la felul în care echipa White Sox îşi poate mări golaverajul sau la cine încerca să-l taie din contul Chelsey la serviciu, şi-i trecea. Pe urmă ea începu să se grăbească, ritmul dizolvându-i-se până la urmă într-un galop excitat. Îi privi faţa, cercurile de rimel ca ochii unui raton, rujul întins, şi se simţi deodată zburând delirant în abis.

Femeia zvâcnea din şolduri tot mai tare şi mai tare – pe vremea aia nu turna în el atâta bere, iar abdomenele lor se sincronizau într-o cadenţă tot mai rapidă.

Aproape de capăt zbieră şi îl muşcă de umăr cu dinţii ei mici şi egali.

De câte ori ţi-a venit? o întrebă el, după ce făcură duş.

Beverly întoarse capul, iar când vorbi vocea îi era atât de înceată, încât aproape că n-o auzi.

Asta nu-i un lucru pe care să-l întrebi.

Nu? Cine ţi-a mai spus-o şi p-asta? Domnu' Rogers?

Îi cuprinse faţa într-o mână, cu degetul mare apăsându-i adânc într-un obraz, celelalte înfundându-se în celălalt, iar între ele – bărbia în căuşul palmei.

Spune-i lui Tom. M-auzi, Bev? Spune-i lui tati.

De trei ori, răspunse ea amărâtă.

Bun, făcu el. *Poţi să fumezi o ţigară.*

Îl privi neîncrezătoare, cu părul său roşu răspândit peste perne, fără nimic altceva pe ea decât o pereche de chiloţei decoltaţi. Doar uitându-se la ea aşa, şi iar i se punea motorul în mişcare. Dădu din cap.

Haide, confirmă. *E-n regulă.*

Îşi celebraseră căsătoria civilă după trei luni. Veniseră doi prieteni de-ai lui; singura prietenă a ei prezentă fusese Kay McCall, căreia Tom îi zicea „curva aia ţâţoasă de la muierile emancipate"

Toate aceste amintiri fulgerară prin mintea lui Tom în interval de câteva secunde, ca o bobină de film derulată cu acceleratorul, în timp ce stătea în uşă privind-o. Ajunsese la sertarul de jos a ceea ce numea ea câteodată „biroul meu de week-end", iar acum îndesa în valiză lenjerie – nu chestii de genul celor care-i plăceau lui, satinuri lunecoase şi mătăsuri netede; astea erau bumbacuri, bulendre de fetiţă, majoritatea decolorate şi cu smoculeţe de elastic rupt în talie. O cămăşuţă de bumbăcel arătând ca scoasă din „Căsuţa din preerie". Bâjbâi prin fundul sertarului să vadă ce altceva o mai fi zăcând pitit pe-acolo.

Între timp, Tom Rogan înainta peste covorul aspru spre şifonierul lui. Picioarele îi erau desculţe şi trecerea neauzită, ca o adiere de vânt. De ţigară era vorba. Asta îl scosese cu adevărat din minţi. Trecuse mult timp de când Beverly uitase acea primă lecţie. Mai fuseseră şi alte lecţii de învăţat de atunci, foarte multe, şi fuseseră zile de vară

când ea purtase bluze cu mânecă lungă sau chiar pulovere încheiate la toţi nasturii până la gât. Zile înnorate când umblase cu ochelari de soare. Dar lecţia aia, prima, fusese esenţială şi atât de neaşteptată…

Uitase de telefonul ce-l trezise din somnul dulce. Ţigara era problema. Dacă acum fuma, însemna că îl uitase pe Tom Rogan. Temporar, fireşte, doar temporar, dar până şi temporarul dura prea al dracului de mult. Ce anume ar fi putut-o face să îl uite nu conta. Nu trebuia ca asemenea lucruri să se întâmple în casa lui sub *niciun* motiv.

În cârligul de pe faţa interioară a uşii dulapului atârna o curea lată din piele neagră. Nu avea cataramă; i-o scosese demult. Era îndoită la un capăt, acolo unde ar fi stat catarama, iar această parte îndoită forma un laţ prin care acum Tom Rogan îşi strecură mâna.

Tom, ai fost rău! spunea câteodată mama lui – mă rog, „câteodată” poate că nu era cuvântul cel mai potrivit; probabil „adesea” ar fi fost mai nimerit. *Vino-aici, Tommy! Trebuie să-ţi dau o bătăiţă.* Viaţa lui de copil fusese punctată de bătăiţe. Până la urmă scăpase, la Wichita State College, dar se părea că nu există scăpare totală, căci continua să-i audă vocea în vis: *Vino-aici, Tommy, trebuie să-ţi dau bătăiţă. Bătăiţă…*

Fusese cel mai mare din cei patru copii. La trei luni după naşterea mezinei, Ralph Rogan murise – mă rog, „murise” poate că nu era cuvântul cel mai potrivit; probabil „s-a sinucis” ar fi fost mai nimerit ca mod de exprimare, de vreme ce turnase o cantitate generoasă de leşie într-un ţap de gin şi dăduse pe gât licoarea asta diavolească aşezat pe tronul din baie. Doamna Rogan găsise de lucru la uzinele Ford. Tom, deşi nu avea decât unsprezece ani, devenise bărbatul familiei. Şi dacă o scrântea – dacă fetiţa făcea-n scutece după ce bona pleca şi mizeria mai era acolo când venea mămica… Dacă uita s-o salute pe Megan la colţul cu Broad Street şi-l vedea năsoasa aia de doamnă Gant… Dacă se întâmpla să se uite la *American Banstand* în timp ce Joey

făcea balamuc în bucătărie… Dacă se-ntâmpla oricare dintre lucrurile astea sau dintr-o mie de alte lucruri… Atunci, după ce copiii mai mici se culcau, nuiaua ieşea la iveală, iar mama lui îşi rostea invocaţia: *Vino-aici, Tommy. Trebuie să-ţi dau bătăiţă…*

Mai bine să dai bătăiţă decât să iei bătăiţă.

Dacă nu învăţase nimic altceva pe marea autostradă cu plată a vieţii, măcar adevărul ăsta îl învăţase.

Aşa că şfichiui o dată cu capătul liber al curelei şi strânse laţul. Apoi închise pumnul peste el. Se simţea bine. Îl făcea să se simtă om mare. Fâşia de piele atârna din pumnul său strâns, ca un şarpe negru mort. Migrena îi trecuse.

Beverly găsise acel ultim obiect în fundul sertarului: un sutien vechi din bumbac alb, ale cărui cupe erau ca obuzele. Gândul că acel telefon după miezul nopţii ar fi putut proveni de la un amant ieşi scurt la suprafaţă, după care se cufundă la loc. Aşa ceva era ridicol. O femeie care fuge să se întâlnească nu îşi împachetează bluzele Ship’n Shore decolorate şi chiloţii de bumbac K-Mart cu plesnituri şi noduri în elastic. Şi, pe urmă, n-ar îndrăzni.

— Beverly, spuse el încet, iar ea se întoarse pe dată, surprinsă, cu ochii larg deschişi şi părul lung înfoindu-i-se.

Cureaua ezită… Se înmuie puţin. O privi, simţind din nou acel mugur de nelinişte. Da, aşa arătase înainte de marile prezentări, iar atunci el nu-i stătea în cale, înţelegând că era atât de plină de un amestec de frică şi agresivitate competiţională, încât parcă i s-ar fi umplut capul cu gaz lampant: cea mai mică scânteie şi făcea explozie. Ea nu văzuse în prezentări o şansă de a se despărţi de Delia Fashions, de a-şi face un rost – sau o avere – a ei şi numai a ei. Dacă n-ar fi fost decât atât, ar fi fost bine. Dar, dacă asta ar fi fost tot, atunci însemna că nu era chiar atât de talentată. Beverly privise acele prezentări ca pe un soi de examen în urma căruia primea calificări de la profesori extrem de exigenţi. Cea pe care o vedea Tom cu acele

prilejuri era un soi de creatură fără chip. Nu avea faţă, dar avea un nume – *Autoritate*.

Toată acea nervozitate i se citea acum pe faţă, i se citea în ochii mari. Dar nu numai acolo; plutea peste tot în jurul ei, o aură aproape vizibilă, o tensiune lăuntrică transformând-o într-o făptură mai îndrăzneaţă şi mai periculoasă decât i se păruse în ani de zile. Îi era teamă pentru că ea era acolo, în întregime, era esenţa ei diferită de cea care dorea Tom Rogan să fie, acea *ea* pe care el o făurise.

Beverly arăta şocată şi speriată. Iar însufleţirea ce pusese stăpânire pe ea avea un aer sălbatic. Obrajii îi ardeau într-o culoare febrilă, şi totuşi, sub pleoapele inferioare avea pete albe strălucitoare părând aproape ca o a doua pereche de ochi. Fruntea îi era transpirată.

Iar ţigara încă îi mai stătea implântată în gură, de parcă se credea Franklin Delano Roosevelt. Ţigara! Doar văzând-o, furia surdă se prelingea iar peste el într-un val verde-otravă. Din străfundurile minţii, îşi aminti cum îi spusese ceva într-o noapte, afară, în întuneric, cu un glas înfundat şi nepăsător: *Într-o zi ai să mă omori, Tom. Ştii asta? Într-o zi pur şi simplu ai să mergi prea departe şi ăla va fi sfârşitul. O să plesnească ceva-n tine.*

El răspunsese: *Fă cum zic eu, Bev, şi ziua aia n-o să vină niciodată.*

Acum, înainte ca mânia să-i şteargă totul dinaintea ochilor, se întrebă dacă la urma urmei ziua aceea nu cumva sosise.

Ţigara. Lasă telefonul, bagajele, expresia ciudată de pe chip. Au să se ocupe de ţigară. Pe urmă o s-o fută. Pe urmă o să discute şi restul. La vremea aia, s-ar putea chiar să pară un lucru important.

— Tom, spuse ea. Tom, trebuie să…

— Fumezi.

Glasul lui părea să vină de la distanţă, ca dintr-un aparat de radio.

— Se pare că ai uitat, copilu’. Unde le ţineai ascunse?

— Uite, am s-o sting, replică Beverly şi se duse spre uşa băii.

Aruncă ţigara – chiar de la distanţa aia putea vedea urmele de dinţi adânci în filtru – în closet. *Fssssss*. Se întoarse.

— Tom, era un prieten de demult. Un prieten de *foarte* demult. Trebuie să…

— Să-ţi ţii gura, asta trebuie! strigă Tom la ea. Doar să-ţi ţii gura!

Dar frica pe care voia s-o vadă – frica de el – nu apăru pe faţa ei.

Se citea o anume fricǎ, însă ieşise din telefon şi nu trebuia ca frica lui Beverly să vină din direcţia aia. Era aproape ca şi cum n-ar fi văzut cureaua, nu l-ar fi văzut *pe el,* iar Tom simţi un fior de stinghereală. Oare *era* el acolo? Întrebare idioată, dar *era* oare?

Atât de cumplită şi primară era această întrebare, încât un moment se simţi în pericol de a ieşi complet despuiat din rădăcina sinelui său, plutind pur şi simplu ca un fulg pe aripile vântului. Apoi îşi veni în fire. Era acolo, sigur că da, şi cu asta, destule palavre psihofutologice pentru o singură noapte. Era acolo, era Tom Rogan, *Tom pe-toţi-sfinţii* Rogan şi, dacă pizda asta smintită nu se corija şi n-o lua pe calea cea dreaptă în următoarele treizeci de secunde, urma s-arate de parcă ar fi îmbrâncit-o un conductor nasol dintr-un mărfar în viteză.

— Tre’ să-ţi dau bătăiţă, spuse. Îmi pare rău, iubito.

Mai văzuse el amestecul ăla de frică şi agresivitate. Acum însă, pentru prima oară, fulgeră spre el.

— Lasă aia jos, răspunse Beverly. Trebuie s-ajung la O’Hare cât pot de repede.

Eşti *aici, Tom?* Chiar *eşti?*

Izgoni gândul. Fâşia de piele ce fusese odinioară curea se legăna încet în faţa lui ca un pendul. Ochii femeii tresăriră o fracţiune de secundă, apoi îşi recăpătară fermitatea.

— Uite ce e, Tom. S-a întâmplat un necaz în oraşul meu natal. Necaz foarte mare. Am avut pe vremuri un prieten. Cred că s-ar putea zice că era iubitul meu, doar că nu eram destul de mari pentru aşa ceva. Nu era decât un puşti de unsprezece ani ce se bâlbâia rău pe vremea aia. Acum e romancier. Chiar i-ai citit una dintre cărţi, cred… *Torentul negru!*

Îi cercetă chipul, dar nu găsi niciun semn de aducere aminte. Doar cureaua pendulând înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Stătea cu capul plecat şi picioarele lui butucănoase uşor depărtate. Atunci Beverly îşi trecu neliniştită mâna prin păr – distrasă – ca şi cum ar fi avut multe lucruri importante la care să se gândească, fără să fi văzut măcar centura, şi acea întrebare sâcâitoare, groaznică ieşi din nou la suprafaţă: *Eşti aici? Eşti sigur?*

— Cartea aia a zăcut pe-aici săptămâni de-a rândul şi nici măcar nu am făcut legătura. Poate c-ar fi trebuit s-o fac, da' suntem cu toţii mai bătrâni şi nu m-am mai gândit la Derry de multă, multă vreme. Oricum, Bill avea un frate, George, iar George a fost ucis înainte ca eu să-l fi cunoscut cu adevărat pe Bill. A murit asasinat. Şi pe urmă, în vara următoare…

Dar Tom ascultase destule nebunii, şi pe dinăuntru, şi pe dinafară, înainta spre ea repede, arcuindu-şi braţul peste umăr ca un om pe cale să arunce o suliţă. Cureaua şuieră prin aer. Beverly o văzu sosind şi încercă să se ferească, dar lovi cu umărul drept uşa băii şi se auzi un plesnet cărnos când centura îi lovi antebraţul, lăsând o dâră roşie.

— Îţi dau bătăiţă, repetă Tom.

Glasul îi era normal, poate chiar puţin înduioşat, dar dinţii i se arătau într-un zâmbet alb şi îngheţat. Voia să vadă expresia aceea în ochii ei, privirea aceea plină de frică, teroare şi ruşine, privirea aceea care spunea *Da, ai dreptate, o merit*, privirea aia care zicea *Da, eşti aici, sigur că da, îţi simt prezenţa.* După aceea dragostea se putea întoarce, şi asta era drept şi bine, căci o *iubea*. Putea chiar

să aibă o discuţie, dacă aşa voia ea, despre cine o sunase şi despre toată povestea asta. Dar acestea urmau să se întâmple mai târziu. Deocamdată, lecţia era în plină desfăşurare. Vechiul un-doi. Mai întâi bătăiţă, pe urmă futaiul.

— Regret, iubito.

— Tom, nu face as…

Lovi lateral şi văzu cum cureaua îi linge şoldul. Se auzi o plesnitură savuroasă când îşi încheie traiectoria pe fesă. Şi…

Şi, Iisuse, o apuca! Apucă de curea!

O clipă, Tom Rogan fu atât de uluit de acest neaşteptat act de insubordonare, încât aproape scăpă instrumentul de pedeapsă. L-ar fi scăpat chiar, dacă nu era laţul, care stătea la loc sigur în pumnul lui.

O smuci înapoi.

— Să nu mai încerci *niciodată* să-mi smulgi ceva din mână, spuse cu glas răguşit. M-auzi? Mai fă tu o dată chestia asta, şi-o lună o să te pişi suc de zmeură.

— Încetează, Tom, spuse Beverly, şi însuşi *tonul* ei îl înfurie – suna ca o educatoare vorbindu-i de sus unui ţânc năzbâtios de şase ani.

— *Trebuie* să plec. Nu-i glumă. Au murit oameni, şi am făgăduit, demult…

Tom nu auzi mare lucru din toate astea. Mugi şi se năpusti spre ea cu capul în piept, cureaua vâjâind orbeşte. O lovi, împingând-o din uşă de-a latul dormitorului, îşi dădu braţul pe spate, o lovi, dădu braţul pe spate, o lovi, dădu braţul pe spate, lovi. Mai târziu, în cursul dimineţii, nu avea să-şi mai poată ridica braţul mai sus de nivelul ochilor fără să fi înghiţit trei tablete de codeină, dar deocamdată nu era conştient de nimic în afara faptului că îl *sfida*. Nu numai că fumase, *încercase să-i smulgă cureaua*, şi, oh, oameni buni, oh, stimaţi telespectatori şi dragi radioascultători, ea singură o ceruse, iar el era gata să depună mărturie în faţa lui Dumnezeu Atotputernicul că avea s-o încaseze.

O mână de-a lungul peretelui, cu o ploaie de lovituri. Mâinile i se ridicaseră să îşi apere faţa, dar tot restul trupului era descoperit. Centura scotea pocnete groase de gârbaci în odaia tăcută. Beverly însă nu ţipa, aşa cum făcea uneori, şi nu se milogea de el să înceteze, aşa cum făcea de obicei. Şi culmea: nu plângea, aşa cum făcea *întotdeauna*. Singurele sunete erau cureaua şi respiraţiile lor, a lui grea şi aspră, a ei iute şi uşoară.

Femeia se repezi spre pat şi spre măsuţa de toaletă de alături. Avea umerii înroşiţi de loviturile curelei. Părul i se învăpăia ca focul. Tom tropăi după ea, mai încet, dar mare, foarte mare – făcuse sport până îi plesnise un tendon al lui Ahile, cu doi ani în urmă, şi de atunci greutatea îi cam scăpase un pic din mână (sau poate „un pic mai mult” ar fi fost o exprimare mai potrivită), însă muşchii încă mai erau la locul lor, odgoane tari în teaca grăsimii. Îl alarma, totuşi, faptul că îşi pierdea suflul foarte repede.

Beverly ajunse la măsuţă, iar el crezu că se va chirci acolo sau poate va încerca să se pitească dedesubt. Când colo, bâjbâi… Se întoarse… Şi deodată aerul se umplu de proiectile. Arunca în el cu cosmeticele. O sticlă de Chantilly îl pocni în capul pieptului, îi căzu la picioare şi se sparse. Fu învăluit în mireasma îmbătătoare a florilor.

— *Potoleşte-te!* scoase el un răget. *Potoleşte-te, căţea blestemată!*

În loc să se potolească, mâinile ei zburau peste talmeş-balmeşul de deasupra oglinzii, înşfăcând ce găseau, azvârlind. Îşi atinse pieptul, unde îl nimerise sticluţa de parfum Chantilly, incapabil să creadă că dăduse în el cu un obiect, în timp ce altele zburau în jurul lui. Dopul din sticlă îl tăiase. Nu cine ştie ce tăietură, abia o mică zgârietură triunghiulară, dar nu cumva era de faţă o anume cucoană cu păr roşu care avea să vadă răsăritul soarelui dintr-un pat de spital? A, da, era. O anume cucoană care…

Un borcănel de cremă îl izbi, cu putere neaşteptată, deasupra sprâncenei drepte. Auzi un bufnet surd, care

părea să-i răsune în cap. Lumina albă explodă peste câmpul vizual al acelui ochi, iar el căzu înapoi cu un pas, rămânând cu gura căscată. Acum un tub de Nivea îl nimeri în burtă cu un mic plesnet, iar ea – chiar aşa? era cu *putinţă!* — da! *Ţipa* la el!

— *Mă duc la aeroport, ticălosule! M-auzi ce-ţi spun? Am treabă şi mă duc! Fă bine şi dă-te din calea mea, fiindcă MA DUC!*

Din ochiul drept îi curgea sânge fierbinte. Şi-l şterse cu dosul degetelor.

Rămase pe loc o clipă, holbându-se la ea, de parcă n-ar mai fi văzut-o în viaţa lui. Într-un fel, nici nu o văzuse. Sânii lui Beverly tresăltau. Faţa, toată roşeaţă şi paloare lividă, îi ardea. Buzele-i erau trase înapoi, dezvelind dinţii într-un rânjet de fiară, însă golise măsuţa. Muniţia se terminase. Încă-i mai putea desluşi frica în ochi… Dar tot nu era frica de el.

— Pune hainele alea-napoi, spuse Tom, chinuindu-se să nu gâfâie în timp ce vorbea.

N-ar fi sunat bine; ar fi sunat a slăbiciune.

— Pe urmă pui valiza la loc şi te bagi în pat. Şi dacă faci toate astea, poate că n-o să te bat prea rău. Poate c-ai să poţi ieşi din casă peste două zile în loc de două săptămâni.

— Tom, ascultă-mă.

Vorbea rar. Privirea îi era foarte limpede:

— Dacă te mai apropii de mine, te omor. Înţelegi asta, troacă de maţe ce eşti? Te omor.

Şi deodată – poate datorită scârbei absolute de pe faţa ei, a silei, poate pentru că-l făcuse troacă de maţe sau poate numai din cauza felului rebel în care i se înălţau şi coborau sânii – îl sufocă teama. Nu era un mugur sau un boboc, ci o întreagă blestemată de *grădină*, teama, oribila teamă de faptul că el nu era *acolo*.

Tom Rogan se repezi la nevastă-sa, de astă dată fără să mai răcnească. Tăcut, ca o torpilă spintecând apa. Acum intenţia sa probabil că nu mai era s-o bată şi s-o subjuge, ci

să-i facă lucrul pe care cu atâta pripeală spusese ea că i l-ar face lui.

Crezuse că o să fugă. Probabil spre baie. Poate către scări. Nu fugi, rămase. Şoldul ei se izbi de perete când îşi aruncă toată greutatea în măsuţa de toaletă, împingând-o în sus şi spre el, rupându-şi două unghii până în carne când sudoarea palmelor făcu să-i alunece mâinile.

O clipă, masa se ţinu în echilibru, apoi începu să se încline înainte. Valsa pe un picior, oglinda reflectând lumina şi aruncând o unduire ca de acvariu peste tavan, după care se repezi în faţă. Marginea dinainte izbi partea de sus a coapselor lui Tom, trântindu-l pe spate. Se auzi un clinchet melodios când sticlele dinăuntru se rostogoliră, spărgându-se. Tom văzu oglinda căzând pe podea la stânga lui şi scăpă cureaua, pe când încerca să îşi apere ochii cu braţul. Cioburile argintii împroşcară pardoseala. Simţi câteva înţepându-l, dându-i sângele.

Acum Beverly plângea, cu aerul scăpându-i din piept în suspine înalte, stridente. Mereu şi mereu se văzuse pe sine părăsindu-l, lăsând în urmă tirania lui Tom la fel cum o lăsase şi pe a tatălui ei, furişându-se în noapte, cu valizele îngrămădite în portbagajul maşinii. Nu era o femeie proastă, cu siguranţă nici chiar acum destul de proastă, stând pe buza acelui dezastru incredibil, ca să creadă că nu-l iubise pe Tom şi că într-un fel sau altul nu-l mai iubea încă. Dar acest sentiment nu reuşise să-i înăbuşe teama… Şi ura… Şi dispreţul faţă de sine însăşi pentru a-l fi ales din motive ceţoase, îngropate în vremuri ce trebuia să fi trecut de mult. Nu i se frângea inima; părea mai degrabă să-i clocotească în piept, topindu-se. Se temea că dogoarea inimii s-ar putea curând să-i nimicească în flăcări minţile.

Dar mai presus de toate astea, ciocănind monoton în străfundurile creierului, auzea glasul sec, ferm al lui Mike Hanlon. *S-a întors, Beverly… S-a întors… Şi ai promis…*

Toaleta se mişca în sus şi în jos. O dată. De două ori. A treia oară. Părea că respiră.

Mişcându-se cu agilitate atentă, ţinând colţurile gurii trase în jos, cuprinsă de convulsii, ocoli măsuţa, păşind pe vârfuri printre cioburile oglinzii, şi apucă bucata de piele exact în timp ce Tom împinse toaleta într-o parte. După aceea se retrase, strecurându-şi mâna în laţ. Îşi scutură părul din ochi şi se uită să vadă ce va face.

Tom se ridică. Cioburile îl tăiaseră pe obraz. O zgârietură oblică trasa o linie fină ca firul de păr peste frunte. Miji ochii spre ea în timp ce se ridica încet în picioare, iar Beverly văzu stropi de sânge pe chiloţii albi.

— Dă-ncoace cureaua aia!

În loc să i-o dea, o mai petrecu de două ori peste mână şi îl privi sfidătoare.

— Potoleşte-te, Bev! În clipa asta.

— Dacă te-apropii de mine, te bat de te caci pe tine.

Cuvintele îi ieşeau pe gură, dar lui Beverly nu-i venea să creadă că le rosteşte. Şi, în fond, cine mai era şi acest pitecantrop în chiloţi pătaţi de sânge? Soţul ei? Tatăl ei? Amantul din facultate care într-o noapte îi rupsese nasul, aparent dintr-un capriciu? *Oh, Doamne ajută-mă*, îşi spuse ea. *Doamne ajută-mă acum*. Şi totuşi, gura îi turuia mai departe:

— Şi pot s-o fac. Eşti gras şi greoi, Tom. Plec şi cred că poate n-o să mă mai întorc. Cred că s-a terminat.

— Cine-i Denbrough ăsta?

— Las-o baltă. Am fost…

Îşi dădu seama prea târziu că întrebarea fusese o diversiune. Se năpustise asupra ei înainte ca ultimul cuvânt să i se fi desprins de pe buze. Beverly repezi centura prin aer într-un arc, iar sunetul pe care îl scoase când îl plesni peste gură a fost asemănător cu cel făcut de un dop când sare dintr-o sticlă de şampanie.

Tom chelălăi şi îşi acoperi gura cu mâinile; avea ochii uriaşi, îndureraţi şi şocaţi. Sângele începu să i se prelingă printre degete şi peste palme.

— Mi-ai spart buza, curvo! zbieră înăbuşit. Ah, Doamne, mi-ai spart *buza!*

Sări din nou la ea, cu mâinile întinse şi gura ca o pată roşie umedă. Buzele păreau să-i fi plesnit în două locuri. Îi zburase coroana unui dinte din faţă. Sub ochii ei, o scuipă într-o parte. O parte din Beverly dădea înapoi la vederea acestei scene. Dar cealaltă Beverly simţea că exultă aidoma unui deţinut eliberat de un cutremur monstruos. Acelei Beverly îi plăcea la nebunie tot ce se întâmplase. *Preferam să-l înghiţi!* îşi spuse aceea. *Să-ţi fi stat în gât!*

Această din urmă Beverly izbi o ultimă dată – cu acea curea folosită de el pe fesele, picioarele, sânii ei. Curea folosită pe trupul său de nenumărate ori în ultimii patru ani. Câte lovituri primeai depindea de cât de rău o scrântiseşi. Vine Tom acasă şi cina e rece? Două curele. Lucrează Bev la studio până târziu şi uită să sune acasă? Trei curele. Oh, hei, ia uite la asta – Beverly a primit încă o amendă pentru parcat neregulamentar. O curea… Peste sâni. Se pricepea. Rareori lăsa urme. Nici măcar nu durea prea mult. Cu excepţia umilinţei. Asta durea. Iar ceea ce durea cel mai rău era ştiinţa faptului că o parte din ea savura durerea. Savura umilinţa.

Urma scapă turma, îşi spuse ea şi lovi.

Repezi cureaua jos, o abătu lateral şi îl pocni în boaşe cu un zgomot înfundat, greu, zgomotul scos de bătătorul de covoare. N-a fost nevoie de nimic mai mult. Toată puterea lui Tom Rogan se risipi de îndată.

Slobozi un scheunat subţire, vlăguit şi căzu în genunchi ca pentru rugăciune. Îşi duse mâinile între picioare. Capul îi căzuse pe spate. Venele i se reliefau – odgoane pe gâtul gros. Gura îi era o tragică grimasă a durerii. Genunchiul stâng îi ateriza într-un ciob gros şi ascuţit al sticlei de parfum sparte, şi se răsturnă tăcut pe o parte, ca o balenă. O mână i se desprinse de pietrele-i preţioase ca să apuce genunchiul zdrelit.

Sângele, îşi spuse Beverly. *Doamne sfinte, sângerează peste tot*.

Va trăi, replică rece noua Beverly – cea care părea să fi ieşit la iveală o dată cu telefonul lui Mike Hanlon. *Tipii ca el supravieţuiesc întotdeauna. Fă bine şi cară-te de aici până nu-i vine ideea că mai are chef de încă un dans. Sau până nu se duce-n pivniţă să-şi ia puşca.*

Făcu un pas înapoi şi simţi durerea străpungându-i piciorul când călcă pe un ciob al oglinzii sparte. Se aplecă să apuce mânerul valizei. Nu-şi luă niciun moment ochii de la el. Ieşi pe uşă cu spatele. Ţinea valiza cu ambele mâini în faţa ei, şi aceasta i se lovea de fluierele picioarelor în ritmul paşilor. Călcâiul tăiat lăsa amprente sângerii. Când ajunse la scară, se răsuci şi coborî repede, nelăsându-şi răgaz să gândească. Oricum nu credea să-i mai fi rămas înăuntru vreun gând coerent, cel puţin nu pentru o bună bucată de vreme.

Simţi o atingere uşoară pe gambă şi zbieră.

Privi în jos şi observă că era capătul curelei, încă o mai avea petrecută în jurul mâinii. În lumina difuză semăna mai mult ca oricând cu un şarpe mort. O aruncă peste balustradă, cu faţa schimonosită de dezgust, şi o urmări cum aterizează pe covorul holului de jos.

La baza scării, apucă tivul cămăşii de noapte din dantelă albă şi şi-o trase peste cap. Era murdară de sânge, nu suporta să o mai simtă pe ea nicio clipă, orice s-ar întâmpla. O azvârli cât colo, iar cămaşa pluti spre ficusul de lângă uşa livingului, umflându-se ca o paraşută dantelată. Se aplecă, goală, peste valiză. Sfârcurile îi erau reci, tari ca nişte gloanţe.

— BEVERLY, MIŞCĂ-ŢI CURU-AICEA SUS!

Icni, tresări şi se aplecă la loc peste geamantan. Dacă avea atâta forţă ca să răcnească în halul ăsta, ei îi rămăsese mult mai puţin timp decât crezuse. Deschise valiza şi scoase chiloţi, o bluză, o pereche de blugi vechi. Şi le trase pe ea stând în picioare lângă uşă, fără a-şi lua o clipă ochii de la

scări. Dar Tom nu apăru în vârful acestora. Îi mai lătră de două ori numele, şi de fiecare dată Beverly zvâcni la auzul sunetului, cu ochii hăituiţi şi buzele trase înapoi, dezvelindu-şi dinţii într-un rânjet de care nu îşi dădea seama.

Îşi încheie nasturii cât putu de repede. Cei doi de sus lipseau (era o ironie a sorţii cât de puţin apuca să coasă pentru nevoile ei proprii) şi bănuia că arată ca o curviştină cu jumătate de normă căutând un ultim client pentru una scurtă, înainte să pună punct nopţii – dar nu avea de ales.

— TE OMOR, CURVO! FUTU-TE-N CUR DE CURVĂ!

Beverly trânti capacul geamantanului şi îl prinse în catarame. Mâneca unei bluze ieşea afară ca o limbă. Privi în jur o dată, iute, bănuind că nu va mai vedea în viaţa ei casa aceea.

Gândul acesta nu îi aduse decât uşurare. Deschise uşa şi ieşi.

Se îndepărtase cale de trei cvartale, umblând fără nici cea mai vagă idee încotro se îndrepta, când îşi dădu seama că era în picioarele goale. Cel la care se tăiase – stângul – pulsa mocnit. Trebuia să se încalţe cu ceva, şi era aproape ora două noaptea. Portofelul şi carnetul de cecuri îi rămăseseră acasă. Scotoci prin buzunarele blugilor şi nu găsi decât nişte scame. Nu avea nici măcar zece cenţi. Privi în jur la cartierul luxos în care se afla – vile frumoase, peluze şi plante tunse, ferestre întunecate.

Şi deodată izbucni în râs.

Beverly Rogan se aşează pe un zid scund de piatră, cu valiza între picioarele murdare, şi râse. Stelele erau pe cer, şi cât de viu străluceau! Îşi lăsă capul pe spate şi râse spre stele, înviorarea aceea năvalnică spălând-o pe dinăuntru ca un tsunami ce o înălţa şi o curăţa; o forţă atât de puternică, încât orice gând conştient se pierdea; singur sângele ei cugeta, şi vocea lui unică, puternică, îi vorbi într-un fel de limbaj nearticulat al dorinţei, deşi ce anume dorea nici nu ştia, nici nu-i păsa. Era destul să simtă acea căldură

umplând-o cu insistenţa ei. *Dorinţă*, îşi spuse, iar înlăuntrul ei mareea înviorătoare păru să capete viteză, zorind-o ca spre o zdrobire inevitabilă.

Râdea spre stele, înspăimântată, dar liberă; teroarea pe care o simţea era tăioasă ca o durere şi dulce ca un măr pârguit de octombrie şi, când se aprinse lumina într-un dormitor de la etajul casei căreia îi aparţinea micul zid de piatră, apucă mânerul geamantanului şi fugi în noapte, continuând să râdă.

6

Bill Denbrough îşi ia liber

— *Pleci?* repetă Audra.

Îl privea uimită, puţin speriată, după care îşi trase sub ea picioarele desculţe. Duşumeaua era rece. Toată casa era rece. Sudul Angliei cunoscuse o primăvară excepţional de umedă, şi nu numai o dată, cu prilejul obişnuitelor lui plimbări de seară şi dimineaţă, Bill Denbrough se pomenise gândindu-se la Maine… Gândindu-se, surprins, la Derry.

Căsuţa avea încălzire centrală – aşa spusese reclama, şi cu siguranţă că se găsea un cuptor jos în pivniţa mică şi ordonată, înghesuit în ceea ce fusese odinioară buncărul de cărbuni – dar el şi Audra descoperiseră încă de la începutul sezonului că ideea de încălzire centrală a britanicilor nu coincidea deloc cu cea americană. Părea că englezii considerau că ai încălzire centrală atâta vreme cât nu trebuia să străpungi o pojghiţă de gheaţă în toaletă când te uşurai dimineaţa. Acum era dimineaţă – opt şi un sfert. Bill pusese receptorul în furcă de cinci minute.

— Bill, nu poţi să *pleci*, aşa. *Ştii* asta.

— Trebuie.

În capătul opus al încăperii se găsea un bufet. Se îndreptă spre el, luă o sticlă de Glenfiddich de pe raftul de

sus şi îşi turnă o porţie. Câţiva stropi se prelinseră peste buza paharului.

— Futu-i, murmură el.

— Cine era la telefon? De ce ţi-e teamă, Bill?

— Nu mi-e teamă.

— Zău? Aşa-ţi tremură mâinile întotdeauna? Întotdeauna îţi bei primul pahar înainte de micul dejun?

Bill se înapoie la scaunul său, cu poalele halatului fâlfâindu-i în jurul gleznelor, şi se aşează. Încercă să zâmbească, dar era o străduanie jalnică, aşa că renunţă.

La TV, crainicul BBC frământa aluatul ştirilor proaste din acea dimineaţă, înainte de a trece la scorul meciurilor de fotbal din seara anterioară. Când sosiseră în sătucul Fleet, cu o lună înaintea deschiderii programate a sezonului de vânătoare, se minunaseră amândoi de calitatea tehnică a televiziunii britanice – pe ecranul unui aparat color, marca Pye, imaginea era extraordinar de bună. *Mai multe linii sau cam aşa ceva*, spusese Bill. *Nu ştiu ce e, da-i grozav*, replicase Audra. Asta se întâmplase înainte de a descoperi că partea cea mai mare a programului consta în filme americane ca *Dallas* şi interminabile emisiuni sportive britanice, de tot soiul, de la cele obscure şi plicticoase (campionate de aruncat săgeţi, în care toţi participanţii arătau ca nişte luptători de *sumo* hipertensivi) până la cele doar plicticoase (fotbalul englezesc era groaznic; crichetul era şi mai groaznic).

— M-am gândit mult la *acasă* în ultima vreme, spuse Bill şi sorbi din băutură.

— Acasă? întrebă soţia lui, arătând atât de sincer nedumerită încât Bill râse.

— Sărăcuţa Audra! Măritată de aproape unsprezece ani cu băiatu’ şi nu ştii mai nimic despre el. Ce zici de asta?

Râse iar şi dădu pe gât restul paharului. Râsul lui avea o tonalitate care o impresiona pe Audra la fel de mult ca şi paharul de scotch din mâna lui la ora aceea a dimineţii.

Suna de parcă ar fi vrut realmente să fie un urlet de durere.

— Billy, ştiu că te iubesc. De unsprezece ani, e mai mult decât destul.

— Ştiu, îi zâmbi el – un zâmbet tandru, obosit şi înfricoşat.

— Te rog. Te rog să-mi spui despre ce e vorba.

Îl privi cu frumoşii ei ochi cenuşii, aşezată acolo într-un fotoliu peticit, de casă cu chirie, cu picioarele strânse sub poala cămăşii de noapte, o femeie pe care o iubise, o luase de soţie şi încă o mai iubea, încercă să-i citească în ochi, să vadă ce ştia. Încercă să privească totul ca pe o povestire. Putea, dar ştia că nu s-ar vinde bine.

Iată un băiat sărac din statul Maine care se duce la universitate cu o bursă. Toată viaţa a dorit să ajungă scriitor, dar când se înscrie la cursurile de creaţie literară se pomeneşte rătăcit fără busolă pe un tărâm straniu şi înspăimântător. Uite unul care vrea să fie un al doilea Updike. Uite altul care se vrea o versiune din New England a lui Faulkner – numai că doreşte să scrie romane în vers alb despre viaţa amară a celor sărmani. O fată o admiră pe Joyce Carol Oates, dar e de părere că, întrucât Oates a fost formată într-o societate caracterizată prin discriminarea dintre sexe, ea e „radioactivă în sens literar” Oates e incapabilă să fie pură, susţine fata asta. Ea va fi mai pură. Un student mic şi gras nu poate sau nu vrea să vorbească decât în şoaptă. Asta a scris o piesă cu nouă personaje. Fiecare dintre ele nu rosteşte decât câte un singur cuvânt. Pas cu pas, spectatorii îşi dau seama că, dacă pui alături cuvintele izolate, iese fraza „Războiul nu este decât unealta negustorilor şovini ai morţii” Piesa acestui băiat primeşte un zece de la omul care ţine seminarul de Creaţie literară. Profesorul a publicat patru volume de poezie şi teza de doctorat, toate la Editura Universităţii. Fumează pipă şi poartă un medalion al păcii. Piesa grăsanului şoptitor e jucată de o trupă de gherilă teatrală în timpul grevei

pacifiste care duce la închiderea campusului în mai 1970. Profesorul joacă unul dintre cele nouă roluri.

Între timp, Bill Denbrough a scris o povestire poliţistă, trei povestiri science-fiction şi mai multe proze horror tributare din cale-afară lui Edgar Allan Poe, H.P Lovecraft şi Richard Matheson (mai târziu avea să spună că aceste povestiri semănau cu un dric de la jumătatea secolului trecut, echipat cu macara şi vopsit în roşu).

Una dintre povestirile SF îi aduce nota opt.

Aceasta e mai bună, scrie instructorul pe pagina de titlu. *În contraatacul extratereştrilor depistăm cercul vicios conform căruia violenţa generează violenţă; mi-a plăcut în mod deosebit nava spaţială cu „vârf ascuţit" ca simbol al invaziei socio-sexuale. Câtă vreme aceasta rămâne pe tot parcursul povestirii o aluzie oarecum confuză, este interesant.*

Toate celelalte lucrări ale lui nu obţin mai mult de nota şapte.

Până la urmă, într-o zi, se ridică în picioare după discutarea vinietei unei tinere măslinii. Vinieta reprezenta o vacă. Şi vaca aceasta inspecta un bloc motor aruncat pe un câmp părăsit (după un război atomic sau nu). Discuţia respectivă a durat cam şaptezeci de minute. Fata cu ten măsliniu fumează ţigară de la ţigară, îşi râcâie când şi când coşurile de pe frunte şi insistă asupra faptului că vinieta respectivă reprezintă o declaraţie socio-politică în maniera primelor scrieri ale lui Orwell. Cei mai mulţi din clasă – şi instructorul – sunt de acord, dar totuşi discuţia se târâie mai departe.

Când Bill se ridică, toată clasa se întoarce spre el. E înalt şi are o anume ţinută.

Vorbind cu grijă, fără a se bâlbâi (nu s-a mai bâlbâit de mai bine de cinci ani), spune:

— Nu înţeleg nimic din toate astea. *Nimic* nu înţeleg. De ce trebuie o povestire să fie socio-cutare? Politică… istorie…

cultură… Astea nu sunt ingrediente fireşti ale unei povestiri, dacă e bine scrisă? Vreau să zic…

Priveşte în jur, vede ochi ostili şi îşi dă seama ca prin ceaţă că ceilalţi văd în intervenţia lui un soi de atac. Poate chiar o fi. Cred, pricepe el, că poate au în mijlocul lor un negustor al morţii.

— Vreau să zic… Voi nu puteţi lăsa o poveste să rămână *doar poveste?*

Nu răspunde nimeni. Liniştea se prelungeşte. Stă acolo uitându-se de la o pereche de ochi reci la alta. Fata măslinie pufăie un nor de fum şi îşi striveşte ţigara într-o scrumieră pe care a adus-o în raniţă.

În cele din urmă, instructorul spune încet, ca unui copil căruia i-au venit dracii în mod inexplicabil:

— Crezi că William Faulkner spunea doar *poveşti?* Crezi că pe Shakespeare nu-l interesa decât să scoată o *para?* Haide, Bill. Spune-ne ce părere ai.

— Am părerea că sunteţi destul de aproape de adevăr, răspunde Bill după un lung răstimp în care a analizat onest întrebarea, şi citeşte în ochii lor un soi de blestem.

— Eu sunt de părere, spune instructorul, jucându-se cu pixul şi zâmbindu-i lui Bill printre ochii întredeschişi, că mai ai *foarte mult* de învăţat.

Aplauzele pornesc de undeva din fundul clasei.

Bill pleacă… Dar revine săptămână următoare, hotărât să nu se lase. Între timp a scris o povestire intitulată *Bezna*, despre un băieţel care descoperă un monstru în pivniţa casei. Băieţelul îl înfruntă, se luptă cu el şi până la urmă îl ucide. Simte un fel de exaltare sacră în timp ce scrie povestirea; ba chiar are senzaţia că nu *spune* povestea, ci mai curând îi îngăduie acesteia *să se scurgă prin el*. La un moment dat, lasă jos creionul şi îşi scoate mâna încinsă şi îndurerată în gerul de decembrie, unde aproape fumegă datorită schimbării de temperatură. Se învârte, cu cizmele verzi şi scurte scârţâind în zăpadă ca nişte balamale de fereastră care trebuie să fie unse, iar capul pare că i se

umflă de apăsarea povestirii; îl cam sperie felul acesta de a se grăbi să iasă la lumină. Simte că, dacă nu poate scăpa grăbindu-şi mâna, gândurile o să-i împingă afară ochii din cap, sub imperiul nevoii de a ieşi la iveală şi a se concretiza. „îi dau una de-o să sară căcatu' din ea", îi mărturiseşte el nopţii vântoase de iarnă şi râde puţin – un râs tremurător. E conştient că a descoperit, în fine, cum să facă acest lucru – după zece ani de încercări, a găsit deodată butonul de pornire al enormului buldozer mort care-i ocupa atâta spaţiu în cap. A pornit. Huruie, huruie. N-are nimic drăgălaş maşinăria asta mare. N-a fost concepută ca să ducă fete drăguţe la serbările de bacalaureat. Nu e un simbol al condiţiei sociale. E o treabă serioasă. Poate doborî fel de fel de lucruri. Dacă nu se păzeşte, o să-l doboare şi pe el.

Dă buzna înăuntru şi termină *Bezna*, cu creierul încins până la incandescent. Scrie până la patru dimineaţa şi cade în cele din urmă adormit peste manuscris. Dacă cineva ar spune că de fapt a scris despre fratele său, George, ar rămâne surprins. Nu s-a mai gândit la George de ani de zile – sau cel puţin aşa crede el cu toată sinceritatea.

Povestirea se înapoiază de la instructor cu nota patru spintecând pagina de titlu. Dedesubt sunt mâzgălite două cuvinte, cu majuscule. „MACULATURĂ", zbiară unul. RAHAT, urlă celălalt.

Bill duce teancul de cincisprezece pagini manuscrise la soba cu lemne şi deschide uşiţa. E la un pas de a le azvârli înăuntru, când îl izbeşte absurdul gestului. Se aşază în balansoar, priveşte la afişul cu Grateful Dead şi izbucneşte în râs. Maculatură? Perfect! Maculatură să fie! Pădurile-s pline!

— Să cadă naibii toţi copacii! exclamă Bill şi râde până îi ţâşnesc lacrimi din ochi şi i se rostogolesc pe faţă.

Bate din nou la maşină foaia de titlu, cea cu sentinţa instructorului pe ea, şi trimite lucrarea la o revistă pentru bărbaţi numită *Cravata albă* (deşi, din câte poate observa

Bill, i-ar sta mult mai bine intitulată *Fete goale care arată a toxicomane*). Totuşi, această revistă flenduritä spune că achiziţionează povestiri horror, iar cele două numere pe care le-a cumpărat de la magazinul local pentru adulţi conţineau într-adevăr patru povestiri horror prinse ca într-un sandviş între fetele goale, şi reclamele de filme porcoase, şi pilule pentru potenţă. Una dintre ele, scrisă de un anume Dennis Etchison, era chiar bună.

Trimite *Bezna* fără prea mari speranţe – a oferit destule proze la reviste fără a câştiga nimic altceva decât plicurile cu refuzul – şi e năuc de bucurie când redactorul literar al *Cravatei albe* o cumpără pe două sute de dolari, plata la apariţie. Redactorul adjunct adaugă o scurtă notă care apreciază povestirea drept „cea mai păcătoasă proză horror de la *Borcanul* lui Ray Bradbury” Mai spune: „Ce păcat că o vor citi doar vreo şaptezeci de oameni din întreaga ţară”, dar lui Bill Denbrough nu-i pasă. Două sute de dolari!

Se duce la consilierul său cu o cerere de retragere de la cursul de Creaţie literară. Consilierul îşi pune pe ea apostila. Bill Denbrough anexează cererii nota de felicitare a redactorului literar adjunct şi le prinde pe amândouă pe avizierul de la uşa instructorului de creaţie literară. În colţul avizierului vede o caricatură antirăzboinică. Şi deodată, ca acţionând sub imperiul propriei lor voinţe, degetele lui scot stiloul din buzunarul de la piept şi scriu peste desen următoarele: *Dacă literatura şi politica ajung vreodată să poată face într-adevăr schimb de locuri, am să mă sinucid, pentru că nu ştiu ce altceva aş putea face. Vedeţi, politica se schimbă mereu. Prozele, niciodată*. Stă, iar apoi, simţindu-se cam meschin (dar incapabil să se abţină), adaugă: *Sunt de părere că mai aveţi foarte mult de învăţat*.

Cererea de retragere îi este returnată prin poşta campusului după trei zile. Instructorul a avizat-o. În spaţiul marcat „CALIFICATIVUL ÎN MOMENTUL RETRAGERII”,

instructorul nu i-a acordat un şapte, la care i-ar fi dat dreptul media la momentul respectiv; în schimb, un nou patru este mâzgălit cu furie peste linia calificativului. Dedesubt, instructorul a scris: „Crezi că banii dovedesc ceva, Denbrough?”

— Păi, în fond, da, i se adresează Bill Denbrough apartamentului său gol, şi încă o dată începe să râdă nebuneşte.

În ultimul an de facultate îndrăzneşte să scrie un roman, pentru că nu are idee în ce se avântă. Scapă din această experienţă zgâriat şi speriat… dar viu şi cu un manuscris de aproape cinci sute de pagini. Îl trimite la *The Viking Press*, ştiind că va fi primul dintre multele popasuri ale cărţii lui, în care e vorba de fantome… Dar îi place sigla acelei edituri – corabia regilor mării –, ceea ce face din ea un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul. După cum are să reiasă, primul popas e şi ultimul. Editura *Viking* cumpără cartea… Iar pentru Bill Denbrough începe basmul. Omul care cândva era cunoscut ca Bill Bâlbâitul a devenit un autor de mare succes la vârsta de douăzeci şi trei de ani. Trei ani mai târziu şi la trei mii de mile distanţă de New England, atinge o celebritate stranie căsătorindu-se cu o vedetă de cinema mai vârstnică decât el cu cinci ani.

Gazetarii de scandal le acordă şapte luni. Nu pariază, spun ei, decât că sfârşitul va sosi prin divorţ sau anulare. Prietenii (şi duşmanii) aflaţi de ambele laturi ale uniunii sunt cam de aceeaşi părere. Lăsând la o parte diferenţa de vârstă, deosebirile sunt uluitoare. El e înalt, cheleşte deja, are tendinţa să se îngraşe. Vorbeşte încet de faţă cu alţii, iar uneori pare aproape tandru. Audra, pe de altă parte, are părul roşcat, trup ca de zeiţă şi e superbă – seamănă mai puţin a femeie pământeană decât a făptură dintr-o specie semidivină.

A fost angajat să scrie scenariul după cel de al doilea roman al său, *Torentul negru* (mai mult pentru că dreptul de a face cel puţin prima ciornă de scenariu era o condiţie

obligatorie a vânzării), iar ciorna iese destul de bine. E invitat la Universal City pentru versiuni ulterioare şi întâlniri de producţie.

Agenta lui, Susan Browne, e o femeie scundă. Are exact un metru şi cincizeci şi doi. Este energică şi emfatică.

— N-o face, Billy! îi spune ea. Las-o baltă! Au băgat o grămadă de bani în treaba asta şi au să ia pe careva bun să scrie scenariul. Poate chiar pe Goldman.

— Pe cine?

— William Goldman. Singurul scriitor bun care s-a dus vreodată acolo şi le-a făcut pe amândouă.

— Ce tot vorbeşti, Suze?

— A rămas acolo şi-a rămas bine. Şansele de a reuşi în amândouă treburile sunt ca şansele de a învinge cancerul pulmonar – se poate face, da' cine are chef să-ncerce? O să arzi tot, în sex şi alcool. Sau în vreunele din drogurile astea noi şi sofisticate.

Ochii fascinanţi şi căprui ai Susanei scânteiază vehement spre el:

— Şi dacă până la urmă cine ştie ce sac-de-osânză primeşte angajamentul în locul unuia ca Goldman, ce? Cartea-i aici pe raft. Nu pot schimba un cuvânt din ea.

— Susan…

— Ascultă la mine, Billy! Ia banii şi fugi. Eşti tânăr şi puternic. Asta le place la tine. Du-te acolo, şi mai întâi au să te despartă de propriul tău respect faţă de tine, şi pe urmă de capacitatea de a mai scrie un rând drept. Şi, ultima chestie, dar nu cea din urmă, o să te supună la teste. Scrii ca un adult, dar nu eşti decât un puşti cu o frunte foarte înaltă.

— Trebuie să mă duc.

— Da' ce, s-a băşit careva aici înăuntru? i-o întoarce ea. Sunt sigură că pute ceva.

— Dar trebuie. *Trebuie*.

— Iisuse!

— Trebuie să scap din New England!

Se teme să spună ceea ce urmează – e ca şi cum ar murmura un blestem –, dar i-o datorează.

— Trebuie să scap din Maine.

— *De ce,* pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu ştiu. Pur şi simplu.

— Îmi spui o realitate, Bill, sau doar vorbeşti ca un scriitor?

— E o realitate.

Conversaţia asta o poartă în pat unul lângă altul. Sânii ei sunt mici ca două piersici şi dulci ca piersicile. O iubeşte mult, deşi nu aşa cum ştiu amândoi că ar fi bine să iubeşti. Susan se ridică în capul oaselor, cu un fald din cearşaf în poală, şi îşi aprinde o ţigară. Plânge, dar Bill se îndoieşte că îşi dă seama că el ştie asta. Doar luciul acela în ochii ei. Ar fi lipsit de tact să vorbească despre lacrimile ei, aşa că nu o face. Nu o iubeşte în felul acela cu adevărat bun, însă ţine nebuneşte la ea.

— Atunci, du-te, spune femeia cu o voce seacă, de afaceri, în timp ce se întoarce spre el. Sună-mă când eşti gata şi dacă o să mai ai puterea s-o faci. Eu am să vin să adun cioburile. Dacă mai rămâne ceva.

Versiunea cinematografică a *Torentului negru* se intitulează *Puţul demonului negru*, iar Audra Phillips e trecută în fruntea distribuţiei. Titlul e oribil, dar filmul este chiar bun. Şi singura parte din el pe care şi-o pierde la Hollywood e inima.

— Bill, spuse din nou Audra, smulgându-l din amintiri.

Observă că închisese televizorul. Aruncă o privire spre fereastră şi zări ceaţa turtindu-şi nasul de geamuri.

— Am să-ţi explic cât de mult pot, spuse. O meriţi. Dar mai întâi faci două lucruri pentru mine.

— Bine.

— Mai fă-ţi o ceaşcă de ceai şi spune-mi ce ştii despre mine. Sau ce crezi că ştii.

Îl privi nedumerită, după care se duse la scrin:

— Ştiu că eşti din Maine, spuse Audra, turnându-şi ceai din ceainicul rămas de la micul dejun.

Nu era englezoaică, dar o undă de engleză repezită i se strecurase în voce – suvenir din rolul jucat în *Camera de la mansardă,* filmul pe care veniseră să-l turneze aici. Era primul scenariu original al lui Bill. I se propusese, de asemenea, să regizeze filmul. Slavă Domnului că refuzase! Plecarea sa acum ar fi încurcat totul. Ştia ce o să spună toţi, toată echipa. Billy Denbrough îşi dă în sfârşit arama pe faţă. Încă un împuţit de scriitor, mai nebun ca un şoarece căzut în căcăstoare.

Dumnezeu ştia cât de nebun se simţea în acel moment.

— Ştiu că ai avut un frate pe care l-ai iubit foarte mult şi care a murit, urmă Audra. Ştiu că ai crescut într-un oraş numit Derry, v-aţi mutat la Bangor cam la doi ani după moartea fratelui tău, şi pe urmă la Portland, când aveai paisprezece ani. Ştiu că tatăl tău a murit de cancer la plămâni când aveai şaptesprezece ani. Şi că ai scris un best-seller pe când erai încă în facultate, plătindu-ţi taxele cu o bursă şi cu o slujbă cu jumătate de normă într-o fabrică de textile. Probabil că asta ţi s-a părut foarte ciudat… schimbarea survenită în materie de venituri. De perspective.

Se întoarse spre el, şi atunci Bill îi văzu expresia întipărită pe faţă: conştientizarea spaţiilor ascunse dintre ei doi.

— Ştiu că ai scris *Torentul negru* după un an şi ai venit la Hollywood. Iar în săptămână dinaintea începerii filmărilor ai întâlnit o femeie foarte zăpăcită pe nume Audra Phillips, care ştia un pic din toate prin câte trecuseşi – starea aceea cumplită –, pentru că şi ea fusese simpla Audrey Philpott cu cinci ani în urmă. Iar femeia asta se îneca…

— Audra, nu.

Ochii ei erau fermi, susţinându-i privirea:

— Oh, de ce nu? Hai să spunem adevărul şi să-l facem pe diavol de ruşine. Mă înecam. Mă înecam. Descoperisem

bombonicile cu doi ani înainte să te-ntâlnesc pe tine, iar după un an descoperisem şi cocaina, şi mai bună încă… O bombonică dimineaţa, cocaina după-amiaza, vine seara, valium la culcare. Vitaminele Audrei. Prea multe interviuri importante, prea multe roluri bune. Semănăm atât de mult cu un personaj dintr-un roman de Jacqueline Susann, încât era de-a dreptul zglobiu de vesel. Ştii cum mi se par acum timpurile alea, Bill?

— Nu.

Sorbi din ceai, nedesprinzându-şi o clipă ochii dintr-ai lui, şi zâmbi sarcastic:

— Parc-aş fi fugit pe banda rulantă de la aeroport. Te-ai prins?

— Nu tocmai, nu înţeleg ce vrei să…

— La aeroport e un trotuar rulant. Lung cam de o jumătate de kilometru.

— Ştiu trotuarul ăla, spuse Bill, dar nu-mi dau seama ce vrei să…

— Stai doar acolo şi ajungi la locul de preluare a bagajelor. Dar, dacă vrei, poţi nu doar să te laşi dus. Poţi să mergi pe banda asta. Sau să fugi. Şi ţi se pare că nu faci decât să umbli normal, sau să alergi normal, sau să o iei normal la trap sau la galop – orice – pentru că trupul tău uită că *de fapt* depăşeşti viteza pe care o are deja banda rulantă. De asta au pus aproape de capăt semnele alea pe care scrie „ÎNCETINIŢI, TROTUAR MOBIL”. Când te-am întâlnit pe tine, mă simţeam de parcă fugisem drept peste capătul chestiei ăleia, pe o duşumea care stătea nemişcată. Aşa eram, cu restul trupului la zece kilometri mai în faţă decât picioarele. Nu poţi să-ţi ţii echilibrul aşa. Mai devreme sau mai târziu, cazi drept în nas. Doar că eu n-am căzut. Pentru că m-ai prins tu.

Puse deoparte ceaşca de ceai şi aprinse o ţigară, fără a-l scăpa din ochi. Nu putu observa că-i tremurau mâinile decât în pâlpâirea flăcării brichetei, care săgeta mai întâi prin dreapta ţigării, apoi prin stânga, înainte de-a o nimeri.

Trase adânc în piept şi suflă un jet de fum:

— Ce ştiu eu despre tine? Ştiu că dădeai impresia că ţineai totul sub control. Asta o ştiu. Niciodată nu păreai grăbit să ajungi la vreo recepţie sau la o întrunire ori petrecere. Plin de încredere că toate sunt la locul lor… Dacă aşa doreai să fie. Vorbeai fără grabă. O parte din asta era accentul tărăgănat din Maine, cred, dar cel mai mult te reprezenta pe tine însuţi. Ai fost primul om pe care l-am întâlnit acolo care a avut curajul să nu se grăbească. Trebuia să încetinesc şi eu ca să te-ascult. M-am uitat la tine, Bill, şi am văzut un om care nu avea să fugă niciodată pe banda pietonală, pentru că ştia că-l va duce la ţintă. Păreai absolut neatins de nebunie şi isterie. Nu închiriai câte un Rolls ca să te poţi fâţâi pe Rodeo Drive sâmbăta după-amiaza. Nu puneai propriile tale plăci de înmatriculare pe maşina lustruită a cine ştie cărei companii de închirieri. Nu aveai agent de presă care să planteze articole în *Variety* – sau în *The Hollywood Reporter. Nu apăreai niciodată în emisiunile lui Carson*.

— Nu invită scriitori decât dacă ştiu să facă şi scamatorii, zâmbi el. E ca o lege federală.

Crezu că o va face să surâdă, dar se înşelă.

— Ştiu că ai fost acolo când am avut nevoie de tine. Când am ieşit în zbor de pe banda rulantă ca O.J. Simpson în reclama aia Hertz veche. Poate că m-ai salvat de la a înghiţi o pastilă după prea mult rachiu. Sau poate că mi-aş fi revenit singură, şi totul nu e decât o mare dramatizare a mea proprie. Dar… Nu simt că-i adevărat. Nu pe dinăuntru, acolo unde sunt eu, cea reală.

Stinse ţigara, după numai două fumuri.

— Ştiu că te-am avut alături întotdeauna de atunci încoace. Iar eu am fost alături de tine. Ne potrivim la pat. Asta e mare lucru pentru mine. Dar ne potrivim şi în afara lui, şi asta e şi mai mare lucru. Mă simt ca şi cum aş putea să îmbătrânesc alături de tine, şi încă să rămân vitează. Ştiu

că bei prea multă bere şi nu faci destulă mişcare; ştiu că în unele nopţi visezi urât…

Era uimit. Uimit rău. Aproape speriat:

— Nu visez niciodată.

Audra zâmbi:

— Aşa le spui reporterilor când te întreabă de unde-ţi vin ideile. Dar nu-i adevărat. Doar dacă nu-i o simplă indigestie din cauza căreia începi să gemi noaptea în somn. Şi nu cred că-i asta, Billy.

— Vorbesc? întrebă el prudent.

Nu-şi putea aduce aminte niciun vis. Niciun fel de vis, frumos *sau* urât.

Audra dădu din cap:

— Câteodată. Dar nu înţeleg ce spui. Şi de câteva ori ai plâns.

O privi inexpresiv. Avea un gust neplăcut în gură; i se prelingea pe limbă şi în gâtlej ca o aspirină dizolvată. *Deci acum ştii ce gust are frica, îşi spuse. Era vremea să afli, ţinând seama de cât ai scris pe tema asta*. Bănuia că e un gust cu care va trebui să se obişnuiască. Dacă trăia îndeajuns de mult.

Brusc, amintirile încercară să dea năvală. Parcă un sac negru înapoia minţii s-ar fi umflat, ameninţând să reverse

(vise)

imagini toxice din subconştient, în câmpul vizual al creierului comandat de mintea sa raţională în stare de veghe – şi dacă asta se întâmpla dintr-o dată, îl va face să înnebunească. Încercă să le împingă înapoi şi reuşi, dar nu înainte de a auzi un glas – ca al cuiva îngropat de viu – un glas ce striga de sub pământ. Era glasul lui Eddie Kaspbrak.

Mi-ai salvat viaţa, Bill! Băieţii ăia mari mă fac de tot căcatu'. Uneori cred că vor să mă omoare…

— Braţele tale, spuse Audra.

Bill şi le privi. Pielea i se făcuse de găină. Dar nu vârfuri mici de ac, ci cocoloaşe mari şi albe ca ouăle insectelor.

Priviră amândoi, fără o vorbă, de parcă ar fi admirat un exponat de mare valoare. Încet, pielea îşi recăpătă aspectul neted.

În tăcerea care urmă, Audra spuse:

— Şi mai ştiu un singur lucru. Azi-dimineaţă ţi-a dat telefon cineva din State şi a spus că trebuie să mă părăseşti.

Bill se ridică, privi scurt la sticlele de băutură, apoi se duse în bucătărie şi reveni cu un pahar cu suc de portocale:

— Ştii că am avut un frate şi ştii că a murit, dar nu ştii că a fost ucis.

Audra trase iute aer în piept.

— Ucis! Oh, Bill, de ce nu mi-ai…

— Spus?

Râse. Acelaşi sunet lătrător:

— Nu ştiu.

— Ce s-a întâmplat?

— Pe vremea aia locuiam în Derry. Fusese o inundaţie, dar aproape se terminase, iar George se plictisea. Eu zăceam la pat, bolnav de gripă. M-a rugat să-i fac o bărcuţă dintr-o foaie de ziar. Învăţasem asta în tabără, cu un an în urmă. A spus că o s-o pună să plutească prin rigolă pe străzile Witcham şi Jackson, pentru că încă mai erau pline de apă. Aşa că i-am făcut bărcuţa, iar el mi-a mulţumit şi s-a dus afară, şi aia a fost ultima oară când l-am mai văzut viu pe fratele meu George. Dacă n-aveam gripă, poate că l-aş fi putut salva.

Tăcu, frecându-şi obrazul stâng cu palma dreaptă. Ochii, măriţi de lentilele ochelarilor, păreau îngânduraţi… Dar nu se uita la ea.

— S-a întâmplat chiar acolo, pe Witcham Street, nu prea departe de intersecţia cu Jackson. Cel care l-a omorât i-a smuls braţul, aşa cum un copil de clasa a doua ar smulge aripa unei muşte. Medicul legist a conchis că murise fie din cauza şocului, fie a hemoragiei. Din câte-mi puteam da eu seama, diferenţa nu făcea nici cât o ceapă degerată.

— *Hristoase, Bill!*

— Presupun că te întrebi de ce nu ţi-am spus niciodată. Adevărul e că şi eu mă întreb. Iată, suntem căsătoriţi de unsprezece ani, şi până azi n-ai ştiut ce s-a întâmplat cu Georgie. Eu ştiu totul despre familia ta – până şi despre mătuşi şi unchi. Ştiu că bunicul tău a murit în garajul lui din Iowa City, moşmondind cu drujba când era beat. Ştiu lucrurile astea pentru că oamenii căsătoriţi, indiferent cât sunt de ocupaţi, ajung să afle aproape totul după o vreme. Şi dacă chiar se plictisesc şi încetează să mai asculte, oricum prind cumva de veste – prin osmoză. Sau mă înşel?

— Nu, spuse ea cu voce slabă. Nu te înşeli, Bill.

— Iar noi am fost întotdeauna dispuşi să vorbim unul cu altul, nu-i aşa? Vreau să zic, niciunul dintre noi nu s-a plictisit vreodată atât de tare, încât să fie nevoie de osmoză.

— Păi, răspunse Audra, aşa credeam şi eu până azi.

— Haide, Audra. Ştii tot ce mi s-a întâmplat în ultimii unsprezece ani de viaţă. Fiecare aranjament, fiecare idee, fiecare guturai, fiecare prieten, fiecare tip care mi-a făcut vreodată rău sau a încercat măcar. Ştii că m-am culcat cu Susan Browne. Ştii că uneori mă fac al dracului când beau şi pun discurile prea tare.

— Mai ales Grateful Dead, comentă Audra, iar Bill râse.

De astă dată zâmbi şi ea.

— Mai ştii şi chestiile cele mai importante – lucrurile la care năzuiesc.

— Da. Aşa se pare. Dar…

Se opri, clătină din cap, stătu un moment pe gânduri.

— Cât de mult are de-a face telefonul ăsta cu fratele tău, Bill?

— Lasă-mă să-ţi povestesc cum ştiu eu. Nu încerca să mă grăbeşti până-n miezul problemei, că mă-ncurc. E atât de mare… Şi atât de… atât de bizar de groaznică… Încât încerc să mă strecor târâş până acolo, înţelegi… Nu mi-a trecut niciodată prin minte să-ţi spun despre Georgie.

Îl privi, se încruntă, clătină uşor din cap – *nu înţeleg.*

— Ce-ncerc eu să-ţi spun, Audra, e că nici măcar nu m-am mai *gândit* la George de douăzeci de ani şi mai bine.

— Dar mi-ai spus că aveai un frate numit…

— Am repetat un *fapt*. Atâta tot. Numele lui era un simplu cuvânt. Nu arunca absolut nicio umbră în mintea mea.

— Dar cred că poate a aruncat o umbră peste visele tale, spuse Audra. Vocea îi era foarte calmă.

Gemetele? Plânsul?

Îi aprobă spusele dând din cap.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate, încuviinţă Bill. De fapt, aproape sigur ai dreptate. Dar visele pe care nu ţi le aminteşti nu contează cu adevărat, nu-i aşa?

— Chiar vrei să spui că nu te-ai gândit la el *deloc!*

— Da. Asta e.

Pe chipul ei se putea citi doar scepticism:

— Nici măcar la felul cumplit cum şi-a pierdut viaţa?

— Nu până în ziua de azi, Audra.

Audra se uită la el şi clătină iar din cap.

— M-ai întrebat înainte de a ne căsători dacă am vreun frate sau vreo soră şi ţi-am spus că am avut un frate care a murit când eram copil. Ştiai că părinţii mei muriseră, iar tu aveai o familie atât de mare, încât îţi ocupa toată atenţia. Dar asta nu-i *tot*.

— Ce vrei să zici?

— Nu numai George a zăcut în gaura aia neagră. Nu m-am mai gândit la *Derry* de douăzeci de ani. Nici la cei cu care eram prieten – Eddie Kaspbrak și Richie Gură-spartă, Stan Uris, Bev Marsh…

Îşi trecu mâinile prin păr şi râse strepezit.

— E ca şi cum ai avea un caz de amnezie atât de grav, că nici măcar nu-ţi dai seama că-l ai. Iar când a dat telefon Mike Hanlon…

— Cine-i Mike Hanlon?

— Alt puşti cu care eram prieteni – cu care m-am împrietenit după ce-a murit Georgie. Sigur că acum nu mai e puşti. Niciunul dintre noi nu mai este. Mike era la telefon.

A zis: „Alo – vorbesc cu casa Denbrough?” şi eu am zis „Da”, iar el zice „Bill? Tu eşti?”, „Da”, zic, şi el zice „Aici Mike Hanlon” Numele ăsta nu însemna nimic pentru mine, Audra. Putea foarte bine să fi zis că vinde enciclopedii sau discuri cu Burl Ives. Şi pe urmă zice: „Din Derry”. Şi, când a zis asta, parcă s-a deschis în mine o uşă prin care a năvălit o lumină oribilă şi mi-am amintit cine era. Mi-am amintit şi de Georgie. Mi-am amintit de toţi ceilalţi. Şi toate astea s-au întâmplat…

Bill pocni din degete.

— Uite-aşa. Şi am ştiut că o să-mi ceară să vin.

— Să te duci înapoi în Derry.

— Mhm.

Îşi scoase ochelarii, se frecă la ochi, o privi. Niciodată în viaţa ei nu mai văzuse un om care să arate atât de înspăimântat.

— Înapoi în Derry. Pentru că am *promis*, a spus el, şi într-adevăr am promis. Am promis. Cu toţii. Noi, copiii. Stăteam în râul care curgea prin mijlocul Maidanului şi ne ţineam de mână şi ne-am tăiat palmele cu un ciob de sticlă ca şi când ne-am fi jucat de-a fraţii de cruce, doar că totul era real.

Întinse spre ea palmele, şi în centrul fiecăreia Audra observă o mulţime de linii albe care ar fi putut să fie ţesut cicatrizat. Îl ţinuse de mână – de *ambele* mâini – de nenumărate ori, dar niciodată până acum nu mai remarcase cicatricele acelea mici din palmă. Erau palide, da, dar ar fi crezut…

La petrecere! Petrecerea aceea!

Nu cea unde se întâlniseră, deşi această a doua petrecere forma un epilog perfect pentru prima, fiind banchetul de încheiere a filmărilor la *Puţul demonului negru*. O beţie zgomotoasă, bairam în toată regula. Poate că un pic mai puţin vulgară decât alte câteva petreceri din Los Angeles la care participase, fiindcă filmările decurseseră mai bine decât ar fi avut ei dreptul să spere, şi o ştiau cu

toţii. Pentru Audra Phillips mersese chiar şi mai bine, căci se îndrăgostise de William Denbrough.

Care era numele aşa-zisei chiromante? Nu şi-l putea aminti acum, doar atât ştia – că era una dintre cele două asistente ale machiorului. Ţinea minte că fata îşi scosese bluza la un moment dat în timpul petrecerii (dezvăluind un sutien *foarte* străveziu) şi şi-o legase pe cap ca o basma ţigănească. Ameţită zdravăn cu drog şi vin, citise în palme tot restul serii… Sau, cel puţin, până i se rupsese filmul.

Audra nu mai ţinea minte dacă fata citise corect sau nu, inteligent sau neghiob; ea însăşi era destul de trotilată în seara aia. Ceea ce îşi *amintea* era că, la un moment dat, fata apucase palma lui Bill şi pe a ei şi-i declarase perfect potriviţi. Erau gemeni-de-viaţă, spusese ea. Îşi aducea aminte cum privea, mai mult decât doar puţin geloasă, la tânăra ce urmărea liniile palmei lui cu unghia ei elegant lăcuită – ce prostie părea totul, în mai mult decât ciudata subcultură a lumii filmului din Los Angeles, unde bărbaţii le plesneau pe femei peste poponeaţă la fel de banal cum le ciupeau de obraji bărbaţii din New York! Dar atingerea aceea avusese ceva intim şi jinduitor.

Pe atunci, în palmele lui Bill nu se aflau cicatrice.

Privise şarada cu ochiul amantei geloase şi era sigură de amintirea ei. Sigură de acest *fapt*.

Îi şi spuse aceasta lui Bill.

— Ai dreptate, o aprobă el. Atunci nu le aveam. Şi, deşi nu pot jura, cred că nu le aveam nici aseară, în oraş, la restaurant. Ralph şi cu mine am făcut iarăşi *skanderberg* şi cred c-aş fi observat.

Îi rânji, uscat, fără umor şi cu teamă:

— Cred că au reapărut când mi-a dat telefon Mike Hanlon. Asta cred.

— Bill, nu e cu putinţă!

Dar întinse mâna după ţigări. Bill îşi privea mâinile:

— Stan a făcut-o. Ne-a tăiat palmele cu un ciob de sticlă de Coca-Cola. Acum îmi amintesc foarte limpede.

Ridică privirea spre Audra şi, în spatele ochelarilor, ochii îi erau trişti şi nedumeriţi.

— Îmi amintesc cum scânteia în soare bucăţica aia de sticlă. Era una dintre alea noi, străvezii. Înainte sticlele de Coca erau verzi, mai ţii minte?

Femeia clătină din cap, dar el n-o văzu. Continua să-şi studieze palmele.

— Mi-l aduc aminte pe Stan cum şi-a tăiat ultimul mâinile, făcându-se că vrea să-şi spintece venele în loc să-şi taie doar palmele puţin. Cred că nu era decât o poantă, dar aproape că am făcut o mişcare spre el… Ca să-l opresc. Pentru că o secundă, două, păruse că o ia în serios.

— Bill, nu, îl opri ea cu voce joasă.

De data aceasta, a fost nevoită să îşi susţină încheietura mâinii drepte, mâna cu bricheta, cu cealaltă.

— Cicatricele nu se pot reface. Sau sunt, sau nu sunt.

— Le-ai văzut cumva şi înainte? Asta vrei să-mi spui?

— Sunt foarte palide, spuse Audra mai tăios decât intenţionase.

— Tuturor ne-a curs sânge. Stăteam cu picioarele în apă, nu departe de locul unde Eddie Kaspbrak, Ben Hanscom şi cu mine construiserăm digul atunci când…

— Doar nu le referi la arhitect, nu?

— Există un arhitect cu numele ăsta?

— Doamne, Bill, dar a construit noul centru de comunicaţii al BBC-ului! Aia încă se mai ceartă dacă-i un vis sau un avorton!

— Mă rog, nu ştiu dacă-i aceeaşi persoană. Nu mi se pare probabil, dar cred că s-ar putea să fie el. Ben, cel pe care-l cunoşteam eu, părea priceput la construcţii. Stăteam cu toţii acolo, iar eu ţineam mâna stângă a lui Bev Marsh în mâna mea dreaptă şi mâna dreaptă a lui Richie Tozier în stânga. Stăteam acolo în apă ca scoşi dintr-o cristelniţă şi ţin minte că vedeam la orizont turnul de apă din Derry. Era la fel de alb pe cât ţi-ai închipui că sunt cămăşile arhanghelilor, şi am promis, am *jurat* că dacă nu s-a

terminat totul, dacă va mai începe vreodată să se întâmple… ne vom întoarce. Şi o s-o facem din nou. Şi-o să-i punem capăt. Pentru totdeauna.

— *Cui* să-i puneţi capăt? ţipă ea, furioasă. La ce să puneţi capăt? Despre ce futu-i mama mă-sii tot vorbeşti?

— Aş fi vrut să nu mă în-în-întrebi… începu Bill, apoi se opri.

Audra văzu o expresie de groază buimacă întinzându-i-se pe faţă, ca o pată.

— Dă-mi o ţigară!

Îi întinse pachetul. Aprinse una. Nu-l mai văzuse în viaţa ei fumând.

— Mai aveam şi obiceiul să mă bâlbâi.

— Tu te bâlbâiai?

— Da. Pe vremea aia. Ai spus că eram singurul bărbat pe care l-ai cunoscut la Los Angeles care îndrăzneşte să vorbească rar. Adevărul e că nu îndrăzneam să vorbesc repede. Nu era cumpănire. Nu era deliberare. Nici înţelepciune nu era. Toţi bâlbâiţii vindecaţi vorbesc foarte tărăgănat. E unul dintre trucurile pe care le înveţi, ca acela de a te gândi la numele al doilea înainte de a te prezenta cuiva, pentru că bâlbâiţii au mai mult de furcă la substantive decât la oricare alte cuvinte, şi cuvântul care le creează cele mai mari greutăţi pe lumea asta e primul lor nume.

— Bâlbâit.

Afişă un mic zâmbet, ca şi cum i-ar fi spus o glumă, iar ea nu prinsese poanta.

— Până a murit Georgie, m-am bâlbâit într-un mod destul de rezonabil, spuse Bill, care deja începuse să audă cuvintele dublate în minte, ca şi cum ar fi fost despărţite infinitezimal în timp. Vorbele îi ieşeau pe gură lin, în stilul lui obişnuit, încet şi cadenţat, dar în gând auzea cuvinte ca *Georgie* şi *rezonabil* încălecându-se, devenind *Ge-Ge-Georgie* şi *re-re-rez-z-zonabil.* Vreau să spun că am avut câteva momente grele de tot – de obicei când eram strigat

la lecţie, mai ales dacă ştiam într-adevăr răspunsul şi doream să-l spun –, dar cel mai adesea reuşeam. După ce a murit George, a devenit mult mai rău. Apoi, în jurul vârstei de paisprezece-cincisprezece ani, lucrurile au început din nou să se amelioreze. M-am dus la Liceul Chevrus High, din Portland, iar acolo era o logopedă, doamna Thomas, cu adevărat extraordinară. M-a învăţat câteva trucuri extrem de folositoare. Ca, de pildă, să mă gândesc la numele al doilea înainte de a spune „Salut, eu sunt Bill Denbrough” cu voce tare. Învăţam franceza şi m-a pus să traduc, în cazul că mă împiedic rău de vreun cuvânt. Aşa că, dacă stai în clasă şi te simţi de parc-ai fi cel mai mare găoz din lume zicând „a-a-a-ceastă ca-ca-ca-ca” iar şi iar ca o placă stricată, o dai pe franţuzeşte şi *ce livre* îţi iese de la sine din gură. A mers de fiecare dată. Şi imediat ce-o spuneai în franceză puteai reveni la engleză şi spuneai „această carte” fără absolut nicio problemă. Dacă te poticneai la un cuvânt cu *s*, ca sirenă sau stai, puteai să-l spui cu limba între dinţi; ssirenă, sstai. Şi nu te bâlbâiai deloc. Toate astea m-au ajutat, dar cel mai mult a contat faptul că am uitat complet oraşul Derry şi tot ce s-a întâmplat acolo. Pentru că atunci am uitat. Pe vremea când locuiam la Portland şi învăţam la Chevrus. N-am uitat totul dintr-o dată, dar acum, privind în urmă, aş spune că s-a întâmplat într-un interval de timp remarcabil de scurt. Poate că nici patru luni. Bâlbâiala şi amintirile mi s-au şters împreună. Cineva a dat cu buretele pe tablă şi toate vechile ecuaţii au dispărut.

Bău ce-i mai rămăsese din suc.

— Când m-am bâlbâit la „întrebi”, adineaori, a fost pentru prima oară în poate douăzeci şi unu de ani.

O privi:

— Mai întâi cicatricele, apoi bâ-bâ-bâlbâiala. Îl a-a-uzi?

— Faci dinadins! exclamă Audra, speriată rău.

— Nu. Cred că n-am nicio cale să conving pe cineva de asta, dar e adevărat. Bâlbâială e ciudată, Audra. Îţi dă fiori. La un anumit nivel, nici măcar nu-ţi dai seama că se

întâmplă. Dar… mai e şi un lucru pe care poţi să-l auzi în minte. Ca şi cum o parte a capului tău ar funcţiona cu o secundă în avans faţă de restul. Sau unul dintre sistemele alea de reverberare pe care, în anii cincizeci, puştii aveau obiceiul să le pună în rablele lor, astfel ca sunetul difuzorului din spate să iasă cu o fracţiune de secundă du-după sunetul din difuzorul din fa-faţă.

Se ridică şi începu să umble nelinişti prin încăpere. Arăta obosit, iar Audra se gândi cu oarecare stânjeneală cât de greu muncise el în ultimii treizeci de ani, ca şi cum ar fi fost posibil să-şi justifice mediocritatea talentului prin muncă furioasă, aproape fără o clipă de răgaz. Se pomeni chinuită de un gând foarte incomod, şi încercă să-l alunge, dar nu voia să se dea dus. Dacă în realitate la telefon fusese Ralph Poster, invitându-l pe Bill în oraş la cârciumă pentru o oră de *skanderberg* sau table, ori poate fusese Freddie Firestone, producătorul filmului *Camera de la mansardă*, care voia să îl consulte într-o problemă sau alta? Poate fusese o greşeală.

La ce duceau asemenea gânduri?

Păi, la ideea că toată afacerea asta cu Derry şi Mike Hanlon nu era decât o halucinaţie. O halucinaţie declanşată de o cădere nervoasă incipientă.

Dar cicatricele, Audra – cum îţi explici cicatricele? Are dreptate. Nu erau acolo… Şi acum sunt. Asta-i adevărul, şi-l ştii foarte bine.

— Spune-mi şi restul, îi ceru ea. Cine l-a ucis pe fratele tău George? Ce-aţi mai făcut, tu şi ceilalţi copii? Ce aţi promis?

Se apropie de ea, îi îngenunche în faţă ca un peţitor de modă veche şi îi apucă mâinile:

— Cred că ţi-aş putea spune, zise el încetişor. Cred că, dacă aş dori-o într-adevăr, aş putea. Cea mai mare parte nu mi-o aduc aminte nici măcar acum, dar o dată ce voi fi început să vorbesc, îmi voi aminti. Simt amintirile alea… Aşteaptă să se nască. Sunt ca nişte nori grei de ploaie.

Numai că ploaia asta va fi foarte murdară. Plantele care cresc după o asemenea ploaie ar fi nişte monştri. Poate că sunt în stare să le fac faţă împreună cu ceilalţi…

— Ei ştiu?

— Mike spunea că i-a sunat pe toţi. Crede că vor veni… cu excepţia lui Stan, poate. A spus că vocea lui Stan suna foarte straniu.

— Mie *totul* îmi sună foarte straniu. Mă sperii cumplit de tare, Bill.

— Iartă-mă, spuse el şi o sărută.

Parcă ar fi primit o sărutare de la un om complet străin; simţi că-l ura pe Mike Hanlon.

— M-am gândit că ar trebui să-ţi explic cât de mult pot; că ar fi mai bine decât să mă furişez nevăzut în noapte. Cred că unii dintre ei poate tocmai asta şi fac. Dar trebuie să mă duc. Şi cred că Stan va fi acolo, indiferent cât de ciudat îi suna vocea. Sau poate că mi se pare aşa numai pentru că nu-mi pot imagina că eu însumi nu m-aş duce.

— Din cauza fratelui tău?

Bill clătină încet din cap:

— Ţi-aş putea spune că da, dar ar fi o minciună. L-am iubit. Ştiu cât de neobişnuit trebuie să ţi se pară asta după ce ţi-am spus că nu m-am gândit la el timp de douăzeci de ani, Audra, dar l-am iubit ca *dracu'* pe băiatul ăla.

Zâmbi puţin:

— Era cam neastâmpărat, dar l-am iubit, înţelegi?

Audra, care avea o soră mai mică, dădu din cap:

— Înţeleg.

— Dar nu de George e vorba. Nu pot să explic ce e. Mă…

Privi pe fereastră la ceaţa zorilor:

— Mă simt ca o pasăre când vine toamna şi ştie… Ştie pur și simplu că trebuie să zboare acasă. Ăsta-i instinctul, puiule… Şi instinctul e scheletul de fier pe care sunt clădite toate conceptele noastre despre libera voinţă. Doar dacă nu vrei să pui gura la furtunul de la aragaz, sau să muşti din pistol, sau să te arunci în prăpastie poţi să spui *nu* anumitor

lucruri. Dar nu poţi refuza să alegi când *ai* de ales. Nu poţi opri destinul, aşa cum nu poţi opri zborul unei mingi de base-ball. Trebuie să mă duc. Promisiunea aia… îmi sta în creier ca un cârlig de undiţă.

Audra se ridică şi păşi cu grijă spre el; părea foarte fragilă, aproape gata să se spargă. Îi puse o mână pe umăr şi îl întoarse spre ea.

— Atunci, ia-mă cu tine.

Expresia de groază care i se ivi atunci pe chip – nu groază de ci *pentru* ea – era atât de copleşitoare în sinceritatea ei, încât femeia se trase înapoi, pentru prima oară înspăimântată cu adevărat.

— Nu, spuse Bill. Nici să nu te gândeşti la asta, Audra. Nici să nu te gândeşti *vreodată* la asta. N-ai să te apropii la mai mult de cinci mii de kilometri de Derry. Cred că Derry urmează să fie un loc foarte nefast în următoarele câteva săptămâni. Ai să stai aici, şi ai să-ţi vezi de treabă, şi ai să prezinţi scuzele mele oriunde trebuie. Fă bine şi promite-mi asta!

— Trebuie să promit? întrebă ea, nedesprinzându-şi o clipă ochii dintr-ai lui. Trebuie, Bill?

— Audra…

— Trebuie? Tu ai făcut o promisiune şi uite în ce te-ai băgat! Şi pe mine alături de tine, de vreme ce sunt soţia ta şi te iubesc.

Mâinile lui mari i se strânseră dureros pe umeri:

— Promite-mi! Promite! P-Pr-Pr-Pro-oo…

Nu mai putu îndura cuvântul acela agăţat în gura lui ca zbătându-se în cârlig…

— Promit, bine? Promit! izbucni ea în lacrimi. Acum eşti fericit? Iisuse! Eşti nebun, toată povestea asta-i o nebunie, dar promit!

O cuprinse cu un braţ şi o conduse spre canapea. Îi aduse un brandy. Audra sorbi din pahar, regăsindu-şi puţin câte puţin controlul.

— Când pleci, aşadar?

— Azi. Cu Concorde. Pot să-l prind la fix dacă merg cu maşina până la Heathrow în loc să iau trenul. Freddie mă voia pe platou după prânz. Tu te duci înainte, la nouă, şi nu ştii nimic.

Audra dădu din cap fără tragere de inimă.

— Am să fiu la New York înainte de-a ieşi cine ştie ce drăcie. Şi la Derry până la apusul soarelui, dacă prind legăturile po-po-potrivite.

— Şi eu când te mai văd? întrebă ea încet.

Petrecu braţul peste umerii ei şi o strânse la piept, dar nu-i răspunse la întrebare.

Derry: primul interludiu

„Câţi ochi omeneşti… Au reuşit să le întrezărească secreta anatomie de-a lungul veacurilor?”

Clive Barker,
Cărţi însângerate

Fragmentul de mai jos şi toate celelalte fragmente ale Interludiului sunt extrase din Derry: O istorie neoficială a oraşului, de Michael Hanlon. *Acesta este un set nepublicat de însemnări şi fragmente de manuscris anexe (ce se succed ca nişte consemnări zilnice) găsite în seiful Bibliotecii Publice din Derry. Titlul atribuit e cel înscris pe coperta dosarului cu file detaşabile în care au fost păstrate aceste note anterior prezentei lor publicări. Pe de altă parte, autorul se referă la această lucrare în mai multe rânduri pe parcursul propriilor lui însemnări sub titlul:* Derry: Privire prin uşa din spate a iadului.

Este de presupus că domnul Hanlon s-a gândit destul de serios la ideea publicării unei lucrări accesibile publicului larg.

2 ianuarie 1985

Poate fi bântuit un oraş *întreg?*

Bântuit în sensul în care se presupune că ar fi bântuite unele case?

Nu numai o singură clădire din acel oraş, sau colţul unei singure străzi, sau un singur teren de baschet într-un părculeţ izolat, al cărui coş de baschet fără plasă se profila în asfinţit aidoma cine ştie cărui instrument de tortură obscur şi însângerat, nu numai o singură zonă – ci *totul*. Întreaga localitate.

Se poate aşa ceva?

Ascultaţi:

Bântuit: „Vizitat adesea de fantome sau spirite”. Funk şi Wagnalls.

Bântuire: „Recurenţă mintală persistentă; dificultate de a uita” Aceiaşi Funk şi prietenul său.

A bântui: „A apărea sau a reveni adesea, în special sub formă de fantomă”. Dar – şi acum ascultaţi! — „Un loc vizitat frecvent: cuib, bârlog, speluncă…” Sublinierile îmi aparţin, desigur.

Şi încă una. Aceasta, precum cea de dinainte, e o definiţie a bântuirii ca substantiv şi este cea care mă sperie cu adevărat: „Loc unde se hrănesc animalele.”

Animale ca acelea care l-au bătut pe Adrian Mellon după care l-au aruncat de pe pod?

Ca animalul care aştepta sub pod?

Un loc unde se hrănesc animalele.

Ce anume se hrăneşte în Derry? Ce anume se hrăneşte cu Derry?

Ştiţi, într-un fel e interesant – nu ştiam că e posibil ca un om să ajungă atât de speriat cum sunt eu de la afacerea Adrian Mellon încoace, şi încă să mai fie în viaţă, necum să mai poată funcţiona. E ca şi cum aş fi căzut într-o poveste, şi toată lumea ştie că nu e cazul să te simţi atât de speriat până la *sfârşitul* poveştii, când cel care bântuie prin beznă iese în sfârşit din culise ca să se hrănească… Cu tine, desigur.

Cu *tine*.

Dar dacă aceasta e o poveste, nu este una dintre ororile acelea clasice ale lui Lovecraft, sau Bradbury, sau Poe. Vedeţi, ştiu – nu totul, dar destul. N-am început doar când am deschis ziarul *News* din Derry într-o zi din septembrie trecut, am citit stenograma audierii preliminare a tânărului Unwin şi mi-am dat seama că acel clovn care l-a ucis pe George Denbrough e posibil să se fi întors. Practic, am început cam prin 1980 – cred că atunci o anume parte din mine care dormea s-a deşteptat… Ştiind că timpul său s-ar putea să se apropie iar.

Care parte? Presupun că vigilenţa.

Sau poate o fi fost glasul Ţestoasei. Da… Cred mai curând că asta a fost. Ştiu că la fel ar crede şi Bill Denbrough.

Am descoperit ştiri despre orori vechi în cărţi vechi; am citit date despre atrocităţi de demult în periodice de demult; întotdeauna îndărătul minţii, în fiecare zi puţin mai tare, am auzit cochilia vuind de o anume forţă crescândă, închegându-se; părea că adulmec aroma amară de ozon a trăsnetelor ce vor veni. Am început să fac însemnări pentru o carte pe care aproape sigur nu voi apuca să trăiesc suficient ca să o scriu. Şi în acelaşi timp mi-am văzut de viaţa mea. Pe un anume nivel al minţii am trăit şi trăiesc cu cele mai groteşti, cele mai sucite orori; pe un altul am continuat să duc viaţa prozaică a bibliotecarului de orăşel. Pun cărţile în rafturi; întocmesc fişe pentru noii abonaţi; închid lectorii de microfilme pe care îi lasă uneori în funcţiune cititorii neglijenţi; glumesc cu Carole Danner despre cât de mult mi-ar plăcea să mă culc cu ea, iar ea îmi răspunde în glumă cât de mult i-ar plăcea să se culce cu mine. Şi amândoi ştim că ea de fapt glumeşte, iar eu de fapt nu glumesc, după cum la fel de bine ştim amândoi că ea n-o să stea multă vreme într-un loc pierdut ca Derry, iar eu voi fi aici până mor, lipind pagini rupte în *Business Week,* aşezându-mă la întrunirile lunare de achiziţie cu pipa într-o mână şi teancul de *Library Journals* în cealaltă… şi trezindu-mă din somn în puterea nopţii, cu pumnii îndesaţi în gură ca să-mi înăbuş urletele.

Nu există niciun strop de adevăr în convenţiile romanelor gotice. Părul nu mi-a albit. Nu am devenit somnambul. N-am început să fac comentarii oculte, nici să port un talisman în buzunarul hainei mele sport. Cred că râd puţin mai mult, atâta tot, şi uneori probabil că hohotele mele par cam ascuţite şi ciudate, căci se întâmplă ca oamenii să mă privească intrigaţi atunci când râd.

O parte din mine – partea pe care Bill ar numi-o glasul Ţestoasei – spune că ar trebui să-i chem pe toţi, în seara

asta. Dar sunt eu oare, chiar şi acum, absolut sigur? *Vreau* să fiu absolut sigur? Nu – bineînţeles că nu. Dar, Doamne, ceea ce i s-a întâmplat lui Adrian Mellon seamănă atât de mult cu ceea ce i s-a întâmplat lui George, fratele lui Bill Bâlbâitul, în toamna anului 1957.

Dacă *a început* din nou, îi *voi* chema. Trebuie. Dar nu încă. Oricum e prea devreme. Ultima oară a început încet şi nu s-a pus cu adevărat în mişcare până în vara lui 1958. Aşa că… Aştept. Şi umplu aşteptarea cu nişte cuvinte scrise în acest caiet şi cu momente lungi când mă privesc în oglindă ca să-l văd pe străinul în care s-a transformat băiatul de odinioară.

Chipul băiatului era studios şi timid; chipul bărbatului e cel al unui casier de bancă dintr-un western, tipul care n-are niciodată riduri, cel care abia apucă să ridice mâinile şi să facă o mutră speriată când intră hoţii. Iar dacă scenariul cere ca cineva să fie împuşcat de bandiţi, el e acela.

Acelaşi bătrân Mike. Cu ochii puţin cam holbaţi, poate, şi cam buhăit de nesomn, dar nu atât cât să observaţi dacă nu-l priviţi cu atenţie… Ca de la apropierea unui sărut, şi de mult n-am mai stat atât de aproape de cineva. Dacă îmi aruncaţi o privire fugară, s-ar putea să vă gândiţi: *Citeşte prea multe cărţi, dar nimic mai mult*. Mă îndoiesc că aţi bănui cât de greu se luptă omul cu faţă blândă ca a casierului de bancă, se luptă să nu-şi piardă minţile…

Dacă vei da telefoanele acelea, s-ar putea să-i ucidă pe unii dintre ei.

Acesta e unul dintre lucrurile pe care a trebuit să le privesc în faţă de-a lungul nopţilor nesfârşite când somnul nu mai voia să vină, nopţi când stăteam întins acolo în pat cu pijamaua mea albastră, cu ochelarii puşi cu grijă pe noptieră lângă paharul cu apă pe care întotdeauna îl pun acolo în caz că mă trezesc noaptea şi mi-e sete. Zac astfel în întuneric şi iau sorbituri mici din apă şi mă întreb cât de mult – sau cât de puţin – îşi amintesc ei. Într-un fel, sunt convins că nu-şi mai aduc aminte *nimic* din tot ce s-a-

ntâmplat, pentru că nu au nevoie să-şi aducă aminte. Eu sunt singurul care aude glasul Ţestoasei, singurul care îşi aminteşte, pentru că sunt singurul care a stat aici în Derry. Şi, fiindcă s-au împrăştiat în cele patru vânturi, n-au nicio posibilitate de a cunoaşte modelul identic urmat de vieţile lor. A-i aduce înapoi, a le arăta acest model… Da, i-ar putea ucide pe unii dintre ei. I-ar putea ucide pe *toţi*.

Aşa că revăd totul în minte iar şi iar; îi revăd pe *ei*, încercând să-i reconstitui aşa cum erau şi aşa cum ar putea fi acum, încercând să mă hotărăsc care anume dintre ei e cel mai vulnerabil. Richie Gură-spartă Tozier, mă gândesc uneori – el era cel pe care Criss, Huggins şi Bowers păreau să pună mâna cel mai adesea, în ciuda faptului că Ben era atât de gras şi fugea atât de încet. Lui Richie îi era îngrozitor de teamă de Bowers – tuturor ne era frică de el –, dar şi tovarăşii lui se temeau de el ca de Dumnezeu. Dacă îi dau telefon acolo, în California, ce-ar crede oare? S-ar gândi că s-au întors bătăuşii, doi din mormânt, iar al treilea din casa de nebuni de la Juniper Hill, unde bate câmpii şi-n ziua de azi? Uneori mă gândesc că Eddie era cel mai slab. Eddie, cu mama lui cea uriaşă şi tiranică şi cumplitele lui crize de astmă. Beverly? Ea încerca întotdeauna să vorbească aşa de dur, însă era la fel de speriată ca toţi ceilalţi. Bill Bâlbâitul, făcând faţă unei orori ce nu se va şterge când îşi pune husa pe maşina de scris? Stan Uris?

Un cuţit de ghilotină stă suspendat deasupra vieţilor lor, tăios ca briciul, dar, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că habar nu au de prezenţa lui. Eu sunt cel care ţine mâna pe pârghie. Pot s-o trag doar deschizându-mi agenda telefonică şi sunându-i, unul câte unul.

Poate că nu va trebui s-o fac. Mă agăţ de speranţa tot mai palidă că am confundat ţipetele iepureşti ale propriei mele minţi sfioase cu glasul mai profund şi mai adevărat al Ţestoasei. La urma urmei, ce ştiu eu? Mellon în iulie. Un copil găsit mort pe Neibolt Street în octombrie trecut, un

altul găsit în Memorial Park la începutul lui decembrie, chiar înainte de prima zăpadă. Poate o fi făcut-o vreun vagabond, aşa cum susţin ziarele. Sau un nebun care de atunci a plecat din Derry ori s-a sinucis din cauza remuşcării şi a dezgustului de sine, cum scrie în unele cărţi că ar fi făcut şi Jack Spintecătorul.

Poate.

Dar micuţa Albrecht a fost găsită exact peste drum de casa aceea blestemată de pe Neibolt Street… Şi a fost omorâtă în aceeaşi zi cu George Denbrough, în urmă cu douăzeci şi şapte de ani. Iar micuţului Johnson, cel găsit în Memorial Park, îi lipsea un picior, smuls chiar de sub genunchi. Memorial Park este, desigur, locul Turnului de apă din Derry, iar băiatul a fost găsit aproape de baza acestuia. Turnul se află la o aruncătură de băţ de Maidan; şi mai este şi locul unde Stan Uris i-a văzut pe băieţii aceia.

Băieţii aceia morţi.

Totuşi, încă se mai poate ca totul să nu fie decât fum şi miraje. Se *poate*. Sau coincidenţă. Sau poate ceva aflat între una şi alta – un soi de ecou malefic. E cu putinţă aşa ceva? Simt că s-ar putea. Aici, în Derry, s-ar putea *orice*.

Cred că ceea ce a fost aici înainte încă se află aici – lucrul acela care era aici în 1957 şi 1958; lucrul care a fost aici în 1929 şi 1930, când *The Black Spot* a fost ars până în temelii de Legiunea din Maine pentru Decenţa Albă; lucrul care a fost aici în 1904 şi 1905 şi la începutul lui 1906 – cel puţin până a explodat oţelăria Kitchener; lucrul care a fost aici în 1876 şi 1877, lucrul care s-a arătat tot cam la fiecare douăzeci şi şapte de ani. Uneori vine puţin mai devreme, alteori puţin măi târziu… Dar vine întotdeauna. Pe măsură ce mă întorc tot mai adânc în trecut, însemnările greşite sunt tot mai greu de depistat, căci notele sunt din ce în ce mai sumare, iar petele albe din istoria narativă a regiunii, mereu mai mari. Dar a şti unde să cauţi – şi *când* să cauţi – contribuie mult la rezolvarea problemei. Căci el se întoarce… Se întoarce întotdeauna.

El.

Monstrul. Baubaul copilăriei noastre.

Aşa că – da: cred că va trebui să dau telefoanele acelea. Cred că noi suntem cei destinaţi. Din cine ştie ce motiv, suntem cei aleşi pentru a-l opri pentru totdeauna. Ursită oarbă? Noroc orb? Sau tot păcătoasa aia de Ţestoasă? Oare ne comandă la fel cum şi vorbeşte? Nu ştiu. Şi mă îndoiesc că ar avea vreo importanţă. Cu mulţi ani în urmă, Bill a spus *Ţestoasa nu ne poate ajuta* şi, dacă atunci a fost adevărat, înseamnă că trebuie să fie adevărat şi acum.

Mă gândesc la noi cum stăteam în apă, ţinându-ne de mâini, făcând promisiunea de a reveni dacă va începe vreodată din nou – stăteam acolo ca nişte druizi strânşi în cerc, cu mâinile sângerându-şi propria promisiune, palmă pe palmă. Un ritual poate la fel de vechi ca însăşi omenirea, un cep dat pe neştiute în copacul atotputerii – cel care creşte pe linia de hotar dintre tărâmul a tot ceea ce ştim şi cel a tot ceea ce bănuim. Pentru că asemănările…

Dar aici îmi fac propriul meu număr Bill Denbrough, bâlbâindu-mă iar şi iar pe acelaşi teren, recitând fapte şi multe supoziţii neplăcute (şi mai curând ridicole), care devin tot mai obsesive cu fiecare paragraf. Zadarnic. Inutil. Periculos, chiar. Dar e atât de îngrozitor de greu să aştepţi derularea evenimentelor.

Caietul ăsta ar trebui să fie un efort de a trece dincolo de această obsesie, lărgindu-mi câmpul atenţiei – la urma urmei, în povestea asta sunt mai mult de şase băieţi şi o fată, niciunul dintre ei fericit, niciunul acceptat de semenii lor, care s-au poticnit de un coşmar în timpul unei veri fierbinţi pe vremea când Eisenhower era încă preşedinte. E o încercare de a da puţin camera înapoi, dacă vreţi – de a vedea tot oraşul, un loc unde aproape treizeci şi cinci de mii de oameni lucrează, şi mănâncă, şi dorm, şi se împerechează, şi fac cumpărături, şi conduc maşina, şi se plimbă, şi se duc la şcoală, şi intră la închisoare, şi uneori dispar în întuneric.

Ca să ştii ce anume *este* un loc, cred cu adevărat că trebuie să ştii ce anume *a fost*. Iar dacă ar trebui să aleg o zi când toate astea au reînceput pentru mine, ar fi ziua de primăvară timpurie din 1980 când m-am dus să-i fac o vizită lui Albert Garson, care a murit vara trecută – în vârstă de nouăzeci şi unu de ani, era la fel de plin de vremuri trecute ca şi de onoruri. A fost bibliotecar-şef aici din 1914 până în 1960, un interval de timp incredibil (dar el însuşi era un om incredibil), şi intuiam că, dacă exista vreun om care să ştie care istorie din zona aceasta putea constitui un bun punct de pornire, Albert Garson era acela. I-am pus întrebarea stând amândoi aşezaţi pe veranda casei sale, iar el mi-a dat răspunsul vorbind într-un fel de croncănit – înfrunta deja cancerul la gât care în cele din urmă avea să-l coste viaţa.

— Niciuna nu face o para chioară. Cum ştii şi tu al naibii de bine.

— Atunci, de unde ar trebui să încep?

— Ce să începi, pentru numele lui Dumnezeu?

— Cercetarea istoriei acestei regiuni. A oraşului Derry.

— Aha. Bine. Începe cu volumele lui Fricke şi Michaud. Se pare că-s cei mai buni.

— Şi după ce le-am citit…

— Să le citeşti? Pentru Dumnezeu, nu! Aruncă-le la coş! Asta să-ţi fie primul pas. Pe urmă citeşte-l pe Buddinger. Branson Buddinger a fost un cercetător al naibii de dezordonat şi suferea de cancer osos în ultima fază, dacă-i adevărat măcar jumătate din ce am auzit când eram ţânc, da’ când a venit la Derry avea inima la locul ei. Cele mai multe le-a priceput prost, da’ le-a priceput prost cu *simţire*, Hanlon.

Am râs puţin, iar Carson a rânjit cu buzele lui ca pielea tăbăcită – expresie de bună dispoziţie care era, la drept vorbind, cam înspăimântătoare. În clipa aceea arăta ca un vultur păzind fericit un animal proaspăt ucis, aşteptând să atingă exact stadiul potrivit de descompunere gustoasă înainte de a-şi începe cina.

— Când ai terminat cu Buddinger, citeşte-l pe Ives. Notează-i pe toţi oamenii cu care a stat de vorbă. Sandy Ives încă mai lucrează la University of Maine. Folclorist. După ce l-ai citit, fă-i o vizită. Oferă-i o cină. Eu l-aş duce la Orinoka, pentru că la Orinoka cina pare că nu se mai sfârşeşte *niciodată*. Stoarce-l. Umple un carneţel cu nume şi adrese. Vorbeşte cu bătrânii cu care a vorbit şi el – cu ăia de-au mai rămas; mai suntem destul de puţini, a-ha-ha-ha! — şi mai scoate nişte nume şi de la ei. De-acum, o să ai toate datele care îţi trebuie, dacă eşti măcar pe jumate aşa de isteţ pe cât cred eu că eşti. Dacă iei la numărat destui oameni, ai să afli câteva lucruri care nu-s scrise în nicio istorie. Şi s-ar putea să descoperi că-ţi tulbură somnul.

— Derry…

— Ce-i cu el?

— Derry e un loc rău, nu-i aşa?

— Un loc rău? repetă Carson cu croncănitul acela şoptit al lui. Da’ ce-i aia bun? Ce-nseamnă cuvântul ăsta? Un loc bun înseamnă poze cu soarele care apune peste Kenduskeag? Dacă asta este, atunci Derry e un loc bun, pentru că există o droaie de poze drăguţe cu el. E bun un afurisit de comitet de fete bătrâne uscate strânse ca să salveze conacul guvernatorului sau să pună o placă memorială în faţa Turnului de Apă? Dacă *asta-i* bun, atunci Derry e la fel de bun ca ploaia, pentru că avem prea multe mâţe bătrâne care îşi vâră nasul în treburile tuturor. E bună statuia aia urâtă a lui Paul Bunyan în faţa Centrului Orăşenesc? Oh, să am eu numai un camion plin cu napalm şi vechea mea brichetă Zippo, ce-aş mai avea grijă de chestia *aia* împuţită, poţi să fii sigur… Da’ dacă estetica unora e destul de largă ca să includă şi statuile de plastic, atunci Derry e bun. Întrebarea e ce înseamnă „bun” pentru tine, Hanlon? Hai? Mai la obiect, ce *nu* înseamnă „bun”?

N-am putut decât să clatin din cap. Fie ştia, fie nu ştia. Fie avea să-mi spună, fie nu.

— Te referi la poveştile neplăcute pe care poate ai să le auzi sau la alea pe care le ştii deja? *Întotdeauna* se găsesc poveşti neplăcute. Istoria unui oraş e ca un conac dărăpănat plin de odăi şi cămăruţe, de tobogane pentru rufe şi mansarde, şi fel de fel de mici ascunzători excentrice… Ca să nu mai vorbim şi de un tunel secret sau chiar două, la o adică. Dacă te apuci să explorezi Conacul Derry, o să dai peste tot soiul de lucruri. Da. S-ar putea să-ţi pară rău mai târziu, da' ai să le găseşti şi, o dată ce-ai găsit un lucru, nu mai ai cum să-l „dez-găseşti", nu? Unele odăi sunt încuiate, da' se mai află şi chei… Se află şi chei.

Ochii îi luciră spre mine cu şiretenie bătrânească:

— S-ar putea să ajungi să crezi că te-ai împiedicat de cel mai rău secret al oraşului… Dar întotdeauna mai e unul. Şi încă unul. Şi încă unul.

— Dumneata…

— Cred că acum va trebui să te rog să mă scuzi. Azi mă doare foarte rău gâtul. E vremea să-mi iau medicamentul şi să trag un pui de somn.

Cu alte cuvinte, uite cuţitul, uite furculiţa, prietene; vezi ce poţi tăia cu ele.

Am început cu istoria lui Fricke şi cu cea a lui Michaud. Am urmat sfatul lui Carson şi le-am aruncat la coş, dar mai întâi le-am citit. Erau atât de proaste pe cât sugerase el. Am citit istoria lui Buddinger, am copiat notele de subsol şi le-am pornit pe urme. Asta mi-a adus mai multe satisfacţii, dar notele de subsol sunt nişte ciudăţenii, ştiţi – ca potecile ce se întretaie printr-o ţară sălbatică şi anarhică. Se bifurcă, pe urmă iarăşi se bifurcă; la tot pasul poţi s-o iei pe o cale greşită care te duce fie într-o fundătură blocată de hăţişuri, fie într-o mlaştină cu nisipuri mişcătoare. „Dacă găsiţi o notă de subsol", a spus odată un profesor de studiul bibliotecilor unei clase din care făceam şi eu parte, „călcaţi-o pe cap şi omorâţi-o înainte să facă pui"

Iar ele *fac* pui, şi uneori progenitura e de soi, deşi eu cred că cel mai adesea nu e. Cele din rigida *Istoria*

Vechiului Derry (Orono: University of Maine Press, 1950) a lui Buddinger rătăcesc prin moştenirea unui secol de cărţi uitate şi disertaţii prăfuite în domeniul istoriei şi al folclorului, prin articole din reviste defuncte şi printre teancuri de rapoarte şi registre municipale de ţi-o iau minţile razna.

Conversaţiile cu Sandy Ives au fost mai interesante. Sursele lui se întretăiau cu ale lui Buddinger din când în când, dar niciodată nu era mai mult de-o simplă intersectare. Ives şi-a petrecut o bună parte din viaţă trecând pe hârtie poveşti orale – basme, cu alte cuvinte – aproape textual, practică în care Branson Buddinger fără îndoială că ar fi văzut urmarea unei poteci lăturalnice.

Ives scrisese un ciclu de articole despre Derry în anii 1963-1966. Majoritatea moşnegilor cu care vorbise atunci erau de mult duşi la vremea când mi-am început eu investigaţiile, dar aveau fii, fiice, nepoţi, veri. Şi, desigur, unul dintre marile adevăruri ale lumii e acesta: pentru fiecare moşneag care moare se naşte un nou moşneag. Iar o poveste bună nu moare niciodată; întotdeauna e preluată de generaţiile următoare. Am şezut pe multe verande şi prispe din spatele caselor, am băut o groază de ceai, bere Black Label, bere de casă, bere-de-rădăcini, apă de la robinet, apă de izvor. Am ascultat multe, iar rolele magnetofonului meu se învârteau.

Atât Buddinger, cât şi eu eram complet de acord într-o problemă: grupul originar de colonişti albi număra cam trei sute de persoane. Englezi. Aveau o cartă şi erau cunoscuţi oficial drept Compania Derry. Pământul atribuit lor acoperea zona cunoscută azi ca Derry, cea mai mare parte din Newport şi mici zone din oraşele înconjurătoare. Iar în anul 1741, toată lumea din oraşul Derry pur şi simplu a dispărut. Erau aici în luna iunie a acelui an – o comunitate care pe vremea aceea număra circa trei sute patruzeci de suflete – dar, o dată sosită luna octombrie, nu mai erau. Micul sat cu căsuţe de lemn se înălţa complet pustiu. Una

dintre ele, ridicată cândva cam pe locul unde se intersectează astăzi Witcham Street cu Jackson, a ars până-n temelii. Istoria lui Michaud declară ferm că toţi sătenii au fost masacraţi de către indieni, dar nu există nicio bază reală pentru această ipoteză – cu excepţia singurei case arse. Mai probabil, soba cuiva s-a încins prea tare, iar casa s-a mistuit în flăcări.

Masacru indian? Îndoielnic. Niciun os, niciun cadavru. Inundaţie? Nu în acel an. Molimă? Niciun cuvânt despre aşa ceva în oraşele din jur.

Pur şi simplu au dispărut. Cu toţii. Toţi trei sute patruzeci. Fără urmă.

Din câte ştiu eu, singurul caz cât de cât asemănător în istoria americană îl reprezintă dispariţia coloniştilor de pe Insula Roanoke, Virginia. Fiecare şcolar din ţară ştie despre asta, dar cine are cunoştinţă despre dispariţia de la Derry? Nici măcar oamenii care trăiesc aici, se pare. Am făcut un sondaj printre elevii din ciclul inferior care urmează cursul obligatoriu de istorie a statului Maine şi niciunul nu ştia o iotă despre asta. Apoi am controlat textul „Maine odinioară şi în zilele noastre” Indexul numără peste patruzeci de referiri la Derry, majoritatea privind anii înfloritori ai industriei de cherestea. Nimic despre dispariţia coloniştilor originari… Şi totuşi, această – cum să-i spun? — această tăcere se integrează perfect în tiparul general.

Există un soi de perdea de tăcere care ascunde multe dintre cele întâmplate aici… Şi totuşi, oamenii *vorbesc*. Cred că nimic nu i-ar putea opri pe oameni să vorbească. Dar trebuie să asculţi din greu, iar acesta e un talent deosebit. Mă pot lăuda că mi l-am dezvoltat în ultimii patru ani. Dacă n-aş fi făcut-o, atunci s-ar putea spune că aptitudinea mea pentru această muncă e într-adevăr slabă, căci am practicat-o foarte mult. Un bătrân mi-a povestit cum nevastă-sa auzise voci vorbindu-i din ţeava de scurgere a bucătăriei în cele trei săptămâni dinainte să le moară fiica – asta s-a întâmplat la începutul iernii 1957-1958. Fata

despre care vorbea a fost una dintre primele victime ale valului de omoruri care a început cu George Denbrough şi nu s-a sfârşit până în vara următoare.

— O grămadă-ntreagă de voci, toate bâiguind laolaltă, mi-a spus.

Avea o staţie Gulf pe Kansas Street şi vorbea printre drumuri încete, şchiopătânde, spre pompe, unde umplea rezervoare de benzină, verifica nivelul uleiurilor şi ştergea parbrizele. Zise că odată le-a răspuns chiar, deşi era speriată.

— S-a aplecat drept peste gaură şi a hăulit în jos, „Tu care mama dracu' mai eşti?" spune. „Cum îţi zice?" Şi toate vocile alea au răspuns, zice – mormăieli şi bâlbâieli şi urlete şi chiote, zbierate şi râsete şi te miri ce. Şi zice că spuneau ce-i grăise omu' posedat lu' Iisus, ziceau: „Legiune e numele nostru", zice nevastă-mea. Nu s-a mai apropiat de ghiveta aia doi ani. Preţ de ăi doi ani, după ce stăteam aici-şa douăşpe ceasuri pe zi, de mă cocoşam, treb'ia să mă duc acas' şi să spăl toate vasele alea împuţite.

Sorbea dintr-o cutie de Pepsi din automatul de lângă uşa biroului, om la şaptezeci şi doi-şi trei de ani, în salopetă gri decolorată de lucru, cu râuri de riduri şiroindu-i de la colţurile ochilor şi ale gurii.

— De-acu' oi credea probabil că-s ţicnit de-a binelea, da' să-ţi mai zic io cevaşilea, dacă-nchizi numa' râjniţa aia, colo-şa.

Am oprit magnetofonul şi i-am zâmbit:

— Ţinând seama de unele lucruri pe care le-am auzit în ultimii câţiva ani, ar trebui să te-ndepărtezi cale de-o poştă ca să mă convingi că eşti ţicnit.

Zâmbi şi el, dar fără pic de haz.

— Într-o seară spălam vasele, ca de-obicei – asta era-n toamna lu' cinzeşopt, după ce lucrurile s-au potolit. Nevastă-mea era sus, dormea. Betty fuse singuru' copil care-a găsit Dumnezeu v'odată de cuviinţă să ni-l deie, şi după ce-a murit nevastă-mea petrecea bună parte din

timpu-i dormind. Am tras dopu’ şi apa a-nceput să curgă pe ţeavă. Ştii zgomotu’ pe care-l scoate apa cu săpun d-adevăratelea când curge pe ţeavă? Ca un soi de supt, ca o râgâială. Scotea zgomotu-ăla, da’ io nu mă gândeam la asta, numa’ ca să mă duc să tai nişte surcele-n hambar, şi tomnai cân’ zgomotul ăla începe să se stingă, o auzii pe fiică-mea d-acolo de jos. O auzii pe Betty d-undeva din ţevile alea reci. Râdea. Era undevaşilea-n întuneric colo jos şi se râdea. Numa’ că suna niţel mai ca un zbieret, dacă stăteai s-asculţi atent. Sau şi una, şi alta. Zbiera şi se râdea colo jos în ţevi. Asta fu singura oară c-auzii una ca asta. Poate mi-oi fi-nchipuit numa’. Da’ N-aş prea-ş crede.

S-a uitat la mine, iar eu m-am uitat la el. Lumina ce-i cădea pe faţă prin geamurile murdare îl încărca de ani, făcându-l să arate bătrân ca Matusalem. Ţin minte că în acel moment mi s-a făcut frig. Tare frig.

— Crezi că-ţi înşir braşoave? mă întrebă.

Bătrânul care să tot fi avut cam patruzeci şi cinci de ani în 1957, bătrânul căruia Dumnezeu îi dăruise o singură fiică, pe nume Betty Ripsom. Betty fusese găsită pe Outer Jackson Street imediat după Crăciunul din acel an, îngheţată, cu rămăşiţele spintecate.

— Nu, am spus. Nu cred că-mi înşiri braşoave, domnule Ripsom.

— Şi zău că zici drept, spuse el cu un soi de mirare. Ţi-o citesc pe faţă.

Cred că atunci a mai vrut să-mi spună ceva, dar clopoţelul din spatele nostru a sunat ascuţit, şi o maşină a trecut peste furtunul întins pe asfalt şi a frânat lângă pompe. Când s-a auzit clopoţelul, am tresărit amândoi, iar eu am scos un ţipăt mic. Ripsom s-a ridicat în picioare şi a şontâcăit afară spre maşină, ştergându-şi mâinile pe un ghemotoc de câlţi. Când a revenit înăuntru, m-a privit de parcă eram mai curând un străin insipid care tocmai se întâmplase să se abată din stradă. Mi-am luat rămas-bun şi am plecat.

Buddinger şi Ives mai cad de acord asupra unui aspect: lucrurile chiar nu sunt în regulă aici, în Derry; în Derry lucrurile nu au fost *niciodată* în regulă.

L-am văzut pentru ultima oară pe Albert Carson doar cu o lună înainte să moară. Cancerul i se agravase; din gât îi ieşeau şoapte răguşite.

— Tot te mai gândeşti să scrii o istorie a oraşului Derry, Hanlon?

— Mai cochetez cu ideea, am răspuns, dar bineînţeles că nu plănuisem niciodată să scriu o istorie a oraşului – nu tocmai – şi cred că o ştia.

— Ţi-ar lua douăzeci de ani, şopti el, şi nimeni n-ar citi-o. Nimeni n-ar *vrea* s-o citească. Las-o baltă, Hanlon.

Tăcu un moment, apoi adăugă:

— Ştii, Buddinger s-a sinucis.

Sigur că ştiam asta – dar numai pentru că oamenii întotdeauna vorbesc, iar eu învăţasem să ascult. Articolul din *News* o calificase drept cădere accidentală şi era adevărat că Branson Buddinger căzuse. Ceea ce neglija să menţioneze *News* era faptul că Buddinger căzuse de pe un taburet, în debara, şi că la ora aia tocmai avea un ştreang la gât.

— Ştii despre ciclu?

L-am privit uluit.

— O, da, şopti Carson. Eu ştiu. La fiecare douăzeci şi şase sau douăzeci şi şapte de ani. Şi Buddinger ştia. Mulţi moşnegi ştiu, deşi e un lucru de care nu vorbesc cu voce tare, nici chiar dacă îi umpli cu rachiu. Las-o baltă, Hanlon.

Întinse o mână ca o gheară de pasăre. Mă strânse de încheietură, şi am simţit cancerul fierbinte care scăpase de sub control şi îi făcea prăpăd prin trup, devorând tot şi toate dinăuntru – ceea ce nu însenina că la vremea aia mai putea să-i fi rămas prea multe organe sănătoase; dulapurile lui Albert Carson erau aproape goale.

— Michael – asta-i o treabă în care nu-i bine să te bagi. Aici în Derry sunt chestii care muşcă. Las-o baltă. *Las-o*

baltă.

— Nu pot.

— Atunci, păzea, spuse el.

Deodată am văzut ochii uriaşi şi înfricoşaţi ai unui copil privind de pe faţa acelui bătrân muribund. *Păzea*.

Derry.

Oraşul meu natal. Botezat după comitatul cu acelaşi nume din Irlanda.

Derry.

Aici m-am născut, în spitalul din Derry; am învăţat la Şcoala Elementară din Derry; am urmat gimnaziul la Şcoala Medie de pe Number 9 Street, liceul la Derry. Apoi am studiat la Universitatea Statului Maine – „nu-i în Derry, da-i imediat mai încolo pe drum”, cum zic moşnegii –, după care m-am întors aici. La Biblioteca Publică din Derry. Sunt un mic orăşean ducând o viaţă de mic orăşean, unul dintre câteva milioane.

Dar…

Dar:

În 1879, o echipă de tăietori de lemne a găsit rămăşiţele unei alte echipe ce petrecuse iarna înzăpezită într-o tabără în amonte pe râul Kenduskeag – în capătul locului pe care copiii încă îl mai numesc Maidanul. Erau nouă cu totul, toţi nouă tăiaţi în bucăţi. Se rostogoliseră capete… Ca să nu mai vorbim de braţe… Un picior sau două… Iar penisul unui bărbat fusese ţintuit cu un cui pe perete.

Dar:

În 1851, John Markson şi-a otrăvit toată familia, apoi, aşezat în mijlocul cercului pe care-l făcuse din cadavrele lor, a înfulecat o ciupercă „zâna-albă” întreagă. Chinurile morţii trebuie că i-au fost cumplite. Poliţistul oraşului, care l-a găsit, a scris în raportul său că mai întâi avusese impresia că hoitul rânjeşte la el; a scris despre „groaznicul zâmbet alb al lui Markson” Zâmbetul alb era un dumicat întreg de ciupercă ucigaşă ce-i umplea toată gura; Markson continuase să mănânce chiar şi în timp ce crampele şi

sfâşietoarele spasme musculare îi torturaseră trupul muribund.

Dar:

În Duminica Paştilor din 1906, proprietarii Oţelăriei Kitchener, care se înălţa pe locul unde se află acum nou-nouţul Derry Mall, au organizat o căutare a ouălor de Paşti pentru „toţi copiii cuminţi din Derry”. Căutarea a avut loc în uriaşa hală a turnătoriei. Zonele periculoase au fost închise, iar angajaţii s-au oferit voluntari să stea de pază pentru a se asigura că nici unei fete şi nici unui băiat mai îndrăzneţ nu-i venea ideea să se strecoare pe sub bariere şi să exploreze locurile. Cinci sute de ouă de Paşti din ciocolată legate cu panglici viu colorate au fost ascunse în tot restul fabricii. Conform spuselor lui Buddinger, era câte un copil pentru fiecare dintre aceste ouă. Au luat-o la fugă chicotind, şi ţopăind, şi chiuind prin liniştea duminicală a Oţelăriei, găsind ouăle sub giganticele cuve basculante, în sertarele de la biroul maistrului, puse în echilibru între angrenajele mari şi ruginite ale roţilor dinţate, prin matriţele de la etajul trei (în fotografiile vechi, acestea arată ca nişte forme de cozonac din bucătăria unui uriaş). Trei generaţii de Kitcheneri erau de faţă ca să asiste la goana veselă şi să acorde premii la sfârşitul căutării, care avea să aibă loc la ora patru, indiferent că fuseseră găsite sau nu toate ouăle. De fapt totul s-a terminat cu patruzeci şi cinci de minute mai devreme, la trei şi un sfert. Acela a fost momentul când oţelăria a explodat. Şaptezeci şi doi de oameni au fost scoşi morţi din ruine, înainte de apusul soarelui. Totalul a fost de o sută de cadavre. Optzeci şi opt dintre victime erau copii. În miercurea următoare, când oraşul încă mai zăcea contemplând în tăcere înlemnită tragedia, o femeie a găsit capul băieţelului de nouă ani Robert Dohay agăţat în crengile mărului ei din spatele casei. Micul Dohay avea ciocolată în dinţi şi sânge în păr. A fost ultimul dintre morţii înregistraţi. Din opt copii şi un adult nu s-a mai găsit nici urmă. A fost cea mai mare tragedie din istoria oraşului

Derry, mai mare chiar decât focul de la *The Black Spot* din 1930, şi nu i s-a găsit niciodată vreo explicaţie. Toate cele patru boilere ale Oţelăriei au fost lichidate. Nu numai închise; lichidate.

Dar:

Rata criminalităţii în Derry e de şase ori mai mare decât în oricare alt oraş asemănător ca mărime din New England. Mi-am găsit concluziile preliminare în această privinţă atât de greu de crezut, încât i-am oferit cifrele unuia dintre salahorii de la liceu, care, când nu stă în faţa calculatorului său, îşi petrece timpul la mine în bibliotecă. El a mers cu câţiva paşi mai departe – zgândăreşte un salahor, şi vei găsi un perfecţionist – adăugând încă o duzină de orăşele în ceea ce numea el „fondul comun” şi oferindu-mi un grafic pe computer pe a cărui linie Derry iese în evidenţă ca un deget cangrenat. „Probabil că oamenii sunt aici al dracu’ de iuţi la mânie, domnule Hanlon”, a fost singurul lui comentariu. Nu i-am răspuns. Dacă aş fi făcut-o, poate că i-aş fi spus că oricum în Derry *ceva* este tare iute la mânie.

Aici, în Derry, copiii dispar inexplicabil şi fără a mai fi găsiţi, într-un ritm de patruzeci-şaizeci pe an. Majoritatea sunt adolescenţi. Se presupune că fug de acasă. Cred că unii chiar asta fac.

Iar în perioada a ceea ce Albert Carson ar numi, fără îndoială, termenul ciclului, rata dispariţiilor înregistrează un salt uriaş. În anul 1930, de exemplu – anul când a ars *The Black Spot* –, au avut loc peste o sută şaptezeci de dispariţii de copii în Derry – şi trebuie să reţineţi că acestea nu sunt decât dispariţiile raportate la poliţie şi, prin urmare, documentate. *Nimic surprinzător în asta*, mi-a spus actualul şef al poliţiei când i-am arătat statistica. *Erau anii de Criză. Majoritatea probabil s-au săturat să mai mănânce supă de cartofi sau să meargă acasă lihniţi de foame şi au luat-o la drum, în căutare de ceva mai bun*.

În timpul anului 1958, o sută douăzeci şi şapte de copii, în vârstă de trei până la nouăsprezece ani, au fost daţi

dispăruţi în Derry. *Am avut vreo Criză în 1958*? l-am întrebat pe şeful Rademacher. *Nu*, a răspuns el. *Dar oamenii se mută des, Hanlon. Mai ales pe copii îi mănâncă tălpile. S-au certat cu bătrânii într-o seară când au venit târziu de la întâlnire şi pac, s-au dus*.

I-am arătat şefului Rademacher fotografia lui Chad Lowe apărută în numărul din aprilie 1958 al revistei *News*. *Credeţi că ăsta a fugit de acasă după o ceartă cu bătrânii fiindcă a venit târziu de la întâlnire, domnule şef Rademacher? Avea trei ani şi jumătate când nu l-a mai văzut nimeni*.

Rademacher m-a fixat cu o privire acră şi mi-a spus că sigur că i-a făcut plăcere să stea de vorbă cu mine, dar, dacă nu mai e nimic altceva, el are treabă. Am plecat.

Bântuit, bântuire, a bântui.

Adesea vizitat de fantome sau spirite, de pildă prin ţevile de sub chiuvetă; a apărea sau a reveni frecvent, ca de exemplu la fiecare douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase sau douăzeci şi şapte de ani; loc unde se hrănesc animalele, ca în cazurile lui George Denbrough, Adrian Mellon, Betty Ripsom, micuţei Albrecht, micului Johnson.

Loc unde se hrănesc animalele. Da, asta-i explicaţia care mă bântuie pe mine.

Dacă se mai întâmplă ceva – indiferent ce – am să dau telefoanele. Va trebui. Între timp, îmi rămân supoziţiile, neliniştea şi amintirile – blestematele mele de amintiri. A, şi încă un lucru – am acest caiet, nu-i aşa? Zidul plângerii mele. Şi iată-mă stând aici, cu mâna tremurându-mi atât de tare, încât aproape că nu pot scrie, iată-mă aşezat aici în biblioteca pustie după ora închiderii, ascultând sunetele abia auzite din rafturile cufundate în întuneric, privind umbrele aruncate de globurile galbene cu lumină difuză, pentru a mă asigura că nu se mişcă… Sau că nu se schimbă.

Iată-mă stând aici lângă telefon.

Pun pe el mâna liberă… O las să alunece în jos… Ating orificiile discului care m-ar putea pune în legătură cu ei toţi,

cu vechii mei prieteni.

Împreună am coborât în adâncuri.

Împreună am coborât în întuneric.

Am mai ieşi oare din beznă dacă ne-am duce acolo şi a doua oară?

Nu cred.

Dă, Doamne, să nu fiu nevoit să-i chem.

Dă, Doamne!

Partea a doua
Derry: al doilea interludiu

„Eu sunt ceea ce vedeţi.
Tinereţea îngropată înlăuntru-mi
poate depune mărturie. Rădăcini?
Toţi avem rădăcini.”

William Carlos Williams,
Paterson

„Mă întreb uneori ce o să se aleagă de mine,
Tristeţea verii nu-i chip s-o vindec.”

Eddie Cochran

Capitolul 4
Ben Hanscom trage o căzătură

1

În jurul orei 11.45, una dintre stewardesele ce serveau la clasa întâi pe linia Omaha-Chicago zborul 41, United Airlines, are un şoc îngrozitor. Câteva clipe, crede că pasagerul de la 1-A a murit.

Când s-a îmbarcat, la Omaha, şi-a spus în sinea ei: „Oh băiete, bucluc la orizont. E beat ca un porc” Duhoarea de whisky din jurul capului lui i-a amintit fugar de norul de praf care-l înconjoară întotdeauna pe băieţelul nespălat din benzile desenate Peanuts *– Pig Pen, aşa îl cheamă. Era neliniştită în legătură cu Primul Serviciu, care constă în servirea tăriei. Avea convingerea că va cere de băut porţie probabil dublă. Atunci ar fi trebuit să se hotărască dacă-l serveşte sau nu. De asemenea, ca să fie şi mai multă distracţie, în seara asta au fost fulgere şi trăsnete pe tot traseul şi e absolut sigură că la un moment dat individul, un tip costeliv îmbrăcat în blugi şi catifea reiată, va începe să vomite.*

Dar, când a venit Primul Serviciu, omul cel înalt nu a comandat decât un pahar cu sifon, pe un ton extrem de politicos. Lampa lui de serviciu nu s-a aprins, iar stewardesa îl uită curând cu totul, pentru că zborul e dintre cele cu probleme. Este de fapt un zbor de soiul acelora pe care vrei să le uiţi de cum se încheie, unul din acelea în timpul cărora ai putea – dacă ai avea timp – să-ţi pui câteva întrebări pe tema propriei tale supravieţuiri.

Cursa United 41 face slalom printre vârtejuri urâcioase de tunete şi fulgere, aidoma unui schior iscusit. Aerul e foarte dur. Pasagerii exclamă şi fac glume proaste şi neliniştite pe seama fulgerelor pe care le pot vedea aprinzându-se şi stingându-se printre coloanele groase de nori ce înconjoară avionul!

— Mămico, Doamne-Doamne le face poze la îngeri? întrebă un băieţel, iar mama lui, verde la faţă, scoate un râs forţat.

Primul Serviciu reiese ca fiind singurul serviciu la bordul Cursei 41 în seara asta. Semnalul de prindere a centurilor se aprinde la douăzeci de minute după decolare şi aşa rămâne. Totuşi, stewardesele rămân pe culoarul dintre fotolii, răspunzând apelurilor care sunt trase ca artificiile în timpul petrecerilor din înalta societate.

— Ralph e ocupat în seara asta, îi spune stewardesa-şefă, trecând pe lângă ea.

Se înapoiază la clasa „turist” cu o provizie proaspătă de pungi pentru rău de avion. E o frază semi-codificată, semi-banc. *Ralph e întotdeauna ocupat în timpul zborurilor cu probleme. Avionul se clatină, cineva ţipă încet, stewardesa se răsuceşte puţin şi întinde mâna, ca să-şi recapete echilibrul, şi se pomeneşte privind în ochii holbaţi, lipsiţi de expresie, ai omului de pe locul 1-A.*

O, Doamne sfinte, e mort, îşi spune ea. *Băutura pe care-a tras-o înainte să urce… Pe urmă hapurile… Inima… Spaima de moarte.*

Ochii omului înalt sunt aţintiţi asupra ei, dar nu o văd. Nu se clintesc. Sunt perfect sticloşi. Cu siguranţă sunt ochii unui mort.

Stewardesa se întoarce dinspre privirea aceea cumplită, cu inima bătându-i în gât la galop, întrebându-se cum să procedeze, ce să facă şi mulţumindu-i lui Dumnezeu că cel puţin omul nu avea un vecin de scaun care să ţipe, stârnind panică. Hotărăşte s-o înştiinţeze mai întâi pe stewardesa-şefă, apoi echipajul de bărbaţi din faţă. Poate vor putea să-l înfăşoare într-o pătură şi să-i închidă ochii. Pilotul va ţine aprins anunţul deprindere a centurilor chiar dacă văzduhul se linişteşte, aşa că nimeni n-o să iasă pe interval să meargă la toaletă, iar când ceilalţi pasageri vor debarca au să creadă doar că doarme dus…

Aceste gânduri îi trec repede prin minte, şi se răsuceşte să mai privească o dată, să fie sigură. Ochii lipsiţi de viaţă

şi vedere îi fixează pe-ai ei... Iar apoi cadavrul ridică paharul cu sifon şi soarbe din el.

Chiar în acel moment avionul se clatină din nou, se înclină, iar micul ţipăt de surpriză al stewardesei se pierde printre celelalte, mai energice, strigăte de frică. Atunci ochii omului se mişcă – nu mult, dar îndeajuns ca fata să înţeleagă faptul că e viu şi o vede. Şi îşi spune: Ia te uită, când a venit la bord credeam că are cincizeci şi ceva, dar nu-i nici pe departe aşa de bătrân, cu tot părul lui cărunt.

Se apropie de el, deşi poate auzi sunetul nerăbdător al butoanelor de apel în spatele ei (Ralph e într-adevăr ocupat astă-seară: după aterizarea în deplină siguranţă la O'Hare, peste treizeci de minute, stewardesele vor arunca mai bine de şaizeci de pungi pentru rău de avion).

— E totul în regulă, domnule? îl întrebă ea, surâzătoare.

Îşi simte surâsul fals, ireal.

— Totul e bine şi minunat, spune omul cel slab.

Fata aruncă o privire spre eticheta de clasa întâi fixată în micul suport de pe spătarul fotoliului şi vede că se numeşte Hanscom.

— Bine şi minunat. Da' ne cam scutură-n seara asta, nu-i aşa? Nu vă mai vedeţi capul de treabă, bănuiesc. Nu vă deranjaţi pentru mine. Mi-e...

Afişează un zâmbet lugubru, un zâmbet care o trimite cu gândul la sperietorile de ciori fâlfâind pe câmpiile moarte de noiembrie.

— Mi-e bine şi mă simt minunat.

— Păreaţi

(mort)

nu prea în apele dumneavoastră.

— Mă gândeam la zilele de altădată. Abia în seara asta, mai devreme, mi-am dat seama că a existat şi aşa ceva, alte vremuri, cel puţin în ce mă priveşte pe mine.

Alte butoane de apel apăsate.

— Sunteţi bună, domnişoară? o chemă nervos cineva.

— Ei, dacă sunteţi absolut sigur că vă simţiţi bine...

— Mă gândeam la un stăvilar pe care l-am construit cu nişte prieteni de ai mei, spune Ben Hanscom. Primii prieteni pe care i-am avut în viaţa mea, separe. Ei construiau stăvilarul, când…

Se întrerupe, face o mutră uluită, apoi izbucneşte în râs. E un râs sincer, aproape râsul lipsit de griji al unui băieţandru, şi sună foarte ciudat în avionul ăsta care se zguduie şi se zgâlţâie.

—… Când le-am căzut şi eu pe cap. Şi aproape asta am făcut, literalmente. Oricum, făceau un tărăboi infernal cu stăvilarul ăla. Mi-aduc aminte de asta.

— Stewardesă?

— Scuzaţi-mă, domnule – ar trebui să-mi fac iar rondul.

— Sigur că da.

Fata se îndepărtează grăbită, bucuroasă să scape de căutătura aceea – moartă, aproape hipnotică.

Ben Hanscom întoarce capul spre fereastră şi priveşte afară. Fulgerele explodează înăuntrul uriaşilor nori cumulus la cincisprezece kilometri depărtare de aripa din dreapta. În străfulgerările bâlbâite de lumină, norii par nişte enormi creieri transparenţi, plini de gânduri negre.

Caută în buzunarul vestei, dar dolarii de argint nu mai sunt. Au trecut din buzunarul său într-al lui Ricky Lee. Deodată îşi doreşte să fi păstrat măcar unul. Poate i-ar fi prins bine. Sigur că te poţi duce la orice bancă – cel puţin atunci când nu ţopăi la opt mii de metri înălţime, poţi – şi să scoţi de-acolo un pumn de dolari din argint, dar nu ai ce face cu tartinele alea nenorocite de cupru pe care în vremurile astea guvernul încearcă să le facă să treacă drept bani adevăraţi. Iar pentru vârcolaci, vampiri şi tot soiul de chestii care colcăie sub lumina stelelor, de argint ai nevoie; argint cinstit. Ai nevoie de argint ca să opreşti un monstru. Ai nevoie…

Închide ochii. În jurul lui, văzduhul e plin de clopote. Avionul se leagănă, se zguduie şi saltă, iar văzduhul e plin de clopote. Clopote?

Nu… clopoţei.

Erau clopoţei, era clopoţelul, clopoţelul tuturor clopoţeilor, cel pe care l-ai aşteptat tot anul după ce te-ai săturat de şcoală, şi asta se întâmplă întotdeauna cam pe la sfârşitul primei săptămâni. Clopoţelul, cel care anunţa din nou libertatea, apoteoză a tuturor clopoţeilor de şcoală.

Ben Hanscom stă în fotoliul lui de clasa întâi, suspendat printre tunete, la opt kilometri altitudine, cu chipul întors spre fereastră, şi simte zidul timpului subţiindu-se dintr-o dată; un soi de peristaltism cumplit/minunat a început să se producă, îşi spune: O, Doamne, sunt digerat de propriul meu trecut.

Fulgerele îi joacă năzuros pe faţă şi, deşi n-o ştie, tocmai s-a schimbat data. 28 mai 1985 a devenit 29 mai peste regiunea întunecată şi furtunoasă care e în noaptea asta vestul Illinoisului; fermieri cu spinarea frântă de muncă dorm buştean dedesubt şi-şi visează visele lor încâlcite şi cine ştie ce s-ar putea mişca în hambarele lor şi în pivniţele şi tarlalele lor în timp ce fulgerul păşeşte şi tunetul glăsuieşte? Nimeni nu ştie aceste lucruri; nu ştiu decât că puterea s-a dezlănţuit în noapte şi că văzduhul e înnebunit de înaltele voltaje ale furtunii.

Dar clopoţei răsună la opt mii de metri înălţime, în timp ce avionul răzbate iar în cer deschis, în timp ce înaintarea îi devine din nou stabilă; sunt clopoţei, este clopoţelul, în timp ce Ben Hanscom doarme; şi, în timp ce doarme, zidul dintre trecut şi prezent dispare complet, iar el se rostogoleşte în urmă prin ani ca un om care cade într-un puţ adânc – Navigatorul Timpului*, poate, al lui Wells, căzând cu o treaptă de fier ruptă în mână, tot mai jos spre ţara Mormolocilor, unde maşinile bubuie iar şi iar în tunelurile nopţii. E anul 1981, e 1977,1969; şi deodată iată-l aici, aici în iunie 1958; lumina bogată a verii scaldă totul şi, pe sub pleoapele adormite, pupilele lui Ben Hanscom se contractă la comanda creierului său care visează, care nu mai vede întunericul aşternut peste statul Illinois, ci lumina strălucitoare a soarelui unei zile de iunie în Derry, Maine, cu douăzeci şi şapte de ani în urmă.*

Clopoţei.
Clopoţelul.
Şcoala.
Şcoala s-a…
Şcoala s-a…

2

sfârşit!

Sunetul clopoţelului zornăia necontenit în lungul coridoarelor şcolii din Derry, o clădire mare din cărămidă ce se înălţa pe Jackson Street, iar la auzul său copiii din clasa a cincea în care învăţa şi Ben Hanscom scoseseră un chiot spontan – iar doamna Douglas, îndeobşte cea mai severă dintre profesoare, nu făcu niciun efort să-i potolească. O fi ştiut că era imposibil.

— Copii! strigă ea când rumoarea se stinse. Puteţi să fiţi atenţi încă un ultim moment?

Acum în clasă se răspândi un murmur de sporovăială agitată, amestecată cu câteva gemete. Doamna Douglas ţinea în mână carnetele de note.

— Zău că sper c-am trecut! îi ciripi Sally Mueller lui Bev Marsh, care stătea pe rândul de alături.

Sally era isteaţă, drăguţă, vioaie. Bev era şi ea drăguţă, dar pe faţa ei nu se vedea nici pic de vioiciune în acea după-amiază, chiar dacă era ultima zi de şcoală. Şedea privindu-şi posomorâtă pantofii ieftini. Pe un obraz avea o vânătaie îngălbenită, în curs de dispariţie.

— Mi se rupe dac-am trecut sau nu, răspunse Bev.

Sally strâmbă din nas. Domnişoarele nu folosesc un asemenea limbaj, dădea de înţeles grimasa ei. Apoi se întoarse spre Greta Bowie. Probabil că numai tulburarea de a fi auzit clopoţelul anunţând sfârşitul unui alt an de şcoală o făcuse pe Sally să uite de sine şi să-i vorbească lui Beverly, îşi spuse Ben. Sally Mueller şi Greta Bowie proveneau amândouă din familii bogate, cu case pe West Broadway,

câtă vreme Bev venea la şcoală dintr-unul dintre blocurile alea de apartamente jegoase de pe Lower Main Street. Lower Main Street şi West Broadway nu erau despărţite decât de trei kilometri, dar până şi un puşti ca Ben ştia că distanţa reală era comparabilă cu cea dintre Pământ şi planeta Pluto. Tot ce aveai de făcut era să te uiţi la puloverul ei ieftin, la fusta prea mare, căpătată probabil de la Armata Salvării, şi la mocasinii scâlciaţi, ca să ştii cât de departe erau una de alta. Dar Ben o plăcea totuşi mai mult pe Beverly – *mult* mai mult. Sally şi Greta aveau haine frumoase, şi bănuia că îşi ondulează părul sau şi-l fac permanent sau cam aşa ceva o dată pe lună, însă nu credea că asta schimbă în vreun fel adevărul. Puteau ele să-şi facă părul permanent o dată pe zi, că tot o pereche de mucoase încrezute erau.

Pe Beverly o găsea mai drăguţă… Şi *mult* mai frumoasă, deşi nici într-un milion de ani n-ar fi îndrăznit să-i spună una ca asta. Şi totuşi, uneori, în puterea iernii, când lumina de afară părea galben-somnoroasă, ca o pisică încovrigată pe sofa, când doamna Douglas torcea înainte despre matematici (cum se face împărţirea printr-un împărţitor mai mare decât 12, sau cum se găseşte numitorul comun a două fracţii pentru a le putea aduna), sau citea întrebările din *Shining Bridges*, ori vorbea despre zăcămintele de cositor din Paraguay, în zilele acelea când părea că şcoala nu o să se mai sfârşească niciodată şi când părea că asta nici nu prea conta, pentru că afară întreaga lume era o mocirlă… în zilele acelea Ben se uita uneori cu coada ochiului la Beverly, pândindu-i faţa, iar inima îl durea cu disperare şi totodată îi devenea oarecum mai plină. Bănuia că făcuse o pasiune pentru ea sau era îndrăgostit, şi de asta se gândea la Beverly întotdeauna când The Penguins cântau la radio „Înger pământesc – draga mea dragă / te iubesc tot timpul…” Mda, era o prostie, sigur că da, fleşcăită ca un şerveţel folosit, dar era bine, pentru că nu avea s-o spună niciodată. Se gândea că băieţilor graşi nu li se îngăduie să

iubească fetele drăguţe decât în taină. Dacă ar fi spus cuiva ce simţea (dar nici n-avea cui să-i spună), persoana aceea probabil c-ar fi râs până o lovea un atac de cord. Iar dacă i-ar spune vreodată lui Beverly, fie ar fi râs şi ea (ceea ce era rău), fie ar fi scos horcăieli de scârbă (ceea ce era şi mai rău).

— Acum vă rog să vă ridicaţi în picioare imediat ce vă strig numele. Paul Anderson… Caria Bordeaux… Greta Bowie… Calvin Clark… Cissy Clark…

În timp ce erau strigaţi pe nume, elevii de clasa a cincea ai doamnei Douglas veneau în faţă unul câte unul (cu excepţia gemenilor Clark, care merseră împreună ca de obicei, ţinându-se de mână, imposibil de deosebit decât prin lungimea părului lor blond, aproape alb, şi prin faptul că ea purta rochie, iar el blugi), îşi luau carnetele de note în culoarea pieii de căprioară, cu steagul american şi Legământul de Credinţă în faţă şi Tatăl Nostru în spate, şi ieşeau din clasă ca anesteziaţi… După care tropăiau pe culoar spre locul unde uşile mari de la intrare fuseseră deschise. Iar apoi pur şi simplu fugeau afară în soarele verii şi dispăreau: unii pe biciclete, alţii zburdând, unii călărind cai nevăzuţi şi plesnindu-se cu palmele pe şolduri, imitând astfel ropotul copitelor, alţii cu braţele aruncate unul peste umerii celuilalt, cântând „Ai mei ochi văzut-au strălucirea şcolii în flăcări” pe melodia de la „Imnul de luptă al Republicii”

— Marcia Fadden… Frank Frick… Ben Hanscom…

Se ridică, furând o ultimă privire spre Beverly Marsh, ca să o aibă amintire pe tot timpul verii (sau cel puţin aşa credea el atunci), şi înainta spre catedra doamnei Douglas, un băieţandru de unsprezece ani cu o poponeaţă cam de mărimea statului New Mexico – zisa poponeaţă, împachetată într-o pereche de blugi noi oribili care aruncau săgeţi mici de lumină din capsele de aramă şi *făceau fşşt-fşşt-fşşt* după cum i se frecau una de alta coapsele grase. Şoldurile i se balansau ca ale unei fete. Stomacul se legăna

dintr-o parte în alta. Purta o cămaşă groasă şi largă, deşi era o zi călduroasă. Aproape întotdeauna purta cămăşi groase, pentru că îi era grozav de ruşine cu pieptul lui, şi aşa îi fusese începând din prima zi de şcoală de după vacanţa de Crăciun, când venise cu una dintre cămăşile Ivy League noi pe care i le dăduse mama sa, dar Belch Huggins, dintr-a şasea, croncănise: „Hei, băieţi! Ia uitaţi ce i-a adus Moş Crăciun lui Ben Hanscom! O pereche mare de ţâţişoare!” Belch aproape leşinase de deliciul propriului banc. Alţii râseseră la rândul lor – printre ei şi câteva fete. Dacă în clipa aceea s-ar fi căscat în faţa lui o gaură ducând sub pământ, Ben ar fi sărit în ea fără un sunet… Sau poate cu un abia auzit murmur de recunoştinţă.

Din ziua aceea nu mai purta decât cămăşi groase. Avea patru – paraşuta maro, paraşuta verde şi cele două paraşute albastre. Era una dintre puţinele privinţe în care reuşise să-i reziste mamei sale, una dintre puţinele dâre pe care le simţise silit, în copilăria sa mai mult benignă, să le tragă în praf. Dacă ar fi văzut-o şi pe Beverly Marsh că râde alături de ceilalţi, în ziua aceea, ar fi murit pe loc.

— A fost o plăcere să te am în clasă anul ăsta, Benjamin, spuse doamna Douglas în timp ce-i dădea carnetul de note.

— Mulţumesc, doamnă Douglas.

Un falset batjocoritor pluti de undeva din spatele clasei:

— Mul-ciu-meee, doa’nă Dougwiss.

Era Henry Bowers, bineînţeles. Henry era cu Ben în clasa a cincea în loc să fie într-a şasea cu prietenii săi, Belch Huggins şi Victor Criss, pentru că rămăsese repetent cu un an în urmă. Ben bănuia că Bowers va rămâne iar repetent. Numele său nu fusese strigat când doamna Douglas înmânase carnetele, şi asta însemna bucluc. Pe Ben îl neliniştea treaba asta, pentru că, dacă Henry rămânea iar, Ben însuşi era în parte răspunzător… Iar Henry ştia asta.

În cursul tezelor finale ale anului, din săptămână anterioară, doamna Douglas îi mutase prin clasă la întâmplare, trăgându-le numele dintr-o pălărie pusă pe

catedră. Ben ajunsese să stea lângă Henry Bowers în ultimul rând. Ca de obicei, Ben îşi înconjurase foaia cu braţul şi se aplecase peste ea, simţind apăsarea oarecum liniştitoare a burţii în pupitru şi lingându-şi din când în când creionul ca să-i vină inspiraţia.

Cam pe la jumătatea tezei de marţi, care se întâmplase să fie la matematică, o şoaptă plutise peste culoarul dintre bănci până la Ben. Era tot atât de scăzută, de nepăsătoare şi de expertă precum şoapta unui puşcăriaş veteran dând mai departe un mesaj în curtea de plimbare a închisorii.

— Dă-mi şi mie să copiez!

Ben privise la stânga, drept în ochii negri şi furioşi ai lui Henry Bowers. Henry era un băiat mare, chiar şi pentru cei doisprezece ani ai lui. Avea braţele şi picioarele vânjoase de muşchii antrenaţi la fermă. Tatăl lui, despre care toţi spuneau că e nebun, îşi extinsese puţin proprietatea în capătul Kansas Street, aproape de limita oraşului Newport, iar Henry petrecea cel puţin treizeci de ore pe săptămână prăşind, plivind, sădind, scoţând pietroaiele, tăind lemne şi secerând, dacă era ceva de secerat.

Părul lui Henry era tuns foarte scurt, rebel la înfăţişare, lăsând să i se vadă printre fire albul scalpului. Îşi ungea freza cu gel dintr-un tub pe care îl purta mereu în buzunarul din faţă al blugilor şi, ca atare, părul de deasupra frunţii îi arăta întocmai ca dinţii unei maşini de tuns iarba. Un miros de sudoare şi gumă Juicy Fruit plutea întotdeauna în jurul lui. La şcoală purta o jachetă roz de motociclist, cu un vultur pe spate. Odată, la şcoală, unul din clasa a patra fusese destul de necugetat ca să râdă de jacheta lui. Henry se întorsese spre micul înfumurat, mlădios ca o nevăstuică şi iute ca o viperă, şi-i pompase două cu pumnul mânjit de muncă. Înfumuratul rămăsese fără trei dinţi din faţă. Henry se alesese cu o vacanţă de două săptămâni. Ben sperase, cu nădejdea imprecisă şi totuşi arzătoare a celor călcaţi în picioare şi terorizaţi, că Henry va fi exmatriculat, nu suspendat. Nici vorbă de aşa

noroc. Iarba rea nu piere. Odată încheiată perioada de suspendare, Henry revenise fudul în curtea şcolii, mirosind a nenorocire în jacheta sa roz de motociclist, cu părul ceruit atât de gros, încât părea să-i răcnească din ţeastă. Ambii ochi purtau urmele umflate şi colorate ale bătăii pe care i-o administrase tatăl său nebun pentru că „s-a bătut în curtea şcolii”. Semnele bătăii se şterseseră până la urmă; pentru copiii care erau nevoiţi însă, într-un fel sau altul, să coexiste cu Henry în Derry, lecţia nu se şterse. Din câte ştia Ben, de atunci nimeni nu mai scosese o vorbă despre jacheta roz de motociclist, cu vultur pe spate, a lui Henry.

Când îi şoptise sumbru lui Ben să-l lase să copieze, trei gânduri îi trecuseră acestuia ca fulgerul prin minte – care era atât de suplă şi iute pe cât de obez îi era trupul – în interval de câteva secunde.

Primul era acela că, dacă doamna Douglas o să-l prindă pe Henry furând răspunsurile de pe foaia lui, amândoi vor primi zero pe lucrare. Al doilea, că, dacă nu-l lăsa pe Henry să copieze, acesta aproape sigur îl va prinde după ore şi-i va administra *lui* legendarul pumn, probabil cu Huggins ţinându-l de un braţ şi Criss de celălalt.

Acestea era gândurile unui copil, nimic surprinzător, pentru că *era* copil. Al treilea şi cel din urmă gând însă era mai sofisticat – aproape adult.

S-ar putea să mă prindă, bine. Dar poate aş reuşi să mă ţin la o parte din calea lui în ultima săptămână de şcoală. Sunt aproape sigur că pot, dacă încerc. Şi, până trece vara, o să uite, cred. Mda. E destul de prost. Dacă nu ia teza asta, probabil că iar rămâne repetent. Şi, dacă rămâne, eu o să i-o iau înainte. N-o să mai fiu cu el în clasă… Am să merg în treapta întâi înaintea lui. Aş… aş putea să scap.

— Dă să copiez, şopti iarăşi Henry.

Ochii săi negri erau acum aprinşi, poruncitori. Ben clătină din cap şi îşi strânse şi mai tare braţul în jurul colii de hârtie.

— Pun eu mâna pe tine, grasule, şopti Henry, puţin mai tare de astă dată.

Până acum hârtia îi rămăsese albă ca zăpada, cu excepţia numelui. Era disperat. Dacă pica la examene şi rămânea iar repetent, taică-său avea să-l omoare în bătaie.

— Lasă-mă să copiez, c-o-ncurci!

Ben clătină din nou capul, cu obrajii tremurându-i. Era speriat, dar şi hotărât. Îşi dădu seama că, pentru prima oară în viaţa lui, se angajase în mod conştient într-o anume acţiune, iar asta îl speria de asemenea, deşi nu ştia exact de ce – aveau să treacă mulţi ani până să înţeleagă faptul că sângele rece cu care îşi făcuse socotelile, calcularea atentă şi pragmatică a consecinţelor, cu interferenţele ei de maturitate în devenire, îl înspăimântaseră mai mult chiar decât Henry. Pe Henry putea să-l fenteze. Maturitatea, când probabil va gândi astfel aproape tot timpul, va pune mâna pe el până la urmă.

— Vorbeşte cineva acolo-n spate? întrebase atunci, foarte desluşit, doamna Douglas. Dacă da, vreau să înceteze *chiar acum.*

În următoarele zece minute domnise tăcerea; capetele tinere rămăseseră aplecate studios peste foile de teză ce miroseau a cerneală violetă aromată, după care şoapta lui Henry plutise iarăşi peste spaţiul dintre bănci, subţire, abia auzită, înfiorătoare în certitudinea calmă a promisiunii:

— Eşti mort, grasule!

3

Ben îşi luă carnetul de note şi evadă, recunoscător zeilor care au grijă de băieţii graşi în vârstă de unsprezece ani, pentru că Henry Bowers nu avusese voie să iasă primul din clasă, conform ordinii alfabetice, astfel ca să-l pândească pe Ben afară.

Nu fugi pe culoar cum făcuseră ceilalţi copii. *Putea* să fugă, şi încă destul de repede pentru un băiat de proporţiile

lui, dar era conştient cât de comic arăta când o făcea. Merse totuşi cu paşi grăbiţi şi ieşi din holul răcoros, mirosind a cărţi, în soarele strălucitor de iunie. Rămase un moment cu chipul întors în lumină, mulţumindu-i pentru căldura ei şi libertatea lui. Până în septembrie mai era un milion de ani. O fi spus altfel calendarul, dar ceea ce spunea calendarul era o minciună. Vara avea să fie mult mai lungă decât suma zilelor ei şi îi aparţinea lui. Se simţea înalt cât Turnul de Apă şi lat cât tot oraşul.

Cineva îl îmbrânci – îl îmbrânci tare. Gândurile plăcute la vara ce i se aşternea înainte fură alungate din mintea lui Ben, în timp ce se clătina disperat să-şi păstreze echilibrul pe marginea treptelor de piatră. Apucă balustrada metalică la timp ca să scape de o căzătură păcătoasă.

— Dă-te din calea mea, băi butoi de maţe.

Era Victor Criss, cu părul pieptănat peste cap în stil Elvis lucind de briantină. O luă în jos pe trepte şi de-a lungul zidului spre poarta din faţă, cu mâinile în buzunarele blugilor, gulerul cămăşii întors în sus ca o glugă şi clemele de pe ghetele inginereşti clănţănind.

Ben, cu inima încă bătându-i repede din cauza sperieturii, văzu că Belch Huggins stătea de cealaltă parte a străzii, pufăind dintr-un chiştoc. Ridică o mână spre Victor şi-i pasă ţigara când acesta ajunse lângă el. Victor trase un fum, îi înapoie chiştocul lui Belch, apoi arătă spre locul unde stătea Ben, aflat acum la jumătatea scării. Spuse ceva şi amândoi pufniră. Chipul lui Ben se înroşi mocnit. Întotdeauna îţi veneau de hac. Parcă aşa îi era scris.

— Îţi place locu-ăsta aşa de mult c-o să stai aici toată ziua? întrebă o voce lângă umărul lui.

Ben se întoarse, iar obrajii i se încinseră şi mai tare. Era Beverly Marsh, cu părul ei castaniu-roşcat ca un nor ameţitor în jurul capului şi peste umeri şi ochii de un fermecător verde-cenuşiu. Puloverul ei, cu mânecile trase până la coate, era destrămat la gât şi aproape la fel de lăbărţat ca şi cămaşa groasă a lui Ben. Prea lăbărţat, cu

siguranţă, ca să poţi spune dacă avea deja oarece instalaţii pe piept, dar lui Ben nu-i păsa; când te-apucă dragostea înainte de pubertate, îţi poate veni în valuri atât de limpezi şi puternice, încât nimeni nu-i în stare să-i înfrunte cerinţele, iar Ben nu făcu acum niciun efort în acest sens. Pur şi simplu se lăsă biruit. Se simţea prosteşte, dar şi exaltat, şi mizerabil de stingherit, cum în viaţa lui nu mai fusese… Şi totuşi se simţea binecuvântat. Emoţiile acestea fără nădejde se contopiră într-un amestec îmbătător ce-l făcea să se simtă şi ameţit, şi vesel.

— Nu, cârâi el. N-aş crede.

Un rânjet larg i se întinse pe faţă. Ştia cât de idiot trebuie că arată, dar nu părea să şi-l poată reţine.

— Păi, bine. Fiindcă şcoala s-a terminat, cum ştii. Slavă Domnului.

— Vacanţă…

Alt cârâit. Trebui să-şi dreagă glasul, iar roşeaţa i se înteţi.

— Vacanţă plăcută, Beverly!

— Şi ţie, Ben. Ne vedem anu’ viitor.

Fata coborî repede treptele, iar Ben văzu totul cu ochiul lui de îndrăgostit: materialul viu colorat al fustei, tresăltările părului roşu pe spatele puloverului, tenul lăptos, o mică tăietură în curs de vindecare pe partea dinapoi a unei pulpe şi (dintr-un oarecare motiv, aceasta din urmă îi provocă un nou val de sentimente care-l străbătură cu atâta tărie, încât trebui să se agaţe iar de balustradă; sentimentul era uriaş, nedesluşit, foarte scurt din fericire; poate un semnal sexual, fără înţeles pentru trupul lui, în care glandele endocrine dormeau încă fără vise, şi totuşi la fel de orbitor ca fulgerul unei furtuni de vară) o brăţară aurie strălucitoare pe care o purta pe glezna dreaptă chiar deasupra pantofului, făcându-i cu ochiul sub razele soarelui.

De pe buzele-i amorţite îi scăpă un sunet – un fel de sunet. Coborî treptele ca un bătrân nevolnic şi se opri la

baza lor, uitându-se după ea până coti la stânga şi dispăru după gardul viu înalt ce despărţea curtea şcolii de trotuar.

4

Rămase acolo doar o clipă, după care, în timp ce copiii continuau să şiroiască pe lângă el în grupuri iuţi, ţipând, îşi aminti de Henry Bowers şi se grăbi să dea colţul clădirii. Traversă terenul de joacă al copiilor mici, trecându-şi degetele peste lanţurile leagănelor ca să le facă să clincăne şi păşind peste şotroane. Ieşi pe poarta mult mai mică ce dădea în Charter Street şi o luă spre stânga, fără o singură privire în urmă, către hardughia de cărămizi unde îşi petrecuse majoritatea zilelor săptămânii în ultimele nouă luni. Îndesă carnetul de note în buzunarul de la spate şi începu să fluiere. Purta o pereche de adidaşi, dar, din câte îşi putea da seama, tălpile lor nu atinseseră nicio clipă trotuarul cale de vreo opt cvartale.

Şcoala se terminase imediat după prânz; mama lui nu avea să fie acasă cel puţin până la şase, pentru că vinerea, după muncă, se ducea direct la Shop’n Save. Tot restul zilei îi aparţinea.

Coborî în McCarron Park şi şezu o vreme sub un copac, şoptind doar din când în când „O iubesc pe Beverly Marsh”, simţindu-se cu capul tot mai uşor şi mai romantic de fiecare dată când o spunea. La un moment dat, când o ceată de băieţi se abătu prin parc şi ei începură să aleagă echipele pentru un meci de baseball, şopti de două ori cuvintele „Beverly Hanscom”, şi trebui apoi să-şi îngroape faţa în iarbă până i se răcoriră obrajii aprinşi.

Puţin după aceea se ridică şi străbătu parcul spre Costello Avenue. O plimbare cale de încă cinci străzi avea să-l ducă la Biblioteca Publică – despre care bănuia că îi fusese tot timpul adevărata destinaţie. Aproape ieşise din parc, când un elev din clasa a şasea, pe nume Peter Gordon, îl văzu şi răcni:

— Băi, ţâţe! Vrei să joci? Avem nevoie de cineva pe dreapta!

Urmă o explozie de hohote. Ben scăpă de ea cât putu de repede, adunându-şi gâtul în guler ca o broască ţestoasă retrăgându-se în carapace.

Totuşi, una peste alta, se socotea norocos; altă dată băieţii s-ar fi putut lua după el, poate doar ca să-l pună pe fugă, poate să-l dea de-a dura prin noroi ca să vadă dacă plânge. Azi însă erau prea absorbiţi să dea drumul la joc – discutau cu aprindere dacă puteai sau nu să foloseşti degetele sau să dai cu banul când alegeai bâta pentru primele trageri, care echipă va primi ultimele garantate, tot tacâmul. Ben îi lăsă bucuros pradă acelor operaţiuni aproape oculte care precedau primul meci al verii şi îşi văzu de drum.

Trei străzi mai încolo, pe Costello Avenue, dibui ceva interesant, poate chiar folositor, sub gardul viu din faţa unei case. Prin ruptura unei pungi vechi de hârtie lucea ceva de sticlă. Cu piciorul, Ben trase punga mai aproape. Părea că într-adevăr dăduse norocul peste el. Înăuntru erau patru sticle mari de sifon şi patru de bere. Cele mari valorau câte cinci cenţi fiecare, iar cele de Rheingold câte doi cenţi. Douăzeci şi opt de cenţi sub gardul cine ştie cui, aşteptând doar să vină să-i înhaţe de acolo vreun puşti. Vreun puşti *norocos*.

— Asta-s eu, spuse Ben fericit, fără nici cea mai vagă idee ce surprize îi mai rezerva restul zilei.

O luă iarăşi din loc, ţinând punga de fund ca să nu se rupă de tot. Costello Avenue Market era după primul colţ în josul străzii, iar Ben intră acolo. Schimbă sticlele pe bani şi cea mai mare parte din bani pe dulciuri.

Se opri la fereastra magazinului de zaharicale ieftine, arătând cu degetul, încântat ca întotdeauna de zgomotul pe care-l scotea uşiţa glisantă când vânzătorul o împingea prin şănţuleţul ei cu rulmenţi. Ceru cinci acadele roşii şi cinci negre, zece cutiuţe cu bere de rădăcini (două la un cent),

de cinci cenţi o fâşie cu dropsuri (cinci la rând, cinci rânduri pe o fâşie de cinci cenţi, şi le mâncai direct din hârtie), un pachet de Likem Ade şi un pachet de capse dulci pentru pistolul său de acasă.

Ben ieşi cu o punguţă de hârtie cafenie plină cu dulciuri în mână şi patru cenţi în buzunarul din faţă al blugilor săi noi. Privi la punga cafenie cu povara ei de zaharicale şi deodată un gând încercă să iasă la lumină

(dacă mai mănânci aşa, Beverly Marsh n-o să se uite niciodată la tine), dar era un gând neplăcut, aşa că îl alungă. Cu destulă uşurinţă: era un gând obişnuit să fie alungat.

Dacă l-ar fi întrebat cineva „Ben, te simţi singur?” s-ar fi uitat la acel cineva sincer surprins. Întrebarea nu-i trecuse niciodată prin minte. Nu avea niciun prieten, dar avea cărţile şi visurile lui; avea modelele sale Revell; avea un set gigantic de Lincoln Logs şi construia cu ele tot felul de chestii. Mama sa exclamase odată că aceste case din Lincoln Logs ale lui Ben arătau mai bine decât unele adevărate care se făceau după proiect. Mai avea şi un Set Constructor bunicel. Spera să primească Super Setul de ziua lui, în octombrie. Cu acela putea fabrica un ceas care chiar să arate ora şi o maşină cu angrenaje adevărate înăuntru. Singur? ar fi putut întreba la rândul lui, buimăcit de-a binelea. Hmm? Ce?

Un copil orb din naştere nici măcar nu ştie că este orb până nu îi spune cineva. Şi nici măcar atunci nu are decât o idee pur teoretică despre ceea ce înseamnă orbirea; doar cei care au apucat să vadă pricep cu adevărat situaţia. Ben Hanscom nu avea simţul singurătăţii, pentru că niciodată nu fusese altfel decât singur. Dacă această condiţie ar fi fost nouă sau mai precis conturată, ar fi putut-o înţelege, dar singurătatea îi cuprindea întreaga viaţă, ba încă îi şi depăşea limitele. Pur şi simplu *era* acolo, asemenea degetului său mare dublu-articulat sau micii ciobituri

caraghioase dintr-un dinte său din faţă, crestătura aceea mică peste care începea să-şi treacă limba când era nervos.

Beverly era un dulce vis; acadelele erau o dulce realitate. Zahărul era prietenul lui. Aşa că spuse gândului străin să facă paşi, şi acesta o şterse repede, fără mult tărăboi. Iar între Costello Avenue Market şi bibliotecă înfulecă toate dulciurile din pungă. Voia sincer să păstreze capsele dulci pentru diseară, când se va uita la televizor – îi plăcea să le încarce una câte una, în patul micului pistol din plastic, îi plăcea să audă ţăcănitul primitor al micului arc dinăuntru, şi cel mai mult îi plăcea să şi le tragă în gură una câte una, ca un copil care se sinucide cu bomboane. Diseară la televizor era *Whirlybirds*, cu Kenneth Tobey în rolul neînfricatului pilot de elicopter, şi *Dragnet*, unde cazurile erau adevărate, dar numele fuseseră schimbate pentru a-i proteja pe cei nevinovaţi, şi filmul său poliţist favorit, *Highway Patrol*, cu Broderick Crawford în rolul agentului rutier Dan Matthews. Broderick Crawford era eroul personal al lui Ben. Broderick Crawford era *rapid*, Broderick Crawford era *rău*, Broderick Crawford n-o lua în barbă absolut de la nimeni… Şi, minunea-minunilor, Broderick Crawford era gras.

Ajunse la colţ şi traversă spre Biblioteca Publică. De fapt aceasta era compusă din două clădiri – vechiul corp de piatră în faţă, construit cu bani câştigaţi pe cherestea în 1890, şi noua aripă de gresie înălţată în spate, care găzduia Biblioteca pentru Copii. Biblioteca pentru Adulţi şi cea a copiilor erau legate printr-un coridor de sticlă.

Atât de aproape de centrul oraşului, Kansas Street avea sens unic, aşa că Ben privi doar într-o direcţie – la dreapta – înainte de a traversa. Dacă s-ar fi uitat la stânga, ar fi avut un şoc serios. Căci, la umbra unui uriaş stejar bătrân de pe gazonul din faţa Primăriei Derry, cu un cvartal mai în jos, se aflau Belch Huggins, Victor Criss şi Henry Bowers.

5

— Hai pe el, Hank.

Victor aproape gâfâia.

Henry îl privea pe puţoiul ăla mic şi gras trecând grăbit strada, cu burta tresăltându-i, cu părul lipit de ţeastă bâţâindu-i-se înainte şi înapoi, dând din cur ca o fată, în blugii lui cei noi. Aprecie distanţa dintre ei trei – aflaţi aici pe peluza Casei Comunitare – şi Hanscom şi pe cea dintre Hanscom şi siguranţa bibliotecii. Se gândi că poate l-ar fi prins înainte de a ajunge înăuntru, dar s-ar fi putut ca Hanscom să înceapă să ţipe. N-ar fi trecut de rondul cu panseluţe. Dar, dacă trecea, putea interveni vreun adult, iar Henry n-avea chef de asemenea intervenţii. Cătţeaua de Douglas îi spusese că picase şi la engleză, şi la matematică. Îl va trece, promisese ea, dar asta avea să-l coste patru săptămâni de dres busuiocul pe timpul verii. Henry ar fi preferat să rămână repetent. Dacă repeta clasa, taică-său nu-l bătea decât o dată. Cu Henry dus la şcoală patru ore pe zi în cel mai plin sezon al fermei, bătrânul era în stare să-l bată de zece ori, poate chiar şi mai mult. Se resemnase cu acest viitor sumbru numai pentru că avea de gând să-i paseze totul poponarului ăstuia grăsun chiar azi după-amiază.

Cu dobândă. Cu vârf şi îndesat.

— Mda, haidem, spuse Belch.

— Aşteptăm să iasă.

Îl priviră pe Ben deschizând una dintre marile uşi duble şi intrând, după care se aşezară, fumară şi spuseră bancuri cu comis-voiajori, aşteptând.

Până la urmă avea să iasă, Henry ştia. Iar, când va ieşi, Henry avea de gând să-l facă să-i pară rău că s-a născut vreodată.

6

Ben iubea biblioteca.

Îndrăgea răcoarea ei, chiar şi în cea mai caldă zi a unei lungi veri fierbinţi; îi plăcea liniştea ei murmurândă, spartă doar de şoapte ocazionale, zgomotul înfundat al bibliotecarului ştampilând cărţi şi fişe sau foşnetul paginilor întoarse în Sala de lectură, unde-şi făceau veacul bătrânii, citind ziare ce fuseseră cusute de vergele lungi. Iubea calitatea luminii ce pătrundea pieziş prin ferestrele înalte şi înguste, după-amiaza, sau ardea în băltoace leneşe proiectate de globurile agăţate în şir, în serile de iarnă când afară şuiera vântul. Îi plăcea mirosul cărţilor – o mireasmă de mirodenii, ireală, ca de basm. Umbla uneori printre rafturile cu volume pentru adulţi, privind la miile de cărţi şi imaginându-şi o lume de vieţi înăuntrul fiecăreia, la fel cum se plimba câteodată pe strada lui în crepusculul aprins şi fumuriu-ceţos de octombrie târziu, cu soarele doar cât o mică linie portocaliu-mohorâtă la orizont, închipuindu-şi vieţile duse înapoia tuturor ferestrelor – oameni râzând sau certându-se, aranjând florile sau hrănind copii, ori animale, ori propriile lor chipuri în timp ce priveau la televizor. Îi plăcea cum era încălzit culoarul de sticlă ce lega Biblioteca pentru Copii de clădirea veche, încălzit chiar şi iarna, doar dacă ultimele câteva zile nu fuseseră noroase; doamna Starrett, bibliotecara-şefă de la secţia pentru copii, îi spunea că asta se datorează unui fenomen numit efect de seră. Pe Ben îl încântase ideea. Peste ani de zile, avea să construiască aprig discutatul centru de comunicaţii al BBC-ului din Londra, iar disputele puteau face prăpăd încă o mie de ani de atunci încolo, şi totuşi nimeni nu avea să ştie (cu excepţia lui Ben însuşi) că acel centru de comunicaţii nu era altceva decât coridorul de sticlă al Bibliotecii Publice din Derry aşezat pe verticală. La fel de mult îi plăcea şi Biblioteca pentru Copii, deşi nu avea nimic din farmecul umbros pe care-l găsea în vechea bibliotecă, cu globurile şi scările ei de fier curbate, prea înguste ca să treacă pe ele două persoane – una trebuia întotdeauna să rămână în urmă. Biblioteca pentru Copii era luminoasă şi însorită,

puţin cam zgomotoasă, în ciuda inscripţiilor „HAI SĂ FACEM LINIŞTE, VREŢI?” instalate peste tot. Cea mai mare parte a zarvei se auzea de obicei din Colţul Ursuleţului Pooh, unde copiii mici se duceau să se uite la cărţi cu poze. Azi, când Ben intră, acolo tocmai începuse ora poveştilor. Miss Davies, drăguţa bibliotecară tânără, citea *Cei trei iezi bosumflaţi*.

— *Cine face tropa-trop pe podeţul meu?*

Miss Davies vorbea cu vocea joasă, mârâită, a personajului din poveste. Câţiva dintre micuţi îşi acoperiră gura cu mâinile şi chicotiră, dar cei mai mulţi o priveau solemni, acceptând glasul acesta la fel cum acceptaseră şi glasurile din visele lor, iar ochişorii lor gravi reflectau eterna fascinaţie a basmului; i se va veni de hac monstrului… sau se va ospăta?

Afişe viu colorate erau prinse pretutindeni. Aici, un copil cuminte din desene animate se spăla pe dinţi până ce gura îi era plină de spumă ca botul unui câine turbat; colo, un copil rău din desene animate fuma (CÂND VOI CREŞTE MARE VREAU SĂ FIU BOLNAV TARE, LA FEL CA TĂTICUL, scria dedesubt); dincolo, o fotografie minunată alcătuită dintr-un miliard de mici puncte luminoase strălucind în întuneric. Motoul de sub ea spunea:

„O SINGURĂ IDEE APRINDE O MIE DE LUMÂNĂRI
Ralph Waldo Emerson”

Se vedeau invitaţii să ÎNCERCAŢI EXPERIENŢA DE A FI CERCETAŞ. Un afiş avansa ideea conform căreia CLUBUL FETELOR DE ASTĂZI PREGĂTEŞTE FEMEILE DE MÂINE. Se găseau formulare de semnături pentru softball şi formulare de semnături pentru Teatrul Copiilor de la Casa Comunitară. Şi, fireşte, un anunţ invitându-i pe cei mici la PROGRAMUL LECTURILOR DE VARĂ. Una dintre marile pasiuni ale lui Ben era programul lecturilor de vară.

Când iscăleai, primeai o hartă a Statelor Unite. Apoi, pentru fiecare carte pe care o citeai şi-i făceai un rezumat,

te alegeai cu abţibildul câte unui stat pe care să-l lipeşti pe hartă. Abţibildul venea completat cu păsările statului respectiv, flora, anul admiterii în Uniune şi ce preşedinţi, în cazul că ar fi existat vreunul, proveniseră din acel stat. Când le aveai pe toate patruzeci şi opt aplicate pe hartă, căpătai o carte gratis. Bună treabă! Ben plănuia să facă întocmai cum îi propunea posterul: „Nu pierdeţi vremea, semnaţi chiar azi”

Pus la vedere în mijlocul acestei orbitoare şi plăcute beţii de culori se afla un afiş simplu şi fără înfloriturі, lipit pe masa bibliotecarei – nici urmă de caricaturi sau fotografii fanteziste aici, doar litere negre pe hârtie de afiş albă, atenţionând:

„NU UITAŢI STINGEREA
7 după-amiaza
DEPARTAMENTUL POLIŢIEI DERRY”

Simpla sa vedere îi dădu lui Ben un fior. În nerăbdarea lui de a-şi lua carnetul de note, făcându-şi griji în legătură cu Henry Bowers, stând de vorbă cu Beverly şi începându-şi vacanţa de vară, uitase cu totul de stingere şi de crime.

Oamenii se contraziceau în privinţa numărului acestora, dar toată lumea era de acord că avuseseră loc cel puţin patru crime din iarnă încoace – cinci, dacă îl puneai la socoteală şi pe George Denbrough (mulţi erau de părere că moartea micului Denbrough fusese fără îndoială un soi de accident monstruos). Prima de care era toată lumea sigură era Betty Ripsom, găsită a doua zi după Crăciun în zona construcţiilor care barau Jackson Street. Fata, în vârstă de treisprezece ani, fusese mutilată şi îngheţase în pământul gloduros. Asta nu scria în ziar, nici nu era un lucru pe care vreun adult să i-l fi spus lui Ben. Pur şi simplu îl aflase din conversaţii auzite în treacăt.

Cam după trei luni şi jumătate, nu mult după ce începuse sezonul de pescuit păstrăvi, la vreo treizeci de kilometri est de Derry, un pescar îşi agăţase cârligul în ceva ce i se

păruse la început a fi un băţ. Se dovedise că era mâna, încheietura şi primii zece centimetri ai antebraţului unei fete. Acul undiţei se înfipsese în pielea dintre degetul mare şi cel arătător ale acestui groaznic trofeu.

Poliţia Statului găsise restul trupului lui Cheryl Lamonica la şaizeci şi trei de kilometri în aval, prins într-un copac ce căzuse de-a curmezişul apei în cursul iernii trecute. Doar norocul făcuse ca leşul să nu fie deversat în Penobscot şi apoi în mare, în timpul viiturilor de primăvară.

Tânăra Lamonica avea şaisprezece ani. Era din Derry, dar nu mergea la şcoală; cu trei ani în urmă adusese pe lume o fetiţă, Andrea. Ea şi fiica ei locuiau cu părinţii lui Cheryl. „Era cam sălbăticuţă câteodată, dar era o fată bună la inimă”, spusese tatăl ei, suspinând, poliţiei. „Andi tot întreabă «Unde-i mami?» şi nu ştiu ce să-i spun.”

Dispariţia fetei fusese înregistrată cu cinci săptămâni înainte de găsirea cadavrului. Ancheta poliţienească asupra morţii lui Cheryl Lamonica a început cu o supoziţie destul de logică: aceea că o asasinase unul dintre băieţii cu care umbla. Se-nvârtea cu o mulţime de băieţi. Mulţi erau de la baza aeriană de lângă Bangor. „Băieţi drăguţi, cei mai mulţi”, spusese mama victimei. Unul dintre „băieţii drăguţi” fusese un colonel de patruzeci de ani cu nevastă şi trei copii în New Mexico. Altul ispăşea o pedeapsă pentru jaf armat, în Shawshank.

Un amant, bănuia poliţia. Sau poate doar un străin. Un maniac sexual.

Dacă era un maniac sexual, se părea că are şi mania băieţilor. La sfârşitul lui aprilie, un profesor de treapta întâi, la o plimbare prin sânul naturii cu elevii săi de clasa a opta, zărise o pereche de tenişi roşii şi o pereche de pantalonaşi din catifea reiată albastră ieşind din gura unui tub de beton, pe Merit Street. Acel capăt al străzii fusese blocat cu capre de lemn. Asfaltul era spart din toamna trecută. Autostrada în extindere avea să treacă şi pe aici, în drumul ei spre Bangor.

Trupul îi aparţinuse băieţelului Matthew Clements, în vârstă de trei ani, dat dispărut de către părinţii lui doar cu o zi înainte (fotografia îi apăruse pe prima pagină în *News*, un puşti mititel şi brunet hlizindu-se obraznic în aparat, cu o şepcuţă Red Sox aşezată în vârful capului). Familia Clements locuia pe Kansas Street, tocmai în cealaltă parte a oraşului. Mama copilului, atât de împietrită de durere, încât părea că trăieşte într-un glob din sticlă, a spus poliţiei că Matty se plimba cu tricicleta în sus şi în jos pe trotuarul de lângă casa lor, aflată la colţul Kansas Street cu Kossuth. Ea se dusese să îşi pună rufele în uscător şi, când s-a uitat din nou pe fereastră după Matty, acesta dispăruse. Nu a mai văzut decât tricicleta, răsturnată pe iarba dintre trotuar şi carosabil. O roată din spate încă se mai învârtea alene. S-a oprit sub ochii ei.

Asta a fost suficient pentru Borton, şeful Poliţiei. Într-o sesiune specială a Consiliului Orăşenesc, în seara următoare, a propus stingerea la ora şapte; ideea lui a fost adoptată cu unanimitate de voturi şi s-a pus în aplicare începând de a doua zi. Copiii mici urmau să fie supravegheaţi de un „adult calificat” la orice oră din zi şi din noapte. Cel puţin aşa se arăta în articolul din cotidianul *News*. La şcoala lui Ben se ţinuse o reuniune specială, în urmă cu o lună. Şeful s-a urcat pe scenă, şi-a agăţat degetele mari în centura pistolului şi i-a asigurat pe copii că nu au de ce să se teamă câtă vreme respectă câteva reguli simple: nu staţi de vorbă cu străini, nu primiţi să vă ia cu maşina oameni pe care nu-i cunoaşteţi *bine*, nu uitaţi niciodată că poliţistul e prietenul vostru… Şi respectaţi ora de stingere.

Cu două săptămâni în urmă, un băiat pe care Ben nu-l cunoştea decât vag (învăţa în cealaltă clasă a cincea de la Derry Elementary) privise într-una dintre gurile de canal de pe Neibolt Street şi văzuse cum pluteşte ceva ce părea o grămadă de păr. Acest băiat, pe care-l chema Frankie sau Freddy Ross (sau poate Roth), ieşise să caute bunătăţi cu o

şmecherie inventată de el însuşi, o drăcie pe care o numea FABULOSUL BĂŢ CU GUMĂ. Când vorbea despre acesta îţi puteai da seama că aşa se şi gândea la el, cu litere mari (şi poate chiar luminate în neon). FABULOSUL BĂŢ CU GUMĂ era o cracă de mesteacăn cu un cocoloş mare de gumă de mestecat lipit în vârf. În timpul liber, Freddy (sau Frankie) umbla cu băţul lui prin Derry, iscodind în canale şi rigole. Uneori vedea bani – mai mult monede de un cent, dar câteodată şi de zece sau chiar de un sfert. Odată banul depistat, Frankie-sau-Freddy şi FABULOSUL BĂŢ CU GUMĂ intrau în acţiune. O împunsătură-n jos prin grătar, şi moneda era ca şi în buzunarul lui.

Ben auzise zvonuri despre Frankie-sau-Freddy şi băţul său cu gumă mult înainte ca puştiul să se bucure de o lugubră şi neaşteptată popularitate prin descoperirea cadavrului Veronicăi Grogan.

— Chiar că-i un ordinar, îi mărturisise lui Ben un băiat pe nume Richie Tozier într-o zi, la ora de lucru.

Tozier era un copil uscăţiv, cu ochelari. Ben bănuia că fără ei Tozier vedea probabil la fel de bine ca domnul Magoo; ochii săi măriţi înotau dincolo de lentilele groase într-o expresie de surprindere perpetuă. Avea şi nişte dinţi din faţă uriaşi, care-i aduseseră porecla de Castorul. Învăţa în aceeaşi clasă cu Freddy-sau-Frankie. Adăugă:

— Vâră băţu’ ăla cu gumă prin toate canalele cât e ziulica de lungă şi pe urmă noaptea mestecă guma din vârf.

— Na poftim, scârboasă chestie! exclamase Ben.

— Te c’ed, iepu’aş, făcuse graseiat Tozier, plecând.

Frankie-sau-Freddy învârtise FABULOSUL BĂŢ CU GUMĂ prin grătarul gurii de canal, crezând că a găsit o perucă. Se gândea să o pună la uscat pentru a i-o da maică-sii de ziua ei. După câteva minute, tocmai când era pe cale să se lase păgubaş, din canalul înfundat un chip ieşise la suprafaţa apei mâloase, un chip cu frunze veştede lipite de obrajii albi şi cu noroi în ochii holbaţi.

Freddy-sau-Frankie fugise acasă urlând.

Veronica Grogan învăţase în clasa a patra la Neibolt Street Church School, care era condusă de nişte oameni pe care mama lui Ben îi numea „Hristosarii” Fusese înmormântată în ziua când ar fi trebuit să împlinească zece ani.

După această întâmplare îngrozitoare, Ariene Hanscom îl chemă într-o seară pe Ben lângă ea în living-room şi se aşezară pe canapea. Luându-i mâinile într-ale ei, îl privise drept în faţă. Puţin stânjenit, Ben îi înfruntase privirea.

— Ben, spuse ea într-un târziu, tu eşti nebun?

— Nu, mamă, răspunse Ben, simţindu-se mai jenat ca oricând.

Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce era vorba. Nu-şi amintea s-o fi văzut în viaţa lui pe mama sa arătând atât de gravă.

— Nu, repetă ea ca un ecou. Cred că nu eşti.

Apoi tăcu o lungă bucată de vreme, fără să se uite la Ben, ci privind, gânditoare, afară pe fereastră. Ben se întrebă un moment dacă nu cumva uitase cu totul de el. Era o femeie încă tânără – doar treizeci şi doi de ani –, dar creşterea unui băiat de una singură îşi lăsase amprenta pe trăsăturile ei. Lucra patruzeci de ore pe săptămână în sala de ambalaj la Ţesătoriile Stark’s din Newport, iar după lucru, din cauza prafului şi scamelor, tuşea atât de mult şi atât de tare, încât Ben se speria. În nopţile acelea stătea treaz ore în şir, privind pe fereastra de lângă pat, în întuneric, întrebându-se ce s-ar alege de el dacă ea ar muri. Bănuia că atunci ar ajunge orfan. Poate avea să devină un „copil al statului” (credea că asta înseamnă că trebuie să stai cu fermierii care te pun la muncă din zori şi până-n seară), s-ar putea să fie trimis la Orfelinatul din Bangor. Încerca să îşi spună că e o prostie să-şi facă asemenea griji, dar nu-i folosea absolut la nimic. Nu numai pentru sine se îngrijora; se gândea şi la ea. Era o femeie dură mama şi insista să aibă ea ultimul cuvânt în majoritatea privinţelor, dar era o mamă bună. O iubea foarte mult.

— Ştii despre crimele alea, spuse ea, privindu-l din nou, în sfârşit.

Ben dădu din cap.

— La început oamenii au crezut că erau…

Ezită înaintea cuvântului următor, niciodată rostit în prezenţa fiului ei până atunci, dar împrejurările erau ieşite din comun, aşa că se forţă să o facă.

— … Crime sexuale. Poate au fost, poate n-au fost. Poate că s-au sfârşit, poate nu. Nimeni nu mai poate fi sigur de nimic, decât că prin oraş umblă un nebun care vânează copii, înţelegi ce-ţi spun, Ben?

Ben dădu din cap.

— Şi ştii la ce mă refer când spun că s-ar putea să fi fost crime sexuale?

Nu ştia – nu foarte exact – dar dădu iarăşi din cap. Dacă mama lui simţea că trebuie să-i vorbească despre păsări şi albine la fel ca şi de treaba cealaltă, bănuia că-i va veni să moară de jenă.

— Sunt îngrijorată pentru tine, Ben. Sunt îngrijorată că nu mă ocup destul de tine.

Ben se foi şi nu zise nimic.

— Stai mult timp singur. Prea mult, cred. Trebuie…

— Mama…

— Taci când îţi vorbesc, ceru ea, iar Ben tăcu. Trebuie să fii atent, Benny. Vine vara şi nu vreau să-ţi stric vacanţa, dar trebuie să ai grijă. Vreau să fii acasă la ora cinei în fiecare zi. La ce oră luăm cina?

— La şase.

— Ora exactă! Aşa că ascultă ce-ţi spun: dacă pun masa şi torn laptele şi nu-l văd pe Ben spălându-se pe mâini la chiuvetă, am să mă duc drept la telefon, sun la poliţie şi te dau dispărut, înţelegi ce-ţi spun?

— Da, mama.

— Şi mă crezi că vorbesc foarte serios?

— Da.

— Probabil s-ar dovedi că am făcut-o degeaba, dacă va trebui s-o fac. Ştiu ce fac băieţii şi uită de trecerea timpului. Ştiu că se cufundă în jocurile şi planurile lor din vacanţa de vară – urmăresc albinele înapoi la stup, sau bat mingea, sau aruncă la ţintă, sau mai ştiu eu ce. După cum vezi, am o vagă idee despre ce anume faceţi tu şi prietenii tăi.

Ben încuviinţă sobru, gândindu-se că, dacă nu ştia că el n-are prieteni, probabil că nu ştia mai nimic din câte credea ea că ştie despre copilăria lui. Dar nici nu i-ar fi trecut prin minte să-i spună aşa ceva. În niciun caz.

Femeia scoase ceva din buzunarul rochiei de casă şi i-o întinse. Era o cutie mică de plastic. Ben o deschise. Când văzu ce avea înăuntru, rămase cu gura căscată.

— *Oleu!* exclamă el, cu o admiraţie deloc prefăcută. *Mersi!*

Era un ceas Timex cu numere mici argintii şi curea din imitaţie de piele. I-l potrivise şi îl întorsese; îi auzea ticăitul.

— Maaamă! E cel mai cel!

O îmbrăţişă entuziasmat şi o sărută zgomotos pe obraz. Mama sa zâmbi, bucuroasă că el se bucura, şi înclină din cap. Apoi deveni din nou gravă.

— Pune-ţi-l, ţine-l la tine, poartă-l, întoarce-l, ascultă-l, nu-l pierde.

— Bine.

— Acum, că ai ceas, nu mai ai niciun motiv să vii târziu acasă. Ţine minte ce am spus: dacă n-ai apărut la timp, o să te caute poliţia la cererea mea. Cel puţin până-l prind pe ticălosul care omoară copii, să nu îndrăzneşti să întârzii niciun minut, sau pun imediat mâna pe telefon.

— Da, mama.

— Încă un lucru. Nu vreau să umbli singur. Ai destulă minte ca să nu primeşti dulciuri sau invitaţii de la străini – amândoi suntem de acord că nu eşti nebun – şi eşti destul de mare pentru vârsta ta, dar un om adult, mai ales unul nebun, poate învinge un copil. Când te duci în parc sau la bibliotecă, du-te cu un prieten al tău.

— Aşa am să fac, mama.

Doamna Hanscom privi din nou pe fereastră şi lăsă să-i scape un oftat plin de necaz:

— Lucrurile merg din ce în ce mai rău. Oricum, oraşul ăsta are un nu-ştiu-ce urât. Mereu am fost de părerea asta.

Îl privi din nou, încruntată:

— Mare hoinar mai eşti, Ben. Sunt convinsă că ştii aproape fiecare loc din Derry, nu-i aşa?

Ben nu credea că ştie nici pe departe fiecare loc, dar cunoştea destule. Şi era atât de fascinat de ceasul primit pe neaşteptate în dar, încât ar fi fost de acord cu mama lui în seara aceea chiar şi dacă ar fi venit cu sugestia că John Wayne ar fi trebuit să-l joace pe Adolf Hitler într-o comedie muzicală despre Al Doilea Război Mondial. Dădu din cap.

— *N-ai văzut* niciodată nimic, nu? îl întrebă ea. Nimic sau pe nimeni… mă rog, suspect? Nimic ieşit din comun? Nimic care să te sperie?

Şi, în plăcerea datorată ceasului, în sentimentul lui iubitor pentru ea, în încântarea de băieţel faţă de îngrijorarea ei (care era în acelaşi timp puţin înfricoşătoare în fervoarea ei nestăpânită şi nedisimulată), aproape că-i spuse despre ce se întâmplase în ianuarie trecut.

Deschise gura, după care ceva – un fel de intuiţie – i-o închise la loc.

Ce era, exact, acel ceva? Intuiţie. Nimic mai mult… Nimic altceva. Până şi copiii pot intui din când în când răspunderile complexe ale iubirii şi simt că în unele cazuri poate fi mai bine să îşi ţină gura. Aceasta era o parte din motivul pentru care tăcu Ben. Dar mai era şi altceva, ceva nu tot atât de nobil. Putea fi mai aspră mama sa. Putea fi un şef adevărat. Niciodată nu-l făcea „gras”, spunea că e „mare” (uneori amplificat în „mare pentru vârsta lui”), iar când rămânea mâncare de la cină i-o aducea adesea lui în timp ce se uita la televizor sau îşi făcea lecţiile, iar el mânca, deşi o parte neclară din el îl ura pentru că o face (dar niciodată nu o detesta pe mama lui pentru că-i punea

mâncarea în faţă – Ben Hanscom n-ar fi îndrăznit să-şi urască mama; cu siguranţă că Dumnezeu l-ar fi trăsnit pe loc dacă simţea, fie şi preţ de o secundă, o asemenea pornire bestială şi nerecunoscătoare). Şi poate că o parte din el şi mai nedesluşită – îndepărtatul Tibet al celor mai ascunse gânduri ale lui Ben – îi suspecta motivele acestei îmbuibări constante. Să fi fost numai iubire la mijloc? Nu putea fi şi altceva? Cu siguranţă, nu. Dar… Era totuşi nedumerit. Mai la obiect, iată, mama lui nu ştia că nu are prieteni. Această îndepărtare de realitate îl făcea să nu aibă încredere în ea, îl făcea nesigur de reacţia ei faţă de istorisirea întâmplării pe care o păţise în ianuarie. Dacă într-adevăr *se întâmplase* ceva. A veni acasă la 6.00 şi a sta acolo poate că nu era chiar atât de rău. Putea citi, se putea uita la televizor, putea

(mânca)

clădi fel de fel cu jocul de construcţii şi cu Setul Constructor.

Dar a trebui să stea în casă toată ziua, asta ar fi foarte rău… Iar dacă spunea ce văzuse – sau i se păruse că vede – în ianuarie – tocmai asta s-ar fi putut să i se întâmple.

Aşa că, din anumite motive, Ben îşi ţinu gura.

— Nu, mama, spuse. Doar pe domnul McKibbon băgându-şi nasul prin gunoaiele altora.

Asta o făcu să râdă – nu-i plăcea McKibbon, care era republican, precum şi „Hristosar” –, iar râsul ei puse capăt discuţiei. În noaptea aceea Ben nu adormi până târziu, dar nu-l tulburară niciun fel de gânduri că ar fi aruncat în derivă, fără părinţi, printr-o lume câinoasă. Se simţea iubit şi în siguranţă, aşa cum stătea întins în patul lui, privind la razele de lună ce intrau pe fereastră, revărsându-se peste aşternuturi şi podea. Din când în când îşi ducea ceasul la ureche să-i asculte ticăitul sau îl apropia de ochi pentru a-i admira luciul spectral al cadranului cu cifre fosforescente.

Într-un târziu adormi şi visă că juca baseball cu ceilalţi băieţi pe locul viran din spatele depoului de camioane al

fraţilor Tracker. Tocmai dăduse o lovitură extraordinară, iar coechipierii îl întâmpinară ovaţionând în terenul propriu. Îl loviră pe spate prietenoşi şi exuberanţi. Îl ridicară pe umeri, purtându-l spre locul unde le zăcea împrăştiat echipamentul, în vis, aproape plesnea de mândrie şi fericire… Iar apoi privise spre terenul central, unde un gărduleţ din eclise însemna hotarul dintre lotul de zgură şi bălăriile de pe dâmbul dinapoia acestuia, spre Maidan. În mijlocul buruienilor şi tufişurilor acelora încâlcite se afla o siluetă abia conturată în penumbre. Într-o mână îmbrăcată în mănuşă albă ţinea un snop de baloane – roşii, galbene, albastre, verzi. Cu cealaltă îi făcea semn să se apropie. Nu putea vedea faţa personajului, dar îi distingea bine costumul larg cu nasturi uriaşi portocalii în faţă şi papion galben pleoştit.

Era un clovn.

Te c’ed, iepu’aş, încuviinţă un glas-fantomă.

Când Ben se trezi a doua zi dimineaţă, uitase visul, dar perna era umedă… Ca şi cum ar fi plâns în somn.

7

Urcă treptele spre biroul principal din Biblioteca pentru Copii, scuturându-se de stropii gândului pe care i-l deşteptase avizul cu stingerea, la fel de nepăsător cum se scutură un câine de apă după scăldat.

— Bună, Benny, îl salută doamna Starrett.

La fel ca doamna Douglas, îl simpatiza sincer pe Ben. Oamenii mari, în special cei care uneori trebuiau să-i stăpânească pe copii, ca parte a meseriei lor, îl plăceau în general, pentru că era politicos, meditativ, încet la vorbă, uneori chiar caraghios, dar foarte liniştit. Acestea erau exact aceleaşi motive pentru care majoritatea copiilor îl socoteau o scârbă.

— Te-ai şaturat de vacanţă?

Ben zâmbi. Era o vorbă de duh obişnuită a doamnei Starrett.

— Încă nu, spuse el, de vreme ce vacanţa de vară a început – îşi privi ceasul – doar de o oră şi şaptesprezece minute. Mai lăsaţi-mă o oră.

Doamna Starrett râse, acoperindu-şi gura ca să nu se audă prea tare. Îl întrebă pe Ben dacă voia să se înscrie în programul de lecturi pe timpul verii, iar Ben răspunse că da. Îi dădu o hartă a Statelor Unite. Ben îi mulţumi foarte mult.

Porni printre rafturi, scoţând câte o carte, uitându-se la ea, punând-o înapoi. Alegerea cărţilor era treabă serioasă. Trebuia să ai grijă. Dacă erai om mare, puteai lua cât de multe pofteai, dar copiii nu aveau voie să împrumute decât câte trei odată. Dacă nimereai o porcărie de carte, cu ea rămâneai.

În cele din urmă şi le alese – *Buldozerul, Armăsarul negru* şi una care părea un fel de foc tras la nimereală: o carte intitulată *Bolidul*, de un autor pe nume Henry Gregor Felsen.

— S-ar putea să nu-ţi placă asta, remarcă doamna Starrett, ştampilând cartea. E extrem de sângeroasă. Le-o recomand adolescenţilor, mai ales celor care tocmai şi-au luat permisul de conducere, pentru că îi pune pe gânduri. Presupun că pe unii îi domoleşte pentru o săptămână încheiată.

— Păi, s-arunc o privire, spuse Ben, şi-şi luă cărţile la una dintre mesele îndepărtate de Colţul Ursuleţului Pooh, lângă Iedul Bosumflat.

Trudi o vreme la *Bolidul*, şi n-o găsi prea nasoală. Chiar deloc nasoală. Era vorba de un puşti care conducea grozav maşina, dar tot apărea poliţaiul ăla de tot rahatul care-ncerca mereu să-l facă să circule mai încet. Ben descoperi că în Iowa, unde se petrecea acţiunea cărţii, nu existau limitări de viteză. Asta era bine de ştiut.

După trei capitole ridică privirea şi îi captă atenţia un anunţ nou-nouţ. Afişul de deasupra (biblioteca era evident paradisul afişelor) arăta un poştaş fericit înmânând o scrisoare unui copil la fel de fericit. BIBLIOTECILE SUNT ŞI PENTRU SCRIS, spunea afişul. DE CE NU I-AŢI SCRIE AZI UNUI PRIETEN? ZÂMBETE GARANTATE!

Sub afiş se aflau fante pline cu cărţi poştale timbrale, plicuri timbrate şi coli având pe antet un desen al Bibliotecii Publice Derry în cerneală albastră. Plicurile timbrate costau cinci cenţi bucata, cărţile poştale trei cenţi. Hârtia era două coli un cent.

Ben căută în buzunar. Restul de patru cenţi din banii pe sticle erau la locul lor. Puse semn în *Bolidul* şi reveni la birou.

— Pot să iau şi eu o carte poştală din acelea, vă rog?

— Fireşte, Ben.

Ca de obicei, doamna Starrett era fermecată de politeţea sa gravă şi puţin întristată de gabaritul lui. Mama ei ar fi spus că băiatul ăsta îşi săpa groapa cu furculiţa şi cuţitul. Îi dădu cartea poştală şi îl urmări continuu cu privirea spre locul lui. Era o masă pentru şase persoane, dar Ben era singur. Nu-l văzuse niciodată cu vreun alt băiat. Cu atât mai rău, căci, după părerea ei, Ben Hanscom avea comori îngropate în el. I le-ar fi cedat unui explorator blând şi răbdător… Dacă se întâmpla să apară vreunul.

8

Ben îşi luă pixul şi scrise simplu adresa pe cartea poştală: *Miss Beverly Marsh, Lower Main Street, Derry, Maine*. Nu cunoştea numărul casei, dar mama lui îi spusese că poştaşii ştiu destul de bine cine le sunt clienţii, după ce le-au dus un timp corespondenţa. Dacă factorul poştal care avea în grijă Lower Main Street putea duce la destinaţie cartea asta poştală, ar fi fost grozav. Dacă nu, pur şi simplu o să ajungă la oficiul scrisorilor cu adresanţi necunoscuţi, iar el va

pierde trei cenţi. Cu siguranţă, n-avea să se mai întoarcă la Ben, căci nu intenţiona să îşi treacă pe ea numele şi adresa.

Ţinând în mână cartea poştală întoarsă cu numele adresantului spre înăuntru (nu îşi asuma niciun risc, chiar dacă nu vedea niciun cunoscut), luă câteva coli de hârtie din cutia de lemn de lângă fişier.

Se duse înapoi la locul lui şi începu să mâzgălească, să taie şi iar să mâzgălească.

În ultima săptămână de şcoală dinaintea tezelor citiseră şi scriseseră haiku-uri la ora de engleză. Haiku era o specie poetică japoneză, scurtă, disciplinată. Un haiku, spusese doamna Douglas, nu putea să aibă decât şaptesprezece silabe, nici mai mult, nici mai puţin. Se concentra de obicei pe o unică imagine clară legată de o emoţie anume: tristeţe, bucurie, nostalgie, fericire… iubire.

Pe Ben, conceptul îl încântase de-a dreptul. Îi plăceau orele de literatură, deşi în general nu depăşeau o plăcere moderată. Putea să-şi facă temele, dar de regulă acestea nu conţineau nimic care să-l cucerească. Şi totuşi, în formula haikuului exista *ceva* care-i înflăcăra imaginaţia. Ideea îl făcea să se simtă fericit, la fel cum îl fericise şi explicaţia doamnei Starrett despre efectul de seră. Haiku însemna poezie de calitate, simţea Ben, pentru că era poezie *structurată*. Nu avea reguli secrete. Şaptesprezece silabe, o singură imagine legată de o singură emoţie, şi o rezolvai. Bingo. Era curat, utilitar, avea sens şi era dependent de propriile sale reguli. Chiar şi cuvântul în sine îi plăcea, o adiere de aer ruptă ca după o linie înţepată de sunetul „k” rostit din fundul gurii: *haiku*.

Părul ei, îşi spuse, şi o revăzu coborând scările şcolii, cu părul revărsându-i-se pe umeri. Soarele nu strălucea cu el cât, mai degrabă, părea să ardă înlăuntrul lui.

Lucrând cu grijă vreo douăzeci de minute (cu o pauză ca să se ducă şi să-şi mai ia hârtii), tăind cuvintele ce erau prea lungi, schimbând, excluzând, Ben scoase la iveală următoarele:

„Părul tău, foc în ger,
Jar de ianuar,
Îmi arde inima.”

Rezultatul nu-l încânta, dar era tot ce putea face mai bun. Se temea că dacă o mai sucea şi o mai învârtea mult, şi-şi făcea prea multe gânduri, se va enerva şi va scrie ceva mult mai prost. Sau, mai rău, nu va mai scrie nimic. Nu voia să se întâmple una ca asta. Momentul în care Beverly se îndurase să-i vorbească fusese hotărâtor pentru Ben. Voia să şi-l însemneze în memorie. Probabil fetei îi sfârâiau călcâiele după vreun băiat mai mare – unul din clasa a şasea sau poate chiar a şaptea, şi va crede că acel băiat îi trimisese haiku-ul. Asta o va face fericită, şi astfel ziua primirii lui îi va rămâne însemnată în memorie. Şi, deşi n-avea să ştie niciodată că Ben Hanscom era cel care îi luminase viaţa preţ de o clipă, era foarte bine aşa; destul că o ştia *el*.

Copie pe spatele cărţii poştale poemul finisat (cu litere mari de tipar, ca şi cum ar fi redactat un ultimatum de răscumpărare, nu o poezie de amor), îşi strecură pixul la loc în buzunar şi ascunse cartea poştală sub ultima pagină a *Bolidului*.

Apoi se ridică şi îşi luă la revedere de la doamna Starrett, în drum spre ieşire.

— La revedere, Ben, îl salută doamna Starrett. Vacanţă plăcută, dar nu uita de stingere.

— Nu uit.

Străbătu cu pas leneş coridorul cu vitralii dintre cele două clădiri, savurând căldura dinăuntru (*efect de seră*, îşi zise el plin de sine), urmată de răcoarea din biblioteca pentru oameni mari. Un bătrân citea ziarul *News* într-unul din vechile fotolii capitonate peste măsură, comode, instalate în alcovul Sălii de lectură. Titlul de pe prima pagină, imediat sub manşetă, proclama fierbinte: „DULLES PLEDEAZĂ CA TRUPELE S.U.A. SĂ AJUTE LIBANUL LA NEVOIE!” Mai era şi o fotografie a lui Ike{11} dând mâna cu

un arab în Grădina Trandafirilor. Mama lui Ben spunea că atunci când ţara îl va alege pe Hubert Humphrey preşedinte, în 1960, poate că lucrurile se vor pune din nou în mişcare. Ben era vag conştient că se desfăşura ceva numit recesiune şi că mama lui se temea să nu fie concediată.

Un titlu mai mic, din jumătatea de jos a primei pagini, spunea că POLIŢIA CONTINUĂ CĂUTAREA PSIHOPATULUI.

Ben împinse uşa mare din faţă a bibliotecii şi păşi afară.

La marginea trotuarului se afla o cutie de scrisori. Ben scoase cartea poştală dintre pagini şi o puse la cutie. Îşi simţi inima iuţind puţin ritmul în timp ce cartonul îi luneca dintre degete. *Şi dacă se prinde că-s eu?*

Nu fi bou, îşi răspunse tot el, cam alarmat de cât de atrăgătoare i se părea ideea.

O luă pe Kansas Street, abia dându-şi seama încotro se ducea şi fără să-i pese deloc. O fantezie începuse să-i prindă contur în minte. Beverly Marsh se apropia de el, cu ochii ei verzi-cenuşii larg deschişi şi părul ca flacăra legat la spate în coadă de cal. *Vreau să te întreb ceva, Ben,* spunea în mintea lui această fată imaginară, *şi trebuie să-mi juri că vei spune adevărul.* Şi ridica spre el cartea poştală. *Tu ai scris asta?*

Teribilă închipuire. Minunată închipuire. Voia să se termine odată. Voia să nu se mai termine *niciodată*. Chipul începea iar să-i ardă.

Ben mergea, visa şi îşi muta cărţile de la bibliotecă de sub un braţ sub celălalt. Începu să fluiere. *Probabil ai să zici că-s groaznică*, spunea Beverly, *dar cred că vreau să te sărut*. Buzele i se despărţeau uşor.

Propriile lui buze deveniră deodată prea uscate ca să mai fluiere.

— Cred că vreau şi eu, şopti el şi afişă un zâmbet drogat, buimăcit şi peste măsură de frumos.

Dacă în clipa aceea s-ar fi uitat în jos, ar fi văzut că alte trei umbre crescuseră pe asfalt în jurul umbrei lui; dacă ar fi ascultat, ar fi auzit clănţănitul cataramelor lui Victor în timp ce acesta, Belch şi Henry se apropiau. Dar nici nu vedea, nici nu auzea. Ben era departe, simţind buzele moi ale lui Beverly cum lunecau uşor peste gura lui, ridicându-şi timid mâinile să atingă focul irlandez din părul ei.

9

Asemenea multor alte oraşe, mici şi mari, Derry nu fusese proiectat – crescuse pur şi simplu din nimic. Nişte urbanişti adevăraţi nu l-ar fi amplasat niciodată acolo unde se afla. Centrul oraşului era o vale formată de râul Kenduskeag, care traversa districtul administrativ de la sud-vest la nord-est. Restul localităţii se împrăştia pe coastele colinelor din jur.

Valea în care se instalaseră cei care fondaseră oraşul fusese mlăştinoasă şi înţesată de vegetaţie. Iar râul Penobscot, în care se vărsa Kenduskeag, era mare lucru pentru negustori şi o adevărată pacoste pentru cei care îşi cultivau pământul sau îşi clădiseră casele prea aproape de apă – mai ales în apropiere de Kenduskeag, pentru că acesta se revărsa cam o dată la fiecare trei-patru ani. Oraşul încă mai era expus inundaţiilor, în pofida uriaşelor sume de bani cheltuiţi în ultimii cincizeci de ani pentru rezolvarea acestei probleme. Dacă inundaţiile nu ar fi fost cauzate decât de cele două râuri, un sistem de diguri ar fi fost suficient. Dar mai erau şi alţi factori. Malurile joase ale râului Kenduskeag erau unul dintre aceştia. Drenajul defectuos al întregii regiuni era un altul. Începând din primele zile ale secolului, Derry cunoscuse multe inundaţii serioase şi una catastrofală, în 1931. Ca să înrăutăţească şi mai mult situaţia, colinele pe care era construită o mare parte din oraş şiroiau de nenumărate mici pârâiaşe – Torrault Stream, în care fusese găsit cadavrul lui Cheryl

Lamonica, era unul dintre acestea. În perioadele de ploi abundente, toate erau predispuse să dea pe afară. „Dacă plouă două săptămâni de-a rândul, tot afurisitul de oraş se-alege cu o sinuzită purulentă”, spusese odată tatăl lui Bill Bâlbâitul.

Râul Kenduskeag era prins într-un canal de beton lung de trei kilometri, cât străbătea centrul oraşului. Canalul trecea pe sub Main Street la intersecţia dintre Main şi Canal, devenind un râu subteran cale de circa un kilometru înainte de a ieşi din nou la suprafaţă, lângă Bassey Park. Canal Street, pe care se aliniau majoritatea barurilor din oraş ca răufăcătorii înşiraţi la percheziţie, mergea paralel cu Canalul spre ieşirea din localitate, astfel că o dată la câteva săptămâni poliţia trebuia să pescuiască din apă maşina câte unui beţiv; apă care era poluată până în adâncuri de reţeaua de canalizare şi de reziduurile industriale. Din când în când, în Canal se puteau prinde şi peşti, însă aceştia erau mutanţi necomestibili.

În partea nord-estică a oraşului – latura Canalului – râul fusese supus, cel puţin într-o oarecare măsură. Un comerţ înfloritor se desfăşura pe toată lungimea lui, în ciuda inundaţiilor. Oamenii se plimbau de-a lungul Canalului, câteodată ţinându-se de mână (dacă vântul bătea din direcţia bună; dacă sufla din cea proastă, duhoarea răpea mult din romantismul unor asemenea promenade), iar în Bassey Park, aşezat lângă şcoala din partea opusă a Canalului, se instalau tabere de Mici Cercetaşi, iar Cercetaşii boboci frigeau carne. În 1969, cetăţenii aveau să descopere, şocaţi şi scârbiţi, că acolo fumau haşiş şi comercializau droguri o bandă de tineri hippy (dintre care unul îndrăznise chiar să-şi coasă steagul american pe turul pantalonilor, şi pârţanul ăla bolşevic fusese bumbăcit cât ai zice peşte). Prin ’69, Bassey Park devenise o adevărată farmacie în aer liber. *Aşteptaţi numai*, spuneau oamenii… *Până să-i pună capăt, careva o să dea ortu’ popii*. Şi fireşte că până la urmă careva a păţit-o – un băiat de

şaptesprezece ani fusese găsit mort în Canal, cu venele pline de heroină aproape pură, treabă căreia puştii-i ziceau „şină albă” După aceea, drogaţii începură să se îndepărteze de Bassey Park, şi circulau chiar zvonuri că stafia acelui puşti bântuia zona. Era o poveste prostească, desigur, dar, dacă-i ţinea la distanţă pe aiuriţii de soiul ăsta, era cel puţin o poveste prostească *de folos*.

În partea sud-vestică a oraşului, râul reprezenta o problemă şi mai mare. Aici dealurile fuseseră despicate adânc de trecerea marelui gheţar şi rănite şi mai mult de nesfârşita eroziune a apelor râului Kenduskeag şi ale reţelei lui de afluenţi; straturile pietroase se arătau în multe locuri, ca oasele pe jumătate dezgropate ale unor dinozauri. Salariaţii vechi din Departamentul Lucrărilor Publice din Derry ştiau că, în urma primului îngheţ serios de toamnă, puteau conta pe multe reparaţii de trotuare în partea sud-vestică a oraşului. Asfaltul se contracta şi devenea sfărâmicios, după care piatra se repezea brusc prin el, ca şi cum pământul ar fi vrut să scoată pui.

Ceea ce creştea cel mai bine în solul puţin adânc rămas erau plantele cu rădăcini restrânse şi firi aspre – buruieni şi dăunători, cu alte cuvinte; copaci piperniciţi, tufişuri joase şi dese şi infestaţii virulente de viţă otrăvitoare şi stejar veninos creşteau oriunde găseau un loc propice. Sud-vestul era ţinutul unde terenul cobora abrupt spre regiunea cunoscută în Derry ca Maidanul. Maidanul – care era orice, *numai* sterp nu – era o parcelă de pământ lăsat de izbelişte, lată cam de doi kilometri şi lungă de cinci. Era mărginit de tronsonul superior al Kansas Street pe o parte şi de Old Cape pe cealaltă. Old Cape era o zonă de locuinţe cu chirii mici, iar pe acolo canalizarea era atât de proastă, încât umbla vorba despre toalete şi conducte care practic explodaseră.

Râul Kenduskeag curgea prin centrul Maidanului. Localitatea crescuse spre nord-est şi de ambele laturi ale acestuia, dar singurele vestigii urbane de-acolo, jos, erau

Casa Pompelor Derry numărul 3 (staţia de pompare a canalizării municipale) şi groapa de gunoaie a oraşului. Văzut din văzduh, Maidanul arăta ca un pumnal mare şi verde cu vârful îndreptat spre centrul oraşului Derry.

Pentru Ben, această geografie împerecheată cu geologie era doar o vagă conştientizare a faptului că acum nu mai avea în dreapta nicio casă; pământul coborâse. Un parapet şubred albit de vânturi şi de ploi, înalt cam până la talie, însoţea trotuarul ca un simbolic gest de protecţie. Putea auzi clipocitul slab al apei; era banda sonoră a fanteziei sale care continua.

Se opri şi privi peste Maidan, încă imaginându-şi ochii ei, mirosul curat al părului.

De aici râul Kenduskeag se vedea doar ca o înşiruire de licăriri prin spărturile frunzişului des. Unii copii spuneau că acolo jos se găseau, la vremea asta din an, ţânţari mari cât vrăbiile; alţii, că, de cum te apropiai de râu, nimereai în nisipuri mişcătoare. Ben nu credea în povestea cu ţânţarii, dar chestia cu nisipurile mişcătoare îl speria.

Puţin mai la stânga un stol de pescăruşi dădeau târcoale şi se repezeau în picaj: groapa de gunoi. Ţipetele lor ajungeau până la el. De cealaltă parte se vedeau Derry Heights şi, mai aproape de Maidan, acoperişurile joase ale caselor din Old Cape. La dreapta faţă de Old Cape, ţintind cerul ca un deget alb şi bondoc, se înălţa Turnul de Apă. Drept sub el ieşea din pământ o conductă ruginită, revărsând apă decolorată în josul colinei, într-un pârâu scânteietor ce dispărea sub încâlceala de copaci şi tufe.

Delicioasa fantezie cu Beverly a lui Ben fu întreruptă deodată de una mult mai macabră; ce-ar fi să iasă acum o mână moartă din conductă, chiar în clipa asta, când se uita el într-acolo? Şi dacă, atunci când se va răsuci în căutarea unui telefon ca să cheme poliţia, va vedea stând lângă el un clovn? Un clovn caraghios îmbrăcat în costum larg cu pompoane mari portocalii în chip de nasturi? Dacă…

O mână căzu pe umărul lui Ben, făcându-l să zbiere.

Auzi râsete. Se răsuci pe călcâie, strângându-se lângă gardul alb ce despărţea trotuarul sigur şi disciplinat al Kansas Street de haosul sălbatic al Maidanului (lemnăria trosni sonor) şi-i văzu alături pe Henry Bowers, Belch Huggins şi Victor Criss.

— Ura, Ţâţosu’, spuse Henry.

— Ce vreţi? întrebă Ben, încercând să facă pe viteazul.

— Vreau să te caftesc, spuse Henry.

Părea să privească sobru această perspectivă, grav chiar; dar, oh, ce-i mai scânteiau ochii lui negri!

— Tre’ să te-nvăţ o lecţie, Ţâţosu’ N-o să te superi. Ţie-ţi place să-nveţi chestii noi, nu-i aşa?

Păşi spre Ben. Ben se feri.

— Ţineţi-l, băieţi!

Belch şi Victor îl apucară de braţe. Ben guiţă. Era un sunet laş, iepuresc şi nevolnic, dar nu se putea stăpâni. *Te rog, Doamne, nu-i lăsa să mă facă să plâng şi nu-i lăsa să-mi spargă ceasul*, se rugă înnebunit Ben. Nu ştia dacă vor ajunge să-i spargă ceasul, dar era aproape sigur c-o să plângă. Era aproape sigur c-o să plângă din belşug, cu mult înainte de-a fi sfârşit cu el.

— Măiculiţă, face ca un porc, spuse Victor şi îi răsuci la spate mâna lui Ben. Nu-i aşa că face ca un porc?

— Pă bune, chicoti Belch.

Ben se aruncă întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Belch şi Victor se lăsară uşor antrenaţi de el, dându-i voie să tragă, pentru a-l smuci apoi la loc.

Henry înşfăcă poalele cămăşii groase a lui Ben şi o trase în sus, dezgolindu-i burta. Atârna peste curea ca o umflătură moale.

— Ia la burdihanu-ăsta! strigă Henry cu dezgust uimit. Doamne fereşte!

Victor şi Belch râseră iar. Ben se uită disperat în jur după ajutor. Nu văzu pe nimeni. În spatele lui, jos pe Maidan, greierii scârţâiau şi pescăruşii ţipau.

— Mai bine-o lăsaţi baltă! exclamă el; încă nu se smiorcăia, dar era aproape. Mai bine!

— Sau ce? întrebă Henry ca şi cum l-ar fi interesat sincer. Sau ce, Ţâţosule? Sau ce, ai?

Ben se pomeni deodată gândindu-se la Broderick Crawford, care juca rolul lui Dan Matthews în *Highway Patrol* – ticălosul ăla era *dur*, ticălosul ăla era *rău*, de ticălosul ăla nu-şi bătea nimeni joc – şi atunci izbucni în lacrimi. Dan Matthews i-ar fi azvârlit pe ăştia drept prin gard, în jos pe pantă, până-n hăţişuri. Cu burta ar fi făcut-o.

— *Oh, boy,* ie-te-te la bebeluşu'! hohoti Victor.

Belch i se alătură. Henry zâmbi puţin, dar faţa sa continua să-şi păstreze expresia aceea gravă, meditativă – acea privire întrucâtva aproape tristă. Pe Ben îl speria. Dădea de înţeles c-ar fi vorba de mai mult decât o simplă bătaie.

Ca pentru a-i confirma ideea, Henry vârî mâna în buzunarul blugilor şi scoase la iveală un briceag.

Teroarea explodă înlăuntrul lui Ben. Îşi zgâlţâise inutil trupul într-o parte şi-n alta; acum, deodată, se repezi drept înainte. O clipă, crezu că a scăpat. Transpira din greu, iar băieţii ce-l ţineau de braţe i le simţiră lunecându-le umede printre degete. Belch reuşi să-l ţină de încheietura mâinii drepte, gata să-l scape. Din strânsoarea lui Victor se eliberă complet. Încă o smucitură…

Înainte de-a o fi putut face, Henry păşi înainte şi-i dădu un brânci. Ben zbură pe spate. Balustrada pârâi mai tare de astă dată şi o simţi cedând parţial sub greutatea lui. Belch şi Victor îl înhăţară din nou.

— Acuma-l ţineţi, spuse Henry. Se-aude?

— Sigur, Henry, replică Belch; părea un pic jenat. N-o să scape! Nu-ţi face griji.

Henry înaintă până ce stomacul său plat aproape atinse pântecele lui Ben. Acesta îl privi, cu lacrimile şiroindu-i neajutorate din ochii căscaţi. *Prins! Sunt prins!* se zbătea o parte din mintea lui. Încercă s-o oprească – nu putea gândi

deloc cu zbuciumul acela continuu – dar nu voia să înceteze. *Prins! Prins! Prins!*

Henry desfăcu lama, care era lungă, lată şi avea gravat pe ea numele lui. Vârful briceagului luci în soarele după-amiezii.

— Acum o să te pun la încercare, spuse Henry cu acelaşi glas îngândurat. E perioada tezelor, Ţâţosule, şi-ai face bine să fii gata.

Ben plângea. Inima îi bubuia nebuneşte în piept. Din nas îi curgeau muci şi se adunau pe buza superioară. Cărţile de la bibliotecă zăceau împrăştiate la picioarele lui. Henry călcă pe *Buldozerul*, aruncă o privire în jos şi o mătură în rigolă cu o lovitură laterală a ghetei sale negre, inginereşti.

— Uite prima-ntrebare la teză, Ţâţosu' Când zice cineva „Dă să copiez" în timpu' la teza de sfârşit de an, tu ce-o să zici?

— Da! exclamă imediat Ben. O să zic da! Sigur! Bine! Copiază cât vrei!

Vârful briceagului străbătu cele două degete de aer şi apăsă stomacul lui Ben. Era rece ca o tavă cu gheaţă abia scoasă din frigider. Ben îşi supse burta din calea sa. O clipă, lumea se făcu cenuşie. Gura lui Henry se mişca, dar Ben n-ar fi putut reproduce vorbele. Henry părea un televizor cu sunetul închis, iar lumea înota… înota…

Să nu-ndrăzneşti să leşini! ţipă glasul panicii. *Că, dacă leşini, s-ar putea să se enerveze aşa de tare, c-o să te-omoare!*

Lumea reveni cu o oarecare claritate. Văzu că atât Belch, cât şi Victor încetaseră să mai râdă. Păreau nervoşi… Aproape speriaţi. Vederea acestui lucru avu asupra lui Ben efectul unei pălmuiri care-i limpezi minţile. *Deodată nu mai ştiu ce vrea ăsta să facă sau până unde-o să meargă. Cât credeai tu că stau lucrurile de rău, uite cât de rău stau de fapt… Poate chiar ceva mai rău. Trebuie să judeci. Chit că n-ai mai făcut-o-n viaţa ta şi poate nici n-o s-o mai faci vreodată, acum fă bine şi judecă. Fiindcă ochii lui zic că*

ăştia au tot dreptul să fie nervoşi. Ochii lui zic că-i sonat de-a binelea.

— Greşit, Ţâţosu', spuse Henry. Numa' să zică *careva* „Dă să copiez", mi se rupe-n paişpe ce faci. Te-ai prins?

— Da, făcu Ben, cu burta mâncându-l de sughiţuri. Da, m-am prins.

— Ei, bine. Asta-i una greşită, da' alea marile abia vin. Eşti gata pentru alea marile?

— Aşa… aşa cred.

O maşină se apropie încet de ei. Era un Ford '51 prăfuit, cu un moş şi o babă proptiţi pe scaunele din faţă ca o pereche de manechine lăsate de izbelişte într-un magazin părăsit. Ben văzu capul bătrânului întorcându-se lent spre el. Henry păşi mai aproape de Ben, ascunzând cuţitul. Ben simţea vârful împungându-i carnea imediat deasupra buricului. Tot rece era. Nu pricepea cum se putea aşa ceva, dar asta era situaţia.

— Dă-i bătaie, zbiară! şopti Henry. O să-ţi culegi maţele futute de pe tenişi.

Erau destul de aproape unul de altul ca să se sărute. Ben simţea aroma dulce de gumă Juicy Fruit din răsuflarea lui Henry.

Maşina trecu şi îşi urmă drumul pe Kansas Street, încet şi senin ca un car alegoric la Parada Turnirului Rozelor.

— Bun-aşa, Ţâţosu', auzi a doua-ntrebare. Dacă *io zic* „Dă să *copiez" la teză*, *tu* ce zici?

— Da. Zic da. Imediat.

Henry zâmbi.

— Mişto. P-asta ai nimerit-o, Ţâţosule. Acum auzi a treia-ntrebare: cum să fiu eu sigur că nu uiţi niciodată asta?

— Nu… Nu ştiu, şopti Ben.

Celălalt zâmbi iar. Chipul i se lumină şi, o clipă, fu aproape frumos.

— Da' io ştiu! spuse el, de parcă ar fi descoperit un mare adevăr. Io ştiu, Ţâţosule! O să-mi scrijelesc numele pe burdihanu' tău mare şi gras!

Victor şi Belch începură brusc să râdă iar. O clipă, Ben simţi ca un fel de uşurare uimită, gândindu-se că totul n-a fost decât prefăcătorie – un mic bau! pe care cei trei i-l răcniseră în ureche ca să-l sperie de mama focului. Dar Henry Bowers nu râdea, iar Ben înţelese dintr-o dată că Victor şi Belch râdeau fiindcă se simţeau *ei* uşuraţi. Era evident pentru amândoi că Henry nu putea fi serios. Atât numai că Henry *era*. Era cât se poate de serios.

Briceagul lunecă în sus, lin ca prin unt. Sângele izvorî într-o linie roşie pe pielea palidă a lui Ben.

— Băi! strigă Victor.

Cuvântul ieşi înăbuşit, într-un icnet surprins.

— Ţine-l, îşi dezveli Henry dinţii. Tu numa' ţine-l, se-aude?

Acum nu se mai vedea nimic grav şi reflexiv pe chipul lui Henry; acum era chipul schimonosit al unui diavol.

— *Sfiiinte Sisoie, Henry, nu-l tăia pe bune*! zbieră Belch, iar vocea îi era ascuţită, aproape ca cea a unei fete.

Atunci totul se întâmplă foarte repede, dar lui Ben Hanscom îi păru încet; totul se întâmplă parcă într-o serie de secvenţe succesive, ca instantaneele de acţiune din foto-eseurile revistei *Life*. Panica i se risipi.

Descoperise deodată ceva înlăuntrul lui şi, pentru că panica nu folosea la nimic, acel ceva o înfulecă pur şi simplu dintr-o înghiţitură.

În primul instantaneu, Henry îi smulsese cămaşa până sus la sfârcuri. Sângele curgea din crestătura superficială ce i se înălţa deasupra buricului.

În al doilea instantaneu, Henry trăgea cuţitul în jos, operând rapid, ca un chirurg militar în delir sub bombardament aerian. Curse sânge proaspăt.

Înapoi, gândi cu răceală Ben în timp ce sângele se prelingea în jos şi se aduna între betelia blugilor şi piele. *Trebuie s-o iau înapoi. E singura direcţie în care pot s-o iau.* Belch şi Victor nu-l mai ţineau, în ciuda ordinului lui Henry,

se retrăseseră. Se retrăseseră cu groază. Dar, dacă fugea, Bowers l-ar fi prins.

În cel de-al treilea instantaneu, Henry unea cele două tăieturi verticale cu o linie orizontală scurtă. Acum Ben simţea cum sângele îi curge în chiloţi, şi o dâră ca de melc i se târa cleioasă pe coapsa stângă.

Un moment Henry se dădu înapoi, încruntându-se cu concentrarea studiată a unui artist ce pictează un peisaj. *După H vine E*, îşi spuse Ben, şi asta a fost suficient pentru a-l pune în mişcare. Făcu un pas mic înainte, iar Henry îl îmbrânci iarăşi pe spate. Ben împinse cu picioarele, adăugând propria sa forţă celei a lui Henry. Izbi gărduleţul coşcovit dintre Kansas şi panta spre Maidan. În acelaşi timp, ridică piciorul drept şi îl înfipse în abdomenul lui Henry. Nu era un act represiv; Ben dorea doar să-şi mărească forţa de propulsie. Şi totuşi, când văzu expresia de surpriză absolută de pe chipul lui Henry, fu năpădit de o voioşie limpede şi sălbatică – o senzaţie atât de intensă, încât preţ de-o fracţiune de secundă crezu c-o să-i sară creştetul capului din loc.

Apoi se auzi un trosnet: balustrada frântă. Ben îi văzu pe Victor şi Belch prinzându-l pe Henry înainte să cadă cu fundul în rigolă lângă rămăşiţele *Buldozerului*, iar în clipa următoare Ben cădea pe spate în gol. Dispăru cu un ţipăt – pe jumătate râs.

Ben lovi panta cu spinarea şi cu fesele imediat sub conducta pe care o localizase mai devreme. Era bine că aterizase sub ea; dacă ar fi nimerit pe ea, putea să-şi fi rupt şira spinării. Astfel, căzu pe o saltea groasă de buruieni şi ferigi, abia simţind impactul. Făcu o tumbă înapoi, cu picioarele fulgerându-i peste cap. Aterizã în poziţie şezândă şi lunecă în jos pe povârniş cu spatele, ca un copil pe un uriaş tobogan verde, cu cămaşa adunată în jurul gâtului, cu mâinile căutând să se agaţe de ceva şi nereuşind decât să smulgă smoc după smoc de ferigi şi măselariţă.

Văzu culmea digului (părea cu neputinţă să fi stat el însuşi adineaori acolo) îndepărtându-se cu viteză ameţitoare, ca în desenele animale.

Îi văzu pe Victor şi Belch, cu feţele ca nişte zerouri albe, holbându-se în jos după el. Avu răgaz să-şi plângă cărţile de la bibliotecă. Apoi se ciocni de ceva cu o forţă zdrobitoare şi aproape îşi muşcă limba.

Era un trunchi doborât, care opri căderea lui Ben şi aproape îi rupse piciorul stâng. Se căţără câţiva paşi înapoi, în susul pantei, trăgându-şi piciorul, cu un geamăt. Copacul se afla cam la jumătatea distanţei. Jos, tufişurile erau mai dese. Apa din conductă îi şiroia peste mâini în pârâiaşe subţiri.

Un răcnet răsună de deasupra lui. Ben ridică din nou privirea şi-l văzu pe Henry Bowers trecând în zbor gardul, cu briceagul în dinţi. Ateriza pe ambele picioare, încercând cu greu să-şi păstreze echilibrul. Patină până la capătul unei uriaşe perechi de urme de tălpi, apoi o luă la fugă în josul povârnişului, cu sărituri stângace ca de cangur.

— *OO ăă eomoo, îouuee*! urla Henry cu briceagul între dinţi, iar Ben n-avea nevoie de translator O.N.U. Ca să-i traducă spusele lui Henry: *O să te-omor, Ţâţosule!*

— *Oo ăă eomoo, fuhuhe-n huuu*!

Acum, cu sângele rece, de general, pe care şi-l descoperise sus pe trotuar, Ben înţelese ce avea de făcut. Reuşi să se pună pe picioare chiar înainte de sosirea lui Henry – care acum avea cuţitul în mână, întins drept în faţă ca o baionetă. Ben era vag conştient că i se sfâşiase cracul stâng al blugilor, iar piciorul îi sângera mult mai abundent decât pântecele… Dar îi susţinea greutatea, şi asta însemna că nu era rupt. Cel puţin asta *spera* că înseamnă.

Ben se adună uşor ca să-şi menţină echilibrul precar şi, când Henry îşi repezi spre el o mână şi descrise un arc larg cu cuţitul ţinut în cealaltă, Ben păşi lateral. Se dezechilibră, dar în timp ce cădea întinse piciorul zdrelit. Henry se împiedică de el, iar pământul îi fugi iute de sub tălpi. Pentru

o clipă Ben rămase cu gura căscată, groaza fiindu-i învinsă de un amestec de uimire şi admiraţie. Henry Bowers păru că zboară exact ca Superman peste copacul căzut care-l oprise pe Ben. Îşi ţinea braţele întinse drept înainte, la fel cum şi le ţinea George Reeves în filmul de la televizor. Atât numai că George Reeves părea întotdeauna că zboară la fel de firesc ca şi cum ar fi făcut baie sau şi-ar fi luat gustarea pe veranda din spatele casei. Henry în schimb arăta de parcă i-ar fi înfipt cineva un vătrai încins în fund. Gura i se deschidea şi i se închidea. Un fir de salivă se prelingea dintr-un colţ şi, în timp ce Ben îl privea, ajunse până pe lobul urechii lui Henry.

În clipa următoare Henry se prăvăli la pământ. Briceagul îi zbură din mână. Se rostogoli pe umăr, aterizã pe spate şi lunecă în tufişuri cu picioarele desfăcute. Se auzi un ţipăt. O bufnitură. Apoi, tăcere.

Ben rămase aşezat, privind năucit la buruienile încâlcite din locul unde dispăruse Henry. Deodată, bolovani şi pietricele începură să-i bombardeze spatele. Privi din nou în sus. Victor şi Belch coborau şi ei malul. Se mişcau cu mai multă grijă decât Henry şi, prin urmare, mai încet, dar aveau să-l ajungă în vreo treizeci de secunde cel mult, dacă nu făcea ceva.

Gemu. Nu avea să se sfârşească niciodată nebunia asta?

Neslăbindu-i din ochi, se căţără peste trunchiul prăbuşit şi începu să coboare taluzul, clătinându-se şi gâfâind. Simţea un junghi în coaste. Limba îl durea îngrozitor de tare. Acum tufişurile erau aproape cât el de înalte. Mirosul stăruitor şi bogat al vegetaţiei crescute la întâmplare îi umplea nările. Auzea apa curgând undeva, clipocind peste pietre şi susurând printre ele.

Picioarele îi alunecară şi iar o luă la vale, rostogolindu-se şi patinând, izbind cu dosul mâinii într-o piatră ascuţită, străbătând un rug de spini care-i smulseră scame de bumbac albastru-cenuşiu şi fâşiuţe de carne din mâini şi obraji.

Se opri brusc, cu picioarele în apă. Un pârâu cotit îşi croia drum spre un pâlc des de lăstari din dreapta; sub ei domnea un întuneric de peşteră. Privi la stânga şi îl văzu pe Henry Bowers zăcând pe spate în mijlocul apei. Printre pleoapele întredeschise i se vedea albul ochilor. Sângele i se prelingea dintr-o ureche.

O, Doamne, l-am omorât! O, Doamne, sunt un ucigaş! O, Doamne!

Uitând că Belch şi Victor erau în urma lui (sau poate înţelegând că le va pieri cheful să-l snopească în bătaie descoperindu-şi Neînfricatul Conducător mort), Ben plescăi vreo douăzeci de paşi prin pârâu, spre locul unde zăcea Henry cu cămaşa zdrenţe, cu blugii uzi, fără un pantof. Ben era vag conştient că mare lucru nu mai rămăsese nici din hainele sale, iar trupul îi era o rablă uriaşă de suferinţă şi durere. Cel mai rău se prezenta glezna stângă; deja i se umflase în pantoful ud şi îl chinuia atât de cumplit, încât nici nu păşea cu adevărat, ci se clătina ca un marinar care pune piciorul pe ţărm pentru prima oară după o lungă călătorie pe mare.

Se aplecă peste Henry Bowers. Ochii lui Henry se deschiseră brusc. Îl înşfăcă pe Ben de gambă cu o mână julită şi însângerată. Gura i se mişca şi, deşi din ea nu ieşeau decât un şir de gâfâieli dezarticulate, Ben tot îi putea distinge cuvintele: *Te omor, grăsan de căcat*.

Henry încercă să se ridice, folosindu-se de piciorul lui Ben ca de o cârjă. Ben se smuci înapoi ca turbat. Mâna lui Henry lunecă în jos, apoi se desprinse. Ben zbură înapoi, rotindu-şi braţele, şi se prăvăli în fund pentru a treia oară în ultimele patru minute, parcă hotărât să bată recordul. Îşi muşcă iarăşi limba. În jurul său apa plescăi. Un curcubeu sclipi o clipă înaintea ochilor lui Ben. Lui Ben i se rupea în paişpe de curcubeu. I se rupea şi să fi găsit o oală cu aur. Chit că i-ar fi răscumpărat toată viaţa sa nenorocită şi grăsană.

Henry se răsuci pe burtă. Încercă să se ridice. Căzu la loc. Reuşi să se salte în patru labe. Şi în sfârşit se propti pe picioare. Holbă spre Ben doi ochi negri. Freza îi zbura în toate părţile, ca nişte coceni de porumb pe care i-a bătut vântul.

Ben se simţi deodată furios. Nu – ceea ce-l încerca era mai mult decât o simplă furie. Era *furibund*. Se plimba şi el cu cărţile lui de la bibliotecă sub braţ, visând nevinovat cu ochii deschişi că se sărută cu Beverly Marsh, fără să facă rău nimănui. Şi ia te uită! Pantalonii ferfeniţă. Glezna stângă ruptă poate, oricum sigur scrântită rău. Piciorul zgâriat până sus, limba tăiată aproape în două, iniţiala lui Henry fir-ar al-dracu' Bowers încrustată pe burtă. Ce ziceţi de căcarea asta a lumii, stimaţi telespectatori şi radioascultători? Dar probabil că gândul la cărţile de la bibliotecă, pentru care era răspunzător, a fost acela care-l făcu să se repeadă la Henry Bowers. Cărţile de la bibliotecă pierdute şi cât de mustrători vor deveni ochii doamnei Starrett când îi va spune ce se întâmplase. Indiferent de motive – tăieturi, luxaţie, cărţi sau poate chiar gândul la carnetul de note leoarcă şi probabil ilizibil în buzunarul de la spate – a fost suficient ca să-l pună în mişcare. Se năpusti, cu tenişii scâlciaţi clefăind prin apă, şi-l pocni pe Henry drept în boaşe.

Henry slobozi un zbieret răguşit care făcu păsările să-şi ia zborul din copaci. Stătu crăcănat un moment, apucându-se cu mâinile de vintre şi privindu-l pe Ben fără a-i veni să-şi creadă ochilor.

— Îgh, făcu el cu glas mic.

— Corect, spuse Ben.

— Îgh, repetă Henry, cu glas şi mai mic.

— Corect, repetă şi Ben.

Henry se lăsă încet la loc în genunchi, nu atât căzând, cât înmuindu-se. Încă îl mai privea pe Ben cu ochii aceia negri și neîncrezători.

— Îgh.

— *Al dracu’* de corect, replică Ben.

Henry căzu pe-o parte, continuând să se ţină de testicule, şi începu să se tăvălească încet la stânga şi la dreapta.

— Îgh, gemu. Coaiele mele. Îgh! Oh, mi-ai spart coaiele. Îgh-îgh!

Începea de-acum să-şi recapete cât de cât puterile, şi Ben porni să dea înapoi pas cu pas. Îi era scârbă de ceea ce făcuse, dar mai era şi plin de un soi de fascinaţie îndreptăţită, paralizantă.

— Îgh! — ouăle mele, futu-i – îgh-ÎGH! — oh, futu-i, COAIELE MELE!

Ben ar fi putut rămâne în zonă – poate chiar până ce Henry îşi revenea îndeajuns ca să se ia după el –, dar în aceeaşi clipă îl lovi o piatră după ureche, trezindu-i o durere atât de profundă, de sfredelitoare, încât, până să simtă sângele cald curgându-i din nou, crezu că îl înţepase o viespe.

Se răsuci şi-i văzu pe ceilalţi doi venind spre el cu paşi mari prin pârâu. Fiecare avea mâinile pline de pietre rotunjite de apă. Victor aruncă una, iar Ben o auzi şuierându-i pe lângă tâmplă. Se chirci, şi o alta îl nimeri în genunchiul drept, făcându-l să ţipe de durere şi surpriză. O a treia îi ricoşă din pometele stâng, iar ochiul de pe acea parte i se umplu de lacrimi.

Se împletici spre malul opus şi îl urcă repede, agăţându-se de rădăcinile ieşite din pământ şi trăgând cu toată puterea de tufişuri. Reuşi să ajungă în vârf (un ultim proiectil îl lovi în fesă) şi aruncă o privire iute peste umăr.

Belch îngenunchease lângă Henry, în vreme ce Victor stătea la vreo cinci paşi de ei, aruncând cu pietre; una mare cât o minge de baseball forfecă boscheţii mari cât un stat de om pe lângă Ben. Văzuse destul; de fapt văzuse mai mult decât destul. Cel mai rău era că Henry se ridica din nou în picioare. Asemenea ceasului Timex al lui Ben, Henry putea să fie călcat în picioare şi tot să mai ticăie. Ben se răsuci, repezindu-se orbeşte în tufişuri, într-o direcţie unde spera

că se află vestul. Dacă reuşea să traverseze Maidanul până la Old Cape, putea cerşi zece cenţi de la cineva, luând apoi autobuzul până acasă. Iar, odată ajuns acolo, o să încuie uşa după el şi o să îngroape hainele astea zdrenţuite şi pline de sânge în lada de gunoi, iar visul nebunesc va lua în fine sfârşit. Ben se văzu aşezat în fotoliul său din living, proaspăt îmbăiat, cu halatul lui de baie pufos şi roşu, privind desene animate cu Daffy Duck la T*he Mighty Ninety* şi bând lapte printr-un pai de culoarea fragilor. *Ţine-te de gândul ăsta*, îşi spuse cu amărăciune şi continuă să se poticnească prin bălării.

Nişte tufe îi răsăriră în faţă. Ben le dădu la o parte. Spini se agăţară de el, zgâriindu-l. Încercă să nu-i ia în seamă. Ajunse la o porţiune de teren negru şi murdar. Peste el se întindea un covor gros de plante care semănau cu bambuşii, iar pământul emana un miros fetid. Un gând ameninţător

(nisipuri mişcătoare)

îi lunecă prin planul întâi al minţii, ca o umbră, în timp ce privea pânza de apă stătută adâncindu-se în desişul ca de bambus. Nu voia să intre acolo. Chiar dacă nu era mlaştină, glodul i-ar fi smuls tenişii din picioare. Aşa că se abătu spre dreapta, fugind prin faţa aşa-zişilor bambuşi, şi nimeri în cele din urmă într-un desiş de copaci adevăraţi.

Arborii, mai mult pini, erau deşi, luptându-se între ei pentru un strop de spaţiu şi soare, dar buruienile se împuţinaseră, aşa că se putea mişca mai repede. Nu mai era sigur în ce direcţie se îndrepta, însă tot avea un oarecare avans. Maidanul era încadrat de oraşul Derry pe trei laturi şi retezat de extensia aproape terminată a autostrăzii pe cea de-a patra. Mai devreme sau mai târziu ieşea el *undeva*.

Stomacul îi pulsa dureros şi îşi ridică rămăşiţele cămăşii. Tresări şi trase aer printre dinţi, sâsâind. Burta lui arăta ca un glob grotesc pentru pomul de Crăciun, toată roşie de sânge închegat şi mânjită cu verde de la lunecuşul pe

pantă. Trase poalele cămăşii la loc în jos. Vederea mizeriei ăleia îl făcea să vomite.

Acum auzea de undeva din faţă un murmur – o singură notă statornică. Un adult, concentrat doar să iasă naibii de acolo (între timp, pe Ben îl atacaseră ţânţarii şi, chiar dacă nu arătau nici pe departe cât vrăbiile, erau destul de mari), nu i-ar fi dat atenţie sau pur şi simplu nici nu l-ar fi auzit. Dar Ben nu era decât un băieţandru, şi începuse deja să-şi învingă frica. Se îndreptă spre stânga, strecurându-se printre nişte tufe scunde de dafin. Dincolo de ele, ieşind din pământ, văzu vârful unui cilindru de ciment; avea aproape un metru înălţime şi un metru şi ceva lăţime. Era astupat cu un capac găurit din fier, care purta inscripţia „DEPART. CANALIZARE DERRY” De la apropierea asta, zgomotul părea mai mult un vuiet decât un murmur – venea de undeva dinăuntru, din adâncuri.

Ben îşi lipi ochiul de o gaură de aerisire, dar nu putu să vadă nimic. Auzea vuietul şi apa curgând pe jos pe undeva, dar atâta tot. Trase aer în piept, prinse un damf de duhoare acră, în acelaşi timp umedă şi căcăcioasă, şi se trase înapoi cu o tresărire. Era un canal, nimic mai mult. Sau poate o combinaţie de canal şi tunel de drenaj – se găseau dintr-astea cu toptanul în Derry cel conştient de pericolul inundaţiilor. Nu era mare lucru. Îi dăduse însă un fior ciudat. În parte, aceasta se datora întâlnirii cu opera omului în haosul acela de sălbăticie luxuriantă, dar bănuia că restul pornea de la forma obiectului în sine – cilindrul acela de beton răsărind din pământ. Ben citise *Maşina timpului* de H.G. Wells cu un an în urmă, mai întâi versiunea Classics Comics, apoi toată cartea. Cilindrul cu chepeng de fier perforat îi amintea de puţurile care coborau spre tărâmul morlocilor cocârjaţi şi oribili.

Se îndepărtă repede, încercând să găsească din nou drumul spre vest. Ajunse la un mic luminiş şi se întoarse până ce ajunse cu umbra în spatele său. Apoi porni în linie dreaptă.

După cinci minute auzi iar apă curgând, undeva în faţă, şi voci. Voci de copii.

Se opri să asculte, şi în acel moment auzi trosnet de crengi şi alte glasuri din spate. Le cunoştea foarte bine. Le aparţineau lui Victor, Belch şi unicului, fără pereche, Henry Bowers.

Din câte se părea, coşmarul încă nu luase sfârşit.

Ben privi în jur căutând un loc pe unde să intre în pământ.

10

Ieşi din ascunzătoare după vreo două ore, mai murdar ca oricând, dar şi un pic răcorit. Oricât de incredibil ar fi părut, moţăise.

Când îi auzise pe cei trei în urma lui, căutându-l încă, Ben îngheţă, ca un animal prins în lumina farurilor unui camion ce se apropie. Un soi de paralizie stranie începuse să pună stăpânire pe el. Gândul de a se trânti pur şi simplu la pământ, ghemuit ca un arici, şi de a-i lăsa să-i facă ce voiau îi trecuse prin cap. Era o idee nebunească, dar părea, de asemenea, o idee *bună*.

Dar Ben nu făcu aşa, ci porni spre sunetul apei curgând şi spre vocile de copii, încercă să le descâlcească glasurile şi să prindă sensul cuvintelor lor – orice, numai să se lepede de acea înfricoşătoare paralizie a spiritului. Un plan. Vorbeau despre un anume plan. Un glas sau două îi păreau vag cunoscute. Se auzi un plescăit, urmat de un hohot de râs. Râsul îl umplu pe Ben de un fel de dor prostesc şi-l făcu, mai mult decât orice altceva, să fie şi mai conştient de situaţia periculoasă în care se afla.

Dacă tot avea să fie prins, n-ajuta la nimic să le asigure şi ăstorlalţi copii o doză din medicamentul său. Ben coti din nou la dreapta. Asemenea atâtor oameni corpolenţi, era uluitor de vioi. Trecu pe lângă băieţi destul de aproape ca să le vadă umbrele mişcându-se încoace şi încolo, între el şi

lumina reflectată din apă, dar ei nici nu-l văzură, nici nu-l auziră. Treptat, glasurile începură să se piardă în urmă.

Ajunse la o cărare îngustă, bătătorită. O examină un moment, apoi clătină uşor din cap. Traversă şi se afundă iarăşi în hăţişuri. Acum se deplasa încet, împingând tufişurile în lături, în loc să le calce în picioare. Continua să înainteze paralel cu apa unde se jucau ceilalţi copii. Chiar şi prin boscheţii dintre el şi râu putea să vadă că acesta era mult mai lat decât pârâiaşul în care căzuseră el şi Henry.

Dădu peste un alt cilindru din beton, abia vizibil în mijlocul unor rugi de mure, murmurând liniştit, ca pentru sine. Dincolo de el, malul cobora abrupt spre cursul de apă, şi un ulm bătrân, noduros se cocârja peste râu. Rădăcinile sale, pe jumătate dezgropate de eroziunea malului, semănau cu o claie de păr nespălat.

Sperând că nu vor fi păianjeni sau şerpi, dar prea obosit şi amorţit de frică pentru a-i mai păsa cu adevărat, Ben îşi croi drum printre rădăcini până în grota puţin adâncă de dedesubt. Se lăsă pe spate. O rădăcină îl împunse ca un deget mânios. Îşi schimbă puţin poziţia şi rădăcina ajunse să-l susţină confortabil.

Iată-i pe Henry, Belch şi Victor. Sperase să se lase păcăliţi, urmând poteca, dar nici vorbă de aşa noroc. Stătură o clipă chiar lângă el – atât de aproape, încât ar fi putut întinde mâna din ascunziş să-i atingă.

— Pe pariu că mucoşii ăia mici de-acolo-şa l-au văzut, spuse Belch.

— Păi, hai şi-om vedea, replică Henry, şi porniră înapoi pe unde veniseră.

După câteva momente Ben îl auzi răcnind:

— Băăă, futu-vă muma-n cur, ce faceţi acilea?

Urmă un soi de răspuns, dar Ben nu-şi putu da seama ce anume: copiii erau prea departe, iar râul ce curgea chiar pe-alături – era chiar râul Kenduskeag – făcea prea mult zgomot. I se păru însă că băiatul era speriat. Îl înţelegea prea bine.

Apoi Victor Criss mugi ceva din care Ben nu înţelese nimic:

— Ce dig nenorocit de pici!

Dig de pici? *Drac* de pici? Sau poate Victor spusese ce drac nenorocit de pici şi Ben nu auzise bine.

— Hai să-l spargem! propuse Belch.

Se auziră strigăte de protest, urmate de un ţipăt de durere. Cineva izbucni în plâns. Da, Ben îi înţelegea pe deplin. Nu fuseseră în stare să-l prindă (cel puţin nu încă), dar găsiseră o altă gaşcă de copii la îndemână ca să-şi descarce furia.

— Sigur, sparge-l, aprobă Henry.

Plescăieli. Ţipete. Hohote de râs groase şi cretine ale lui Belch şi Victor. Un răcnet chinuit şi furios al cuiva mai mic.

— Nu-ncerca tu să mă faci pe mine de căcat, băi bâlbâit mucos ce eşti, spuse Henry Bowers. Nu mă mai face nimeni de căcat pe ziua de azi.

Se auzi un trosnet. Zgomotul apei curgând în aval deveni mai puternic şi vui scurt înainte de-a reveni la vechiul ei clipocit paşnic. Deodată Ben înţelese. Dig de pici, da, asta spusese Victor. Copiii – doi sau trei, după câte se părea când trecuse pe lângă ei – construiau un dig. Henry şi amicii săi tocmai îl făcuseră praf. Ben presupuse chiar că ştia cine era unul dintre copii. Singurul „bâlbâit mucos” pe care îl cunoştea de la Derry School era Bill Denbrough, care învăţa în cealaltă clasă a cincea.

— Nu trebuia să faci asta! exclamă un glas subţire şi speriat, iar Ben îl recunoscu şi pe acesta, deşi nu-i putu ataşa imediat şi un chip. De ce-ai făcut-o?

— Finc-aşa mi-a *venit*, fututule, mugi Henry.

Răsună o lovitură înfundată. Îi urmă un zbieret de durere. Zbieretul fu urmat de plânsete.

— Gura, făcu Victor. Ciocu’ mic, puştiu’, sau îţi trag urechile-n jos şi le fac nod sub barbă.

Plânsul se transformă într-un şir de smiorcăieli înăbuşite.

— Ne ducem, spuse Henry, da-nainte să ne ducem vreau să ştiu o treabă. Aţi văzut un pici gras pe-aci acu' vreo zece minute? Un pici gras plin tot de sânge şi tăiat?

Un răspuns prea scurt ca să însemne altceva decât un.

— Băi, sigur? întrebă Belch. N-ar strica, băi puţă-n gură.

— S-s-sunt si-si-sigur, replică Bill Denbrough.

— Ai să mergem, făcu Henry. O fi luat-o-napoi pe-acolo.

— Tai-tai, băieţii, strigă Victor Criss. Chiar că era un dig de pici, pă bune. Vi-i mai bine fără el.

Plescăituri. Glasul lui Belch răsună iar, acum însă mai departe. Ben nu putu distinge cuvintele. De fapt nici nu *voia* să distingă cuvintele. Mai aproape, băiatul care plânsese îşi revenea. Se auzeau sunete consolatoare din partea celuilalt băiat. Ben trăsese concluzia că nu erau decât ei doi – Bill Bâlbâitul şi plângăreţul.

Rămase pe jumătate aşezat, pe jumătate culcat, acolo unde se găsea, ascultându-i pe cei doi băieţi de lângă râu şi zgomotele făcute de Henry şi de dinozaurii săi îndepărtându-se spre partea opusă a Maidanului. Razele soarelui îi licăreau în ochi şi formau bănuţi mici de lumină pe rădăcinile încâlcite de deasupra şi dimprejurul lui. Aici înăuntru era murdar, dar era şi comod… Sigur. Zgomotul apei curgătoare avea un efect liniştitor. Până şi plânsetul copilului era oarecum liniştitor. Durerile şi junghiurile i se înăbuşiseră într-o pulsaţie mocnită, iar zgomotul dinozaurilor se stinsese complet. Avea să aştepte o vreme, doar ca să fie sigur că nu se mai întorceau, după care va pleca.

Ben auzea duduitul instalaţiilor de drenaj răzbătând prin pământ – putea chiar să-l simtă: o vibraţie joasă, constantă, care din pământ intra prin rădăcina de care stătea el rezemat, până în spinarea lui. Din nou se gândi la morloci, la carnea lor dezgolită; şi-o închipuia mirosind la fel ca aerul umed şi fetid ce ieşise prin ventilaţiile capacului aceluia de fier. Se gândi la puţurile lor înfundate adânc sub

scoarţă, puţuri cu scări ruginite înfipte în pereţi. Aţipi, iar la un moment dat gândurile i se prefăcură în vis.

11

Nu pe morloci îi visă. Visă ceea ce i se întâmplase în ianuarie, păţania pe care nu fusese în stare să i-o povestească mamei lui.

Se petrecuse în prima zi de şcoală după lunga vacanţă de Crăciun. Doamna Douglas rugase un voluntar să stea după ore şi să o ajute la număratul cărţilor predate în ultima zi dinainte de vacanţă. Ben ridicase mâna.

— Mulţumesc, Ben, spuse doamna Douglas, dăruindu-i un zâmbet atât de radios, încât îl încălzi din creştet până în tălpi.

— Linge-n-cur, remarcă abia auzit Henry Bowers.

Era cea mai rea şi în acelaşi timp cea mai bună zi de iarnă din Maine; fără un nor, însorită, dar înspăimântător de geroasă. Pentru a înrăutăţi şi mai mult temperatura de minus 26°C, sufla un vânt puternic, iar gerul te pătrundea până în măduva oaselor.

Ben număra cărţile şi striga numerele; doamna Douglas le trecea pe o listă (fără a se osteni să-l controleze nici măcar prin sondaj, observă el cu mândrie), după care duseră amândoi cărţile în sala de depozitare, prin holuri ale căror calorifere trosneau molcom. La început, şcoala fusese plină de sunete: uşi de dulapuri trântite, ţăcănitul maşinii de scris a doamnei Thomas în birou, repetiţiile uşor afone ale corului de la etaj, buf-buf-buf-ul nervos al mingilor de baschet din sala de sport şi scârţâitul urmat de tropote ale bascheţilor, după cum alergau jucătorii spre coşuri sau coteau brusc pe terenul din lemn ceruit.

Puţin câte puţin, toate aceste sunete încetară, până ce, când ultimul set de cărţi a fost pus la loc (cu una mai puţin, dar ce conta? oftă doamna Douglas – nu există pădure fără uscături), nu mai rămase decât zgomotul radiatoarelor,

fâşâitul slab al măturii domnului Fazio care împingea rumeguşul colorat pe planşeul holului de la etaj şi urletul vântului de afară.

Ben privi spre unica fereastră, îngustă, a depozitului de cărţi şi văzu cerul întunecându-se rapid. Era patru după-amiază, iar asfinţitul se apropia. Membrane de zăpadă uscată zburau suflate peste jungla de gheaţă a terenului de sport, învârtejindu-se printre balansoarele îngheţate cu capătul în pământ. Doar dezgheţurile din aprilie aveau să spargă această sudură hibernală. Nu văzu niciun trecător pe Jackson Street. Mai stărui un moment cu privirea, sperând să treacă vreo maşină prin intersecţia Jackson-Witcham, dar nu apăru niciuna. Toţi locuitorii din Derry, mai puţin el şi doamna Douglas, păreau să fi murit sau să fi fugit departe, cel puţin din cât vedea el de acolo.

Privi spre ea şi observă, cu un fior de spaimă adevărată, că simţea exact aceleaşi lucruri ca şi el. I-o citea în ochi. Erau adânci, îngânduraţi şi absenţi, nu ochii unei profesoare de peste patruzeci de ani, ci ai unui copil. Ţinea mâinile împreunate chiar sub sâni, ca într-o rugăciune.

Mi-e frică, îşi spuse Ben, *şi-i e frică şi ei. Dar de ce ne e frică de fapt?*

Nu ştia. Apoi femeia îl privi şi lăsă să-i scape un râs scurt, aproape încurcat.

— Te-am făcut să întârzii. Îmi pare rău, Ben.

— N-are nimic.

Coborî privirea spre pantofi. O iubea puţin – nu cu sentimentul onest şi deplin pe care îl revărsase asupra domnişoarei Thibodeau, învăţătoarea sa din clasa întâi… Dar o *iubea*.

— Dacă eram cu maşina, te luam, spuse ea. Dar n-o am. Soţul meu trece să mă ia pe la cinci şi un sfert. Dacă vrei să aştepţi, am putea…

— Nu, mulţumesc, refuză Ben. Trebuie s-ajung acasă până atunci. De fapt nu ăsta era adevărul, dar simţea o

aversiune bizară la gândul de a-l întâlni pe soţul doamnei Douglas.

— Poate mama ta ar putea…

— Nici ea nu conduce. Nu-i nimic. Stau doar la o milă de-aici.

— O milă nu-i mult pe vreme frumoasă, dar poate fi un drum foarte lung pe timpul ăsta. Ai să intri undeva dacă ţi se face prea frig, da, Ben?

— Ăă, sigur… O să intru la Costello’s Market şi stau puţin lângă sobă sau văd eu. Domnul Gerdeau n-o să se supere. Şi am şi pantalonii de zăpadă. Şi fularul nou, de la Crăciun.

Doamna Douglas păru mai liniştită… Apoi privi din nou spre fereastră:

— Pare să fie aşa de frig afară… O vreme aşa de… de potrivnică.

Ben nu cunoştea cuvântul, dar înţelese imediat ce însemna. *Tocmai s-a întâmplat ceva – ce?*

Şi îşi dădu seama dintr-o dată că încetase să o mai vadă ca profesoară; că, pentru prima dată în viaţa lui, îi apărea ca fiinţă omenească. Asta se întâmplase. Îi văzuse faţa într-un mod cu totul diferit şi, din cauza asta, devenise o faţă nouă – faţa unei poete istovite. Şi-o putea închipui mergând acasă cu soţul ei, aşezată lângă el în maşină, cu mâinile împreunate în poală, în timp ce caloriferul fâsâia, iar bărbatul vorbea despre ce-a mai făcut azi. Şi-o imagina pregătind cina pentru amândoi. Un gând bizar îi trecu prin minte, iar pe buze i se ivi o întrebare convenţională: *Aveţi copii, doamnă Douglas?*

— Mă gândesc adesea în perioada asta a anului că oamenii chiar nu trebuie să locuiască atât de departe de ecuator, murmură profesoara. Cel puţin nu la latitudinea asta.

Apoi zâmbi, şi o parte din sentimentul de înstrăinare se şterse, fie de pe faţa ei, fie din ochii lui, şi reuşi să o vadă din nou, cel puţin parţial, la fel ca întotdeauna. *Dar n-o vei*

mai vedea niciodată aşa, nu în întregime, îşi spuse el dezamăgit.

— Mă simt bătrână până primăvara, după care mă simt iar tânără. Aşa mi se întâmplă în fiecare an. Eşti sigur c-o să-ţi fie bine, Ben?

— O să fie bine.

— Da, şi eu cred. Eşti un băiat bun, Ben.

Ben coborî din nou ochii spre vârfurile ghetelor, roşind, îndrăgostit de ea mai tare ca oricând.

Pe hol, domnul Fazio spuse, fără a ridica privirea de pe rumeguşul roşu:

— Ai grijă la degerături, băiete.

— O să am.

Ajunse la dulăpior, îl deschise şi trase pe el pantalonii matlasaţi. Suferise de necaz când mama lui insistase să-i poarte şi iarna asta în zilele deosebit de reci, văzând în ei o îmbrăcăminte de preşcolar, dar în acea după-amiază se bucură că-i avea. Porni încet spre uşă, încheindu-şi fermoarul hainei, legând strâns şireturile glugii, trăgându-şi pe mâini mănuşile croşetate. Ieşi şi se opri un moment în zăpada de pe prima treaptă a scării din faţă, ascultând cum uşa se trântea uşurel şi se încuia în urma sa.

Şcoala Derry dormita sub un cer cu pielea învineţită. Vântul bătea încontinuu. Cârligele corzii de la catarg îşi zăngăneau darabana singuratică pe oţelul stâlpului. Vântul tăie numaidecât în carnea caldă şi nepregătită a feţei lui Ben, amorţindu-i obrajii. *Ai grijă la degerături, băiete.*

Îşi trase repede fularul în sus până ce arătă ca o caricatură mică, dolofană, a lui Red Ryder. Cerul acela ce se întuneca avea un fel de frumuseţe fantastică, dar Ben nu zăbovi să-l admire; era prea frig pentru aşa ceva. Îşi văzu de drum.

La început vântul îl bătu din spate, şi lucrurile nu stătură chiar aşa de rău; de fapt părea chiar să-l ajute. Ajuns însă la Canal Street, trebui s-o ia la dreapta şi aproape împotriva vântului. Acum părea că-l împinge înapoi… Ca şi cum ar fi

avut o răfuială cu el. Fularul ajuta cât de cât, dar nu prea mult. Ochii îi lăcrimau, iar stropii ce-i picurau din nas îngheţară într-o crustă casantă. Picioarele îi amorţiră. De câteva ori se plesni cu palmele peste subsuori ca să şi le încălzească. Vântul chiuia şi ţipa cu un glas aproape omenesc.

Ben se simţea atât speriat, cât şi înviorat. Speriat, pentru că acum putea înţelege unele povestiri pe care le citise, ca *Focul* de Jack London, unde oamenii mureau îngheţaţi. Ar fi fost foarte posibil să mori într-o asemenea noapte, o noapte când temperatura putea coborî la -26°C.

Înviorarea era greu de explicat. O senzaţie de însingurare – oarecum melancolică. Se găsea afară; plutea pe aripile vântului şi niciunul dintre oamenii aflaţi în spatele pătratelor viu luminate ale ferestrelor nu-l vedea. Ei erau înăuntru, înăuntru la lumină şi căldură. Nu ştiau că, trecuse pe lângă ei; numai el ştia. Era un lucru tainic.

Aerul îl ardea ca acele, dar era proaspăt şi curat. Aburi albi îi ţâşneau pe nas în jeturi drepte.

Şi, o dată cu apusul soarelui, ultima geană de lumină a zilei dispărând la orizont ca o linie galben-portocalie rece, sub primele stele – cioburi crude de diamant licărind pe cer Ben ajunse la Canal. Acum nu-l mai despărţeau de casă decât trei intersecţii, şi era nerăbdător să simtă căldura pe faţă şi picioare, punându-i din nou sângele în mişcare, pricinuindu-i înţepături.

Totuşi se opri.

Canalul era îngheţat în matca sa de beton ca un râu încremenit de lapte bătut, cu suprafaţa vălurită, crăpată şi înceţoşată. Neclintit, era totuşi pe deplin viu în acea aspru-puritană lumină de iarnă; îşi avea propria sa frumuseţe, unică şi greu de pătruns.

Ben se întoarse în partea cealaltă – spre sud-vest. Către Maidan. Privind în această direcţie, avea din nou vântul în spate. Îi umfla pantalonii. Canalul mergea drept între pereţii săi de beton, cale de poate o jumătate de milă; apoi

betonul înceta, iar râul îşi croia drum unduit prin Maidan – la acea vreme a anului, o lume scheletică de rugi îngheţaţi şi crengi dezgolite repezindu-se în toate părţile.

Acolo, pe gheaţă, stătea o siluetă.

Ben o privi şi îşi spuse: *S-ar putea sa fie acolo un om, dar cum poate avea pe el ceea ce mi se pare mie că are? E imposibil, nu?*

Silueta era îmbrăcată în ceva ce părea a fi un costum de clovn alb-argintiu. Fâlfâia împrejuru-i în vântul polar. Avea în picioare nişte enormi pantofi portocalii, asortaţi cu nasturii-pompoane care se înşirau pe partea din faţă a costumului, într-o mână strângea un mănunchi de sfori ce se înălţau spre o mulţime de baloane, iar, când observă că acestea pluteau în direcţia sa, Ben se simţi cuprins şi mai puternic de sentimentul irealităţii. Închise ochii, şi-i frecă şi îi deschise iar. Baloanele continuau să plutească spre el.

Îi răsună în cap glasul domnului Fazio: *Ai grijă la degerături, băiete*.

Nu putea fi decât o halucinaţie sau un miraj provocat de cine ştie ce ghiduşie sucită a vremii. S-o fi aflat un om acolo jos, pe gheaţă! presupuse chiar că era posibil să fi purtat un costum de clovn. Dar baloanele nu aveau cum să se abată către Ben, împotriva vântului.

Totuşi, ăsta era exact lucrul ce părea că se întâmplă.

Ben! strigă clovnul de pe gheaţă. Ben se gândi că vocea nu exista decât în mintea lui, deşi i se păruse că o aude cu adevărat. *Vrei un balon, Ben?*

Răzbătea ceva atât de rău din vocea aceea, atât de groaznic, încât Ben vru s-o ia la fugă cât putea de repede, dar picioarele-i păreau sudate de asfalt la fel de strâns ca şi leagănele din curtea şcolii ţintuit în pământ.

Plutesc, Ben! Toate plutesc! Încearcă unul şi vezi!

Clovnul porni pe gheaţă spre podul Canalului, unde se afla Ben.

Băiatul îl privi apropiindu-se, fără să se mişte; privea aşa cum priveşte pasărea şarpele care se târăşte către ea.

Gerul intens ar fi trebuit să facă baloanele să pocnească, dar acest lucru nu se întâmpla; pluteau deasupra şi înaintea clovnului, deşi mai normal ar fi fost să-i rămână în urmă, încercând să scape spre Maidan… De unde, îl asigura pe Ben o anume parte a minţii, se ivise de la bun început arătarea. Acum Ben mai observă ceva.

Deşi ultimele raze de lumină ale amurgului scăldau gheaţa Canalului într-un trandafiriu pal, clovnul nu avea umbră. Niciun fel de umbră, oricât de palidă.

O să-ţi placă aici, Ben, spuse clovnul. Acum era destul de aproape, iar Ben auzea pocnetul comic al pantofilor săi pe gheaţa denivelată. *O să-ţi placă aici, îţi făgăduiesc, tuturor băieţilor şi fetelor pe care le-ntâlnesc le place aici, căci e ca pe Insula Plăcerilor din Pinocchio şi în Never-Never Land din Peter Pan; nu trebuie să crească mari niciodată, şi asta-i ceea ce-şi doresc toţi prichindeii! Aşa că, hai! Să admiri priveliştile, să-ţi iei un balon, să dai de mâncare elefanţi, să te dai pe tobogan! Oh, ce-o să-ţi mai placă şi oh, Ben ce-o să mai pluteşti…*

Şi, cu toată frica, Ben descoperi că o parte din el voia un balon. Cine pe lume mai avea un balon care să zboare contra vântului? Cine mai *auzise* vreodată de aşa ceva? Da… Voia un balon şi voia să vadă faţa clovnului, care stătea aplecată spre gheaţă, ca pentru a se feri de vântul criminal.

Ce s-ar fi întâmplat dacă sirena de ora cinci instalată pe acoperişul Primăriei Derry nu suna chiar în acel moment Ben nu ştiu… Nu *vru* să ştie. Important era că *sunase*, târnăcop sonor sfredelind gerul amarnic al iernii. Clovnul privi în sus, surprins, iar Ben îi văzu chipul.

Mumia! O, Doamne, asta-i mumia! a fost primul său gând, însoţit de o groază vertiginoasă care-l făcu să-şi încleşteze strâns mâinile pe parapetul podului pentru a nu leşina. Sigur că nu era mumia, *n-avea cum* să fie mumia. A, existau mumii egiptene, cu duiumul, ştia foarte bine, dar primul lucru ce-i trecuse prin minte fusese că aceasta era mumia – monstrul prăfuit interpretat de Boris Karloff în filmul ăla

vechi pentru care stătuse până noaptea târziu ca să-l vadă, luna trecută, la emisiunea *Shock Theater.*

Nu, nu era *acea* mumie. Nici nu putea fi. Monştrii din filme nu erau adevăraţi, toată lumea ştia asta, până şi copiii mici. Dar…

Clovnul nu purta machiaj. Nici nu era pur şi simplu înfăşurat în bandaje. *Avea* bandaje, majoritatea în jurul gâtului şi-al mâinilor, fluturând în bătaia vântului, dar Ben vedea desluşit chipul clovnului. Era brăzdat adânc, cu pielea ca o hartă pergamentoasă, încreţită, obraji zdrenţuiţi, carne uscată. Fruntea-i era crăpată, dar nu sângera. Buze moarte rânjeau peste mandibule în care dinţii stăteau înfipţi strâmb, ca nişte pietre de mormânt. Avea gingiile roase şi negre. Ben nu vedea niciun fel de ochi, dar *ceva* licărea departe în fundul puţurilor ca de cărbune ale acelor găvane zbârcite, ceva asemănător cu nestematele reci bătute în ochii scarabeilor egipteni. Şi, deşi vântul sufla în cealaltă direcţie, i se părea că simte miros de scorţişoară şi mirodenii, de linţoliu putred tratat cu preparate stranii, nisip, sânge atât de vechi, încât se uscase ca nişte coji şi fire de praf…

— Toţi plutim aici, jos, croncăni mumia-clovn.

Iar Ben îşi dădu seama cu groază sporită că reuşise să ajungă cumva la pod; acum se afla chiar sub el, întinzând o mână uscată şi răsucită de pe care fâşiile de piele se cojeau precum nişte flamuri zdrenţuite după o bătălie pierdută, o mână prin care se arătau oase ca fildeşul galben.

Un deget aproape descărnat îi mângâie vârful ghetei. Paralizia lui Ben se frânse. Tropăi până la capătul podului, cu semnalul de ora cinci încă urlându-i în urechi; nu se opri decât când ajunse pe malul celălalt. Fusese un miraj, asta *trebuia* să fi fost. Pur şi simplu clovnul nu avea cum să se fi apropiat atât de mult în timpul celor zece-cincisprezece secunde cât şuierase sirena.

Frica lui însă nu era miraj; nici lacrimile fierbinţi ce-i ţâşneau din ochi, îngheţând apoi pe obraji. Fugi, cu ghetele

tropotind pe trotuar, iar în urma lui auzea mumia în costum de clovn cățărându-se afară din Canal, cu degetele străvechi şi pietroase zgâriind fierul şi cu tendoanele bătrâne scârţâind ca nişte balamale vechi şi ruginite. Îşi auzea şuieratul uscat al respiraţiei ieşindu-i şi intrându-i pe nări la fel de sărac în umezeală ca şi tunelurile de sub Marea Piramidă. Simţea mirosul de nisip şi mirodenii al giulgiului şi ştia că dintr-o clipă-n alta mâinile, tot atât de descărnate precum construcţiile geometrice pe care le realiza cu Setul Constructor, i se vor aşeza pe umeri. Aveau să-l întoarcă, iar el va privi la faţa aceea zbârcită, zâmbitoare. Torentul mort al răsuflării sale îl va învălui. Orbitele negre cu licărul lor îndepărtat se vor pogorî asupră-i. Gura ştirbă se va căsca, iar el îşi va primi balonul. O, da. Câte baloane poftea.

Dar când ajunse la colţul străzii lui, cu inima bătându-i nebuneşte, aproape să se spargă. Când în sfârşit privi înapoi peste umăr, văzu că strada era pustie. Podul arcuit, cu parapetele sale scunde de beton şi caldarâmul demodat, era şi el gol. Nu putea vedea canalul propriu-zis, dar simţea că nici dacă ar fi putut n-avea să vadă ceva acolo. Nu, mumia nu fusese halucinaţie sau miraj; dacă existase în realitate, îl aştepta *sub* pod.

Dedesubt. Se ascundea dedesubt.

Ben se grăbi spre casă, privind în urmă la fiecare câţiva paşi, până ce uşa se închise în spatele lui, încuiată sigur. Îi explică mamei – care era teribil de ostenită după o zi mai grea ca oricând la ţesătorie, astfel că de fapt nu-i prea simţise lipsa – că o ajutase pe doamna Douglas să numere cărţile. Apoi se aşează la cina cu tăiţei şi curcan rămas de duminică. Se ghiftui cu trei porţii, mumia părând tot mai îndepărtată şi asemănătoare unui vis, cu fiecare nouă farfurie plină. Nu fusese adevărată, asemenea lucruri nu erau niciodată adevărate, nu se trezeau deplin la viaţă decât între reclamele intercalate în filme la televizor, noaptea târziu, sau la matineele de sâmbătă, când, dacă

aveai noroc, te puteai alege cu doi monştri pe un sfert de dolar – iar dacă aveai încă unul, cumpărai câte floricele de porumb îţi încăpeau în stomac.

Nu, nu erau adevăraţi. Monştrii de la televizor, şi monştrii din filme, şi cei din benzile desenate nu erau adevăraţi. Cel puţin până te vârai în pat şi n-aveai somn; cel puţin până ce ultimele patru acadele, învelite în pânză şi păstrate sub pernă ca să alunge ameninţările nopţii, nu erau înfulecate; până când patul însuşi nu se preschimba într-un lac de visuri greţoase, în timp ce vântul urla afară şi-ţi era frică să priveşti spre fereastră fiindcă acolo putea fi o *faţă*, un *chip* bătrân şi rânjit care nu putrezise, ci doar se uscase ca o frunză veştedă, în loc de ochi cu diamante înfundate adânc în orbitele întunecoase; până vedeai o mână sfâşiată, ca o gheară, ţinând un mănunchi de baloane: *Să admiri priveliştile, să-ţi iei un balon, să dai de mâncare la elefanţi, să te dai pe tobogan! Ben, oh, Ben, ce-o să mai pluteşti…*

12

Ben se deşteptă cu un icnet, visul despre mumie încă stăruindu-i în gânduri, cuprins de panică la vederea întunericului strâns, vibrând în jurul lui. Tresări, iar rădăcina încetă să-l mai susţină şi îl împunse iarăşi în spinare, exasperată parcă.

Văzu lumină şi se târî într-acolo. Ieşi în lumina soarelui de după-amiază şi în şipotul râului, şi toate îşi regăsiră locul. Era vară, nu iarnă. Mumia nu-l dusese în cripta ei pustie; Ben se ascunsese de băieţii cei mari într-o văgăună nisipoasă, sub un copac pe jumătate dezrădăcinat. Se găsea pe Maidan. Henry şi haidamacii lui îşi făcuseră de cap în chip josnic cu doi copii ce se jucau lângă râu, pentru că nu fuseseră în stare să-l găsească pe Ben şi să-şi facă de cap cu el. *Tai-tai, băieţi. Chiar că era un dig de pici, pă bune că era. Vi-i mai bine fără el.*

Ben îşi privi posac hainele ferfeniţite. Mama sa avea să-i ofere şaisprezece variante diferite ale aceluiaşi sfânt iad.

Dormise destul cât să înţepenească. Se lăsă să lunece în josul malului şi porni pe lângă apă, strâmbându-se la fiecare pas. Era tot numai un ghiveci de junghiuri şi dureri; se simţea de parcă Spike Jones ar fi cântat o melodie rapidă pe cioburi de sticlă în aproape toţi muşchii săi. Părea că e plin de sânge uscat sau în curs de uscare pe fiecare părticică de piele expusă. Oricum copiii cu digul vor fi plecat de acolo, se mângâie Ben. Nu ştia sigur cât dormise, dar chiar o jumătate de oră să fi fost numai, întâlnirea cu Henry şi amicii lui îi convinsese precis pe Denbrough şi fârtatul său că orice alt loc din lume – ca Timbuktu, eventual – ar fi mult mai sănătos pentru ei.

Ben îşi urmă amărât drumul, ştiind că, dacă cei mari se întorceau, nu mai avea nicio şansă să le scape. Aproape că nici nu-i mai păsa acum.

Dădu ocol unui cot strâns al râului şi, o clipă, nu făcu decât să stea pe loc, privind. Constructorii de diguri erau tot acolo. Unul dintre ei era într-adevăr Bill Bâlbâitul Denbrough. Îngenunchease lângă celălalt băiat, care stătea rezemat de peretele malului. Capul îi căzuse atât de mult pe spate, încât mărul lui Adam îi ieşea în afară ca un triunghi. Sângele i se închegase în jurul nasului, pe bărbie şi în vreo două dâre ce-i mânjeau gâtul. Ţinea fără vlagă ceva alb în mână.

Bill Bâlbâitul privi brusc în jur şi îl văzu pe Ben în apropiere. Ben observă cu teamă că se întâmpla ceva foarte grav cu băiatul rezemat de mal; Denbrough era vizibil speriat de moarte. Nefericit, se întrebă: *N-o să se sfârşească niciodată ziua asta?*

— Mă-ntreb dacă tu-tu-tu m-ai pu-pu-tea ajuta, făcu Bill Denbrough. In-in-in-inha-la-la-toru’ lului s-a go-go-lit. Cred că s-ar pu-pu-putea să…

Chipul îi îngheţă. Obrajii i se înroşiră ca focul. Scormonea în căutarea cuvântului, bâlbâindu-se ca o mitralieră. Saliva

îi zbura de pe buze şi fu nevoie de aproape treizeci de secunde de gângăveli până ca Ben să îşi dea seama că Denbrough încerca să-i spună că celălalt copil putea să moară.

Capitolul 5
Bill Denbrough zboară ca vântul şi ca gândul, înghiţind pământul (I)

1

Bill Denbrough gândeşte: Al dracu’ de-aproape sunt de călătoria în spaţiu; parcă aş fi într-un glonţ tras din puşcă.

Acest gând, deşi întru totul adevărat, nu e unul deosebit de plăcut. De fapt, în prima oră după decolarea (sau poate înălţare ar fi o definiţie mai nimerită) aeronavei Concorde de la Heathrow, s-a războit cu o criză moderată de claustrofobie. Avionul e îngust – neliniştitor de îngust. Masa este mai mult decât excelentă, dar personalul de zbor care o serveşte trebuie să se cocoşeze, să se îndoaie şi să se ghemuiască pentru a-şi face treaba; par a fi o echipă de gimnastică. Faptul de a asista la acest serviciu chinuitor îi răpeşte lui Bill o parte din savoarea mâncării, deşi pe vecinul de scaun nu pare să-l deranjeze cine ştie ce.

La rândul său, acesta e o altă pacoste. Gras şi nu tocmai curat; o fi având el colonie Ted Lapidus pe suprafaţa pielii, dar pe dedesubt Bill detectează inconfundabilele mirosuri de jeg şi sudoare. Nici în legătură cu cotul său stâng nu-şi face mari probleme; când şi când îl loveşte pe Bill cu un sunet înfundat.

Ochii i se îndreaptă mai tot timpul spre afişajul digital din capătul salonului. Arată cât de repede zboară ghiuleaua asta britanică. Bill scoate stiloul din buzunarul cămăşii şi se foloseşte de vârful lui pentru a apăsa pe butoanele ceasului cu computer dăruit de Audra la ultimul Crăciun. Dacă vitezometrul nu minte – iar Bill nu are absolut niciun motiv să creadă că ar minţi – atunci se năpustesc prin văzduh cu o viteză de aproape treizeci de kilometri pe minut. Nu e convins că voia să ştie asta cu tot dinadinsul.

Dincolo de fereastră, care e mică şi cu geam gros, vede un cer nu albastru, ci scăldat în purpuriu crepuscular, deşi

e amiază. În locul unde marea şi cerul se întâlnesc, vede că linia orizontului e uşor arcuită. Poftim! *reflectează Bill*, şed aici cu o Bloody Mary în mână şi cotul unui grăsan nespălat înghiontindu-mă-n coaste şi observ curbura Pământului.

Zâmbeşte puţin, gândindu-se că un om care poate vedea aşa ceva cu ochii lui n-ar trebui să se teamă de nimic. Dar se teme, şi nu numai de faptul că zboară cu treizeci de kilometri pe minut în carapacea asta strâmtă şi fragilă. Aproape ca simte cum Derry se repede spre el. Şi chiar asta e expresia potrivită. Cu treizeci de kilometri pe minut sau nu, are senzaţia că stă perfect nemişcat, în vreme ce Derry se repede la el ca o fiară uriaşă însetată de sânge, care a zăcut în aşteptare prea mult timp şi acum a ieşit în sfârşit la iveală. Derry, ah, Derry! Să închinăm o odă acestui loc? Să cântăm despre putoarea fabricilor şi a râurilor sale? Despre liniştea demnă a străzilor mărginite cu arbori? Despre bibliotecă? Despre Turnul de Apă? Despre Bassey Park? Despre Şcoala Elementară din Derry?

Despre Maidan?

Lumini i se aprind în minte – reflectoare puternice. E ca şi cum ar fi stat într-o sală de teatru întunecată timp de douăzeci şi şapte de ani, aşteptând să se întâmple ceva, iar acum, în sfârşit, a început. Dar decorul dezvăluit treptat de proiectoare nu e al vreunei comedii inofensive ca „Arsenic şi dantelă veche”; lui Bill i se pare că seamănă mai mult cu „Cabinetul doctorului Caligari”

Toate poveştile astea pe care le-am scris, meditează el cu un soi de amuzament prostesc. Toate romanele astea. De la Derry veneau toate; Derry era sursa. Proveneau din ceea ce s-a petrecut în vara aceea şi din ce i s-a întâmplat lui George în toamna de dinainte. Toţi reporterii mi-au pus mereu ÎNTREBAREA ASTA… Iar eu le-am dat un răspuns greşit.

Cotul grasului îl împunge iarăşi, şi câţiva stropi din pahar se varsă. Bill aproape că spune ceva, după care se gândeşte mai bine.

ÎNTREBAREA ASTA desigur era „De unde vă inspiraţi?” O întrebare căreia Bill bănuia că toţi autorii de ficţiune trebuie să-i răspundă – sau să se prefacă a-i răspunde – cel puţin de două ori pe săptămână, dar un băiat ca el, care îşi câştiga pâinea scriind despre lucruri care nu s-au întâmplat niciodată şi niciodată nu se vor putea întâmpla, era nevoit să-i răspundă – sau să se prefacă – mult mai des.

„Toţi scriitorii au un furtun care coboară până în subconştient”, le spunea el, omiţând să menţioneze că se îndoia cu fiecare an ce trecea de existenţa acelei chestii care poartă numele de subconştient. *„Dar autorul care scrie proze horror are un furtun ce ajunge mult mai departe, poate… în sub-subconştient, dacă vreţi.”*

Elegant răspuns, dar nu crezuse niciodată în el cu adevărat. Subconştient? Bine, era ceva acolo, sigur, dar Bill considera că lumea făcea prea mare tapaj de un mecanism care probabil era echivalentul cerebral al lăcrimatului ochilor când îţi intră praf în ei sau al vânturilor trase la circa o oră după o cină copioasă. Probabil că a doua metaforă era mai bună, însă asta nu o puteai spune reporterilor când era vorba de tine; treburi ca visele şi dorurile vagi sau senzaţiile de déjà-vu chiar nu însemnau nimic mai mult decât o rafală de băşini mintale. Ei însă păreau să aibă nevoie de ceva, toţi *reporterii ăia cu blocnotesurile şi micile lor magnetofoane japoneze, iar Bill voia să-i ajute pe cât îi stătea în putinţă. Ştia că scrisul e o muncă grea, o muncă al dracului de grea. Nu avea nevoie să o îngreuneze pe a lor şi mai mult, spunându-le: „Prietene, ai putea la fel de bine să mă-ntrebi «Cine-a tăiat brânza?» şi-ai rezolvat-o”*

Acum îşi spunea: Ai ştiut întotdeauna că pun întrebarea greşită, chiar dinainte de a te suna Mike; acum ştii şi care era întrebarea potrivită. Nu de unde îţi vin ideile, ci de ce-ţi vin ideile. Aveai un furtun, foarte bine, dar nu ajungea nici la versiunea freudiană, nici la cea jungiană a subconştientului; nici vorbă de sistem interior de drenaj al minţii, nicio cavernă plină de mormoloci aşteptând să se

întâmple. La capătul celălalt al furtunului nu se afla decât Derry. Doar Derry. Şi…

…Şi cine-i ăsta, de face tropa-trop pe podeţul meu?

Se îndreptă brusc de spate, şi de astă dată el nu-şi ţine cotul acasă; i se afundă adânc în coastele voluminosului vecin de scaun.

— Fii mai atent, amice, spune grăsanul. E-nghesuială, cum vezi.

— Nu mă mai înghionti dumneata şi am să-ncerc să nu te mai înghio-ghiontesc nici e-e-eu.

Grasul îi aruncă o privire acră, incredulă, gen ce-mama-dracu-vorbeşti-acolo. Bill nu face decât să-l străpungă cu privirea până ce omul întoarce capul, bombănind. Cine-i acolo?

Cine face tropa-trop pe podeţul meu?

Se uită din nou pe fereastră şi îşi spune: Zburăm ca vântul şi ca gândul, înghiţind pământul.

Pielea de pe braţe şi ceafă i se face ca de găină. Dă pe gât dintr-o-nghiţitură şi restul din pahar. S-a mai aprins unul dintre reflectoarele alea mari.

Silver. Bicicleta lui. Aşa o botezase, după cum se numea calul Călăreţului Singuratic. O bicicletă mare, marca Schwinn, înaltă de şaptezeci de centimetri. "O să-ţi rupi gâtul pe asta, Billy ", spusese tatăl său, dar fără ca vocea să-i sune cu adevărat îngrijorată. Nu prea îl mai îngrijora nimic de când murise George. Fusese aspru înainte. Drept, dar aspru. După aceea, puteai să-l îmbrobodeşti. Avea gesturi părinteşti, făcea mişcări părinteşti, dar erau doar mişcări şi gesturi, nimic mai mult. Părea că trage tot timpul cu urechea încercând să-l audă pe George întorcându-se acasă.

Bill o văzuse în vitrina de la Bike and Cycle Shoppe*, pe Center Street. Se rezema posomorâtă pe cricul ei, mai mare decât cea mai mare dintre toate celelalte, mată în locurile unde ele luceau, dreaptă acolo unde restul erau curbate, arcuită unde erau drepte. Avea un carton proptit pe roata din faţă:*

„FOLOSITĂ
Preţ negociabil”

Ceea ce se întâmplase de fapt a fost că Bill a intrat, iar proprietarul a fost cel care i-a oferit lui un preţ, pe care Bill l-a acceptat – n-ar fi ştiut să se tocmească la Cycle Shoppe *nici dacă viaţa lui ar fi fost în joc, iar preţul (douăzeci şi patru de dolari) propus de vânzător i se părea foarte cinstit; generos chiar. A plătit-o pe Silver cu bani economisiţi în ultimele şapte-opt luni – bani de la ziua de naştere, bani de la Crăciun, bani câştigaţi pe tuns iarba. Ochise bicicleta din vitrină încă de la Thanksgiving*[{12}]*.* A plătit-o şi a dus-o acasă de îndată ce zăpada a început să se topească. Era ciudat, căci niciodată până anul trecut nu se gândise să aibă o bicicletă. Ideea păruse să-i răsară dintr-o dată în minte, poate într-una dintre zilele acelea nesfârşite de după moartea lui George. De după asasinarea lui George.

La început, Bill aproape îşi rupsese gâtul. Prima plimbare pe bicicleta cea nouă se sfârşise când Bill s-a trântit dinadins la pământ ca să nu intre drept în gardul de scânduri din capătul Aleii Kossuth (nu atât de ciocnire se temuse, cât să nu treacă prin gard şi să cadă de la douăzeci de metri înălţime pe Maidan). Ieşise din păţania asta cu o tăietură mai lungă de zece centimetri între încheietura mâinii stângi şi cot. După nicio săptămână, se pomenise că nu poate frâna la timp şi zburase prin intersecţia Witcham Street şi Jackson cu aproape şaizeci de kilometri pe oră, un băieţel pe un mastodont de bicicletă cenuşie (Silver nu era argintie decât prin cel mai energic efort al unei imaginaţii pline de voinţă), cu spiţele roţilor din faţă şi din spate mitraliind într-un uruit constant, şi dacă venea vreo maşină ar fi fost tocmai bun de-ngropăciune. Ca şi Georgie.

Încetul cu încetul, învăţase să o stăpânească pe Silver, pe măsură ce primăvara îşi urma cursul. Niciunul dintre părinţii săi nu observă în acest răstimp că îi făcea ochi dulci morţii, călare pe bicicletă. Se gândi că, după primele

câteva zile, încetaseră să mai vadă cu adevărat bicicleta – pentru ei nu era decât o relicvă cu vopseaua dusă ce se sprijinea de garaj în zilele ploioase.

Totuşi, Silver era mai mult decât o simplă epavă prăfuită. Nu arăta prea grozav, dar gonea ca vântul. Prietenul lui Bill – singurul lui prieten adevărat – era un băiat pe nume Eddie Kaspbrak, iar Eddie le-avea cu mecanica. Îi arătase lui Bill cum s-o pună la punct pe Silver – ce şuruburi să strângă şi să verifice periodic, unde să ungă lanţul, cum să-l întindă, cum să peticească un cauciuc astfel încât să-l ţină dacă rămânea în pană.

— Ar trebui s-o vopseşti, şi-l aminteşte el pe Eddie zicând într-o bună zi.

Dar Bill nu voia s-o vopsească pe Silver. Din motive pe care nici măcar sieşi nu şi le putea explica. Îşi dorea bicicleta Schwinn întocmai aşa cum era. Arăta ca un maidanez jigărit, soiul de bicicletă pe care un puşti neglijent o lăsa de regulă afară în ploaie, o bicicletă toată numai scârţâieli, zgâlţâieli şi frecuşuri greoaie. Arăta ca un maidanez tuberculos, dar fugea ca vântul. Ar…

— Ar zbura ca vântul şi ca gândul, înghiţind pământul, spune Bill cu voce tare şi râde.

Vecinul cel gras îi aruncă o privire tăioasă; râsul are aceeaşi tonalitate sinistră care mai devreme i-a dat fiori şi Audrei.

Da, arăta destul de nasol, cu vopseaua cojită şi portbagajul de modă veche montat deasupra roţii din spate, cu trâmbiţa strămoşească şi para ei de cauciuc negru – cornul acela era sudat pe vecie de ghidon, cu un şurub mare cât pumnul unui sugar. Destul de nasol.

Dar putea Silver să meargă? Putea? Maica Ta, Hristoase!

Şi putea al dracului de bine, căci Silver îi salvase lui Bill Denbrough viaţa în cea de a patra săptămână din iunie 1958 – săptămână următoare după ce îl întâlnise pentru prima oară de Ben Hanscom, săptămână în care el, Ben şi Eddie construiseră stăvilarul, săptămână când Ben, Richie Gură-spartă Tozier şi Beverly Marsh îşi făcuseră apariţia pe

Maidan după matineul de sâmbătă. Richie stătea călare în spatele lui, pe portbagajul lui Silver, în ziua când Silver îi salvase viaţa lui Bill… Şi Richie i-o salvase. Şi îşi amintea casa din care fugiseră, sigur că da. Pe-asta şi-o amintea prea bine. Casa aia blestemată de pe Neihold Street.

Gonise ca vântul şi ca gândul în ziua aceea, o, da, fără îndoială, ce, nu ştii? îl întrecuse şi pe diavol. Şi ce mai diavol, cu ochii lucitori ca nişte monede vechi, ucigătoare. Ce mai diavol bătrân şi păros, cu gura plină de dinţi însângeraţi. Dar toate astea, mai târziu. Dacă Silver îi salvase viaţa lui Richie şi pe a lui în ziua aia, atunci poate că i-o salvase şi pe a lui Eddie Kaspbrak în ziua când Bill şi Eddie se întâlniseră cu Ben lângă rămăşiţele făcute harcea-parcea ale digului lor de pe Maidan. Henry Bowers – care arăta ca şi cum l-ar fi trecut cineva printr-un malaxor – îi zdrobise nasul lui Eddie, după care pe Eddie îl apucase astma aşa de rău, iar inhalatorul era gol. Aşa că în ziua aceea tot Silver reuşise. Silver fusese salvarea.

Bill Denbrough, care n-a mai pus mâna pe o bicicletă de aproape şaptesprezece ani, priveşte afară pe geamul unui avion în care n-ar fi avut nicio încredere – nici nu şi l-ar fi imaginat măcar altundeva decât într-o revistă de science-fiction – în anul 1958. Hi-ho, Silver, HAAIIDEE! *strigă el în sinea sa, şi trebui să închidă ochii când lacrimile amintirii îi înţepară cu mii de ace.*

Ce s-a întâmplat cu Silver? Nu-şi poate aminti. Acea parte a scenei e cufundată încă în întuneric; proiectorul acela aşteaptă să fie aprins. Poate că-i mai bine aşa. Poate-i mai bine că e cruţat. Deocamdată.

Hi-ho.

Hi-ho, Silver.

Hi-ho, Silver.

2

…HAAIIDEE! strigă Bill.

Vântul îi zbură cuvintele înapoi peste umăr ca pe o flamură de crep fluturândă. Răsunau puternice şi măreţe cuvintele acelea, într-un muget plin de triumf. Erau singurele vorbe pe care reuşea să le rostească aşa cum ar fi vrut.

Pedală pe Kansas Street spre oraş, câştigând viteză. Silver mergea bine, odată pusă în mişcare, dar s-o pui în mişcare era muncă, nu glumă. Privind bicicleta cenuşie cum lua viteză, te simţeai ca şi cum ai fi privit un avion uriaş rulând pe pistă. Mai întâi nu-ţi venea să crezi că o asemenea jucărie mătăhăloasă şi ameţită ar putea *vreodată* să se desprindă de pământ – era o idee absurdă. Apoi îi vedeai însă umbra dedesubt şi, înainte să apuci să le întrebi dacă nu cumva era un miraj, umbra rămânea departe în urmă şi avionul era în zbor, tăindu-şi cale prin văzduh, tot atât de blând şi graţios ca un vis dulce într-o minte mulţumită.

Aşa era Silver.

Bill merse puţin pe drumul drept din josul colinei şi începu să pedaleze mai repede, picioarele pompându-i în sus şi în jos, aşa cum stătea aplecat peste ghidonul bicicletei. Învăţase foarte repede – după ce ghidonul respectiv îl pocnise de câteva ori în cel mai rău loc unde poate fi pocnit un băiat – să-şi tragă chiloţii cât de sus putea înainte de-a încăleca pe Silver. Mai târziu în aceeaşi vară, observând acest proces, Richie avea să spună: *Bill face asta pentru că-şi închipuie că va avea într-o bună zi nişte copii care să trăiască. Mie mi se pare o idee proastă, dar stai aşa! Dacă va avea copii, ăştia ar putea foarte bine să semene cu nevastă-sa, corect?*

El şi Eddie coborâseră şaua la maximum, iar acum aceasta îl înghiontea şi-i zgâria noada în timp ce muncea la pedale. O femeie care-şi plivea grădiniţa cu flori puse mâna streaşină la ochi să-l privească. Zâmbi vag. Băiatul de pe bicicleta uriaşă îi amintea de o maimuţă pe care o văzuse odată mergând cu un monociclu la Circul Barnum & Bailey.

Nu m-aş mira să-şi rupă gâtul, la o adică, îşi spuse în sinea ei, revenind la buruieni. *Bicicleta aia e prea mare pentru el*. Dar, la urma urmei, ce-o privea pe ea?

3

Billy avu atâta minte încât să nu se ia la ceartă cu băieţii cei mari când dădură buzna din tufişuri, arătând ca nişte vânători cu capsa pusă, pe urmele unei fiare care îl şi schilodise pe unul dintre ei. Eddie însă se grăbise să deschidă gura, iar Henry Bowers se descărcase pe el.

Billy ştia cine sunt, cum să nu; Henry, Belch şi Victor erau cei mai răi golani din Şcoala Derry. Îl bătuseră de câteva ori pe Richie Tozier, prietenul lui Bill. Din punctul de vedere al lui Bill, asta se întâmplase parţial din vina lui Richie; nu degeaba era cunoscut ca Richie Gură-spartă.

Într-o zi, în aprilie, când cei trei treceau pe lângă el prin curtea şcolii, Richie spusese ceva în legătură cu gulerele lor. Toţi trei aveau gulerele întoarse în sus, la fel ca Vic Morrow în *The Blackboard Jungle.* Bill, care şedea rezemat de clădirea din apropiere şi se juca nepăsător cu nişte bile, nu auzise chiar totul. Nici Henry şi amicii săi… Nu totul, dar destul ca să se întoarcă spre Richie. Bill bănuia că Richie voise să spună cu glas scăzut ceea ce spusese. Problema era că Richie *nu ştia* ce anume înseamnă glas scăzut.

— Ce-ai zis, băi aragaz cu patru ochiuri? se interesă Victor Criss.

— N-am zis nimica, spuse Richie.

Şi această dezminţire – împreună cu faţa lui, neliniştită şi speriată de-a binelea – ar fi putut pune capăt incidentului. Numai că gura lui Richie era ca un cal îmblânzit doar pe jumătate, care are obiceiul să dea din copite fără motiv. Acum adăugă dintr-o dată:

— Ar trebui să-ţi scoţi ceara din urechi, barosanu’! Nu vrei nişte dinamită?

Rămaseră privindu-l o clipă fără a le veni să creadă, după care se luară după el. Bill Bâlbâitul urmărise cursa inegală de la început până la previzibilul sfârşit, de la locul său de lângă clădire. N-avea niciun rost să se amestece; găliganilor ălora le-ar fi convenit de minune să caftească doi puşti la preţ de unul singur.

Richie o luă la fugă pieziş prin curtea de joacă a copiilor mici, sărind peste şotroane şi fentând leagăne, nedându-şi seama că intrase într-o fundătură decât atunci când nimeri în gardul legat cu lanţ dintre curte şi parcul învecinat cu incinta şcolii. Aşa că încercă să sară peste lanţ, cu degetele agăţându-i-se şi cu vârfurile tenişilor căutând puncte de sprijin, şi să fi tot ajuns la două treimi din înălţime, când Henry şi Victor Criss îl traseră jos, Henry apucându-l de spatele jachetei şi Victor înşfăcându-i turul pantalonilor. Richie zbieră în timp ce-l jupuiau de pe gard. Aterizã cu spinarea pe asfalt. Ochelarii îi zburară de pe nas. Întinse mâna după ei, dar Belch Huggins le dădu un şut, drept pentru care rama avea să le fie lipită cu bandă adezivă în vara aceea.

Bill tresări şi dădu ocol până în faţa şcolii. O observase pe doamna Moran, una dintre profesoarele de la clasa a patra, grăbindu-se deja să-i despartă, dar ştia că până atunci au să i-o tragă urât de tot lui Richie – şi, într-adevăr, când ea ajunse acolo, Richie plângea. Bâz-bâz-bâz, baligă-de-mânz.

Bill nu avusese cu ei decât probleme minore. Îşi băteau joc de bâlbâială lui, desigur. Câte o cruzime întâmplătoare le însoţea ocazional zeflemelele; într-o zi ploioasă, în timp ce se duceau să-şi ia gustarea în sala de sport, Belch Huggins îi zburase lui Bill din mână geanta cu mâncare şi o strivise pe podea sub una dintre ghetele sale inginereşti, zdrobind tot ce era înăuntru.

— Vai, ie-ie-ie-te-te! ţipase Belch cu spaimă batjocoritoare, ridicând mâinile şi fluturându-şi-le în jurul feţei. Pă-pă-pă-ca-cat de gu-gu-starea ta, fa-fa-fa-ţă-de-cur!

Şi o luase agale pe hol spre locul unde Victor Criss se rezema de ţâşnitoarea din faţa vestiarului băieţilor, gata să facă hernie de atâta râs. Asta nu fusese totuşi chiar aşa de rea; Bill se milogise pentru o jumătate de corn de la Eddie Kaspbrak, iar Richie fusese încântat să-i ofere oul său piperat, unul dintre cele pe care mama sa i le pregătea cam la fiecare două zile şi care-l făceau să-i vină să borască, susţinea el.

Dar trebuia să te ţii departe din calea lor, şi, dacă nu puteai face asta, cel mai bine era să încerci să devii invizibil.

Eddie uitase regulile, aşa că îi dăduseră borşul.

Nu-i fusese chiar aşa de rău până ce băieţii nu coborâră, plescăind până pe malul celălalt, chiar dacă nasul îi sângera ca o fântână. Când batista lui Eddie ajunse udă leoarcă, Bill i-o dădu pe a sa şi îl puse să-şi aşeze o mână la ceafă şi să dea capul pe spate. Bill şi-o mai amintea pe mama sa cum îl sfătuia pe Georgie să facă la fel, pentru că şi lui Georgie îi curgea câteodată sânge din nas…

Of, dar tare rău îl mai durea să se gândească la George.

Abia când se stinseră zgomotele făcute de băieţii cei mari, aidoma unei turme de bizoni năvălind prin Maidan, iar hemoragia lui Eddie încetă complet, acestuia i se agravă astma. Începu să gâfâie după aer, cu mâinile desfăcându-i-se şi apoi încleştându-se la loc ca nişte capcane cu arcul slăbit, şi respiraţia şuierându-i subţire în gâtlej.

— Rahat! icni Eddie. Astma! La naiba!

Bâjbâi după inhalator şi într-un târziu şi-l scoase din buzunar. Arăta ca o sticlă de Windex, cu dispozitivul de pulverizare în vârf. Şi-l îndesă în gură şi apăsă trăgaciul.

— Mai bine? întrebă neliniştit Bill.

— Nu. E gol.

Eddie îl privi pe Bill cu ochi plini de panică ce voiau să-i spună: *M-am ars, Bill! M-am ars!*

Inhalatorul gol i se rostogoli din mână. Râul continua să şopotească, fără a-i păsa câtuşi de puţin că Eddie Kaspbrak abia dacă mai putea să respire. Bill îşi spuse într-o doară că

băieţii cei mari avuseseră dreptate într-o singură privinţă: chiar fusese un dig de pici. Dar se distraseră, fir-ar să fie, şi se simţi cuprins brusc de o furie surdă că nu se putea sfârşi altfel.

— Sta-sta-stai blând, E-Eddie, spuse.

În următoarele circa patruzeci de minute, Bill şezu lângă el, speranţa că atacul de astmă al lui Eddie va trece până la urmă pălindu-i, înlocuită de îngrijorare. La vremea când apăru Ben Hanscom, îngrijorarea se transformase în frică reală. Nu numai că starea puştiului nu se ameliora; se înrăutăţea. Iar farmacia din Center Street, de unde se aproviziona Eddie, era la o distanţă de aproape cinci kilometri.

Ce se întâmplă dacă mergea să-i aducă lui Eddie ce trebuia şi la înapoiere îl găsea fără cunoştinţă? Fără cunoştinţă sau

(nu, ei căcat, nu, te rog, nu te gândi la asta)

sau chiar mort, insistă implacabil gândul.

(ca Georgie, mort ca Georgie)

Nu fi aşa de tâmpit! N-o să moară!

Nu, probabil că nu. Dar dacă se întorcea şi îl găsea pe Eddie într-un talaz? Bill ştia totul despre talazuri; dedusese chiar că îşi trăgeau denumirea de la valurile acelea mari pe care făceau unii surfing în Hawaii, şi i se părea destul de nimerit – la urma urmei, ce altceva era un talaz dacă nu un val care-ţi îneca tot creierul? În emisiunile medicale ca *Ben Casey*, oamenii se pomeneau mereu în talazuri, şi uneori rămâneau aşa în ciuda tuturor răcnetelor furibunde ale lui Ben Casey.

Aşa că stătea acolo jos, ştiind că ar trebui să se ducă – nu-l putea ajuta cu nimic pe Eddie dacă rămânea pe loc – dar nevrând să-l lase singur. O parte din el, iraţională şi superstiţioasă, se simţea convinsă că Eddie va luneca în talaz în acelaşi minut în care el, Bill, îi va întoarce spatele. Atunci privi spre amonte şi îl văzu acolo pe Ben Hanscom. Ştia cine e Ben, sigur că da; cel mai gras copil din orice

şcoală îşi avea propria lui (sau ei) notorietate nefericită. Ben învăţa în cealaltă clasă a cincea. Bill îl vedea uneori în recreaţie, stând singur – de obicei într-un colţ – cu nasul într-o carte şi mâncându-şi gustarea dintr-o pungă de mărimea unui sac de spălătorie.

Privindu-l acum pe Ben, Bill îşi spuse că arăta chiar mai rău decât Henry Bowers. Era incredibil, dar adevărat. Bill nici măcar nu îndrăznea să îşi închipuie lupta cumplită în care se angajaseră cei doi. Părul lui Ben stătea în sus, sub forma unor ţepi rebeli, îngălaţi de glod. Flanela sau cămaşa – era greu de spus care variantă fusese valabilă în zorii zilei, şi acum oricum nu mai conta – era o zdreanţă sfâşiată, mânjită cu un amestec greţos de sânge şi verzitură. Pantalonii îi erau rupţi în genunchi.

Îl văzu pe Bill privindu-l şi fu gata să dea înapoi, în ochi ivindu-i-se teama.

— N-n-n-u plec-c-c-ca! ţipă Bill, ridicându-şi în aer mâinile goale, cu palmele expuse, ca să-i arate că n-avea niciun gând rău. A-a-avem nevoie de a-a-a-jutor.

Ben se apropie, cu privirea încă temătoare. Umbla de parcă un picior sau amândouă l-ar fi chinuit de moarte.

— S-au dus? Bowers şi ăia?

— D-da, răspunse Bill. Ascultă, p-oţi sss-ă stai cu pr-prrr-ietenu’ meu pâ-pâ-pâ-pâ-nă mă duc eu să-i aduc d-d-do-doctoria? Are a-a-a-a-a…

— Astmă?

Bill dădu din cap.

Ben veni până la rămăşiţele stăvilarului şi, strâmbându-se de durere, se lăsă într-un genunchi lângă Eddie, care zăcea pe spate cu ochii aproape închişi şi pieptul trudind.

— Care-a dat în el? întrebă Ben într-un târziu.

Ridică privirea, iar Bill văzu pe faţa băiatului gras aceeaşi furie frustrată pe care o simţise şi el.

— Henry Bowers?

Bill încuviinţă.

— Se leagă. Sigur, du-te. Stau eu cu el.

— M-mu-l-ţumesc.

— Ei, nu-mi mulţumi, protestă Ben. Din cauza mea au dat peste voi. Du-te. Grăbeşte-te. Trebuie să fiu acasă la cină.

Bill plecă fără să mai scoată o vorbă. N-ar fi stricat dacă-i spunea lui Ben să nu pună la inimă – ceea ce se întâmplase nu fusese din vina lui Ben mai mult decât dintr-a lui Eddie, care deschisese gura ca prostul. Tipii ca Henry şi haidamacii lui erau un accident pe care nu trebuie să-l chemi, că vine el singur – versiunea copiilor mici pentru inundaţii, tornade sau grindină. Ar fi prins bine să spună toate astea, dar acum era atât de încordat, încât i-ar fi trebuit cam douăzeci de minute, şi până atunci Eddie luneca în talaz (ăsta era încă un lucru pe care Bill îl învăţase de la doctorii Casey sau Kildare; niciodată nu *intrai* în talaz; întotdeauna *lunecai* în el).

O luă la goană în aval, aruncând o privire peste umăr. Îl văzu pe Ben adunând pietre de la marginea apei, cu o mutră amărâtă. O clipă, Bill nu-şi putu da seama ce făcea, după care înţelese. Era un depozit de muniţie. Doar pentru cazul că se întorceau.

4

Maidanul nu avea secrete pentru Bill. Se jucase acolo mult în acea primăvară, câteodată cu Richie, cel mai adesea cu Eddie, uneori de unul singur. Sigur că nu explorase toată zona, dar se descurca fără nicio problemă, de la Kenduskeag până înapoi pe Kansas Street. Ieşi lângă un pod de lemn unde Kansas Street traversa unul dintre micile pâraie fără nume care curgeau din reţeaua de drenaj a oraşului Derry până în Kenduskeagul de jos. Silver stătea priponită sub acel pod, cu ghidonul legat de un pilon cu o bucată de sfoară, ca să nu-i ajungă roţile în apă.

Bill dezlegă sfoara, o vârî în cămaşă şi urcă bicicleta pe trotuar prin forţa braţelor, gâfâind şi transpirând, pierzându-şi echilibrul de câteva ori şi aterizând în fund.

Dar într-un târziu reuşi să ajungă sus. Bill îşi azvârli piciorul peste cadrul înalt.

Şi, ca de obicei, odată ajuns călare pe Silver, deveni altul.

5

— *Hi-ho, SILVER, HAAIIDEE!*

Cuvintele izbucniră mai profunde decât glasul său normal – era aproape vocea bărbatului ce avea să devină. Silver câştigă viteză treptat, iar păcănitul tot mai rapid al plăcuţelor de joc Bicycle prinse cu cârlige de rufe lângă spiţe accentua accelerarea. Bill pedala ridicat de pe şa, cu mâinile încleştate pe ghidonul cu mânerele întoarse în sus. Arăta ca unul care încearcă să ridice o halteră extraordinar de grea. Tendoanele i se reliefaseră pe gât. Venele îi pulsau la tâmple. Gura i se răsucise într-o tremurătoare grimasă de efort, în timp ce ducea obişnuita luptă împotriva greutăţii şi a inerţiei, spărgându-şi plămânii ca să o pună pe Silver în mişcare.

Ca de obicei, efortul s-a dovedit pe măsura străduinţei.

Silver începu să ruleze mai vioi. Casele lunecau lin îndărăt. La stânga, unde Kansas Street se întretăia cu Jackson, râul Kenduskeag, neamenajat, era înlocuit de Canal. Dincolo de intersecţie, Kansas Street se îndrepta cu repeziciune către Center şi Main Street, cartierul administrativ din Derry.

Aici răspântiile erau frecvente, dar toate semnele de circulaţie îl favorizau pe Bill, iar posibilitatea ca un şofer să încalce într-o zi semnul şi să-l strivească transformându-l într-o umbră însângerată pe asfalt nu-i trecuse niciodată prin cap. Era improbabil să-şi fi schimbat stilul, chiar dacă acest gând i-ar fi trecut prin minte. Poate ar fi făcut-o mai devreme sau mai târziu în viaţa lui, dar acea primăvară şi vara timpurie fuseseră pentru el o perioadă ciudată şi frumoasă. Ben ar fi fost uimit dacă cineva l-ar fi întrebat cât de singur se simte. Şi ar fi fost şi mai uluit când cineva l-ar fi

întrebat dacă îşi dă seama că se joacă de-a moartea. *Si-gu-gu-gur că n-nu!* ar fi răspuns el imediat (şi indignat), dar asta nu schimba cu nimic faptul că pedalările lui pe Kansas Street spre oraş semănau tot mai mult cu nişte atacuri kamikaze pe măsură ce se încălzea vremea.

Acel tronson din Kansas Street era cunoscut sub denumirea de Up-Mile Hill. Bill îl atacă în plină viteză, aplecat peste ghidonul lui Silver, ca să reducă rezistenţa aerului, cu o mână pe bara de cauciuc crăpată a goarnei, pentru a-i preveni pe neatenţi, şi cu părul roşcat fluturându-i peste cap într-o cascadă unduitoare. Păcănitul cărţilor de joc crescuse până la un vuiet constant. Strâmbătura încordată se transformase într-un rânjet neghiob. Locuinţele din dreapta lăsaseră locul unor edificii administrative (majoritatea depozite şi unităţi de ambalare a cărnii) ce se scurgeau într-o goană ceţoasă, înspăimântătoare, dar satisfăcătoare. La stânga sa, Canalul era o sclipire de foc în coada ochiului.

Hi-ho, SILVER, HAAIIDEE! răcni el triumfător.

Silver zbură peste prima curbă şi, aşa cum se întâmpla aproape întotdeauna în acest punct, picioarele băiatului pierdură contactul cu pedalele. Gonea liber, acum căzut pe de-a-ntregul în poala cărui zeu o fi fost însărcinat cu protecţia băieţandrilor. Coti pe stradă, atingând poate douăzeci de kilometri pe oră peste viteza permisă, de cincizeci.

Toate rămăseseră acum în urma lui: bâlbâială, ochii goi şi răniţi ai tatălui său pe când moşmondea prin atelierul din garaj, cumplita imagine a prafului pe pianul închis de la etaj – prăfuit pentru că mama lui nu mai cânta. Ultima oară o făcuse la înmormântarea lui George – trei imnuri metodiste. George ieşind în ploaie, cu impermeabilul său galben, ţinând în mână bărcuţa din hârtie de ziar cu luciul ei de parafină; domnul Gardener venind pe stradă după douăzeci de minute, cu micul trup neînsufleţit înfăşurat într-un pled pătat de sânge; zbieretul sfâşiat al mamei. Toate

rămăseseră în urmă. Era Călăreţul Singuratic, era John Wayne, era Bo Diddley, era oricine voia să fie. Dar nu cineva care să ţipe, şi să se sperie, şi s-o cheme pe mă-mă-mămica.

Silver zbura, şi Bill Denbrough Bâlbâitul zbura cu ea; umbra lor zbura în urmă-le. Goneau împreună pe Up-Mile Hill; spiţele uruiau. Picioarele lui Bill regăsiră pedalele şi începură să pompeze, vrând să alerge şi mai repede, vrând să atingă cine ştie ce viteză ipotetică – nu cea a sunetului, ci a memoriei – şi să spargă zidul durerii.

Gonea, gonea, aplecat peste ghidon; gonea ca vântul şi ca gândul. Intersecţia pe trei direcţii dintre Kansas Street, Center şi Main se apropia repede. Era un coşmar pe sens unic şi semnele de circulaţie, şi semafoarele contradictorii chipurile ar fi fost corelate, dar de fapt nu erau. Rezultatul, proclamase editorialul din *Derry News* cu un an în urmă, era un giratoriu conceput în infern.

Ca întotdeauna, ochii lui Bill tresăriră la stânga şi la dreapta, estimând densitatea traficului, în căutarea spaţiilor goale. Dacă judeca greşit – dacă se bâlbâia, s-ar fi putut spune – avea să fie grav rănit sau ucis.

Intră ca săgeata în traficul greoi ce înfunda intersecţia, trecând pe roşu şi cotind spre dreapta ca să evite un Buick mătăhălos cu hublouri. Aruncă o privire iute înapoi peste umăr să se asigure că banda din mijloc era liberă. Privi din nou înainte şi văzu că în vreo cinci secunde urma să se zdrobească de coada unei automacarale ce se oprise drept în centrul intersecţiei, în timp ce individul de la volan îşi lungea gâtul să citească toate semnele indicatoare, spre a se asigura că n-o luase pe un drum greşit urmând să sfârşească, mai ştii, la Miami Beach.

Pista din dreapta lui Bill era ocupată de un autobuz al liniei interurbane Derry-Bangor. Lunecă totuşi într-acolo şi rase spaţiul dintre macaraua oprită şi autobuz, continuându-şi drumul cu şaizeci şi cinci de kilometri la oră. În ultima clipă smuci capul puternic într-o parte, pentru a împiedica oglinda montată lângă „locul mortului” din cabina

macaralei să-i rearanjeze dantura. Gaze de eşapament fierbinţi de la motorul diesel al autobuzului îi dantelară gâtlejul ca o duşcă de tărie. Auzi un scârţâit subţire când ghidonul bicicletei pupă latura de aluminiu a maşinii. O clipă îl zări pe şoferul autobuzului, cu faţa albă ca hârtia sub şapca ţuguiată a Companiei de Autobuze Hudson. Îşi agită pumnul spre Bill şi strigă ceva. Bill se îndoi că era vorba de vreun compliment.

Iată un trio de babe traversând Main Street de pe trotuarul cu New England Bank spre cel cu magazinul „The Shoeboat” Auziră uruitul aspru al roţilor şi ridicară ochii. Gurile li se căscară la vederea băiatului pe o bicicletă uriaşă care trecu la o palmă de ele ca o nălucă.

Partea cea mai rea – şi cea mai bună – a parcursului rămăsese de acum în urmă. Privise în faţă posibilitatea cât se poate de reală a propriei sale morţi, iar şi iar, şi fusese în stare să-şi mute privirea, nu-şi frânsese gâtul, nici lui, nici celor trei babe cu sacoşele încărcate de cumpărături, nu se făcuse afiş pe partea dinapoi a vechii automacarale Dodge.

Acum urca din nou panta, pierzând viteza ca într-o hemoragie abundentă. Ceva – oh, zi-i dorinţă, suna destul de bine, nu-i aşa? — îi sângera deopotrivă. Toate gândurile şi amintirile îl ajungeau din urmă – salut, Bill, he-he, aproape te-am pierdut din ochi o vreme, da’ iacătă-ne – alăturându-i-se, căţărându-i-se pe cămaşă, sărindu-i în ureche şi plonjându-i în creier ca nişte prichindei care se dau pe tobogan. Le simţea ocupându-şi locurile obişnuite, înghiontindu-şi trupurile febrile. Mamă! Hăţ! Iarăşi suntem în capul lui Bill! Ia hai să ne gândim la George! Grozav! Cine vrea să-nceapă?

Gândeşti prea mult, Bill.

Nu – nu asta era problema. Problema era că îşi imagina prea mult. Coti pe Richard’s Alley, iar peste câteva momente ieşi în Center Street, pedalând încet, simţind cum transpiraţia îi curge pe spinare şi în păr. Descălecă de pe Silver în faţă la Center Street Drug Store şi intră.

6

Înainte de moartea lui George, Bill i-ar fi vorbit domnului Keene fără nicio greutate. Farmacistul nu era tocmai drăguţ – sau cel puţin aceasta era impresia lui Bill –, dar era destul de răbdător şi nu îl tachina, nici nu se amuza pe seama lui. Acum însă bâlbâiala lui Bill se agravase mult, şi îi era cu adevărat teamă că i s-ar putea întâmpla ceva rău lui Eddie dacă nu acţionează mai repede.

Astfel că, atunci când domnul Keene spuse:

— Bună, Billy Denbrough, ce doreşti?

Bill luă o mapă de reclamă pentru vitamine, o întoarse pe spate şi scrise: *Eddie Kaspbrak şi cu mine ne jucam pe Maidan. Are un atac rău de astmă, adică abia mai poate respira. Puteţi să-mi daţi o rezervă pentru inhalatorul lui?*

Împinse hârtia peste placa de sticlă a tejghelei spre domnul Keene, care o citi, privind la ochii albaştri şi îngrijoraţi ai lui Bill şi spuse:

— Sigur. Stai aici unde eşti şi nu pune mâna pe nimic.

Bill se foi nerăbdător de pe un picior pe altul în timp ce domnul Keene se afla în cămăruţa din spate. Deşi acesta lipsi mai puţin de cinci minute, păru că trecuse un secol până să revină cu una dintre buteliile din plastic ale lui Eddie. I-o întinse lui Bill, zâmbi şi spuse:

— Asta probabil că va rezolva problema.

— M-m-mu-mu-lţumesc, făcu Bill. Nu am ni-nici un b-b-ba-ba…

— Nu-i nimic, fiule. Doamna Kaspbrak are cont la noi. Am să i-l trec şi pe ăsta. Sunt sigur că va dori să-ţi mulţumească pentru amabilitate.

Răsuflând uşurat, Bill îi mulţumi domnului Keene şi plecă în grabă. Domnul Keene ieşi de după tejghea, privindu-l cum se îndepărtează. Îl văzu pe Bill punând inhalatorul în coşul bicicletei şi încălecând cu stângăcie. *Oare chiar poate merge cu o bicicletă atât de mare?* se întrebă farmacistul. *Îndoi-m-aş. Îndoi-m-aş, zău.* Dar micul Denbrough reuşi

cumva s-o ia din loc fără să cadă în cap şi se îndepărtă pedalând încet. Bicicleta, care pentru domnul Keene arăta ca o glumă macabră, se balansa nebuneşte. Inhalatorul se rostogolea înainte şi înapoi în coş.

Domnul Keene surâse vag. Dacă Bill ar fi văzut acel zâmbet, poate că ar fi făcut un pas însemnat spre confirmarea părerii sale că farmacistul nu era exact unul dintre campionii mondiali ai amabilităţii. Era acru, rânjetul unui om care a găsit multe de care să se mire, dar aproape nimic în folosul condiţiei umane. Da – avea să treacă doctoria de astmă a lui Eddie în contul Soniei Kaspbrak, iar ea va fi, ca de obicei, surprinsă – şi mai curând bănuitoare decât recunoscătoare – cât de ieftin era medicamentul. Alte prafuri erau atât de *scumpe*, spunea ea. Doamna Kaspbrak, ştia, se număra printre acei oameni care cred că nimic din ce este ieftin nu poate fi de prea mare folos. Ar fi putut într-adevăr s-o jupoaie pentru *Soluţia HidrOx*. Şi au existat momente când a fost chiar tentat să o facă… Dar de ce să devină părtaş la nebunia femeii? Nu era în pragul falimentului ca să se preteze la aşa ceva.

Ieftin? Bineînţeles. Soluţia HidrOx (*A se administra după necesităţi*, aşa cum scria frumos la maşină pe eticheta lipită pe fiecare pompă inhalatoare) era miraculos de ieftină, dar până şi doamna Kaspbrak avea toate motivele să admită că, în pofida acestui fapt, reuşea să domolească astma fiului ei. Era ieftină pentru că nu consta decât într-o combinaţie de hidrogen şi oxigen, cu o picătură de camfor adăugată pentru a le da vaporilor un gust vag de medicament. Cu alte cuvinte, doctoria de astmă a lui Eddie era apă de la robinet.

7

Lui Bill îi luă mai mult ca să ajungă înapoi, căci acum pedala la deal. În câteva rânduri trebui să descalece şi s-o împingă pe Silver. Pur şi simplu nu avea puterea musculară necesară pentru a face bicicleta să urce pante mai abrupte.

La vremea când priponi bicicleta şi îşi croi drum înapoi spre râu, se făcuse patru şi zece. Fel de fel de bănuieli negre i se încrucişau în minte. Amicul Hanscom va fi dezertat, lăsându-l pe Eddie să moară. Sau bătăuşii puteau să fi făcut cale întoarsă şi să-i bată măr pe amândoi. Sau… Mai rău ca orice… Omul care se ocupă cu omorâtul copiilor îi venise de hac unuia sau amândurora. Aşa cum făcuse cu George.

Ştia că circulaseră multe zvonuri şi speculaţii în legătură cu asta. Bill se bâlbâia rău, dar nu era surd – deşi oamenii păreau uneori să-l creadă astfel, de vreme ce vorbea numai când era absolut necesar. Unii socoteau că moartea fratelui său nu avea absolut nicio legătură cu cazurile Betty Ripsom, Cheryl Lamonica, Matthew Clements şi Veronica Grogan. Alţii susţineau că George, Ripsom şi Lamonica fuseseră ucişi de un singur om, iar celelalte două cazuri erau opera unui „asasin plagiator” Un al treilea curent de gândire afirma că pe băieţi îi omorâse cineva, iar pe fete altcineva.

Bill credea că toţi fuseseră asasinaţi de aceeaşi persoană. Dacă *era* o persoană. Câteodată îşi punea întrebări în legătură cu asta. La fel cum se întreba uneori şi despre sentimentele sale faţă de Derry în vara aceea. Să fi fost oare tot consecinţa morţii lui George felul cum părinţii săi păreau să-l ignore acum, atât de pierduţi în jalea lor pentru fiul cel mic, încât pur şi simplu nu puteau înţelege simplul fapt că Bill era încă viu şi putea păţi şi el ceva? Se combinau aceste lucruri cu celelalte crime? Şoaptele pe care le auzea uneori (şi cu siguranţă nu erau variaţiuni ale propriei sale voci, căci acestea nu se bâlbâiau – erau blânde, dar sigure) îl sfătuiau să facă anumite lucruri, dar nu şi altele. Oare aceste lucruri făceau ca acum oraşul Derry să pară întrucâtva altfel? Oarecum ameninţător, cu străzi neexplorate, care nu erau ospitaliere, ci păreau a se căsca într-un soi de tăcere rău-prevestitoare? Aceasta făcea ca unele chipuri să pară tainice şi înfricoşate?

Nu ştia, dar credea – la fel cum credea şi că toate crimele erau opera unui singur factor – că Derry *chiar* se schimbase şi că moartea fratelui său semnalase începerea acestei schimbări. Supoziţiile sumbre din capul său proveneau de la ideea că orice se putea întâmpla de acum în Derry. *Orice*.

Dar totul era în regulă. Ben Hanscom era tot acolo, aşezat lângă Eddie. Eddie însuşi stătea acum aşezat, cu mâinile moi în poală şi capul plecat, continuând să şuiere din piept. Soarele coborâse destul de mult ca să proiecteze umbre lungi şi verzi peste râu.

— Frate, da' zău c-ai venit repede, spuse Ben, ridicându-se. Nu te aşteptam înainte de încă o juma' de oră.

— Am o bi-bi-bicicletă ra-rapidă, răspunse Bill cu oarecare mândrie.

Un moment, cei doi se priviră prudenţi, bănuitori. Apoi Ben încercă un zâmbet, iar Bill surâse la rândul său. Băiatul era gras, dar părea un tip ca lumea. Şi rămăsese la post. Asta probabil că-l costase ceva sudoare, câtă vreme Henry şi amicii săi încă se mai învârteau pe acolo pe undeva. Bill îi făcu cu ochiul lui Eddie, care se uita la el cu recunoştinţă.

— Po-poftim treaba, E-E-E-Eddie.

Îi vârî în mână inhalatorul. Eddie şi-l repezi în gura căscată, apăsă pe trăgaci şi începu să gâfâie convulsiv. Apoi se lăsă pe spate, cu ochii închişi. Ben privi toate astea cu nelinişte.

— Băi! Chiar i-a fost rău, nu?

Bill dădu din cap.

— Mi-a fost frică o vreme, urmă Ben cu glas scăzut. Mă-ntrebam ce-am să fac dacă-i vine vreo convulsie sau i se întâmplă ceva. Tot încercam să-mi aduc aminte chestiile pe care ni le-au spus la adunarea aia de Cruce Roşie din aprilie. Tot ce mi-a venit în cap a fost că să-i bag un băţ în gură ca să nu-şi muşte limba.

— Cred că asta-i pentru e-e-epileptici.

— A… Mda, cred că ai dreptate.

— N-o s-să aibă o c-co-convulsie, oricum, preciză Bill. Do-dodoc-toria aia o să-i fa-facă bine. U-U-Uite.

Respiraţia chinuită a lui Eddie încetase. Deschise ochii şi-i privi pe cei doi băieţi.

— Mersi, Bill, murmură. Asta chiar a fost una căcătoare.

— Cred c-a-nceput când ţi-au terciuit nasul, mm? întrebă Ben.

Eddie râse jalnic, se ridică în picioare şi îşi băgă inhalatorul în buzunarul de la spate.

— Nici măcar nu mă gândeam la nas. Mă gândeam la mămica.

— Mda? Zău?

Ben părea surprins, dar mâna i se ridică pe zdrenţele cămăşii şi începu să dibuie pe acolo cu nervozitate.

— Un ochi doar s-arunce maică-mea la sângele de pe cămaşă şi direct la Camera de Urgenţă de la Derry Home o să mă ducă, în circa cinci secunde, continuă Eddie.

— De ce? întrebă Ben. S-a oprit doar, nu? Ia uite, mi-aduc aminte de puştiul ăla cu care eram la grădiniţă, Scooter Morgan… i-a dat şi lui sângele pe nas odată când a căzut de pe paralele. Pe *el* l-au dus la Camera de Urgenţă, da' numai fiindcă nu i se mai oprea.

— Aşa? făcu Bill, cu interes. A mu-mu-rit?

— Nu, da' a lipsit de la şcoală o săptămână.

— Nu contează dacă mi s-a oprit sau nu, reveni Eddie posomorât. Oricum o să mă ducă. O să creadă că mi l-am rupt şi am aşchii de os înfipte-n creier sau mai ştiu eu ce.

— Po-po-poa' să-ţi intre oase-n cr-crrr-creier? întrebă Bill.

Se anunţa a fi cea mai interesantă conversaţie pe care o purtase de săptămâni de zile.

— Nu ştiu. Dacă e să te iei după maică-mea, poa' să ţi se-ntâmple orice, răspunse Eddie şi se întoarse din nou spre Ben. Mă duce la Urgenţă cam o dată, de două ori pe lună. Nu pot să sufăr locul ăla. Infirmierul ăla odată – îl ştiţi? — i-a zis c-ar trebui să plătească chirie.

— Mamăăă! exclamă Ben.

Se gândea că mama lui Eddie chiar trebuie să fie cam sucită; nu-şi dădea seama de faptul că acum ambele mâini i se încurcau prin rămăşiţele cămăşii.

— De ce nu zici pur şi simplu nu? Cam aşa: „I-auzi, mama, mă simt grozav, vreau doar să stau acasă şi să mă uit la televizor”

— Auuu, făcu Eddie stânjenit şi nu mai spuse nimic.

— Tu eşti Bill Denbrough.

— D-da’. Şi el e E-E-E-he-E-E…

— Eddie Kaspbrak, îl ajută Eddie. Nu pot să sufăr când îmi bâlbâi numele, Bill.

— Ia-artă-mă.

— Ei, mă bucur să vă cunosc pe-amândoi, replică Ben.

Suna puţin sclifosit şi cam nepotrivit cu împrejurările. Între cei trei se lăsă tăcerea. Nu era o linişte întru totul incomodă. În adâncurile ei, se împrieteniră.

— De ce te fugăreau ăia? întrebă Eddie într-un târziu.

— Aia-n-to-to-to-tdeauna fugăresc pe ci-cineva, spuse Bill. Mi-i gr-grr-grrreaţă de futangii ăştia.

Ben tăcu un moment – mai mult cu admiraţie – la auzul felului cum folosea Bill ceea ce mama sa numea câteodată Vorba Aia Chiar Urâtă. Ben nu rostise cu voce tare Vorba Aia Chiar Urâtă niciodată în viaţa lui, deşi o scrisese (cu litere extrem de mici) pe un stâlp de telegraf, la penultimul Halloween.

— Bowers a nimerit alături de mine la teză, spuse el într-un târziu. Voia să copieze de pe lucrarea mea. Nu l-am lăsat.

— Precis că vrei să mori de tânăr, făcu admirativ Eddie.

Bill Bâlbâitul izbucni în râs. Ben îi aruncă o privire tăioasă, trase concluzia că nu râdea de el (era greu de spus *de unde* a ştiut, dar asta era) şi zâmbi.

— Se vede că aşa stă treaba, spuse. Oricum, o să facă şcoala de vară, aşa că el şi ăia doi s-au luat de mine, şi asta-i tot.

— A-arăţi de parcă te-te-te-au om-morât, spus Bill.

— Am căzut de pe Kansas Street până-aici. În jos pe pantă, preciză el şi se uită la Eddie. Probabil c-o să ne-ntâlnim la Urgenţă, dacă stau să mă gândesc. Când o băga maică-mea un ochi la hainele astea, o să mă *interneze* acolo.

De astă dată Bill şi Eddie izbucniră amândoi în râs, iar Ben li se alătură. Râsul îi dădea dureri de burtă, dar hohoti totuşi, ascuţit şi cam isteric. În cele din urmă trebui să se aşeze pe mal, iar pocnetul moale al fundului său la contactul cu noroiul îl făcu s-o ia de la capăt, îi plăcea cum se acompania râsul lui cu al lor. Era un sunet pe care nu-l mai auzise în viaţa sa: nu râsete amestecate – pe astea le auzise de-o grămadă de ori –, ci un râs din care al său făcea parte integrantă.

Ridică ochii spre Bill Denbrough, privirile li se întâlniră, şi nu le trebui altceva să înceapă iarăşi.

Bill îşi săltă pantalonii, îşi fâlfâi gulerul cămăşii şi începu să se fâţâie prin jur prefăcându-şi mersul, ţopăind posomorât. Vocea îi coborî când spuse:

— Am să te-omor, puştiule. Nu-mi vinde tu mie gogoşi. Sunt tăntălău, da-s mare. Po’ să crap nucile cu capu’. Po’ să mă piş acid şi să mă cac beton. Mă cheamă Dulceaţămică Bowers şi io mi-s ăl-mai-tare-din-parcare pân’ Derry.

Acum Eddie se prăbuşise pe malul râului şi se tăvălea, ţinându-se de pântece şi urlând. Ben se cocârjase, cu capul între genunchi, din ochi îi ţâşneau lacrimi, mucii îi atârnau din nas în franjuri lungi şi albe. Hohotea ca o hienă.

Bill se aşează lângă ei şi, puţin câte puţin, toţi trei se liniştiră.

— Un singur lucru bun iese din toate astea, spuse după o vreme Eddie. Dacă Bowers e la şcoala de vară, n-o să-l prea vedem pe-aici.

— Vă jucaţi mult pe Maidan? întrebă Ben.

Era o idee care lui nu i-ar fi trecut prin minte nici într-o mie de ani – nu când Maidanul avea reputaţia pe care-o avea – dar acum, că se afla aici, nu i se părea deloc rău. De

fapt, fâşia asta a malului secund era foarte plăcută în timp ce după-amiaza îşi croia încet drum spre asfinţit.

— No-no-normal. E li-liniştit. Ma-mai ni-nimeni nu ne d-de-deranjează a-aici. Ne pr-prostim cât avem chef. B-B-Bowers şi ă-ăilal-ţ-ţ-ţii oricum nu prea v-v-vin pe-a-a-aici.

— Tu şi Eddie?

— R-Rr-Rrr… scutură Bill din cap.

Când se bâlbâia, chipul i se schimonosea ca o cârpă de vase udă, observă Ben, şi deodată îi trecu prin cap un gând ciudat: Bill nu se bâlbâise deloc când maimuţărise felul de-a vorbi al lui Henry Bowers.

— *Richie!* exclamă în sfârşit Bill, tăcu o clipă, apoi urmă: Richie T-Tozier are obiceiu' să v-vină şi el. Da' e-el şi ta-taică-su aveau de curăţat p-p-p…

— Podul, traduse Eddie şi aruncă o piatra în apă.

Pleosc.

— Mda, îl ştiu, răspunse Ben. Voi veniţi des pe-aici, băieţi, mm?

Ideea îl fascina – şi-l mai făcea şi să simtă un soi de jind prostesc.

— De-de-destul de d-d-des, spuse Bill. D-de ce n-n-ai v-v-veni şi tu mâ-mââ-mâââi-ne? E-eu şi E-E-Eddie î-încercam să facem un d-d-di-diii-diii… stăvilar.

Ben nu găsi nimic de spus. Era uluit nu numai de ofertă, ci şi de dezinvoltura cu care sosise aceasta.

— Poate ar fi mai bine să facem altceva, propuse Eddie.

Stăvilarul oricum nu ieşise prea grozav.

Ben se ridică şi păşi spre râu, scuturându-şi mizeria de pe şuncile enorme. Mai rămăseseră grămezi încleiate de crenguţe pe ambele părţi ale apei, dar în rest tot ce asamblaseră fusese dus de curent.

— V-ar trebui nişte scânduri, spuse Ben. Faceţi rost de scânduri şi puneţi-le la rând… Faţă în faţă… Ca feliile de pâine într-un sandviş.

Bill şi Eddie îl priveau nedumeriţi. Ben se lăsă într-un genunchi:

— Uite. Scânduri aici şi aici. Le înfigeţi în albia râului, faţă-n faţă. Înţelegeţi? Pe urmă, înainte să le ducă apa, umpleţi spaţiul dintre ele cu pietre şi nisip…

— U-u-um-plem, spuse Bill.

— Hm?

— Um-mmm-*plem*. A-adică *noi.*

— A, făcu Ben, simţindu-se (şi arătând, era sigur) ca un prost, dar nu-i păsa deloc, căci deodată simţi o mare fericire. Nici măcar nu-şi putea aminti când se simţise ultima oară atât de fericit.

— Mda. *Noi*. Oricum, dacă umpleţi – dacă *umplem* – spaţiul de la mijloc cu pietre şi alte chestii, va rezista. Scândura din amonte o să se rezeme de pietre şi pământ pe măsură ce se adună apa. A doua scândură o să se aplece şi, după o vreme, are s-o ia apa, cred, dar dacă punem o a treia scândură… Ei, da' uite aici.

Desenă în noroi cu un băţ. Bill şi Eddie Kaspbrak se aplecară, studiind cu interes sobru acest mic plan:

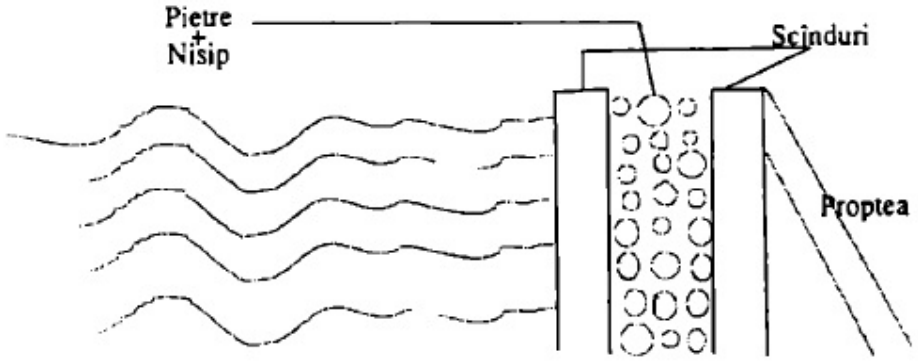

— Tu ai mai *construit* vreun stăvilar până acum? întrebă Eddie. Vocea îi suna plină de respect, aproape minunându-se.

— Nu.

— Atunci d-d-de unde ştii că o să ţ-ţ-ţină?

Ben îl privi pe Bill cu mirare:

— Normal c-o să ţină. De ce n-ar ţine?

— D’ de u-unde *ş-sş-tii?* insistă Bill.

Ben recunoscu în tonul întrebării nu neîncrederea sarcastică, ci un sincer interes.

— C-cum poţi s-ssă fii *sigur?*

— Pur și simplu ştiu, replică Ben.

Îşi privi iar proiectul schiţat în noroi, ca pentru a şi-o confirma sieşi. Nu mai văzuse în viaţa lui un baraj nici pe hârtie, nici în realitate şi n-avea nici cea mai vagă idee că ceea ce tocmai făcuse era reprezentarea destul de corectă a unei astfel de construcţii.

— Bi-bine, acceptă Bill, şi-l bătu pe Ben pe spate. Ne v-vedem mâ-ââ-âine.

— La ce oră?

— E-eu şi E-Eddie o să v-venim aici pe la o-o-opt-jjj-jumate s-sau cam a-aşa ceva…

— Dacă eu şi mămică-mea n-o să fim încă la coadă la Urgenţă, spuse Eddie şi oftă.

— Eu o să aduc nişte scânduri, spuse Ben. Moşul ăla cu-o stradă mai încolo are o grămadă. Am să şutesc câteva.

— Mai adu şi nişte provizii, adăugă Eddie. Potol. Ştii tu, tartine, covrigei.

— În regulă.

— N-n-n-ai nişte pi-pi-stoale?

— Am o puşcă Daisy cu aer comprimat. Mi-a dat-o maică-mea de Crăciun, da-şi iese din papuci dacă trag cu ea în casă.

— A-a-ad-o. Poate o să ne jucăm şi de-a p-pac-pac.

— Grozav, făcu încântat Ben. Auziţi, acum trebuie să mă uşchesc, băieţi.

— Ş-şi noi.

Plecară împreună de pe Maidan. Ben îl ajută pe Bill s-o împingă pe Silver în sus pe taluz. Eddie venea în urma lor, şuierând iar şi privind nefericit la cămaşa pătată de sânge.

Bill îşi luă rămas-bun, după care începu să pedaleze, strigând „Hi-ho, Silver, HAAIIDEE!” din toţi bojocii.

— E *gigantică* ţoacla! exclamă Ben.

— Pe blana de pe tine, încuviinţă Eddie.

Mai trăsese o gură din inhalator şi respiră din nou normal.

— Câteodată merge aşa de repede, că pur şi simplu mă cac pe mine de frică. Băiat bun, Bill ăsta.

Ultimele cuvinte le spuse ca din întâmplare, dar în ochi i se citea ceva mai profund. Adoraţie.

— Ştii ce s-a-ntâmplat cu frate-său, nu?

— Nu. Ce-a păţit?

— A fost omorât astă-toamnă. L-a omorât unu'. I-a smuls braţul cu totul, aşa, cum smulgi aripa de la o muscă.

— Iisuse-*nene!*

— Bill se bâlbâia doar un pic. Acum chiar e nasol. Ai observat că se bâlbâie?

— Ei… Puţin.

— Da' nu i se bâlbâie *creierii* – te-ai prins ce vreau să zic?

— Mda.

— Oricum, ţi-am spus doar fiindcă, dacă vrei să fii prieten cu Bill, e mai bine să nu-i vorbeşti despre frăţiorul lui. Nu-l lua la întrebări, nu-i zice nimic. E morcovit rău pe chestia asta.

— Nenică, da' şi eu aş fi! exclamă Ben.

Acum îşi amintea vag despre băieţelul care fusese ucis toamna trecută. Se întrebă dacă maică-sa se gândise la George Denbrough când îi dăduse ceasul pe care-l purta acum la mână sau numai la omorurile mai recente.

— S-a întâmplat atunci, după inundaţia aia mare?

— Da.

Ajunseseră la colţul dintre Kansas şi Jackson Street, unde erau nevoiţi să se despartă. Ici şi colo se zbenguiau copii, jucând leapşa sau aruncând cu mingi de base-ball. Un băieţaş bondoc cu pantalonaşi albaştri trecu ţopăind plin de importanţă pe lângă Ben şi Eddie, având pe cap o căciulă din blană de raton pusă invers, astfel încât coada îi atârna între ochi. Învârtea un cerc şi ţipa:

— Cioco-Hoop, băieţii! Cioco-Hoop, nu vreţi şi voi?

Cei doi băieţi mai mari se uitară după el, amuzaţi, după care Eddie spuse:

— Ei, eu tre’ să mă duc.

— Ia stai aşa, îl opri Ben. Mi-a venit o idee, dacă chiar nu vrei să te duci la Urgenţă.

— A, aşa? îl privi Eddie, neîncrezător, dar cu speranţă timidă în ochi.

— Ai o fisă de cinci cenţi?

— Am una de zece. Şi ce-i cu asta?

Ben ochi petele cafenii ce se uscau pe cămaşa lui Eddie:

— Intră la magazin şi ia-ţi o ciocolată cu lapte. Toarnă cam juma’ de pahar pe cămaşă. Pe urmă, când ajungi acasă, îi zici maică-tii că ai vărsat-o pe toată.

Ochii lui Eddie se luminară. În cei patru ani de când murise tatăl său, vederea mamei slăbise considerabil. Din motive de mândrie (şi pentru că nu ştia să conducă maşina), refuza să consulte un oculist şi să-şi facă ochelari. Petele de sânge învechit şi cele de cacao arătau cam la fel. Poate…

— S-ar putea să ţină, spuse el.

— Dar să nu-i spui că eu am fost cu ideea, dacă se prinde.

— Nu-i spun, promise Eddie. La revedere şi maşina cu bere.

— Bine.

— Nu, îl corectă răbdător Eddie. Când zic aşa, trebuie să zici: *Pa şi pusi, da’ eu beau cola*.

— Aha! Pa şi pusi, da’ eu beau cola.

— Te-ai prins, zâmbi Eddie.

— Ştii ceva? mai spuse Ben. Chiar sunteţi mişto, băieţi.

Eddie se arătă mai mult decât jenat; părea aproape nervos.

— Bill este, murmură el şi o luă din loc.

Ben îl privi îndepărtându-se pe Jackson Street, apoi se întoarse spre casă. După trei străzi văzu trei mutre foarte cunoscute stând în staţia de autobuz. Erau cu spatele la Ben, lucru al dracului de norocos pentru el. Se piti după un gard, cu inima bătându-i puternic. Peste cinci minute, rata

Derry-Newport-Haven opri în staţie. Henry şi amicii săi îşi zvârliră chiştoacele în stradă şi se urcară în autobuz.

Ben aşteptă până ce maşina nu se mai văzu, apoi se grăbi spre casă.

8

În noaptea aceea lui Bill Denbrough i se întâmplă un lucru cumplit. A doua oară.

Mama şi tatăl său erau la parter, privind la televizor, fără a vorbi prea mult, aşezaţi la capetele opuse ale canapelei, ca nişte proptele de cărţi pe raft. Fusese o vreme când camera cu televizorul era plină de vorbărie şi râsete, uneori atât de mult din amândouă, încât nu se mai auzea nimic de la televizor. „Gălăgia, Georgie!” va fi mugit Bill. „Nu mai hali tu toate floricelele de porumb şi-o să tac”, i-o întorcea George. „Maaa, zi-i lu’ Bill să-mi dea floricelele.” „Bill, dă-i floricelele. George, să nu-mi mai zici Maaa. Maaa, meee fac oile.” Sau tatăl lor spunea o glumă şi râdeau cu toţii, chiar şi mami. George nu prindea întotdeauna poantele – Bill ştia –, dar râdea pentru că toţi ceilalţi râdeau.

În vremurile acelea, mama şi tata erau tot proptele pe canapea, dar el şi George erau cărţile. Bill încercase să fie carte între ei când se uitau la televizor de la moartea lui George încoace, dar era supă reîncălzită. Sleiala venea din ambele direcţii, iar reşoul lui Bill nu era destul de puternic ca să-i facă faţă. Şi atunci trebuia să părăsească încăperea, deoarece această răceală îi îngheţa întotdeauna obrajii şi-l făcea să lăcrimeze.

— V-vreţi s-a-a-uziţi un banc pe care l-am auzit la ş-şc-şcoală? încercase el o dată, cu câteva luni în urmă.

Tăcere. La televizor, un criminal se ruga de fratele său, preot, să-l ascundă. Tatăl lui Bill ridicase ochii de pe revista *True* în care se uita şi-i aruncase lui Bill o privire surprinsă. Apoi se cufundase iarăşi în lectură. Se uita la poza unui vânător prăbuşit într-un troian, deasupra căruia un urs

polar uriaş îşi arăta colţii. „Sfârtecat de ucigaşul întinderilor albe”, glăsuia titlul articolului. Bill îşi spusese: *Las’ că ştiu eu unde-s nişte întinderi albe – între tătici şi mămici, pe sofaua asta*.

Mama sa nici măcar nu ridicase privirea.

— Zice, cică de-de câ-câţi f-f-francezi e nevoie ca să în-nnşurubeze un be-be-bec, se avântă Bill.

Simţea cum o peliculă fină de sudoare îi acoperea fruntea, aşa cum i se întâmpla uneori la şcoală când ştia că profesoara îl lăsase în pace destul timp şi trebuia curând să-l întrebe şi pe el ceva. Glasul îi era prea puternic, dar nu putea să-l mai coboare. Cuvintele îi reverberau în cap ca nişte tălăngi demente, cu ecou, ciocnindu-se, împrăştiindu-se iar.

— Ş-ş-ştiţi câ-câţi?

— Unul care să ţină becul şi patru învârt casa, replică absent Zack Denbrough, şi dădu pagina revistei.

— Ai spus ceva, dragă? întrebă maică-sa.

Iar la *Four Star Playhouse*, fratele care era popă îi spuse fratelui care era vagabond să se predea şi să se roage pentru iertarea păcatelor.

Bill stătea acolo, transpirat, dar înfrigurat – atât de înfrigurat… Îi era frig pentru că el nu era *de fapt* singura carte dintre proptelele acelea două; Georgie încă se mai afla acolo, doar că acum era un Georgie pe care nu putea să-l vadă, un Georgie care n-avea să mai ceară niciodată floricelele sau să urle că Bill îl ciupeşte. Această nouă versiune a lui Georgie nu era niciodată arţăgoasă. Era un Georgie cu un singur braţ, care avea chipul palid şi îngândurat în aura alb-albăstrie a televizorului, şi poate că nu de la părinţi, ci dinspre George venea de fapt marele îngheţ; poate că George era adevăratul ucigaş din întinderile albe. Până la urmă, Bill fugise de acel frate rece şi invizibil, în camera lui, unde s-a trântit cu faţa în jos pe pat şi a început să hohotească în pernă.

Odaia lui George rămăsese întocmai la fel ca în ziua morţii lui. La un moment dat, Zack adunase o grămadă de jucării de-ale lui Georgie într-o cutie, cam după două săptămâni de la moartea lui, având intenţia să le ducă la Armata Salvării, presupunea Bill. Sharon Denbrough îl prinsese ieşind cu cutia în braţe, iar mâinile îi zburaseră spre cap ca nişte păsări albe speriate, afundându-se în păr, unde se încleştaseră în pumni care smulgeau. Bill urmărise scena şi se prăbuşise lângă perete, în pragul leşinului. Mama sa arăta la fel de nebună ca Elsa Lanchester în filmul *Mireasa lui Frankenstein*.

— *Să nu-NDRĂZNEŞTI să-i iei lucrurile!* zbierase femeia.

Zack tresări, apoi duse cutia cu jucării înapoi în camera lui George, fără o vorbă. Le pusese exact în aceleaşi locuri de unde le luase. Bill intrase şi îşi surprinsese tatăl îngenunchind lângă patul lui George (pe care mama continua să-l schimbe, deşi mai rar acum; doar o dată pe săptămână), cu capul rezemat de braţele sale păroase şi voinice. Bill văzu că tatăl său plângea, iar asta îi spori groaza. O posibilitate înspăimântătoare îi trecu deodată prin minte: poate că uneori lucrurile nu o iau doar razna şi pe urmă se opresc; poate câteodată pur şi simplu o iau tot mai strâmb şi mai strâmb, până ce se alege praful.

— T-ta-tati…

— Du-te, Bill, spuse tatăl său.

Glasul îi era sufocat şi tremurător. Spinarea i se înălţa şi cobora. Bill dorea grozav de tare să atingă spatele tatălui său, să vadă dacă nu cumva mâna lui va fi poate în stare să oprească palpitaţia aceea necontenită. Dar nu îndrăznise.

— Du-te, şterge-o de-aici!

Plecă, furişându-se prin holul de la etaj şi auzindu-şi mama care plângea la rândul ei, în bucătărie. Sunetul era ascuţit şi neajutorat. Bill se gândi: *De ce plâng atât de departe unul de altul?* după care izgoni gândul.

9

În prima seară din vacanţa de vară Bill intră în camera lui Georgie. Inima îi bătea greu în piept şi îşi simţea picioarele ţepene şi stângace de atâta încordare. Venea adesea în odaia lui George, dar asta nu însemna că-i şi plăcea acolo. Camera era atât de plină de prezenţa lui George, încât părea bântuită. Intra şi nu se putea abţine să-şi închipuie că din clipă-n clipă uşa dulapului s-ar putea deschide scârţâind, iar de acolo apărea Georgie, dintre cămăşile şi pantalonii care încă mai stăteau agăţaţi ordonat înăuntru, un Georgie îmbrăcat într-o pelerină acoperită de pete şi dâre roşii, o pelerină galbenă. Ochii lui vor fi fost goi şi cumpliţi, ochii unui monstru dintr-un film de groază. Iar, când ieşea din dulap, galoşii săi scoteau sunete clefăitoare în timp ce străbătea încăperea spre locul unde Bill stătea pe pat, îngheţat de spaimă…

Dacă s-ar fi întrerupt curentul electric în vreo seară când şedea acolo pe patul lui George, privind la pozele de pe peretele camerei lui sau la machetele de deasupra scrinuleţului lui George, era sigur că un atac de inimă, probabil fatal, va urma în primele zece secunde. Dar cu toate astea intra. Bătălia purtată cu spaima de George-fantoma era o nevoie mută şi neîndurătoare – o foame crâncenă – de a trece într-un fel sau altul peste moartea fratelui său şi de a găsi o cale normală pe care să-şi continue viaţa. Nu să-l uite pe George, ci să găsească un mod de a-l face mai puţin *înfiorător*. Înţelegea că părinţii săi nu reuşeau asta, iar, dacă el avea de gând s-o facă pentru sine, trebuia s-o facă *prin* el însuşi.

Dar nu venea numai pentru sine; venea şi pentru George. Îl iubise pe George. A, avuseseră şi ei momentele lor împuţite – Bill trăgându-i lui George ca indienii o subţirică bună, George pârându-l pe Bill când acesta se furişa la parter şi mânca restul de glazură cu cremă de lămâie dar cel mai adesea se înţeleseseră bine. Era destul de rău că George murise. Dar că el îl prefăcea pe George într-un soi de monstru dintr-un film de groază… Asta era şi mai rău.

Îi era dor de băieţel, acesta era adevărul. Ducea lipsa vocii, a râsului său – îi lipsea felul cum ochii lui George se aţinteau încrezători într-ai lui, nutrind convingerea că Bill va avea un răspuns la orice întrebare. Şi, mai presus de toate, o ciudăţenie: avea momente când simţea că-l iubea cel mai mult pe George atunci când îi era frică, pentru că până şi atunci când se temea – simţământele apăsătoare că un George-monstru ar putea pândi în dulap sau sub pat – în camera aceea îşi amintea cel mai bine dragostea sa pentru George şi pe cea a lui George faţă de el. În efortul de a reconcilia aceste două stări emotive – dragoste şi groază – Bill simţea că se află cel mai aproape de locul unde se găseau acceptarea şi înţelegerea.

Acestea nu erau lucruri despre care să fi putut vorbi; în mintea lui, ideile nu reprezentau decât un amestec incoerent. Dar inima sa caldă şi plină de dorinţă înţelegea, şi nimic altceva nu mai avea importanţă.

Uneori se uita prin cărţile lui George, alteori îi mângâia jucăriile.

Nu privise în albumul de fotografii al lui George din decembrie trecut.

Acum, în seara de după întâlnirea cu Ben Hanscom, Bill deschise uşa dulapului lui George (îmbărbătându-se ca întotdeauna, gata să dea cu ochii de George însuşi, înfăşurat în pelerina sa plină de sânge, printre hainele atârnate, aşteptându-se, ca întotdeauna, să vadă o singură mână palidă, cu degetele ca nişte peşti, bâjbâind prin beznă, încercând să-l apuce de braţ) şi luă albumul de pe ultimul raft.

FOTOGRAFIILE MELE scria cu litere aurii pe copertă. Mai jos (acum banda adezivă era vag îngălbenită şi dezlipită la margini), imprimate cu grijă, cuvintele GEORGE ELMER DENBROUGH, 6 ANI. Bill îl luă cu el pe patul în care dormise Georgie, inima bătându-i mai tare ca oricând. N-ar fi putut spune ce anume îl făcuse să ia din nou albumul cu fotografii. După ceea ce se întâmplase în decembrie…

Mă mai uit o dată, atâta tot. Doar ca să mă conving că prima oară n-a fost adevărat. Că prima oară a fost o glumă sinistră a propriei tale imaginaţii.

Mă rog, era şi asta o idee.

Poate chiar să fi fost adevărat. Dar Bill bănuia că nu era vorba decât de album, atâta tot. Exercita asupra lui o anume fascinaţie bolnăvicioasă. Ceea ce văzuse sau ce *crezuse* că vede…

Deschise acum albumul. Era plin de poze pe care George îşi convinsese mama, tatăl, mătuşile şi unchii să i le dea lui. Pentru George nu conta că erau fotografii ale unor oameni şi locuri cunoscute sau nu; ideea fotografiei propriu-zise era aceea care-l fascina. Când nu avea succes cu pisălogelile, se aşeza turceşte pe pat, acolo unde stătea Bill acum, şi se uita la fotografiile vechi, întorcând cu grijă paginile, studiind cu atenţie imaginile alb-negru. Iat-o pe mama lor când era tânără şi extraordinar de atrăgătoare; iată-l pe tata, la optsprezece ani, cu încă doi tineri înarmaţi cu puşti, ce zâmbeau lângă leşul cu ochii deschişi al unui cerb; unchiul Hoyt în picioare pe nişte stânci, cu o ştiucă în mână; tanti Fortuna, la Târgul Agricol Derry, mândru îngenuncheată lângă un coş de roşii pe care ea însăşi le cultivase; un Buick vechi; o biserică; o casă; un drum care ducea de undeva altundeva. Toate aceste fotografii, făcute de persoane uitate şi din motive uitate, ferecate aici în albumul unui băieţel mort.

Bill se văzu pe sine la vârsta de trei ani, aşezat într-un pat de spital, cu un turban de bandaje acoperindu-i părul. Bandajele îi coborau pe lângă obraji şi pe sub falca fracturată. Îl lovise o maşină în parcare pe Center Street. Îşi amintea foarte puţin din şederea la spital, doar atât că-i dăduseră îngheţată cu lapte de pasăre, cu paiul, şi-l duruse îngrozitor capul timp de trei zile.

Iată toată familia pe gazonul cu iarbă al casei, Bill în picioare lângă mama sa şi ţinând-o de mână, iar George,

doar un bebeluş pe atunci, adormit în braţele lui Zack. Iar aici…

Nu era sfârşitul albumului, dar era ultima pagină care conta, căci următoarele rămăseseră libere. George la şcoală, fotografiat în octombrie, anul trecut, cu nici zece zile înaintea morţii. Purta o cămaşă cu un guler prea tare scrobit. Părul său vâlvoi era pieptănat lins, dat cu apă. Se hlizea, dezvăluind două goluri în care aveau să-i crească dinţi noi – *doar dacă-ţi mai cresc şi după ce mori,* cugetă Bill şi se cutremură.

Privi fix fotografia o bucată de vreme, şi tocmai dădea să închidă albumul, când ceea ce se întâmplase în decembrie se întâmplă din nou.

În fotografie, ochii lui George se rotiră. Se ridicară şi îi întâlniră pe ai lui Bill. Zâmbetul artificial al lui George se transformă într-un rânjet oribil. Ochiul drept îi clipi complice: *Pe curând, Bill. În dulap. Poate la noapte.*

Bill aruncă albumul cât colo. Îşi astupă gura cu palmele.

Albumul se lovi de perete şi căzu pe jos, deschis. Paginile se întoarseră, deşi nu sufla nicio adiere. Se deschise de la sine din nou la poza aceea groaznică, poza sub care scria PRIETENII ŞCOLII 1957-1958.

Din fotografie începu să curgă sânge.

Bill rămăsese încremenit, cu limba umflându-i-se, cu pielea încreţită şi părul măciucă. Ar fi vrut să zbiere, dar sunetele scâncite ce i se târâră afară din gât păreau a fi tot ce-i stătea în putinţă.

Sângele curse peste pagină şi începu să picure pe podea.

Bill fugi din cameră, trântind uşa în urma sa.

Capitolul 6
Unul dintre dispăruţi: poveste din vara lui 1958

1

N-au fost găsiţi toţi. Nu; n-au fost găsiţi toţi. Şi, din timp în timp, s-au emis presupuneri greşite.

2

Din Derry News, *21 iunie 1958 (pagina 1):*
DISPARIŢIA UNUI BĂIAT PROVOACĂ NOI TEMERI

Edward L. Corcoran, domiciliat pe Charter Street 73, Derry, a fost dat dispărut aseară de către mama sa, Monica Macklin, şi tatăl vitreg, Richard P. Macklin. Micul Corcoran are zece ani. Dispariţia sa a provocat noi temeri asupra faptului că tinerii şi copiii din Derry sunt vânaţi de un ucigaş.

Doamna Macklin a spus că băiatul a dispărut din 19 iunie, când nu s-a mai întors acasă de la şcoală, după ultima zi de curs de dinaintea vacanţei de vară.

Întrebaţi de ce au amânat cu mai mult de douăzeci şi patru de ore reclamarea dispariţiei fiului lor, domnul şi doamna Macklin au refuzat să răspundă. Şeful Poliţiei, Richard Borton, nu a dat nici el vreo declaraţie, dar o sursă din Departamentul Poliţiei a înştiinţat ziarul News că relaţiile micului Corcoran cu tatăl său vitreg nu erau dintre cele mai bune şi că mai înnoptase şi alteori în afara casei. Sursa bănuieşte că mediile de absolvire a anului şcolar ar fi putut avea un rol în refuzul băiatului de a reveni acasă. Supraveghetorul-şef al Şcolii din Derry, Harlot Metcalf a păstrat tăcerea asupra mediilor de promovare ale elevului Corcoran, afirmând că nu sunt destinate publicităţii.

„Sper ca dispariţia acestui băiat să nu provoace temeri inutile”, a declarat aseară comisarul Borton. „Starea de spirit a comunităţii e agitată; lucru de înţeles, dar vreau să subliniez faptul că în fiecare an se înregistrează între treizeci şi cincizeci de minori dispăruţi. Majoritatea reapar, vii şi nevătămaţi, în cel mult o săptămână de la depunerea reclamaţiei iniţiale. Acesta va fi şi cazul lui Edward Corcoran, cu voia Domnului.”

Borton şi-a reiterat şi convingerea că asasinatele lui George Denbrough, Betty Ripsom, Cheryl Lamonica, Matthew Clements şi Veronica Grogan n-au fost opera uneia şi aceleiaşi persoane. „Se remarcă deosebiri esenţiale între toate crimele”, a subliniat Borton, dar a refuzat să dea amănunte. A mai spus că poliţia locală, acţionând în strânsă cooperare cu Biroul Ministerului de Justiţie al Statului Maine, continuă să urmărească un număr de piste. Întrebat aseară, în cursul unui interviu telefonic, cât de sigure sunt aceste piste, şeful Borton a replicat: „Foarte sigure” întrebat dacă ne putem aştepta la o arestare apropiată, în oricare dintre cazuri, Borton a refuzat orice comentariu.

Din Derry News, *22 iunie 1958 (pagina 1):*
CURTEA ORDONĂ O EXHUMARE NEAŞTEPTATĂ

Într-o nouă şi bizară întorsătură a cazului dispariţiei lui Edward Corcoran, Judecătorul Curţii Districtuale din Derry, Erhardt K. Moulton, a ordonat exhumarea fratelui mai mic al minorului Corcoran, Dorsey, ieri după-amiază. Ordinul Curţii a dat curs unei duble cereri din partea Procurorului Districtual şi a medicului legist.

Dorsey Corcoran, care locuise şi el cu mama şi tatăl său vitreg pe Charter Street, la numărul 73, a murit din cauze raportate ca accidentale în luna mai a anului 1957. Băiatul a fost adus la Derry Home Hospital suferind de fracturi multiple, inclusiv fractură craniană. Richard P. Macklin, tatăl vitreg al băiatului, a fost cel care l-a internat. A

declarat că Dorsey Corcoran se juca pe o scară cu şipci în garaj şi căzuse, pare-se, din vârful acesteia. Băiatul a decedat fără a-şi mai recăpăta cunoştinţa, trei zile mai târziu.

Edward Corcoran, în vârstă de zece ani, a fost dat dispărut miercuri seară. Întrebat dacă domnul sau doamna Macklin sunt suspectaţi fie de moartea fiului mai mic, fie de dispariţia celui mai mare, comisarul Richard Borton a refuzat să dea vreo declaraţie.

Din Derry News, *24 iunie 1958 (pagina 1):*
MACKLIN ARESTAT PENTRU OMOR ÎN BĂTAIE

Suspectat pentru dispariţia neelucidată

Şeful Poliţiei din Derry, Richard Borton, a convocat ieri o conferinţă de presă cu scopul de a anunţa că Richard P. Macklin, domiciliat în Charter Street 73, a fost arestat şi inculpat pentru uciderea fiului său adoptiv, Dorsey Corcoran. Micul Corcoran a murit la Derry Home Hospital, din cauze raportate ca „accidentale”, la data de 31 mai anul trecut.

„Raportul medico-legal demonstrează că băiatul era bătut cu bestialitate”, a spus Borton. Deşi Macklin pretindea că acesta căzuse de pe o scară în timp ce se juca în garaj, Borton a afirmat că raportul Institutului Medico-Legal de District arată că Dorsey Corcoran a fost bătut grav cu un corp contondent. Întrebat ce obiect ar fi acesta, Borton a răspuns: „Se poate să fi fost un ciocan. Pe moment lucrul important este concluzia examenului medico-legal; şi anume că băiatul a primit lovituri repetate cu un obiect destul de dur ca să-i rupă oasele. Contuziile, în special cele craniene, nu sunt deloc asemănătoare cu cele care puteau surveni în urma unei căzături. Dorsey Corcoran a fost maltratat până la un pas de moarte, dus în camera de urgenţă a Spitalului Derry Home şi lăsat să moară acolo.”

Întrebat dacă medicii care l-au tratat pe micul Corcoran şi-ar fi putut neglija îndatoririle atunci când a fost cazul să raporteze fie bănuiala că băiatul a fost maltrat, fie cauza propriu-zisă a morţii, Borton a spus: „Vor avea de răspuns unor întrebări serioase când domnul Macklin va fi adus în instanţă”

Cerându-i-se o părere despre posibilele implicaţii ale acestor noi evoluţii asupra recentei dispariţii a fratelui mai mare al lui Dorsey Corcoran, Edward, dat dispărut de către Richard şi Monica Macklin în urmă cu patru zile, comisarul Borton a răspuns: „Cred că situaţia se prezintă mult mai gravă decât am bănuit la început, nu vi se pare?”

Din Derry News, *25 iunie 1958 (pagina 2):*
PROFESOARA DECLARĂ CĂ EDWARD CORCORAN AVEA „ADESEA VÂNĂTĂI”

Henrieta Dumont, care predă la clasa a cincea a Şcolii Elementare de pe Jackson Street, a declarat că Edward Corcoran, care e dat dispărut de aproape o săptămână, venea adesea la şcoală „plin de vânătăi”. Doamna Dumont, care predă la una dintre cele două clase a cincea încă de la sfârşitul celui de Al Doilea Război Mondial, a spus că băiatul a venit la şcoală într-o zi, cam cu trei săptămâni înainte să dispară, „având amândoi ochii aproape închişi. Când l-am întrebat ce i s-a întâmplat, a răspuns că tatăl său «l-a luat la trosneală» pentru că nu-şi mâncase cina”

Întrebată de ce nu a reclamat o bătaie evident atât de brutală, doamna Dumont a spus: „Nu era pentru prima oară când vedeam aşa ceva în cariera mea de profesoară. De primele câteva ori când am avut câte un elev ai cărui părinţi confundau violenţa cu disciplina, am încercat să intervin. Prim-adjuncta pe vremea aceea, doamna Gwendolyn Rayburn, mi-a recomandat să nu mă amestec. Ea mi-a spus că, atunci când salariaţii şcolii se implică în cazuri de presupusă molestare a copiilor, situaţia se întoarce întotdeauna împotriva şcolii *la vremea achitării*

taxelor. M-am dus la director, iar acesta mi-a spus s-o las baltă, altfel voi fi sancţionată. L-am întrebat dacă o sancţiune în asemenea împrejurări mi s-ar înscrie în cartea de muncă. Răspunsul a fost că o sancţiune nu trebuie să figureze obligatoriu în cartea de muncă. Am priceput aluzia."

Întrebată dacă atitudinea rămăsese şi acum aceeaşi în sistemul şcolar din Derry, doamna Dumont a spus: „Ei bine, dumneavoastră cum vi se pare, având în vedere situaţia despre care discutăm? Şi aş mai putea adăuga şi că n-aş sta acum de vorbă cu dumneavoastră dacă m-aş pensiona la sfârşitul acestui an şcolar"

Doamna Dumont a continuat: „De vreme ce s-a întâmplat astfel, eu îngenunchez în fiecare seară şi mă rog ca Eddie Corcoran să se fi săturat pur şi simplu de ticălosul care este tatăl său vitreg şi să fi fugit. Mă rog ca, atunci când va citi în ziar sau va auzi la radio că Macklin a fost închis, Eddie să se întoarcă acasă"

Într-un scurt interviu telefonic, Monica Macklin a respins cu aprindere acuzaţiile doamnei Dumont. „Rich nu-l bătea niciodată pe Dorsey, şi nici pe Eddie nu l-a bătut", a spus domnia sa. „V-o spun acum, iar când voi muri am să mă înfăţişez la Tronul Judecăţii. Îl voi privi pe Dumnezeu drept în ochi şi-l voi spune şi Lui acelaşi lucru."

Din Derry News, *28 iunie 1958 (pagina 2):*
„TĂTICU' A TREBUIT SĂ MĂ IA LA TROSNEALĂ FINCĂ-S RĂU",
I-A SPUS PRICHINDELUL EDUCATOAREI DE LA GRĂDINIŢĂ ÎNAINTE DE A FI OMORÂT ÎN BĂTAIE

O educatoare de grădiniţă locală, care a refuzat să-şi decline identitatea, i-a spus ieri unui reporter de la News că micul Dorsey Corcoran a venit la programul său bisăptămânal de grădiniţă cu luxaţii grave ale degetului mare şi ale altor trei degete de la mâna dreaptă, la nicio

săptămână înaintea morţii sale, ca urmare a unui pretins accident în garaj.

„îl durea aşa de tare, încât sărmanul mititel nu şi-a putut colora desenul”, a spus educatoarea. „Degetele îi erau umflate ca nişte cârnaţi. Când l-am întrebat pe Dorsey ce i s-a întâmplat, a spus că tatăl său (tatăl vitreg, Richard P. Macklin) îi dăduse degetele peste cap deoarece călcase pe o duşumea pe care mama sa tocmai o spălase şi o ceruise. «Tăticu’ a trebuit să mă ia la trosneală fincă-s rău», s-a exprimat el. Mi-a venit să plâng, privind la sărmanele lui degeţele. Dorea foarte mult să-şi coloreze afişul, la fel ca ceilalţi copii, aşa că i-am dat o aspirină pentru copii şi l-am lăsat să coloreze în timp ce restul aveau Ora Poveştilor. Îi plăcea mult să coloreze desenele – asta-i plăcea cel mai mult –, iar acum mă bucur că am reuşit să-i dăruiesc un strop de fericire în ziua aceea. Când a murit, nu mi-a trecut niciun moment prin minte că s-ar putea să fie şi altceva decât un accident. Cred că la început mi-am zis că probabil a căzut fiindcă nu se putea ţine prea bine cu mâna aceea. Acum mă gândesc că pur şi simplu nu mi-ar fi venit să cred că un adult ar putea face un asemenea lucru unui copilaş. Abia acum m-am lămurit. Ce n-aş da să nu mă fi lămurit!”

Fratele mai mare al lui Dorsey Corcoran, Edward, în vârstă de zece ani, este în continuare dat dispărut. Din celula sa de la închisoarea Comitatului Derry, Richard Macklin continuă să nege orice rol atât în moartea fiului său vitreg mai mic, cât şi în dispariţia celui mai mare.

Din Derry News*, 30 iunie 1958 (pagina 5):*
MACKLIN INTEROGAT ÎN LEGĂTURĂ CU ASASINAREA LUI GROGAN ŞI CLEMENTS

Oferă alibiuri de nezdruncinat, declară o sursă.

Din Derry News*, 6 iulie 1958 (pagina 1):*
MACKLIN VA FI INCULPAT NUMAI PENTRU UCIDEREA FIULUI SĂU VITREG, DORSEY, AFIRMĂ BORTON

Edward Corcoran e tot dispărut.

Din Derry News, *24 iulie 1958 (pagina 1):*
PLÂNGÂND, TATĂL VITREG RECUNOAŞTE CĂ ŞI-A CIOMĂGIT DE MOARTE FIUL

Într-o evoluţie dramatică a procesului intentat lui Richard Macklin pentru uciderea fiului vitreg, Dorsey Corcoran, Macklin a cedat sub severul interogatoriu al Procurorului Districtual, Bradley Whitsun, şi a recunoscut că îl bătuse pe băieţelul în vârstă de patru ani cu un ciocan, pe care apoi l-a îngropat în fundul grădinii de zarzavaturi a soţiei, înainte de a duce copilul la camera de urgenţă a Spitalului Derry Home.

Toată asistenţa a rămas năucită şi tăcută în timp ce Macklin, suspinând, după ce anterior mărturisise că îşi bătea ambii fii vitregi „din când în când, dacă o căutau cu lumânarea, pentru binele lor propriu”, şi-a depănat povestea.

„Nu ştiu ce m-a apucat. L-am văzut că iar se căţăra pe afurisita aia de scară, am înşfăcat ciocanul de pe bancul unde stătea şi am început să dau în el. N-am vrut să-l omor. Dumnezeu mi-e martor că nicio clipă n-am vrut să-l omor.”

„V-a spus vreo vorbă înainte de a leşina?” a întrebat Whitsun.

„A spus «Gata, tăticule, iartă-mă, te iubesc» “, a replicat Macklin.

„Aţi încetat?”

„Într-un târziu”, a spus Macklin.

Atunci a început să plângă atât de isteric, încât judecătorul Erhardt Moulton a suspendat şedinţa.

Din Derry News, *18 septembrie 1958 (pagina 16):*
UNDE ESTE EDWARD CORCORAN?

Tatăl său vitreg, care execută o sentinţă de doi până la zece ani în închisoarea de Stat Shawshank pentru asasinarea fiului său mai mic în vârstă de patru ani, Dorsey, continuă să susţină că habar nu are unde este Edward Corcoran. Mama sa, care a înaintat acţiune de divorţ împotriva lui Richard P. Macklin, spune că, în opinia ei, viitorul său fost soţ minte. Oare?

„Eu, unul, nu prea cred", afirmă Părintele Ashley O'Brian, care îi asistă pe deţinuţii catolici la Shawshank. Macklin a început să urmeze iniţierea în credinţa catolică la scurt timp după ce a fost închis, iar Părintele O 'Brian a petrecut mult timp alături de el. „Îi pare sincer rău pentru ceea ce a făcut", continuă Părintele O'Brian, adăugând că, atunci când l-a întrebat iniţial pe Macklin de ce vrea să fie catolic, Macklin a răspuns: „Aud că au un canon de pocăinţă şi am nevoie de multă de-asta, altminteri am s-ajung în iad când oi muri"

„Ştie ce i-a făcut băiatului mai mic", a spus Părintele O'Brian. „Dacă i-a făcut ceva şi celui mai mare nu-şi aminteşte. În ce-l priveşte pe Edward, socoate că e nevinovat."

Cât de nevinovat este Macklin în privinţa fiului sau vitreg, Edward, e o întrebare care continuă să-i frământe pe cetăţenii din Derry; dar acuzatul a fost absolvit în mod convingător de celelalte infanticiduri care au avut loc aici. A reuşit să furnizeze alibiuri solide pentru primele trei şi se afla la închisoare când au fost comise altele şapte, la sfârşitul lui iunie, în iulie şi în august.

Toate cele zece crime rămân nerezolvate.

Într-un interviu exclusiv pentru News, săptămână trecută, Macklin a pretins din nou că nu ştie nimic de soarta lui Edward Corcoran. „Îi băteam pe amândoi" a spus el într-un monolog chinuit, adesea întrerupt de accese de plâns. „Îi iubeam, dar îi băteam. Nu ştiu de ce, nu mai mult decât ştiu de ce mă lăsa Monica sau de ce a minţit pentru mine după ce a murit Dorsey. Cred că l-aş fi putut ucide şi pe Eddie la fel de uşor cum l-am ucis pe Dorsey, dar jur

înaintea lui Dumnezeu, şi a lui Iisus, şi a tuturor sfinţilor din ceruri că n-am făcut-o. Ştiu că nimeni nu mă crede, dar n-am făcut-o. Cred că doar a fugit. Dacă-i aşa, atunci trebuie să-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta."

Întrebat dacă e conştient de eventuale goluri în memorie – dacă nu e posibil să-l fi omorât pe Edward, ştergându-şi apoi fapta din minte – Macklin a replicat: „N-am habar de niciun gol. Ştiu doar prea bine ce-am făcut. I-am dat viaţa mea lui Hristos şi am să-ncerc să-mi petrec tot restul ei răscumpărându-mi vina."

Din Derry News*, 27 ianuarie 1960 (pagina 1):*
CADAVRUL ACELA NU ESTE AL MINORULUI CORCORAN, ANUNŢĂ BORTON

Şeful Poliţiei, Richard Borton, le-a spus azi-dimineaţă reporterilor că trupul în stare avansată de putrefacţie al unui băiat cam de aceeaşi vârstă cu Edward Corcoran, care a dispărut de la domiciliul său din Derry în luna iunie a anului 1958, nu e, categoric, cel al copilului dispărut. Cadavrul a fost găsit la Aynesford, Massachusetts, îngropat într-o ruină de pietriş. Atât Poliţia Statului Maine, cât şi cea din Massachusetts au presupus la început că acest trup i-ar fi putut aparţine micului Corcoran, considerând că e posibil să fi fost acostat de un agresor de copii după ce fugise de acasă, de pe Charter Street, unde fratele său mai mic fusese omorât în bătaie.

Fişele stomatologice au dovedit în mod concludent că trupul găsit în Aynesford nu este acela al minorului Corcoran, care acum e dat dispărut de douăsprezece luni.

Din Portland Press-Herald*, 19 iulie 1967 (pagina 3):*
UN ASASIN CONDAMNAT SE SINUCIDE ÎN FALMOUTH

Richard P. Macklin, condamnat pentru asasinarea fiului său vitreg în vârstă de patru ani, cu nouă ani în urmă, a fost găsit mort în mica sa locuinţă de la etajul trei al unui

bloc din Falmouth, ieri spre seară. Eliberat pe cuvânt de onoare, omul, care trăise şi lucrase liniştit în Falmouth de la eliberarea sa din închisoarea de Stat Shawshank în 1964, se pare că s-a sinucis.

„Biletul pe care l-a lăsat indică o stare mentală extrem de confuză”, a spus comisarul adjunct al Poliţiei din Falmouth, Brandon K. Roche.

El a refuzat să divulge conţinutul mesajului, dar o sursă din Departamentul Poliţiei a informat că nu consta decât în două fraze: „Azi-noapte l-am văzut pe Eddie. Era mort”

Respectivul „Eddie” poate fi fiul vitreg al lui Macklin, fratele băiatului pentru a cărui ucidere Macklin a fost condamnat în 1958. Dispariţia lui Edward Corcoran a fost aceea care a dus finalmente la condamnarea lui Macklin pentru moartea băiatului mai mic. Cel mare e dat dispărut de nouă ani. Într-o scurtă acţiune judecătorească, în 1966, mama băiatului şi-a declarat fiul mort din punct de vedere legal, ca să poată intra astfel în posesia contului de economii al lui Edward Corcoran. Contul conţinea suma de şaisprezece dolari.

3

Nici vorbă, Eddie Corcoran era mort.

Murise în noaptea de 19 iunie, iar tatăl său vitreg nu avea absolut nimic de-a face cu asta. Murise în timp ce Ben Hanscom stătea în casă uitându-se la televizor cu mama sa, în timp ce mama lui Eddie Kaspbrak pipăia neliniştită fruntea fiului, căutând semne ale bolii ei favorite, „febra-fantomă”, în timp ce tatăl vitreg al lui Beverly Marsh – un domn care prezenta, cel puţin ca temperament, o remarcabilă asemănare cu tatăl lui Eddie şi Dorsey Corcoran – proptea un şut înalt în *dernière-ul* fetei şi-i spunea „să te cari de-aici şi să ştergi împuţitele-alea de vase cum ţ-a zis mă-ta”, în timp ce la Mike Hanlon urlau nişte liceeni (dintre care unul avea să-l procreeze peste câţiva ani pe acel splendid şi preacinstit homofob John „Webby”

Garton), trecând cu un Dodge vechi în timp ce Mike smulgea buruienile din grădina aflată lângă mica locuinţă de pe Witcham Road a familiei Hanlon, nu departe de ferma tatălui nebun al lui Henry Bowers, în timp ce Richie Tozier arunca pe furiş o privire la fetele pe jumătate dezbrăcate dintr-un exemplar al revistei *Gem* pe care-l găsise în fundul sertarului de rufe-şi-ciorapi al tatălui său şi se alegea cu o erecţie în toată regula şi în timp ce Bill Denbrough arunca în perete albumul de fotografii al fratelui său mort, cuprins de groază şi nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Deşi niciunul dintre ei nu avea să îşi amintească mai târziu, cu toţii ridicară ochii în aceeaşi clipă când muri Eddie Corcoran… Ca şi cum ar fi auzit un ţipăt de departe.

Ziarul *News* avusese perfectă dreptate într-o singură privinţă: carnetul de note al lui Eddie era atât de dezastruos încât acestuia să-i fie teamă să se întoarcă acasă, la tatăl său vitreg. De asemenea, în luna aceea mama lui şi soţul ei păreau a se certa mai tot timpul. Iar asta înrăutăţea şi mai mult lucrurile. Când se încingeau de-a binelea, mama răcnea o grămadă de acuzaţii dintre cele mai incoerente. Tatăl vitreg răspundea mai întâi cu mormăieli, apoi cu ţipete să-şi ţină gura şi, în cele din urmă, cu mugetele furibunde ale unui bivol care primise un snop de ace de arici în bot. Totuşi, nu-i văzuse niciodată bătându-se. Nu credea că tatăl său vitreg ar îndrăzni chiar şi aşa ceva. Pumnii erau păstraţi pentru Eddie şi Dorsey pe vremuri, iar acum, că Dorsey murise, Eddie căpăta porţia fratelui, pe lângă a sa proprie.

Aceste meciuri cu răgete soseau şi se sfârşeau ciclic. Cel mai frecvent aveau loc la sfârşitul lunii, când veneau notele de plată. Un poliţist chemat de câte un vecin trecea pe la ei o dată sau de două ori, când scandalul ajungea la culme, şi le spunea s-o lase mai moale. De obicei asta punea capăt la toate. Mama era dispusă să facă un gest obscen spre poliţai, provocându-l s-o bage la zdup dacă are curajul, însă tatăl său se răţoia doar rareori la reprezentanţii autorităţii.

Tatălui îi era frică de poliţişti, îşi spunea Eddie.

În aceste perioade de încordare băiatul se ţinea deoparte. Era mai înţelept. Dacă nu sunteţi de aceeaşi părere, uitaţi-vă doar ce-a păţit Dorsey. Eddie nu ştia datele concrete şi nici nu voia să le ştie, dar avea opinia lui în legătură cu Dorsey. Considera că acesta se aflase în locul nepotrivit la momentul nepotrivit: garajul, în ultima zi a lunii. Lui Eddie îi spuseseră că frăţiorul său căzuse de pe scara din garaj – „Dacă nu i-am spus de şaizeci de ori să nu se apropie de ea, nu i-am spus niciodată", afirmase tatăl său vitreg –, dar maică-sa nu-l mai privea decât din întâmplare… Iar când ochii li se întâlneau, Eddie vedea în ei o lucire speriată pe care nu o agrea deloc. Tatăl vitreg şedea tăcut la masa din bucătărie, cu o litră de Rheingold, fără să se uite la nimic pe sub sprâncenele lui groase, coborâte. Eddie păstra distanţa. Când taică-său vitreg răcnea, totul era, de obicei – nu întotdeauna, dar de obicei da – în regulă. Când tăcea, trebuia să ai grijă.

Cu două seri în urmă aruncase cu un scaun în Eddie când băiatul se ridicase să vadă ce era pe celălalt canal la televizor – pur şi simplu apucase unul dintre scaunele de aluminiu din bucătărie, îşi luase avânt cu el pe deasupra capului şi-l trimisese în zbor. Îl nimerise pe Eddie în fund, doborându-l. Şi acum îl mai durea fundul, dar ştia că ar fi putut să fie şi mai rău: putea să fi fost capul.

Urmase apoi noaptea când babacul se sculase dintr-o dată şi-i frecase lui Eddie părul cu o mână de piure de cartofi, absolut fără niciun motiv. Într-o zi, în septembrie anul trecut, Eddie venise de la şcoală şi lăsase ca prostul să se trântească în urma sa uşa cu plasa de ţânţari, în timp ce tatăl său vitreg trăgea un pui de somn. Macklin a ieşit din dormitor în şortul său înfoiat, cu părul zburlit, cu obrajii ţepoşi de barba celor două zile de week-end şi cu respiraţia acră de bere. „Ia, Eddie", spusese el, „trebuie să te iau la trosneală finc-ai trântit fututa aia de uşă." În lexiconul lui

Rich Macklin, „te iau la trosneală” era un eufemism pentru „te bat de te caci pe tine”.

Ceea ce-i şi făcu lui Eddie. Eddie îşi pierdu cunoştinţa când babacul îl azvârli în antreul din faţă. Acolo, mama sa montase o pereche de cârlige de haine, la mică înălţime, mai ales ca să-şi agaţe el şi Dorsey pardesiele în ele. Aceste cârlige îşi înfipseră degetele tari de oţel în şalele lui Eddie, care în acel moment leşină. Când îşi reveni, peste zece minute, îşi auzi mama ţipând că-l duce pe Eddie la spital şi n-o poate opri nimeni.

— După ce s-a-ntâmplat cu Dorsey? răspunsese taică-său. Vrei la răcoare, femeie?

Asta puse capăt discuţiei despre spital. Îl ajută pe Eddie să meargă în camera lui, unde se întinse dârdâind pe pat, cu fruntea îmbrobonată de sudoare. Singura dată când a părăsit odaia în următoarele trei zile a fost atunci când erau amândoi plecaţi de acasă. Atunci şchiopăta încet până în bucătărie, gemând slab, şi scotea de sub chiuvetă sticla cu whisky a tatălui său vitreg. Câteva înghiţituri amorţeau durerea. În a cincea zi, durerea trecuse aproape de tot, dar Eddie urinase cu sânge timp de aproape două săptămâni.

Iar ciocanul nu mai era în garaj.

De asta ce ziceţi? Ce ziceţi de *asta*, stimaţi telespectatori şi dragi radioascultători?

A, ciocanul marca Craftsman – ciocanul obişnuit – era tot acolo. Cel fără amortizor lipsea. Ciocanul special al babacului, cel pe care lui Eddie şi lui Dorsey li se interzisese să-l atingă. „Dacă v-atingeţi de paiu’ ăsta”, le spusese el în ziua când îl cumpărase, „amândoi o să vă faceţi fular din maţe.” Dorsey întrebase timid dacă ciocanul ăla era foarte scump. Babacul îi spusese că făcea o treabă a dracului. Era umplut cu rulmenţi şi nu-l puteai face să ricoşeze, oricât de tare loveai cu el. Acum dispăruse.

Mediile lui Eddie nu erau dintre cele mai grozave, pentru că începuse să lipsească mult de la şcoală de când se recăsătorise mama sa, însă nu era nicidecum un băiat prost.

Socotea că ştie ce se întâmplase cu ciocanul acela. Se gândea că poate tatăl vitreg îl folosise asupra lui Dorsey, iar apoi îl îngropase în grădină sau îl aruncase în Canal. Era cam ceea ce se întâmpla adesea în poveştile de groază pe care le citea Eddie, cele pe care şi le ţinea pe raftul de sus al dulapului.

Se apropie de Canal, care îşi încreţea suprafaţa între malurile lui de beton ca o mătase unsă cu ulei. Un ciob de lună, în formă de bumerang, licărea pe suprafaţa întunecată. Se aşează, bălăbănindu-şi alene tenişii, şi izbi cimentul într-un tam-tam neregulat. Ultimele şase săptămâni fuseseră complet secetoase, iar apa curgea cu trei metri, poate, mai jos de tălpile tocite ale pantofilor lui. Dar, dacă priveai cu luare-aminte la marginile Canalului, puteai recunoaşte feluritele niveluri până la care se înălţa uneori. Betonul era mânjit cu brun-închis chiar deasupra nivelului actual al apei. Fâşia aceea cafenie pălea treptat spre galben, apoi până la o culoare aproape albă la înălţimea unde călcâiele tenişilor lui Eddie luau contact cu taluzul la fiecare balans.

Râul curgea lin şi tăcut de sub o arcadă de ciment care pe dinăuntru era căptuşită cu macadam, prin dreptul locului unde stătea Eddie, iar apoi, spre podul pietonal acoperit, din lemn, dintre Bassey Park şi liceu. Parapetele şi puntea de scânduri – până şi grinzile de sub acoperiş – erau înţesate cu o încâlceală de iniţiale, numere de telefon şi declaraţii. Declaraţii de dragoste; declaraţii despre cutare-şi-cutare că vrea s-o „sugă” sau s-o „frece”; declaraţii că cei descoperiţi sugând-o sau frecând-o o să rămână fără prepuţ sau cu găoazele înfundate cu smoală fierbinte; ocazionale declaraţii excentrice care sfidau orice definiţie. Una care-l lăsase pe Eddie nedumerit pentru toată primăvara spunea: SALVAŢI EVREII RUŞI! RECOMPENSE ÎNSEMNATE!

Ce însemna asta? Însemna ceva? Avea vreo importanţă?

În seara aceasta Eddie nu intră pe Puntea săruturilor, nu se grăbea deloc să traverseze pe malul cu liceul. Se gândea

să se culce eventual în parc, poate pe frunzele veştede de sub estrada fanfarei, dar deocamdată se simţea foarte bine şezând acolo unde era. Îi plăcea în parc şi venea aici deseori atunci când voia să mediteze. Uneori se foiau oameni prin pâlcurile de copaci ce împestriţau parcul, dar Eddie îi lăsa în pace, iar ei îl lăsau în pace la rândul lor. Auzise în curtea şcolii poveşti sinistre despre homosexualii care se învârteau prin Bassey Park după apusul soarelui, şi accepta aceste istorii fără a le pune sub semnul întrebării, dar el, unul, nu fusese deranjat niciodată. Parcul era un loc liniştit, şi considera că zona lui preferată era aceea unde stătea acum. Îi plăcea acolo în toiul verii, când apa scădea atât de mult, încât şipotea peste pietre şi chiar se desfăcea în pârâiaşe izolate care şerpuiau şi coteau şi uneori se împreunau din nou. Îi plăcea la sfârşitul lui martie şi începutul lui aprilie, imediat după dezgheţ, când stătea câteodată în picioare lângă Canal (era prea frig ca să se aşeze; i-ar fi îngheţat fundul) timp de o oră sau chiar mai mult, cu gluga canadienei sale vechi, acum mai mică decât el cu doi ani, trasă pe cap şi cu mâinile vârâte în buzunare, fără să-şi dea seama că trupul său costeliv se cutremura şi dârdâia. Canalul deţinea o putere feroce, irezistibilă, în cele vreo două săptămâni de după topirea gheţii. Băiatul era fascinat de felul cum apa clocotea alb la ieşirea de sub arcada cu macadam şi vuia prin dreptul lui, purtând cu sine beţe, crengi şi tot felul de gunoaie lăsate de oameni. Nu o dată se imaginase pe sine plimbându-se în martie pe lângă Canal cu taică-său vitreg şi dându-i ticălosului un brânci. Acesta ar fi urlat, căzând, cu braţele rotindu-i-se să-şi menţină echilibrul, iar Eddie ar fi stat pe parapetul de beton privindu-l dus de curent, cu capul ca un bulgăre negru săltând prin mijlocul torentului năvalnic şi înspumat. Ar fi stat acolo, da, şi-ar fi pus mâinile pâlnie la gură şi ar fi strigat: ASTA A FOST PENTRU DORSEY, PULANGIU STRICAT CE EŞTI! CÂND AJUNGI ÎN IAD, SĂ-I SPUI LUI DRACU’ CĂ ULTIMUL LUCRU PE CARE L-AI AUZIT AM

FOST EU CARE-ŢI ZICEAM SĂ-ŢI ALEGI PE CINEVA LA FEL DE MARE CA TINE! Aşa ceva n-avea să se întâmple niciodată, fireşte, dar era o fantezie absolut straşnică. Un vis măreţ pe care să-l visezi în timp ce stăteai acolo lângă Canal, un vi…

O mână se încleşta pe glezna lui Eddie.

Privea peste Canal către şcoală, având pe faţă un surâs somnolent şi frumos, închipuindu-şi-l pe tatăl său vitreg purtat de unda violentă a viiturii de primăvară, purtat pe veci afară din viaţa lui. Strânsoarea uşoară, şi totuşi fermă îl făcu să tresară atât de tare, încât aproape că se dezechilibră şi căzu de-a berbeleacul în Canal.

E unul dintre poponarii de care tot vorbesc băieţii ăia mari, îşi spuse Eddie şi privi în jos. Gura i se căscase moale. Urina şiroi fierbinte în jos pe picioarele lui şi-i pătă blugii, înnegrindu-i în lumina lunii. Nu era un poponar.

Era Dorsey.

Era Dorsey aşa cum îl înmormântaseră. Dorsey cu tricoul său albastru şi pantalonii gri, numai că acum tricoul era tot numai zdrenţe pline de noroi. Din cămaşa lui nu mai rămăseseră decât nişte fâşii galbene, pantalonii i se lipeau uzi de picioarele subţiri ca două beţe. Iar capul lui Dorsey era *turtit*, ca şi cum ar fi fost înfundat la ceafă, şi, ca rezultat, fruntea îi ieşea în afară.

Dorsey rânjea.

— *Eddieeee*, croncăni frăţiorul mort, întocmai ca unul din aceia care reveneau întotdeauna de pe lumea cealaltă în benzile desenate.

Rânjetul lui Dorsey se lăţi. Luciră dinţi galbeni, şi undeva departe în bezna aceea păreau să colcăie nişte vietăţi.

— *Eddieeee… Am venit să te văd, Eddieeeee…*

Eddie încercă să zbiere. Unde de şoc cenuşii se rostogoliră peste el şi avu curioasa senzaţie că plutea. Dar nu visa; era treaz. Mâna de pe pantoful lui era albă ca burta unei broaşte. Picioarele desculţe ale fratelui său se ţineau

cumva agăţate de beton. Un călcâi îi era smuls de o muşcătură.

— *Vino jos, Eddieeeee…*

Eddie nu putu să ţipe. Plămânii săi nu conţineau destul aer ca să reuşească un răcnet. Slobozi un fel de geamăt ciudat, strident. Orice sunet mai puternic părea mai presus de puterile lui. Nicio problemă, într-o secundă sau două mintea avea să-i plesnească şi nimic nu va mai conta. Mâna lui Dorsey era mică, dar necruţătoare. Fesele lui Eddie lunecau pe beton spre marginea Canalului.

Continuând să scoată sunetul acela ascuţit, întinse mâna în spate, apucă marginea de ciment şi se trase înapoi. Simţi mânuţa alunecând o clipă de pe piciorul lui, auzi un şuierat furios şi avu timp să gândească: *Asta nu-i Dorsey. Nu ştiu ce e, dar nu-i Dorsey*. Apoi adrenalina îi inundă trupul şi porni târâş, încercând s-o ia la fugă chiar înainte de a se ridica în picioare, cu respiraţia sacadată în şuierături scurte, ţipătoare.

Mâini albe apărură pe buza de ciment a Canalului. Se auzi un plesnet ud. Stropi de apă zburară în sus de pe pielea moartă palidă, în lumina lunii. Acum faţa lui Dorsey apăru deasupra malului. Ochii înfundaţi în orbite luceau cu scânteieri roşii, difuze. Părul ud îi stătea lipit de craniu. Pe obraji şiroia noroiul.

În sfârşit pieptul lui Eddie se desferecă. Sorbi adânc aer şi îl prefăcu în urlet. Se ridică în picioare şi fugi. Fugi privind înapoi peste umăr, simţind nevoia să vadă unde era Dorsey, iar rezultatul fu că nimeri drept într-un ulm uriaş.

Avu senzaţia că cineva – babacul, de pildă – îi detonase un calup de dinamită în umărul stâng. Stele fulgerară şi i se înşurubară în creier. Căzu la rădăcina copacului ca tras în ţeapă, cu sângele prelingându-i-se din tâmpla stângă. Pluti astfel în apele semileşinului timp de un minut şi jumătate. Apoi reuşi să se ridice din nou în picioare. Îi scăpă un geamăt în timp ce încerca să înalţe braţul stâng. Şi-l simţea

amorţit şi îndepărtat. Aşa că ridică mâna dreaptă şi se frecă la cap, care-l durea îngrozitor.

Atunci îşi aminti de ce începuse să fugă cu toată viteza până în trunchiul ulmului şi privi în jur.

Văzu malul Canalului, alb ca un os şi drept ca o coardă în lumina lunii. Nici urmă de arătarea din Canal… Dacă existase măcar vreo arătare. Se întoarse mai departe, completând încet cele trei sute şaizeci de grade. Bassey Park era cufundat în tăcere şi tot atât de încremenit ca o fotografie alb-negru. Sălcii plângătoare îşi lăsau spre pământ braţele subţiri şi tenebroase; la adăpostul lor s-ar fi putut ascunde orice cocoşat dement.

Eddie o luă din loc, încercând să se uite în toate părţile deodată. Umărul luxat îi palpita în sincron dureros cu bătăile inimii.

Eddieeeee, se tângui vântul printre crengi, *nu vrei să mă veeeeezi, Eddieeeee?* Simţi nişte degete fleşcăite, de cadavru, mângâindu-l pe-o parte a gâtului. Se răsuci pe călcâie, cu mâinile repezindu-i-se în sus. În timp ce picioarele i se încurcau unul într-altul şi cădea, văzu că nu erau decât ramurile sălciilor unduindu-se în vânt.

Se ridică iar. Voia să fugă, însă, când încercă, o altă încărcătură de dinamită îi explodă în umăr şi se văzu nevoit să stea pe loc. Ştia că de-acum ar trebui să-şi învingă frica, spunându-şi că nu e decât un pici prost care se sperie de un reflex al luminii sau poate a adormit fără să-şi dea seama şi a avut un coşmar. Totuşi, nu asta se întâmpla; ba chiar dimpotrivă. Acum inima-i bătea atât de repede, încât nu mai putea distinge pulsaţiile separate şi avea certitudinea că în curând îi va pocni în cioburi de spaimă. Nu putea fugi, dar când ieşi dintre sălcii izbuti să şchiopăteze ceva mai repede.

Îşi aţinti ochii spre felinarul ce lumina intrarea principală a parcului. Se îndreptă în direcţia aceea, reuşind să mai accelereze puţin pasul şi spunându-şi Am să ies la lumină şi nimeni n-o să vină. *Am să ies la lumină şi nimeni n-o să*

vină. Lumină vie, n-o să-mi vină mie frica pân' la ziuă, ce mai bucurie…

Ceva se ţinea după el.

Eddie putea auzi cum făptura îşi forţa drumul prin desişul de sălcii. Dacă se întorcea, ar fi văzut creatura. Se apropia. Îi auzea paşii, un soi de târşâit molatic, dar nu se uita înapoi, nu, o să se uite numai înainte, la lumină, lumina n-avea nicio vină, îşi va urma goana până la lumină, şi aproape ajunsese acolo, aproape…

Mirosul a fost cel care l-a făcut să privească în urmă. Copleşitor miros, de parcă nişte peşti fuseseră lăsaţi să se strice într-un maldăr zemos de stârvuri în arşiţa verii. Era duhoarea unui ocean mort.

Acum nu se mai ţinea după el Dorsey; era Creatura din Laguna Neagră. Botul făpturii era lung şi plisat. Lichid verde picura din fantele negre, ca nişte guri verticale, ale obrajilor. Avea ochii albi şi gelatinoşi. Degetele prinse între ele cu membrane se sfârşeau în gheare ca bricele. Respiraţia îi era bolborosită şi profundă, ca zgomotul scos de un scafandru cu tubul de oxigen dereglat. Când îl văzu pe Eddie privind înapoi, buzele negre-verzui i se zbârciră dezvelind colţii enormi într-un zâmbet mort şi lipsit de expresie.

Se împleticea după el, şiroind de apă, iar Eddie înţelese dintr-o dată. Voia să-l ducă înapoi la Canal, să-l târască în bezna umedă a tunelului subteran de aducţie. Să-l mănânce acolo.

Eddie încercă să sprinteze. Lumina de neon de la poartă se apropiase. Îi putea distinge haloul de fluturi şi molii. Un camion trecu, îndreptându-se spre Drumul Naţional 2, cu şoferul muncind la schimbătorul de viteze, iar prin mintea disperată şi îngrozită a lui Eddie trecu gândul că poate acesta bea cafea dintr-o ceaşcă şi asculta la radio o melodie a lui Buddy Holly, complet neştiutor că la nici două sute de metri distanţă un băiat era pe cale să moară în următoarele douăzeci de secunde.

Duhoarea. Doborâtoarea duhoare a făpturii. Apropiindu-se. Înconjurându-l.

Se împiedică de o bancă din parc. Nişte copii o răsturnaseră nepăsători în cursul serii, alergând ca să ajungă acasă înaintea stingerii. Scândura băncii ieşea din iarbă, o nuanţă de verde pe o alta, aproape invizibilă în întunericul scăldat de lună. Muchea îi reteză lui Eddie fluierele picioarelor, iscând un fulger de durere tăioasă ca sticla spartă. Picioarele-i fugiră de sub trup, şi el se prăbuşi în iarbă.

Privi în urmă şi văzu Creatura pogorându-se asupra sa, cu ochii ca ouăle la tigaie lucind, cu solzii picurând clisă de culoarea algelor, cu branhiile ce-i brăzdau gâtul umflat şi obrajii închizându-se.

— *Îh!* icni Eddie.

Părea singurul sunet pe care-l mai putea scoate.

— *Îh! Îh! Îh! Îh!*

Acum se târa, cu degetele înfigându-i-se adânc în pământul reavăn. Limba îi atârna din gură.

În secunda dinainte ca mâinile cornoase şi cu miros de peşte ale Creaturii să i se încleşteze împrejurul gâtului, un gând liniştitor îi trecu prin minte: *Asta-i un vis; pesemne că-i un vis. Nu există în realitate Creatura, nu există Laguna Neagră, şi chiar dac-ar fi, aia era în America de Sud sau în mlaştinile Floridei sau alt loc la fel. E doar un vis şi-am să mă trezesc la mine-n pat sau poate-n frunzele de sub estradă şi-am să…*

Apoi mâinile batracianului îi înşfăcară beregata, iar strigătele răguşite ale lui Eddie se sufocară; în timp ce Creatura îl întorcea pe spate, cârligele chitinoase ce răsăreau din mâinile acelea îi zgâriară pe gât semne sângerânde, într-o caligrafie curioasă. Se holbă în ochii albi şi arzători. Simţea pieliţele dintre degete apăsându-i gâtlejul ca nişte instrumente chirurgicale făcute din alge vii. Văzul ascuţit de groază observă înotătoarea, ceva între o creastă de cocoş şi dorsala veninoasă a unei scorpii-de-

mare, înălţându-se în creştetul bulbucat şi împlătoşat al Creaturii. În timp ce mâinile se strângeau, tăindu-i respiraţia, reuşi să vadă până şi felul cum lumina albă a neonului dobândea o nuanţă verde-fumurie filtrată prin membrana acelei înotătoare cervicale.

— Nu… eşti… adevărat… mai sughiţă Eddie, dar norii cenuşii îl năpădeau, şi-şi dădu seama vag că acea Creatură era cât se poate de adevărată. La urma urmei, îl omora.

Şi totuşi, o urmă de raţiune îi rămase chiar şi până la sfârşitul sfârşitului: pe când monstrul îşi încârliga ghearele în carnea moale a gâtului, în vreme ce artera sa carotidă se despica într-un şuvoi fierbinte şi nedureros ce împroşca solzii reptilieni ai arătării, mâinile lui Eddie dibuiră pe spinarea Creaturii, pipăind după un fermoar. Nu căzură decât când monstrul îi smulse capul de pe umeri cu un mormăit gros şi satisfăcut.

Iar, în timp ce imaginea lui Eddie despre ceea ce era acest monstru începu să păleascâ, Creatura porni numaidecât să ia o altă înfăţişare.

4

Neputând dormi, hărţuit de visuri rele, un băiat pe nume Michael Hanlon se scula curând după întâia geană de lumină a primei zile propriu-zise din vacanţa mare. Lumina era palidă, adunată într-o ceaţă deasă, coborâtă, care avea să se împrăştie pe la ora opt, ridicând cortina unei perfecte zile de vară.

Dar asta mai târziu. Deocamdată lumea toată era cenuşie şi rozâ, tot atât de tăcută ca o pisică păşind pe un covor.

Mike, îmbrăcat în reiaţi, tricou şi pantofi negri, coborî de la etaj, mâncă un castronaş de cereale (nu-i prea plăceau fulgii de grâu, dar dorise surpriza gratuită din cutie – un Inel Decodificator Magic Captain Midnight), apoi sări pe bicicletă şi pedală spre oraş, luând-o pe trotuar din cauza ceţii. Ceaţa schimba totul, făcea ca lucrurile cele mai

banale, ca hidranţii de incendiu şi semnele de circulaţie, să se transforme în obiecte ale misterului – apariţii ciudate şi un pic sinistre. Puteai auzi maşinile, dar nu le vedeai, iar din cauza straniei calităţi a negurii nu-ţi dădeai seama dacă erau departe sau aproape până nu le vedeai de-a binelea ieşind val-vârtej din pâclă cu halouri fantomatice de umezeală aureolându-le farurile.

Coti la dreapta pe Jackson Street, depăşind centrul oraşului, după care traversă spre Main Street prin Palmer Lane – iar în timpul drumului pe o scurtătură, cât un cvartal, trecu prin dreptul casei unde avea să locuiască la maturitate. Nu-i aruncă nicio privire; o simplă vilişoară cu două etaje, garaj şi un mic spaţiu verde. Nu-i transmise nicio vibraţie deosebită băiatului în trecere care avea să-şi petreacă acolo cea mai mare parte a vieţii sale de adult, ca proprietar şi unic locatar.

Ajuns pe Main Street, o luă din nou la dreapta spre Bassey Park, hoinărind mai departe, nefăcând altceva decât să pedaleze şi să se bucure de nemişcarea zorilor. Odată trecut de poarta principală, descălecă de pe bicicletă, propti cricul şi porni pe jos spre Canal. Din câte ştia, încă nu era îmboldit de nimic mai mult decât o simplă toană. Cu siguranţă nu-i dădu prin gând că visele din noaptea trecută aveau ceva de-a face cu actualul lui traseu; nici măcar nu mai ţinea minte exact ce anume visase – doar că visele se succedaseră unul după altul până ce se trezise la ora cinci, transpirat, dar dârdâind, şi cu ideea că n-ar strica să ia repede micul dejun, şi apoi să iasă la plimbare prin oraş.

Aici, în Bassey, ceaţa avea un miros care nu-i plăcea: un miros marin, sărat şi vechi. Îl mai simţise şi înainte, desigur. În ceţurile din faptul zilei puteai adulmeca adesea oceanul, deşi Derry se afla la şaptezeci de kilometri depărtare de coastă. În dimineaţa asta însă mirosul părea mai dens, mai pătrunzător. Aproape primejdios.

Ceva îi fură privirea. Se aplecă şi culese de jos un briceag de buzunar cu două lame, ieftin. Cineva scrijelise pe plasele

iniţialele E.C. Mike îl privi gânditor un moment, apoi îl vârî în buzunar. Ce-am găsit şi n-am furat numai Dumnezeu mi-a dat.

Privi în jur. Aici, unde găsise cuţitul, se afla o bancă răsturnată. O îndreptă, potrivindu-i picioarele de fier la loc în gropile pe care le scobiseră în luni sau ani de zile. Înapoia băncii văzu un loc cu iarbă strivită… Şi, pornind de-acolo, două făgaşuri. Iarba se ridica la loc, însă acele şănţuleţe erau încă destul de vizibile. Se îndreptau către Canal.

Şi mai era şi sânge.

(pasărea, adu-ţi aminte de pasăre, adu-ţi aminte de)

Dar nu voia să-şi aducă aminte de pasăre, aşa că izgoni gândul: *S-au bătut nişte câini, asta-i tot. Unu dintre ei l-o fi muşcat nasol pe celălalt.* Era o ipoteză convingătoare, de care totuşi nu se lăsa convins. Gândurile despre pasăre tot încercau să-i revină – cea pe care o văzuse la Oţelăria Kitchener, cea pe care Stan Uris nu avea s-o fi găsit niciodată în atlasul său ornitologic.

Încetează. Pleacă de-aici.

Dar, în loc să plece, porni pe urma făgaşelor. În acest timp, ticlui în cap o povestioară. Era cu crime. Iată copilul, întârziat acasă, vezi dumneata, mult peste stingere. Ucigaşul pune mâna pe el. Şi cum se descotoroseşte de cadavru? Îl târăşte până la Canal şi-l aruncă în apă, evident! Întocmai ca într-un film al lui Alfred Hitchcock.

Urmele după care se ţinea *puteau* să fi fost lăsate de o pereche de pantofi sau tenişi târâţi pe jos, era bănuiala lui Mike.

Băiatul se înfioră şi privi în jur şovăitor. Povestea era un pic cam prea veridică.

Şi dacă nu un om a făcut-o, ci un monstru? Ca unul dintr-o bandă desenată de groază, sau dintr-o carte de groază, sau un film de groază, sau

(un vis urât)

un basm.

Decise că povestea nu-i plăcea. Era prostească. Încercă să şi-o alunge din minte, dar nu se dădea dusă. Ei şi? Las-o să stea acolo. Era o prostie. Plimbarea prin oraş în dimineaţa asta era o prostie. Urmărirea acelor două dâre prin iarba culcată la pământ era o prostie. Tatăl lui va fi având pentru el destule treburi de făcut azi pe acasă. Mai bine să se întoarcă şi să înceapă, sau, când cea mai fierbinte parte a după-amiezii va da peste el, o să-l prindă în hambar dând cu furca la fân. Da, mai bine să meargă înapoi. Şi chiar asta va face.

Sigur că da, îşi spuse. *Pe pariu?*

În loc să se înapoieze la bicicletă, să se suie pe ea şi s-o ia spre casă pentru a-şi începe treaba, urmări şanţurile din iarbă. Ici şi colo se uscau stropi de sânge. Nu mult totuşi, nu atât de mult cât fusese în locul acela răscolit de lângă banca pe care o ridicase la loc.

Acum, Mike auzea Canalul şopotind liniştit. O clipă mai târziu văzu marginea de beton materializându-se din ceaţă.

În iarbă mai era ceva. *Sfinte, asta chiar că-i ziua ta de găsit chestii pe jos*, îi şopti propria-i minte cu haz îndoielnic, apoi undeva ţipă un pescăruş, iar Mike tresări, gândindu-se iarăşi la pasărea pe care o văzuse în ziua aceea, în ziua aceea nu mai de mult de astă-primăvară.

Orice-o fi în iarbă, nu vreau nici măcar să mă uit. Şi asta era, oh, atât de adevărat, dar poftim, se şi aplecă deasupra, cu mâinile înfipte deasupra genunchilor, să vadă ce e.

Un petic smuls dintr-o haină, cu un strop de sânge pe el. Pescăruşul ţipă iarăşi. Mike privi mica zdreanţă însângerată şi îşi aminti ce i se întâmplase astă-primăvară.

5

În lunile aprilie şi mai ale fiecărui an, ferma Hanlon se deştepta din picoteala ei hibernală.

Mike prindea de veste că a venit primăvara nu atunci când răsăreau primele flori de şofran sub ferestrele de la

bucătăria mamei sale sau când copiii începeau să audă brotăcei la şcoală, nici chiar când senatorii de la Washington o tuleau la sezonul de baseball (de obicei, îmbătându-se praştie cu acest prilej), ci numai atunci când tatăl său mugea cerându-i să-l ajute să împingă afară din hambar corcitura lor de camion. Jumătatea din faţă era un Ford Model-A vechi, iar partea din spate o camionetă cu bena asemănătoare unui coteţ de găini antic şi de demult. Dacă iarna nu fusese prea geroasă, cei doi puteau adesea să pornească motorul împingând maşina pe aleea în pantă. Cabina şoferului nu avea uşi; şi nici parbriz nu avea. Scaunul era o jumătate de sofa veche pe care Will Hanlon o salvase din groapa de gunoi a oraşului Derry. Maneta schimbătorului de viteze se termina cu un glob de sticlă.

O împingeau în josul aleii, câte unul de fiecare parte, iar când lua viteză, Will sărea înăuntru, răsucea cheia de contact, acţiona bujiile, apăsa pe ambreiaj, băga într-a-ntâia cu mâna sa mare încleştată de globul schimbătorului de viteze. Pe urmă răcnea:

— Du-mă peste deal!

Pompa în ambreiaj, iar vechiul motor de Ford începea să tuşească, să se înece, să sughiţe, să dea rateuri... Şi uneori chiar se întâmpla să meargă, la început hurducat, apoi tot mai lin. Will vuia pe drum spre Rhulin Farms, lua curba pe aleea lor (dacă ar fi luat-o pe dincolo, probabil că Butch, tatăl cel nebun al lui Henry Bowers, i-ar fi zburat creierii cu puşca de vânătoare), apoi vâjâia înapoi, motorul fără surdină duduind strident în timp ce Mike sărea pe loc de încântare, chiuind, iar mama sa stătea în uşa bucătăriei, ştergându-şi mâinile cu un prosop de vase şi simulând un dezgust pe care nu-l simţea cu adevărat.

Alteori, motorul nu se ambala, iar Mike trebuia să aştepte până ce tatăl său se întorcea din hambar, aducând manivela şi bombănind în barbă. Mike era absolut sigur că unele cuvinte astfel murmurate erau înjurături, iar atunci i se făcea un pic cam frică de el. (Abia mult mai târziu, în cursul

uneia dintre vizitele acelea interminabile în salonul de spital unde Will Hanlon trăgea să moară, avea să descopere că tatăl său bombănea fiindcă îi era teamă de manivelă: o dată sărise perfidă înapoi, zburase din locaş şi-i sfâşiase colţul gurii).

— Stai la o parte, Mikey, spunea el, potrivind manivela în locaşul ei, la baza radiatorului.

Iar când în fine pornea, spunea că la anul o să-l dea pe un Chevrolet, dar n-o făcea niciodată. Hibridul acela vechi era şi acum în spatele casei, scufundat în bălării până la osii şi la coteţul-benă.

Când mergea, iar Mike şedea pe locul mortului, simţind mirosul de ulei încins şi gaze albastre de eşapament, încântat de briza răcoroasă ce năvălea înăuntru prin spaţiul gol unde se aflase odinioară parbrizul, îşi spunea: *Iată iar primăvara. Ne trezim cu toţii.* Iar în sufletul său se înălţa un chiot mut ce zguduia pereţii acelei camere cum nu se poate mai vesele. Tot ceea ce-l înconjura îi era drag, iar, mai presus de orice, tata, care rânjea spre el, strigând:

— Ţin-te bine, Mikey! O facem pe puica asta să zboare! Băgăm în sperieţi oarece păsări!

Apoi o tăia pe şosea, roţile dinapoi ale camionetei scuipând în urmă noroi negru şi cocoloaşe de lut cenuşiu, amândoi săltând pe canapeaua-scaun în cabina deschisă, râzând ca doi scrântiţi. Will conducea maşina prin iarba înaltă a câmpului din spate, pe care-o ţineau pentru fân, fie spre câmpul din sud (cartofi), fie spre cel de la apus (porumb şi fasole) sau de la răsărit (mazăre, dovlecei şi pepeni). La trecerea lor, din iarbă ţâşneau în faţa camionului păsări, cârâind îngrozite. Odată zburase o ieruncă, pasăre magnifică, brună ca frunzele toamnei târzii, sfârâitul exploziv al aripilor ei putându-se auzi chiar şi peste urletul motorului.

Aceasta reprezenta pentru Mike Hanlon uşa deschisă spre primăvară.

Munca din acel an începu cu strânsul pietrelor. Zi de zi, timp de-o săptămână, scoteau camioneta şi încărcau platforma cu pietre care ar fi putut rupe brăzdarul plugului când va veni vremea să întoarcă pământul şi să semene. Când şi când, maşina se înţepenea în pământul gloduros de primăvară, iar Will murmura întunecat în barbă… Alte înjurături, presupunea Mike. Cunoştea unele dintre cuvinte şi expresii; altele, ca „pui de curvă”, îl nedumereau. Întâlnise cuvântul în Biblie şi, din câte ştia, o curvă era o femeie care venea dintr-un loc numit Babilon. Odată se hotărâse să-l întrebe pe Tătuţu, dar camioneta se afundase în noroi până la suspensii, iar pe fruntea tatălui se vedeau nori de furtună, aşa că decisese să aştepte vremuri mai bune. Până la urmă îl întrebase pe Richie Tozier, mai târziu în acelaşi an, iar Richie îi spusese că tatăl *lui* îi spusese că o curvă era o femeie care primea bani ca să aibă relaţii sexuale cu bărbaţii.

— Ce-i aia sexuale? întrebase Mike, însă Richie se îndepărtase apucându-se de cap.

Cu un prilej Mike îşi întrebase tatăl de ce, dacă tot adunau pietrele în fiecare lună aprilie, întotdeauna se găseau şi mai multe în aprilie următor.

Stăteau lângă locul de descărcare, înainte de asfinţit, în ultima zi a recoltei de pietre din acel an. Un drum de pământ bătătorit, nu chiar atât de serios ca să se poată numi şosea, ducea din capătul inferior al câmpului de la apus până la această groapă din apropierea râului. Groapa era o întindere plină de pietre adunate de-a lungul anilor de pe pământurile lui Will.

Privind în jos la acel ţinut arid, pe care-l lucrase la început de unul singur şi apoi cu ajutorul fiului său (undeva sub pietre ştia că se aflau resturile putrezite ale cioturilor pe care le smulsese unul câte unul înainte ca vreun câmp să poată fi desţelenit), Will îşi aprinsese o ţigară şi spusese:

— Tătuţul meu avea obicei să-mi spună că Dumnezeu a iubit pietrele, muştele de casă, buruienile şi oamenii

sărmani mai mult decât pe toate celelalte creaţiuni ale Sale, şi de-asta a făcut atât de multe.

— Dar parc-ar veni înapoi în fiecare an.

— Da, aşa cred şi eu, răspunse Will. E singurul fel în care se poate explica.

Un cufundar ţipă de pe celălalt mal, în amurgul stins ce împrumutase apei un roşu-portocaliu intens. Era un sunet singuratic, atât de singuratic încât făcu braţele obosite ale lui Mike să se înăsprească, acoperite cu piele de găină.

— Te iubesc, tăticuţule, spuse el deodată, simţind o dragoste atât de puternică, încât lacrimile îi înţepară ochii.

— Păi, şi eu te iubesc, Mike, murmură tatăl său şi-l strânse cu putere în braţele-i vânjoase.

Mike simţi materialul aspru al flanelei bărbatului pe obraz.

— Acum ce-ai zice să ne-ntoarcem? Ajungem taman la vreme ca să facem fiecare câte-o baie până ce buna noastră femeie pune cina pe masă.

— Aşe! exclamă Mike.

— Aşe eşti tu, spuse Will Hanlon.

Şi amândoi izbucniră în râs, obosiţi, dar simţindu-se bine, cu braţele şi picioarele trudite, dar nu din cale-afară, cu mâinile pline de bătături ca piatra, dar fără să-i doară prea rău.

A venit primăvara, îşi spuse Mike în noaptea aceea, moţăind în camera lui, pe când mama şi tata priveau *The Honeymooners* în cealaltă odaie. *Primăvara a venit iar, mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne, mulţumescu-Ţi foarte tare.* Şi întorcându-se către somn, scufundându-se în apele-i line, auzi din nou ţipătul acelui cufundar, depărtarea bălţilor contopindu-se cu dorinţa din visele lui. Primăvara era o vreme agitată, dar grozavă.

După strânsul pietrelor, Will parca maşina în iarba înaltă din spatele casei şi scotea din hambar tractorul. Acum urma să are, tatăl său conducând tractorul, iar Mike fie stând la spate şi ţinându-se de scaunul de fier, fie mergând pe-

alături ca să culeagă pietrele pe care le scăpaseră şi să le arunce în lături. Venea apoi semănatul, iar semănatului îi urmau muncile de vară: prăşitul… prăşitul… prăşitul. Mama sa avea să le îmbrace în ţoale noi pe Larry, Moe şi Curly, cele trei sperietori, iar Mike îşi va ajuta tatăl să pună urlătorile pe creştetul fiecărei căpăţâni umplute cu paie. O urlătoare era o cutie de conserve cu ambele capete tăiate. Legai o bucată de sfoară unsă din greu cu ceară şi sacâz, întinsă, de-a curmezişul pe mijlocul cutiei, iar când vântul sufla prin ea, isca un sunet înfiorător – un fel de croncănit jalnic. Păsările ce prădau recolta pricepeau destul de curând că Larry, Moe şi Curly nu reprezentau nicio ameninţare, dar urlătorile le speriau întotdeauna.

Cu începere din iulie, prăşitul era însoţit de cules – mai întâi mazărea şi ridichile, apoi lăptucile şi roşiile care încolţiseră în răsadniţe, pe urmă porumbul şi fasolea în august, alt porumb şi altă fasole în septembrie, după care pepenii şi dovleceii. Pe undeva prin mijlocul tuturor acestora apăreau cartofii noi, iar mai târziu, când zilele se scurtau, iar aerul devenea mai tăios, Mike şi Tătuţu' luau urlătorile (uneori în timpul iernii acestea dispăreau; se părea că în fiecare primăvară trebuia să facă altele noi). A doua zi, Will îl chema pe Morman Sadler (care era la fel de tălâmb ca fiul său, Moose, dar infinit mai bun la inimă), iar Norman venea cu maşina sa de scos cartofi.

În următoarele trei săptămâni, toţi culegeau cartofii. Pe lângă familie, Will tocmea trei-patru liceeni să-i ajute la cules, plătindu-i cu un sfert de dolar pe fiecare butoiaş. Camioneta luneca încet în lungul şi-n latul răzoarelor de pe câmpul din miazăzi, cel mai mare dintre toate; încet de tot, cu parapetul coborât şi bena plină de butoiaşe, fiecare marcat cu numele persoanei care-şi aduna în el cartofii culeşi; iar la sfârşitul zilei Will îşi deschidea portofelul vechi şi crăpat şi-l plătea pe fiecare culegător. Mike îşi primea plata, la fel şi mama lui; banii erau ai lor, iar Will Hanlon nu-i întreba niciodată ce făceau cu ei. Mike primise o

participare de cinci la sută în afacerile fermei la vârsta de cinci ani – destul de mare, îi spusese atunci Will, ca să ţină-n mână o prăsitoare şi să spună cu ce se deosebeşte mătrăguna de mazăre. În fiecare an mai primise câte un procent şi tot în fiecare an, a doua zi după Thanksgiving, Will calcula profiturile fermei şi anunţa partea lui Mike… Dar Mike nu vedea nicio para din *acei* bani. Treceau în contul său pentru facultate şi nu trebuia să fie atinşi sub absolut niciun motiv.

În sfârşit sosea şi ziua când Normie Sadler îşi conducea culegătoarea de cartofi acasă; de-acum văzduhul devenise cenuşiu şi rece, iar pe stiva de pepeni galbeni îngrămădiţi lângă hambar se aşternea promoroaca. Mike stătea în uşa dinspre curte, cu nasul roşu şi mâinile murdare vârâte în buzunarele blugilor, privindu-şi tatăl cum conducea mai întâi tractorul, apoi camioneta înapoi în hambar. Îşi spunea în sinea sa: *Ne pregătim să mergem iar la culcare. Primăvara… a dispărut. Vara… s-a dus. Vremea recoltei… a trecut.* Tot ce mai rămânea acum era capătul toamnei: pomi desfrunziţi, pământ îngheţat, o dantelărie de gheaţă de-a lungul malurilor râului. Pe câmpii, ciorile poposeau uneori pe umerii lui Moe, Larry şi Curly şi stăteau acolo cât pofteau. Sperietorile erau mute, inofensive.

Mike nu era tocmai întristat de gândul unui nou sfârşit de an – la nouă-zece ani era încă prea mic ca să-i inspire metafore ale morţii –, pentru că mai avea destule în faţă: săniuşul în McCarron Park (sau pe Rhulin Hill, acolo în Derrytown, dacă erai viteaz, deşi acela era mai mult pentru băieţii cei mari), patinaj, lupte cu bulgări de zăpadă, construcţii de fortăreţe. Era vremea să se gândească la expediţia prin nămeţi după un brad de Crăciun, împreună cu Tătuţul, şi la schiurile Nordica pe care poate le va primi, poate nu, de la Moş Crăciun. Iarna era grozavă… Dar privindu-şi tatăl cum ducea camioneta la loc în hambar

(primăvara a dispărut, vara s-a dus, vremea recoltei a trecut)

simţea întotdeauna o anume tristeţe, zborul spre sud al stolurilor de păsări migratoare îl întrista, sau felul cum cădea pieziş o anumită rază de lumină îl făcea uneori să-i vină a plânge fără niciun motiv serios. *Ne pregătim să mergem iar la culcare…*

N-avea parte doar de şcoală şi muncă, muncă şi şcoală; Will Hanlon îi spusese nu o dată soţiei sale că un băiat avea nevoie şi de timp pentru pescuit, chiar dacă nu la pescuit se ducea de fapt. Când Mike venea acasă de la şcoală, mai întâi îşi punea cărţile pe televizorul din salon, apoi îşi pregătea un soi de gustare (îi plăceau îndeosebi tartinele cu unt de arahide şi ceapă, un gust care-o făcea pe maică-sa să-şi ridice braţele cu groază neajutorată), iar pe urmă studia biletul pe care i-l lăsase tatăl său, spunându-i lui Mike unde s-a dus el, Will, şi ce treburi are Mike de făcut – anumite răzoare de plivit sau cules, coşuri de cărat, hambarul de curăţat, orice. Dar cel puţin într-o zi de şcoală pe săptămână – şi uneori în două – nu-l aştepta niciun bilet. Iar în acele zile Mike se ducea la pescuit, chiar dacă nu pescuia de fapt. Erau zile grozave acelea… Zile când n-avea niciun loc anume unde să se ducă şi, prin urmare, nu simţea nicio nevoie de-a se grăbi într-acolo.

Din când în când, tatăl său îi lăsa un alt fel de bilet: „Nicio treabă”, s-ar fi putut spune. „Du-te la Old Cape şi uită-te la şinele de tramvai.” Mike se ducea în cartierul Old Cape, găsea străzile cu liniile încă încastrate în ele şi le cerceta îndeaproape, minunându-se la gândul acelor ciudate trenuri care circulaseră drept prin mijlocul străzii. În acele seri, putea sta de vorbă cu tata despre ele, iar acesta îi arăta poze din albumul său cu Derry din vremea când chiar funcţionau tramvaiele: o prăjină comică se înălţa de pe acoperişul tramvaiului până la un cablu electric, iar pe laterale se aflau reclame de ţigări. Cu un alt prilej, îl trimisese pe Mike la Memorial Park, unde se găsea Turnul de Apă, să privească baia păsărelelor, iar odată merseseră împreună la tribunal să vadă cumplita maşinărie pe care

comisarul Borton o găsise în pod. Dispozitivul acela se numea scaunul-de-vagabonzi. Era turnat din fier, avea cătuşe fixate pe braţe şi picioare, iar din spătar ieşeau noduri rotunjite. Îi amintea lui Mike de o fotografie pe care o văzuse într-o carte – o imagine a scaunului electric de la Sing-Sing. Borton l-a lăsat pe Mike să se aşeze în scaunul-de-vagabonzi şi să încerce cătuşele.

După ce prima impresie incomodă a cătuşelor la mâini şi la picioare se şterse, Mike îşi privi întrebător tatăl şi pe comisarul Borton, neştiind sigur de ce se considera asta o pedeapsă atât de groaznică pentru un „baga” (cum îi numea Borton) dintre cei care poposiseră în oraş prin anii douăzeci-treizeci. Nodurile îl jenau puţin când şedea, sigur, iar cătuşele de la mâini şi picioare îl împiedicau să se mute într-o poziţie mai confortabilă, dar…

— Ei, tu eşti doar un puştan, spuse Borton, râzând. Cât cântăreşti? Treizeci, patruzeci de kile? Ăi mai mulţi baga pe care i-a instalat în scaunul ăsta şeriful Sully pe vremuri aveau de două ori pe-atât. Se simţeau un pic incomod după vreo oră, foarte incomod după două-trei şi rău de-a binelea după patru sau cinci ore. După şapte-opt ore începeau să chirăie, iar după cinşpe-saişpe mai mult şedeau şi plângeau. Iar la vremea când tura lor de două’ş patru de ore se-ncheia, erau gata să se juruie în faţa lui Dumnezeu că data viitoare când or mai lua-o cu ia-mă-nene prin New England au să se ţină cât mai departe de Derry. Din câte ştiu eu, ăi mai mulţi s-au ţinut de cuvânt. Două’ş patru de ore-n scaunul-de-vagabonzi erau al dracu’ de convingătoare.

Deodată, în scaun părură că se află mai multe umflături, apăsându-l mai adânc în fese, în şira spinării, în noadă, chiar şi în ceafă.

— Acum pot să mă scol, vă rog? zise el politicos, iar comisarul Borton râse iar.

Urmă un moment, o clipă de panică, în care Mike crezu că poliţistul doar va legăna cheia de la cătuşe prin faţa

ochilor săi, spunând: *Sigur, o să-ţi dau drumul… Când ţi-ai făcut cele două’ş patru de ore.*

— De ce m-ai dus acolo, tăticuţule? întrebă el în drum spre casă.

— Ai să ştii când vei fi mai mare, replică Will.

— Nu prea-ţi place de comisarul Borton, nu-i aşa?

— Nu, răspunse tatăl său, atât de sec, încât Mike nu îndrăznise să-l mai întrebe nimic.

Dar lui Mike îi plăceau majoritatea locurilor din Derry unde-l ducea sau îl trimitea tatăl său, astfel încât, la vârstă de zece ani, acesta reuşise să-i transmită fiului interesul său propriu faţă de istoria oraşului Derry.

Uneori, ca de pildă atunci când îşi plimba degetele peste suprafaţa fin pietruită a postamentului pe care era amplasată baia păsărilor din Memorial Park sau când se lăsa pe vine să privească mai de aproape şinele de tramvai ce străbăteau Mont Street în Old Cape, îl izbea un profund simţ al timpului… Timpul ca ceva material, ceva care deţinea o greutate nevăzută, aşa cum se presupunea că lumina soarelui ar avea greutate (unii dintre copiii de la şcoală râseseră când doamna Greenguss le spusese asta, dar Mike fusese prea buimăcit de idee ca să râdă; primul său gând fusese *Are lumina greutate? O, Doamne, asta-i teribil!*)… Timpul ca ceva care în cele din urmă îl va înghiţi cu totul.

Primul bilet pe care i-l lăsase tatăl său în primăvara anului 1958 era mâzgălit pe dosul unui plic şi stătea fixat sub o solniţă. Aerul era cald, primăvăratic, minunat de dulce, iar mama sa deschisese toate ferestrele. *Nicio treabă*, scria în bilet. *Dacă vrei, fugi cu bicicleta până la Pasture Road. Ai să vezi o mulţime de cărămizi şi maşini vechi îngrămădite pe câmpul din stânga. Aruncă o privire, ia un suvenir. Nu te apropia de gaura pivniţei! Şi să fii acasă până nu se-ntunecă! Ştii tu de ce.*

Mike ştia de ce, sigur că ştia.

Îi spuse mamei unde se ducea, iar femeia se încruntă:

— De ce nu-l întrebi pe Randy Robinson dacă nu vrea să meargă şi el cu tine?

— Da, bine, o să trec să-i spun, încuviinţă Mike.

Aşa a făcut, dar Randy plecase la Bangor cu tatăl său să cumpere răsaduri de cartofi. Prin urmare, Mike merse singur pe bicicletă până la Pasture Road. Era ceva drum – puţin peste şase kilometri. Mike socoti că era cam ora trei când îşi rezemă bicicleta de un gard cu stinghii de lemn din latura stângă a drumului şi sări pârleazul pe câmpul de dincolo. Îi rămânea o oră să-l exploreze, iar apoi trebuia s-o ia din nou spre casă. De obicei, mama sa nu-şi făcea griji pentru el câtă vreme se întorcea până la şase, când punea ea cina, dar un episod memorabil îl învăţase minte că anul ăsta lucrurile nu stăteau la fel. Cu acel unic prilej când întârziase la cină, femeia devenise aproape isterică. Se luase după el cu o cârpă de vase, plesnindu-l, în timp ce Mike o privea cu gura căscată din uşa bucătăriei, coşul de răchită cu un păstrăv-curcubeu în el zăcându-i la picioare.

— Să nu mă mai sperii *vreodată* aşa! zbierase mama lui. Să n-o mai faci *niciodată! Niciodată! Niciodată-niciodată-niciodată!*

Fiecare exclamaţie fusese punctată de câte o lovitură cu cârpa. Mike se aşteptase ca tatăl său să intre şi să potolească spiritele, dar Will n-o făcuse… Poate o fi ştiut că, dacă intervenea, soţia sa îşi va îndrepta spre el furia-i de pisică sălbatică. Mike învăţase lecţia; o lovitură cu cârpa de şters vase fusese de ajuns. Acasă până nu se-ntunecă! Da, coniţă, ’ţeles!

Străbătu câmpul spre ruinele uriaşe ce se înălţau în centru. Erau, firește, rămăşiţele Oţelăriei Kitchener – trecuse de multe ori pe acolo, dar niciodată nu-i dăduse prin cap să le exploreze cu adevărat, şi nici nu auzise vreun copil spunând că ar fi făcut-o. Acum, oprindu-se să examineze câteva cărămizi răsturnate ce formaseră un tumul grosolan îşi spuse că pricepea de ce. Câmpia era orbitor de luminoasă, scăldată în soarele de primăvară

(când şi când, cu trecerea câte unui nor prin dreptul acestuia, un oblon de umbră uriaş luneca încet peste câmpie), dar cu toate astea domnea ceva înfricoşător – o tăcere meditativă pe care n-o spărgea decât vântul. Se simţea ca un explorator care a găsit ultimele resturi ale cine ştie cărui oraş pierdut.

Puţin mai la dreapta, văzu latura rotunjită a unui cilindru masiv de ţiglă prăbuşit în iarba înaltă. Alergă într-acolo. Era coşul principal de fum al oţelăriei. Se uită în gura hornului şi simţi un fior rece sfredelindu-i şira spinării. Era destul de mare ca să fi putut intra în el dacă voia. Dar n-avea niciun chef; Dumnezeu ştie ce mâzgă ciudată îl putea aştepta acolo, agăţată de căptuşeala interioară afumată, sau ce gângănii ori jivine păcătoase îşi putuseră dura cuib înăuntru. Vântul sufla în rafale. Când acestea atingeau deschizătura coşului doborât, el se tânguia lugubru, cu acelaşi sunet ca al aerului ce făcea să vibreze sforile ceruite pe care el şi tatăl său le întindeau în urlători primăvară de primăvară. Păşi înapoi neliniştit, gândindu-se dintr-o dată la filmul pe care-l văzuse împreună cu tata cu o seară înainte la *Early Show*. Se intitula *Rodan* şi păruse grozav de distractiv pe moment, Will râzând şi ţipând „Pune mâna pe păsăroi, Mikey!” de fiecare dată când îşi făcea Rodan apariţia, iar Mike împuşcând din deget până ce mama îşi vârâse capul pe uşă şi le spusese să tacă din gură c-o apucă durerea de cap de-atâta gălăgie.

Acum nu mai părea tot atât de nostim. În film, Rodan fusese eliberat din măruntaiele Pământului de către minerii ăia japonezi care săpau cel mai adânc tunel din lume. Şi, privind în scobitura neagră a conductei aceleia, nu era deloc greu să-ţi închipui pasărea chircită în celălalt capăt, cu aripile din piele, ca de liliac, strânse pe spate, privind la mica faţă rotundă a băiatului ce scruta bezna, privind cu ochii ei încercuiţi cu auriu…

Înfiorându-se, Mike se retrase.

Porni pe lângă coşul ce se afundase în pământ până la jumătatea circumferinţei. Solul se înălţa uşor, şi un impuls îl făcu să se caţere deasupra. Hornul era mult mai puţin înspăimântător pe dinafară, având exteriorul din ţiglă încălzit de soare. Se ridică în picioare şi o luă de-a lungul lui, cu braţele întinse lateral (suprafaţa era destul de lată ca să-şi facă vreo grijă c-ar putea cădea, iar el îşi imagina că e un echilibrist pe sârmă la circ), desfătându-se cu vântul ce-i sufla prin păr.

În capăt, sări jos şi începu să cerceteze împrejurimile: alte cărămizi, matriţe îndoite, cioturi de lemn, piese de maşinării ruginite. *Ia un suvenir*, îl îndemnase biletul tatălui său; voia unul ca lumea.

Hoinări apropiindu-se de pivniţa deschisă a fabricii, privind rămăşiţele, atent să nu se taie în sticlele sparte. Erau o groază de cioburi pe acolo.

Mike nu uitase de pivniţă şi de avertismentul tatălui său; nu uitase nici de moartea care lovise acolo cu vreo cincizeci de ani în urmă. Bănuia că, dacă exista în Derry vreun loc bântuit de stafii, apoi aici era. Dar, fie în ciuda acestui fapt, fie tocmai din cauza lui, era hotărât să stea până va găsi ceva care merita cu adevărat să fie dus acasă şi arătat tatei.

Înainta încet şi grav spre groapă, paralel cu marginea ei neregulată, când un glas şoptit înlăuntrul său îl preveni că se apropiase prea mult, că un mal slăbit de ploile primăverii i se poate surpa sub tălpi, rostogolindu-l în gaură, unde numai Dumnezeu ştia ce fiare ascuţite puteau aştepta să-l străpungă ca pe un gândac şi să-l lase pradă spasmelor unei morţi ruginite.

Ridică de jos o cercevea de fereastră şi o aruncă în lături. Iată un polonic îndeajuns de mare pentru masa unui uriaş, cu coada încreţită şi răsucită de vreun inimaginabil fulger fierbinte. Iată un piston prea mare ca să-l urnească măcar, necum să-l mai şi ridice. Păşi peste el şi…

Şi dacă dau de-un craniu? se întrebă Mike deodată. *Craniul unuia dintre copiii care au fost omorâţi aici în timp*

ce căutau ouă de Paşti din ciocolată atunci, în o mie nouă sute şi cât o mai fi fost?

Privi în jur la câmpul gol, spălat de soare, răscolit serios de gândul ce-i venise în minte. Vântul îi sună în urechi cu ecoul grav al unei scoici şi o nouă umbră pluti încet peste câmpie, ca umbra tăcută a unui liliac gigantic… Sau a unei păsări. Deveni din nou conştient de liniştea ce domnea aici şi de cât de straniu arăta câmpul cu grămezile sale de zidărie împrăştiate, cu matahalele de fiare eşuate aplecându-se încoace şi-ncolo. Părea că o oribilă bătălie se purtase pe acele locuri cu mult timp în urmă.

Ia nu mai fi aşa de tont, îşi spuse stânjenit. *Au găsit tot ce era de găsit, acum cincizeci de ani. După ce s-a întâmplat. Şi chiar dacă nu, vreun alt copil – sau om mare – va fi găsit… restul… de-atunci. Sau crezi poate că eşti singura persoană care a venit vreodată aici după suvenire?*

Nu… Nu, nu cred asta. Dar…

Dar ce? întrebă latura raţională a minţii lui, iar lui Mike i se păru că vorbea puţin cam prea tare, cam prea iute. *Chiar dacă încă ar mai fi ceva de găsit, va fi putrezit de mult. Aşa că?…*

Mike găsi în bălării un sertar de birou spart. Îi aruncă o privire, îl împinse într-o parte şi se mai apropie câţiva paşi de pivniţă, unde se aflau mai multe lucruri. Precis avea să găsească acolo ceva.

Dar dacă sunt fantome? Asta-i problema. Dacă văd nişte mâini că ies de după marginea beciului şi dacă încep să iasă copiii îmbrăcaţi în ce-a mai rămas din hainele lor de Duminica Paştilor, haine care-s cu totul putrezite, şi rupte, şi însemnate cu cincizeci de ani de mâl de primăvară şi ploi de toamnă şi cocoloaşele zăpezilor de iarnă? Copii fără capete (auzise la şcoală că după explozie o femeie găsise capul uneia dintre victime într-un pom din curtea ei dosnică), *copii fără picioare, copii spintecaţi ca peştele cod, copii exact ca mine care poate or fi venit să se joace…*

Acolo jos unde-i întuneric… Sub grinzile de fier înclinate şi sub uriaşele roţi dinţate ruginite…

Of termină, pentru Dumnezeu!

Dar un fior îşi croi drum pe spinarea lui, şi decise că se făcuse vremea să ia ceva – orice – şi să spele putina de acolo. Se aplecă, aproape la întâmplare, şi scoase la iveală o roată dinţată de vreo şapte ţoli în diametru. O curăţă iute de noroi. Apoi vârî suvenirul în buzunar. Acum putea să plece. Avea să plece, da…

Dar picioarele i se mişcară încet în direcţia nedorită, spre beci, şi îşi dădu seama cu un soi de groază scârbită că murea de dorinţă să se uite înăuntru. Trebuia să *vadă*.

Se agăţă de o grindă de susţinere spongioasă care ieşea din pământ şi se aplecă înainte, încercând să privească în jos, înăuntru. N-o putea face tocmai bine. Ajunsese la vreo cinci metri de margine, dar încă mai era puţin cam prea departe pentru a zări fundul pivniţei.

Nu-mi pasă dac-o văd pân-la fund sau nu. Acum plec. Mi-am luat suvenirul. N-am nevoie să mă uit în nicio groapă veche. Iar în biletul Tătuţului scria să mă ţin departe de ea.

Dar nefericita curiozitate, aproape febrilă, care pusese stăpânire pe el nu voia să-i dea pace. Se apropie de pivniţă pas cu pas, îngreţoşat, conştient că, de îndată ce bârna de lemn îi va fi scăpat din mână, nu va mai avea de ce să se ţină, conştient şi că aici solul era într-adevăr moale şi sfărâmicios. Ici şi colo, în lungul marginii, putea zări adâncituri ca nişte morminte surpate, şi ştia că erau locurile fostelor alunecări de teren.

Cu inima bubuindu-i în piept precum paşii cadenţaţi cu străşnicie ai unor bocanci soldăţeşti, ajunse pe mal şi privi în jos.

Cuibărită în beci, pasărea ridică privirea.

În primul moment, Mike nu era sigur de ceea ce vedea. Toţi nervii, toate căile din trupul lui păreau îngheţate, inclusiv cele care conduceau gândurile. Nu era numai şocul de a vedea o pasăre monstruoasă, o pasăre cu pieptul la fel

de portocaliu ca al unei prigori şi ale cărei pene aveau banala culoare cenuşiu-zburlită a celor de vrabie; în cea mai mare parte a fost şocul lucrului absolut neaşteptat. Se pregătise să vadă maşinării monolitice pe jumătate scufundate în băltoace stătute şi glod negru; când colo, privea în jos spre un cuib imens ce umplea subsolul de la un capăt la altul şi dintr-o margine în cealaltă. Fusese construit din destulă iarbă pentru a face din ea o duzină de căpiţe, dar iarba aceasta era argintie şi învechită. Pasărea şedea în mijloc, cu ochii ei strălucitori pe margini, negri ca smoala proaspătă şi fierbinte, şi preţ de-o clipă nebunească, înainte ca paralizia să i se frângă, Mike se putu vedea oglindit în amândoi.

Şi atunci pământul începu deodată să-şi mute locul şi să-i fugă de sub picioare. Auzi scrâşnetul rădăcinilor cedând şi-şi dădu seama că aluneca.

Cu un ţipăt, se aruncă înapoi, rotind braţele şi încercând astfel să-şi ţină echilibrul. Dar şi-l pierdu şi căzu cu o bufnitură greoaie pe suprafaţa aşternută cu resturi. Un colţ dur şi bont de metal îi împunse dureros spinarea, şi avu timp să se gândească la scaunul-de-vagabonzi înainte de-a auzi sfârâitul exploziv al aripilor păsării.

Se adună în genunchi, se târî, privi peste umăr şi o văzu înălţându-se din groapă. Pintenii solzoşi erau de un portocaliu-crepuscular. Aripile bătânde, fiecare de peste trei metri lungime, suflau iarba în toate părţile, fără nicio noimă, ca vântul iscat de palele unui elicopter. Făptura slobozi un ciripit zbârnâitor, ca un zbieret. Câteva pene smulse îi lunecară din aripi şi descriseră spirale în jos, spre fundul pivniţei.

Mike sări în picioare şi o luă la fugă.

Alergă peste câmpie, temându-se acum să mai privească în urmă. Pasărea nu *arăta* ca Rodan, dar el simţea că e *spiritul* lui Rodan, ridicându-se din beciul Oţelăriei Kitchener ca dintr-o înfricoşătoare cutie-cu-arc. Se poticni, căzu într-un genunchi, se ridică şi-şi reluă goana.

Ciudatul zbieret-ciripit răsună iar. O umbră îl acoperi, iar când privi în sus, văzu arătarea: trecuse la nici doi metri de creştetul lui. Ciocul de un galben-murdar se deschidea şi se închidea, dezvăluind o căptuşeală roz. Se roti, revenind spre Mike. Curentul stârnit de aripi îi suflă peste faţă, purtând cu el un miros uscat şi urât: praf din poduri, vechituri moarte, perne putrede.

O zbughi la stânga, unde văzu din nou hornul căzut. Fugi din răsputeri într-acolo, mâncând pământul. Pasarea zbieră, şi-i auzi fâlfâitul aripilor. Sunau ca nişte pânze de corabie. Ceva îl pocni în moalele capului. O flacără fierbinte îi brazdă ceafa. O simţi răspândindu-se pe când sângele începea să-i şiroiască sub gulerul cămăşii.

Pasărea dădu iar ocol, vrând să-l ia în gheare şi să-l poarte ca şoimul de câmp. Vrând să-l ducă în cuibul ei. Vrând să-l mănânce.

În timp ce zbura spre el, în picaj, cu ochii negri şi groaznic de *vii* fixaţi într-ai lui, Mike o tăie brusc spre dreapta. Scăpă ca prin urechile acului. Mirosul prăfos al aripilor era copleşitor, insuportabil.

Acum alerga paralel cu hornul prăbuşit, ţiglele acestuia zburând pe-alături. Îi putea zări capătul. Dacă reuşea să ajungă acolo şi s-o cârmească la stânga, să intre înăuntru, putea fi în siguranţă. Aproape că nu izbuti. Pasărea se repezea din nou la el, încetinindu-şi zborul pe măsură ce se apropia, cu aripile bătând şi împingând aerul ca un uragan, cu ghearele solzoase orientate acum către el şi coborând. Răcni iarăşi, şi de astă dată lui Mike i se păru că distinge în glas triumful.

Trase capul în piept, şi-l acoperi cu braţul şi se repezi ca un berbec drept înainte. Ghearele se încleştară şi un moment pasărea îl prinse de antebraţ. Strânsoarea părea menghina unor degete incredibil de puternice, terminate cu unghii dure. Muşcau precum nişte dinţi. Fâlfâitul aripilor îi spărgea timpanele ca tunetul. Îşi dădea seama vag de penele ce cădeau prin jur, unele atingându-i obrajii ca nişte

sărutări fantomatice. Apoi pasărea luă înălţime, şi o clipă doar Mike se simţi tras în sus, îndreptat de spinare, ridicat pe vârfuri… Şi preţ de-o secundă, îngheţat, îşi simţi tălpile pantofilor pierzând contactul cu pământul.

— *Dă-mi DRUMUL!* zbieră el şi-şi răsuci braţul.

Un moment ghearele rezistară, după care mâneca de la cămaşă i se sfâşie. Căzu la loc. Pasărea mugi. Mike îşi reluă goana, trecând printre penele cozii, înecându-se cu mirosul acela uscat. Parcă ar fi fugit printr-o perdea de pene.

Încă tuşind, cu ochii înţepeniţi de lacrimi şi de cine ştie ce praf toxic o fi înveşmântat penele păsării, căzu grămadă în hornul prăvălit. Acum nu-l mai interesa ce o fi pândind înăuntru. Fugi prin întuneric, sughiţurile lui gâfâind trezind un ecou plat. Înaintă douăzeci de paşi poate, după care se răsuci spre cercul de lumină a zilei. Pieptul i se înălţa şi cobora în spasme repezi. Deodată fu conştient că, dacă judecase greşit fie mărimea păsării, fie lărgimea gurii coşului. Îşi pusese singur capăt zilelor, la fel de sigur ca şi cum şi-ar fi proptit în cap puşca tatălui său şi ar fi apăsat pe trăgaci. Nu mai avea nicio ieşire. Nu era o simplă conductă, era o fundătură. Celălalt capăt al hornului zăcea îngropat în pământ.

Pasărea urlă din nou, şi deodată lumina din capătul coşului fu astupată, iar zburătoarea ateriză afară pe pământ. Îi vedea picioarele cu solzi galbeni, gros fiecare cât gamba unui bărbat. Apoi îşi lăsă capul în jos şi privi înăuntru. Mike se pomeni holbându-se în ochii aceia hidos de strălucitori ca smoala încinsă, cu verighetele irişilor lor aurii. Ciocul păsării se deschidea şi se închidea, se deschidea şi se închidea, şi de fiecare dată când se încleşta răsuna un clănţănit sonor, ca zgomotul pe care-l auzi în urechi când îţi pocneşti zdravăn fălcile. *Tăios*, îşi spuse el. *Are ciocul tăios. Cred că ştiam că păsările au ciocuri tăioase, dar niciodată până acum nu m-am gândit la asta.*

Pasărea începu să se îndese în gura hornului.

— Nu! ţipă Mike. Nu, nu poţi!

Lumina scădea pe măsură ce tot mai mult din trupul păsării se înghesuia în deschizătură (*o, Doamne, de ce nu mi-a venit în minte că păsările sunt mai mult pene? De ce nu mi-a venit în minte că poate să se comprime?*). Lumina scădea… Scădea… Se stinse. Acum nu mai domneau decât un întuneric de cerneală, sufocantul miros de pod al păsării şi freamătul dens al penelor.

Mike căzu în genunchi şi începu să pipăie pardoseala arcuită a hornului, cu mâinile desfăcute larg. Găsi o bucată de ţiglă spartă, cu muchiile tăioase îmblănite de ceva ce părea muşchi. Îşi luă avânt cu braţul înapoi şi o azvârli. Se auzi un zgomot înfundat. Pasărea îşi slobozi iarăşi ţipătul zbârnâit, ciripitor.

— Ieşi *afar'* de-aici! urlă Mike.

Se lăsă tăcerea… Şi apoi sunetul acela scârţâit şi fremătător începu iar, pe când pasărea îşi reluă înaintarea prin conductă. Mike bâjbâi pe jos, găsi alte ţigle şi începu să le arunce una după alta. Bufneau lovind pasărea şi ricoşau cu zăngăneli în pereţii hornului.

Te rog, Doamne, răsună gândul incoerent. *Te rog, Doamne, te rog, Doamne, te rog, Doamne…*

Îi trecu prin minte că ar trebui să se retragă în scobitura coşului. Străbătuse în fugă fosta parte de jos; logic era să se îngusteze pe măsură ce continua spre vârf. Putea să se retragă şi să se ascundă, ascultând foşnetul acela scăzut şi sec, în timp ce pasărea îşi croia drum după el. Se putea retrage şi, cu puţin noroc, poate ajungea dincolo de locul până unde era posibilă înaintarea păsării.

Şi dacă pasărea rămâne înţepenită?

Dacă se întâmpla asta, om şi pasăre aveau să moară acolo împreună. Aveau să moară acolo împreună şi să putrezească acolo împreună, în beznă.

— *Te rog, Doamne!* zbieră Mike, fără a-şi da câtuşi de puţin seama că răcnise cu voce tare.

Mai aruncă o bucată de ţiglă, iar de astă dată impulsul se dovedi mai puternic – simţi, aşa cum avea să le spună

celorlalţi mult mai târziu, că parcă era *cineva* în spatele lui în acel moment, şi acel *cineva* îi împinsese braţul cu o teribilă forţă. Acum nu mai răsună niciun bufnet moale; în locul acestuia se auzi un zgomot ca plescăitul pe care-l scoate mâna unui copil plesnind suprafaţa jeleului semisolid dintr-un castron. Pasărea ţipă nu de furie, ci cu reală durere. Pârâitul tenebros al aripilor ei umplu hornul; aerul înecăcios îl inundă pe Mike ca un uragan, fluturându-i hainele, făcându-l să tuşească, să se sufoce şi să dea-napoi prin volbura de praf şi mucegai.

Se făcu din nou lumină, mai întâi cenuşie şi slabă, crescând apoi, mobilă, în timp ce pasărea se retrăgea de la gura coşului. Mike izbucni în lacrimi, căzu iarăşi în genunchi şi începu să scotocească înnebunit după alte bucăţi de ţiglă. Fără niciun gând conştient, o luă la fugă înainte cu ambele mâini pline de ţigle (în lumina nou-apărută putea să vadă că cioburile erau împroşcate cu licheni şi mucegai gri-albăstrui, ca suprafaţa lespezilor de mormânt), până ce ajunse aproape în gura conductei. Avea de gând să ţină pasărea la distanţă.

Fiara se aplecă, înclinând capul aşa cum fac uneori păsările dresate, iar Mike văzu că ultima sa lovitură îşi atinsese ţinta. Ochiul drept al păsării era aproape distrus. În locul globului aceluia sclipitor de smoală proaspătă se găsea acum un crater plin de sânge. Zeamă alb-cenuşie se scurgea din colţul orbitei, picurând pe lângă cioc. Paraziţi mărunţi forfoteau şi viermuiau în scurgerea aceea purulentă. Îl văzu şi se năpusti. Mike începu să dea în ea cu bucăţi de ţiglă. O loveau în cap şi în cioc. Bestia se retrase o clipă, apoi atacă iar, cu ciocul căscat, dezvăluind din nou interiorul acela trandafiriu şi încă ceva, care-l făcu pe Mike să încremenească un moment, rămânând el însuşi cu gura căscată. Limba păsării era argintie, cu suprafaţa crăpată labirintic, aidoma celei a unui ţinut vulcanic, ce a fost pârjolită mai întâi, apoi prefăcută în zgură.

Iar pe limbă, precum nişte ciuperci bizare ce îşi înfipseseră acolo rădăcinile, se aflau mai multe umflături portocalii.

Mike îşi aruncă ultimele proiectile drept în botul acela căscat, şi pasărea dădu iar înapoi, ţipând neputincioasă, de furie şi durere. O clipă Mike îi zări degetele de reptilă… Apoi aripile uriaşe răscoliră aerul, şi dispăru.

O clipă mai târziu băiatul ridică faţa – o faţă cenuşiu-pământie pe sub noroiul, praful şi fărâmele de mucegai pe care aripile-ventilator ale păsării le suflaseră peste el – la auzul ţăcănitului de gheare pe ţiglă. Singurele locuri curate de pe chipul lui Mike erau urmele spălate de lacrimi.

Pasărea umbla înainte şi înapoi pe deasupra: *tac-tac-tac-tac.* Mike se retrase un pas, mai adună muniţie şi o îngrămădi cât mai aproape de gura hornului. Dacă făptura revenea, voia s-o poată bombarda decisiv. Lumina de-afară era încă puternică – acum, că sosise luna mai, mai era destul până să se întunece – dar dacă pasărea pur şi simplu găsea de cuviinţă să aştepte?

Mike înghiţi în sec, iar laturile uscate ale gâtlejului i se frecară una de alta timp de o clipă.

Deasupra: *tac-tac-tac.*

Acum avea o grămadă bunişoară de muniţie. În penumbra de aici, dincolo de locul până unde lumina piezişă a soarelui forma în horn o spirală, aceasta semăna cu o grămăjoară de cioburi măturate la un loc de o gospodină. Mike îşi frecă de blugi palmele murdare şi aşteptă să vadă ce se va mai întâmplă.

Trecu un răstimp până să se petreacă ceva – cinci minute sau douăzeci şi cinci, nu putea şti. Era conştient doar de umbletul păsării încoace şi încolo pe deasupra sa, aidoma paşilor unuia suferind de insomnie la ora trei dimineaţa.

Apoi aripile fâlfâiră din nou. Aterizâ în faţa deschizăturii hornului. Mike, îngenuncheat chiar lângă grămada de ţigle, începu să catapulteze proiectile spre ea încă înainte de a-şi fi putut pleca măcar capul. Una dintre ele izbi un picior cu

platoşe galbene şi făcu să curgă sânge atât de închis la culoare, încât părea la fel de negru ca şi ochii păsării. Mike scoase un strigăt triumfător, glasul său răsunând subţire şi aproape neauzit pe sub cârâitul furibund al fiarei.

— *Cară-te de-aici!* strigă băiatul. *Am să dau în tine până te cari de-aici, jur pe Dumnezeu că aşa voi face!*

Pasărea zbură la loc deasupra hornului şi îşi reluă plimbarea.

Mike aşteptă.

În cele din urmă, aripile sfârâiră iar, semn că pasărea îşi luase zborul. Mike rămase în aşteptare, convins că picioarele galbene, atât de asemănătoare cu ale unei găini, vor apărea din nou. Nu apărură. Mai aşteptă, cu gândul că era un soi de şiretlic, dar dându-şi seama într-un târziu că nu aştepta deloc din cauza asta. Aştepta pentru că îi era frică să se despartă de siguranţa acelei văgăuni.

Las-o baltă! Lasă baltă chestiile astea! Nu-s un iepuraş fricos!

Luă cât de multe cioburi de ţiglă putea ţine în mâini şi îşi mai puse câteva şi în cămaşă. Păşi afară din horn, încercând să se uite în toate părţile deodată şi dorindu-şi nebuneşte să fi avut ochi şi la spate. Nu văzu decât câmpul întinzându-se în faţă şi împrejurul lui, presărat cu rămăşiţele ruginite ale Oţelăriei Kitchener sfărâmate de explozie. Se roti pe călcâie, încredinţat că va vedea pasărea cocoţată pe marginea coşului ca un vultur, un vultur chior de-acum, nedorind decât ca băiatul să-l vadă înainte de a ataca pentru ultima oară, folosindu-şi ciocul ascuţit la împuns, sfâşiat şi smuls.

Dar pasărea nu mai era acolo. Plecase de-a binelea. Lui Mike îi cedară nervii.

Slobozi un ţipăt frânt de frică şi o luă la goană spre gardul bătut de vremuri dintre câmp şi drum, scăpând din mâini ultimele bucăţi de ţiglă. Majoritatea celorlalte îi căzură de sub cămaşă când aceasta îi ieşi din pantaloni. Sări pârleazul proptindu-se într-o mână, ca un erou dintr-

un film de aventuri, înşfacă ghidonul bicicletei şi alergă pe lângă ea cale de patruzeci de paşi până să sară în şa. Apoi pedală înnebunit, neîndrăznind să se uite în urmă şi fără să încetinească decât atunci când ajunse la intersecţia dintre Pasture Road şi Outer Main Street, unde era trafic mare de maşini.

Când ajunse acasă, tatăl său schimba bujiile tractorului. Will observă că Mike era plin de praf şi mucegai din cap până în picioare. Băiatul nu ezită decât o fracţiune de secundă, după care-i spuse tatălui că trăsese o căzătură de pe bicicletă în drum spre casă, cotind brusc ca să evite o gură de canal.

— Nu ţi-ai rupt nimic, Mikey? întrebă Will, cercetându-şi puţin mai îndeaproape fiul.

— Nu, Tătuţule.

— Ceva scrântit?

— Nţ.

— Precis?

Mike dădu din cap.

— Ţi-ai luat un suvenir?

Mike vârî mâna în buzunar şi găsi roata dinţată. I-o arătă tatălui său, care îi aruncă scurt o privire, iar apoi smulse o aşchie de ţiglă din perniţa cărnoasă aflată imediat sub degetul mare al lui Mike. Aceea părea să-l intereseze mai mult.

— Din hornul ăla vechi? întrebă Will. Mike confirmă.

— Ai intrat acolo? Mike confirmă iar.

— Ai văzut ceva înăuntru? întrebă Will, după care, ca pentru a da întrebării o tentă de glumă (deşi nu sunase deloc a glumă), adăugă:

— Vreo comoară îngropată?

Zâmbind puţin, Mike clătină din cap.

— Ei, să nu-i spui mamei că te-ai învârtit pe-acolo. M-ar împuşca pe mine primul, iar pe tine pe urmă.

Îşi privi fiul şi mai atent:

— Mike, *sigur* n-ai păţit nimic?

— Hmm?

— Ai ceva cearcăne la ochi.

— Cred că-s puţin cam obosit, răspunse Mike. Sunt vreo opt-zece mile pân-acolo şi-napoi, nu uita. Vrei să te-ajut cu ceva la tractor, Tătuţule?

— Nu, am cam terminat cu meşteritul pe săptămâna asta. Intră-n casă şi spală-te.

Mike porni, iar atunci tatăl său îl mai strigă o dată. Băiatul întoarse capul.

— Nu vreau să te mai duci pe-acolo, spuse Will, cel puţin nu înainte să se limpezească toată beleaua asta şi să-l prindă pe-ăla care face toate grozăviile. N-ai văzut pe nimeni acolo, nu-i aşa? Nu s-a luat nimeni după tine, n-a vrut nimeni să-ţi facă ceva rău?

— N-am văzut nici ţipenie de om, replică Mike.

Will înclină din cap şi îşi aprinse o ţigară:

— Cred că n-am făcut bine trimiţându-te acolo. Locurile vechi ca ăsta… pot fi câteodată periculoase.

Ochii li se întâlniră un moment.

— E-n regulă, Tătuţule, încuviinţă Mike. Oricum nu voiam să mă mai duc. A fost destul de înspăimântător.

— Cu atât mai bine, dădu iarăşi Will din cap. Acum mergi de te spală. Şi zi-i mamei să pună trei-patru cârnaţi în plus.

Mike făcu întocmai.

6

Acum nu te mai gândi la asta, îşi spuse Mike Hanlon, privind şanţurile care mergeau până la buza din beton a Canalului şi acolo se opreau. *Nu te mai gândi la asta, poate că oricum n-a fost decât un vis, şi…*

Pe marginea Canalului se vedeau pete de sânge uscat.

Mike le privi, apoi se uită în Canal. Apa neagră curgea lin prin dreptul lui. Şiroaie de spumă galben-murdară se agăţau de pereţii Canalului, desprinzându-se când şi când, pentru a pluti în jos, formând rotocoale şi serpentine

leneşe. O clipă – o clipă doar – două asemenea cheaguri de spumă se alăturară părând a forma o faţă, un chip de copil, cu ochii daţi peste cap într-un avatar al groazei şi agoniei.

Lui Mike i se opri respiraţia, ca agăţat într-un spin.

Spuma se desfăcu, redeveni lipsită de sens, şi în aceeaşi clipă la dreapta sa răsună un plescăit sonor. Capul lui Mike zvâcni scurt cu o mică tresărire, şi pentru o clipă i se păru că vede ceva în umbrele tunelului de aducţie pe unde Canalul ieşea din nou la suprafaţă, după cursul său pe sub centrul oraşului.

Apoi dispăru.

Deodată, înfrigurat şi dârdâind, băgă mâna în buzunar după briceagul pe care îl găsise în iarbă. Îl aruncă în Canal. Se auzi un plescăit mic, un val începu să formeze cercuri şi pe urmă, alungit de curent, luă forma unui vârf de săgeată… Apoi, nimic.

Nimic, cu excepţia fricii care îl sufoca şi a certitudinii ucigătoare că în apropierea lui se afla ceva, ceva ce se holba la el, cântărindu-şi şansele în aşteptarea unui moment prielnic pentru a-l ataca.

Se răsuci, vrând să meargă pe jos înapoi la bicicletă – fuga ar fi dat credit temerilor şi l-ar fi discreditat pe el însuşi –, şi atunci plescăitul acela se auzi iar. De astă dată mai tare. Şi gata cu respectul faţă de el însuşi. Se pomeni alergând cât îl ţineau picioarele, mâncând pământul spre poartă şi spre bicicletă, săltând cricul cu un călcâi şi pedalând cu toată viteza către stradă. Mirosul marin era dintr-o dată prea dens… *mult* prea dens. Domnea pretutindeni. Iar apa picurând de pe ramurile ude ale copacilor părea că răsună mult prea tare.

Ceva venea după el. Auzea paşi grei, târşiţi prin iarbă. Se ridică în picioare pe pedale, lăsându-se cu toată greutatea, şi zbură pe Main Street fără o singură privire în urmă. O luă spre casă cât de repede putea, întrebându-se ce dracu-l apucase să vină aici din capul locului… ce anume îl atrăsese acolo.

Iar atunci încercă să se gândească la muncă, la toată treaba pe care o avea şi la nimic altceva decât la treabă. După o vreme chiar reuşi.

Iar când văzu a doua zi titlul din ziar (DISPARIŢIA UNUI BĂIAT PROVOACĂ NOI TEMERI), se gândi la cuţitul de buzunar pe care-l aruncase în Canal – briceagul cu iniţialele E.C. Zgâriate pe prăsele. Se gândi la sângele pe care-l văzuse în iarbă.

Şi se mai gândi şi la făgaşele acelea care se opreau la marginea Canalului.

Capitolul 7
Stăvilarul de pe Maidan

1

Văzut de pe autostradă la ora cinci fără un sfert dimineaţa, Bostonul pare un oraş al morţilor meditând la vreo mare tragedie din trecut – o molimă poate sau un blestem. Mirosul de sare, greu şi cleios, se ridică din ocean. Fuioare de ceaţă matinală ascund aproape orice mişcare. Aşezat la volan, conducându-şi pe Storrow Drive Cadillac-ul '84 negru pe care l-a închinat de la Butch Carrington la Cape Cod Limousine, Eddie Kaspbrak reflectează la faptul că acestui oraş i se poate simţi vârsta; poate că nicăieri altundeva în America nu se percepe această senzaţie de vechime. Bostonul e un prichindel în comparaţie cu Londra, un tanc pe lângă Roma, dar, cel puţin după standardele americane, e un oraş bătrân, foarte bătrân. Şi-a păstrat locul pe aceste coline joase vreme de trei sute de ani, când Taxele de Timbru şi Ceai nu existau nici în gând măcar, când Paul Revere şi Patrick Henry nici nu se născuseră.

Vârsta, tăcerea sa şi mirosul ceţos al mării – toate aceste lucruri îl făceau pe Eddie să se simtă neliniştit. Când e neliniştit, Eddie întinde mâna după inhalator. Şi-l înfundă în gură şi trage un nor de vapori înviorători în gâtlej.

Pe străzile prin care trece sunt unii oamenii, un pieton, doi, pe zebre – contribuind la impresia că s-a rătăcit cumva într-o poveste lovecraftiană cu oraşe osândite, păcate străvechi şi monştri cu nume imposibil de pronunţat. Aici, adunate în jurul unei staţii de autobuz cu un semn pe care scrie „CENTRUL ORAŞULUI, PIAŢA KENMORE", vede ospătăriţe, surori, funcţionare municipale, cu feţele nemachiate şi buhăite de nesomn.

Bună treabă, *zice în sinea sa Eddie, trecând acum pe sub o inscripţie ce anunţă „TOBIN BRIDGE".* Bună treabă, mergeţi cu autobuzul. Lăsaţi naibii metroul. Metroul e o

socoteală proastă; eu nu m-aş vârî acolo, să fiu în locul vostru. Acolo, jos, nu! Nu în tuneluri.

Păcătos gând îi trece prin cap; dacă nu se descotoroseşte de el, va folosi curând iarăşi inhalatorul. Traficul mai intens de pe Tobin Bridge îl bucură. Trece pe lângă şantierul unui monument. Pe zidul de cărămizi e pictat un reproş destul de îngrijorător: „MAI ÎNCET! AVEM TOT TIMPUL!”

Iată un indicator verde reflectorizant care anunţă „SPRE DRUMUL NAŢIONAL 95 MAINE, NEW ENGLAND, TOATE DIRECŢIILE” Aruncă o privire şi deodată un fior îi cutremură trupul până în măduva oaselor. O clipă, mâinile îi rămân sudate de volanul Cadillacului. I-ar conveni să creadă că e semnalul vreunei boli, o viroză sau poate una dintre „febrele-fantomă” din imaginaţia mamei sale, dar ştie el ce ştie. Este oraşul din urma lui, rezemat în tăcere pe muchea de cuţit ce separă ziua de noapte, şi ceea ce promite indicatorul că îl aşteaptă. Îi e rău, de acord, nicio îndoială, dar nu-i vorba de niciun virus sau febră-fantomă. L-au intoxicat propriile lui amintiri.

Mi-e frică, *îşi spune Eddie*. Asta a fost întotdeauna la baza problemei. Doar frică. Asta a fost totul. Dar până la urmă cred că i-am venit cumva de hac. Ne-am folosit de ea. Însă acum?

Nu-şi poate aduce aminte. Se întreabă dacă vreunii dintre ceilalţi pot. Pentru binele lor, al tuturor, speră că da.

Un camion mârâie prin stânga lui. Eddie are farurile aprinse încă, iar acum trece un moment pe faza lungă, în timp ce camionul se înscrie plin de siguranţă în faţa sa. O face pe negândite. Meseria lui de şofer l-a transformat într-un adevărat robot atunci când se află la volan. Şoferul nevăzut aprinde poziţiile ca răspuns, repede, de două ori, mulţumindu-i lui Eddie pentru politeţe. De-ar fi totul atât de simplu şi de clar, cugetă Eddie.

Urmează semnele indicatoare spre DN-95. Spre nord circulaţia e redusă, deşi observă că pistele ce duc către sud încep să se aglomereze încă de la această oră matinală. Maşina uriaşă a lui Eddie pluteşte înainte, ghicind în

prealabil majoritatea semnelor de circulaţie şi înscriindu-se pe banda potrivită cu mult înainte de a fi nevoie.

Au trecut ani de zile – ani, literalmente – de când a ghicit destul de prost. Îşi alege benzile la fel de maşinal cum i-a semnalizat „de acord să te înscrii” camionagiului, la fel cum şi-a găsit cândva drumul prin labirintul cărărilor de pe Maidanul din Derry. Faptul că n-a mai ieşit în viaţa lui cu maşina din centrul Bostonului, unul dintre cele mai încâlcite oraşe americane pentru un om aflat la volan, nu pare să conteze mai deloc.

Deodată îşi mai aminteşte ceva despre vara aceea, un lucru pe care i l-a spus într-o zi Bill:

— A-ai în ca-cap o b-b-bu-bu-solă, E-E-Eddie.

Ce i-a mai plăcut! Aceeaşi plăcere o simte şi când automobilul marca Dorado trece ca săgeata prin intersecţie. Accelerează până la o sută de kilometri pe oră şi găseşte o melodie lentă la radio. Presupune că atunci şi-ar fi dat şi viaţa pentru Bill, dacă i s-ar fi cerut; dacă Bill i-ar fi cerut-o, Eddie pur şi simplu i-ar fi răspuns: „Sigur, Bill Barosane… Te-ai gândit şi când s-o fac?”

Eddie râde de acest gând – nu tocmai un sunet, doar un pufnet, dar zgomotul îl face să tresară şi izbucneşte de-a binelea în râs. Rareori râde în ultima vreme, şi cu siguranţă că nu se aştepta să găsească prea multe „chicuri” (vorba lui Richie, însemnând chicoteli, ca în „Ai tras ceva chicuri bune pe ziua de azi, Eds? “) în pelerinajul ăsta sinistru. Dar, dacă Dumnezeu e destul de negru-la-suflet ca să-i afurisească pe credincioşi cu ceea ce-şi doresc mai mult în viaţă, atunci poate că e şi El uneori destul de glumeţ să-ţi dăruiască unul sau două chicuri bune la drum.

— Ai tras ceva chicuri bune-n ultima vreme, Eds? se întreabă el cu o voce tare şi râde iar.

Frate, da’ ce nu mai putea suferi când Richie îl numea Eds… însă îi şi plăcea. La fel cum ajunsese şi lui Ben Hanscom să-i placă atunci când Richie îi zicea Clăiţă. Era ceva… ca un nume de taină. O identitate secretă. O modalitate de a fi nişte oameni care nu aveau nimic de-a

face cu temerile părinţilor lor, cu speranţele şi cerinţele lor necontenite. Richie nu-şi putea face iubitele Voci pe-o nimica toată, dar poate ştia cât de important era pentru nişte netoţi ca ei să devină uneori altcineva.

Eddie aruncă o privire la mărunţişul aliniat în ordine pe bordul Doradoului – alinierea monedelor e altul dintre trucurile acelea automate ale meseriei. Când ajungi pe autostrăzile cu plată, n-ai niciun chef să cotrobăieşti după bani potriviţi, niciun chef să descoperi că ai intrat într-o bandă cu automat de încasări şi n-ai la tine cât îţi trebuie.

Printre fise se află şi două-trei piese de argint. Sunt monede, reflectează Eddie, pe care n-ai să le găseşti poate decât în buzunarele şoferilor şi taximetriştilor din zona New Yorkului, în vremurile astea, la fel cum singurul loc unde ai şanse să vezi o grămadă de hârtii de doi dolari e ghişeul casieriei de la curse. Întotdeauna ţine câteva la îndemână, pentru că încasatorii-roboţi de la podurile George Washington şi Triboro le primesc.

Altă lumină dintre acelea i se aprinde deodată în cap: dolari de argint. Nu sandvişurile alea false, din cupru, ci dolari de argint adevăraţi, cu Lady Liberty înveşmântată în rochiile ei de voal întipărită pe ei.

Dolarii de argint ai lui Ben Hanscom. Da, dar nu cumva Bill sau Ben sau Beverly au folosit odată una dintre piesele alea de argint ca să le salveze tuturor viaţa? Nu-i tocmai sigur de asta, de fapt nu-i chiar sigur de nimic… Dar dacă pur şi simplu nu vrea să-şi amintească?

Acolo înăuntru era întuneric, îşi spune deodată. Atâta lucru mi-aduc aminte. Era întuneric-beznă.

Acum oraşul Boston a rămas departe în urmă, iar ceaţa începe să se risipească. În faţă se află MAINE, NEW ENGLAND, TOATE DIRECŢIILE. Derry e în faţă şi în Derry mai e ceva ce-ar fi trebuit să fie mort de douăzeci şi şapte de ani, şi totuşi cumva n-a murit. Ceva cu tot atât de multe fete ca şi Lon Chaney, comicul de la televizor. Dar ce este cu adevărat acest ceva? Nu l-au văzut în cele din urmă aşa cum era în realitate, cu toate măştile înlăturate?

Ah, îşi poate aminti măcar atât… Dar nu este destul.

Îşi aminteşte că ţinea la Bill Denbrough; asta îşi aminteşte bine. Bill nu a râs niciodată de astma lui. Bill nu i-a zis niciodată fătălău-poponău. Îl iubea pe Bill la fel cum ar fi iubit un frate mai mare… Sau un tată. Bill ştia tot felul de chestii. Locuri de mers. Locuri de văzut. Bill n-avea niciodată nimic împotrivă. Când fugeai cu Bill, fugeai ca vântul şi râdeai… Şi rareori fuga până la tăierea respiraţiei părea atât de grozavă, atât de futu-i de grozavă, iar Eddie era gata s-o spună lumii întregi. Când fugeai cu Bill Barosanul, te alegeai cu chicuri zi de zi.

— Normal, copilu', ZI de ZI, rosteşte el pe-o Voce Richie Tozier şi râde iar.

Bill venise cu ideea să facă stăvilarul de pe Maidan şi, într-un fel, stăvilarul era acela care-i adunase pe toţi laolaltă. Ben Hanscom fusese cel care le arătase cum se poate construi digul – şi l-au clădit atât de bine, încât au intrat la mare belea cu domnul Nell, poliţaiul de serviciu –, dar ideea fusese a lui Bill. Şi, deşi cu toţii, mai puţin Richie, văzuseră lucruri extrem de ciudate – lucruri înfricoşătoare – în Derry de la începutul anului, Bill era acela care găsise curajul de a spune ceva cu glas tare.

Stăvilarul.

Stăvilarul ăla blestemat.

Îşi aminti de Victor Criss: „Tai-tai, băieţii. Chiar că era un dig de pici, pe bune. Vi-i mai bine fără el"

A doua zi, Ben Hanscom, surâzător, le spunea:

— Am putea.

— Am putea să…

— Am putea să inundăm…

2

…tot Maidanul dacă vrem.

Bill şi Eddie îl priviră pe Ben cu îndoială, apoi toate materialele pe care le adusese Ben cu el: nişte scânduri (furate din curtea domnului McKibbon, da' nu face nimic, că

şi domnul McKibbon probabil tot de la altcineva le-a şterpelit), un baros, o lopată.

— Nu-ş' ce să zic, spuse Eddie, aruncându-i o privire lui Bill. Ieri, când am încercat, n-a ieşit o treabă prea bună. Curentul tot ducea beţele.

— Asta o să ţină, îi asigură Ben.

Îl privi şi el pe Bill în aşteptarea deciziei finale.

— Păi, hai s-s-să-ncercă-căm, spuse Bill. L-am che-chemat şi pe R-R-R-Richie Tozier, azi d-dimineaţă. O s-s-s-apară şi el ma-mai tâ-târziu, a z-z-zis. Poate că el şi S-St-t-anley o să ne dea o mână de a-ajutor.

— Care Stanley? întrebă Ben.

— Uris, răspunse Eddie.

Încă îl mai privea prudent pe Bill, care azi părea oarecum altfel – mai calm, mai puţin entuziasmat de ideea digului. Azi Bill părea palid. Cu mintea aiurea.

— Stanley Uris? Nu cred că-l ştiu. Învaţă la noi la şcoală?

— E de vârstă noastră şi tocmai a terminat-o pe-a patra, spuse Eddie. A-nceput şcoala mai târziu c-un an, pentru că a fost foarte bolnav când era mic. Dacă ţi se pare c-ai încasat-o nasol ieri, n-ar strica să te bucuri că nu eşti tu în locul lui Stan. Pe Stan se găseşte oricând careva să-l trântească de toţi pereţii.

— E e-e-evreu, zise Bill. Mu-multor co-co-pii nu le p-p-place de el f-f-fiindcă-i evreu.

— A, aşa? făcu Ben, impresionat. Evreu, zici?

Tăcu, apoi spuse cu grijă:

— E ca şi cum ai fi turc sau mai degrabă, să zicem, egiptean?

— C-cred că-i mai curând ca un fel de t-tu-turc, răspunse Bill

Ridică una dintre scândurile aduse de Ben şi o privi. Avea cam doi metri lungime şi aproape unul lăţime.

— Ta-ta-ta zice că cei mai mulţi e-evrei au na-nasu' mare şi mulţi ba-ba-bani, da' S-S-St-St…

— Da’ Stan are nasu’ ca toată lumea şi-i întotdeauna lefter, încheie Eddie.

— Mda, încuviinţă Bill şi, pentru prima oară în acea zi, afişă un zâmbet larg.

Ben zâmbi.

Eddie zâmbi şi el.

Bill aruncă scândură într-o parte, se ridică în picioare şi îşi scutură turul pantalonilor. Merse până la marginea apei, iar ceilalţi doi băieţi i se alăturară. Bill îşi înfundă mâinile în buzunarele de la spate şi oftă adânc. Eddie era sigur că Bill se pregătea să spună un lucru serios. Privi de la Eddie la Ben şi apoi iar la Eddie, acum fără să mai surâdă. Lui Eddie i se făcu dintr-o dată teamă.

Dar tot ce spuse Bill atunci fu:

— Ai la tine in-in-inhalatorul, E-Eddie?

Eddie se bătu cu palma pe buzunar:

— Sunt încărcat pentru vânătoare de urşi.

— Ia zi, cum a mers cu ciocolata cu lapte? întrebă Ben.

— A mers *trăsnet!* râse Eddie.

Izbucni în hohote împreună cu Ben, în timp ce Bill se uita la ei, zâmbind nedumerit. Eddie îi explică, iar Bill dădu din cap, începând şi el să râdă.

— Ma-ma-mamei lui E-E-Eddie îi e f-f-frică să nu s-ss-ssse spargă, că pe urmă n-o s-ssă mai poată să primească de-de-despăgubiri.

Eddie mârâi şi se prefăcu că vrea să-l împingă în apă.

— Ia vezi, faţa-ca-şi curu’, spuse Bill cu vocea semănându-i sinistru cu a lui Henry Bowers. O să-ţi sucesc capu’ de-o să po’ să te uiţi cân’ te ştergi la cur.

Ben se frânse de mijloc, guiţând de atâta râs. Bill îi aruncă o privire, ţinându-şi mâinile încă în buzunarele de la spate ale blugilor şi continuând să zâmbească, dar din nou cam distrat, cam vag. Se uită la Eddie, după care arătă cu capul spre Ben.

— Cam m-mo-moale puştiu’, comentă el.

— Mda, se arătă Eddie de acord, simţind însă, cumva, că nu făceau decât să mimeze că se distrează de minune.

Bill avea ceva în cap. Probabil avea s-o dea pe gură când va fi gata; întrebarea era: voia Eddie să ştie despre ce-i vorba?

— Puştiu-i înapoiat mintal.

— Împăiat, spuse Ben, chicotind încă.

— Ce f-faci, ne-a-a-arăţi cum se co-co-nstruieşte un s-ss-tăvilar sau ai d-dde gând să ş-şezi aici pe bă-bă-băsănău' ăla ma-mare a-aal tău to-toată zi-ziua?

Ben se ridică din nou în picioare. Privi mai întâi spre râu, care curgea pe lângă ei cu viteză moderată. Kenduskeagul nu era cine ştie cât de larg în acea parte a Maidanului, dar ieri îi învinsese. Nici Eddie, nici Bill nu fuseseră în stare să găsească o soluţie de a se opune curentului. Ben însă zâmbea, zâmbetul omului care meditează la un lucru nou… Ceva amuzant şi nu foarte greu. Eddie îşi spuse: *Ştie cum – chiar cred că ştie*.

— Haide, zise Ben. Voi, băieţi, vă scoateţi pantofii, fiindcă o să vă udaţi la picioruşe.

Mama din capul lui Eddie vorbi pe dată, cu vocea la fel de severă şi poruncitoare ca a unui agent de circulaţie: *Să nu cumva să îndrăzneşti, Eddie! Să nu-ndrăzneşti! Apa la picioare, asta-i o cale – una dintre miile de căi – pe care încep răcelile, iar răcelile duc la pneumonie, aşa că să nu care cumva să faci una ca asta!*

Bill şi Ben se aşezaseră pe mal şi îşi scoteau tenişii şi ciorapii. Ben îşi sufleca plin de ifose pantalonii. Bill se uită la Eddie. Ochii-i erau limpezi şi calzi, înţelegători. Eddie fu sigur dintr-o dată că Bill Barosanul ştia exact la ce se gândise şi i se făcu ruşine.

— V-v-vii?

— Da, sigur, murmură Eddie.

Se aşează pe ţărm şi se descălţă, în timp ce maică-sa-i zdrăngănea în cap… Dar vocea ei devenea tot mai îndepărtată şi cu ecou, observă el uşurat, ca şi cum cineva i-

ar fi agăţat bluza la spate cu un cârlig mare de pescuit, iar acum o trăgea cu lanseta mai departe de el, printr-un coridor foarte lung.

3

Era una dintre zilele acelea de vară perfecte pe care, într-o lume unde totul fuge şi zboară, nu le uiţi niciodată. O adiere blândă ţinea la distanţă majoritatea ţânţarilor şi a muştelor. Cerul era de un albastru-viu, strălucitor. Temperatura înregistra puţin peste douăzeci şi cinci de grade Celsius. Păsărelele cântau şi îşi vedeau de treburile lor păsăreşti prin tufişuri şi copacii mijlocii. Eddie trebui să-şi folosească o dată inhalatorul, după care pieptul i se uşură, iar beregata păru că i se dilată ca prin minune până la proporţiile unei autostrăzi. Petrecu restul dimineţii cu butelia uitată în buzunarul de la spate.

Ben Hanscom, care păruse atât de timid şi nesigur în ajun, deveni un general plin de încredere în sine de îndată ce se implică pe de-a-ntregul în construirea propriu-zisă a digului. Din când în când se urca pe mal şi stătea acolo cu mâinile pline de noroi proptite în şolduri, privind cum avansa lucrarea şi mormăind în sinea sa. Uneori îşi trecea câte o mână prin păr, iar pe la ceasurile unsprezece acesta îi stătea zburlit ca nişte ţepi trăsniţi, comici.

La început, Eddie simţi o anume nesiguranţă, apoi un fior de încântare, şi în cele din urmă o senzaţie cu totul nouă – una care era în acelaşi timp bizară, covârşitoare şi plină de însufleţire. Era un sentiment atât de străin stării sale de spirit obişnuite, încât n-a fost în stare să-i atribuie un nume decât seara, culcat în pat cu ochii în tavan, trecând în revistă întreaga zi. *Putere*. Asta era ceea ce simţise. Putere. Avea să meargă, pe toţi sfinţii, şi avea să meargă mai bine decât visaseră el şi Bill – şi poate Ben însuşi – c-o să se poată.

Îl vedea şi pe Bill implicându-se – la început doar puţin, rumegând încă cine ştie ce i-o fi umblat prin minte, iar apoi, pas cu pas, lăsându-se absorbit cu totul. O dată sau de două ori îl bătu pe Ben pe umărul său cărnos şi-i spuse că era un tip incredibil. Ben roşi de plăcere de fiecare dată.

Ben le ceru lui Eddie şi lui Bill să pună una din scânduri peste matcă şi s-o ţină în timp ce el folosea barosul ca s-o înfigă în albia râului.

— Uite – a intrat, da' trebuie s-o ţineţi, altfel curentul o s-o smulgă ca pe-o nimica toată, îi spuse el lui Eddie.

Aşa că Eddie rămase în mijlocul apei ca să ţină scândura, în timp ce apa se revărsa pe deasupra, transformându-i mâinile în două stele de mare unduitoare.

Ben şi Bill amplasară o a doua scândură la doi coţi mai în aval faţă de prima. Ben lovi din nou cu barosul ca să o fixeze, iar Bill o ţinu în timp ce Ben începu să umple spaţiul dintre cele două scânduri cu pământ nisipos din mal. Mai întâi nu făcu decât să se reverse pe după capetele scândurilor, sub formă de noroi grunjos, iar Eddie crezu că n-o să ţină deloc, dar când Ben începu să adauge pietre şi nămol din matca râului, norii de umplutură scăpată prinseră să scadă. În nici douăzeci de minute crease un canal compact de pământ şi pietre între cele două scânduri de la mijlocul râului. Lui Eddie i se părea o iluzie optică.

— Dacă am avea ciment adevărat în loc de noroi şi pietroaie… Ăştia ar trebui să mute tot oraşul… Până în partea dinspre Old Cape, pe la mijlocul săptămânii viitoare, spuse Ben, aruncând în sfârşit lopata deoparte şi aşezându-se pe mal să-şi recapete suflul.

Bill şi Eddie râseră, iar Ben rânji la ei. Când rânjea, pe trăsăturile feţei i se aşternea expresia bărbatului chipeş ce avea să devină. Apa începuse de acum să se adune înapoia scândurii de sus.

Eddie întrebă ce vor face cu apa care scăpa pe de lături.

— Las-o să curgă. Nu contează.

— Nu contează?

— Nţ.

— De ce?

— Nu pot să-ţi explic exact. Trebuie să laşi apa să mai şi curgă.

— De unde ştii?

Ben ridică din umeri. *Ştiu şi gata*, spunea gestul, iar Eddie tăcu.

După ce se odihni, Ben luă o a treia scândură – cea mai groasă dintre cele patru sau cinci pe care le cărase cu multă trudă prin tot oraşul până pe Maidan – şi o propti cu grijă în scândură din aval, fixând bine un capăt în matcă şi potrivindu-l pe celălalt în scândura pe care o ţinuse Bill, alcătuind astfel propteaua pe care o reprezentase în micul său desen de cu o zi înainte.

— În regulă, spuse el, dându-se înapoi; le zâmbi. Acum ar trebui să-i puteţi da drumul, băieţi. Umplutura dintre scânduri va suporta cea mai mare parte din presiunea apei. Restul îi revine proptelei.

— N-o s-o ia apa? întrebă Eddie.

— Nţ. Apa doar o s-o-mpingă şi mai adânc.

— Şi dacă ai g-gr-greşit cu ceva, o s-s-să te o-o-o-morâm, îl ameninţă Bill.

— Corect, încuviinţă Ben, pe un ton prietenos.

Bill şi Eddie păşiră înapoi. Cele două scânduri care formau baza stăvilarului pârâiră un pic, se înclinară un strop… Şi atâta tot.

— *Că-ca-m-aş!* exclamă Eddie, excitat.

— E g-gr-ozav, spuse Bill, surâzând.

— Mda, făcu şi Ben. Hai să mâncăm.

4

Se aşezară pe mal şi mâncară fără să vorbească prea mult, privind apa ce se strângea mai sus de dig şi se prelingea pe după capetele planşelor. Afectaseră deja geografia ţărmurilor, constată Eddie: curentul deviat tăia în

ele scobituri dantelate. Sub ochii lui, noul curs al râului mânca pe dedesubt malul opus îndeajuns ca să provoace o mică avalanşă.

În amonte de stăvilar, apa forma un iaz aproximativ circular, iar într-un loc inundă de-a binelea malul. Pârâiaşe strălucitoare, cu reflexii vii, şiroiau prin iarbă şi lăstăriş. Eddie începu să-şi dea seama de lucrul pe care Ben îl ştiuse de la bun început: digul era deja construit. Spaţiile dintre scânduri şi ţărmuri îndeplineau rolul de vane. Ben nu fusese în stare să-i spună asta lui Eddie, pentru că nu cunoştea cuvântul. Deasupra scândurilor, râul căpătase o înfăţişare umflată. Şipotul apei puţin adânci ce-şi bolborosea drumul peste bolovani şi pietriş încetase; toate pietrele din amonte de dig erau cufundate în apă. Din când în când, tot mai mult pământ şi noroi, muşcat de curentul din ce în ce mai larg, cădea în apă plescăind.

În aval de stăvilar, cursul râului era aproape gol; fire subţiri şerpuiau neobosite prin mijloc, dar cam asta era tot. Pietre care zăcuseră pe fundul apei Dumnezeu ştie câtă vreme se uscau acum la soare. Eddie privi cu mirare pietrele acelea în curs de uscare… Şi avu un simţământ ciudat. Ei o făcuseră. *Ei*. Văzu o broască ţopăind printre ele şi îşi spuse că poate domnul Broscoi se întreba unde s-o fi dus apa. Eddie râse zgomotos.

Ben îşi strângea ordonat ambalajele goale în geanta de mâncare pe care o adusese cu el. Atât Eddie, cât şi Bill fuseseră uluiţi de mărimea gustării pe care Ben o aşternuse cu eficienţă practică: două tartine cu şuncă, un sandviş cu ceapă, un ou răscopt (inclusiv un dram de sare înfăşurată într-o bucăţică de hârtie ceruită), două calupuri de smochine, trei fursecuri uriaşe cu ciocolată şi un covrig.

— Ce-a zis mămică-ta când a văzut cât de rău te zdreliseşi? îl întrebă Eddie.

— Hmmmm? ridică Ben privirea dinspre heleşteul tot mai larg din susul digului, râgâind politicos în dosul palmei. A! Ei bine, ştiam că ieri după-amiază făcea piaţa, aşa c-am

reuşit să ajung înaintea ei acasă. Am făcut o baie şi m-am spălat pe cap. Pe urmă am aruncat blugii şi cămaşa pe care le-avusesem pe mine. Nu ştiu dac-o să se prindă c-au dispărut sau nu. Cămaşa poate că nu, am o grămadă de cămăşi, da' se pare c-o să trebuiască să-mi cumpăr o pereche nouă de blugi înainte de-a începe să-şi bage nasul prin sertarele mele.

Gândul de-a arunca banii pe un articol atât de neesenţial aşternu o umbră trecătoare peste chipul lui Ben.

— C-c-cum a rămas cu vâ-vâ-nătăile pe ca-care le-aveai?

— I-am spus că mă bucurase aşa de tare încheierea scolii, încât am ieşit pe uşă-n fugă şi-am căzut pe scări, explică Ben şi se arătă puţin surprins şi întristat când Eddie şi Bill izbucniră în râs.

Bill, care mesteca o bucată din prăjitura oribilă făcută de mama sa, scuipă un jet cafeniu de firimituri şi îl apucă un acces de tuse. Eddie, continuând să urle, îl pocni în spinare.

— Păi, aproape c-am căzut pe scări, continuă Ben. Doar că din cauză că m-a împins Victor Criss, nu fiindcă aş fi fugit.

— Mie mi-ar fi ca-cald ca la o că-că-milă-ntr-o că-cămaşă gr-gr-groasă ca aia, spuse Bill, terminându-şi ultimul dumicat de prăjitură.

Ben ezită. O clipă, păru că nu va spune nimic.

— Sunt mai bune când eşti gras, zise el într-un târziu. Cămăşile groase, vreau să zic.

— Din cauza burdihanului? întrebă Eddie.

Bill strâmbă din nas.

— Din cauza ţâ-ţâ-ţâ…

— Da a ţâţelor. Şi ce-i cu-asta?

— Da, făcu şi Bill moale. Ce-ce-i cu asta?

Urmă un moment de tăcere stingheră, după care Eddie spuse:

— Uite ce neagră se face apa când se scurge pe lângă stăvilar.

— Oh, fir-ar a dracu’! sări Ben în picioare. Curentul smulge umplutura! Măi să fie, bine era dacă aveam ciment!

Avaria fu remediată rapid, dar chiar şi Eddie putea să vadă ce s-ar fi întâmplat dacă nu era acolo cineva care să toarne aproape permanent umplutură proaspătă: eroziunea avea să sfârşească prin a răsturna planşa din amonte peste cea din aval, şi totul se dărâma.

— Putem înălţa capetele, spuse Ben. Asta n-o să oprească eroziunea, dar o va încetini.

— Dacă folosim nisip şi noroi, n-o să le ia apa? întrebă Eddie.

— O să punem bucăţi de pământ.

Bill dădu din cap, zâmbi şi făcu un semn de aprobare cu degetul mare şi arătătorul mâinii drepte.

— Hai să-i d-dă-dăm bătaie. Eu o-o sss-ă le sap şi t-tu-mi a-a-răţi un’ să l-le pu-pun, Big Ben.

Din spatele lor, o voce veselă şi ascuţită strigă:

— Sfinte Sisoie, careva puse bazinul de-not pe Maidan, cu păru’ de la buric cu tot!

Eddie se răsuci, observându-l pe Ben cum se crispa la auzul vocii străine, cum i se subţiau buzele. În picioare, mai sus de ei, în amontele râului, pe cărarea pe care o traversase Ben în ajun, se aflau Richie Tozier şi Stanley Uris.

Richie coborî ţopăind până lângă apă, îl privi pe Ben cu oarecare interes, apoi îl ciupi pe Eddie de obraz.

— Nu *face* asta! Nu pot să te sufăr, Richie.

— A, ba mori de plăcere, Eds, aruncă Richie, radios. Deci, ce zici? Ai ceva chicuri bune pe ziua de azi, sau ce?

5

Cei cinci încetară lucrul pe la ora patru. Se aşezară mai sus pe mal – locul unde Bill, Ben şi Eddie luaseră gustarea se afla acum sub apă – şi îşi priviră opera. Până şi lui Ben îi venea cam greu să-şi creadă ochilor. Avea un sentiment de

împlinire obosită amestecată cu frică stânjenitoare. Se pomeni gândindu-se la *Fantasia* lui Walt Disney din 1940, la felul cum Mickey Mouse fusese destul de priceput cât să pună măturile în mişcare… Dar nu atât ca să le mai şi oprească.

— Mă fut că nu-mi vine să cred, şopti încetişor Richie Tozier şi îşi împinse ochelarii mai sus pe nas.

Eddie îi aruncă o privire, dar acum Richie nu-şi făcea niciun număr al lui, faţa îi era gânditoare, aproape solemnă.

De cealaltă parte a apei, unde solul mai întâi se înălţa, pentru ca apoi să se încline într-o pantă blândă, creaseră o mică şi nouă mlaştină. Ferigi şi tufişuri de ilice ieşeau din treizeci de centimetri de apă. Chiar în timp ce stăteau acolo puteau vedea balta expulzând pseudopode noi, răspândindu-se constant spre apus. Dincolo de stăvilar, Kenduskeagul, puţin adânc şi inofensiv nu mai departe de zorii aceleiaşi zile, devenise o fâşie neclintită de apă umflată.

Pe la ora două, iazul tot mai întins de dincolo de dig înghiţise atât de mult din maluri, încât scurgerile crescuseră până aproape de mărimea unor râuri în sine. Toată lumea în afară de Ben plecase într-o expediţie de urgenţă la groapa cu gunoi a oraşului, să aducă materiale noi. Ben rămăsese pe loc, cârpind metodic spărturile. Căutătorii prin gunoaie reveniseră nu numai cu scânduri, dar şi cu patru anvelope tocite, cu portiera ruginită a unui Hudson Horet 1949 şi cu o bucată mare de panou din tablă ondulată. Sub conducerea lui Ben, construiseră pe lângă stăvilarul iniţial două aripi, blocând din nou scurgerea apei pe de lături – şi, cu aripile trase înapoi sub un anume unghi construit împotriva curentului, digul ajunse să funcţioneze chiar mai bine decât la început.

— Îl pupă mă-sa rece pe bulangiu, comentă Richie. Eşti un geniu, băiatu’

Ben zâmbi:

— N-a fost mare lucru.

— Am nişte ţigări Winston, anunţă Richie. Cine vrea una?

Scoase din buzunarul pantalonilor pachetul roşu-cu-alb boţit şi îl întinse celor din jur. Eddie, gândindu-se ce iad va ieşi din astma lui la o ţigară, refuză. Stan refuză şi el. Richie scoase un plic de chibrituri cu cuvintele „ROI-TAN” pe copertă şi aprinse mai întâi ţigara lui Ben, apoi pe a lui Bill. Era pe cale să şi-o aprindă şi pe a sa, când Bill îi suflă flacăra.

— Mersi nespus, Denbrough, pişăciosule, spuse Richie.

Bill zâmbi a scuză.

— Tr-tr-trrrei pe-un chi-chi-brit. A-a-duce ghi-ghinion.

— Ghinion aţi avut voi, gagiilor, când v-aţi născut, spuse Richie şi îşi aprinse ţigara cu un alt chibrit.

Se întinse pe pământ cu braţele sub cap. Ţigara i se iţea în sus dintre dinţi.

— Winston are gust bun, cum ar trebui să aibă orice ţigară.

Întoarse puţin capul şi-i făcu cu ochiul lui Eddie:

— N-am dreptate, Eds?

Eddie observă că Ben îl privea pe Richie cu un amestec de uimire, admiraţie şi îngrijorare. Îl înţelegea prea bine. Pe Richie Tozier îl cunoştea de patru ani şi încă nu putea pricepe ce anume avea Richie în cap. Ştia că Richie primea pe temele de şcoală numai zece şi nouă, dar mai ştia că Richie lua cu regularitate şapte şi şase la purtare. Taică-său îl ciufulea de-a binelea pe chestia asta, maică-sa plângea pur şi simplu de fiecare dată când Richie aducea acasă notele proaste la conduită, iar Richie jura că o să se îndrepte, şi poate chiar o făcea… Timp de un trimestru sau două. Necazul cu Richie era că nu putea sta locului mai mult de un minut şi nu-şi putea ţine gura nicio secundă. Aici pe Maidan asta nu-l băga în cine ştie ce belele, dar Maidanul nu era ţara unde umblă câini cu covrigi în coadă, iar ei nu puteau fi Băieţii Sălbatici mai mult de câteva ore în şir – ideea unui Băiat Sălbatic cu inhalatorul în buzunar îl făcuse pe Eddie să zâmbească. Partea proastă a Maidanului

era că întotdeauna trebuia să pleci de acolo. Afară, în lumea largă, palavrele lui Richie îl băgau mereu la apă – cu adulţii, ceea ce nu era bine, şi cu tipi de teapa lui Henry Bowers, ceea ce era şi mai rău.

Intrarea pe care şi-o făcuse nu de mult era un exemplu perfect. Ben Hanscom abia dacă deschisese gura să spună salut, când Richie îi şi căzuse în genunchi la picioare, începuse apoi o serie de salamalecuri gigantice, cu braţele întinse, cu mâinile făcând *pleosc* pe malul noroios la fiecare nouă plecăciune. În acelaşi timp, începuse să vorbească folosind una dintre Vocile lui.

Richie avea cam o duzină de Voci diferite. Ambiţia sa, îi spusese el lui Eddie într-o după-amiază ploioasă când se aflau amândoi în odăiţa cu căpriori de deasupra garajului familiei Kaspbrak, citind benzi desenate cu Little Lulu, era să devină cel mai mare ventriloc din lume. Avea să ajungă mai mare şi decât Edgar Bergen, zicea el, şi va fi în *The Ed Sullivan Show* în fiecare săptămână. Eddie îi admirase această ambiţie, dar prevedea unele probleme. Mai întâi, toate Vocile lui Richie sunau al dracului de asemănător cu Richie Tozier. Asta nu însemna că Richie nu putea fi teribil de nostim din când în când; sigur că putea fi. Când era vorba de energii verbale şi băşini sonore, terminologia lui Richie era Aceeaşi: o numea A Trage Una Bună şi Trăgea Unele Bune de ambele soiuri frecvent… De obicei însă, în companii nepotrivite. În al doilea rând, când Richie o dădea pe ventrilocvism, i se mişcau buzele. Şi nu doar puţin, la emiterea sunetelor „p” şi „b”, ci foarte mult şi pe toate sunetele. În al treilea rând, când Richie spunea că-şi va arunca Vocea, de obicei n-ajungea prea departe. Majoritatea prietenilor erau prea amabili – sau prea ameţiţi de farmecul lui Richie, uneori încântător, cel mai adesea extenuant – ca să-i pomenească aceste mici lipsuri.

Bătând mătănii frecvente în faţa uimitului şi jenatului Ben Hanscom, Richie vorbea în ceea ce numea el Vocea Negrului Jim.

— Fi’ş al naibii, zău că-i Clăiţă Calhoun! ţipă Richie. Să nu cădeţ’ pe mine, Nene Calhoun, conaşule! Zău c-o să mă faceţi chisăliţă, fi’ş al naibii! Trii su-de livre dă cărniţă dă purcel, ob’şopt dă deşte dă la o ţâţă la alta. Clăiţă miroase tocmai ca o balegă de panteră. Las’ c-o să vă-ndrum io pa un’ s-o luat’, Nene Clăiţă, conaşule. Mi-s bun la-ndrumatelea! Numa’ să nu picaţ’ cumvaşilea pă băiatu’ negru ici-şa dă faţă!

— N-nu-ţi face gr-grrr-iji, spuse Bill. Nu-i de-decât R-RR-Richie. E so-so-sonat.

Richie sări în picioare.

— Te-am auzit, Denbrough. Fă bine şi lasă-mă-n pace, sau îi dau lui Clăiţă un brânci peste tine.

— Pa-pa-partea cea m-mm-mmmai bună din tine a cu-cu-curs pe pi-pi-cioru’ lu’ ta-tac-tu, spuse Bill.

— Just, replică Richie, da’ ia uite ce multă materie de soi a rămas. Ce mai faci, Clăiţă? Richie Tozier mi-s pe nume, treaba mea sunt Voci şi Glume.

Îşi repezi mâna înainte. Complet derutat, Ben o întinse pe-a lui. Richie şi-o trase înapoi. Ben clipi din ochi. Înmuindu-se, Richie îi strânse mâna.

— Pe mine mă cheamă Ben Hanscom, în caz că te interesează, se prezentă Ben.

— Te-am văzut prin şcoală, spuse Richie; întinse un braţ spre lacul tot mai mare. Asta trebuie c-a fost ideea ta. Pişăcioşii ăştia n-ar fi-n stare să aprindă nişte artificii cu un aruncător de flăcări.

— Vorbeşte în numele tău, Richie, spuse Eddie.

— O – vrei să spui c-a fost ideea *ta*, Eds? Iisuse, iartă-mă!

Se prăvăli în faţa lui Eddie şi începu iar să bată mătănii nebuneşti.

— Scoală, gata, mă stropeşti cu noroi! ţipă Eddie.

Richie sări în picioare pentru a doua oară şi-l ciupi pe Eddie de obraz.

— Lugu, lugu, *lugu!* exclamă el.

— Termină, nu pot să *sufăr* chestia asta!

— Linişte la galerie, Eds – cine-a făcut digul?

— B-B-Ben ne-a a-a-rătat, răspunse Bill.

— Bună treabă.

Richie se întoarse şi-l descoperi pe Stanley Uris stând în spatele lui, cu mâinile în buzunare, privind calm spectacolul lui Richie.

— Asta de-aici e Stan Omu' Uris, îi spuse Richie lui Ben. Stan e ovrei. Şi l-a omorât şi pe Hristos. Cel puţin aşa mi-a zis Victor Criss într-o zi. De-atunci mă tot ţin după Stan. Minchipui că, dacă-i aşa de bătrân, ar trebui să ne poată face cinste c-o bere. Just, Stan?

— Cred că de taică-meu era vorba, spuse Stan cu voce joasă şi plăcută, iar asta îi cocoşă pe toţi, inclusiv pe Ben.

Eddie râse până-l apucă ţiuitul şi începură să-i curgă lacrimile.

— Una bună! strigă Richie, zburând prin jur cu braţele azvârlite deasupra capului ca un arbitru de fotbal semnalând că punctul în plus a fost valabil. Omu' A TRAS UNA BUNĂ! Momente ce vor rămâne în istorie! Bravo, bravo, bravo!

— Să trăieşti, îl salută Stan pe Ben, părând că nu-l ia deloc în seamă pe Richie.

— Salut, replică Ben. Am fost colegi de clasă într-a doua. Tu erai tipul care…

— …Nu zicea niciodată nimic, încheie Stan, zâmbind discret.

— Exact.

— Stan n-ar zice căcat nici să aibă gura plină, interveni Richie. *Ceea* ce i se întâmplă *FREE-cvent* – bravo-bravo-BRA…

— Gu-gu-gura, Richie, îl admonestă Bill.

— Bine, da' mai întâi tre' să vă mai zic ceva, oricât nu-mi convine. Cred că rămâneţi fără dig. Valea o să se inunde, bibicilor. Femeile şi copiii se salvează primii.

Şi, fără să se ostenească să-şi ridice pantalonii – sau măcar să se descalţe – Richie sări în apă şi începu să

trântească bulgări de pământ la locul lor pe aripa apropiată a stăvilarului, unde curentul stăruitor smulgea din nou umplutura în şiroaie noroioase. O fâşie de bandă adezivă de la Crucea Roşie îi era înfăşurată în jurul unuia dintre braţele ochelarilor, iar capătul desprins i se bălăngănea pe obraz în timp ce lucra. Bill prinse privirea lui Eddie, zâmbi vag şi ridică din umeri. Asta era Richie. Putea să te scoată din minţi… Dar era plăcut să-l ai prin preajmă.

Lucrară la dig timp de vreo oră. Richie respectă comenzile lui Ben – care redevenise destul de şovăielnic, cu încă doi băieţi cărora să le fie general – absolut de bunăvoie şi le duse la îndeplinire într-un ritm infernal. Odată efectuată fiecare misiune, i se prezenta din nou lui Ben pentru noi ordine, executând un salut britanic cu dosul mâinii şi pocnindu-şi călcâiele tenişilor uzi. Din când în când, începea să-i hărţuiască pe ceilalţi cu una din Vocile lui: Comandantul German, Toodles Majordomul Englez, Senatorul Sudist (care suna teribil de asemănător cu Foghorn Leghorn şi care, cu trecerea timpului, avea să evolueze transformându-se într-un personaj numit Colonelul Buford, cel Bălos şi Gângăvit). Lucrul nu mergea înainte pur şi simplu; *gonea* înainte. Iar acum, când mai era puţin până la ora cinci, în timp ce stăteau aşezaţi pe mal să se odihnească, se părea că ceea ce spusese Richie era adevărat: îl pupase mă-sa rece pe bulangiu. Portiera de maşină, bucata de tablă ondulată şi cauciucurile vechi deveniseră stadiul al doilea al stăvilarului, proptite de la spate cu o uriaşă colină de pământ şi pietre în pantă. Bill, Ben şi Richie fumau; Stan se lungise pe spate. Un străin ar fi putut crede că doar se uită la cer, dar Eddie ştia el ce ştia. Stan privea spre copacii de dincolo de râu, cu ochii în patru după vreo pasăre, două, pe care să le poată înscrie diseară în caietul său ornitologic. Eddie nu făcea decât să şadă cu picioarele încrucişate, simţind o oboseală plăcută şi destul de moleşită. În clipa aceea, ceilalţi i se păreau a fi cea mai grozavă gaşcă cu care să te întovărăşeşti. Se simţeau *bine*

împreună; se potriveau de minune unul în conturile celuilalt. Nu îşi putea explica mai bine de atât această senzaţie, şi, de vreme ce nimic nu părea să aibă nevoie de vreo explicaţie, hotărî că putea pur şi simplu s-o ia ca atare.

Îl privi pe Ben, care-şi ţinea stângaci ţigara pe jumătate fumată şi scuipa des, ca şi cum nu i-ar fi plăcut cine ştie ce gustul. În timp ce Eddie îl privea, Ben strivi chiştocul lung şi îl acoperi cu ţărână.

Ben ridică ochii, îl văzu pe Eddie uitându-se la el şi privi în altă parte, jenat.

Eddie îi aruncă o privire lui Bill şi văzu pe faţa acestuia ceva ce nu-i plăcu. Bill se uita peste râu, printre copacii şi desişurile de pe malul celălalt, cu ochii îngânduraţi şi cenuşii. Expresia aceea meditativă îi reapăruse pe chip. Eddie îşi spuse că Bill arăta aproape ca un om bântuit de strigoi.

Parcă citindu-i gândul, Bill îşi roti privirea până la el. Eddie zâmbi, dar Bill nu-i întoarse zâmbetul. Stinse ţigara şi-i privi pe ceilalţi. Până şi Richie se retrăsese în tăcerea propriilor lui gânduri, eveniment ce se petrecea la fel de rar ca eclipsele de lună.

Eddie ştia că Bill rareori spunea ceva important dacă nu se făcea tăcere deplină, fiindu-i atât de greu să vorbească. Şi deodată îşi dori să fi avut ceva de spus sau ca Richie să înceapă cu una dintre Vocile sale. Deodată fu sigur că Bill avea să deschidă gura şi să spună un lucru cumplit, ceva care va schimba totul. Eddie întinse mâna, instinctiv, după inhalator, îl trase afară din buzunar şi îl apucă strâns. O făcu fără a-şi da măcar seama.

— Po-po’ să vă zzz-zic ceva, bă-băieţi? întrebă Bill.

Îl priviră cu toţii. *Trânteşte un banc, Richie!* îşi spuse Eddie. *Trânteşte una, zi o măgărie pe bune, fă-l de căcat, puţin îmi pasă, doar să-şi ţină gura. Indiferent despre ce-i vorba, nu vreau s-aud, nu vreau să se schimbe nimic, nu vreau să mă sperii.*

În minte, un glas tenebros, horcăitor şopti: *Îţi bat un număr pe zece cenţi*.

Eddie se cutremură şi încercă să-şi alunge din gând acea voce şi imaginea pe care i-o readusese brusc înaintea ochilor: casa de pe Neibolt Street, curtea din faţă năpădită de buruieni, florile-soarelui gigantice dând din capete în grădina neîngrijită.

— Ia zi, Bill Barosane, spuse Richie. Care-i treaba?

Bill deschise gura (mai multă nelinişte în partea dinspre Eddie), o închise (binecuvântată uşurare dinspre Eddie) şi o redeschise (nelinişte reînnoită).

— Da-da-da-că r-rr-rrâdeţi, ni-niciodată n-am sssă mai v-vv-orbesc cu voi, îi preveni Bill. I-o pr-prrr-prostie, da' jur că nu vă torn go-go-gogoşi. S-sss-a întâmplat de-de-de-ade-de-de-vărate-telea.

— N-o să râdem, spuse Ben şi-i privi pe ceilalţi. Nu-i aşa?

Stan dădu din cap. La fel şi Richie.

Eddie vru să spună: *Ba o să râdem, Billy, o să râdem de-o să ne doară burta şi-o să zicem că eşti tăntălău de-a binelea, aşa că de ce nu-nchizi tu guriţa chiar acum?* Dar fireşte că nu putu spune nimic de acest fel. La urma urmei, ăla era Bill Barosanul. Nu, nu va râde. În viaţa lui nu simţise că-i vine mai puţin să râdă.

Aşa că rămaseră aşezaţi acolo lângă digul pe care Ben le arătase cum să îl facă, privind de la chipul lui Bill la lacul tot mai întins şi la mlaştina de asemenea tot mai lată de dincolo de el, apoi din nou la chipul lui Bill, ascultându-l tăcuţi în timp ce le povestea ce i se întâmplase când a deschis albumul de fotografii al lui George – cum fotografia de şcoală a lui Georgie întorsese capul şi-i făcuse cu ochiul, cum sângerase cartea când o aruncase cât colo prin odaie. Era un recital lung şi dureros, iar, la vremea când se sfârşi, chipul lui Bill era roşu şi asudat. Eddie nu-l mai auzise în viaţa lui bâlbâindu-se atât de rău.

În cele din urmă totuşi povestea a fost spusă. Bill privi în jur la ceilalţi, atât sfidător, cât şi speriat. Eddie văzu o

expresie identică pe chipurile lui Ben, Richie şi Stan. Era o frică solemnă şi uimită. N-o badijona niciun pic incredulitatea. În clipa aceea simţi impulsul să sară în picioare şi să strige: *Ce istorie tâmpită! Nu crezi o iotă din idioţenia asta, nu-i aşa, şi chiar dacă o crezi, nu crezi că noi o credem, este? Pozele de şcoală n-au cum să facă cu ochiul! Cărţilor nu le poate curge sânge! Ţi-ai pierdut minţile, Bill Barosane!*

Dar n-o putea face, pentru că expresia aceea de teamă solemnă se citea şi pe faţa lui. N-o vedea, dar putea s-o simtă.

Vino-napoi aciia, puştiule, şopti glasul horcăit. *Ţi-o sug pe gratis. Vino-napoi aciia!*

Nu, gemu în sinea sa Eddie. *Te rog, du-te, nu vreau să mă mai gândesc la asta.*

Vino-napoi aciia, puştiule.

Iar acum Eddie văzu altceva – nu pe faţa lui Richie, cel puţin aşa crezu el, dar pe ale lui Stan şi Ben cu siguranţă. Ştia ce era acel altceva; ştia fiindcă aceeaşi expresie se aşternuse şi pe faţa lui.

Recunoaştere.

Sug pe gratis.

Casa de la numărul 29, pe Neibolt Street, imediat lângă depourile din Derry. Era veche şi bătută-n scânduri, cu veranda scufundându-i-se treptat în pământ, cu gazonul prefăcut în câmp sălbatic. O tricicletă veche, ruginită şi răsturnată, se ascundea în iarba înaltă, din care i se înălţa oblic o roată.

Dar în stânga verandei se afla un loc întins cu iarbă tocită de unde se puteau vedea ferestrele murdare ale pivniţei încastrate în fundaţia dărăpănată, de cărămidă. Într-una dintre aceste ferestre văzuse Eddie Kaspbrak pentru întâia oară, cu şase săptămâni în urmă, faţa leprosului.

6

Sâmbăta, când nu găsea pe nimeni cu care să se joace, Eddie mergea adesea la depouri. N-avea niciun motiv anume; îi plăcea pur şi simplu să se ducă acolo.

Pedala pe bicicletă până la Witcham Street, după care o tăia către nord-vest de-a lungul Drumului 2 la intersecţia acestuia cu Witcham. Seminarul Teologic Neibolt Street era amplasat la colţul Drumului 2 cu Neibolt, cam la doi kilometri distanţă. O clădire din lemn, ponosită, dar îngrijită, cu o cruce mare în vârf şi cuvintele „LĂSAŢI COPIII SĂ VINĂ LA MINE” scrise deasupra uşii din faţă, cu litere aurite de o jumătate de metru înălţime. Câteodată, sâmbăta, Eddie auzea muzică şi glasuri cântând înăuntru. Erau melodii religioase, dar, indiferent cine-o fi fost, pianistul părea mai degrabă un soi de Jerry Lee Lewis decât un muzicant bisericesc. Nici cântecele nu i se păreau lui Eddie prea religioase, deşi conţineau o grămadă de chestii despre „frumosul Sion” şi despre a fi „spălat în sângele mielului” şi „ce mai prieten avem în Iisus” Cei care cântau păreau că se distrează prea grozav ca să fie într-adevăr vorba de o muzică sfântă, după părerea lui Eddie. Şi totuşi sunetul muzicii îi plăcea – la fel cum îi plăcea să-l audă pe Jerry Lee răcnind *Whole Lotta Shakin’ Goin’ On*. Uneori se oprea o vreme peste drum, rezemându-şi bicicleta de un copac şi prefăcându-se că citeşte pe iarbă, dar de fapt desfătându-se cu muzica.

În alte sâmbete, Seminarul Teologic era închis şi tăcut, iar el pedala până la depou fără să se oprească, spre locul unde Neibolt Street se sfârşea într-o parcare cu buruieni crescându-i printre crăpăturile asfaltului. Acolo îşi proptea bicicleta de gardul de lemn şi privea cum trec trenurile. Sâmbăta circulau o mulţime de trenuri. Mama sa îi spunea că pe vremuri puteai lua trenul de persoane până la ceea ce pe atunci se numea Gara Neibolt Street, dar trenurile de persoane încetaseră să mai treacă pe acolo cam de pe timpul Războiului din Coreea. „Dacă te urcai în trenul spre nord, ajungeai la Gara Brownsville”, spunea ea, „iar de la

Brownsville puteai prinde trenul care să te ducă tot drumul de-a latul Canadei, dacă aveai poftă, până la Oceanul Pacific. Trenul spre sud te ducea la Portland, iar de acolo la Boston, şi de la Gara de Sud toată ţara îţi aparţinea. Dar trenurile de persoane s-au dus de acum pe urmele tramvaielor; pare-se că nimeni nu mai vrea să ia trenul când poate foarte bine să sară într-un Ford şi să plece. Poate că nici n-ai să călătoreşti vreodată cu unul”

Însă marfarele mari şi lungi continuau să treacă prin Derry. Se îndreptau spre sud încărcate cu pulpă lemnoasă, hârtie şi cartofi, şi spre nord cu mărfuri fabricate pentru oraşele acelea din ţinutul pe care locuitorii statului Maine îl numeau uneori Marele Nordic – Bangor, Millinocket, Machias, Presque Isle, Houlton. Lui Eddie îi plăcea în mod deosebit să se uite la transportoarele de maşini, purtându-şi spre nord povara de Forduri şi Chevieuri lucitoare. *Am să-mi iau într-o zi o maşină ca astea, îşi făgăduia el. Ca una din astea sau chiar mai bună. Poate chiar un Cadillac!*

Erau şase linii cu totul, adunându-se în gară ca nişte fire de păianjen ce se strâng spre centru: liniile Bangor şi Great Northern dinspre nord, Great Southern şi Western Maine dinspre apus, Boston şi Maine de la sud și Southern Seacoast de la răsărit.

Într-o zi, cu doi ani în urmă, când Eddie stătea lângă linia din urmă şi privea un tren trecând, un lucrător feroviar beat aruncase spre el cu o cutie dintr-un vagon ce se deplasa încet. Eddie se ferise, sărind înapoi, deşi cutia căzuse în zgură la vreo trei metri depărtare, înăuntru era ceva, ceva viu care colcăia şi se mişca. „Ultima cursă, băieţaş!” strigase lucrătorul beat. Scosese dintr-un buzunar al jachetei sale de doc o sticlă plată şi cafenie, o săltase în sus, băuse, după care o azvârlise şi pe ea în zgură, unde se sfărâmase. Arăta cu degetul spre cutie: „Du-le-acas’ la maică-ta! Complimente din partea Liniei-Litoralului-Futu-i-Sudic-Spre-Bunăstare!” Se aplecase în afară ca să strige aceste ultime cuvinte, în timp ce trenul se îndepărta, acum

luând viteză, şi într-o clipă de îngrijorare Eddie se temuse că va cădea din tren de-a berbeleacul.

Odată trenul dispărut, Eddie se îndreptă spre cutie şi se aplecă prudent asupra ei. Îi era teamă să se apropie prea mult. Vietăţile dinăuntru erau lunecoase şi târâtoare. Dacă omul din tren ţipa doar că-s pentru el, Eddie le-ar fi lăsat bucuros acolo. Dar spusese *du-le-acas' la maică-ta,* şi, la fel ca şi Ben, când cineva spunea mămica, Eddie tresărea.

Dibui o bucată de funie într-una dintre magaziile goale şi legă lădiţa pe portbagajul bicicletei. Mama sa privise în cutie cu mai multă prudenţă decât Eddie însuşi, iar apoi zbierase – dar de plăcere, mai curând decât de spaimă. În lădiţă erau patru languste, mari de câte două livre, cu cleştii încordaţi. Le prepară pentru cină şi se ofuscă peste măsură când Eddie refuză să se atingă măcar de una.

— Ce crezi tu că mănâncă Rockefellerii în seara asta, acasă la ei în Bar Harbor? întrebă ea indignată. Ce crezi că mănâncă ăia grozavii la Douăzeci-şi-unu şi la Restaurantul Sardi's, în New York City? Unt de arahide şi tartine cu jeleu? Mănâncă *languste*, Eddie, la fel ca noi! Acuma, haide – fă o încercare!

Dar Eddie nu vru – cel puţin aşa spune mama lui. Poate avea dreptate, dar băiatul simţea înlăuntrul său mai degrabă că nu putea decât că nu voia. Se tot gândea la felul cum mişunau prin ladă şi la ţăcăniturile pe care le scoteau cleştii lor. Ea continua să-i spună cât de delicioase sunt şi ce mai delicatesă pierde, până începu să se sufoce şi trebui să folosească inhalatorul. Abia atunci îl lăsă în pace.

Eddie se retrase în camera sa şi se apucă de citit. Mama lui îi telefonă prietenei ei, Eleanor Dunton. Eleanor veni în vizită şi amândouă se puseră pe răsfoit numere vechi din *Photoplay* şi *Screen Secrets*, chicotind la rubricile de scandal şi îmbuibându-se cu salată de langustă rece. A doua zi dimineaţă, când Eddie se sculă să meargă la şcoală, mama lui era încă în pat, sforăind sonor şi slobozind vânturi dese ce sunau ca nişte semnale lungi şi moi de corn (Trăgea

Unele Bune, cum ar fi spus Richie). Nu mai rămăsese nimic în castronul unde fusese salata de languste, decât câteva cocoloaşe micuţe de maionează.

Acela a fost ultimul tren de pe linia Southern Seacoast văzut vreodată de Eddie, iar când îl întâlni pe domnul Braddock, şeful Gării Derry, îl întrebă ce se întâmplase.

— Dat faliment Compania, spuse domnul Braddock. Asta-i tot. Tu nu citeşti ziarele? Se-ntâmplă d-astea pân toată ţara. Acuma ia mergi de acilea. Acilea nu-i loc pen' copii.

După aceea, Eddie începuse să se plimbe uneori de-a lungul liniei 4, care fusese cea a Companiei Southern Seacoast, ascultând un conductor mental ce intona denumiri în capul lui, înşirându-le într-o dulce şi monotonă litanie cu accent din Downeast, denumirile acelea, numele acelea vrăjite: Camden, Rockland, Bar Harbor (pronunţat Baa Haabaa), Wiscasset, Bath, Portland, Ogunquit, Bewricks; umbla spre est pe lângă linia 4 până obosea, iar bălăriile crescute între traverse îl umpleau de tristeţe. Odată ridicase ochii şi văzuse pescăruşi (probabil nişte simple păsări bătrâne şi îngrăşate la groapa de gunoi, care nu dădeau nicio ceapă degerată pe faptul că nu văzuseră în viaţa lor oceanul, dar arunci nu se gândise la asta) rotindu-se şi ţipând deasupra, iar sunetul vocilor lor îl făcuse chiar să plângă puţintel.

Cândva existase o poartă la intrarea în triaj, dar o suflase de la locul ei o vântoasă şi nimeni nu se ostenise s-o înlocuiască. Eddie venea şi pleca în voie, deşi domnul Braddock îl dădea afară dacă îl prindea pe acolo (pe el sau pe oricare alt copil, la drept vorbind). Mai erau şi şoferi de camion care te luau la goană uneori (dar nu prea departe), crezând că dai târcoale doar ca să şterpeleşti ceva – ceea ce copiii şi făceau adesea.

În cea mai mare parte a timpului însă locul era liniştit. Avea o gheretă de pază, dar stătea goală, cu geamurile sparte de pietre. Încă din 1950 nu mai funcţionase acolo un serviciu de securitate cu program complet. Domnul

Braddock îi gonea pe copii ziua, iar un paznic de noapte dădea trei-patru ronduri într-un Studebaker vechi cu un far montat lângă fereastra de aerisire, şi atâta tot.

Totuşi, uneori mai apăreau pe acolo vagabonzi şi cerşetori. Dacă îl speria ceva la depou pe Eddie, apoi aceştia erau – bărbaţi cu obrajii neraşi, pielea crăpată, băşici pe mâini şi bube dulci la gură. Făceau blatul pe tren o vreme, pe urmă se dădeau jos o vreme şi stăteau prin Derry o vreme, după care săreau într-un alt tren şi se duceau altundeva. Unora le lipseau câteva degete. De obicei erau beţi şi dornici să ştie dacă nu cumva ai vreo ţigară.

Unul dintre aceştia se târâse într-o zi de sub veranda casei de pe Neibolt Street 29 şi se oferise să-i sugă puţulica lui Eddie pe douăzeci şi cinci de cenţi. Eddie dăduse înapoi, cu pielea rece ca gheaţa şi gura uscată ca iasca. Una dintre nările haimanalei era complet mâncată. Puteai privi drept în fosa roşie şi râioasă.

— N-am la mine două’ş cinci de cenţi, spuse Eddie, retrăgându-se către bicicletă.

— Îţi bat un număr pe zece, croncăni vagabondul, înaintând spre el.

Purta pantaloni vechi din flanelă verde. Puroi galben i se usca pe poale. Se descheie la şliţ şi vârî mâna înăuntru. Încerca să rânjească. Nasul îi era o oroare roşie.

— N-am… n-am nici zece cenţi, spuse Eddie.

Şi deodată îşi zise în sinea sa: *O, Doamne, are lepră! Dacă m-atinge, o iau şi eu!* Pierzându-şi controlul, o luă la fugă. Îl auzi pe individ repezindu-se într-o goană târşâită pe urmele lui, cu pantofii vechi, legaţi cu sfoară, lipăind şi clămpănind peste iarba neîngrijită din jurul casei goale.

— Vino-napoi aciia, puştiule! Te frec pe gratis. Vino-napoi aciia!

Eddie sărise pe bicicletă, cu plămânii ţiuindu-i de acum, simţindu-şi beregata îngustându-se cât urechea acului. O greutate îi apăsa pieptul. Se lăsă pe pedale şi tocmai începu să ia viteză, când una dintre mâinile zdrenţărosului lovi

portbagajul. Bicicleta se clătină. Eddie privi în urmă şi-l văzu pe vagabond alergând pe lângă roata din spate *(!! AJUNGÂNDU-L!!*), cu buzele trase de peste cioturile negre ale dinţilor, într-o expresie care ar fi putut însemna fie disperare, fie furie.

În pofida pietrelor ce-i împovărau pieptul, Eddie pedalase şi mai repede, aşteptându-se ca mâna cu crustă de scabie a haimanalei să i se încleşteze din clipă-n clipă pe braţ, smulgându-l din şa şi trântindu-l în şanţ, unde Dumnezeu ştia ce avea să i se-ntâmple. Nu îndrăznise să privească în jur decât după ce trecuse ca fulgerul prin dreptul Seminarului Teologic şi prin intersecţia cu Drumul 2. Vagabondul dispăruse.

Eddie ţinu pentru el cumplita întâmplare timp de aproape o săptămână, după care le-o împărtăşi lui Richie Tozier şi lui Bill Denbrough, într-o zi când se uitau la benzi desenate deasupra garajului.

— N-avea lepră, tăntălăule, spuse Richie. Avea Sif…

Eddie îl privise pe Bill să vadă dacă nu cumva Richie îl lua la mişto – n-auzise niciodată până atunci de vreo boală numită Sift. Suna ca o născocire a lui Richie.

— Există aşa ceva, Sift, Bill?

Bill dădu din cap grav.

— Doar că se zice *S-SS-Sif,* nu Sift. E pr-prescurtarea de la sifilis.

— Asta ce mai e?

— I-o boală pe care-o iei cân’ te fuţi, explică Richie. Ştii cum e când te fuţi, nu, Eds?

— Normal, răspunse Eddie.

Spera că nu roşise. Ştia că, după ce creşti mai mare, îţi iese o substanţă din penis când acesta ţi se întăreşte. Vincent „Boogers” Taliendo îl pusese la curent cu restul problemei, într-o zi la şcoală. Ceea ce faci când te fuţi, conform spuselor lui Boogers, e să-ţi freci scula de burta unei fete până se întăreşte (scula ta, nu burta fetei). Pe urmă te mai freci niţel până începe „să-ţi vină fioru’“ Când

Eddie întrebase ce înseamnă asta, Boogers clătinase doar din cap într-un mod misterios. Boogers spunea că nu poţi descrie în cuvinte această senzaţie, dar o recunoşti de cum ţi-a venit. Spunea că o poţi exersa în cada de la baie, frecându-ţi scula cu săpun Ivoriu (Eddie o încercase şi pe asta, dar singurul fior care-i venise fusese, după o vreme, nevoia de a urina). Oricum, continuă Boogers, după ce-ţi „venea fiorul”, îţi ieşea substanţa aia din penis. Majoritatea copiilor îi ziceau smac, spuse Boogers, dar fratele lui mai mare îi spusese că termenul cu adevărat ştiinţific era lapţi. Iar după ce „îţi venea fiorul”, trebuia să-ţi apuci scula şi s-o aţinteşti repede astfel ca să-ţi poţi împroşca lapţii în buricul fetei, de cum ţâşneau. Pe-acolo îi intrau în burtă şi înăuntru se făcea un copil.

Fetelor le place chestia asta? îl întrebase Eddie pe Boogers Taliendo. Căci el, personal, era copleşit.

Cred că le-o plăcea, replică Boogers, arătând el însuşi nelămurit.

— Acum ciuleşte urechea, Eds, spuse Richie, fiindcă mai târziu s-ar putea să urmeze întrebări. Unele femei au boala asta. Şi unii bărbaţi, da’ mai mult femeile. Omu’ poate s-o ia de la femeie…

— Sau de la alt ti-ti-tip dacă-s po-po-popo-popo-nari, adăugă Bill.

— Just. Important e că iei Sifu’ dacă te cordeşti cu cineva care deja-l are.

— Şi ce-ţi face?

— Te face să putrezeşti, spuse Richie cu simplitate.

Eddie se holbă la el, îngrozit.

— E nasol, ştiu, da-i adevărat, continuă Richie. Nasul e primul care ţi se duce. La unii care au Sif, le cade nasul de pe faţă. Pe urmă, scula.

— Te-te-te ro-ro-rog, îl imploră Bill. Tocmai am mâ-mâ-mâncat.

— Hei, omule, asta-i ştiinţă, spuse Richie.

— Şi care-i diferenţa între lepră şi Sif? întrebă Eddie.

— Lepra n-o iei când te fuţi, răspunse prompt Richie, iar apoi izbucni într-un ropot de râs care-i lăsă atât pe Bill, cât şi pe Eddie complet derutaţi.

7

Ca urmare a acelei zile, casa de pe Neibolt Street 29 căpătase în imaginaţia lui Eddie un soi de aură. Când se uita la curtea ei năpădită de buruieni, la veranda năruită şi la scândurile bătute-n cuie peste ferestre, simţea că pune stăpânire pe el o fascinaţie nesănătoasă. Şi, în urmă cu şase săptămâni, îşi parcase bicicleta pe acostamentul prunduit al străzii (trotuarul se sfârşea cu patru case mai încolo) şi traversase peluza spre veranda casei.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar în gură îi apăruse iarăşi gustul acela uscat – ascultând relatarea lui Bill despre înfiorătoarea fotografie, ştiu că ceea ce simţise la apropierea de acea casă era cam acelaşi lucru pe care-l simţise Bill intrând în camera lui George. Nu se simţea în deplinătatea controlului asupra propriilor lui simţuri. Se simţea *împins*.

Parcă nici nu i s-ar fi mişcat picioarele; în loc de asta, casa însăşi, melancolică şi tăcută, părea să se tragă mai aproape de locul unde stătea el.

Vag, auzi un motor diesel în triaj – duduitul, şi trosnetul de lichid metalic al tampoanelor cuplându-se. Trăgeau nişte vagoane pe linia moartă şi alegeau altele. Se forma un tren.

Mâna lui Eddie apucă inhalatorul, dar, curios, astma nu i se declanşă ca în ziua când fugise de vagabondul cu nasul putred. Nu-l stăpânea decât senzaţia aceea de a sta încremenit şi de a privi casa lunecând constant către el, ca pe nişte şine ascunse. Eddie se uită sub verandă. Acolo nu era nimeni. Nu-l surprindea cu adevărat. Se afla în toiul primăverii, iar haimanalele apăreau în Derry cel mai adesea între sfârşitul lui septembrie şi începutul lui noiembrie. În perioada acelor circa şase săptămâni, cine voia se putea

alege cu o zi-muncă pe vreuna dintre fermele de la periferie, dacă arăta măcar pe jumătate decent. Erau de cules cartofi şi mere, parapete de legat cu sârmă, acoperişuri de hambare şi şoproane care aveau nevoie de petice înainte de sosirea lunii decembrie, cu şuieratul ei iernatic.

Niciun vagabond sub verandă, dar belşug de semne că fuseseră pe acolo. Cutii de bere goale, sticle de bere goale, sticle de rachiu goale. O pătură scorţoasă de atât praf zăcea rezemată de fundaţia din cărămizi, ca un câine mort. Se mai vedeau grămezi de ziare mototolite şi un pantof vechi, şi mirosea a gunoi. Pe jos erau aşternute straturi groase de frunze moarte.

Fără a vrea s-o facă, dar incapabil să se stăpânească, Eddie se târî sub verandă. Acum îşi putea simţi bătăile inimii bubuindu-i în ţeastă, azvârlindu-i dinaintea ochilor pete de lumină albă.

Dedesubt duhoarea era şi mai rea – trăscău, sudoare şi miasma frunzelor descompuse. Cele mai vechi nici măcar nu foşniră sub mâini şi genunchi. Acestea, împreună cu ziarele vechi, nu făcură decât să ofteze.

Sunt un bagabont, gândi Eddie incoerent. *Sunt un bagabont şi fac blatu' pe tren. Asta fac. Bani n-am, casă n-am, da' am o sticlă, ş-un dolar, ş-un culcuş. Culeg mere săptămâna asta şi cartofi cea viitoare şi cân' geru-ngheaţă ţărâna ca banii-ntr-un seif de bancă, păi atuncea săr într-un vagon cu miros de sfeclă de zahăr, am să şed în colţ şi-am să trag peste mine neşte fân dacă se află şi am să beu un strop la măndelu' şi-am să-mbuc o bucăturică la măndelu' şi mai curând ori mai târziu o s-ajung la Portland sau la Beantown şi, dacă nu mă cafteşte careva carici de la paza feroviară, am să săr în vreunu' din vagoanele-ălea 'Bama Star şi am s-o iau spre sud şi când ajung acolo o să culeg lămâi, sau chitre, sau portocale. Şi, dacă mă dă afară, o să fac şosele să facă paşi pe ele turiştii. Pe toţi dracii, am mai făcut-o şi-al' dată, nu că da? Nu mi-s decât un bagabont*

bătrân şi fără nime-n lume, n-am un ban, n-am o casă, da un lucru tot am: am o boală care mă mâncă de viu. Pielea-mi crapă, dinţii-mi cad, şi ştii ceva? Po' să mă simţ cum mă stric ca un măr de se moaie, po' s-o simţ cum se-ntâmplă, cum mă mâncă dinăuntru spre afară, cum mă mâncă, mâncă, mâncă.

Eddie trase deoparte pătura ţeapănă, apucând-o delicat între degetul mare şi arătător, cu o strâmbătură provocată de senzaţia de îngălare. Una dintre ferestrele acelea joase de la pivniţă se afla imediat în spatele păturii, cu un ochi spart, iar celălalt opac de jeg. Se aplecă spre ea, acum simţindu-se aproape hipnotizat. Se aplecă mai aproape de fereastră, mai aproape de întunericul beciului, inspirând acel miros al vechimii, al mucegaiului şi putreziciunii uscate, tot mai aproape de beznă, şi cu siguranţă că leprosul l-ar fi prins dacă astmei nu-i venea să lovească exact în acel moment. Îi înhăţă plămânii cu o forţă nedureroasă, dar totuşi înspăimântătoare; răsuflarea lui Eddie dobândi de îndată tonalitatea cea familiară şi atât de detestată.

Se trase înapoi, şi în acel moment apăru faţa. Sosirea ei a fost atât de bruscă, atât de surprinzătoare (şi totuşi, în acelaşi timp, atât de *previzibilă*), că Eddie n-ar fi putut să ţipe nici dacă nu avea un atac de astmă. Ochii i se bulbucară. Gura i se crăpă întredeschisă. Nu era haimanaua cu nasul descompus, dar existau unele asemănări. Asemănări cumplite. Şi totuşi… Arătarea aceea nu putea fi un om. Nimic nu putea să fie atât de putrezit, şi totuşi să rămână în viaţă.

Pielea frunţii îi era complet despicată. Osul alb, învelit într-o membrană de mucozităţi, se ivea prin crăpătură ca lentila unui reflector greţos. Nasul era o punte de zgârci crud deasupra a două canale roşii căscate. Un ochi era de un albastru vesel. Cealaltă orbită era umplută cu o masă de ţesut spongios brun-negricios. Buza de jos a leprosului

atârna ca o bucală de ficat. Sus nici nu mai avea buză; dinţii îi ieşeau din gură într-un inel rânjit.

Aruncă o mână prin ochiul de geam spart. Pe cealaltă o azvârli prin sticla murdară din stânga, spărgând-o. Mâinile încleştate, hrăpăreţe, îi viermuiau de ulceraţii. Pe ele gândaci grăbiţi mişunau încoace şi încolo.

Piuind sufocat, Eddie se târî de-a-ndăratelea. Aproape că nu putea să mai respire. Inima îi era o maşinărie care o luase razna-n piept. Leprosul părea că poartă resturile zdrenţuite ale vreunui ciudat costum argintiu. Vietăţi îi colcăiau printre laţele de păr brunet.

— Vrei să-ţi sug puţulica, Eddie? horcăi apariţia, rânjind cu rămăşiţele-i de gură. Fredonă: Bobby-o suge pe-o para şi ţi-o face când oi vrea, cinşpe centi de ţi-o plăcea.

Îi făcu cu ochiul:

— Adică eu, Eddie – Bob Gray. Iar acum, că am făcut cunoştinţă cum se cuvine…

O mână i se prăvăli pe umărul drept al lui Eddie. Băiatul zbieră subţirel.

— Nu-i nimica, spuse leprosul, iar Eddie văzu cu groază, ca prin vis, că se târa afară pe fereastră.

Scutul osos dinapoia frunţii jupuite rupse stinghia îngustă de lemn dintre cele două ochiuri de geam. Mâinile-i scărmănau pământul plin de frunze putrede. Umerii argintii ai costumului… Salopetă… Ce-o fi fost… începură să se îndese prin deschizătură. Acel unic ochi albastru şi arzător nu se desprindea o clipă de faţa lui Eddie.

— Uite-acuma vin, Eddie, nu-i nimica, croncăni arătarea. O să-ţi placă aicea jos cu noi. Unii dintre prietenii tăi sunt aici.

Mâna i se întinse din nou, iar undeva într-un colţ al minţii sale zbierânde, înnebunite de panică, Eddie fu convins, îngheţat deodată, că, dacă făptura aceea îl atingea pe piele, va începe şi el să putrezească. Gândul îi frânse paralizia. Se târî îndărăt pe palme şi genunchi, apoi se întoarse şi se repezi către celălalt capăt al verandei. Razele soarelui,

căzând în fascicule înguste şi prăfuite prin crăpăturile dintre scândurile verandei, îi îmbătrâneau faţa clipă cu clipă, împingea cu capul prin pânze de păianjen pline de praf ce i se agăţau în păr. Privi înapoi peste umăr şi văzu că leprosul ieşise pe jumătate.

— Nu-ţi ajută la nimic fuga, Eddie, strigă.

Eddie ajunsese în capătul tunelului. Acolo se afla un panou cu incrustaţii. Soarele răzbătea prin el, întipărindu-i diamante de lumină pe obraji şi pe frunte. Înclină capul şi se năpusti prin ele fără nicio ezitare, smulgând întregul paravan cu un ţipăt de cuie ruginite. Dincolo creştea un hăţiş de trandafiri, iar Eddie îşi croi drum prin rugi, ridicându-se totodată în picioare, fără a simţi spinii ce-i zgâriau crestături superficiale de-a lungul braţelor, pe obraji şi pe gât.

Se întoarse şi porni de-a-ndăratelea cu genunchii moi, scoţându-şi inhalatorul din buzunar şi apăsând pe trăgaci. Sigur se întâmplase cu adevărat? Nu cumva se gândise la vagabondul ăla, iar mintea sa… Mă rog, pur şi simplu

(dăduse un spectacol)

îi proiectase un film, un film de groază? Ca unul dintre filmele acelea de la matineu, sâmbăta, cu Frankenstein şi Omul-lup, pe care le vedea uneori la „Bijou” sau la „Gem” ori la „Aladdin” Sigur, asta era tot. Se speriase de unul singur! Ce mai tălâmb!

Avu chiar timp să slobozească un râs zguduit la gândul nebănuitei vivacităţi a imaginaţiei lui înainte ca mâinile putrezinde să se repeadă afară de sub verandă, răscolind rugii de trandafiri cu ferocitate dementă, trăgând de ei, smulgându-i, presărându-i cu broboane de sânge.

Eddie zbieră.

Leprosul se târa afară. Purta un costum de clovn, văzu el acum – un costum de clovn cu nasturi mari portocalii în faţă. Îl văzu pe Eddie şi rânji. Jumătatea sa de gură se căscă moale şi limba i se rostogoli afară. Eddie mai scoase un ţipăt, dar nimeni n-ar fi putut să audă zbieretul sufocat al

băiatului în hărmălaia motorului diesel din triaj. Limba leprosului nu ieşise pur şi simplu din gură; avea cel puţin un metru lungime şi se desfăşurase ca o serpentină de petrecere. Avea capătul în forma unui vârf de săgeată ce se târa pe jos. Spumă cleioasă şi gălbuie se prelingea pe ea. Pe deasupra colcăiau gândacii.

Tufişurile de trandafiri, care în momentul când Eddie se repezise prin ele purtau primele semne de verde crud, deveniră acum de un negru mort, dantelat.

— Muie, şopti leprosul şi se ridică în picioare clătinat.

Eddie o luă la fugă spre bicicletă. Era aceeaşi goană ca şi data trecută, doar că acum avea calitatea unui coşmar, unde nu te poţi mişca decât cu încetineala cea mai chinuitoare, oricât de tare ai încerca să te grăbeşti… Iar în visurile acelea nu cumva auzi sau simţi întotdeauna ceva, vreun monstru care te ajunge din urmă? Nu-i simţi de fiecare dată răsuflarea puturoasă, aşa cum o simţea acum Eddie?

Un moment îl încercă o speranţă sălbatică: poate chiar era un coşmar. Poate că se va trezi în patul lui de acasă, scăldat în sudoare, tremurând, poate chiar plângând… Dar viu. *În siguranţă*. Apoi izgoni gândul. Farmecul acestuia era ucigător, mângâierea îi era fatală.

Nu încercă să se urce imediat pe bicicletă; fugi în schimb ţinând-o de ghidon, cu capul în piept. Avea senzaţia că se îneacă, nu în apă, ci în încleştarea sălbatică a propriului său piept.

— Muiuţ, şopti iarăşi leprosul. Să vii când vrei, Eddie. Adu-ţi şi prietenii.

Degetele sale putrede părură că-i ating ceafa, deşi poate că nu era decât un fir de păianjen atârnând de sub verandă, care i se prinsese în păr şi-i mângâia pielea crispată. Eddie sări pe bicicletă şi se îndepărtă pedalând, fără să-i pese că beregata i se îngustase din nou, fără să-i pese nici cât o ceapă degerată de astma lui, fără să privească în urmă. Nu privi înapoi până nu ajunse aproape de casă, şi fireşte că în

urma sa nu era nimic, atunci când în fine se uită, decât doi copii îndreptându-se spre parc ca să se joace cu mingea.

În noaptea aceea, culcat pe pat, ţeapăn ca un par, cu o mână încleştată strâns pe inhalator şi cu ochii fixaţi în penumbră, îl auzi pe lepros şoptind: *Nu-ţi ajută la nimic fuga, Eddie*.

8

— Mamăă, spuse cu respect Richie. Era primul lucru pe care-l spuse vreunul dintre ei de când îşi terminase Bill Denbrough istorisirea.

— Ma-ma-mai ai o ţi-ţi-igară, R-R-Richie?

Richie i-o dădu pe ultima din pachetul pe care-l şterpelise aproape gol din biroul tatălui său. Ba încă i-o mai şi aprinse.

— Nu cumva ai visat, Bill? întrebă pe neaşteptate Stan.

Bill clătină din cap.

— N-n-nici un v-vvis.

— Real, spuse Eddie cu glas scăzut.

Bill îi privi tăios:

— Ce-ce-ce?

— Real, am zis, îl privi Eddie aproape mustrător. S-a întâmplat cu adevărat. A fost *real*.

Şi înainte de a se putea opri – înainte chiar de a şti c-o va face – Eddie se pomeni povestindu-le întâmplarea cu leprosul ce ieşise târâş din pivniţa casei de pe Neibolt Street 29. Pe la jumătatea relatării începu să gâfâie şi trebui să recurgă la inhalator. Iar la sfârşit izbucni într-un plâns ascuţit, scuturându-se din tot trupul său slăbuţ.

Îl priviră cu toţii stânjeniţi, după care Stan îi puse o mână pe spate. Bill îl îmbrăţişă stângaci, în timp ce restul se uitau în altă parte, încurcaţi.

— Nu fa-face nimic, E-Eddie. E-n re-re-regulă.

— L-am văzut şi eu, spuse deodată Ben Hanscom.

Vocea îi era lipsită de intonaţie, răguşită şi speriată.

Eddie ridică privirea, cu chipul încă ud de lacrimi şi ochii roşii, hăituiţi:

— Ce?

— L-am văzut pe clovn. Doar că nu arăta aşa cum ai spus tu – cel puţin nu atunci când l-am văzul eu. Nu era deloc descompus. Era… era uscat.

Tăcu, înclină capul şi îşi privi mâinile, care zăceau palide pe coapsele lui elefantine.

— Cred că era mumia.

— Ca-n filme? întrebă Eddie.

— Ca-n filme, dar *nu* la fel ca-n filme, răspunse rar Ben. În filme se vede că-i fals. Te sperii, da' poţi să-ţi dai seama că are o treabă pusă pe el, înţelegeţi? Toate bandajele alea arată prea ca scoase din cutie sau cam aşa ceva. Da' individul ăsta… Arăta aşa cum ar trebui să arate o mumie adevărată, cred. Dacă ai găsi pe bune una într-o cameră sub o piramidă, vreau să zic. Mai puţin costumul.

— C-c-ce-ce-ce co-stum?

Ben se întoarse spre Eddie.

— Un costum argintiu cu nasturi mari portocalii în faţă.

Eddie rămase cu gura căscată. O închise, apoi spuse:

— Dacă faci mişto de mine, mai bine zi. Eu tot… Eu tot îl mai visez pe ăla de sub verandă.

— Nu glumesc, îl încredinţă Ben şi începu să-şi spună povestea. Le-o spuse încet, începând cu oferta sa de a o ajuta pe doamna Douglas să numere şi să pună la loc cărţile şi terminând cu propriile sale coşmaruri. Vorbea cumpătat, fără a-i privi pe ceilalţi. Vorbea ca şi cum i-ar fi fost o ruşine teribilă de comportarea sa. Nu ridică din nou capul până nu sfârşi povestirea.

— Precis că ai visat, spuse într-un târziu Richie.

Îl văzu pe Ben tresărind şi se grăbi să adauge:

— Acuma n-o lua ca pe-o chestie, Big Ben, da' trebuie să pricepi că baloanele nu pot, vezi tu, să plutească împotriva vântului…

— Nici pozele nu pot face cu ochiul, i-o întoarse Ben.

Richie privi de la Ben la Bill, tulburat. A-l acuza pe Ben că a visat era una; a-l acuza pe Bill era cu totul altceva. Bill era şeful lor, cel la care se uitau cu toţii de jos în sus. Nimeni n-o spunea cu voce tare; nimeni n-avea nevoie s-o spună. Dar Bill era omul cu ideile, tipul care putea găsi ceva de făcut într-o zi plicticoasă, cel care-şi amintea jocuri pe care ceilalţi le uitaseră. Şi, într-un anume fel straniu, la Bill toţi simţeau ceva încurajator, de adult – poate era un sentiment de responsabilitate, senzaţia că Bill îşi va asuma răspunderea, dacă era vreo răspundere de asumat.

Adevărul era că Richie credea povestea lui Bill, cât era ea de nebunească. Şi poate că nu voia s-o creadă pe a lui Ben… Sau pe-a lui Eddie, că tot veni vorba.

— Ţie nu ţi s-a-ntâmplat nimic de genul ăsta, mm? îl întrebă Eddie pe Richie.

Richie tăcu, începu să spună ceva, scutură din cap, tăcu iar, apoi zise:

— Cea mai înspăimântătoare chestie pe care-am văzut-o-n ultima vreme a fost Mark Prenderlist trăgând o pişare în McCarron Park. Ăl mai urât porc din câţi aţi văzut.

— Tu ce ai de spus, Stan? întrebă Ben

— Nu, făcu Stan grăbit şi-şi mută privirea.

Chipul său mic era palid, cu buzele strânse atât de puternic încât i se albiseră.

— S-s-s-a-ntâmplat ceva, S-St-Stan? întrebă Bill.

— Nu, v-am mai spus!

Stan sări în picioare şi merse până la taluz, cu mâinile în buzunar. Rămase cu ochii la apa ce se scurgea peste digul iniţial, adunându-se după cea de-a doua vană.

— Ei, haide, Stanley! zise Richie într-un falset ascuţit.

Asta era alta dintre Vocile lui: *Granny Grunt.* Când vorbea cu Vocea sa de Mamaie Mârâială, Richie se bâţâia cu un pumn proptit în şale şi şuiera din belşug. Şi, cu toate astea, suna mai asemănător cu Richie Tozier decât cu oricine altcineva.

— Fii băiat cuminte, Stanley, zi-i la mămăica ta de clovnul cel *răăăăău* şi-am să-ţi dau o prăjitură cu frişca. Doar zi-i…

— *Taci din gură! r*ăcni deodată Stan, răsucindu-se spre Richie, care, uluit, făcu un pas înapoi. *Gura!*

— Bravo, măi dragă şefule, făcu Richie şi se aşează.

Îl privi cu neîncredere pe Stan Uris. Pete vii de culoare ardeau în obrajii lui Stan, dar arăta mai mult speriat decât furios.

— Nu-i nimic, spuse calm Eddie. Nu contează, Stan.

— Nu era un clovn, spuse Stanley, ochii fugindu-i de la unul la altul.

Părea că în el se dădea o luptă.

— Po-po-po’ să z-zici, spuse Bill, vorbind la fel de calm. No-noi am zi-zis.

— Nu era un clovn. Era…

Acesta fu momentul când glasul cu bătaie lungă, înăsprit de whisky, al domnului Nell îi întrerupse, făcându-i pe toţi să tresară de parcă ar fi fost împuşcaţi:

— *Iee-*zuse Cristoase-ntr-o cârjă cordită trasă-de-căruţe! Ia te uită ce mizerie! Ieezuse Cristoase!

Capitolul 8
Camera lui Georgie şi casa de pe Neibolt Street

1

Richard Tozier închide radioul, la care Madonna îşi urla melodia Like a Virgin *pe* WZON *(un post care se autodeclară a fi „Rockerul stereo – unde medii din Bangor!” cu un soi de frecvenţă isterică), trage pe dreapta drumului, opreşte motorul Mustangului pe care i l-au închiriat la Aeroportul Bangor Internaţional oamenii Companiei Avis şi coboară. Aude în propriile-i urechi efortul şi destinderea pieptului care respiră. A văzut un semn care i-a făcut spinarea să izbucnească într-o piele de găină cu buburuze tari.*

Merge până în faţa maşinii şi pune o mână pe capotă. Aude motorul ticăind încetişor până se răceşte. Undeva, o gaiţă ţipă scurt, apoi tace. Se aud greieri. În materie de coloană sonoră, asta-i tot.

A văzut semnul, îl depăşeşte şi deodată iată-l din nou în Derry. După douăzeci şi cinci de ani, Richie Gură-spartă Tozier s-a întors acasă. S-a...

Un chin arzător îi înfige deodată ace în ochi, retezându-i firul gândurilor. Sloboade un mic ţipăt gâtuit, iar mâna îi zboară către faţă. Singura dată când a mai simţit ceva asemănător, măcar pe departe, cu durerea asta fierbinte a fost atunci când i s-a prins o geană sub una dintre lentilele de contact, în facultate – şi atunci n-o păţise decât la un singur ochi. Durerea cumplită de acum îi sfâşie pe amândoi.

Însă durerea dispare înainte să-şi cuprindă obrajii în palme.

Îşi coboară încet mâinile, gânditor, şi priveşte în lungul Drumului Naţional 7. A evitat bariera de la ieşirea Etna-Haven, nevrând, din cine ştie ce motiv pe care nu-l

înţelege, să intre pe la barieră, care era încă în construcţie aproape de Derry pe vremea când el şi familia sa îşi scuturau călcâiele de praful acestui orăşel ciudat şi porneau spre Midwest. Nu – pe la barieră ar fi fost mai scurt, dar n-ar fi fost calea cea bună.

Aşa că mersese cu maşina pe Drumul Naţional 9, prin grupul de case adormite care era Haven Village, apoi cotise pe Drumul 7. Pe măsură ce se apropia, lumina zilei creştea.

Iar acum semnul. Un semn de acelaşi soi cu cele care marcau hotarele a peste şase sute de oraşe din Maine, dar cum îl mai făcea acesta să i se strângă inima!

Comitatul
Penobscot
D
E
R
R
Y
Maine

Mai încolo, un semn al firmei Elks; un semn Rotary Club; şi, completând treimea, un semn proclamând că „LEII DIN DERRY URLĂ DUPĂ FONDUL UNIFICAT!” Dincolo de acesta, tot Drumul 7 continuă în linie dreaptă între taluzurile masive cu brazi şi molizi. În lumina tăcută a zorilor, copacii par la fel de visători ca fumul de ţigară alb astru-cenuşiu tasat în aerul neclintit al unei odăi ferecate.

Derry, *îşi spune el*. Derry, Doamne, nu mă lăsa.

Iată-l, pe Drumul Naţional 7. Opt kilometri mai în sus, dacă timpul sau tornadele nu te vor fi şters în răstimpul care a trecut, se află Fermele Rhulin, de unde mama sa cumpăra întotdeauna ouă şi aproape întotdeauna legume. După încă două mile, Drumul 7 devenea Witcham Road şi, fireşte, în cele din urmă Witcham Road se preschimba în Witcham Street. Şi pe undeva pe acolo, între Fermele Rhulin şi oraş, va trece cu maşina prin dreptul locuinţei familiei Bowers, iar apoi pe lângă cea a familiei Hanlon. Iar

la un kilometru dincolo de casa Hanlon va vedea prima scânteiere a Kenduskeag-ului şi primul desiş de oţetar. Lunca luxuriantă care, din nu se ştie ce motiv, fusese cunoscută sub numele de Maidanul.

Chiar nu ştiu dacă pot face faţă tuturor lucrurilor ăstora, *cugetă Richie.* Mai bine zis, hai s-o spunem pe-a dreaptă, fraţilor. Pur şi simplu nu ştiu dacă pot.

Toată noaptea dinainte trecuse pentru el ca într-un vis. Tot timpul cât şi-a văzut de drum, mergând mereu înainte, străbătând kilometru după kilometru, visul a continuat. Dar acum a luat sfârşit – sau mai curând indicatorul i-a pus capăt – şi s-a trezit în faţa unui adevăr ciudat: visul era realitate. Derry este realitatea.

Se pare că pur şi simplu nu poate înceta să-şi aducă aminte, crede că amintirile au să-l scoată din minţi până la urmă, iar acum îşi muşcă buza şi îşi împreunează mâinile, strâns, ca pentru a le împiedica să se desfacă în bucăţi. Simte că el se va sparge în bucăţi, şi asta repede. Pare să fie o anume parte nebună din el care chiar abia aşteaptă să se întrebe cum va scăpa întreg din cele câteva zile ce-l aşteaptă. Şi…

Iar acum firul gândurilor i se frânge iarăşi.

O căprioară iese în drum. Poate desluşi bocănitul slab al copitelor sale moi, de primăvară, pe asfalt.

Răsuflarea lui Richie se taie în plină expiraţie, apoi se reia încet. Priveşte năucit, o parte din el gândindu-se că niciodată n-a văzut aşa ceva la Rodeo Drive. Nu avea nevoie să se întoarcă acasă pentru a vedea una ca asta.

E o ciută. A ieşit din pădurea de pe dreapta şi poposeşte în mijlocul Drumului Naţional 7, cu picioarele din faţă de-o parte a liniei albe întrerupte, cu cele posterioare de cealaltă. Ochii ei negri îl privesc pe Rich Tozier cu blândeţe. Citeşte în ochii aceia interes, dar niciun pic de teamă.

O priveşte minunându-se, socotind că e de bun augur, sau un semn prevestitor, ori cine ştie ce rahat din ăsta. Iar apoi, absolut pe neaşteptate, îi vine în minte domnul Nell.

Ce i-a mai speriat în ziua aia, dând buzna peste ei, la sfârşitul povestirii lui Bill şi al poveştii lui Ben şi-a lui Eddie! Toată gaşca al dracu' de-aproape fusese s-ajungă drept în rai.

Acum, privind ciuta, Rich trage adânc aer în piept şi se pomeneşte vorbind pe-o Voce de-ale lui… Dar, pentru prima oară în douăzeci şi cinci de ani sau chiar mai mult, e Vocea Copoiului Irlandez, una pe care şi-o încorporase în repertoriu după ziua aceea memorabilă. Iese de-a rostogolul în tăcerea zorilor, ca o uriaşă bilă de bowling – şi sună mai tare şi mai enorm decât ar fi crezut Richie vreodată:

— Iee-zuse Cristoase-ntr-o cârjă cordită trasă-de-căruţe! Ce face-o fătucă drăguţă ca tine-n sălbăticia asta, cerboaico? Iezuse Cristoase! Du-te matale acasă până nu mă hotărăsc să-i zic de tine lu' Părintele O'Staggers!

Înainte ca ecourile să se fi stins, înainte ca prima gaiţă ofuscată să poată începe să-l muştruluiască pentru acest sacrilegiu, ciuta dă spre el din coadă ca dintr-un steag alb de pace şi dispare între pinii fumurii din stânga şoselei, lăsând în urmă doar o grămăjoară de căcăreze aburinde, pentru a-i arăta că, până şi la treizeci şi şapte de ani, Richie Tozier încă mai e capabil să Tragă Una Bună din când în când.

Richie începe să râdă. La început chicoteşte doar, după care îl izbeşte propriul său caraghioslâc – cum stă acolo în lumina zorilor unei zile din Maine, la cinci mii cinci sute de kilometri de casă, răcnind la un cerb cu accentul unui poliţist irlandez. Chicotelile devin un şirag de sughiţuri, sughiţurile se prefac în pufnete, pufnetelor le iau locul hohotele, şi până la urmă nu mai poate face altceva decât să se ţină de maşină, în timp ce lacrimile îi şiroiesc pe obraji şi se întreabă ca prin ceaţă dacă o să-şi ude sau nu pantalonii. De fiecare dată când dă semne că ar începe să-şi recapete controlul, ochii i se fixează pe grămăjoara de căcăreze şi iar izbucneşte în hohote.

Fornăind şi sfârâind pe nas, e în stare în cele din urmă să se urce la loc şi să pornească motorul Mustangului. Un camion Orinco plin cu îngrăşăminte chimice duduie pe alături stârnind o rafală de vânt. După ce trece de el, Richie demarează şi îşi reia drumul spre Derry. Acum se simte mai bine, stăpân pe sine... Sau poate nu e decât faptul că înaintează din nou, înghiţind kilometri, iar visul şi-a reintrat în drepturi.

Din nou începe să se gândească la domnul Nell – la domnul Nell şi la ziua aceea, lângă stăvilar. Domnul Nell îi întrebase cine venise cu ideea aia şmecherească. Îi revede pe toţi cinci cum se uitau stingheriţi unul la altul şi îşi aminteşte cum Ben a făcut într-un târziu un pas în faţă, cu obrajii palizi şi ochii în pământ, cu faţa tremurându-i toată într-un efort amarnic de-a nu începe să înşire verzi şi uscate. Bietul băiat credea că poate va încasa de la cinci la zece ani la închisoarea Shawshank pentru refularea canalelor din Witcham Street, îşi spune acum Richie, dar, cu toate astea, luase toată povestea asupra lui. Şi, făcând-o, îi silise pe ceilalţi să păşească şi ei înainte pentru a-l susţine. Aveau de ales între a o face şi a fi consideraţi băieţi răi. Laşi. Tot ceea ce nu erau eroii de la televizor. Iar asta îi sudase laolaltă, la bine şi la rău. Şi se părea că-i sudase laolaltă pentru încă douăzeci şi şapte de ani de atunci încolo. Uneori evenimentele sunt ca nişte piese de domino. Prima o doboară pe a doua, a doua o răstoarnă pe a treia şi gata treaba.

Când, se întreabă Richie, a devenit prea târziu pentru a mai face calea-ntoarsă? Când au apărut el şi Stan şi au intrat în gaşcă, ajutând la construirea digului? Când Bill le-a spus cum a întors capul fotografia de şcoală a fratelui său şi i-a făcut cu ochiul? Poate... Dar Rich Tozier e de părere că piesele de domino au început cu adevărat să cadă atunci când Ben Hanscom a făcut un pas înainte şi a spus:

— Eu le-am arătat...

2

…cum s-o facă. Eu sunt de vină.

Domnul Nell stătea acolo şi se uita la ei, cu buzele strânse, cu mâinile pe cureaua de piele neagră crăpată. Se uita de la Ben la heleşteul tot mai întins de dincolo de stăvilar şi apoi iar la Ben, cu expresia unui om căruia nu-i vine să creadă ce vede cu ochii lui. Era un irlandez mătăhălos, cu părul albit prematur, pieptănat pe spate în valuri ordonate pe sub şapca albastră şi ţuguiată. Avea ochii de un albastru-viu, nasul roşu-aprins. Pe obraji i se vedeau noduri mici de capilare sparte. Nu depăşea înălţimea mijlocie, dar celor cinci băieţi aliniaţi în faţa lui le părea înalt de cel puţin doi metri.

Domnul Nell deschise gura să vorbească, dar, înainte de a scoate o vorbă, Bill Denbrough păşise deja lângă Ben.

— E-e-e-eu a-a-a-a-m fo-fo-fo-st cu-cu i-i-i-i-ideea, reuşi el să spună până la urmă.

Gâfâia, cu răsuflare gigantică şi hulpavă, în timp ce domnul Nell stătea acolo privindu-l impasibil, cu insigna aruncându-i luciri imperiale în soare, iar Bill izbuti să bâlbâie restul celor pe care le-avea de spus: nu Ben era de vină; Ben pur şi simplu se întâmplase să treacă pe acolo şi le arătase cum să facă mai bine ceea ce oricum făceau, dar prost.

— Şi eu, spuse Eddie cu bruscheţe şi păşi de cealaltă parte a lui Ben.

— Ce-i aia „şi eu”? întrebă domnul Nell. Aista ţi-i numele ori adresa, amice?

Obrajii lui Eddie se aprinseră vâlvătaie – culoarea năpădindu-l până la rădăcina firelor de păr.

— Eram cu Bill încă înainte de-a veni Ben, spuse el. Atât am vrut să zic.

Richie făcu şi el un pas lângă Eddie. Îi răsări în minte ideea că o Voce sau două l-ar mai putea înveseli puţin pe domnul Nell, aducându-i în cap gânduri mai luminoase. Gândindu-se a doua oară (iar gândurile de-a doua oară erau, pentru Richie, lucruri extrem de rare şi minunate),

conchise că o Voce sau două n-ar fi făcut poate decât să agraveze şi mai mult situaţia. Domnul Nell nu părea să se afle în ceea ce Richie denumea uneori o dispoziţie chicoticoasă. De fapt, domnul Nell arăta ca şi cum chicotelile ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi avut în minte. Aşa că spuse doar atât:

— Am fost şi eu.

O rosti cu glas scăzut, apoi îşi forţă gura să se închidă.

— Şi eu, adăugă Stan, trecând lângă Bill.

Acum toţi cinci stăteau în faţa domnului Nell, la rând. Ben privi dintr-o parte în alta, mai mult decât buimăcit – era aproape stupefiat de sprijinul lor. Un moment, Richie îşi spuse că moş Clăiţă era pe cale să izbucnească în lacrimi de recunoştinţă.

— Iezus, făcu iar domnul Nell şi, deşi suna profund dezgustat, la faţă arăta parcă gata să izbucnească-n râs. Mai jalnică ceată de băieţi n-am văzut în viaţa mea. Dacă voi ştia ştiţi cum staţ', socot c-o să s-aleagă ceva dosuri ferbinţi desar'. Orcum, nu mi-s sigur că n-o să fie.

Richie nu se mai putu abţine; gura pur şi simplu i se căscă şi imediat o luă la galop, aşa cum făcea atât de des.

— Cum mer'e treaba acas' în bătrâna ţară, domnu' Nell? Ah, da' privelişte mai eşti mata pen' ochii care dor, precis şi daulică-Doamne, straşnic om eşti mata, cinste matale şi bătrânei…

— Cinste-o fi pentru turu' nădragilor matale în vreo trei secunde, dragă amice, spuse uscat domnul Nell.

Bill se întoarse spre el, arătându-şi colţii:

— Pentru nu-nu-numele lui Du-Dumnezeu, R-R-Richie, ţi-ţi-ţine-ţi GURA!

— Bună povaţă, jupânaş William Denbrough, spuse domnul Nell. Pui prinsoare că Zack habar n-are că mi-eşti aicea pe Maidan şi te joci pântre căcăţeii plutitori, nu?

Bill cobori ochii şi clătină din cap. Bujori aprinşi îi ardeau în obraji.

Domnul Nell se întoarse spre Ben:

— Nu ţiu minte cum te cheamă, fiule.

— Ben Hanscom, domnule, şopti Ben.

Domnul Nell dădu din cap şi privi din nou spre stăvilar:

— Asta a fost ideea ta?

— Cum să-l construim, da.

Acum şoapta lui Ben fu aproape neauzită.

— E, grozav inginer mai mi-eşti, băieţoi, da’ nu ştii o iotă cum stă treaba cu Maidanu-ăsta în sistemul de drenaj din Derry, este?

Ben dădu din cap că nu.

Nu fără blândeţe, domnul Nell îi spuse:

— Reţeaua are două părţi. O parte duce gunoaiele omeneşti solide – căcatul, de nu-ţi ofensez gingaşele urechiuşe. Cealaltă parte duce lăturile – apa trasă din WC-uri sau scursă pe ţevi din chiuvete, maşini de spălat şi duşuri; mai e şi apa care curge prin gurile de canal până-n subteran. Ei bine, n-aţi cauzat nicio problemă cu solidele, slavă Domnului – astea toate se pompează în Kenduskeag, un pic mai jos. Poate să fie oarece maldăre cât toate zilele într-acolo-n jos la o juma’ de kilometru, uscându-se la soare mulţămită la ce-aţi făcut, da’ puteţi fi ca şi siguri că la nimeni nu i se lipeşte căcatu’ de tavan din cauza voastră. Da’ cân’ e vorba de zoaie… E, pentru zoaie nu e niciun fel de pompe. Aste toate curge-n josu’ pantei în ce numeşte ingineraşii canalele gravitaţionale. Şi pui prinsoare că ştii unde sfârşeşte toate ăle canale gravitaţionale, nu, băieţoi?

— Acolo sus, spuse Ben, arătând spre zona din amonte de dig, zona pe care în mare măsură o scufundaseră.

O făcu fără a ridica privirea. Lacrimi mari începeau să i se prelingă încet pe obraji. Domnul Nell s-a prefăcut că nu observă.

— Aşa-i, dolofanul meu prieten. Toate ăle canale gravitaţionale se varsă în cursuri de apă care apoi se varsă-n Maidanul de sus. De fapt, o bună parte din ăle pârâiaşe care şipotesc în jos sunt zoaie şi numai zoaie, ieşind din canale pe care nici măcar nu le vezi, aşa de-adânc îs

îngropate-n buruieni. Căcatu-o ia-ntr-o parte şi toate ălelante o ia-n ailantă, Domnul ţină mintea deşteaptă, omule; şi nu vă dete nicio clipă prin cap că vă petrecurăţi ziua toată bălăcindu-vă-n pişatu' şi lăturile vechi din tot Derryu'?

Eddie începu deodată să icnească şi trebui să recurgă la inhalator.

— Ce-aţi făcut voi a fost să daţi apa-napoi în ca la f'o şase din ale opt bazine ce servesc Witcham, Jackson, Kansas şi încă vreo patru-cinci străduţe care trec printre ele, îl fixă domnul Nell pe Bill cu o privire rece. Unu' din ele serveşte tomnai inima şi casa lu' mata, jupânaş Denbrough. Aşa că uite unde-am ajuns, chiuvete care nu mai curg, maşini de spălat ce nu mai curg, ţevi de evacuare ce se varsă-n beciuri într-o veselie…

Ben lasă să-i scape un suspin sec, ca un lătrat de maidanez răpciugos. Ceilalţi se întoarseră spre el, apoi priviră în altă parte. Domnul Nell puse o mână mare pe umărul băiatului. Era bătătorită şi tare, dar şi blândă în acelaşi timp.

— Ei, ei. Nu-i nevoie s-o iei aşa, băieţoi. Poate că nu-i chiar atâta de rău, cel puţin nu încă; poate c-am exagerat un piculeţ ca să-nţelegeţi ce vreau să zic. M-au trimis în jos să văd dacă nu cumva s-a prăvălit vreun pom peste râu. Se mai întâmplă şi d-astea din când în când. Nu-i nevoie să ştie altcineva decât mine şi voi cinci că n-a fost tomnai asta. Avem noi trebi mai importante de ce să ne facem griji în oraş în zilele-astea decât niţică apă refulată. O să trec în raport că am localizat blocajul şi că nişte băieţi veniră şi m-ajutară să-l dau din calea apei. Nu c-o să vă zic pe nume. N-o să vă citeze nimeni pentru că aţi clădit diguri pe Maidan.

Trecu cu privirea peste toţi cinci. Ben se ştergea furios la ochi cu batista; Bill privea îngândurat stăvilarul; Eddie îşi ţinea inhalatorul într-o mână; Stan stătea lângă Richie cu mâna pe braţul acestuia, gata să-l strângă – tare – dacă

Richie ar fi dat cel mai mic semn că ar fi avut şi altceva de spus în afară de „vă mulţumim foarte mult”

— N-aveţi voi băieţi nicio treabă-ntr-un loc murdar ca ăsta, continuă domnul Nell. O fi probabil vreo şaizeci de boli felurite plutind pe aicea.

Plutind-ul îl pronunţase ca pe *împletind*, de parcă era vorba de ceea ce fac fetele cu părul lor dimineaţa.

— Groapa de gunoi într-o parte, pâraie pline de pişat şi lături, balegă şi zoaie, microbi şi bâzdâgănii, nisipuri mişcătoare… Chiar n-aveţi voi nicio treabă-ntr-aşa un loc murdar. Doar avem patru parcuri curate-n oraş, să vă jucaţi voi, băieţii, cu mingea cât îi ziulica de lungă, şi uite că io vă prinz aicea. Ieezuse Cristoase!

— N-n-n-ne p-p-pl-place a-a-a-ici, spuse deodată, sfidător, Bill. Câ-când v-v-ve-nim a-a-ici, ni-ni-meni nu ne pu-pune să st-t-tăm pe ba-ba-ba-ba-ră.

— Ce-a zis? îl întreabă domnul Nell pe Eddie.

— A zis că când venim aici nimeni nu ne pune să stăm pe bară, spuse Eddie.

Vocea îi era subţire şi ţiuitoare, dar şi de o inconfundabilă fermitate.

— Şi nu greşeşte. Când unii ca noi se duc în parc şi zic că hai să jucăm un baseball, ceilalţi zic sigur, ce vrei să fii, a doua sau a treia?

Richie ţistui din buze:

— Eddie Trage Una Bună! Şi… *Na-Ţi-o Frântă!*

Capul domnului Nell zvâcni spre el.

Richie ridică din umeri:

— Scuze. Da’ are dreptate. Şi Bill are şi el dreptate. Ne place aici.

Richie crezu că asta îl va înfuria din nou pe domnul Nell, dar poliţistul cu părul alb îl luă prin surprindere – îi lua pe toţi prin surprindere – cu un surâs:

— Mda, făcu el. Şi mie-mi plăcea aicea băiet fiind, zău că da. Şi n-o să vă opresc io pe voi. Da’ ciuliţi urechea la ce vă zic acuma.

Ridică la ei degetul şi-l priviră toţi cu seriozitate.

— Dacă mai veniţi la joacă aicea, veniţi în ceată ca acum. Împreună. Pricipirăţi?

Încuviinţară.

— Asta-nseamnă-mpreună *tot timpu'*. Fără jocuri de-a v-aţi ascunselea unde vă-mpărţiţi unu' câte unu' câte unu' Ştiţi cu toţii ce se-ntâmplă în oraşul ăsta. Cu toate astea, nu vă interzic să veniţi aici, mai mult fincă oricum o să veniţi aici. Da', pentru binele vostru propriu, aicea or' oriunde altundeva, staţi în ceată.

Îl privi pe Bill.

— Eşti de altă părere ca mine, jupânaş Bill Denbrough?

— N-N-NU, domnule, spuse Bill. O-o să stăm îm-îm-îm-…

— Pentru mine asta merge binişor, spuse domnul Nell. Bate palma. Bill întinse mâna, iar domnul Nell i-o strânse.

Richie se desprinse de Stan şi făcu un pas înainte.

— Sigur ca dăulică-Doamne, domnu' Nell, s'teţi un prinţ pântre oameni, zău că da! Un om dă ispraaavă! Un om dă mare, maaare ispravă!

Întinse şi el mâna, apucă laba uriaşă a irlandezului şi o scutură cu putere, rânjind tot timpul. Pentru nedumeritul domn Nell, băiatul arăta ca o parodie hidoasă a lui Franklin D. Roosevelt.

— Mulţumesc, băietul meu, spuse domnul Nell, retrăgându-şi mâna. Da' la asta ar mai trebui să lucrezi oleacă. Până una alta, ai un accent cam tot atâta de irlandez ca al lui Groucho Marx.

Ceilalţi băieţi râseră, mai mult cu uşurare. Chiar şi în timp ce râdea, Stan îl fulgeră pe Richie cu o privire plină de reproş:

Bagă-ţi minţile-n cap, Richie!

Domnul Nell dădu mâna cu toţi, pe-a lui Ben strângând-o la urmă.

— N-ai nimica de ce să-ţi fie ruşine decât că judecaşi prost, băeţoi. Cât despre chestia aia de colo… Unde-ai văzut cum se face, într-o carte?

Ben clătină din cap.

— Ti-ai închipuit-o doar tu singur?

— Da, domnule.

— Măi să fie dacă asta nu-l bate şi pe Harry! O să faci lucruri de seamă-ntr-o zi, n-am nici o-ndoială. Da' Maidanu' nu-i ăl mai bun loc ca să le faci.

Privi în jur gânditor:

— Mare brânză n-o să se facă niciodat-aicea. Păcătos loc, oftă el. Desfăceţi-l, dragii mei băieţi. Desfăceţi-l imediat. Io cre' c-o să şez la umbra tufişului ăstuia să răsuflu olecuţă până faceţ' treaba.

Spunând aceste din urmă cuvinte, îl privi ironic pe Richie, ca pentru a-l invita la o nouă explozie.

— Da, domnule, zise umil Richie, şi nimic mai mult.

Domnul Nell dădu din cap, satisfăcut, iar băieţii se puseră pe lucru, apelând încă o dată la Ben – de-acum ca să le arate cel mai rapid mod de a dezmembra ceea ce-i învăţase să clădească. Între timp, domnul Nell dădu la iveală din tunică o sticlă cafenie şi se servi cu o duşcă zdravănă. Tuşi, apoi respiraţia îi năvăli afară într-un oftat exploziv şi se uită la băieţi cu ochi apoşi, benigni.

— Şi cam ce-oţi avea-n sticla aceea, domnu'? întrebă Richie din locul unde stătea cufundat până la genunchi în apă.

— Richie, chiar nu poţi să-ţi ţii gura? şuieră Eddie.

— Asta? îl privi domnul Nell pe Richie cu uşoară surprindere şi se uită apoi iarăşi la sticlă; n-avea pe ea niciun fel de etichetă. Asta-i doctoria de tuse a zeilor, băietul meu. Acu' ia să vedem noi dacă eşti în stare să-ţi încovoi spinarea măcar pe-aproape pe-atâta de iute pe cât îţi umblă limba.

3

Mai târziu, Bill şi Richie mergeau împreună pe Witcham Street. Bill o împingea pe Silver; după ce mai întâi

construiseră, apoi demontaseră digul, pur şi simplu nu mai avea energia necesară ca s-o aducă pe Silver la viteză de deplasare. Amândoi băieţii erau murdari, neîngrijiţi şi istoviţi de-a binelea.

Stan îi invitase la el să joace Monopoly sau Parcheesi, dar nu vru niciunul. Se făcuse târziu. Ben, cu glasul obosit şi deprimat, zise că el se duce acasă să vadă dacă nu cumva i-o fi adus cineva înapoi cărţile de la bibliotecă. Avea ceva speranţe în sensul ăsta, de vreme ce Biblioteca Derry insista să scrie adresa abonatului, precum şi numele acestuia pe buzunăraşul pentru fişă al fiecărei cărţi. Eddie zise că merge să vadă „The Rock Show” la televizor, fiindcă avea să apară Neil Sedaka şi voia să se convingă dacă Neil Sedaka era sau nu negru. Stan îi spuse lui Eddie să nu fie aşa de prost, Neil Sedaka era alb, puteai să-ţi dai seama că e alb doar ascultându-l. Eddie susţinea că nu-ţi poţi da seama de nimic ascultând; până anul trecut fusese convins că Chuck Berry e alb, dar când *el* apăruse în „Bandstand” reieşise că e negru.

— Maică-mea *tot* crede că-i alb, aşa că un lucru bun tot e, spuse Eddie. Dacă descoperă că-i negru, probabil că nici n-o să mă mai lase să-i ascult cântecele.

Stan parie cu Eddie pe patru cărticele umoristice că Neil Sedaka era alb, şi amândoi porniră împreună spre casa lui Eddie să lămurească problema.

Şi iată-i rămaşi doar pe Bill şi Richie, îndreptându-se într-o direcţie care după un timp avea să-i ducă acasă la Bill, nevorbind prea mult niciunul. Richie se pomeni gândindu-se la povestirea lui Bill despre fotografia care întorsese capul şi clipise din ochi. Şi, în pofida oboselii, îi veni o idee. Era nebunească… Dar totodată avea şi o anume atracţie.

— Billy, băiatu’ taichii, spuse el. Ia să stăm noi un momenţel. Fă o pauză. Io mi-s mort.

— N-avem noi ba-bafta asta, spuse Bill, dar se opri.

O culcă pe Silver grijuliu la marginea spaţiului verde al Seminarului Teologic, şi cei doi băieţi se aşezară pe treptele

late de piatră care urcau spre ciudata construcţie victoriană.

— Ce mai z-z-zi, murmură morocănos Bill; avea sub ochi pete purpurii-întunecate; la faţă arăta alb şi sleit. N-ar strica să dai telefon acasă câ-când ajungem la mi-mine. Ca să nu-şi iasă din pepeni ai tă-tăi.

— Mda. Fii sigur. Ascultă, Bill…

Richie tăcu o clipă, cu gândul la mumia lui Ben, la leprosul lui Eddie şi la ceea ce aproape că le spusese Stan. Un moment ceva îi înotă prin cap, ceva în legătură cu statuia aia a lui Paul Bunyan de lângă Primărie. Dar acela fusese doar *un vis*, pentru numele lui Dumnezeu.

Alungă aceste gânduri irelevante şi se repezi cu capul înainte:

— Hai să mergem la tine, ce zici? Să aruncăm o privire în camera lui Georgie. Vreau să văd şi eu poza aia.

Bill îl privi şocat, încercă să vorbească, dar nu putu; tensiunea era pur şi simplu prea mare. Se mulţumi să scuture violent din cap.

— Ai auzit povestea lui Eddie, stărui Richie. Şi pe-a lui Ben. Crezi ce-au spus?

— Nu ş-ş-ştiu. Cr-red că po-poate au vă-zut ce-ceva.

— Mda. Şi eu. Toţi copiii care-au fost omorâţi pe-aici, cred că *toţi* vor fi avut poveşti de spus şi ei. Singura diferenţă între Ben şi Eddie şi copiii ăilalţi e că Ben şi Eddie n-au fost prinşi.

Bill ridică sprâncenele, dar nu se arătă prea surprins. Richie bănuise că Bill ar fi ajuns şi de unul singur la concluzia asta. Nu putea el vorbi prea grozav, dar tâmpit nu era.

— Aşa că ia s-o luăm un pic la puricat, Bill Barosane. Un tip ar putea să se îmbrace într-un costum de clovn şi să omoare copii. Nu ştiu de ce ar vrea, da’ nimeni nu poate spune de ce fac nebunii ce fac, just?

— J-jj-jjj…

— Just. Nu diferă prea mult de Jokerul din revistele cu Batman. Simplul fapt de-a-şi auzi ideile rostite cu voce tare îl surescita pe Richie. Se întrebă scurt dacă încerca într-adevăr să dovedească ceva sau doar arunca un ecran de fum din cuvinte pentru a putea să vadă camera aia, poza aia. Până la urmă probabil că nici nu prea conta. Până la urmă poate că simpla imagine a ochilor lui Bill luminându-se de propriul lor interes era destul.

— D-d-da' cu-cu-cum se lea-lea-gă po-po-poza?

— *Tu* cum crezi, Billy?

Cu o voce joasă, fără a-l privi pe Richie, Bill spuse că nu credea c-ar avea ceva de-a face cu crimele.

— Cred că nu era decât fa-fantoma lui G-G-Georgie.

— O fantomă într-o *poză?*

Bill dădu din cap.

Richie se gândi la cele auzite. Ideea fantomelor nu-i dădea deloc de furcă minţii sale de copil. Era sigur că există asemenea lucruri. Părinţii lui erau metodişti, iar Richie se ducea la biserică în fiecare duminică, precum şi la întrunirile de joi seară ale tinerilor metodişti. Cunoştea deja mult din Biblie şi ştia că Biblia credea în fel de fel de ciudăţenii. Conform Bibliei, Dumnezeu însuşi era cel puţin pe-o treime Duh, iar aceasta nu era decât începutul. Puteai spune că Biblia credea în demoni, pentru că Iisus alungase o hoardă întreagă de soiul ăla. Mai erau şi unele chicoticoase de-a binelea. Când Iisus l-a întrebat pe cel care avea demoni cum îl cheamă, demonii au răspuns şi I-au spus să se înroleze în Legiunea Străină. Sau cam aşa ceva. Biblia credea în vrăjitoare – altfel ar mai fi spus „Să nu laşi vrăjitoarea să trăiască"? Unele chestii din Biblie erau chiar mai reuşite decât cele din benzile desenate horror. Oameni fierţi în ulei sau spânzurându-se ca Iuda Iscarioteanul; povestea despre felul cum Regele Ahaz cel rău a căzut din turn şi toţi câinii au venit şi i-au lipăit sângele; uciderea în masă a pruncilor, ce însoţise atât naşterea lui Moise, cât şi pe cea a lui Iisus Hristos; oameni care ieşeau din morminte

sau zburau prin văzduh; soldaţi care dărâmau ziduri prin vrăjitorie; profeţi care vedeau viitorul şi se luptau cu monştri. Toate astea erau scrise în Biblie şi fiece cuvânt din ea era adevărat – aşa spunea reverendul Craig şi la fel spuneau şi părinţii lui Richie, iar Richie nu spunea nici el altminteri. Era perfect dispus să acorde încredere explicaţiei lui Bill; logica ei era ceea ce îl tulbura.

— Dar ai spus că-ţi era frică. De ce-ar vrea fantoma lui George să te sperie, Bill?

Bill ridică o mână şi se şterse la gură. Mâna îi tremura uşor.

— Pr-probabil că e su-su-supărat pe mi-mi-mi-ne. Fiindcă l-am lăsat să să să mo-mo-moară. Eu am fost de vi-vi-vi-nă. L-am trimis afară cu ba-ba-ba…

Era incapabil să rostească acel cuvânt, aşa că în locul său îşi undui mâna prin aer. Richie dădu din cap, în semn că înţelesese ce voia să spună Bill… Dar nu şi că era de acord.

— Eu n-aş crede. Dacă-l înjunghiai pe la spate sau îl împuşcai, altfel stăteau lucrurile. Sau dacă-i dădeai, să zicem, o puşcă încărcată de-a tatălui tău să se joace cu ea, şi el se împuşca. Dar n-a fost nicio puşcă, a fost doar o barcă. Nici măcar n-ai vrut să-i faci rău; de fapt – ridică Richie un deget şi îl ameninţă cu el pe Bill avocăţeşte – n-ai vrut decât ca puştiul să se distreze un pic, corect?

Bill cugetă – cugetă cu disperare. Ceea ce tocmai spusese Richie îl făcea să se simtă mai bine faţă de moartea lui George, pentru prima oară în luni de zile, dar rămânea o parte din el care insista cu calmă fermitate că nu *trebuia* să se simtă mai bine. *Bineînţeles* că tu ai fost de vină, stăruia partea aceea din el; nu întru totul poate, dar cel puţin parţial.

Dacă nu, cum se face că a apărut locul ăla rece pe canapea, între mama şi tatăl tău? Dacă nu, cum de nimeni nu mai scoate vreo vorbă la masa de seară? Acum nu-s decât zăngăneli de cuţite şi furculiţe până nu mai suporţi şi întrebi dacă poţi fi scu-scu-scu-scuzat, vă rog.

Era ca şi cum el ar fi fost duhul, o prezenţă ce vorbea şi se mişca, dar nu era chiar auzită sau văzută, un lucru simţit vag, şi totuşi neacceptat ca fiind real.

Nu-i plăcea gândul că s-ar fi putut da vina pe el, însă unica alternativă la care se putea gândi pentru a-şi explica atitudinea părinţilor era mult mai rea: aceea că toată iubirea şi atenţia pe care i le acordaseră ei înainte fuseseră cumva rezultatul prezenţei lui George, iar odată George dispărut nu mai rămăsese nimic pentru el… Şi toate acestea se petrecuseră la întâmplare, fără niciun strop de logică. Iar dacă-ţi lipeai urechea de uşa *aia*, puteai auzi vânturile nebuniei suflând pe afară.

Aşa că revedea tot ceea ce făcuse, ce spusese şi simţise în ziua morţii lui Georgie, o parte din el nădăjduind că spusele lui Richie erau întemeiate, cealaltă parte sperând la fel de intens că nu. Nu se purtase ca un sfânt de frate mai mare faţă de George, cel puţin de atât era sigur. Se certaseră, se bătuseră, sigur că da. Precis că şi în ziua aia îi trăsese câteva scatoalce!

Nu. Nicio ceartă. Pe de o parte, însuşi Bill se simţise încă prea moale ca s-o pună de o gâlceava adevărată cu George. Dormise, visând ceva, visând un fel de

(ţestoasă)

animal mic şi ciudat, nu îşi putea aminti întocmai ce anume, şi se trezise pe sunetul ploii ce slăbea afară şi al lui George murmurând nefericit pentru sine în sufragerie. Îl întrebase pe George ce se întâmplase. Băieţelul intrase şi-i spusese că încearcă să facă o bărcuţă de hârtie după instrucţiunile din „Cea mai bună carte de activităţi practice”, dar tot greşea. Bill îi spusese lui George să aducă la el cartea. Şi acum, aşezat lângă Richie pe treptele Seminarului, îşi aminti cum se luminaseră ochii lui Georgie când barca ieşise bine şi ce straşnic îl făcuse să se simtă privirea aceea, George spunând prin ea că e într-adevăr un gagiu pe cinste, un *tip* ce nu se lasă până nu iese bine

treaba. Făcându-l să se simtă, pe scurt, ca un frate mai mare.

Bărcuţa îl ucisese pe George, dar Richie avea dreptate – nu era acelaşi lucru cu a-i fi dat lui George pe mână un pistol încărcat cu care să se joace. Bill nu ştiuse ce urma să se întâmple. Nu avea cum.

Inspiră adânc, cutremurându-se, şi simţi ceva ca o piatră – ceva ce nici măcar nu ştiuse că se află acolo – rostogolindu-i-se afară din piept. Dintr-o dată se simţi mai bine, mai bine în legătură cu orice.

Deschise gura să i-o spună lui Richie şi izbucni în lacrimi.

Alarmat, Richie îl cuprinse pe Bill cu braţul de umeri (după o privire iute aruncată în jur ca să se asigure că nu se uită nimeni care i-ar putea lua drept o pereche de poponeţi).

— N-ai nimic, spuse el. N-ai nimic, Billy, da? Haide, închide robinetele.

— *N-am v-v-vrut să m-mm-mmm-mmmoară!* suspină Bill. *N-NU M-M-AM GÂ-GÂ-GÂ-GÂN-DIT DE-DELOC L-L-LA A-A-AS-TA!*

— Hristoase, Billy, ştiu că nu. Dacă voiai să-i faci de petrecanie, îi dădeai un brânci pe scări sau mai ştiu eu ce, îl bătu Richie pe umăr cu stângăcie, îmbrăţişându-l scurt şi strâns înainte de a-i da drumul. Hai. Lasă-te de bâzâit, bine? Parc-ai fi un bebeluş.

Încet, lacrimile lui Bill se uscaseră. Încă-l mai durea, dar această durere părea mai curată, ca şi cum şi-ar fi făcut singur o tăietură, scoţându-şi din trup un lucru care putrezea înăuntru. Iar sentimentul acela de uşurare continua să-l inunde.

— N-n-am vrut s-să m-m-m-oară, repetă Bill, şi da-dacă sp-sp-spui la ci-ci-neva c-am pl-plâ-plâns, îţi tr-trr-ag u-una-n na-nas!

— N-o să spun, promise Richie, nu-ţi face griji. Era frate-tău, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă frate-meu ar fi omorât, aş plânge de să mă cac pe mine.

— Tu-tu-tu n-n-ai niciun f-frate.

— Da, da’ dac-aveam.

— Chi-chiar a-a-aşa?

— Normal.

Richie tăcu, fixându-l pe Bill cu ochi prudenţi, încercând să se convingă de faptul că trecuse într-adevăr de ce era mai greu. Încă îşi mai ştergea cu batista ochii înroşiţi, dar Richie trase concluzia că probabil trecuse.

— Tot ce-am vrut să zic e că nu ştiu de ce ar vrea George să te bântuie. Aşa că poate poza are ceva de-a face cu… Mă rog, cu ălălalt. Clovnul.

— Po-po-poate că G-G-George n-n-nu ş-şşş-ştie. Poate c-că cr-crede…

Richie înţelese ce încerca să spună Bill şi făcu un gest de lehamite cu mâna:

— După ce crăpi, ştii tot ce-au gândit vreodată oamenii despre tine, Bill Barosane.

Vorbea cu aerul indulgent al unui mare profesor care corijează ideile infatuate ale unui mocofan de la ţară.

— Scrie-n Biblie, zice-aşa, „Da, chiar dacă acum nu putem vedea prea multe în oglindă, vom vedea prin ea ca printr-o fereastră după ce murim” E din Prima Epistolă către Thesalonicieni sau A Doua către Babilonieni, am uitat care. Înseamnă..

— Îmi da-da-dau şi eu seama ce î-î-în-seamnă.

— Și ce părere ai?

—Hm?

— Hai să urcăm în camera lui şi s-aruncăm o privire. Poate găsim un indiciu despre cine omoară toţi copiii.

— N-n-n-a-n-am curaj.

— Nici eu, spuse Richie, crezând că nu era decât încă un imbold, o vorbă aruncată ca să-l pună pe Bill în mişcare, iar în clipa următoare ceva greu se dădu peste cap în regiunea mijlocie a corpului său şi descoperi că nu minţise: făcea pe el de frică.

4

Cei doi băieţi se strecurară în casa familiei Denbrough ca două stafii.

Tatăl lui Bill era încă la lucru. Sharon Denbrough se afla în bucătărie, citind un ziar la masa de gătit. Mirosul cinei – cod – plutea până în holul din faţă. Richie dădu un telefon acasă pentru ca mama lui să ştie că n-a murit, ci e doar la Bill.

— E cineva acolo? strigă doamna Denbrough când Richie puse jos receptorul.

Îngheţară, uitându-se unul la altul cu mutre vinovate, după care Bill răspunse:

— E-eu sunt, ma-mami! Şi R-R-R-R-R…

— Richie Tozier, doamnă, răcni Richie.

— Bună, Richie, strigă din nou doamna Denbrough, cu vocea deconectată, aproape complet absentă. Iei masa cu noi?

— Mulţumesc, doamnă, da’ o să treacă mama să mă ia peste-o juma’ de oră.

— Salut-o din partea mea, bine?

— Da, doamnă, sigur că da.

— Ha-haide, şopti Bill. Destul cu-cu vorbăria.

Urcară la etaj şi străbătură culoarul spre camera lui Bill. Era ordonată aşa cum trebuie să fie camera unui băiat cuminte, adică privitul ei i-ar fi dat mamei băiatului în chestiune doar o durere de cap moderată. Rafturile erau pline cu un talmeş-balmeş de cărţi şi reviste. Erau şi alte reviste, plus câteva machete şi jucării, pe masă. Mai era acolo şi o maşină de scris veche marca Underwood. Părinţii i-o dăruiseră de Crăciun cu doi ani în urmă, iar Bill o folosea câteodată la scris povestiri. Făcea asta mai des de la moartea lui George. Ficţiunea părea să-i şteargă amintirile, părea să-l împace cu el însuşi şi cu viaţa.

În partea opusă patului, pe podea, era un fonograf cu un maldăr de haine împăturite puse pe capac. Bill le băgă în

sertarele biroului, apoi luă de pe acesta discurile. Scotoci printre ele, alegând cam o jumătate de duzină. Le puse pe pliantul gros al patefonului şi porni aparatul. Formaţia *Fleetwoods* începu să cânte *Come Softly, Darling*.

Richie se apucă de nas.

Bill rânji, în ciuda inimii ce-i bubuia în piept.

— Nu-nu le-le pla-pla-ace rock and r-roll-u’ Pe ă-ăsta mi l-l-au dat de zi-zi-ua mea. Plus două cu P-Pat B-B-Boone şi T-T-Tommy Sands. Pe L-L-Little R-Richard şi Sc-creamin J-Jay Hawkins îi ţin pentru când ei nu-nu-s a-acasă; şi ma-ma-mama, dac-aude mu-muzica, o să cre-crea-dă că suntem în ca-camera mea. Ha-haidem.

Odaia lui George era de cealaltă parte a holului. Avea uşa închisă. Richie îi aruncă o privire şi îşi umezi buzele.

— N-o ţin încuiată? îl întrebă el în şoaptă pe Bill.

Deodată se pomeni sperând că era încuiată. Deodată începu să nu mai fie atât de sigur că ideea aceasta fusese a lui.

Bill, palid la faţă, scutură din cap şi răsuci mânerul uşii. Păşi înăuntru şi privi înapoi spre Richie. După o clipă, Richie îl urmă. Bill închise uşa după ei, înecându-i pe *Fleetwoods*. Richie tresări uşor la ţăcănitul slab al broaştei.

Se uită în jur, cu teamă şi în acelaşi timp teribil de curios. Primul lucru pe care-l percepu era mirosul de mucegai uscat al aerului – *De mult n-a mai deschis nimeni aici o fereastră, îşi spuse el. Ce mama dracu, de mult n-a mai respirat nimeni aici. Exact aşa se simte*. Se înfioră puţin la acest gând şi îşi umezi din nou buzele.

Privirea îi căzu pe patul lui George şi se gândi cum dormea acum George sub o plapumă de ţărână în Cimitirul Mount Hope. Putrezind acolo. Fără a avea mâinile împreunate, căci pentru vechea treabă cu împreunarea avea nevoie de două mâini, iar George fusese înmormântat doar cu una.

Un mic sunet scăpă din gâtul încleştat al lui Richie. Bill se răsuci şi îl privi întrebător.

— Ai dreptate, spuse răguşit Richie. Te ia cu fiori aici. Nu pot să-mi dau seama cum ai suportat să intri singur.

— A-a fost fra-fratele meu, răspunse simplu Bill. Câteodată-mi vi-vine, atâta tot-tot.

Pe pereţi se găseau postere – afişe de copii mici. Unul îl prezenta pe Tom cel Grozav, personajul de desene animate din programul cu Captain Kangaroo. Tom se dădea peste cap în aer ţinându-se de mână cu Crabby Appleton, care era, fireşte, Putred Până-n Măduva Oaselor. Un altul îi arăta pe nepoţii lui Donald Duck, Huey, Louie şi Dewie mărşăluind prin sălbăticie cu bonetele lor din blană de raton Junior Woodehucks. Un al treilea desen, pe care George îl colorase cu mâna lui, era cu Mr. Do oprind circulaţia pentru ca un grup de copilaşi în drum spre şcoală să poată traversa strada. „MR. DO SPUNE SĂ AŞTEPŢI TRECEREA GĂRZII!” scria dedesubt.

Puştiul nu se prea pricepea să nu iasă din contur, cugetă Richie şi se cutremură. Oricum puştiul n-avea să se mai îndrepte vreodată. Richie privi spre masa de lângă fereastră. Doamna Denbrough rezemase acolo toate carnetele de note ale lui George, întredeschise. Uitându-se la ele, ştiind că nicicând nu se vor mai adăuga altele, ştiind că George murise înainte de-a învăţa să nu depăşească linia la colorat, ştiind că viaţa i se sfârşise irevocabil şi etern doar cu acele carnete de grădiniţă şi de clasa întâi, tot adevărul idiot al morţii căzu cu un dangăt la locul său în mintea lui Richie pentru prima oară în viaţa sa. Era ca şi cum un uriaş seif de fier i-ar fi căzut în creier, înfundându-se acolo.

Şi eu pot muri! zbieră deodată la el propria-i minte, pe un ton de groază trădată. *Oricine poate! Oricine poate!*

— Oh, Doamne, oh, Doamne, Dumnezeule, murmură cu un glas răvăşit.

Nu a fost în stare să rostească mai multe cuvinte.

— Mda, aproape că şopti Bill şi se aşează pe patul lui George. Uite.

Richie urmări degetul întins al lui Bill şi văzu albumul de fotografii zăcând închis pe jos. „FOTOGRAFIILE MELE”, citi Richie. „GEORGE ELMER DENBROUGH, 6 ANI.”

6 ani! zbieră mintea lui pe acelaşi ton de trădare ascuţită. *6 ani pe vecie! Oricine poate! Rahat! Futu-i!*

— Era de-de-deschis, spuse Bill. Î-înainte.

— Deci s-a închis, rosti fără chef Richie şi se aşează pe pat lângă Bill, privind spre albumul fotografic. Multe cărţi se-nchid de capul lor.

— *Pa-pa-paginile*, poate, da’ n-nu şi *co-co-perta.* S-a în-închis singur.

Îl privi solemn pe Richie, cu ochii foarte neguroşi pe faţa palidă, obosită.

— Da-dar v-v-vrea să-să-l de-deschizi iar. Aşa cr-cred.

Richie se ridică şi porni încet spre albumul de fotografii. Obiectul căzuse la baza unei ferestre acoperite cu perdele subţiri. Privind afară, văzu mărul din curtea dosnică a familiei Denbrough. Un balansoar gol se legăna încet înainte şi înapoi, agăţat de o cracă neagră, contorsionată.

Îşi coborî din nou ochii spre albumul lui George.

O pată maronie şi uscată colora grosul paginilor la mijlocul albumului. Putea să fi fost sos vechi de roşii. Sigur; era destul de uşor să ţi-l închipui pe George admirându-şi fotografiile în timp ce mânca un hot dog sau un hamburger mare şi zemos; ia o îmbucătură zdravănă şi un strop de sos împroaşcă pagina. Puştii fac tot timpul chestii de-astea tâmpite. Putea fi suc de roşii. Dar Richie ştia că nu era aşa ceva.

Atinse scurt albumul, apoi trase mâna. Era rece la atingere. Stătuse într-un loc unde razele fierbinţi ale soarelui de vară, cât de cât filtrate prin perdelele acelea străvezii, trebuia să fi căzut pe el toată ziua. Dar îl simţise rece.

Ei bine, am să-l las pur şi simplu în pace, îşi spuse Richie. *Oricum nu vreau să mă uit în tâmpitul lui de album vechi, să văd o mulţime de oameni pe care nu-i cunosc. Cred că*

poate am să-i spun lui Bill că m-am răzgândit şi că putem să ne ducem în camera lui şi să ne uităm pe reviste o vreme, şi pe urmă plec acasă şi-mi iau cina şi mă duc la culcare devreme fiindcă-s al naibii de obosit, şi mâine dimineaţă când mă scol sunt sigur c-am să fiu convins că treaba aia nu era decât ketchup. Exact asta am să fac. Bravo, măi.

Aşa că deschise albumul cu mâini ce păreau să se afle la o mie de kilometri depărtare de el, la capătul unor braţe lungi de plastic, şi se uită la chipurile şi locurile din albumul lui George, mătuşile şi unchii, ţâncii, casele, vechile Ford-uri şi Studebaker-uri, liniile telefonice, cutiile poştale, gardurile de şipci, urmele de roţi cu apă noroioasă în ele, Roata Mare de la Easty County Fair, Turnul de Apă, ruinele Oţelăriei Kitchener…

Degetele lui Richie răsfoiau tot mai repede şi deodată apărură pagini fără fotografii. Reveni fără să vrea, dar incapabil să se abţină. Iată o fotografie a centrului oraşului Derry, Main Street şi Canal Street prin jurul lui 1930, iar după ea nu mai urma nimic.

— Nu-i nicio poză de şcoală a lui George aici, constată Richie şi îl privi pe Bill cu un amestec de uşurare şi exasperare. Ce fel de poantă îmi coci, Bill Barosane?

— C-c-ce?

— Poza asta a centrului de pe vremuri e ultima din album. Tot restul foilor sunt goale.

Bill se sculă de pe pat şi veni lângă Richie. Privi la fotografia cu centrul oraşului Derry aşa cum fusese cu aproape treizeci de ani în urmă: maşini şi camioane demodate, felinare de modă veche cu ciorchini de globuri ca nişte struguri albi, pietoni pe lângă Canal prinşi în plin mers de ţăcănitul unui aparat de fotografiat. Dădu pagina şi, întocmai cum spusese Richie, nu mai urmă nimic.

Nu, stai – nu chiar nimic. Era un colţar de studio, un reper de soiul celor care se folosesc la fixarea fotografiilor în albume.

— A *f-f-fost* aici, spuse el şi bătu cu degetul în colţar. U-uite.

— Fir-aş! Ce crezi că s-a-ntâmplat cu ea?

— N-n-nu ş-sş-tiu.

Bill îi luase lui Richie albumul şi acum îl ţinea în poală. Dădu înapoi paginile, căutând poza lui George. După un minut renunţă; el, dar nu şi foile. Continuară să se întoarcă de la sine, fâlfâind încet, dar constant, cu sonore foşnete hotărâte. Bill şi Richie se uitară unul la altul, cu ochi mari, apoi din nou în jos. Ajunseră iarăşi la acea ultimă fotografie, şi paginile încetară să se mai întoarcă. Iată centrul oraşului Derry în tonuri sepia; oraşul aşa cum fusese cu mult înainte ca Bill sau Richie să se fi născut.

— Ptiu! exclamă deodată Richie şi-i luă iar albumul lui Bill.

Acum nu i se mai simţea teamă în voce, iar chipul îi fu inundat dintr-o dată de uimire.

— Căca-m-aş!

— C-ce? Ce e-e-este?

— Noi! Asta este! Doamne-sfinte-ptiu, *uită-te!*

Bill apucă o margine a albumului. Aplecaţi deasupra, împărţindu-l între ei, arătau ca doi băieţi la repetiţia de cor. Bill trase tăios aer în piept, iar Richie ştiu că văzuse şi el.

Captivi sub suprafaţa lucioasă a acelei vechi fotografii alb-negru, doi băieţaşi mergeau pe Main Street spre locul unde Main şi Center se intersectau – locul unde Canalul o lua pe sub pământ pentru vreo doi kilometri. Cei doi băieţi se distingeau clar profilaţi pe zidul scund de beton de la marginea Canalului. Unul purta pantaloni largi. Celălalt avea ceva arătând aproape ca un costum marinăresc. În cap îşi trântise o şapcă de tweed. Erau întorşi pe trei sferturi spre cameră, privind ceva aflat de cealaltă parte a străzii. Băiatul cu pantaloni largi era Richie Tozier, fără nicio îndoială. Iar cel în costum de marinar şi cu şapcă de tweed era Bill Bâlbâitul.

Se holbau hipnotizaţi la ei înşişi într-o fotografie aproape de trei ori mai bătrână decât ei. Richie îşi simţi gura uscată ca nisipul şi netedă ca de sticlă. La câţiva paşi mai în faţa băieţilor, în poză, se afla un om ţinându-se de borul pălăriei, cu pardesiul încremenit pe veci în urma sa într-o bruscă rafală de vânt. Pe stradă se vedeau Ford-uri Model-T, un Pierce-Arrow, Chevrolet-uri cu treaptă.

— Nu-nu-nu-nu-mi vi-vi-ne să cr-crr-crred… începu Bill, şi acela a fost momentul când imaginea s-a pus în mişcare.

Ford-ul Model-T, ce-ar fi trebuit să rămână veşnic în mijlocul intersecţiei (sau cel puţin până ce chimicalele din vechea fotografie se dizolvau complet), o traversă, cu un nor de fum pufăindu-i intermitent prin ţeava de eşapament, îşi urmă drumul spre Up-Mile Hill. O mână mică şi albă ieşi pe fereastra şoferului şi semnaliza că va coti la stânga. O luă pe Court Street, trecând de marginea albă a fotografiei şi făcându-se astfel nevăzut.

Pierce-Arrow-ul, Chevrolet-urile, Packard-urile – toate începură să se deplaseze, alegându-şi traseele separate prin intersecţie. După aproximativ douăzeci şi opt de ani, pulpana pardesiului trecătorului îşi încheie în sfârşit fâlfâirea, îşi potrivi mai apăsat pe cap pălăria şi îşi văzu de drum.

Cei doi băieţi îşi desăvârşiră întoarcerea, ajungând cu faţa, iar un moment mai târziu Richie văzu la ce se uitaseră, când o javră traversă la trap Center Street. Băiatul cu costum de marinar – Bill – duse două degete în colţurile gurii şi fluieră. Năucit mai presus de orice capacitate de a se mişca sau gândi, Richie îşi dădu seama că putea *auzi* fluieratul, putea *auzi* sunetul neregulat ca de maşină de cusut al motoarelor automobilelor. Sunetele erau slabe, precum cele auzite printr-un geam gros, dar *existau*.

Câinele aruncă o privire spre cei doi băieţi, după care îşi continuă drumul. Băieţii se uitară unul la celălalt şi râseră ca nişte veveriţe. Dădură s-o ia din loc, şi atunci Richie, cel

în pantaloni largi, îl apucă pe Bill de braţ şi arată spre Canal. Se răsuciră într-acolo.

Nu, îşi spuse Richie, *nu faceţi asta, nu…*

Se apropiară de zidul scund din beton şi deodată clovnul răsări de după marginea sa ca o oribilă păpuşă-cu-arc – un clovn cu faţa lui Georgie Denbrough, cu părul lins pe spate, cu gura toată un rânjet hidos plin de fard sângeriu, cu două găuri negre în loc de ochi. Într-o mână ţinea trei baloane pe o sfoară. Pe cealaltă o întinse spre băiatul în costum de marinar şi-l înhăţă de gât.

— *N-n-nu!* ţipă Bill şi-şi repezi mâna spre fotografie, îşi repezi mâna în fotografie.

— *Opreşte-te, Bill!* strigă Richie, înşfăcându-l.

Ajunse aproape prea târziu. Văzu vârfurile degetelor lui Bill intrând prin suprafaţa fotografiei în acea altă lume. Văzu degetele trecând de la trandafiriul cald al ţesuturilor vii la unificata culoare smântânoasă care trecea drept alb în fotografiile vechi. În acelaşi timp, se micşorară şi părură a se desprinde de restul trupului. Aidoma straniei iluzii optice pe care o avem când ne cufundăm mâna într-un bol de sticlă plin cu apă: partea din mână ajunsă sub apă pare că pluteşte, retezată, la câţiva centimetri distanţă de cea rămasă încă afară din apă.

O serie de tăieturi diagonale crestară degetele lui Bill în punctul unde începeau să mai fie degetele lui pentru a deveni fotodegete; parcă şi-ar fi prins mâna între palele unui ventilator, şi nu într-o fotografie.

Richie îi apucă antebraţul şi îl trase cu o smucitură zdravănă. Căzură amândoi pe jos. Albumul lui George izbi podeaua şi se închise cu un pocnet sec. Bill îşi repezi degetele în gură. Lacrimi de durere îi inundară ochii. Richie putu vedea sângele curgându-i pe palmă spre încheietura mâinii, în şuviţe vii.

— Dă să văd, ceru.

— Do-doare, scânci Bill, întinzând mâna spre Richie cu palma în jos.

Tăieturi ca treptele unei scări îi străbăteau arătătorul, mijlociul şi inelarul. Degetul mic abia dacă atinsese suprafaţa fotografiei (dacă aceasta avea o suprafaţă), şi, deşi acel deget nu fusese tăiat, Bill avea să-i spună mai târziu lui Richie că unghia îi era scurtată drept, ca de foarfecele unui manichiurist.

— Iisuse, Bill.

Leucoplast. Asta era tot ce-i putea trece prin minte. Doamne, avusese noroc – dacă nu trăgea braţul lui Bill atunci când o făcuse, degetele i-ar fi putut fi amputate, şi nu doar tăiate adânc.

— Pe astea trebuie să le dregem. Maică-ta poate…

— La-la-las-o-n pa-pace p-pe ma-ică-mea, spuse Bill.

Apucă din nou albumul, stropind podeaua cu picături de sânge.

— Nu mai deschide chestia aia! strigă Richie, zgâlţâindu-l înnebunit de umăr. Iisuse Hristoase, Billy, aproape c-ai rămas fără *degete!*

Bill se smulse din mâna lui. Dădu paginile, iar pe chip i se aşternuse o îndârjire amarnică ce îl speria pe Richie mai mult decât orice altceva. Ochii lui Bill arătau aproape ca ai unui nebun. Degetele rănite întipăriră sânge proaspăt pe albumul lui George – încă nu arăta ca sucul de roşii, dar, după ce va fi avut puţin timp ca să se usuce, cu aşa ceva urma să semene. Sigur că da.

Şi iată din nou scena cu centrul oraşului.

Ford-ul Model-T stătea în mijlocul intersecţiei. Celelalte maşini erau încremenite în locurile unde se aflaseră mai înainte. Omul care mergea spre răspântie îşi ţinea borul pălăriei; haina i se umfla încă o dată în vânt.

Cei doi băieţi dispăruseră.

Nicăieri în poză nu se mai vedeau băieţi. Dar…

— Uite, şopti Richie şi îi arătă.

Avu grijă să-şi ţină vârful degetului la o bună distanţă de fotografie. Un arc se arăta imediat deasupra zidului scund

de beton ce mărginea Canalul – partea de sus a ceva rotund. Ceva ca un balon.

5

Ieşiră din camera lui George tocmai la timp. Mama lui Bill era o voce la baza scărilor şi o umbră pe perete.

— Ce-aţi făcut, băieţi, v-aţi luptat? întrebă ea cu asprime. Am auzit o bufnitură.

— Doar pu-pu-puţin, mami.

Bill îi aruncă lui Richie o privire pătrunzătoare. *Taci*, spunea aceasta.

— Ei bine, vreau să încetaţi. Am crezut că-mi cade tavanu-n cap.

— Bi-bi-bine.

O auziră înapoindu-se în partea din faţă a casei. Bill îşi înfăşurase batista peste mâna ce-i sângera; bandajul improvizat se înroşise şi dintr-o clipă-ntr-alta avea să înceapă să picure. Băieţii coborâră în baie, unde Bill îşi ţinu mâna sub robinet până ce hemoragia se opri. Spălate, tăieturile arătau subţiri, dar nemilos de adânci. Privindu-le buzele albe şi carnea roşie dinăuntru, lui Richie i se făcu rău de la stomac. Le bandajă cu leucoplast cât putu de repede.

— Do-do-doare ca dracu’, spuse Bill.

— Păi ce ţi-a venit să te repezi să-ţi bagi mâna acolo, băi chiloţi-uzi?

Bill îşi privi solemn inelele de plasture de pe degete, apoi ridică ochii spre Richie.

— A-a-a fost cl-ovnul, spuse el. C-clovnul e-era, dându-se drept G-G-George.

— Da, zise Richie. La fel cum tot Clovnul s-a dat drept bolnavul ăla pe care l-a văzut Eddie.

— L-le-leprosul.

— Just.

— Da’ chia-chiar e-e un cl-cl-clovn?

— E un monstru, spuse plat Richie. Un fel de monstru. Un fel de monstru, chiar aici, în Derry. Şi omoară copii.

6

Într-o sâmbătă, nu mult după incidentul cu stăvilarul de pe Maidan, cu domnul Nell şi cu fotografia care se mişca, Richie, Ben şi Beverly Marsh ajunseră să dea ochii nu cu un monstru, ci cu doi – şi plătiră bani pentru asta. Richie, cel puţin, plăti. Aceşti monştri erau înfricoşători, dar nu tocmai primejdioşi; îşi sfâşiau victimele pe ecranul de la „Aladdin Theater” în timp ce Richie, Ben şi Bev priveau de la balcon.

Unul dintre monştri era un vârcolac, interpretat de Michael Landon, şi era mişto pentru că, până şi când devenea lup, tot mai avea un soi de tunsoare ca o coadă de raţă. Celălalt era motoristul ăla făcut piftie, pe care-l juca Gary Conway. Era readus la viaţă de un descendent al lui Victor Frankenstein, care le dădea toate bucăţile de care nu mai avea nevoie, unui cârd de aligatori pe care-i ţinea în pivniţă, în program mai figurau: un Jurnal Movie Tone prezentând ultima modă de la Paris şi cele mai recente explozii de rachete Vanguard la Cape Canaveral, două desene animate Warner Brothers, unul cu Popeye şi un Chilly Willy (din nu se ştie ce motiv, pălăria pe care-o purta Chilly Willy îl înnebunea întotdeauna pe Richie), şi „ASPECTE DIN ATRACŢIILE VIITOARE”. Atracţiile viitoare includeau două filme pe care Richie le trecu imediat pe lista sa tre-să-văd: *I Married a Monster from outer Space*[{13}] şi *The Blob*[{14}].

Ben a fost foarte liniştit în timpul proiecţiei. Moş Clăiţă aproape că fusese depistat mai devreme de Henry, Belch şi Victor, iar Richie bănuia că nici nu-i stătea mintea la altceva. Ben însă uitase cu totul de cei trei ticăloşi (şedeau jos, aproape de ecran, dând unu-n altul cu cutii de floricele şi hăulind). Motivul tăcerii lui era Beverly. Prezenţa ei era atât de copleşitoare, încât aproape îi făcea rău. Trupul întreg i

se acoperise cu piele de găină şi, dacă fata se mişca doar în scaun, fulgere fierbinţi îi ardeau carnea, ca lovită de o febră tropicală. Când mâna lui Beverly o atingea pe a lui întinzându-se după floricele de porumb, tremura de exaltare. Mai târziu avea să-şi spună că acele trei ore petrecute în întuneric lângă Beverly fuseseră cele mai lungi şi cele mai scurte ore din viaţa lui.

Richie, neştiind faptul că Ben ardea în focurile nimicitoare ale dragostei infantile, se simţea minunat. În letopiseţul lui, singurul lucru mai grozav decât două filme cu Francis Catârul Vorbitor era o pereche de filme de groază într-o sală plină cu copii, ţipând şi zbierând cu toţii la secvenţele sângeroase. Cu siguranţă că nu făcea nicio legătură între vreuna dintre isprăvile celor două filme American-International cu buget redus la care se uitau şi ceea ce se întâmplă în oraş… Nu încă.

Văzuse reclama cu *Twin Shock Show Saturday Matinee*{15} în numărul de vineri dimineaţă al ziarului *News* şi uitase aproape imediat cât de prost dormise cu o noapte înainte – şi cum, într-un târziu, se dăduse jos din pat şi aprinsese lumina din debara, o şmecherie cu-adevărat puştească, desigur, dar nu fusese în stare să pună pleoapă pe pleoapă până n-o făcuse. A doua zi dimineaţă însă lucrurile reintraseră în normal… Mă rog, aproape. Începu să-şi spună că poate el şi Bill n-avuseseră decât o halucinaţie în doi. Sigur că tăieturile de pe degetele lui Bill nu erau halucinaţie, dar poate că pur şi simplu se tăiase în marginile unor foi din albumul lui Georgie. Hârtia era destul de groasă. Nu era exclus. Poate. Pe de altă parte, nu exista nicio lege care să spună că trebuia să-şi petreacă următorii zece ani gândindu-se numai la asta, nu-i aşa? Nnţ!

Şi astfel, ca urmare a unei experienţe care pe un adult l-ar fi putut trimite foarte bine fuga-fuga la cel mai apropiat felcer-de-scăfârlie, Richie Tozier se sculă, mâncă un mic dejun gigantic cu clătite, văzu reclama celor două filme de

groază în pagina de divertisment a ziarului, îşi controlă fondurile, le găsi cam scăzute (în fine… „inexistente” ar fi putut figura de fapt ca termen mult mai potrivit) şi începu să-şi piseze tatăl să-i dea treburi de făcut.

Tata, care venise la masă îmbrăcat deja în tunica sa albă de dentist, lăsă jos pagina de sport şi îşi turnă o a doua ceaşcă de cafea. Era un om plăcut la înfăţişare, cu o figură oarecum prelungă. Purta ochelari cu rame de oţel, în creştetul capului i se forma un început de chelie şi avea să moară de cancer la laringe în 1973. Privi la reclama pe care i-o arătă Richie.

— Filme de groază, spuse Wentworth Tozier.

— Îhî, încuviinţă Richie, rânjind.

— Se pare că mori dacă nu te duci.

— Îhî!

— Se pare că probabil ai să mori în convulsii de dezamăgire dacă nu ajungi să vezi spanacurile alea de filme.

— Îhî, îhî, o să mor! Ştiu c-o să mor! *Haaaa!* căzu Richie pe podea, apucându-se de beregată, cu limba ieşindu-i afară.

Acesta era modul recunoscut al lui Richie de a pune vraja în funcţiune.

— Oh, Doamne, Richie, ai de gând, te rog, să încetezi? îi ceru maică-sa de lângă aragaz, unde-i prăjea două ouă, ca să le trântească peste clătite.

— Ei, Richie, spuse tatăl său în timp ce Richie revenea pe scaun. Cred că am uitat să-ţi achit drepturile de luni. Asta-i singurul motiv la care mă pot gândi că-ţi mai trebuie bani şi vineri.

— Păi…

— S-au dus? Păi…

— Ăsta-i un subiect extrem de profund pentru un băiat cu o minte atât de superficială, constată Wentworth Tozier şi-şi rezemă cotul pe masă şi bărbia în căuşul palmei, privindu-şi

singurul fiu cu ceva ce părea a fi o fascinaţie adâncă. Pe ce s-au dus?

Richie căzu imediat în Vocea lui Toodles Majordomul Englez.

— Păi, i-am cheltuit, nu-aşa, dom' guv'nator? Pip-pip, hop-şi-aşa, şi tot ăl putregoi! Partea mea din efortu' de război. Toţi trebuirăm să dăm un pic ca să-l dăm de-a dura pe-mpuţitul de hun, nu-aşa? Un pic de portiţă udă, păi-nu? Un pic de arici ud, nu-că-da? Un pic de…

— Un pic de maldăr de rahat, rosti Went pe un ton prietenos şi întinse mâna după conservele de fragi.

— Scuteşte-mă de vulgarităţi la masa de dimineaţă, dacă nu ţi-e cu supărare, îi spuse Maggie Tozier soţului ei, în timp ce îi aducea lui Richie ouăle la masă.

Iar lui Richie îi zise:

— Oricum nu ştiu de ce vrei să-ţi umpli capul cu mizerii groaznice ca alea.

— Au, mămico, spuse Richie.

Pe dinafară era zdrobit, pe dinăuntru jubila. Îşi putea citi amândoi părinţii ca pe nişte cărţi – cu paginile ferfeniţă şi grozav de îndrăgite – şi era destul de sigur că va obţine ceea ce dorea: de lucru şi permisiunea de a se duce sâmbătă după-amiază la cinema.

Went se aplecă înainte spre Richie şi afişă un zâmbet larg:

— Cred că te-am prins exact cum voiam.

— Zău, tăticule? îi întoarse Richie zâmbetul… puţin cam acru.

— Zău că da. Cunoşti peluza noastră, Richie? Eşti familiarizat cu peluza noastră?

— Zău că mi-s, dom' guv'nator, redeveni Richie Toodles – sau cel puţin încercă. Oleacă cam ciufulită, nu-i aşa?

— Aşa şi aşa, se arătă Went de acord. Iar dumneata, Richie, vei remedia această situaţie.

— Aşa?

— Aşa. Tunde-o, Richie.

— Bine, tăticule, sigur, răspunse Richie, deşi în cap îi înmugurise deodată o bănuială cumplită.

Poate că tăticul său nu se referea numai la gazonul din faţa casei.

Surâsul lui Wentworth Tozier se lăţi cât rânjetul unui rechin când îşi încolţeşte prada.

— *Toată* peluza, o, idiot copil al meu. În faţă. În dos. Pe de lături. Şi, când termini, am să-ţi proptesc în palmă două hârtiuţe verzi cu cineva care seamănă cu George Washington pe o parte şi desenul unei piramide-n vârf cu Ochiul Veşnic Treaz pe cealaltă.

— Nu mă prind, tăticule, spuse Richie, dar teamă-i era că se prinsese.

— Doi dolari.

— Doi dolari pentru *toată iarba!* strigă Richie, sincer lezat. Avem cel mai mare gazon din tot *cartierul!* Nu se poate, tăticule!

Went oftă şi-şi luă din nou ziarul. Richie putu citi titlul de pe prima pagină: „DISPARIŢIA UNUI BĂIAT PROVOACĂ NOI TEMERI”. Se gândi un moment la albumul sinistru al lui George Denbrough – dar aceea sigur fusese o halucinaţie… Şi chiar dacă n-ar fi fost, se întâmplase ieri, iar acum era azi.

— Am impresia că nu doreşti să vezi filmele alea atât de tare pe cât crezuseşi, spuse Went din spatele ziarului.

O clipă mai târziu ochii săi apărură pe deasupra paginii, studiindu-l pe Richie. Studiindu-l cu un pic de mulţumire, la drept vorbind, aşa cum un om cu careu îşi scrutează partenerul la pocher peste evantaiul de cărţi.

— Când gemenii Clark o tund pe toată, le dai câte doi dolari *la fiecare!*

— Aşa e, recunoscu Went. Dar, din câte ştiu, ei nu vor să meargă la cinema mâine. Sau, dacă vor, se vede că au fonduri suficiente în acest scop, pentru că n-au apărut în ultima vreme să verifice stadiul creşterii ierbii dimprejurul domiciliului nostru. Tu, pe de altă parte, *vrei* să te duci şi

descoperi că-ţi lipsesc mijloacele de a o face. Acea apăsare pe care o simţi în sectorul median poate fi rezultatul celor cinci clătite şi două ouă pe care le-ai consumat la micul dejun, Richie, sau pur şi simplu înghesuiala la care te-am prins. Nu-i aşa?

Ochii lui Went se cufundară din nou după ziar.

— Mă şantajează, îi spuse Richie mamei sale, care mânca pâine prăjită uscată – iarăşi încerca să mai dea jos din greutate. Ăsta-i şantaj, sper doar că ştii asta.

— Da, dragă, ştiu asta, spuse maică-sa. Ai ou pe bărbie.

Richie îşi şterse oul de pe bărbie.

— Trei dolari dacă am făcut-o toată până diseară când te-ntorci acasă? întrebă el ziarul.

Ochii tatălui său reapărură scurt.

— Doi-cincizeci.

— Oh, Doamne, făcu Richie. Tu şi Jack Benny.

— Idolul meu, zise Went de după ziar. Decide-te, Richie. Vreau să citesc scorurile astea la box.

— S-a făcut, spuse Richie şi oftă.

Când propriii tăi părinţi te-au înşfăcat de boaşe, zău că ştiu cum să te strângă. Era chicoticos de-a binelea, dacă stăteai să te gândeşti. În timp ce tundea iarba, îşi exersa Vocile.

7

Terminã – faţa, dosul şi laturile – pe la ora trei vineri după-amiază şi îşi începu sâmbăta cu doi dolari şi cincizeci de cenţi în buzunarul blugilor. Al dracu’ de-aproape de-o avere. Îl sună pe Bill, dar Bill îi spuse posomorât că trebuie să se ducă la Bangor ca să i se facă un soi de test pentru terapia vorbirii.

Richie îl compătimi, apoi adăugă în cea mai bună Voce Bill Bâlbâitul a sa:

— Dă-dă-dă-i în mă-mă-mă-sa, Bi-Bi-Bill Ba-Ba-Barosane.

— Fa-fa-faţa ta şi do-do-osu’ meu, T-T-Tozier, replică Bill şi închise.

După aceea dădu telefon la Eddie Kaspbrak, dar Eddie suna şi mai prăbuşit decât Bill – maică-sa cumpărase pentru amândoi câte un abonament de autobuz pe toată ziua, explică el, şi mergeau să le viziteze pe mătuşile lui Eddie din Haven, Bangor şi Hampden. Toate trei erau grase, la fel ca doamna Kaspbrak, şi toate trei erau nemăritate.

— Toate-au să mă ciupească de obraz şi-au să-mi spună ce mare am crescut, zise Eddie.

— Asta-i fiindcă ştiu şi ele ce drăgălaş eşti, Eds – exact ca mine. Am văzut ce scumpete eşti de prima oară când te-am întâlnit.

— Uneori chiar că eşti un găinaţ, Richie.

— Numai unu de-ăsta-i recunoaşte pe ăilalţi, Eds, şi tu-i ştii pe toţi. Vii săptămână viitoare pe Maidan?

— Cred că da, dacă veniţi şi voi. Vrei să ne jucăm cu pistoalele?

— Poate. Da’… cred că eu și Bill Barosanul avem ceva să-ţi zicem.

— Ce?

— De fapt e povestea lui Bill. La revedere. Succes la mătuşi.

— Vezi să nu mă scap pe mine de atâta râs.

Al treilea apel a fost către Stan, dar Stan era certat cu-ai lui, pentru că le spărsese geamul cel mare. Se juca de-a farfuriile zburătoare cu un platou de plăcintă şi acesta aterizase greşit. Zzz-drang. Îl puseseră la muncă tot sfârşitul de săptămână şi probabil şi următorul. Richie îl compătimi, iar apoi îl întrebă dacă vrea să vină pe Maidan săptămână următoare. Stan spuse că da, probabil, dacă tatăl său nu ia hotărârea să-l lege de glie sau cine ştie ce.

— Ei, pe naiba, Stan, n-a fost decât un geam, spuse Richie.

— Da, da’ unu’ *mare*, preciză Stan şi închise telefonul.

Richie porni spre uşa livingului, apoi îşi aminti de Ben Hanscom. Răsfoi cartea de telefon, găsind numărul unei anume Ariene Hanscom. De vreme ce era singura doamnă Hanscom dintre cele patru familii consemnate, îşi închipui că trebuia să fie mama lui Ben şi formă numărul.

— Mi-ar plăcea să vin, dar deja mi-am cheltuit cota, spuse Ben.

Părea deprimat şi ruşinat de această mărturisire – o risipise pe toată pe dulciuri, suc, cartofi pai şi cornuri cu pastramă de vită.

Richie, care se scălda în aur (şi căruia nu-i plăcea să meargă la filme singur), spuse:

— Eu am o grămadă de bani. Poţi să mi-i dai când o să ai.

— Aşa? Chiar? Faci tu asta?

— Sigur, zise Richie, mirat. De ce nu?

— În regulă! exclamă fericit Ben. Minunat, ar fi grozav! Două filme de groază! Ziceai că unul e cu vârcolaci?

— Mhm.

— Frate, *mor* după filmele cu vârcolaci!

— Uşurel, Clăiţă, să nu-ţi uzi nădragii.

Ben râse.

— Ne vedem în faţă la Aladdin, bine?

— Da, grozav.

Richie puse receptorul în furcă şi privi la el gânditor. Dintr-o dată îi dădu prin minte că Ben Hanscom se simţea singur. Iar asta îl făcu să se simtă, la rândul său, ca un erou de legendă. Fluierând, alergă la etaj să ia nişte reviste pe care să se uite înainte de proiecţie.

8

Ziua era însorită, răcoroasă, şi vântul adia uşurel. Richie mergea agale pe Center Street către „Aladdin”, trosninduşi degetele şi cântând în surdină *Rochiri Robin*. Se simţea bine. Mersul la cinema îl făcea întotdeauna să se simtă bine – iubea lumea aceea magică, acele vise vrăjite. Îi părea rău

pentru oricine avea de făcut treburi plicticoase într-o asemenea zi – Bill cu terapia sa de vorbire, Eddie cu mătuşile lui, bietul Stan. Omu' care-şi va petrece după-amiaza râcâind treptele verandei din faţă sau măturând în garaj pentru că platoul de plăcinte pe care-l aruncase cotise la dreapta când ar fi trebuit s-o cotească la stânga.

Richie îşi avea yo-yo-ul vârât în buzunarul de la spate, iar acum îl scoase şi încercă din nou să-l strângă. Aceasta era o dibăcie pe care Richie tânjea s-o dobândească, dar, până una-alta, nici pomeneală.

Bulangiul ăla mic şi ţicnit pur şi simplu n-avea chef. Fie cobora şi sărea imediat înapoi în sus, fie cobora şi rămânea mort la capătul firului.

Pe la jumătatea urcuşului pe Center Street Hill văzu o fată cu fustă bej plisată şi bluză albă fără mâneci, aşezată pe o bancă în faţă la Shook's Drug Store. Mânca un cornet cu ceva care părea îngheţată de fistic. Păr arămiu-roşcat viu, cu luciri parcă rubinii sau alteori aproape blonde îi cădea până pe omoplaţi. Richie nu cunoştea decât o singură fată cu părul în nuanţa aceea anume… Beverly Marsh.

Lui Richie îi plăcea mult Bev. Mă rog, o plăcea, dar nu în felul ăla. Îi admira înfăţişarea (şi ştia că nu e singurul – fete ca Sally Mueller şi Greta Bowie o urau pe Beverly ca focu', încă prea tinere ca să priceapă cum de ele puteau căpăta orice altceva atât de uşor… şi totuşi erau nevoite să concureze în materie de înfăţişare cu o fată care locuia într-unul dintre apartamentele acelea sărăcăcioase de pe Lower Main Street), dar cel mai mult o plăcea pentru că se ţinea tare şi avea într-adevăr simţ al umorului. Mai avea, de obicei, şi ţigări. O plăcea, pe scurt, pentru că era o băiată bună. Totuşi, o dată sau de două ori se pomenise întrebându-se ce culoare avea lenjeria pe care o purta pe sub micul ei sortiment de fuste destul de decolorate, iar asta nu era o întrebare de soiul celor pe care ţi le pui despre ceilalţi băieţi, nu-i aşa?

Şi, trebuia să admită Richie, era al dracului de drăguţ(a).

Apropiindu-se de banca unde stătea Bev mâncându-şi îngheţata, Richie îşi strânse pe mijloc cordonul unui raglan invizibil, trase pe ochi o invizibilă pălărie moale cu boruri late şi se prefăcu a fi Humphrey Bogart. Adăugând Vocea corectă, deveni Humphrey Bogart – cel puţin după umila sa părere. Altora le-ar fi sunat ca Richie Tozier cu o sinuzită uşoară.

— *Bună, iubito,* spuse el, lunecând spre banca unde stătea fata şi privind în lungul străzii. N-are niciun rost să aştepţi autobuzul aici. Naziştii ne-au tăiat retragerea. Ultimul avion pleacă la miezul nopţii. Să fii la bord. El are *nevoie* de tine, iubito. Şi eu la fel… Da' o să mă descurc cumva.

— Salut, Richie, spuse Bev, şi, când se întoarse spre el, băiatul îi văzu pe obrazul drept o vânătaie purpurie-negricioasă, ca umbra unei aripi de cioară.

Îl izbi din nou înfăţişarea ei arătoasă… Doar că acum îi trecu prin minte că de fapt s-ar putea să fie chiar frumoasă. Până în acel moment nu se gândise niciodată că pot exista fete frumoase şi în afara filmelor sau că el însuşi ar putea cunoaşte una. Poate că vânătaia era aceea care-i permitea să observe posibilitatea frumuseţii ei – un contrast esenţial, o vătămare deosebită ce atrăgea mai întâi atenţia, iar apoi, într-un fel sau altul, definea restul: ochii albaştri-cenuşii, roşeaţa naturală a buzelor, pielea de copil, imaculată, ca laptele. Peste nas i se aşternuse un mic nor de pistrui.

— Vezi ceva verde? întrebă ea, smucind cu obrăznicie din cap.

— Pe tine, iubirea mea, răspunse Richie. Te-ai înverzit ca brânza Limberger. Da' după ce te-om scoate din Casablanca, o să intri în cel mai straşnic spital care se poate cumpăra cu bani. O să te albim noi la loc. Jur pe numele mamei mele.

— Cretin eşti, Richie. Nu sună deloc ca Humphrey Bogart.

Dar, în timp ce spunea asta, zâmbi puţin.

Richie se aşează lângă ea:

— Mergi la cinema?

— N-am bani, spuse Beverly. Pot să-ţi văd şi eu yo-yo-ul?

Îl întinse.

— Ar trebui să-l iau înapoi, adăugă Richie. Trebuie să se strângă, da' nu vrea. M-au tras în piept.

Fata îşi înfipse degetele în ochiul sforii, iar Richie îşi împinse ochelarii în sus pe şaua nasului ca să vadă mai bine ce face. Bev întoarse mâna invers, cu palma spre cer, şi cu yo-yo-ul cuibărit frumos în valea de carne formată în căuşul mâinii. Lăsă yo-yo-ul să se rostogolească peste degetul arătător. Acesta coborî până la capătul firului şi se strânse. Când fata îşi arcui degetele într-un gest de chemare, se trezi prompt şi urcă din nou pe fir până în palma ei.

— Oh căca-m-aş, ia te uită, exclamă Richie.

— Asta-i o copilărie, spuse Bev. Ia uită-te la asta!

Trimise iar yo-yo-ul în jos. Îl lăsă un moment să doarmă, după care îl plimbă într-o serie ageră de mici smucituri, în sus pe sfoară, până la loc în palmă.

— Of, termină, o rugă Richie. Nu pot suporta demonstraţiile.

— Da' de-asta ce zici? întrebă Bev, zâmbind dulce.

Făcu yo-yo-ul să se legene înainte şi înapoi, bila de lemn roşu semănând acum cu un Pendul Bo-Lo pe care-l avusese Richie mai demult. Încheie cu două cercuri uriaşe (aproape lovind o cucoană vârstnică şi nehotărâtă, care îi fulgeră din priviri). Yo-yo-ul îşi sfârşi cursa în căuşul palmei ei, cu firul înfăşurat corect în jurul axului. Bev i-l înapoie lui Richie şi se aşează din nou pe bancă. Richie se aşează alături, cu falca atârnându-i moale de admiraţie absolut neprefăcută. Bev îl privi şi râse cristalin:

— Închide gura, că intră musca.

Richie închise gura cu un clănţănit.

— În plus, ultima parte n-a fost decât baftă. Prima oară-n viaţa mea c-am făcut două cercuri mari la rând fără să mă-ncurc.

Acum prin dreptul lor treceau alţi copii, în drum spre cinematograf. Peter Gordon trecu însoţit de Marcia Fadden. Cică mergeau împreună, dar Richie îşi închipui că pur şi simplu locuiau uşă-n uşă pe West Broadway şi erau o asemenea pereche de tâmpiţi, încât aveau nevoie unul de sprijinul şi atenţia celuilalt. Peter Gordon deja se bucura de o recoltă bunişoară de acnee, deşi n-avea decât doisprezece ani. Uneori se învârtea cu Bowers, Criss şi Huggins, dar nu era chiar atât de viteaz ca să încerce ceva pe cont propriu.

Le aruncă o privire lui Richie şi Bev, aşezaţi împreună pe bancă, şi cântă:

— Richie şi Beverly ie-te-teee! Sâ-Ă-Râ-U-Tâ-Â-Nâ-Dâ-U-Sâ-Eee! Mai întâi amoru', pe urmă vine nunta…

— …Şi vine Richie cu cărucioru! încheie Marcia, îndoindu-se de râs.

— Ia loc p-asta, sufleţele, spuse Bev şi împunse aerul cu degetul mijlociu spre ei.

Marcia privi în altă parte, dezgustată, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că cineva poate fi atât de nesimţit. Gordon o învălui cu braţul şi strigă înapoi peste umăr către Richie:

— Poate te văd eu mai târziu, patru-ochi!

— Poate că vezi tu porjartieru' mă-tii! răspunse Richie dibaci (chiar dacă puţin cam pe negândite).

Pe Beverly o pufni râsul. O clipă se rezemă de umărul lui Richie, iar acesta abia avu timp să reflecteze că atingerea şi senzaţia greutăţii ei uşor purtate nu erau tocmai neplăcute. Apoi se îndreptă la loc.

— Ce pereche de tălâmbi, spuse fata.

— Mda, cred că Marcia se pişă apă de roze, adăugă Richie, iar pe Beverly iar o apucară sughiţurile.

— Chanel cinci, spuse ea, cu vocea înăbuşită de mâinile puse peste gură.

— Pe pariu, aprobă Richie, deşi n-avea nici cea mai vagă idee ce era Chanel cinci. Bev?

— Ce?

— Poţi să-mi arăţi şi mie cum să-l fac să doarmă?

— Cred că da. Pân-acum n-am mai arătat la nimeni.

— Tu cum ai învăţat? Cine ţi-a arătat?

Fata îi aruncă o privire dezgustată:

— Nimeni nu mi-a *arătat*. Pur şi simplu m-am gândit eu. Ca atunci când învârţi un baston. Mă pricep la de-astea…

— Nici urmă de îngâmfare în familia *ta*, comentă Richie, dându-şi ochii peste cap.

— Ei, eu *sunt*. Da' n-am luat nici lecţii, nici nimic.

— Chiar poţi să-nvârţi?

— Sigur.

— Probabil ai să fii maestră de ceremonii în liceu, mm?

Beverly zâmbi. Era un soi de zâmbet pe care Richie nu-l mai văzuse înainte – înţelept, cinic, şi în acelaşi timp trist. Dădu puţin înapoi dinaintea forţei sale necunoscute, la fel cum se retrăsese din faţa fotografiei cu centrul oraşului aflate în albumul lui Georgie când aceasta începuse să se mişte.

— Asta-i pentru fete ca Marcia Fadden, spuse Bev. Ea, şi Sally Mueller, şi Greta Bowie. Fete care se pişă apă de trandafiri. Taţii lor le ajută să-şi cumpere echipamentul de sport şi uniformele. Avantaj ele. Eu n-am să fiu niciodată maestră de ceremonii.

— Ei, haide, Bev, asta nu-i o atitudine pe care s-o…

— Ba precis că e, dacă ăsta-i adevărul, ridică ea din umeri. Puţin îmi pasă. Cine are chef să facă salturi mortale şi să-şi arate chiloţii la un milion de oameni? Ia uite, Richie. Fii atent la asta.

În următoarele zece minute, trudi să-i arate lui Richie cum se fac yo-yo-ul să doarmă. Spre sfârşit, Richie începu într-adevăr să prindă şmecheria, deşi cel mai adesea nu reuşea decât să-l urce până la jumătatea sforii după ce-l trezea.

— Nu dai din degete destul de tare, asta-i tot, spuse Beverly.

Richie se uită la ceasul de la Merrill Trust, de pe partea cealaltă a străzii, şi sări de la locul său, îndesându-şi yo-yo-

ul în buzunarul de la spate.

— Fir-ar să fie, tre’ să mă duc, Bev. Am întâlnire cu moş Clăiţă. O să creadă că m-am răzgândit sau mai ştiu eu ce.

— Cine-i Clăiţă?

— A, Ben Hanscom. Da’ eu îi zic Clăiţă. Ştii tu, de la Haystack[16] Calhoun, ăla cu luptele.

Bev se încruntă la el.

— Nu-i prea drăguţ din partea ta. Mie-mi place de Ben.

— Să nu mă biciui, coniţă! chirăi Richie cu Vocea sa de Negrişor, rostogolindu-şi ochii peste cap şi fâlfâind din mâini. Să nu mă biciui, c-oi să hiu on negru de treabă, coniţă, c-oi să…

— Richie, spuse subţire Bev.

Richie se potoli.

— Şi mie-mi place de el. Am construit cu toţii un stăvilar jos pe Maidan acu’ câteva zile şi…

— Vă duceţi acolo? Tu şi cu Ben vă jucaţi acolo jos?

— Sigur. Suntem o gaşcă-ntreagă. E destul de mişţocuţ pe Maidan, mai spuse Richie şi-şi privi din nou ceasul. Acuma chiar trebuie să ies din scenă. M-aşteaptă Ben.

— Bine.

Băiatul se opri, căzu o clipă pe gânduri şi zise:

— Dacă tot nu faci nimic, hai şi tu cu mine.

— Ţi-am spus. N-am niciun ban.

— Îţi plătesc eu biletul. Am la mine doi dolari.

Bev aruncă resturile cornetului de îngheţată într-un coş de gunoi din apropiere. Ochii ei, nuanţa aceea delicată de albastru-cenuşiu, se întoarseră spre ai lui. Erau înecaţi într-un amuzament detaşat. Simulă că-şi aranjează părul şi-l întrebă:

— Vai de mine, mi se propune cumva o întâlnire?

O clipă, Richie se simţi nefiresc de intimidat. Chiar simţi un val de roşeaţă ridicându-i-se în obraji. El, unul, lansase oferta într-un mod absolut natural, întocmai la fel cum o făcuse şi cu Ben… Doar că lui Ben nu cumva îi spusese ceva

şi despre datorii? Ba da. Despre datorii însă nu-i spusese nimic lui Beverly.

Deodată Richie se simţi cam bizar. Lăsase ochii în jos, dând înapoi în faţa privirii ei amuzate, şi-şi dădu seama acum că fusta fetei se ridicase puţin când ea se trăsese mai în faţă ca să arunce cornetul în coşul de hârtii şi-i putea vedea genunchii. Ridică privirea, dar asta nu-i folosi la nimic; acum se uita la reliefarea abia mijită a pieptului ei.

Richie, ca întotdeauna în asemenea momente confuze, se refugie în absurd.

— Da! O întâlnire! zbieră el, aruncându-se în genunchi dinaintea ei şi ridicându-şi spre cer mâinile încleştate. Te rog, vino! Te rog să vii! Nemilos ucide-m-oi de-oi zice nu, nu-aşa? Aşa-aşa?

— Of, Richie, năuc mai eşti, spuse ea, chicotind iar…

Dar nu cumva i se îmbujoraseră şi ei o idee obrajii? Dacă da, asta o făcea să arate mai drăguţă ca oricând.

— Ridică-te până nu te-arestează.

Băiatul se ridică şi căzu ca o plăcintă la loc lângă ea. Simţea că-şi recăpătase echilibrul. Puţină prostească te-ajută întotdeauna când te-a zăpăcit o vrajă, era părerea lui.

— Vrei să vii?

— Sigur. Mulţumesc foarte mult. Ca să vezi! Prima mea întâlnire! Stai numai până mi-o trec diseară în jurnal.

Îşi împreună mâinile între sânii îmbobociţi, flutură rapid din gene şi râse.

— Aş prefera să nu-i mai zici aşa, spuse Richie.

Beverly oftă:

— Nu prea ai romantism în suflet.

— Pe cinstea mea că nu.

Dar într-un fel se simţea încântat de el însuşi. Lumea îi apăru deodată foarte limpede şi foarte prietenoasă. Se pomeni privind-o din când în când cu coada ochiului. Beverly se uită în vitrinele magazinelor – la rochiile şi cămăşile de noapte de la Cornell-Hopley’s, la prosoapele şi oalele din vitrina Hambarului Sold –, iar el fura câte-o

privire spre părul ei, spre conturul feţei. Observa felul cum îi ieşeau braţele goale prin găurile rotunde ale bluzei. Îi văzu tivul de la bareta furoului. Toate aceste lucruri îl delectau. N-ar fi putut spune de ce, dar ceea ce se întâmplase în camera lui George Denbrough nu i se păruse niciodată mai îndepărtat decât în clipa aceea. Era vremea să se ducă să-l întâlnească pe Ben, dar avea să mai stea acolo doar un moment în timp ce ochii ei parcurgeau vitrinele, fiindcă era bine să se uite la ea şi să fie cu ea.

9

Copiii îşi achitau biletele de douăzeci şi cinci de centi la ghişeul cinematografului Aladdin şi intrau în foaier. Privind prin uşile de sticlă, Richie observă un grup mare în jurul tonetei cu dulciuri. Maşina de popcorn funcţiona în viteza a patra, răspândind valuri de floricele cu capacul săltându-i în sus şi în jos pe balamalele sale unse.

Nu-l vedea nicăieri pe Ben. O întrebă pe Beverly dacă nu-l zărise. Fata clătină din cap:

— O fi intrat deja.

— A spus că n-avea niciun chior. Iar Fiica lui Frankenstein de-acolo nu l-ar lăsa în veci să intre fără bilet, arătă Richie cu degetul mare spre doamna Cole, care rupea biletele la „Aladdin” încă dinainte ca filmele să fi prins grai.

Părul ei, vopsit în roşu-aprins, era atât de rar, încât i se vedea prin el pielea capului. Avea buze enorme, atârnând, pe care şi le picta cu un ruj de culoarea prunei. Pete turbate de roşu îi acopereau obrajii. Sprâncenele le avea trasate cu dermatograf negru. Doamna Cole era o democrată perfectă. Ura toţi copiii în mod egal.

— Frate, nu vreau să intru fără el, da-ncepe filmul, spuse Richie. Unde mama dracului o fi?

— Poţi să-i cumperi un bilet şi să-l laşi la casă, spuse Bev, destul de rezonabil. Pe urmă, când vine…

Dar chiar atunci Ben apăru de după colţul Center Street cu Macklin. Gâfâia, iar burta îi tresălta pe sub cămaşa groasă. Îl văzu pe Richie şi ridică o mână în semn de salut. Apoi o văzu pe Bev, iar mâna i se opri la mijlocul mişcării. Un moment, ochii i se dilatară; îşi încheie salutul şi veni încet până sub copertina cinematografului, unde-l aşteptau cei doi.

— Ura, Richie, spuse el, apoi îi aruncă lui Bev o privire scurtă – parcă s-ar fi temut că o privire prea lungă i-ar fi putut arde retina.

— Ura, Bev.

— Salut, Ben, răspunse ea, şi o tăcere se instala între ei – nu era întocmai stingheritǎ, ci era, i se păru lui Richie, aproape *puternică*.

Şi simţi un vag junghi de gelozie, pentru că se petrecuse ceva între ei şi, indiferent ce-o fi fost, el era exclus.

— *Să trăiţi, nea Clăiţă!* salută el. Credeam că m-ai tras în piept. Filmele astea o să dea jos zece kile de pe burdihanu' tău. Zic io, zic io, au să-ţi albească părul, băiatu' Când oi ieşi din sala asta, o să ai nevoie de-un scutier să te-ajute la urcatul scării, aşa de rău ai să dârdâi.

Richie porni spre ghişeu, iar Ben îl atinse pe braţ. Începu să vorbească, o privi pe Bev, care-i zâmbea, şi trebui s-o ia de la capăt.

— Venisem, spuse el, da' am luat-o-napoi pe stradă, până după colţ, când au apărut tipii.

— Care tipi? întrebă Richie, bănuind însă că ştie deja.

— Henry Bowers, Victor Criss, Belch Huggins şi încă unii.

Richie fluieră.

— Or fi intrat deja în sală. Nu-i văd la dulciuri.

— Mda. Aşa se pare.

— Eu să fiu în locul lor, nu mă osteneam să plătesc pentru două filme de groază, spuse Richie. Aş fi stat doar acasă şi m-aş fi uitat în oglindă. Economiseam de-o bere.

Bev râse înveselită la auzul acestor vorbe, dar Ben nu zâmbi decât puţin. Henry Bowers începuse el, poate, doar

cu gândul să-l bată în ziua aia de săptămâna trecută, dar sfârşise hotărât să-l ucidă. Ben era absolut sigur de asta.

— Îţi spun eu ce facem, urmă Richie. Mergem la balcon. Ăia or sta jos în rândul doi sau trei, cu crăcii pe scaunele din faţă.

— Eşti convins? întrebă Ben.

Nu era deloc sigur că Richie înţelegea ce veşti proaste însemnau indivizii ăia… Henry, desigur, fiind cea mai proastă veste dintre toate.

Richie, care abia scăpase din ceea ce-ar fi putut să fie o bătaie a dracului de rea din partea lui Henry şi a amicilor săi isterici cu trei luni în urmă (reuşise să se facă pierdut în raionul de jucării al magazinului Universal Freese's), înţelegea despre Henry şi ceata lui veselă mai multe decât îşi închipuia Ben.

— Dacă nu eram convins pe bune, nu intram, replică el. Vreau eu să văd filmele astea, Clăiţă, da' nu vreau, să zicem, să *mor* pentru ele.

— Plus de asta, dacă ne fac nasoale, o să-i zicem lui Foxy să-i dea afară, spuse Bev.

Foxy era domnul Foxworth, subţiraticul, uscăţivul, posomorâtul administrator al cinematografului Aladdin. Acum vindea acadele şi floricele de porumb, cântându-şi litania de „Staţi la coadă, staţi la coadă, staţi la coadă" Cu smokingul său jerpelit şi cămaşa fiartă îngălbenită, arăta ca un arendaş peste care-au dat timpuri grele.

Ben privi îndoielnic de la Bev la Foxy şi apoi la Richie.

— Nu poţi să-i laşi p-ăia să-ţi orânduiască viaţa, omule, zise Richie încetişor. Nu ştii asta?

— Aşa cred, oftă Ben.

De fapt nu ştia aşa ceva… Dar prezenţa lui Beverly acolo dăduse ecuaţiei o întorsătură nebunească. Dacă ea n-ar fi venit, ar fi încercat să-l convingă pe Richie să meargă la film într-o altă zi. Iar dacă Richie insista, poate că Ben s-ar fi lăsat păgubaş. Dar Bev *era* cu ei. Nu voia să pară laş în faţa ei. Iar gândul de a fi împreună la balcon, pe întuneric (chiar

dacă între ei se afla Richie, aşa cum probabil avea să se şi întâmple), îl atrăgea nespus.

— O să aşteptăm până se dă drumul la proiecţie şi intrăm pe urmă, propuse Richie; rânji şi-i dădu lui Ben un pumn în braţ. Rahat, Clăiţă, ce vrei, să trăieşti în vecii vecilor?

Lui Ben i se împreunară sprâncenele, apoi izbucni în râs. Richie râse şi el. Privindu-i, Bev începu şi ea să râdă.

Richie se apropie iarăşi de ghişeu. Domnişoara Cole-Buze Hepatice îi aruncă o mutră acră.

— Săriu-mâniuţa, doamnă schumpă, spuse Richie în cea mai bună Voce Baronul Găoz a sa. Straşnică nevoie-aş mai avea de trei bili-bi-leţele la schumpu' matale de cinematograf americănesc.

— Ţine-ţi clanţa şi zi ce vrei, puştiule! lătră Buze Hepatice prin orificiul rotund tăiat în geam, iar ceva anume la felul cum îi săltau în sus şi în jos sprâncenele dermatografiate îl nelinişti pe Richie atât de mult, încât nu mai făcu decât să împingă prin fantă un dolar mototolit şi să murmure:

— Trei, vă rog.

Trei bilete răsăriră prin fantă. Richie le luă, iar Buze Hepatice îi împinse înapoi o monedă de un sfert.

— Să nu faceţi pe deştepţii, să nu aruncaţi cu cutii de floricele, să nu urlaţi, să nu fugiţi prin hol, să nu fugiţi pe culoare.

— Nu, doamnă, spuse Richie, dând înapoi până în locul unde stăteau Ben şi Bev. Întotdeauna-mi creşte inima când văd o băşină bătrână ca aia, care chiar moare după copii.

Mai rămaseră o vreme afară, aşteptând să înceapă proiecţia. Buze Hepatice îi fulgeră cu priviri bănuitoare din cuşca ei de sticlă. Richie o desfătă pe Bev cu povestea stăvilarului de pe Maidan, trâmbiţând replicile domnului Nell cu noua sa Voce a Copoiului Irlandez. Nu peste mult timp Beverly chicotea, iar după încă puţin timp râdea în hohote. Până şi Ben surâdea puţin, deşi ochii săi tot alergau

de la uşile de sticlă ale cinematografului Aladdin la faţa lui Beverly.

10

Balconul a fost o alegere bună. În timpul primului act din *I Was a Teenage Frankenstein,* Richie îi localiză pe Henry Bowers şi amicii săi de-tot-căcatu'. Jos în rândul doi, exact aşa cum prevăzuse că se vor aşeza. Erau cinci sau şase cu totul, toţi de clasele a cincea, a şasea şi a şaptea, toţi cu ciubotele lor de motociclişti cocoţate pe scaunele din faţa lor. Foxy venea şi le spunea să-şi dea jos picioarele. Şi le dădeau. Foxy pleca. Hopa sus cu cizmele de motociclişti, de cum se ducea. Peste cinci sau zece minute Foxy revenea şi întreaga şaradă era jucată de la capăt. Foxy n-avea tocmai starea să-i scoată în şuturi din sală, şi ei o ştiau prea bine.

Filmele au fost grozave. Frankensteinul adolescent era suficient de grosolan. Vârcolacul adolescent, totuşi, părea oarecum mai înspăimântător… Poate şi pentru că părea puţin cam trist. Ceea ce se întâmplase nu era din vina lui. Hipnotizatorul ăla îi futuse minţile, dar singurul motiv pentru care reuşise era acela că puştiul transformat în lup mocnea de mânie şi gânduri negre. Richie se pomeni întrebându-se dacă erau pe lume mulţi oameni care să-şi ascundă astfel gândurile rele. Henry Bowers dădea pe dinafară de atâtea gânduri negre, dar cu siguranţă că nu se ostenea să şi le ascundă.

Beverly şedea între cei doi băieţi, mânca floricele de porumb din cutiile lor, zbiera, îşi acoperea ochii, râdea din când în când. Când Vârcolacul o spintecă pe fata care se antrena în sala de gimnastică după ore, îşi îndesă faţa în braţul lui Ben, iar Richie îl auzi pe Ben icnind de surprindere, în pofida urletelor celor două sute de copii de sub ei.

În cele din urmă Vârcolacul a fost ucis. În secvenţa finală un poliţist îi spunea solemn altuia că asta ar trebui să-i

înveţe minte pe oameni să nu-şi mai bage nasul în treburi care e mai bine să fie lăsate în seama lui Dumnezeu. Cortina coborî şi se aprinseră luminile. Izbucniră aplauze. Richie se simţea total satisfăcut, chiar dacă-l durea puţin capul. Probabil că trebuia să meargă la doctorul de ochi cât de curând şi să-şi schimbe lentilele. Chiar că avea să poarte sticle de Coca-Cola la ochi pe vremea când va merge la liceu, îşi spuse el amărât.

Ben îl trase de mânecă.

— Ne-au văzut, Richie, spuse el cu voce uscată, plină de disperare.

— Hmmm?

— Bowers şi Criss. S-au uitat încoace în drum spre ieşire. Ne-au văzut!

— Bine, bine, făcu Richie. Calmează-te, Clăiţă. Doar *caaalmează-te.* O să ieşim pe uşa laterală. N-ai de ce să-ţi faci griji.

Coborâră scara. Richie în frunte, Beverly la mijloc, Ben la urmă şi privind înapoi peste umăr la fiecare doi paşi.

— Ăia chiar ţi-au pus gând rău, Ben? întrebă Beverly.

— Da, aşa se pare. M-am luat la bătaie cu Henry Bowers în ultima zi de şcoală.

— Te-a bătut?

— Nu chiar atât cât voia. De-asta-i şi furios încă, cred.

— Moş Hank Moacă-de-Tanc a pierdut şi el o cantitate măricică de piele, murmură Richie. Sau cel puţin aşa am auzit. Cred că nici asta nu i-a prea făcut plăcere.

Împinse uşa de la ieşire şi toţi trei păşiră afară pe aleea ce lega cinematograful de lacto-barul Nan’s. O pisică ce cotrobăia într-o ladă de gunoi sâsâi şi fugi pe lângă ei pe alee, care la capătul opus era blocată cu un gard de scânduri. Pisica se căţără până sus şi sări dincolo. Un capac de pubelă zăngăni. Bev tresări, îl apucă pe Richie de braţ, apoi râse cu nervozitate.

— Cred că încă-s speriată de la filme, spuse ea.

— N-ai să… începu Richie.

— Salut, faţa-ca-şi-curu, spuse Henry Bowers din spatele lor.

Speriaţi, cei trei se răsuciră. Henry, Victor şi Belch stăteau în gura aleii, în spatele lor se mai aflau doi tipi.

— Of, *futu-i,* ştiam eu c-o să se-ntâmple, gemu Ben.

Richie se întoarse repede înapoi spre „Aladdin”, dar uşa de ieşire se închisese în urma lor şi nu exista nicio modalitate de-a o deschide pe dinafară.

— Zi pa, faţă-de-cur, spuse Henry şi deodată se repezi la Ben.

Ceea ce se întâmplă în continuare i se păru lui Richie, atât pe loc, cât şi mai târziu, ca făcând parte dintr-un film – asemenea lucruri pur şi simplu nu se întâmplau în viaţa reală, în viaţa reală, copiii mai mici încasează cafteala, îşi adună dinţii de pe jos şi o iau spre casă.

De astă dată nu se mai întâmplă aşa.

Beverly făcu un pas înainte şi lateral, aproape ca intenţionând să-i iasă lui Henry în întâmpinare, poate să-i strângă mâna. Richie putu auzi placheurile celuilalt clănţănind. Victor şi Belch veneau după el; ceilalţi doi băieţi stăteau la gura aleii, păzind-o.

— Lasă-l în pace! strigă Beverly. Alege-ţi pe unu’ mare cât tine!

— E mare cât un futut de camion Mack, curvo, se strâmbă Henry, deloc ca un gentelman. Acum ia cară-te din…

Richie întinse piciorul. Probabil că nici n-avusese de gând. Piciorul i-o luă razna la fel cum îi ieşeau uneori pe gură, de capul lor, bancuri primejdioase pentru sănătate. Henry se împiedică de el şi căzu pe burtă. Suprafaţa din cărămizi a aleii era alunecoasă de la gunoiul împrăştiat din tomberoanele ce dădeau pe dinafară de pe partea cu lacto-barul. Henry se duse lunecând ca o greutate de *curling*.

Începu să se ridice, cu cămaşa pătată de cafea, noroi şi bucăţele de zarzavaturi.

— *Băi ăştia, vă OMOR!* urlă el.

Până în acel moment, Ben fusese îngrozit. Acum, ceva se frânse în el. Scoase un muget şi apucă una din lăzile de gunoi. O clipă doar, ţinând-o-n sus, cu gunoiul risipindu-se care-ncotro, chiar semăna cu Haystack Calhoun. Chipul îi era palid şi furios. Aruncă pubela. Aceasta îl izbi pe Henry în şale şi-l doborî iarăşi lat.

— Să plecăm de-aici! ţipă Richie.

O luară la fugă spre gura aleii. Victor Criss le sări în faţă. Răcnind, Ben se plecă şi-şi repezi capul în plexul lui Victor.

— *Îââigh!* icni Victor şi căzu în fund.

Belch o apucă pe Beverly de coadă şi o împinse violent în zidul de cărămizi al cinematografului. Beverly ricoşă şi o rupse la fugă pe alee, frecându-şi braţul. Richie alergă după ea, înhăţând din mers capacul unei pubele. Belch Huggins îşi repezi spre el un pumn mare cât o şuncă Daisy. Richie îl întâmpină cu capacul de oţel zincat. Pumnul lui Belch se opri în el. Răsună un *bonnngg!* sonor – un zgomot care era aproape melodios.

Richie simţi şocul străbătându-i tot braţul, până la umăr. Belch zbieră şi începu să ţopăie, ţinându-se de mâna ce i se umfla.

— Colo-şa îi cortu’ lu’ tătâne-mio, spuse confidenţial Richie, executând o Voce Tony Curtis foarte acceptabilă, apoi fugi după Ben şi Beverly.

Unul dintre băieţii de la gura aleii o prinsese pe fată. Ben se îmbrâncea cu el. Celălalt începu să-l boxeze mărunt pe Ben în rinichi. Richie dădu cu piciorul. Luă contact cu bucile boxerului. Băiatul urlă de durere. Richie apucă braţul lui Beverly cu-o mână, iar pe-al lui Ben cu cealaltă.

— *Fugiţi!* strigă el.

Băiatul cu care se luptase Ben o lăsă pe Beverly în pace şi roti un pumn spre Richie. Urechea acestuia explodă în durere preţ de-o clipă, apoi amorţi şi se încinse foarte tare. Un ţiuit înalt începu să-i vâjâie prin cap. Semăna cu zgomotul pe care ar trebui să-l auzi când sora medicală a şcolii îţi pune căştile pe urechi ca să-ţi controleze auzul.

Fugiră pe Center Street. Oamenii se întorceau să privească după ei. Burta mare a lui Ben dansa în sus şi în jos. Coada-de-cal a lui Beverly tresălta. Richie îi dădu drumul lui Ben şi-şi ţinu cu degetul mare de la mâna stângă ochelarii proptiţi pe frunte, ca să nu şi-i piardă. Capul continua să-i sune şi bănuia că i se va umfla urechea, dar se simţea minunat. Începu să râdă. Beverly i se alătură. Nu peste mult timp râdea şi Ben.

O tăiară pe Court Street şi căzură moi pe o bancă din faţa secţiei de poliţie. În clipa aceea părea singurul loc din Derry unde puteau fi în siguranţă. Beverly îi cuprinse pe Ben şi Richie cu câte un braţ pe după gât. Îi strânse lângă ea cu furie.

— A fost grozav! exclamă ea, cu ochii scânteietori. I-aţi văzut pe-ăia? I-aţi *văzut?!*

— I-am văzut, normal, gâfâi Ben. Şi nu vreau să-i mai văd în viaţa mea.

Asta-i aruncă într-o nouă furtună de râs isteric. Richie se tot aştepta ca banda lui Henry să apară de după colţ pe Court Street şi să se ia din nou după ei. Totuşi, nu se putea opri din râs. Beverly avea dreptate. Fusese grozav.

— Clubul Păguboşilor a Tras Una Bună! ţipă exuberant Richie. Bravo! Bravo-bravo-bravo!

Îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi adoptă Vocea Ben Bernie:

— *Uau-uau-uau, copiii mei!*

Un poliţist scoase capul pe-o fereastră deschisă de la etajul doi şi strigă:

— Ia plecaţi de-aici, măi puştilor! Imediat! Faceţi paşi!

Richie căscă gura să zică una sclipitoare – absolut posibil, cu nou-nouţa Voce a Copoiului Irlandez –, dar Ben îi dădu una în ţurloi.

— Gura, Richie, spuse el, şi prompt avu de furcă încercând să creadă că fusese în stare să spună una ca asta.

— Corect, Richie, zise şi Bev, privindu-l cu drag. Bip-bip!

— În regulă, acceptă Richie. Voi ce-oţi vrea să facem? Vreţi să mergem să-l găsim pe Henry Bowers şi să-l întrebăm dacă nu vrea să punem de-o partidă de Monopoly?

— Muşcă-ţi limba, spuse Bev.

— Hm? Asta ce mai înseamnă?

— Las-o baltă, unii sunt atât de *ignoranţi!*

Şovăielnic, roşind din plin, Ben spuse:

— Ăla te-a tras de păr, Beverly?

Fata îi zâmbi drăgălaş, şi în clipa aceea deveni sigură de un lucru pe care înainte îl bănuise doar – că Ben Hanscom era băiatul care-i trimisese cartea poştală cu acel mic şi frumos haiku.

— Nu, nu m-a durut prea rău, răspunse ea.

— Hai să mergem pe Maidan, propuse Richie.

Şi astfel, acela a fost locul unde s-au dus… Sau unde au evadat. Mai târziu, Richie avea să se gândească la un sistem stabilit aşa pentru tot restul verii. Maidanul devenise locul lor. Beverly, la fel ca Ben în ziua primei sale întâlniri cu băieţii cei mari, nu mai fusese niciodată acolo. Păşea între Richie şi Ben, în timp ce toţi străbăteau în şir indian cărarea. Fusta îi tresaltă drăguţ şi, privind-o, Ben era conştient că-l inundau valuri de emoţii, la fel de dureroase ca nişte crampe la stomac. Fata purta brăţara la gleznă. Strălucea în soarele după-amiezii.

Traversară braţul Kenduskeagului pe care băieţii îl îndiguiseră (cursul apei se despărţea cam la şaptezeci de metri mai sus şi se unea la loc mai departe, spre oraş) şi păşiră pe pietre în aval de locul unde fusese stăvilarul, apoi găsiră o altă potecă şi într-un târziu ieşiră pe malul braţului răsăritean al râului, care era mult mai lat decât celălalt. Scânteia în lumina de după-amiază. Spre stânga, Ben putu vedea doi dintre cilindrii aceia de beton cu capace deasupra. Sub ei, nişte ţevi mari de ciment ieşeau până deasupra curentului. Şuvoaie subţiri de apă tulbure curgeau peste buza acestor conducte de evacuare,

vărsându-se în Kenduskeag. *Careva se cacă mai sus în oraş şi pe-aici iese,* cugetă Ben, amintindu-şi explicaţia domnului Nell despre sistemul de drenaj din Derry. Simţi un soi de mânie surdă şi neajutorată. Cândva probabil că trăiseră peşti în râul acela. Acum şansele de a prinde un păstrăv nu mai erau chiar atât de mari. Mai multe şanse aveai să prinzi un ghemotoc de hârtie igienică folosită.

— Ce frumos e aici, oftă Bev.

— Mda, nu-i rău, se arătă Richie de acord. Muştele negre s-au dus şi bate atâta briză cât să ţină la distanţă ţânţarii.

O privi cu speranţă:

— N-ai vreo ţigară?

— Nu. Am avut câteva, da' le-am fumat ieri.

— Foarte rău, spuse Richie.

Răsună semnalul unei goarne şi priviră toţi cum un mărfar lung se târa spre triaj pe şinele din partea opusă a Maidanului. *Frăţioare, dacă era un tren de persoane, ar fi avut parte de o privelişte nemaipomenită,* îşi spuse Richie. Mai întâi casele săracilor de la Old Cape, pe urmă bălţile cu bambus de pe celălalt mal al Kenduskeagului şi în sfârşit, înainte de a părăsi Maidanul, groapa de pietriş fumegândă unde se arunca tot gunoiul din oraş.

Preţ de numai o clipă, se pomeni gândindu-se din nou la povestea lui Eddie – leprosul de sub casa abandonată de pe Neibolt Street. O alungă din minte şi se întoarse spre Ben:

— Şi aşa, care zici c-a fost partea cea mai bună, Clăiţă?

— Mm? se întoarse Ben vinovat spre el.

În timp ce Bev se uita peste Kenduskeag, pierdută în gândurile ei, el îi privise profilul… Şi vânătaia de pe pometele obrazului.

— De la *film*, Bulă. Care parte ţi-a plăcut mai mult?

— Mi-a plăcut când dr. Frankenstein a început să arunce cadavrele la crocodilii de sub casă, răspunse Ben. Atunci mi-a plăcut cel mai mult.

— A fost oribil, zise Beverly şi se înfioră. Nu suport chestiile astea. Crocodili, pirania şi rechini.

— Zău? Ce-s ăia pirania? întrebă Richie, plin de curiozitate.

— Peştişori micuţi, spuse Beverly. Şi au toţi dinţişori mititei, da’ ai dracului de ascuţiţi. Şi dacă intri-ntr-un râu unde-s şi ei, te mănâncă tot pân’ la os.

— Mamăă!

— Am văzut odată un film şi băştinaşii ăia voiau să treacă un râu, da’ podul suspendat căzuse, povesti ea. Aşa că au băgat în apă o vacă legată cu-o frânghie şi au trecut în timp ce peştii pirania mâncau vaca. Când au scos-o afară, din vacă nu mai rămăsese decât scheletul. O săptămână am avut coşmaruri.

— Băi frate, ce-aş mai vrea să am şi eu nişte peşti din ăia, exclamă fericit Richie. I-aş pune lui Henry Bowers în cada de la baie.

Ben începu să chicotească:

— Nu cred că ăla face baie.

— De-asta nu ştiu, da’ ştiu că mai bine am fi atenţi la tipii ăia, interveni Beverly; îşi atinse cu degetele vânătaia de pe obraz. Tata mi-a tras-o peste scăfârlie alaltăieri fiindc-am spart un vraf de farfurii. Una pe săptămână mi-ajunge.

Urmă o clipă de linişte ce ar fi putut să fie stânjenitoare, dar n-a fost. Richie o sparse spunând că lui i-a plăcut cel mai mult când adolescentul Vârcolac îi venise de hac hipnotizatorului celui rău. Vorbiră despre filme – şi despre alte filme de groază pe care le văzuseră, şi despre serialul *Alfred Hitchcock Presents* de la televizor – timp de o oră şi mai bine. Bev zări nişte părăluţe ce creşteau pe malul râului şi culese una. O ţinu mai întâi sub bărbia lui Richie, apoi sub a lui Ben, ca să vadă dacă le plăcea untul. Spuse că le plăcea amândurora. În timp ce le ţinea floarea sub bărbie, fiecare era conştient de uşoara ei atingere pe umerii lor şi de mirosul curat al părului. Faţa i se apropie de a lui Ben doar pentru o clipă sau două, dar în noaptea aceea el visă felul cum îl priviseră ochii ei în acel scurt şi nesfârşit interval de timp.

Conversaţia începuse să cam lâncezească, în clipa când auziră trosnetele unor paşi ce se apropiau pe cărare. Toţi trei se întoarseră iute în direcţia zgomotului, iar Richie deveni brusc conştient de faptul că aveau râul în spate. Nu puteau fugi pe nicăieri.

Glasurile se apropiară. Cei trei săriră în picioare, Richie şi Ben trecând în faţa lui Beverly fără a se gândi măcar la ce făceau.

Paravanul de tufişuri din capătul potecii se agită – şi deodată se ivi Bill Denbrough. Mai era cu el un băiat, unul pe care Richie îl cunoştea vag. Îl chema Bradley nu-ştiu-cum şi sâsâia cumplit. Probabil mergea şi el la Bangor cu Bill pentru chestia aia cu terapia vorbirii, presupuse Richie.

— Bill Barosanu'! exclamă el şi trecu la Vocea lui Toodles: Bine ne pare să te vedem, domnu' Denbrough, stăpâne.

Bill se uită la ei şi rânji – iar pe Richie îl cuprinse o certitudine aparte în timp ce Bill îl privea pe el, apoi pe Ben, pe Beverly şi din nou pe Bradley Cum-L-o-Fi-Chemând. Beverly făcea parte dintre ei. Ochii lui Bill o trădau clar. Bradley Cum-L-o-Fi-Chemând, nu. Putea sta azi o vreme, putea chiar să mai vină pe Maidan – nimeni n-avea să-i spună nu, ce rău ne pare, lista de membri a Clubului Păguboşilor e completă, avem deja un membru cu defect de vorbire –, dar băiatul acela nu făcea parte din clubul lor. Nu făcea parte dintre ei.

Acest gând conduse la o teamă bruscă, iraţională. Un moment, se simţi aşa cum ţi se întâmplă atunci când îţi dai seama dintr-o dată că ai înotat prea departe şi apa îţi trece de creştetul capului. O străfulgerare intuitivă îl străbătu: *Noi suntem atraşi în ceva. Suntem aleşi. Nimic din toate astea nu-i întâmplător. Om fi oare deja cu toţii!*

Apoi intuiţia se destrămă într-un amestec de gânduri fără înţeles – ca cioburile unui geam scăpat pe-o duşumea de piatră. În plus, nici nu conta. Bill era aici, şi Bill avea să se ocupe de toate; Bill nu lăsa lucrurile să scape de sub control. Era cel mai înalt dintre ei şi cu siguranţă cel mai

chipeş. Richie nu trebuia decât să se uite pe furiş la ochii lui Bev, aţintiţi asupra lui Bill, şi apoi la cei ai lui Ben, fixaţi cu înţelegere şi nefericire pe faţa fetei, ca să o ştie. Bill mai era şi cel mai puternic dintre toţi – nu numai fiziceşte. Era mult mai mult de atât, dar, cum Richie nu cunoştea nici cuvântul *carismă*, nici deplinul înţeles al cuvântului *magnetism*, simţi doar că puterea lui Bill avea izvoare adânci şi se putea manifesta în multe feluri, unele dintre acestea neaşteptate, probabil. Iar Richie bănuia că, dacă Beverly se îndrăgostea de el sau „îi cădea cu tronc" sau cum s-o fi zicând, Ben n-ar fi gelos (*cum s-ar întâmplă,* medita Richie, *dacă i-aş cădea eu cu tronc*); ar accepta situaţia ca nicicum altfel decât firească. Şi mai era ceva: Bill era *bun*. Era o prostie să te gândeşti la aşa ceva (de fapt nu se gândea propriu-zis; o *simţea*), dar n-avea ce face. Bunătatea şi forţa păreau să emane dinspre Bill. Era aidoma unui cavaler dintr-un film vechi, un film prăfuit, dar având încă puterea de a te face să plângi, să te bucuri, să aplauzi la sfârşit. Puternic şi bun. Iar cinci ani mai târziu, după ce amintirile sale despre ceea ce se întâmplase în Derry atât în timpul, cât şi înaintea acelei veri vor fi început să se şteargă cu repeziciune, unui Richie Tozier trecut de adolescenţă avea să-i treacă prin minte că John Kennedy îi amintea de Bill Bâlbâitul.

De cine? Mintea sa avea să dea răspunsul.

Va fi ridicând privirea, vag, nedumerit, pentru a clătina din cap. *Unu' pe care l-am cunoscut*, îşi va spune şi va izgoni neclara tulburare împingându-şi ochelarii pe nas şi revenind la tema pentru acasă. *Un băiat pe care l-am cunoscut demult.*

Bill Denbrough îşi puse mâinile în şolduri, zâmbi radios şi spuse:

— E-e-ei, ia-ia-tă-tă-ne… Acum c-c-c-ce fa-fa-facem?

— N-ai o ţigară? întrebă cu speranţă Richie.

11

Cinci zile mai târziu, pe când luna iunie se apropia de sfârşit, Bill îi spuse lui Richie că voia să meargă pe Neibolt Street şi să cerceteze veranda dedesubtul căreia Eddie îl văzuse pe lepros.

Tocmai reveniseră acasă la Richie, iar Bill o purta pe Silver la pas. Pedalase cu Richie în spate cea mai mare parte a drumului spre casă, o înviorătoare cursă de viteză prin Derry, dar avusese grijă să-l lase pe Richie să se dea jos cu o stradă înainte de locuinţă. Dacă mama sa îl vedea pe Bill ducându-l pe Richie pe bicicletă, iar o apucau dracii.

Coşul de sârmă al lui Silver era plin de pistoale cu şase focuri, două ale lui Bill, trei ale lui Richie. Stătuseră pe Maidan aproape toată după-amiaza, jucându-se de-a pistolarii. Beverly Marsh se arătase pe la ora trei, îmbrăcată în blugi decoloraţi şi agitând o puşcă Daisy cu aer comprimat foarte veche, care-şi pierduse aproape toată puterea – când apăsai pe trăgaciul ei înfăşurat în bandă adezivă, slobozea un smiorcăit anemic. Specialitatea ei era ochitorul japonez. Se pricepea de minune la căţăratul în copaci şi la împuşcatul imprudenţilor care treceau pe dedesubt. Urma de pe obraz îi pălise, devenind un galben abia vizibil.

— Ce-ai spus? întrebă Richie. Era şocat… Dar şi puţin intrigat.

— V-v-vreau să arunc o pr-privire sub ve-ve-veranda aia, spuse Bill.

Glasul îi era încăpăţânat, dar prefera să nu se uite la Richie. Sus pe pometii ambilor obraji îi apăruse câte o pată de roşeaţă intensă. Ajunseră în faţa casei lui Richie. Maggie Tozier stătea pe verandă, citind o carte. Le făcu cu mâna şi strigă:

— Bună, băieţi! Vreţi nişte ceai de la gheaţă?

— Venim imediat, mămico, răspunse Richie, apoi i se adresă lui Bill. N-o să fie nimic acolo. Probabil că a văzut doar un vagabond şi s-a fleşcăit tot, pentru Dumnezeu, îl ştii pe Eddie.

— M-m-mda. Îl şş-ştiu pe E-E-Eddie. D-da’ ţi-ţii minte po-poza d-din a-a-album?

Richie se foi pe loc, încurcat. Bill ridică mâna dreaptă. Fâşiile de leucoplast nu mai erau, dar Richie putea să vadă cerculeţele de ţesut cicatrizat ce se vindeca pe primele trei degete ale lui Bill.

— Mda, da’…

— A-a-scultă-m-mă, începu Bill să vorbească foarte rar, străpungând ochii lui Richie cu ai săi.

Relată încă o dată similitudinile dintre povestirea lui Ben şi cea a lui Eddie… Şi le legă pe acestea cu ceea ce văzuseră în fotografia mişcătoare. Sugeră din nou că acel clovn îi omorâse pe băieţii şi fetele găsiţi ucişi în Derry din decembrie trecut.

— Şş-şi po-po-poate că nu numai pe e-ei, încheie Bill. Cu-cum rămâne cu to-toţi cei ca-care au di-dispărut? Cum rămâne cu E-E-Eddie Co-Cor-Corcoran?

— Ei, căcat, a fugit de frica lu’ ta-su vitreg, replică Richie.

— E-ei, po-poate că d-da, şi po-poate că n-n-nu. L-am cunoscut pu-puţintel ş-şi eu şi ş-ştiu că ta-ta-su-l bă-bă-bătea. Şi ma-mai ş-ştiu şi că a-avea obiceiu’ să lipsească no-noaptea de-acasă câ-câteodată ca să sca-ca-pe de e-e-el.

— Aşa că poate clovnul l-a prins când lipsea de-acasă, spuse îngândurat Richie. Asta e?

Bill dădu din cap.

— Şi ce vrei, atuncea? Să-i ceri autograful?

— Dacă cl-cl-cl-ovnul i-a omorât pe ce-ce-ceilalţi, înseamnă că-că e-e-el l-a o-o-omorât şşi pe G-Georgie, spuse Bill.

Ochii săi îi prinseră pe ai lui Richie; erau ca ardezia – duri, neiertători, nedispuşi la niciun compromis.

— V-vreau să-l o-o-mor.

— Iisuse Hristoase, făcu Richie speriat. Şi cum ai s-o faci?

— Ta-tata are un pi-pi-pistol, continuă Bill; de pe buze îi zbură un strop de salivă, dar Richie abia dacă observă. N-n-

nu ştie că-că ştiu, da’ ş-ş-ştiu. E pe raftul de su-sus în du-dulapul lui.

— Asta ar fi grozav dacă-i un om, îşi dădu Richie cu presupusul, şi dacă reuşim să-l găsim aşezat pe-un maldăr de oase de copii…

— Băieţi, am turnat ceaiul! anunţă voioasă mama lui Richie. Faceţi bine de veniţi să vi-l luaţi!

— Imediat, mămico! strigă iarăşi Richie, oferind un larg zâmbet fals, care dispăru de îndată ce se întoarse din nou spre Bill. Pentru că n-aş împuşca un om doar fiindcă poartă un costum de clovn, Billy. Tu eşti cel mai bun prieten al meu, n-aş face-o şi nu te-aş lăsa nici pe *tine* s-o faci dacă te-aş putea opri.

— Ş-şi da-dacă chi-chiar e o gră-grămadă de oa-oase?

Richie îşi linse buzele şi un moment nu spuse nimic. Apoi îl întrebă pe Bill:

— Ce-ai să faci dacă nu e un om, Billy? Dacă de fapt e un fel de monstru? Dacă există cu adevărat lucruri de astea? Ben Hanscom a spus că era mumia, şi că baloanele pluteau împotriva vântului, şi că nu avea umbră. Pe urmă, poza din albumul lui Georgie… Sau ne-am imaginat totul, sau a fost o vrajă, şi trebuie să-ţi spun, frăţioare, că nu cred că doar ne-am imaginat. Degetele tale sigur nu şi-au imaginat, nu-i aşa?

Bill clătină din cap.

— Aşa că ce-o să facem dacă nu-i om, Billy?

— A-atunci va tre-tre-trebui să ne gâ-gândim la a-a-altceva.

— Zău că da, spuse Richie. Îmi dau seama. După ce tragi patru, cinci focuri şi el tot o să vină spre noi ca adolescentul Vârcolac din filmul ăla pe care l-am văzut eu, Ben şi Bev, poţi să-ţi încerci pe el lovitura. Şi, dacă nu ţine nici cu praştia, o să arunc eu în el cu nişte praf de strănutat al meu. Şi dacă tot o să se mai ţină după noi după *asta*, atunci pur şi simplu o să zicem piua şi-i spunem: „Ei, gata, stai aşa. Nu facem nicio brânză, Domnule Monstru. Uite, trebuie să

citesc despre treaba asta la bibliotecă. Vin imediat. *Mă* scuzi”. Asta voiai să spui, Bill Barosane?

Îşi privi prietenul, cu tâmplele zvâcnindu-i. O parte din el voia ca Bill să insiste să cerceteze veranda acelei case vechi, dar o altă parte voia – voia cu *disperare* – ca Bill să renunţe la plan. În unele privinţe, toate astea erau ca şi cum ar fi păşit într-unul dintre filmele de groază de sâmbătă după-amiază de la „Aladdin”, dar în alt sens – într-un sens crucial – nu era deloc acelaşi lucru. Pentru că toate astea nu erau sigure ca un film, unde ştiai că totul va ieşi bine, şi, chiar dacă nu ieşea, nu ţi se lua nicio piele de pe fund. Fotografia din camera lui Georgie nu fusese ca un film. Crezuse că începe s-o uite, dar părea că se amăgise singur, pentru că acum putea vedea cicatricele acelea încolăcindu-se pe degetele lui Billy. Dacă nu l-ar fi tras înapoi…

Incredibil, Bill surâdea. *Surâdea* de-a binelea.

— A-a-ai v-vrut s-ssă te i-iau să te u-uiţi la o po-poză. A-acuma vr-vreau eu să te ia-iau să te uiţi l-la o ca-casă. Chit la chi-chit.

— Chit mănânci tu, spuse Richie şi izbucniră amândoi în râs.

— Mâ-mâine di-di-dimineaţă, conchise Bill, ca şi cum s-ar fi aranjat.

— Şi dacă-i un monstru? întrebă Richie, susţinând privirea lui Bill. Dacă pistolul lui taică-tău nu-l opreşte, Bill Barosane? Dacă tot o să vină după noi?

— O-o-o s-să ne gâ-gâ-gândim la a-a-ltceva, reluă Bill. Tre-trebuie.

Îşi dădu capul pe spate şi râse ca scos din minţi. După o clipă,

Richie începu şi el să hohotească. Era imposibil să se abţină.

Urcară împreună aleea pietruită până la veranda lui Richie. Maggie pregătise pahare uriaşe de ceai de la

frigider cu fire de mentă înăuntru şi un platou cu pişcoturi vanilate.

— V-vr-rrrei?

— Ei bine, nu, răspunse Richie. Da' o s-o fac.

Bill îl bătu pe spate, tare, şi asta păru să facă frica suportabilă – deşi Richie era deodată sigur (şi nu se înşela) că somnul va întârzia mult în acea noapte.

— Voi, băieţi, se pare că aveţi o discuţie foarte importantă, spuse doamna Tozier, aşezându-se cu cartea într-o mână şi cu un pahar cu ceai cu gheaţă în cealaltă.

Îi privi întrebătoare.

— Mh, Denbrough a venit cu ideea ţicnită că Red Sox vor termina în divizia întâi, spuse Richie.

— E-eu şi ta-ta-ta-ta-tata zi-zicem că au un şu-şut la a tre-treia, adăugă şi Bill şi sorbi din ceai. Fo-foa-foarte bu-bun cea-ceaiu', do-doamnă Tozier.

— Mulţumesc, Bill.

— Anul când echipa asta o să termine în prima divizie o să fie anul când o să scapi tu de bâlbâială, gură-de-păsat, spuse Richie.

— *Richie!* ţipă doamna Tozier, şocată.

Mai că nu-şi scăpă paharul cu ceai. Dar atât Richie, cât şi Bill Denbrough râdeau isteric, complet scoşi din minţi. Se uită de la fiul ei la Bill şi iar la fiul ei, cuprinsă de o uimire ce era mai mult simplă perplexitate, dar, parţial, şi o frică atât de subţire şi ascuţită, încât îşi găsi drumul până în adâncurile inimii ei, vibrând acolo ca un diapazon făurit din gheaţă limpede.

Nu-l înţeleg pe niciunul dintre ei, medită ea. *Unde se duc, ce fac, ce vor… Sau ce-o să se-aleagă de ei. Câteodată, oh, câteodată ochii le sunt sălbatici, şi câteodată mă tem pentru ei, şi câteodată mă tem de ei.*

Se pomeni gândindu-se, nu pentru prima oară, că ar fi fost frumos dacă ea şi cu Went ar fi putut să aibă şi o fată, o fetiţă drăguţă şi blondă pe care s-o fi putut îmbrăca duminica în fustiţe şi funde asortate şi pantofi negri din

imitaţie de piele. O fetiţă drăguţă care să-i ceară să coacă după ore cozonăcei şi care să vrea păpuşi în loc de cărţi despre ventriloci şi maşinuţe Revell care aleargă repede.

Cu o fetiţă drăguţă s-ar fi simţit în largul ei. Ar fi putut să o înţeleagă.

12

— L-ai luat? întrebă neliniştit Richie.

Mergeau la pas cu bicicletele alături pe Kansas Street, prin dreptul Maidanului, la zece dimineaţa a doua zi. Cerul era colorat într-un cenuşiu mohorât. Se anunţase ploaie pentru acea după-amiază. Richie nu reuşise să adoarmă până după miezul nopţii şi era de părere că şi Denbrough petrecuse o noapte destul de puţin odihnitoare; moş Bill Barosanul afişa o pereche asortată de pungi Samsonite, câte una sub fiecare ochi.

— L-am lu-luat, răspunse Bill.

Bătu cu palma scurta de molton verde pe care-o avea pe el.

— Dă să văd, ceru Richie, fascinat.

— Nu acum, spuse Bill şi rânji. S-ar putea să vadă cicineva. Da' u-uite ce-am mai a-adus.

Duse mâna la spate, pe sub haină, şi-şi scoase praştia Punct-Lovit din buzunarul dinapoi.

— Oh, căca-m-aş, am dat de belea, exclamă Richie, începând să râdă.

Bill se prefăcu a fi lezat.

— Tu-tu-tu a-ai fost cu ideea, T-T-Tozier.

Bill primise praştia din aluminiu, de comandă, la ziua lui, cu un an în urmă. Fusese compromisul lui Zack între pistolul pe care-l dorea Bill şi refuzul încăpăţânat al mamei sale de-a se gândi măcar să-i dea o armă de foc unui băiat de vârsta lui Bill. Pliantul cu instrucţiuni spunea că praştia putea fi o minunată armă de vânătoare, o dată ce învăţai s-o foloseşti – „în mâinile potrivite, praştia e la fel de ucigătoare

şi eficace ca un arc bun de frasin sau o armă de foc de mare putere”, proclama broşura. Cu aceste virtuţi conştiincios exprimate, broşura continua prin a preveni că praştia putea fi periculoasă; proprietarul nu trebuia să ochească nicio persoană cu vreunul dintre cele douăzeci de proiectile plumbuite care o însoţeau, la fel cum n-aveai voie să îndrepţi spre nimeni un pistol încărcat.

Bill încă nu se descurca prea bine cu ea (şi bănuia în sinea sa că nici n-o va face vreodată), dar împărtăşea părerea că avertismentul din pliant era întemeiat – elasticul gros al praştiei avea bătaie puternică, iar când loveai cu ea o cutie de tinichea, îi făcea o gaură a dracului de mare.

— Ai mai făcut ceva progrese cu asta, Bill Barosane? întrebă Richie.

— Pu-pu-puţin.

Nu era adevărat decât în parte. După un îndelungat studiu al ilustraţiilor din pliant şi destulă practică în Derry Park până îşi nenorocise braţul, ajunsese să poată nimeri ţinta de hârtie care sosise şi ea împreună cu praştia, ca la vreo trei din zece încercări. Iar o dată reuşise chiar din prima. O singură dată.

Richie întinse zgârciul trăgând de bucata de piele, îi încercă tăria, apoi îi înapoie lui Bill praştia. Nu spuse nimic, dar în adâncul său se îndoia că ar face cât pistolul lui Zack Denbrough, când era vorba să omoare monştri.

— Zău? făcu el. Ţi-ai adus praştia, mare scofală. Asta nu-i nimic. Uite ce-am adus *eu*, Denbrough.

Şi scoase din jachetă un pacheţel care avea pe el o caricatură cu un om chel spunând *Hap-CIU!* în timp ce obrajii i se umflau ca ai lui Dizzy Gillespie. „PRAFUL DE STRĂNUTAT AL LUI DR. WACKY”, scria pe pachet.

Cei doi se priviră un lung răstimp şi apoi izbucniră în hohote de râs, dându-şi unul altuia pumni în spate.

— Su-su-suntem pre-pregătiţi pentru o-o-orice, spuse într-un târziu Bill, tot chicotind şi ştergându-se la ochi cu mâneca jachetei.

— Faţa ta şi curu’ meu, Bill Bâlbâite, spuse Richie.

— Cre-cre-credeam că-i i-i-invers, replică Bill. Acum ascultă. O-o să-ţi le-legăm bi-bi-bi… ţoacla pe Maidan. U-unde-o la-las eu pe Silver când ne jucăm. Tu-tu vii că-călare în spa-spatele meu, în ca-caz că trebuie s-o luăm la să-să-sănătoasa.

Richie dădu din cap, nesimţind nicio pornire să îl contrazică. Rabla lui arăta ca o bicicletă de pigmeu pe lângă costelivul edificiu ca o macara care era Silver. Ştia că Bill e mai puternic, iar Silver mai rapidă.

Ajunseră la podeţ, iar Bill îl ajută pe Richie să-şi priponească bicicleta dedesubt. Se aşezară şi, cu duruitul ocazional al traficului bâzâindu-le pe deasupra capetelor, Bill deschise fermoarul scurtei de molton şi scoase pistolul tatălui său.

— A-ai dracu’ g-g-grijă, îl preveni Bill pe Richie. Întinzându-i-l după ce acesta îşi exprimă printr-un fluierat sincera aprobare. Pi-pistoa-lele ca ăsta n-n-au si-siguranţă.

— E încărcat? întrebă Richie, covârşit.

Pistolul, un Walther-PPK pe care Zack Denbrough îl primise în timpul ocupaţiei, părea incredibil de greu.

— Nu-nu î-încă, răspunse Bill şi se bătu peste buzunar. A-am luat nişte g-g-g-gloanţe aici. Da’ ta-ta-tata zi-zice că câ-câteodată te uiţi şi pe-pe urmă, da-dacă pi-pi-pi-pistolul cr-crede că nu e-eşti a-a-atent, se î-încarcă si-si-singur. A-aşa ca să te po-poată î-împ-împ-împuşca.

Chipul său murmură un surâs straniu care spunea că, deşi nu credea o asemenea prostie, în acelaşi timp o credea întru totul.

Richie înţelese. Obiectul deţinea o fatalitate ferecată pe care nu o simţise niciodată în pistolul sau chiar în carabina tatălui său (deşi carabina avea şi ea ceva, nu-i aşa? — ceva în felul cum stătea rezemată, mută şi unsă, în colţul cămăruţei din garaj; ca şi cum ar fi putut spune *Aş putea să fiu rea dacă aş vrea; rea cât cuprinde, pe pariu,* dacă ar fi fost capabilă să vorbească). Dar pistolul acesta, Walther-ul

ăsta… Parcă fusese fabricat anume pentru a ucide oameni. Cu un fior, Richie îşi dădu seama că de-asta şi fusese făcut. Ce altceva puteai cere de la un pistol? Să-ţi aprindă ţigările?

Întoarse ţeava spre sine, având grijă să-şi ţină mâinile departe de trăgaci. O singură privire aruncată în ochiul negru şi fără pleoape al armei îl făcu să înţeleagă perfect ciudatul zâmbet al lui Bill. Şi-l aminti pe tatăl său spunând: *Dacă ţii minte că nu există în lume nimic de soiul unui pistol neîncărcat, n-o să ai niciodată în viaţă probleme cu armele, Richie.* Îi dădu pistolul înapoi lui Bill, bucuros să se descotorosească de el.

Bill îl potrivi la loc în haină. Deodată, casa de pe Neibolt Street i se păru mai puţin înfricoşătoare lui Richie… Dar posibilitatea de a se vărsa într-adevăr sânge – asta părea cu mult mai puternică.

Îl privi pe Bill, vrând poate iar să facă apel la ideea lui, dar văzu faţa prietenului său, o citi, şi nu spuse decât:

— Eşti gata?

13

Ca de obicei, când în cele din urmă Bill îşi ridică al doilea picior de pe pământ, Richie se simţi convins că se vor răsturna, crăpându-şi căpăţânile proaste pe asfaltul nemilos. Uriaşa bicicletă se clătina nebuneşte dintr-o parte în alta. Cărţile de joc prinse cu cârlige de rufe pe aripile roţilor încetară să mai tragă foc cu foc şi trecură pe foc automat. Balansul beat al bicicletei deveni mai pronunţat. Richie închise ochii şi aşteptă inevitabilul.

Atunci Bill răcni:

— *Hai-ho, Silver, HAAAIDEEE!*

Bicicleta lua tot mai mare viteză şi în sfârşit îşi încetă legănările încoace şi încolo aducătoare de rău de mare. Richie slăbi strânsoarea de moarte pe după mijlocul lui Bill, apucându-se în schimb de faţa portbagajului de deasupra

roţii dinapoi. Bill traversă Kansas Street înclinat într-o parte, goni pe străzi lăturalnice cu iuţeală mereu crescândă şi o luă spre Witcham ca şi cum ar fi coborât un lanţ de niveluri geografice. Ieşiră ca din puşcă de pe Strapham Street pe Witcham, cu o viteză uluitoare. Bill o aplecă pe Silver al dracului de jos pe-o latură şi urlă iar:

— *Hai-ho, Silver!*

— Dă-i bice, Bill Barosane! ţipă Richie, atât de speriat, încât aproape că făcea în pantaloni, dar în acelaşi timp râzând dezlănţuit. Calc-o-n picioare pe puicuţa asta!

Bill îşi potrivi acţiunea cu îndemnul, ridicându-se şi aplecându-se peste ghidon pentru a pompa în pedale într-un ritm dement. Privind spinarea lui Bill, care era uimitor de lată pentru un băiat de unsprezece-ani-mergând-pe-doisprezece, privind-o cum se munceşte sub haina de molton, umerii înclinându-se mai întâi într-o parte, apoi în alta, după cum îşi muta greutatea de pe o pedală pe alta, Richie se încredinţă dintr-o dată că erau invulnerabili… Aveau să trăiască în veci de veci. Mă rog… Poate nu *ei*, dar Bill cu siguranţă. Bill nici n-avea idee cât era de puternic, cât de sigur şi perfect era.

Alergau, casele rărindu-se acum puţin, iar străzile perpendiculare pe Witcham situându-se la intervale mai mari.

— *Hai-ho. Silver!* urla Bill.

Iar Richie mugea cu Vocea Negrului Jim, înaltă şi ascuţită:

— Ha-ho Silvă’, şefu’, asta zic şi io fugă! Zău că g’ozav mai fugi matale cu ţoacla ici-şa! Ptiu, fir-aş al dracu’! Ha-ho, Silvă’, HAAAI-DEEE!’

Acum treceau pe lângă câmpii verzi ce se întindeau plate şi lipsite de adâncime sub cerul plumburiu. Departe în faţă Richie vedea vechea gară de cărămizi. La dreapta ei, magaziile stăteau în şir. Silver se hurducă peste o cale ferată, apoi peste încă una.

Şi iată Neibolt Street, desprinzându-se spre dreapta. „TRIAJUL DERRY” scria pe o pancartă albastră, sub cea cu numele străzii. Era ruginită şi spânzurată strâmb. Dedesubt se afla un semn mult mai mare – fond galben, litere negre. Era aproape ca un comentariu asupra triajului însuşi: „DRUM ÎNFUNDAT” anunţa acesta.

Bill coti pe Neibolt Street, acostă lângă trotuar şi îşi puse piciorul iarăşi pe sol.

— De-aici ha-ha-hai pe jos.

Richie sări de pe portbagaj cu un amestec de uşurare şi regret.

— Bine.

O luară de-a lungul trotuarului, care era crăpat şi plin de buruieni. Mai în faţă, în depouri, un motor diesel duduia încet, slăbi, apoi o luă de la capăt. O dată sau de două ori auziră muzica metalică a tampoanelor ciocnindu-se unele de altele.

— Ţi-e frică? îl întrebă Richie pe Bill.

Bill, ducând-o pe Silver de ghidon, îi aruncă lui Richie o privire scurtă şi dădu din cap:

— M-mhm. Şi ţie?

— Normal că-mi e.

Bill îi povesti lui Richie că-l întrebase pe tatăl său despre Neibolt Street cu o seară în urmă. Tatăl lui spusese că o mulţime de feroviari locuiseră acolo până la sfârşitul celui de Al Doilea Război Mondial – ingineri, conductori, semnalizatori, lucrători în triaj, hamali. Strada intrase în declin o dată cu triajul şi, pe măsură ce Bill şi Richie înaintau de-a lungul ei, casele deveneau tot mai rare, mai sărăcăcioase, mai murdare. Ultimele trei sau patru de pe ambele părţi erau părăsite şi bătute-n scânduri, având curţile năpădite de bălării. O inscripţie „DE VÂNZARE” se bălăbănea singuratică pe veranda uneia. Lui Richie pancarta i se părea veche de o mie de ani. Trotuarul se sfârşi, iar acum păşeau pe o cărare bătătorită unde bălăriile creşteau fără prea mare tragere de inimă.

Bill se opri şi arătă cu degetul:

— U-u-uite-o, spuse el încetişor.

Neibolt Street 29 fusese cândva o vilă roşie, cochetă. Poate, îşi spuse Richie, aici locuise un mecanic, un burlac, nu cu pantaloni, ci în blugi şi puzderie de mănuşi dintre acelea cu manşete mari şi scorţoase şi vreo patru-cinci chipie groase ca pernele – un băiat care venea acasă o dată sau de două ori pe lună pe perioade de câte trei-patru zile şi asculta radioul în timp ce trebăluia prin grădină; un tip care mânca mai mult prăjeli (şi *niciun fel* de legume, deşi le cultiva pentru prieteni) şi care, în nopţile cu vânt, se gândea la Fata Rămasă în Urmă.

Acum zugrăveala roşie se decolorase până la un roz-fad care se cojea în pete urâte arătând ca nişte răni. Ferestrele erau ochi orbi, obloniţi. Majoritatea ţiglelor nu mai existau. Buruienile creşteau în neorânduială de ambele laturi ale casei, iar iarba era acoperită cu prima generaţie de păpădii a sezonului. La stânga, un gard înalt de scânduri, odinioară de un alb-fercheş, dar acum şters într-un gri-mohorât, în ton cu cerul întristat, jos, se apleca beat înăuntrul şi în afara tufărişului umed. Cam la jumătatea gardului Richie văzu un monstruos pâlc de floarea-soarelui – cea mai înaltă arăta cam ca la un metru şaizeci sau chiar mai mult. Avea o înfăţişare puhavă şi rea care nu-i plăcea. O adiere agită florile, şi acestea părură că dau din capete laolaltă: *Au venit băieţii, ce drăguţ! Alţi băieţi. Băieţii noştri.* Richie se cutremură.

În timp ce Bill o rezemă cu grijă pe Silver de un ulm, Richie examină casa. Văzu o roată ieşind din iarba deasă de lângă verandă şi i-o arătă lui Bill. Bill dădu din cap; era tricicleta răsturnată de care pomenise Eddie.

Priviră în sus şi în jos pe Neibolt Street. Murmurul locomotivei diesel crescu şi scăzu, apoi reîncepu. Sunetul părea să stea suspendat în aerul apăsător ca o vrajă. Strada era absolut pustie. Richie putea auzi maşinile trecând în răstimpuri pe Drumul Naţional 2, dar de văzut nu le vedea.

Motorul diesel se înălţă şi se stinse, crescu şi tăcu.

Enormele flori-ale-soarelui încuviinţară cu înţelepciune. *Băieţi proaspeţi. Băieţi buni. Băieţii noştri.*

— E-e-eşti g-ga-gata? întrebă Bill, iar Richie tresări puţin.

— Ştii, tocmai mă gândeam că poate ultimul teanc de cărţi pe care le-am luat de la bibliotecă trebuie să le înapoiez azi, spuse Richie. Poate ar trebui să…

— Nu-nu-nu mânca ra-rahat, Richie. Eşti ga-gata sau n-n-nu?

— Aşa cred, răspunse Richie, ştiind că nu era deloc gata – nu avea să fie *niciodată* gata pentru scena asta.

Porniră peste gazonul luxuriant, spre verandă.

— Ui-uită-te a-a-acolo, arătă Bill.

În capătul îndepărtat din stânga, panoul dantelat al verandei stătea rezemat de o încâlceală de tufe. Amândoi puteau vedea bine cuiele ruginite care fuseseră smulse. Acolo creşteau arbuşti vechi de trandafiri, iar, câtă vreme atât trandafirii din dreapta, cât şi cei din stânga porţiunii desprinse a dantelăriei înfloreau într-un mod plin de exuberanţă, cei aflaţi imediat în jurul şi în faţa ei erau scheletici şi morţi.

Bill şi Richie se uitară unul la altul, sumbri. Tot ceea ce spusese Eddie părea destul de adevărat; după şapte săptămâni, dovezile încă mai erau acolo.

— Nu vrei de-adevăratelea să te bagi acolo dedesubt, nu? întrebă Richie.

Era aproape rugător.

— N-n-nu, răspunse Bill, d-da’ o să mă du-duc.

Şi, cu inima înmuindu-i-se, Richie înţelese că vorbea absolut serios. Lumina aceea cenuşie reapăruse în ochii lui Billy, strălucind statornic. În trăsăturile feţei sale domnea o nerăbdare împietrită ce-l făcea să arate mai bătrân. Richie îşi spuse: *Cred că vrea într-adevăr să-l omoare, dacă încă mai e acolo. Să-l omoare şi, poate, să-i taie capul şi să i-l ducă lui taică-su şi să zică: „Uite, ăsta-i ăla care l-a omorât pe Georgie, acum ai să vorbeşti iarăşi cu mine seara, poate*

doar să-mi spui cum ţi-a mers peste zi sau cine-a pierdut când aţi dat cu banul să vedeţi care plăteşte cafeaua de dimineaţă?”

— Bill, începu el, dar Bill nu mai era acolo.

Ocolea spre capătul din dreapta al verandei, pe unde, fără îndoială, se târâse Eddie dedesubt. Richie trebui să alerge după el şi aproape căzu împiedicându-se de tricicleta prinsă în bălării ce-şi ruginea încet drumul spre adâncurile pământului.

Îl ajunse pe Bill în momentul când acesta se lăsa pe vine, privind sub verandă. În capătul acesta nici măcar nu mai exista panou; cineva – vreun vagabond – îl smulsese demult ca să câştige accesul spre adăpostul de dedesubt, ferit de zăpezile lui ianuarie, sau de ploaia rece din noiembrie, ori de o răpăială de vară cu tunete şi trăsnete.

Richie se chirci lângă el, cu inima bătându-i ca o tobă. Sub verandă nu era nimic, doar grămezi de frunze descompuse, ziare îngălbenite şi umbre. Prea multe umbre.

— Bill, repetă el.

— C-c-ce?

Bill scosese iar pistolul tatălui său. Extrase cu grijă încărcătorul din pat, iar apoi dădu la iveală patru cartuşe din buzunarul pantalonilor. Le încarcă unul câte unul. Richie îl privi fascinat, iar apoi se uită iarăşi sub verandă. De astă dată mai văzu ceva. Sticlă spartă. Cioburi de sticlă lucind slab. Stomacul i se contractă dureros. Nu era un băiat prost şi înţelegea că asta se apropia de confirmarea completă a istorisirii lui Eddie. Frânturile de geam de pe frunzele putrede de sub prispă însemnau că fereastra fusese spartă pe dinăuntru. Din pivniţă.

— C-ce? întrebă Bill din nou, ridicând privirea spre Richie.

Faţa îi era amară şi albă. Privind trăsăturile acelea dârze, Richie aruncă în sinea sa prosopul în ring.

— Nimic.

— V-v-vii?

— Mda.

Se târâră sub verandă.

Mirosul frunzelor în descompunere era o aromă care de obicei îi plăcea lui Richie, dar duhoarea de acolo n-avea nimic plăcut. Simţea frunzele spongioase sub mâini şi genunchi şi avea impresia că se adânceau poate cale de treizeci-şaizeci de centimetri. Se întrebă deodată ce-ar face dacă o mână sau o gheară ar ţâşni din frunzele acelea, înşfăcându-l.

Bill examină fereastra spartă. Cioburile săriseră pretutindeni. Şipca de lemn ce se aflase între ochiuri zăcea în două bucăţi frânte sub treptele verandei. Partea de sus a tocului ferestrei ieşea în afară ca un os fracturat.

— Ceva l-a lovit al naibii de tare pe futangiul ăla, suflă Richie.

Bill, examinând întunericul dinăuntru – sau încercând s-o facă – dădu din cap.

Richie îl împinse cu cotul într-o parte, destul cât să se poată uita şi el. Beciul era un depozit obscur de lăzi şi cutii. Pe jos avea pământ şi, asemenea frunzelor, răspândea un miros umed şi stătut. Un cuptor mătăhălos, în stânga, îşi repezea ţevile rotunde spre tavanul scund. Dincolo de el, la capătul pivniţei, Richie putu vedea o boxă mare cu marginile de lemn. Grajd pentru cai, a fost primul gând ce-i dădu prin minte, dar cine să ţină cai într-un afurisit de beci? Apoi îşi dădu seama că într-o casă veche ca aia cuptorul trebuia să fi folosit cărbuni în loc de păcură. Nimeni nu se ostenise să adapteze instalaţia, de vreme ce nimeni nu dorea casa. Obiectul acela cu margini din lemn era un buncăr de cărbuni. Departe în dreapta, Richie desluşi o scară urcând spre nivelul parterului.

Acum Bill se aşezase… Cocoşându-se aplecat în faţă… Iar, înainte ca Richie să îşi dea seama ce anume avea de gând să facă, picioarele prietenului său dispăreau pe fereastră.

— Bill! Pentru Dumnezeu, şuieră el, *ce faci?* Ieşi *afar’* de-acolo!

Bill nu răspunse. Se strecură înăuntru, râcâindu-şi haina de molton la şale, trecând la câţiva centimetri de un colţ de sticlă ce i-ar fi tras o tăietură bună. O secundă mai târziu, Richie îi auzi tenişii bufnind pe pământul dur din beci.

— Acţiune de tot pişatu', murmură înnebunit Richie pentru sine, privind la pătratul de întuneric în care dispăruse prietenul său. Bill, ţi-ai ieşit din *minţi?*

Vocea lui Bill pluti în sus:

— Po-poţi s-să stai a-a-acolo sus dacă v-vrei, R-R-Richie. Ţi-ţine de şa-şa-şase.

În loc să se supună, se răsuci pe abdomen şi îşi împinse picioarele prin fereastra pivniţei, înainte ca nervii să-i cedeze de tot, sperând că nu se va tăia la mâini sau la burtă în geamul spart.

Ceva îl apucă de picioare. Richie zbieră.

— Nu-nu-s de-de-decât e-eu, sâsâi Bill, şi după o clipă Richie stătea lângă el în beci, trăgându-şi în jos cămaşa şi jacheta. Ci-ci-ne ai cre-cre-zut că e-e?

— Baubau, replică Richie şi râse zgâlţâit.

— Tu-tu o i-i-iei în pa-partea a-a-aia, şi e-e-eu o ia-ia-ia…

— Mă fut, spuse Richie – îşi putea auzi practic bătăile inimii în glas, făcându-i-l să sune butucănos şi inegal, când în sus şi când în jos. Mă ţin lângă tine, Bill Barosane.

Porniră mai întâi spre buncărul de cărbuni, Bill puţin mai în faţă, cu pistolul în mână, Richie imediat în urma lui, încercând să privească în toate părţile odată. Bill se opri un moment lângă una dintre laturile proeminente din lemn ale buncărului, apoi deodată se repezi prin jurul ei, aţintind pistolul cu ambele mâini. Richie închise ochii strâns, oţelindu-se în aşteptarea exploziei. Nu o auzi. Deschise iarăşi ochii, prudent.

— Ni-ni-nimica decât că-că-cărbuni, spuse Bill şi chicoti nervos.

Richie făcu un pas lângă Bill şi se uită. Înăuntru mai era o grămadă de cărbuni vechi, stivuiţi până aproape de plafon în partea dinapoi a boxei, împuţinându-se treptat, până

doar la un bulgăre, doi, lângă picioarele lor. Cărbuni negri ca aripa unei ciori.

— Hai să… începu Richie.

Şi în clipa aceea uşa din capul scărilor de la pivniţă se izbi de perete cu un trosnet violent, împrăştiind pe trepte lumina albă, subţire a zilei.

Amândoi băieţii urlară.

Richie auzi sunete ca nişte mârâieli. Erau foarte puternice – sunetele pe care le-ar putea scoate un animal sălbatic într-o cuşcă. Văzu o pereche de mocasini coborând scările. Deasupra lor, blugi albiţi… Mâini bălăbănindu-se…

Dar nu erau mâini… Erau labe. Labe uriaşe, diforme.

— *U-u-urcă-te pe că-căr-buni!* zbieră Bill.

Dar Richie stătea încremenit, deodată ştiind ce venea la ei, ce avea să-i ucidă în beciul acela care mirosea a pământ jilav şi a vinul ieftin care fusese vărsat prin colţuri. Ştiind, dar având nevoie să vadă.

— *E o f-f-fereastră de-deasupra că-cărbunilor!*

Labele erau acoperite cu păr cafeniu şi des ce se încârliga în cârlionţi ca de sârmă; degetele aveau în vârf unghii rupte. Acum Richie văzu o jachetă de mătase. Era neagră cu dungi portocalii – culorile liceului din Derry.

— *Du-dudu-te!* răcni Bill şi-i dădu lui Richie un brânci puternic.

Richie zbură de-a berbeleacul în cărbuni. Muchii şi colţuri ascuţite îl împunseră dureros, spărgându-i buimăceala. Alţi cărbuni se rostogoliră într-o avalanşă peste mâinile lui. Mârâitul dement continua mereu, mereu.

Panica îşi lăsă cagula peste mintea lui Richie.

Abia dându-şi seama ce face, se caţără pe mormanul de cărbuni, câştigând teren, lunecând îndărăt, aruncându-se iarăşi înainte, zbierând tot timpul. Fereastra din vârf era mânjită cu praf negru de cărbune şi nu lăsa să pătrundă niciun pic de lumină. Era închisă cu un ivăr. Richie apucă foraibărul, care era de felul celor ce se răsucesc, şi se

aruncă în el cu toată greutatea. Cârligul nu se clinti. Mârâitul se auzea acum mai aproape.

Sub el, pistolul bubui, sunet aproape asurzitor în încăperea închisă. Fumul prafului de puşcă, pătrunzător şi acru, înţepă nasul lui Richie. Şocul îl făcu să-şi revină la un soi de stare conştientă şi îşi dădu seama că încercase să întoarcă ivărul în sens greşit. Inversă sensul forţei pe care o aplica, iar cârligul cedă cu un prelung scârţâit ruginit. Praf de cărbune i se cernu peste mâini ca piperul.

Pistolul detună iar, cu un al doilea bubuit asurzitor. Bill Denbrough strigă:

— *L-AI OMORÂT PE FRATE-MEU, TICĂLOSULE!*

O clipă, creatura care coborâse scara păru să râdă, păru să vorbească – era ca şi cum un câine turbat ar fi început dintr-o dată să latre cuvinte pocite, şi, preţ de o clipă, Richie crezu că arătarea cu jachetă de liceean a mârâit: *Şi-am să te-omor şi pe tine.*

— Richie! zbieră atunci Bill, iar Richie auzi cărbunii rostogolindu-se şi căzând iar, în timp ce Bill urca.

Mârâielile şi urletele continuau. Lemn frânt. Răsunau lătrături şi răgete amestecate – sunete desprinse dintr-un coşmar cu ochii deschişi.

Richie îi dădu ferestrei un umăr zdrobitor, fără a-i păsa dacă geamul se spărgea şi-i tăia mâinile în fâşii. Ajunsese să nu-i mai pese de nimic. Nu se sparse; se deschise în afară pe o balama veche de oţel spuzită cu rugină. Şi mai mult praf de cărbune lunecă în jos, de astă dată peste chipul lui Richie. Se târî afară în curtea interioară, precum un ţipar, trăgând în piept aerul dulce şi proaspăt, simţind firele lungi de iarbă biciuindu-i faţa. Îşi dădu vag seama că ploua. Vedea tulpinile groase ale giganticelor flori-ale-soarelui, verzi şi păroase.

Pistolul detună a treia oară, iar fiara din beci zbieră, sunet primitiv de mânie pură. Apoi Bill ţipă:

— *M-a p-prins, Richie! Ajutor! M-a p-p-prins!*

Richie se întoarse pe genunchi şi palme şi văzu cercul feţei îngrozite, întoarse în sus, a prietenului său în careul ferestrei supradimensionate a pivniţei, prin care cantitatea de cărbuni pentru o iarnă întreagă fusese turnată odinioară în fiecare octombrie.

Bill zăcea cu membrele răşchirate în cărbuni. Mâinile-i fâlfâiau şi încercau zadarnic să apuce rama ferestrei, care se afla foarte aproape de degetele lui – dar nu *destul* de aproape. Cămaşa şi scurta i se ridicaseră aproape până la stern. Şi luneca înapoi… Nu, era *tras* înapoi de cineva pe care Richie abia putea să-l vadă. O umbră mătăhăloasă, mişcătoare, în spatele lui Bill. O umbră care mârâia, bolborosea şi suna aproape omenesc.

Richie n-avea nevoie să-l vadă. Îl văzuse sâmbăta trecută, pe ecranul cinematografului Aladdin. Era o dementă, dementă totală, dar chiar şi aşa lui Richie nici nu-i dădu prin cap să se îndoiască de propria-i raţiune sau concluzie.

Adolescentul Vârcolac îl înhăţase pe Bill Denbrough. Numai că nu era Michael Landon ăla, cu o grămadă de machiaj pe faţă şi blană falsă cu toptanul. Era *real*.

Ca pentru a o dovedi, Bill zbieră iar.

Richie întinse mâinile înăuntru şi le apucă pe ale lui Bill. Pistolul era într-una dintre ele şi pentru a doua oară în acea zi Richie privi în ochiul său negru… Doar că acum era încărcat.

Şi-l disputau pe Bill – Richie ţinându-l de încheieturi, Vârcolacul trăgându-l de glezne.

— *P-p-pleacă de-a-a-aici, Richie!* răcni Bill. *P-pleacă…*

Chipul Vârcolacului pluti deodată din beznă la vedere. Avea fruntea teşită şi prognată, acoperită cu păr rar. Obrajii îi erau scobiţi şi îmblăniţi. Ochii, căprui-închis, ardeau de o oribilă inteligenţă, oribilă luciditate. Gura i se căscă şi începu să mârâie. Spumă albă i se prelingea pe la colţurile buzei inferioare groase, în fire gemene ce-i picurau de pe bărbie. Părul îi era pieptănat peste cap într-o groaznică

parodie a tunsorii adolescentine. Îşi repezi capul pe spate şi răcni, nedesprinzându-şi o clipă ochii dintr-ai lui Richie.

Bill escaladă cărbunii. Richie îl apucă de antebraţe şi trase. O clipă crezu că într-adevăr va învinge. Apoi Vârcolacul înhăţă iarăşi picioarele lui Bill, iar acesta fu smuls încă o dată îndărăt în întuneric. Era mai puternic. Pusese gheara pe Bill şi avea de gând să-l păstreze. Şi atunci, fără să se gândească absolut deloc ce făcea sau de ce o făcea, Richie auzi Vocea Copoiului Irlandez ieşindu-i pe gură, vocea domnului Nell. Dar ăsta nu mai era Richie Tozier încercând o imitaţie proastă; nu mai era nici măcar exact domnul Nell. Era Vocea oricărui poliţai irlandez care trăise vreodată şi-şi balansase bastonul de cureluşa sa din piele pe când încerca uşile magazinelor închise, după miezul nopţii:

— Dă-i drumu', băiatu', sau îţi crăp căpăţâna aia tare! Mă jurui pe Ieezus! Dă-i drumu', acum îţi servesc propriu-ţi cur p-o tavă!

Făptura din pivniţă slobozi un răget de furie mai să spargă timpanele… Dar lui Richie i se păru că acum în urlet se mai simţea şi altceva. Poate frică. Sau durere.

Mai smuci o dată, teribil, iar Bill zbură prin fereastră până pe iarbă. Holbă către Richie ochi negri şi îngroziţi. Piepţii jachetei îi erau înnegriţi cu praf de cărbune.

— Re-re-repede! gâfâi Bill.

Aproape că gemea; îl înşfăcă pe Richie de cămaşă.

— T-tr-trebu-bu-buie…

Richie putea auzi cărbunii prăvălindu-se iarăşi în avalanşe. Peste o clipă faţa Vârcolacului umplu fereastra de la pivniţă, îşi arătă colţii. Labele i se agăţau de iarba fremătând.

Bill încă mai avea pistolul – îl ţinuse strâns în tot timpul celor întâmplate. Acum îl apucă în ambele mâini, cu ochii îngustaţi ca nişte fante, şi apăsă pe trăgaci. Bubui o nouă detunătură asurzitoare. Richie văzu cum se desprinde o halcă din ţeasta Vârcolacului, şi un şuvoi de sânge i se

revărsă pe-o parte a feţei, încleind blana şi îmbibându-se-n gulerul jachetei şcolăreşti pe care-o purta.

Mugind, începu să iasă pe fereastră.

Cu mişcări încete, visătoare, Richie vârî mâna pe sub haină, în buzunarul de la spate. Scoase pliculeţul cu imaginea omului care strănuta şi îl rupse, în timp ce arătarea, sângerând şi urlând, se împingea afară pe geam, cu forţa, înfigându-şi adânc ghearele în pământ. Richie deschise pacheţelul şi îl apăsă între degete.

— *Treci la locu' matale, băiatu'!* ordonă el cu Vocea Copoiului Irlandez.

Un norişor alb se învolbură în faţa Vârcolacului. Mugetele încetară deodată. Se holbă la Richie cu o surprindere aproape comică şi scoase un zumzet. Ochii săi roşii şi apoşi se aţintiră asupra lui Richie, părând să-l însemneze pentru totdeauna.

Apoi începu să strănute.

Strănută iar, şi iar, şi iar. Franjuri groase de salivă îi zburau din bot. Din nări îi ţâşneau cocoloaşe de muci verzi-negricioşi. Unul dintre ei împroşcă pielea lui Richie, arzându-l ca acidul. Se şterse, cu un ţipăt de durere şi dezgust.

Încă mai avea chipul plin de furie, dar şi de durere – era inconfundabilă. L-o fi rănit Bill cu pistolul tatălui său, dar Richie îl rănise şi mai adânc… mai întâi cu Vocea Copoiului Irlandez, şi după aceea cu praful de strănutat.

Iisuse, dacă aş fi avut şi nişte praf de scărpinat şi un claxon, reuşeam poate să-l omor, îşi spuse Richie, şi atunci Bill îl apucă de gulerul jachetei şi-l smuci de-a-ndăratelea.

Bine făcu. Vârcolacul se opri din strănutat la fel de brusc precum începuse şi se năpusti asupra lui Richie. Era iute – incredibil de iute.

Poate că Richie n-ar fi făcut decât să stea acolo cu pliculeţul gol al prafului de strănutat într-o mână, privind Vârcolacul cu ochii holbaţi într-un soi de uluire drogată, gândindu-se cât de brună-i era blana, cât de roşu sângele,

cum nimic nu era alb-negru în viaţa reală; ar fi putut sta acolo până i se încleştau labele în jurul gâtului şi unghiile prelungi îi smulgeau beregata, dar Bill mai trase o dată de el şi-l ridică în picioare.

Richie se poticni după el. Fugiră până în faţa casei, iar Richie îşi spuse: *Nu va-ndrăzni să ne mai urmărească, acum suntem pe stradă, nu va-ndrăzni să ne mai urmărească, nu va-ndrăzni, nu va-ndrăzni...*

Dar se apropia, îl auzea foarte aproape în urma lor, boscorodind, mârâind şi bolborosind.

Iat-o pe Silver, încă rezemată de copac. Bill sări în şa şi aruncă pistolul tatălui său în coşul de bagaje unde căraseră atâtea pistoale de jucărie. Richie riscă o privire în urmă pe când se azvârlea peste portbagaj şi văzu Vârcolacul traversând curtea către ei, acum la nici douăzeci de paşi. Sânge şi flegmă i se amestecau pe jacheta de liceean. Osul alb lucea prin blană la tâmpla dreaptă. Pe laturile nasului i se vedeau pete albe de praf de strănutat. Iar Richie mai văzu două lucruri ce păreau să desăvârşească oroarea. Jacheta făpturii nu avea fermoar; în locul acestuia se aflau nasturi mari şi portocalii, înfoiaţi, ca nişte pompoane. Celălalt lucru însă era şi mai rău şi îl făcu să simtă că-i vine să leşine sau doar să se predea şi să-l lase să-l ucidă. Pe jachetă era brodat cu fir auriu un nume. Cusute în stânga pieptului plin de sânge al jachetei Vârcolacului, mânjite, dar lizibile, erau cuvintele „RICHIE TOZIER”

Se repezi la ei.

— *Fugi, Bill!* zbieră Richie.

Silver se puse în mişcare, dar încet – mult prea încet. Lui Bill îi lua atâta timp până să o pornească…

Vârcolacul traversă cărarea cu şanţuri exact în timp ce Bill ajunse pedalând pe mijlocul străzii Neibolt. Blugii arătării erau împroşcaţi cu sânge şi, privind înapoi peste umăr, năpădit de un fel de fascinaţie cumplită şi de nezdruncinat, vecină cu hipnoza, Richie observă că ici şi

colo cusăturile pantalonilor plesniseră, iar prin ele răzbeau smocuri aspre de blană cafenie.

Silver se clătina nebuneşte încoace şi încolo. Bill stătea în picioare, ţinând ghidonul pe dedesubt, cu capul înălţat spre cerul noros şi tendoanele ieşindu-i în relief pe gât. Iar cărţile de joc se tot încăpăţânau să nu tragă încă decât foc cu foc.

O labă bâjbâi după Richie. Băiatul ţipă jalnic şi se feri de ea. Vârcolacul mârâi, rânjind. Era destul de aproape pentru ca Richie să-i poată distinge corneele îngălbenite ale ochilor, să-i poată simţi duhoarea dulceagă de carne putredă din respiraţie.

Dinţii fiarei erau colţi încovoiaţi.

Richie răcni din nou, în timp ce o labă se arunca spre el. Era sigur că-i va smulge capul – dar laba trecu prin faţa lui, ratându-l la distanţă de nici doi centimetri. Forţa loviturii suflă părul asudat de pe fruntea lui Richie.

— *Hai-ho Silver HAAAIDEEE!* urlă Bill din toţi bojocii.

Ajunsese în vârful unei coline scurte şi puţin înalte. Nu prea mult, dar destul ca Silver s-o poată lua la vale. Cărţile de joc prinseră viteză şi începură să pârâie. Bill pompa înnebunit în pedale. Silver se opri din clătinături şi o tăie drept pe Neibolt Street, spre Drumul Naţional 2.

Slavă. Domnului, slavă Domnului, slavă Domnului, repeta incoerent Richie în sinea sa. *Slavă…*

Vârcolacul mugi iarăşi – *O, Doamne, sună de parcă-i CHIAR ÎN URMA MEA* –, şi lui Richie i se tăie respiraţia în timp ce cămaşa şi jacheta îi erau smucite, apăsându-l astfel pe beregată. Slobozi un gâlgâit sufocat şi reuşi să se apuce de mijlocul lui Bill exact înainte de-a fi smuls de pe bicicletă. Bill se înclină în faţă, dar nu scăpă ghidonul lui Silver. O clipă, Richie crezu că enorma bicicletă pur şi simplu se va ridica pe roata din spate şi îi va trânti pe-amândoi din spinare. Apoi jacheta sa, care oricum fusese gata pentru coşul cu zdrenţe, se spintecă exact pe mijlocul spatelui, cu

un zgomot sonor şi sfâşiat ce semăna în chip curios cu o băşină straşnică. Richie putu respira din nou.

Întoarse capul și se trezi privind drept în ochii aceia tulburi, ucigaşi.

— *Bill!*

Încercă să urle cuvântul, dar acesta nu avu nici forţă, nici sunet.

Oricum, Bill păru să-l audă. Pedală şi mai cu spor, mai tare decât o făcuse vreodată în viaţa lui. Toate măruntaiele păreau să i se înalţe, ieşindu-şi din ţâţâni. Simţea în fundul gâtlejului gustul gros şi clocit al sângelui. Ochii îi ieşeau din orbite. Gura i se căscase, înghiţind aerul. Şi o senzaţie nebună, inevitabilă, de înviorare îl inunda tot – ceva sălbatic, şi liber, şi numai al lui. O dorinţă. Stătea în picioare pe pedale; le îndupleca; le bătea măr.

Silver continua să ia viteză. Acum începea să simtă drumul, începea să zboare. Bill o simţea avântându-se.

— *Hai-ho, Silver!* răcni el iar. *Hai-ho, Silver, HAAAIDEEE!*

Richie putea auzi răpăitul rapid al mocasinilor pe macadam, întoarse capul. Laba Vârcolacului îl lovi deasupra ochilor cu o forţă năucitoare, şi o clipă Richie chiar crezu că i-a zburat calota cranianã. Totul i se păru dintr-o dată difuz, neimportant. Sunete se apropiau şi se îndepărtau. Culorile se ştergeau de pe lume. Se răsuci, agăţându-se cu disperare de Bill. Sânge cald i se scurgea în ochiul drept, înţepându-l.

Laba se abătu din nou, de astă dată izbind aripa dinapoi. Richie simţi bicicleta clătinându-se nebuneşte, un moment pe punctul de a se răsturna, şi în cele din urmă îndreptându-se la loc.

— *Hai-ho, Silver, HAAAIDEEE!* strigă iar Bill, dar şi acest strigăt părea îndepărtat, ca un ecou auzit chiar înainte de a se stinge.

Richie închise ochii, se ţinu strâns de Bill şi aşteptă sfârşitul.

14

Bill auzise şi el paşii alergând şi înţelese că clovnul încă nu renunţase, dar nu îndrăznea să se întoarcă şi să privească. Oricum avea să ştie dacă-i prindea şi-i trântea la pământ. Asta era tot ce avea nevoie cu adevărat să ştie.

Hai, băiete, spuse el în sinea sa. *Acum dă-mi totul! Tot ce ai! Hai, Silver! Hai!*

Aşa că încă o dată Bill Denbrough se pomeni ca vântul, înghiţind pământul, întrecându-l şi pe dracu' gol, doar că acum dracul era un clovn rânjind hidos, un clovn a cărui faţă transpira vopsea cu ulei albă, a cărui gură se arcuia în sus într-un zâmbet roşu şi lacom, de vampir, ai cărui ochi erau monede de argint strălucitor. Un clovn care, din cine ştie ce motive descreierate, purta o jachetă de la Derry High School peste costumul argintiu, cu guler încreţit oranj şi pompoane portocalii în chip de nasturi.

Hai, băiete, hai – Silver, ce-ai de zis?

Acum Neibolt Street fugea pe lângă el. Silver începea să fredoneze bine. Paşii aceia alergând slăbiseră cumva un pic? Încă nu cuteza să se uite. Richie îl ţinea într-o strânsoare de moarte, îi tăia răsuflarea, şi Bill voia să-i spună să-l lase mai moale, dar nu îndrăznea nici măcar cu atât să-şi consume respiraţia.

Apoi, undeva în faţă, ca într-un vis frumos, apăru semnul de circulaţie ce marca intersecţia dintre Neibolt Street şi Drumul Naţional 2. Pe Witcham treceau maşini în ambele sensuri. În starea lui de teroare extenuată, Bill văzu în asta un fel de miracol.

Acum, pentru că dintr-o clipă în alta avea să fie nevoit să pună frână (sau să facă altceva, *realmente* inventiv), riscă o privire peste umăr.

Ceea ce văzu îl făcu să dea înapoi pedalele lui Silver cu o unică smucitură. Silver patină, întinzând o dâră de cauciuc ars cu roata din spate blocată, iar capul lui Richie se înfipse dureros în golul umărului drept al lui Bill.

Strada era complet pustie.

Dar la cam douăzeci şi cinci de metri în urma lor, prin dreptul primelor case abandonate ce formau un fel de cortegiu funerar ducând spre triaj, se zărea o mică pată portocalie strălucitoare. Lângă o gură de canal tăiată la curbă.

— Îhhhh…

Aproape prea târziu, Bill îşi dădu seama că Richie luneca jos de pe Silver. Ochii băiatului erau daţi peste cap, astfel că Bill nu putea să vadă decât marginile de jos ale irişilor pe sub pleoapele superioare. Propteaua cârpită a ochelarilor atârna strâmbă. Din frunte îi curgea, încet, sânge.

Bill îl apucă de braţ, lunecară amândoi spre dreapta, iar Silver se dezechilibră. Căzură pe stradă într-o încâlceală de braţe şi picioare. Bill se lovi straşnic la fluierul piciorului şi strigă de durere. La auzul ţipătului, ochii lui Richie tresăriră.

— Am să-ţi arăt eu cum se-ajunge la comoara aiasta, seniorr, da' omu' ista Dobbs îi grozaaav de primejdios, spuse Richie într-o gâfâială sforăitoare.

Era Vocea sa de Pancho Vanilia, dar calitatea ei plutitoare, deconectată, îl sperie rău pe Bill. Văzu câteva fire de păr aspru şi cafeniu agăţate de rana superficială de pe fruntea lui Richie. Erau uşor cârlionţate, ca părul pubian al tatălui său. Îl făcură să-i fie şi mai teamă, şi-i dădu lui Richie una zdravănă peste cap.

— *Aoleu!* exclamă Richie; pleoapele îi fluturară, apoi se deschiseră larg. De ce dai în mine, Bill Barosane? O să-mi spargi ochelarii. Oricum nu mi-s într-o formă prea grozavă, în caz că n-ai observat.

— C-c-credeam că mo-mo-mori, spuse Bill.

Richie se ridică încet în capul oaselor pe mijlocul străzii şi îşi duse o mână la frunte. Gemu.

— Ce s-a-ntâm…

Iar apoi îşi aminti. Ochii i se deschiseră brusc, şocaţi şi îngroziţi, şi se adună pe picioare, gâfâind răguşit.

— N-n-nu, îl linişti Bill. S-s-a d-d-dus, R-R-Richie. S-a dus. Richie văzu strada goală unde nu se mişca nimic şi deodată izbucni în lacrimi. Bill îl privi o clipă, apoi îl cuprinse cu braţele şi îl strânse la piept. Richie se agăţă de gâtul lui Bill şi îl îmbrăţişă la rândul lui. Voia să spună ceva deştept, ceva despre felul cum ar fi trebuit să-şi încerce Bill praştia pe Vârcolac, dar din piept nu-i ieşea nimic. Nimic altceva decât suspine.

— N-nu, R-Richie, spunea Bill, n-n-n-u-u…

Apoi izbucni şi el în plâns. Se îmbrăţişară îngenuncheaţi în mijlocul străzii, lângă bicicleta răsturnată a lui Bill, în timp ce lacrimile le formau dâre curate pe obrajii înnegriţi de praf de cărbune.

Capitolul 9
Curăţenie

1

Undeva departe, sus, deasupra Statului New York, în după-amiaza zilei de 29 mai 1985, Beverly Rogan începe din nou să râdă. Îşi înăbuşă râsul cu ambele mâini, de teamă ca nu cumva s-o creadă cineva nebună, dar nu se poate opri.

Am râs mult pe vremea aia, *îşi aminteşte ea. E altceva, o altă lumină în întuneric.* Ne era frică tot timpul, dar nu ne puteam stăpâni râsul, aşa cum nu pot eu acum.

Bărbatul aşezat alături de ea e tânăr, pletos, chipeş. I-a aruncat mai multe priviri apreciative de când a decolat avionul din Milwaukee, la două şi jumătate (acum aproape două ore şi treizeci de minute, cu o escală la Cleveland şi încă una la Philly), dar i-a respectat dorinţa clară de a nu sta de vorbă; după câteva gambituri colocviale cărora ea le-a răspuns cu politeţe, dar nimic mai mult, şi-a deschis geanta de voiaj şi a scos un roman de Robert Ludlum.

Acum îl închide, cu degetul vârât între pagini, şi spune cu oarecare preocupare:

— Totu-n regulă cu dumneata?

Beverly dă din cap, încercând să îşi reaşeze seriozitatea pe faţă, după care scoate încă un sforăit de râs. Tânărul zâmbeşte puţin, nedumerit, întrebător.

— Nu-i nimic, spune ea, încercând încă o dată să fie serioasă, dar nu-i foloseşte la nimic – cu cât încearcă să fie mai serioasă, cu atât îi vine mai tare feţei sale să crape; exact la fel ca pe vremuri.

— Pur şi simplu mi-am dat seama dintr-o dată că nu ştiu cu ce companie aeriană zbor. Doar că are o ra-ra-raţă cât toate zilele într-o pa-pa-parte…

Acest gând însă e prea mult. O apucă hohote de râs vesel. Oamenii din jur se uită la ea, unii încruntându-se.

— Republic*, spune el.*

— Pardon?

— Zburzi prin văzduh cu patru sute şaptezeci de mile pe oră prin bunăvoinţa companiei Republic Airlines. Scrie pe pliantul KYAG din buzunarul fotoliului.

— KYAG?

Tânărul scoate pliantul din buzunăraş (care într-adevăr are logograma de la Republic pe copertă). Indică unde sunt ieşirile în caz de urgenţă, unde se află dispozitivele de plutire, cum se folosesc măştile de oxigen, cum se adoptă poziţia pentru aterizare forţată.

— Pliantul de adio-şi-un-praz-verde, spune el, şi de astă dată izbucnesc amândoi în hohote.

Chiar este arătos, *îşi spune ea deodată – e un gând nou, oarecum cu-ochiul-limpede, felul de gând pe care te-ai aştepta să-l ai la deşteptare, când mintea încă nu ţi s-a încărcat cu nimicuri. Poartă un pulover croşetat şi blugi decoloraţi. Părul său blond-închis e legat la spate cu o fâşie de piele netăbăcită, iar asta o face să-şi amintească de coada-de-cal în care îşi purta legat părul întotdeauna când era fată. Îşi spune:* Fac prinsoare că are o sculă drăguţă şi politicoasă de student. Destul de lungă să faci jazz cu ea, nu atât de groasă cât să fie cu adevărat arogantă.

O apucă iarăşi râsul, complet incapabilă să se stăpânească. Îşi dă seama că nici măcar nu are o batistă cu care să-şi şteargă ochii înlăcrimaţi, iar asta o face să râdă şi mai tare.

— N-ar strica să te potoleşti, altfel stewardesa o să te-arunce din avion, spune el solemn, iar ea doar dă din cap, râzând; acum o dor coastele şi stomacul.

Tânărul îi întinde o batistă albă şi curată, iar Beverly o foloseşte, întrucâtva, aceasta o ajută să se controleze în sfârşit. Totuşi, nu încetează dintr-o dată. Pur şi simplu se ostoieşte în mici sughiţuri şi gâfâieli. Din când în când se gândeşte la raţa mare de pe fuzelajul avionului şi sloboade un nou şuvoi de chicoteli.

După scurt timp îi înapoiază batista.

— Mulţumesc.

— Iisuse, duduie, ce-ai păţit la mână?

I-o ţine într-a lui un moment, îngrijorat.

Beverly şi-o priveşte şi vede unghiile rupte, cele pe care şi le-a zdrelit până la carne răsturnând măsuţa de toaletă peste Tom. Amintirea acestei fapte o doare mai tare decât unghiile propriu-zise, şi asta îi opreşti râsul definitiv. Îşi retrage mâna, cu delicateţe însă.

— Mi-am trântit peste ea uşa maşinii la aeroport, spune gândindu-se la toate prilejurile când a minţit despre ceea ce-i făcea Tom şi la toate minciunile despre vânătăile pe care i le-a făcut tatăl său. O fi asta ultima ocazie, ultima minciună? Cât de minunat ar fi… Prea minunat ca s-o poată crede. Se gândeşte la un doctor care vine să vadă un bolnav de cancer în faza terminală şi spune: Radiografia arată că tumoarea se reduce. N-avem idee de ce, dar asta se-ntâmplă.

— Probabil că doare ca dracu', spune tânărul.

— Am luat nişte aspirină.

Deschide din nou revista pentru zbor, deşi probabil el ştie că a mai parcurs-o de două ori.

— Încotro mergi?

Beverly închide revista, se uită la el, zâmbeşte:

— Eşti foarte drăguţ, dar nu vreau să vorbesc. Bine?

— Bine, spune el, zâmbind la rândul său. Dar, dacă vrei să bei în sănătatea raţei ăleia de pe peretele avionului când ajungem la Boston, fac eu cinste.

— Mulţumesc, dar trebuie să prind alt avion.

— Măi să fie, rău a mai greşit horoscopul meu azi-dimineaţă, spune bărbatul şi-şi deschide din nou romanul. Dar eşti nemaipomenită când râzi. Să se-ndrăgostească omul şi mai multe nu.

Beverly deschide iarăşi revista, dar se pomeneşte privindu-şi unghiile zdrelite în locul articolului despre plăcerile oferite de oraşul New Orleans. Sub două dintre unghii sunt băşici cu sânge purpurii. Îl aude în sinea ei pe Tom răcnind în josul scării: Te-omor, curvo! Futu-te-n cur

de curvă! *Se înfioară, înfrigurată. Curvă pentru Tom, curvă pentru cusătoresele pe care le apucau dracii înaintea câte unei prezentări şi-şi vărsau oful pe o anume Beverly Rogan, curvă pentru tatăl ei cu mult înainte ca fie Tom, fie nefericitele de croitorese să facă parte din viaţa ei.*

Curvă.

Curvo.

Futu-te-n cur de curvă.

Închide o clipă ochii.

Piciorul său, tăiat într-un ciob de sticlă de parfum în timp ce fugea din dormitor, o arde mai rău decât degetele. Kay i-a dat un leucoplast, o pereche de pantofi şi un cec de-o mie de dolari pe care Beverly i-a încasat prompt, la ora nouă, la First Bank din Chicago, în Watertower Canare.

Neluând în seamă protestele lui Kay, Beverly şi-a scris propriul cec pentru o mie de dolari pe o foaie simplă de hârtie. „Am citit odată că-s obligaţi să accepte cecul indiferent pe ce e scris", i-a spus ea lui Kay. Vocea părea să-i vină din altă parte. De la un radio din altă cameră, poate. "Cineva a încasat odată un cec care era scris pe-o schijă de artilerie. Am citit povestea asta în The Book of Lists*, aşa cred.*

A tăcut, apoi a râs stânjenită. Kay a privit-o serioasă, solemnă chiar. „Dar eu l-aş ridica repede, înainte de a-i veni lui Tom ideea să îngheţe conturile."

Deşi nu se simte obosită (este conştientă, oricum, că acum o mai ţin trează exclusiv nervii şi cafeaua neagră de la Kay), noaptea precedentă îi apare ca un lucru pe care trebuie că l-a visat.

Ţine minte că au urmărit-o trei băieţi la vârsta adolescenţei care o fluierau şi strigau, dar nu îndrăzneau să se apropie de ea. Îşi aminteşte uşurarea care a cuprins-o când a văzut aura albă fluorescentă a unui magazin inundând trotuarele la o intersecţie. A intrat şi l-a lăsat pe vânzător să i se uite prin deschizătura bluzei vechi în timp ce-l ducea cu vorba să-i împrumute cei patruzeci de cenţi

pentru telefonul public. N-a fost greu, priveliştea fiind aşa cum era.

Mai întâi a sunat-o pe Kay McCall, formând numărul din memorie. Telefonul a sunat de vreo zece ori şi a început să-i fie teamă că prietena ei e la New York. Vocea somnoroasă a lui Kay a mormăit: „N-ar strica să fie veşti bune, oricine-oi fi”, exact când Beverly era pe cale să închidă.

— Bev, sunt Kay, a spus ea, a ezitat, apoi s-a aruncat: Am nevoie de ajutor.

A urmat un moment de tăcere, după care Kay a vorbit din nou, acum sunând pe deplin trează:

— Unde eşti? Ce s-a-ntâmplat?

— Sunt la un magazin în colţ la Streyland Avenue cu nu-ştiu-ce stradă. Am… Kay, l-am părăsit pe Tom.

Kay, iute, emfatică şi excitată:

— Bravo! În sfârşit! Uraaa! Vin să te iau! Ticălosul! Căcănarul! Vin să te iau cu Mercedes-ul, futu-i mama mă-sii! Închiriez o orchestră cu patruzeci de instrumentişti! O să…

— O să iau un taxi, a spus Bev, ţinând celelalte două monede de zece cenţi în palma asudată.

În oglinda rotundă din fundul magazinului îl poate vedea pe vânzătorul plin de coşuri contemplându-i fundul cu o concentrare adâncă şi visătoare.

— Da’ va trebui să-l plăteşti pe şofer când ajung la tine. N-am niciun ban. Niciun cent.

— Îi dau nenorocitului cinci dolari bacşiş, a strigat Kay. Asta-i cea mai grozavă veste-n mă-sa de când şi-a dat Nixon demisia! Mişcă-ţi bucile pân-aicea, fato. Şi…

A tăcut, iar când a vorbit din nou vocea îi era serioasă şi atât de plină de tandreţe şi dragoste, încât Beverly a simţit că-i vine să plângă.

— Slavă Domnului că ai făcut-o în fine, Bev. Vorbesc serios. Slavă Domnului.

Kay McCall e o fostă designeră care s-a măritat bogată, a divorţat şi mai bogată şi a descoperit politica feministă în 1972, cam cu trei ani înainte s-o întâlnească Beverly. În

perioada când era cea mai populară şi totodată controversată, a fost acuzată de-a fi îmbrăţişat feminismul după ce se folosise de nişte legi arhaice şi şovine pentru a-i smulge soţului ei fabricant până şi ultimul cent la care-i dădea dreptul legea.

— Căcat! exclamase odată Kay în faţa lui Beverly. Oamenii care zic chestii de-astea n-au fost nevoiţi niciodată să se culce-n acelaşi pat cu Sam Chacowitz. Două pompe, un gâdilat şi-un clei, ăsta era motoul lui moş Sammy. Singura dată când s-a putut ţine mai mult de şaptezeci de secunde a fost când făcea laba în cadă. Nu am trişat; pur şi simplu mi-am luat retroactiv solda de război.

A scris trei cărţi – una despre feminism şi femeia muncitoare, una despre feminism şi familie şi una despre feminism şi spiritualitate. Primele două au fost destul de populare. În cei trei ani scurşi de la ultima, Kay a ieşit oarecum din modă, iar Beverly îşi închipuia că e o uşurare pentru ea. Investiţiile îi rodiseră bine („Feminismul şi capitalismul nu se exclud reciproc, slavă Domnului", îi spusese ea odată lui Bev), iar acum era o femeie bogată, cu casă la oraş, locuinţă la ţară şi câţiva amanţi destul de virili pentru a-i face faţă în pat, dar nu destul de virili ca să o bată la tenis. „Când ajung atât de buni, îi las baltă imediat", spunea, şi, deşi Kay considera evident asta o glumă, Beverly se întreba dacă aşa o fi într-adevăr.

Beverly a chemat un taxi, iar când acesta a venit, s-a înghesuit în spate cu valiza, bucuroasă să scape de ochii vânzătorului şi i-a dat şoferului adresa lui Kay.

O aştepta în capătul aleii, cu haina ei de vizon peste un capot de flanelă. În picioare avea pâslari roz pufoşi cu pompoane cât toate zilele. Nu pompoane portocalii, slavă Domnului – aşa ceva ar fi putut-o expedia pe Beverly zbierând înapoi în noapte. Drumul până la Kay fusese straniu: fel de fel de lucruri îi reveneau în minte, amintirile şiroind atât de repede şi de clar, încât o înspăimântau. Se simţea de parcă cineva i-ar fi pornit în cap un buldozer uriaş care a început să excaveze un cimitir mintal de a

cărui existenţă nici măcar nu avusese habar. Numai că în loc de cadavre ieşeau la iveală nume, nume la care nu se gândise de ani de zile: Ben Hanscom, Richie Tozier, Greta Bowie, Henry Bowers, Eddie Kaspbrak... Bill Denbrough. Mai ales Bill – Bill Bâlbâitul, îl numeau ei cu acea dezinvoltură a copiilor care uneori e numită candoare, alteori cruzime. Ei îi păruse atât de înalt, atât de perfect (până ce deschidea gura şi începea să vorbească, mai bine zis).

Nume... locuri... lucruri care se întâmplaseră.

Alternând căldura şi răceala, îşi amintise vocile de pe conductă şi sângele. Zbierase, iar tatăl ei îi trăsese una. Tatăl ei – Tom...

Lacrimile ameninţau... Iar apoi Kay îl plătea pe taximetrist şi-i dădea un bacşiş suficient de mare pentru ca şoferul uluit să exclame:

— Mersi, cucoană! Mamăă!

Kay a dus-o în casă, a băgat-o sub duş, i-a dat un halat când a ieşit, a făcut cafea, i-a examinat rănile, i-a oblojit tăietura de la picior şi i-a pus deasupra un plasture. A turnat o porţie generoasă de brandy în a doua ceaşcă de cafea a lui Bev şi a îmboldit-o să bea până la ultimul strop. Apoi a pregătit câte o friptură în sânge cu garnitură de ciuperci proaspete.

— Aşa. Ce s-a întâmplat? Chemăm poliţia sau doar te trimitem la Reno?

— Nu-ţi pot spune prea multe, a răspuns Beverly. Ar suna prea nebuneşte. Dar eu am fost de vină, mai mult...

Kay a izbit cu palma în masă. Pe mahonul lăcuit, sunetul semăna cu focul unui pistol de calibru mic. Bev a tresărit.

— Să nu zici asta, a spus Kay.

Obrajii îi ardeau într-o culoare intensă, iar din ochii căprui arunca văpăi.

— De câtă vreme suntem noi prietene? De nouă ani? De zece? Dacă te mai aud o singură dată că zici c-a fost din vina ta, am să vărs. Auzi ce-ţi spun? În pizda mă-sii, am să vărs. Nu tu ai fost de vină de data asta, sau data trecută,

sau înainte, sau oricând. Nu ştii că cei mai mulţi prieteni ai tăi se gândeau că mai devreme sau mai târziu o să te bage-n ghips din cap până-n picioare sau poate chiar o să te omoare?

Beverly o privea cu ochi mari.

— Şi asta ar fi fost vina ta, cel puţin într-o oarecare măsură, pentru că ai stat acolo şi-ai lăsat să se-ntâmple. Da' acum te-ai dus. Să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru micile favoruri. Da' nu-mi sta tu mie aici, cu jumătate din unghii zburate, cu piciorul tăiat şi cu dâre de curea pe umeri, şi să-mi zici că tu ai fost de vină.

— N-a dat în mine cu cureaua.

Minciuna era automată. Şi la fel era şi adânca ruşine ce-i aduse în obraji o roşeaţă nefericită.

— Ai terminat cu Tom, ar trebui să termini şi cu minciunile, spuse Kay liniştită şi o privi pe Bev atât de lung şi cu atât drag, încât Bev trebui să-şi lase ochii în jos.

Simţea gustul sărat al lacrimilor în adâncul gâtlejului.

— Pe cine credeai că prosteşti? întrebă Kay, continuând să vorbească liniştită; se întinse peste masă şi luă mâinile lui Bev într-ale ei. Ochelarii negri, bluzele cu guler înalt şi mâneci lungi... Poate oi fi păcălit un cumpărător, doi. Da' nu-ţi poţi păcăli prietenele, Bev. Nu pe oamenii care ţin la tine.

Şi atunci Beverly plânse, îndelung şi tare, iar Kay o ţinu în braţe, şi mai târziu, chiar înainte de a se duce la culcare, îi spuse lui Kay tot ce putea. Că un prieten vechi din Derry, MAINE, unde copilărise, îi dăduse telefon şi-i adusese aminte de o promisiune pe care o făcuse demult. Sosise timpul să împlinească făgăduiala, i-a spus el. Va veni? Ea a spus că da. Atunci a început necazul cu Tom.

— Ce promisiune era aia? întrebă Kay.

Beverly clătină din cap, încet.

— Asta nu ţi-o pot spune, Kay. Oricât de mult aş vrea.

Kay rumegă răspunsul şi dădu din cap:

— În regulă. Destul de corect. Ce-ai să faci cu Tom după ce te-ntorci din MAINE?

Iar Bev, care începuse să simtă din ce în ce mai mult că nu se va mai înapoia din Derry niciodată, spuse doar atât:

— Am să trec mai întâi pe la tine şi hotărâm împreună. Bine?

— Chiar foarte bine, replică prietena sa. E şi asta o promisiune?

— De-ndată ce m-am întors, spuse cu fermitate Bev, poţi conta pe ea.

Şi o strânse în braţe cu putere.

Cu cecul lui Kay încasat şi pantofii prietenei sale în picioare, luase un autobuz Greyhound spre nord până la Milwaukee, temându-se că Tom putea să fi plecat la aeroportul O'Hare în căutarea ei. Kay, care o însoţise la bancă şi la staţia de autobuz, încercă s-o convingă să se răzgândească.

— La O'Hare-i plin de paznici, dragă, spunea ea. Nu ai de ce să-ţi faci griji în privinţa lui. Dacă se apropie de tine, nu ai decât să urli până-ţi crapă pieptul.

Beverly clătină din cap:

— Vreau să-l evit cu totul. Asta-i singura cale.

Kay o privi cu şiretenie:

— Ţi-e teamă că te-ar putea face să-ţi muţi gândul, este?

Beverly se gândi cum stătuseră toţi şapte în apa râului, se gândi la Stanley şi la ciobul sticlei lui de Coca Cola licărind în soare; se gândi la durerea subţire de când îşi tăiase palma, uşor oblic, se gândi cum toţi s-au prins de mână într-un cerc copilăresc, făgăduindu-şi să se întoarcă dacă totul o va lua vreodată de la început... Să se întoarcă şi să-l omoare de tot.

— Nu, spuse ea. Nu mă poate face să mă răzgândesc. Dar îmi poate face rău, cu sau fără gărzi de securitate. Nu l-ai văzut cum era aseară, Kay.

— L-am văzut eu destul cu alte ocazii, răspunse Kay, cu sprâncenele împreunându-i-se. Găozul ăla care umblă ca un om.

— Era nebun, spuse Bev. Gărzile de securitate s-ar putea să nu-l oprească. E mai bine aşa. Crede-mă.

— În regulă, replică fără tragere de inimă Kay, iar Bev îşi spuse cu oarecare amuzament că prietena ei era dezamăgită de lipsa unei confruntări, a unei cafteli zdravene.

— Încasează repede cecul, repetă Beverly, înainte de a-i da prin cap să îngheţe conturile. O s-o facă, să ştii.

— Sigur, zise Kay. Dacă face asta, merg să-i fac ticălosului o vizită cu cravaşa şi-i arăt eu.

— Păzeşte-te de el, o sfătui tăioasă Beverly. E periculos, Kay. Crede-mă. Era ca…

Ca tata *erau cuvintele ce-i tremurau pe buze. În loc de asta, spuse:*

— Era ca un sălbatic.

Okay, *spuse Kay.* Fruntea sus, genunchii tari, dragă. Du-te să-ţi ţii promisiunea. Şi gândeşte-te cât de cât la ce o să urmeze.

— Aşa am să fac, o asigură Beverly, dar era o minciună.

Avea prea multe alte lucruri la care să se gândească: la ceea ce se întâmplase în vara când avea ea unsprezece ani, de pildă. Cum îl învăţase pe Richie Tozier să-şi facă yo-yo-ul să doarmă, de pildă. Vocile de pe ţeavă, de pildă. Şi un lucru pe care-l văzuse, un lucru atât de oribil, încât chiar şi acum, îmbrăţişând-o pe Kay pentru ultima oară lângă peretele argintiu şi prelung al autobuzului Greyhound, mintea ei n-o lăsa întru totul să-l revadă.

Acum, în timp ce avionul cu raţa pe fuzelaj îşi începe lunga coborâre în regiunea Boston, gândurile ei revin din nou într-acolo… Şi către Stan Uris… Şi la o poezie nesemnată care i-a sosit pe-o carte poştală… Şi la voci… Şi la acele câteva secunde când s-a privit ochi în ochi cu ceva care era probabil infinit.

Se uită afară pe fereastră, se uită-n jos şi se gândeşte că răutatea lui Tom e un lucru mărunt şi meschin pe lângă răul care o aşteaptă în Derry. Dacă există vreo compensaţie, e aceea că Bill Denbrough va fi şi el acolo… Şi a fost o vreme când o fată în vârstă de unsprezece ani pe nume Beverly Marsh îl iubea pe Bill Denbrough. Îşi

aminteşte de cartea poştală cu fermecătoarea poezie scrisă pe spate şi îşi aminteşte că odinioară ştia cine-a scris-o. Acum nu mai ţine minte, nu mai mult decât ţine minte exact ce anume spunea poezia… Dar se gândeşte că se poate să fi fost Bill. Da, se poate foarte bine să fi fost Bill Denbrough Bâlbâitul.

Deodată se gândeşte cum se pregătea să meargă la culcare în seara zilei în care Richie şi Ben au luat-o cu ei să vadă acele două filme de groază. După prima ei întâlnire. Făcuse pe deşteapta faţă de Richie cu chestia asta – pe vremea aia era forma ei de apărare când ieşea pe stradă –, dar o parte din ea fusese atinsă, fascinată şi puţin speriată.

Fusese cu adevărat prima ei întâlnire, chiar dacă o însoţiseră doi băieţi în loc de unul. Richie îi plătise şi bilet, şi tot, întocmai ca la o întâlnire reală. Şi apoi, după film, apăruseră băieţii aceia care-i fugăriseră… Şi petrecuseră restul după-amiezii pe Maidan… Şi venise Bill Denbrough cu încă un băiat, nu-şi mai aducea aminte cine, dar îşi amintea felul cum ochii lui Bill rămăseseră un moment aţintiţi într-ai ei şi şocul electric pe care-l simţise… Şocul şi o fierbinţeală ce păruse să-i încingă tot trupul.

Îşi aminteşte cum se gândea la toate acestea în timp ce-şi trăgea pe ea cămaşa de noapte şi intra în baie să se spele pe faţă şi pe dinţi. Îşi aminteşte că se gândea cât timp îi va trebui până să adoarmă în noaptea aceea; pentru că avea atâtea la care să se gândească… Şi să se gândească într-un mod bun, pentru că păreau să fie băieţi buni, băieţi de soiul celor cu care te-ai putea învârti şi în care ai putea chiar să ai încredere. Ar fi drăguţ. Ar fi… Ei bine, ca în rai.

Şi, în timp ce se gândea la toate aceste lucruri, îşi luă cârpa şi se aplecă peste chiuvetă să ia puţină apă, şi vocea…

2

…ieşi şoptind prin gura de scurgere:

— Ajută-mă…

Beverly dădu înapoi, uimită, scăpând cârpa uscată pe duşumea. Scutură puţin capul, ca pentru a se dezmetici, după care se aplecă din nou peste chiuvetă şi privi curioasă în gaură. Baia se afla în fundul apartamentului lor cu patru camere. Putea auzi, slab, un program Western derulându-se la televizor. Când se va sfârşi, tatăl ei o să mute probabil pe un meci de baseball sau pe lupte, adormind apoi în fotoliul său.

Tapetul din baie avea un model hidos cu broaşte pe frunze de nufăr. Se umfla şi se ondula peste tencuiala cu cocoloaşe de dedesubt. Pe alocuri era pătat de apă, dezlipit de-a binelea în alte locuri. Cada avea dâre de rugină, vasul toaletei era crăpat. Un bec gol, de 40 de waţi, ieşea dintr-o dulie de porţelan deasupra chiuvetei. Beverly îşi amintea – vag – că acolo existase cândva un glob, dar se spărsese de câţiva ani şi nu-l mai înlocuise nimeni. Planşeul era acoperit cu linoleum de pe care modelul se şterse, cu excepţia unei mici porţiuni de sub lavoar.

Nu era o încăpere tocmai veselă, dar Beverly o folosea de atâta vreme, încât nici nu mai observa cum arată.

Chiuveta era şi ea pătată de apă. Gura de scurgere, un simplu cerc cu o cruce de fier pe mijloc, avea cam cinci centimetri diametru. Fusese cândva făţuită cu crom, dar şi acesta se dusese de mult. Un dop din cauciuc cu lanţ stătea petrecut nonşalant pe deasupra robinetului. Gura de evacuare dădea într-o ţeava întunecată; în timp ce se apleca peste ea, simţi pentru prima oară că emana un miros slab, neplăcut – aducând vag a peşte –, ce se înălţa din canal. Încreţi puţin nasul a dezgust.

— Ajută-mă…

Rămase cu gura căscată. *Era* o voce. Se gândise poate la un bolborosit în ţevi… Sau poate doar simpla ei imaginaţie… Vreo rămăşiţă din filmele alea…

— Ajută-mă, Beverly…

Valuri alternative de frig şi fierbinţeală o străbătură. Îşi scosese elasticul din păr, care îi învăluia umerii acum,

răspândit într-o cascadă strălucitoare. Putea simţi rădăcinile firelor încercând să devină ţepene.

Nedându-şi seama că avea să vorbească, se aplecă din nou peste chiuvetă şi şopti:

— Alo? E cineva acolo?

Vocea din ţeavă fusese a unui copil foarte mic, care poate abia învăţase să vorbească. Şi, în ciuda pielii de găină de pe braţe, mintea ei porni în căutarea vreunei explicaţii raţionale. Se afla într-un bloc cu cinci apartamente. Familia Marsh locuia în apartamentul din spate, la parter. Poate că, undeva în clădire, un copil se distra vorbind în ţevi. Şi cine ştie ce iluzie auditivă…

— E cineva acolo? întrebă ea scurgerea din baie, mai tare de astă dată.

Deodată îi dădu prin minte că, dacă întâmplător tatăl ei intra în acel moment, ar fi crezut-o nebună.

Nu primi niciun răspuns din conductă, dar mirosul neplăcut păru să devină mai intens. O făcu să se gândească la pâlcul de bambuşi de pe Maidan şi la groapa cu gunoi din spatele lui; stârnea imaginea unor fumuri încete şi înţepătoare şi a noroiului negru ce vrea să-ţi sugă pantofii din picioare.

De fapt, în clădire nu era niciun copil mic, asta era problema. Soţii Tremont aveau un băiat de cinci ani, o fată de trei ani şi una de şase luni, dar domnul Tremont îşi pierduse slujba de la magazinul de pantofi de pe Tracker Avenue, rămăseseră în urmă cu chiria şi într-o zi, nu cu mult înainte să se termine şcoala, pur şi simplu dispăruseră cu tot cu vechiul Buick Power-Flite ruginit al domnului Tremont. Mai era Skipper Bolton, în apartamentul din faţă de la etajul doi, dar Skipper avea paisprezece ani.

Vrem cu toţii să te întâlnim, Beverly…

Mâna i se repezi la gură, iar ochii i se dilatară de groază. O clipă… O clipă doar… I se păruse că vede ceva *mişcându-se* acolo jos. Dintr-o dată deveni conştientă că părul îi atârna acum peste umeri în două şuviţe groase şi că

acestea se legănau aproape – foarte aproape – de gaura aceea. Un instinct clar o făcu să-şi îndrepte repede spatele şi să-şi îndepărteze părul de acolo.

Privi în jur. Uşa era bine închisă. Putea auzi slab televizorul, Cheyenne Bodie prevenindu-l pe ăla răul să lase jos pistolul până n-o păţeşte careva. Era singură. Cu excepţia, desigur, a vocii aceleia.

— Cine eşti? strigă ea în chiuvetă, păstrându-şi glasul scăzut.

— Matthew Clements, şopti vocea. Clovnul m-a luat cu el aici în conducte şi am murit şi foarte curând o să vină să te ia şi pe tine, Beverly, şi pe Ben Hanscom, şi pe Bill Denbrough, şi pe Eddie…

Mâinile fetei săriră pe obraji şi se agăţară de ei. Ochii i se căscau, se căscau, se căscau. Îşi simţea trupul răcindu-se. Acum vocea suna înecată şi străveche… Şi totuşi, colcăia de încântare perversă.

— Ai să pluteşti aici jos cu prietenii tăi, Beverly, toţi plutim aici, spune-i lui Bill că Georgie îi trimite salutări, spune-i lui Bill că lui Georgie îi e dor de el, dar că se vor revedea curând, spune-i că Georgie o să fie într-o noapte în debara cu o bucată de coardă de pian ca să i-o înfigă în ochi, spune-i…

Vocea se frânse într-o serie de sughiţuri înecate şi deodată un clăbuc de un roşu viu refulă prin ţeavă şi pocni, împrăştiind broboane de sânge pe porţelanul pătat.

Acum vocea înecată începu să vorbească repede, şi în timp ce vorbea se schimba: era când vocea tinerească a copilului pe care îl auzise la început, când vocea unei fete de vreo cincisprezece ani, când – oribil – devenea vocea unei fete pe care Beverly o cunoscuse… Veronica Grogan. Dar Veronica era moartă, fusese găsită moartă în gura de canal…

— Eu sunt Matthew… Sunt Betty… Veronica… Suntem aici jos… Jos cu clovnul… Şi Monstrul… Şi mama, şi

Vârcolacul… Şi cu tine, Beverly, suntem aici jos cu tine, şi plutim, şi ne schimbăm…

Un şuvoi de sânge împroşcă deodată din ţeavă, stropind lavoarul, oglinda şi tapetul cu desenele sale reprezentând broaşte şi nuferi. Beverly zbieră, brusc şi pătrunzător. Se retrase din dreptul chiuvetei, se izbi de uşă, ricoşă, o deschise năpraznic şi fugi către living, unde tatăl ei tocmai se ridica în picioare.

— Ce aia-a-mea e cu *tine?* întrebă el, încruntându-se.

Amândoi erau singuri acasă în seara aceea; mama lui Bev lucra în schimbul trei-unşpe la Green's Farm, cel mai bun restaurant din Derry.

— Baia! ţipă ea isterică. Baia! Tăticule, în baie…

— Trăgea careva cu ochiu' la tine, Beverly? Hai?

Mâna i se repezi înainte şi o apucă strâns de braţ, afundându-se în carne. Pe faţă i se citea preocuparea, dar era o preocupare de animal de pradă, într-un fel mai mult înfricoşătoare decât liniştitoare.

— Nu… Chiuveta… În chiuvetă… E… E…

Izbucni în lacrimi nestăpânite înainte de-a mai apuca să spună un cuvânt. Inima îi bubuia aşa de tare în piept, încât avea impresia c-o să-i taie respiraţia.

Al Marsh o azvârli într-o parte, pe faţă cu o expresie gen „O-Iisuse-Hristoase-ce-o-fi-urmând", şi intră în baie. Rămase acolo atât de mult, încât Beverly se sperie iar.

Apoi mugi:

— *Beverly! Ia vin-acilea, fată!*

Nici nu se punea problema să nu se ducă. Dacă amândoi ar fi stat pe buza unei faleze înalte şi el îi spunea să sară – în clipa *asta*, fată – instinctiva obedienţă ar fi purtat-o aproape cu siguranţă peste margine înainte ca gândul logic să fi putut interveni.

Uşa băii era deschisă. Tatăl ei stătea acolo, un om masiv care acum îşi pierdea părul arămiu pe care i-l lăsase moştenire lui Beverly. Purta încă pantalonii gri, de lucru, şi cămaşa cenuşie (era îngrijitor la Derry Home Hospital) şi se

uita aspru la Beverly. Nu bea, nu fuma, nu se ţinea după femei. *Am acasă toate femeile de care am nevoie*, spunea el cu câte o ocazie, iar când o spunea pe faţă îi fulgera un ciudat zâmbet tainic – nu i-o lumina, ci dimpotrivă. Privind acel zâmbet, parcă ai fi privit umbra unui nor lunecând rapid peste un câmp stâncos. *Au grijă de mine, şi, când au nevoie, am eu grijă de ele.*

— Acum ia zi ce dracu' îi cu toată prostia asta? o întrebă el pe când intra.

Beverly avu senzaţia că tot gâtlejul îi e căptuşit cu gresie. Inima îi galopa în piept. Simţea că în curând o să verse. Pe oglindă se vedea sânge, prelingându-se în fire lungi. Erau pete de sânge pe becul de deasupra chiuvetei; îi putea simţi *mirosul*, cum se cocea la căldura celor 40 de waţi. Sângele şiroia pe marginile de porţelan ale lavoarului şi picura în stropi graşi pe linoleumul de jos.

— Tăticule… şopti ea uscat.

Tatăl ei se întoarse, scârbit de ea (aşa cum era atât de des), şi începu să se spele nepăsător pe mâini în chiuveta însângerată.

— Dumnezeule Mare, fată. Vorbeşte. M-ai speriat de mama dracu'. Explică-te, pentru Dumnezeu.

Îşi spălă mâinile la lavoar; Beverly putea vedea sângele pătând materialul gri al pantalonilor acolo unde se frecau de buza chiuvetei şi, dacă fruntea lui ar fi atins oglinda (era foarte aproape), avea să i se aştearnă pe *piele*. Din gât îi ieşi un sunet sugrumat.

Al Marsh închise apa, apucă un prosop pe care săriseră două evantaie de sânge din ţeavă şi începu să-şi şteargă mâinile. Îl privi, gata să leşine, în timp ce sângele i se întipărea în nodurile mari ale degetelor şi-n şanţurile palmelor. Putea să vadă sânge sub unghii, ca nişte semne de vinovăţie.

— Ei? Aştept.

Azvârli prosopul plin de sânge la loc pe bară.

Era sânge… Sânge peste tot… *Iar tatăl ei nu-l vedea.*

— Tăticule…

N-avea nici cea mai vagă idee ce va urma, dar tatăl său o întrerupse.

— Îmi fac griji cu tine. Nu cred c-o să creşti vreodată mare, Beverly. Umbli creanga, abia dacă faci vreo treabă prin casă, nu ştii să găteşti, nu ştii să coşi. Juma' din vreme eşti dusă p-undeva prin nori cu nasu' vârât într-o carte şi ailaltă jumătate ai nevricale şi toane, îmi fac griji.

Mâna îi zvâcni brusc şi o plesni dureros peste fese. Slobozi un ţipăt, cu ochii fixaţi într-ai lui. O minusculă mărgică de sânge i se agăţase în stufoasa sprânceană dreaptă. *Dacă mă uit la aia destul de mult, o să înnebunesc de-a dreptul şi nimic din toate astea n-o să mai conteze*, cugetă ea ca prin ceaţă.

— Îmi fac griji *multe*, repetă el şi iar o lovi, mai tare, pe braţ, deasupra cotului.

Braţul acela ţipă, apoi păru să adoarmă. A doua zi urma să aibă acolo o vânătaie galben-purpurie.

— Groaznic de multe, adăugă el şi-i dădu un pumn în stomac.

Frână lovitura în ultima secundă, iar fetei nu i se tăie decât pe jumătate respiraţia. Se încovoie, icnind, cu lacrimi podidindu-i ochii. Tatăl ei o privea indiferent. Îşi înfundă mâinile însângerate în buzunarele pantalonilor.

— Trebuie să te faci mare, Beverly, spuse el, iar acum glasul îi era blând şi iertător. Nu-i aşa?

Bev dădu din cap. Îi bubuia ţeasta. Plângea, dar în tăcere. Dacă ar fi suspinat sonor – începând ceea ce tatăl ei numea „schelălăitul ăla de ţânc" – era posibil să treacă la treabă cu ea pe bune. Al Marsh trăise toată viaţa în Derry şi le spunea oamenilor care-l întrebau (şi uneori şi celor care nu întrebau) că avea de gând să fie înmormântat acolo – să sperăm că la vârsta de o sută zece ani. „Niciun motiv de ce să nu trăiesc pe vecie", îi spunea el câteodată lui Roger Aurlette, la care se tundea o dată pe lună. „N-am niciun viciu."

— Acum explică-te, ceru el, şi fă-o iute.

— A fost…

Înghiţi în sec şi o duru, căci n-avea în gât niciun strop de salivă, nici măcar unul.

— A fost un păianjen. S-a… S-a târât afară din ţeava şi… Şi cred că s-o fi târât înapoi.

— *Oh!*

Acum îi zâmbi puţin, ca şi cum explicaţia i-ar fi făcut plăcere.

— Asta a fost? La dracu'! Dacă-mi ziceai, Beverly, nici n-aş mai fi dat în tine. La toate fetele li-i frică de păianjeni. Drace! De ce n-ai vorbit?

Se aplecă peste chiuvetă, iar Beverly trebui să-şi muşte buzele ca să nu-l prevină… Iar un alt glas vorbi undeva adânc înlăuntrul ei, o voce cumplită care nu putea să fi făcut parte din ea; cu siguranţă că era vocea diavolului însuşi: *Las' să pună laba pe el, dacă-l pofteşte. Las' să-l tragă-n jos. Călătorie sprâncenată*.

Se răsuci cu groază dinspre vocea aceea. Să îngăduie unui asemenea gând să-i ocupe fie şi doar o clipă mintea o osândea fără nicio îndoială la focurile iadului.

Al Marsh privi în ochiul de evacuare. Mâinile îi plescăiau prin sângele de pe bordura chiuvetei. Beverly se lupta amarnic cu propriile-i măruntaie. O durea burta acolo unde o lovise.

— Nu văz nimica, zise el. Toate casele-astea-s vechi, Bev. Au canale mari cât autostrăzile, ştii treaba asta? Când lucram ca îngrijitor la liceu' vechi, ne ieşeau din când în când şobolani înecaţi în WC-uri. Le scotea din minţi pe fete.

Râse afectuos la gândul unor asemenea nevricale şi toane femeieşti.

— Mai ales când era umflat Kenduskeagu' Mai puţine sălbăticiuni în conducte de când au băgat sistemu' nou de drenaj, totuşi.

O cuprinse cu un braţ şi o strânse:

— Uite. Te duci la culcare şi nu te mai gândeşti la asta. Bine?

Beverly îşi simţea dragostea pentru tatăl ei. *Niciodată n-am dat în tine când n-o meritai, Beverly,* îi spusese el odată când ea se plânsese zgomotos că o oarecare pedeapsă nu era corectă. Şi sigur că acesta trebuia să fie adevărul, căci era capabil de iubire.

Uneori petrecea cu ea şi câte o zi întreagă, arătându-i cum să facă unele lucruri sau doar povestindu-i ori plimbându-se cu ea prin tot oraşul, iar când era aşa de bun ei i se părea c-o să i se umfle inima de atâta fericire până va muri. Îl iubea şi încerca să înţeleagă faptul că trebuia s-o corijeze adesea pentru că aceasta era (după cum spunea el) sarcina sa dată-de-la-Dumnezeu. *Fiicele*, susţinea Al Marsh, *au nevoie de mai multă corecţie decât fiii.* El nu avea fii, iar Beverly intuia vag că parţial putea fi foarte bine şi din vina ei.

— Bine, tăticule. Nu mă mai gândesc.

Intrară împreună în micul ei dormitor. Acum braţul o durea aprig de la lovitura primită. Privi înapoi peste umăr şi văzu chiuveta plină de sânge, oglinda plină de sânge, peretele cu sânge, duşumeaua cu sânge. Prosopul pătat de sânge pe care-l folosise tatăl ei şi apoi îl aruncase neglijent pe bară. Îşi spuse: *Cum voi mai putea intra vreodată acolo să mă spăl? Te rog, Doamne, dragă Doamne, îmi pare rău dac-am avut vreun gând rău faţă de tata şi Tu să mă pedepseşti dacă aşa vrei, merit să fiu pedepsită, fă-mă să cad şi să mă lovesc sau fă-mă să capăt gripă ca iarna trecută, când am tuşit aşa de tare o dată că am vărsat, dar te rog, Doamne, fă ca sângele să nu mai fie acolo dimineaţa, foarte mult te rog, Doamne, da? Da?*

Tatăl ei o cuibări în pat aşa cum făcea întotdeauna şi-i sărută fruntea. Apoi rămase acolo, în poziţia pe care ea o considera felul „lui” de a sta, poate de a fi: uşor aplecat înainte, cu mâinile înfundate adânc – până la antebraţ – în buzunare, cu ochii albaştri pe faţa sa de câine trist, privind-

o de sus. După ani şi ani, mult după ce va fi încetat să se mai gândească la Derry, cât de cât, avea să vadă un om aşezat în autobuz sau poate stând în picioare la colţ de stradă cu sufertaşul în mână, siluete, oh, siluete de bărbaţi, uneori zărite când se lăsa seara, alteori văzute în partea opusă a Pieţei Watertower în lumina amiezii unei zile limpezi şi vântoase de toamnă, siluete ale bărbaţilor, reguli ale bărbaţilor, dorinţe ale bărbaţilor; sau Tom, atât de asemănător tatălui ei când îşi scotea cămaşa şi stătea uşor adus de spate în faţa oglinzii din baie să se radă. Siluete de bărbaţi.

— Uneori îmi fac griji în legătură cu tine, Bev, spuse tatăl său, dar acum în glas nu i se mai simţea enervare sau furie.

O atinse blând pe păr, netezindu-i-l de pe frunte.

Baia e plină de sânge, Tăticule! aproape că zbieră ea atunci. *Nu l-ai văzut? E peste tot! Se coace pe becul de deasupra chiuvetei, chiar! Nu l-ai VĂZUT?*

Dar tăcu în timp ce el ieşea închizând uşa în urma lui, umplând odaia cu întuneric. Încă mai era trează, încă se mai uita în beznă, când mama ei sosi acasă, la unsprezece treizeci, iar televizorul se stinse. Îşi auzi părinţii trecând în camera lor şi auzi arcurile patului scârţâind monoton în timp ce-şi făceau treaba cu actul sexual. Beverly o surprinsese pe Greta Bowie spunându-i lui Sally Mueller că treaba cu actul sexual durea ca focu’ şi că nicio fată cumsecade n-a vrut vreodată s-o facă. („şi la sfârşit bărbatu’ ţi se pişă peste toată păsărică”, spusese Greta, iar Sally strigase: „Ei draci, *niciodată* n-aş lăsa un băiat să-mi facă asta!”) Dacă durea atât de rău pe cât spusese Greta, atunci mama lui Bev ţinea durerea în ea. Bev îşi auzise mama ţipând o dată sau de două ori cu glas scăzut, dar nu sunase deloc ca un ţipăt de durere.

Scârţâitul încet al arcurilor se acceleră într-un ritm atât de rapid, încât nu lipsea mult să fie nebunesc, apoi încetă. Urmă un răstimp de linişte, pe urmă puţină conversaţie în şoaptă, apoi sunetul paşilor mamei ducându-se în baie.

Beverly îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca mama ei să ţipe sau nu.

Nu se auzi niciun ţipăt – doar zgomotul apei curgând în chiuvetă. Acesta fu urmat de nişte plescăituri încete. Apoi apa se scurse din chiuvetă cu gâlgâitul ei familiar. Acum mama ei se spăla pe dinţi. După câteva momente arcurile patului părinţilor ei trosniră iarăşi când mama se vârî în aşternut.

Peste vreo cinci minute, tata începu să sforăie.

O frică neagră îi cuprinse inima şi-i strânse gâtlejul. Se pomeni că-i e teamă să se întoarcă pe partea dreaptă – poziţia ei favorită de dormit – pentru că s-ar fi putut să vadă ceva uitându-se la ea pe fereastră. Aşa că nu făcu decât să zacă pe spate, ţeapănă ca un vătrai, privind la tavanul de tablă presată. După câtva timp – minute sau ore, n-avea de unde să ştie – se cufundă într-un somn superficial şi agitat.

3

Beverly se trezea întotdeauna când suna deşteptătorul în dormitorul părinţilor. Trebuia să se grăbească, deoarece clopoţelul abia începea şi tatăl ei îi dădea la cap. Se îmbrăcă repede în timp ce tata era la baie. Făcu o scurtă pauză (cum făcea de-acum aproape zilnic) ca să-şi privească pieptul în oglindă, încercând să stabilească dacă sânii îi mai crescuseră cât de cât în timpul nopţii. Începuseră să i se umfle la sfârşitul anului trecut. Iniţial simţise o uşoară durere, dar acum îi trecuse. Erau extrem de mici – nu cu mult mai mari decât două mere de primăvară, într-adevăr –, dar îi *avea*. Era adevărat: copilăria se va sfârşi; va fi femeie.

Surâse imaginii ei reflectate şi îşi puse o mână după cap, împingându-şi în sus părul şi scoţând pieptul în afară. Chicoti, cu un sunet neafectat, de fetiţă… Şi deodată îşi aminti de sângele pe care-l scuipase ţeava de la baie în seara trecută. Chicotelile se opriră brusc.

Îşi privi braţul şi văzu vânătaia ce se formase acolo în timpul nopţii – o pată urâtă între umăr şi cot, o pată cu multe degete decolorate.

Apa de la toaletă curse, cu un dangăt şi un fâşâit.

Mişcându-se repede, nevrând ca tatăl ei să se înfurie în dimineaţa asta (nevrând s-o *observe* măcar în dimineaţa asta), Beverly îşi trase o pereche de blugi şi cămaşa groasă cu inscripţia Derry High School. Şi apoi, pentru că nu mai putea amâna, ieşi din cameră, spre baie. Se întâlni cu tatăl ei care se întorcea în camera lui să se îmbrace. Pijamaua albastră îi fâlfâia larg în jurul trupului. Mormăi la ea ceva ce nu înţelese.

— Sigur, tăticule, replică totuşi fata.

Stătu un moment în faţa uşii închise a băii, încercând să-şi pregătească mintea pentru ceea ce s-ar putea să vadă înăuntru. *Cel puţin e ziuă,* îşi spuse, iar acest gând îi aduse o oarecare mângâiere. Nu multă, dar totuşi... Apucă mânerul uşii, îl răsuci şi păşi înăuntru.

4

Beverly avu o dimineaţă ocupată, îi puse tatălui ei micul dejun – suc de portocale, omletă, pâine prăjită după gustul lui Al Marsh (pâinea caldă, dar deloc prăjită cu adevărat). Acesta se aşeză la masă, baricadat în dosul ziarului *News*, şi mâncă tot.

— Unde-i şunca?

— Nu mai e, tăticule. S-a terminat ieri.

— Frige-mi un hamburger.

— Nici din ăla n-a mai rămas decât puţin, a...

Ziarul foşni, apoi căzu. Privirea albastră a tatălui se aţinti asupra ei ca o greutate.

— Ce-ai zis? întrebă el încetişor.

— Am spus că imediat, tăticule.

O mai privi un moment. Apoi ziarul reveni la locul său, iar Beverly se grăbi la frigider să scoată carnea.

Îi făcu un hamburger, amestecând puţina carne tocată rămasă în congelator cât putu de tare ca s-o facă să pară mai multă. Tatăl ei mâncă citind pagina de sport, iar Beverly îi pregăti gustarea – o pereche de tartine cu unt de arahide şi jeleu, o bucată mare de prăjitură pe care mama sa o adusese acasă de la Green’s Farm de cu seară, un termos cu cafea fierbinte cu zahăr din belşug.

— Să-i spui maică-tii c-am zis să facă azi curat aici, spuse el, luându-şi sufertaşul. Parc-ar fi o cocină veche a naibii. Drace! Toată ziua mi-o pierd curăţând mizerii la spital. N-am nevoie să vin acasă într-o troacă de porci. Ia seama la ce-ţi spun, Beverly.

— Bine, tăticule. O să-i zic.

O sărută pe obraz, îi trase o îmbrăţişare aspră şi plecă. Aşa cum făcea întotdeauna, Beverly se duse la fereastra camerei ei şi-l privi cum se îndepărta pe stradă. Ca întotdeauna, simţi furişându-se o senzaţie de uşurare când îl văzu dând colţul… Şi se detestă pe sine pentru asta.

Spălă vasele, apoi luă cartea pe care o citea şi ieşi un timp pe treptele din dos. Lars Theramenius, cu părul lung şi blond arzând în propria sa senină lumină interioară, veni cu paşi mărunţi dinspre clădirea vecină să-i arate fetei noul său camion Tonka şi noile julituri de pe genunchi. Beverly exclamă la vederea amândurora. Apoi o auzi pe mama ei chemând-o.

Schimbară aşternuturile ambelor paturi, spălară pe jos şi ceruiră linoleumul din bucătărie. Mama spălă duşumeaua băii, lucru pentru care Beverly i-a fost profund recunoscătoare. Elfrida Marsh era o femeie scundă cu păr cărunt şi privirea amară. Faţa ei ridată spunea lumii că se învârtea de o bună bucată de vreme prin partea locului şi intenţiona să mai stea un timp pe-acolo… Îi mai spunea lumii şi că nimic nu-i fusese prea uşor şi că nu se aştepta prea curând la vreo schimbare în această stare de lucruri.

— Vrei să speli tu ferestrele de la living, Bevvie? o întrebă ea, revenind în bucătărie – se schimbase cu uniforma de

ospătăriţă. Trebuie să mă duc la Saint Joe’s, în Bangor, să mă întâlnesc cu Cheryl Tarrent. Şi-a rupt aseară piciorul.

— Bine, o să le spăl, spuse Beverly. Ce s-a întâmplat cu doamna Tarrent? A căzut sau ce?

Cheryl Tarrent care lucra cu Elfrida la restaurant.

— A avut un accident de maşină, cu pierde-vară ăla pe care l-a luat de soţ, spuse cu amărăciune doamna Marsh. Era băut. Să-i mulţumeşti lui Dumnezeu în fiecare seară când îţi faci rugăciunile că tatăl tău nu bea, Bevvie.

— O şi fac, spuse Beverly.

Nu minţea.

— O să rămână fără slujbă, cred, şi el nu se poate ţine nici pe sine.

Acum în vocea Elfridei se strecuraseră tonuri de adâncă oroare.

— Va trebui să treacă pe şomaj, cred.

Era cel mai rău lucru la care să se poată gândi Elfrida. A pierde un copil sau a descoperi că ai cancer nu făcea nicio para chioară pe lângă asta. Puteai fi sărac, îţi puteai petrece viaţa făcând ceea ce ea numea „trai de pe-o zi pe alta”. Dar jos la fundul tuturor, mai jos chiar decât gurile de canal, se afla o vreme când puteai fi nevoit să *treci pe şomaj* şi să sugi sudoarea de pe fruntea altora ca pe un dar. Aceasta, ştia ea, era perspectiva ce-o aştepta acum pe Cheryl Tarrent.

— După ce-ai spălat ferestrele şi ai scos gunoiul, poţi să mergi la joacă o vreme, dacă vrei. E seara de bowling a lui taică-tău, aşa că nu trebuie să-i prepari cina, dar vreau să fii în casă înainte să se-ntunece. Ştii de ce.

— Bine, mămico.

— Doamne, da’ repede mai creşti, spuse Elfrida privind o clipă la mugurii de sub cămaşa fetei – privirea îi era iubitoare, dar nemiloasă. Nu ştiu ce-am să mă fac singură pe-aici după ce-o să te măriţi şi ai să te muţi la casa ta.

— Am să stau aici cam în vecii vecilor, replică Beverly, zâmbind.

Maică-sa o strânse scurt în braţe şi o sărută pe colţul gurii cu buzele ei calde şi uscate.

— Las’ că ştiu eu, spuse ea. Dar te iubesc, Bevvie.

— Şi eu te iubesc, mămico.

— Vezi să fii sigură că n-au rămas ceva dâre pe geamurile alea când termini, încheie ea, luându-şi poşeta şi mergând la uşă. Dacă rămân, ai dat de dracu’ cu taică-tău.

— O să am grijă.

În timp ce mama ei deschidea uşa să iasă, Beverly întrebă pe un ton despre care spera că e firesc:

— N-ai văzut nimic deosebit în baie, mami?

Elfrida întoarse privirea spre ea, încruntându-se puţin.

— Deosebit?

— Păi… am văzut acolo un păianjen, aseară. A ieşit pe ţeavă. Tăticul nu ţi-a spus?

— L-ai făcut pe tata să se-nfurie pe tine aseară, Bevvie?

— Nu! M-m! I-am spus că s-a târât un păianjen din ţeava şi m-am speriat, iar el a spus că găseau câteodată şobolani înecaţi în toalete la liceul vechi. Din cauza canalelor. Nu ţi-a spus de păianjenul pe care l-am văzut?

— Nu.

— Aha. Bine, nu contează. Mă-ntrebam doar dacă nu l-ai văzut şi dumneata.

— N-am văzut niciun păianjen. Aş vrea să ne putem permite puţin linoleum nou pentru pardoseala aia de la baie.

Aruncă o privire spre cer, care era albastru şi fără niciun nor:

— Se zice că dacă omori un păianjen aduce ploaie. Nu l-ai omorât, nu-i aşa?

— Nu, zise Beverly. Nu l-am omorât.

Maică-sa o privi din nou, cu buzele strânse atât de aprig, încât aproape că nu le mai avea.

— Eşti *sigură* că tatăl tău n-a fost supărat pe tine aseară?

— *Nu*.

— Bevvie, te-a atins vreodată?

— Ce?

Beverly îşi privi mama, total perplexă. Doamne, taică-său o atingea zi de zi.

— Nu-nţeleg ce vrei să…

— Nu contează, zise scurt Elfrida. Să nu uiţi de gunoi. Şi dacă pe ferestrele alea sunt dâre, n-o să ai nevoie de *tatăl* tău ca să dai de dracu'

— N-am să

(Te-a atins vreodată)

uit.

— Şi să fii acasă până se-ntunecă.

— O să vin.

(te-a)

(Griji groaznic de multe)

Elfrida plecă. Beverly reveni în camera ei şi o privi până dădu colţul şi nu se mai văzu, la fel ca şi pe taică-său. Apoi, când se asigură că mama sa a luat-o de-a binelea spre staţia de autobuz, Beverly luă găleata de podele, detergentul şi câteva cârpe de sub chiuvetă. Trecu în living şi începu cu geamurile. Apartamentul părea mult prea tăcut. De fiecare dată când scârţâia podeaua sau se trântea câte o uşă, tresărea puţin. Când Boltonii traseră apa deasupra, slobozi un icnet care era aproape zbieret.

Şi se tot uita spre uşa închisă de la baie.

În cele din urmă se duse acolo, o deschise iar şi privi înăuntru. Mama ei făcuse curat în baie de dimineaţă, şi cea mai mare parte a sângelui adunat sub chiuvetă dispăruse. La fel şi sângele de pe marginea lavoarului. Dar încă mai erau dâre cafenii uscându-se în chiuveta propriu-zisă şi stropi maro pe oglindă şi tapet.

Beverly îşi privi reflecţia palidă şi îşi dădu seama cu spaimă neaşteptată şi superstiţioasă că sângele de pe oglindă făcea să pară că faţa ei sângera, îşi spuse iar: *Ce-o să mă fac cu asta? Mi-am pierdut minţile? Îmi imaginez totul?*

Gura de scurgere slobozi deodată un râgâit chicotitor.

Beverly zbieră şi trânti uşa, iar după cinci minute mâinile încă-i mai tremurau aşa de rău, încât aproape scăpă sticla de detergent în timp ce spăla geamurile în living.

5

Se făcuse cam trei după-amiază, apartamentul era încuiat şi cheia de rezervă vârâtă în buzunarul blugilor, când Beverly Marsh coti întâmplător pe Richard’s Alley, un pasaj îngust ce făcea legătura între Main Street şi Center, dând nas în nas cu Ben Hanscom, Eddie Kaspbrak şi un băiat numit Bradley Donovan, care jucau rişca.

— Ura, Bev! făcu Eddie. Ai avut ceva coşmaruri de la filmele alea?

— Nţ, zise Beverly, lăsându-se pe vine să privească jocul. De unde ştii de chestia asta?

— Mi-a spus Clăiţă, arătă Eddie cu degetul mare spre Ben, care se înroşise ca focul fără niciun motiv serios pe care Beverly să-l poată întrezări.

— Ţe filme? întrebă Bradley.

Iar acum Beverly îl recunoscu: venise pe Maidan cu o săptămână în urmă, adus de Bill Denbrough. Urmau împreună un curs de logopedie la Bangor. Beverly şi-l scosese oarecum din minte. Dacă ar fi întrebat-o cineva, putea spune că puştiul părea mai neimportant decât Ben şi Eddie – că nu era *asemenea* lor.

— Două filme cu monştri, îi explică ea şi merse aplecată până ajunse între Ben şi Eddie. Trageţi o rişcuţă?

— Da, răspunse Ben.

O privi iute, apoi îşi mută ochii.

— Cine câştigă?

— Eddie, spuse Ben. Eddie e bun într-adevăr.

Se uită la Eddie, care îşi lustruia solemn unghiile pe pieptul cămăşii, chicotind apoi.

— Pot să mă joc şi eu?

— Din partea mea, în regulă, aprobă Eddie. Ai mărunţiş?

Căută în buzunar şi scoase trei monede.

— Drace, cum îndrăzneşti să ieşi din casă cu o asemenea avere? întrebă Eddie. Mie mi-ar fi frică.

Ben şi Bradley râseră.

— Şi fetele pot fi curajoase, spuse cu gravitate Beverly, iar în clipa următoare râdeau cu toţii.

Bradley azvârli primul, apoi Ben, apoi Beverly. Pentru că tot câştiga, Eddie rămase ultimul. Aruncară fisele spre peretele din dos al clădirii care adăpostea farmacia de pe Center Street. Uneori aterizau direct, alteori loveau zidul şi ricoşau înapoi. La sfârşitul fiecărei runde aruncătorul cu moneda cea mai apropiată de perete le aduna pe celelalte patru. După cinci minute, Beverly avea douăzeci şi patru de cenţi. Nu pierduse decât o singură rundă.

— Fata trişează! spuse Bradley dezgustat şi se ridică să plece.

Buna dispoziţie îi dispăruse şi o privea pe Beverly furios şi umilit.

— N-ar trebui să aibă voie şi fetele să…

Ben sări în picioare. Groaznică privelişte, să-l vezi pe Ben sărind.

— Ia-ţi vorba-napoi!

Bradley se uită la Ben, cu gura căscată.

— Ţe?

— Ia-ţi-*o-napoi!* N-a trişat!

Bradley privi de la Ben la Eddie, apoi la Beverly, care încă stătea în genunchi. Apoi se uită din nou la Ben.

— Ţi ss-a făcut de-o buzsă grăssană ssă sse-assortezse cu burta ta, imbeţilule?

— Sigur, replică Ben, şi un rânjet îi străbătu brusc faţa.

Ceva anume în expresia acestuia îl făcu pe Bradley să schiţeze un pas înapoi, surprins şi stingherit. Poate citise în zâmbetul acela simplul fapt că, după ce se răfuise cu Henry Bowers şi căzuse în picioare nu o dată, ci de două ori, Ben Hanscom nu prea mai putea fi terorizat de slăbănogul

Bradley Donovan (care pe lângă sâsâitul lui catastrofic mai avea şi mâinile pline de negi).

— Mda, şi pe urmă ssăriţi toţsi pe mine, rosti el, făcând încă un pas înapoi – vocea i se înălţase într-un tril nesigur, iar în ochi îi luceau lacrimi. Gaşcă de *trişori*, tosi!

— Ajunge doar să retragi ce-ai spus despre ea, insistă Ben.

— Lasă-l în pace, Ben, interveni Beverly – îi întinse lui Bradley o mână de fise. Ia ce-i al tău. Oricum nu jucam ca să duc acasă.

Lacrimi de umilinţă podidiră genele de jos ale lui Bradley. Dădu una peste mărunţişul din mâna lui Beverly şi o luă la fugă spre capătul dinspre Center Street al aleii Richard's. Ceilalţi rămăseseră privind după el cu gurile căscate. Ajuns la o distanţă sigură, Bradley se răsuci pe călcâie şi strigă:

— Nu eşti decât o curvă mică, asta eşti! Trişoareo! Trişoareo! Mă-ta-i *târfă!*

Beverly rămase fără suflare. Ben o luă la goană pe alee spre Bradley şi nu reuşi decât să se împiedice de o ladă goală şi să cadă pe jos. Bradley fugise, iar Ben nu era atât de prost încât să creadă că-l mai putea prinde. În loc de asta, se întoarse spre Beverly să vadă dacă se simţea bine. Cuvântul acela îl şocase şi pe el la fel de mult ca pe ea.

Fata îi desluşi pe chip îngrijorarea. Deschise gura să spună că totul e în regulă, să nu-şi facă griji, pietrele-baroasele-pot-să-mi-rupă-oasele-dar-vorbele-nu-mi-fac-nimic… Şi întrebarea aceea ciudată pe care i-o pusese mama sa

(te-a atins vreodată)

îi reveni în minte. Ciudată întrebare, da – simplă, şi totuşi lipsită de sens, plină de subînţelesuri oarecum ameninţătoare, mâloasă precum cafeaua învechită. În loc să spună că vorbele nu-i fac nimic, o podidi plânsul.

Eddie se uită la ea, jenat, îşi scoase inhalatorul din buzunarul pantalonilor şi supse din el. Apoi se aplecă şi

începu să culeagă monedele risipite. În timp ce o făcea avea pe faţă o expresie aferată.

Ben se apropie de ea instinctiv, dorind s-o îmbrăţişeze şi să-i aducă alinare, apoi se opri. Era prea frumoasă. În faţa acelei frumuseţi se simţea neputincios.

— Fii veselă, spuse el, ştiind că nu putea suna decât idiot, dar incapabil să se gândească la altceva mai folositor.

O atinse uşurel pe umeri (fata îşi acoperise faţa cu mâinile ca să-şi ascundă ochii umezi şi obrajii îmbujoraţi), apoi şi le retrase ca şi cum ar fi fost prea fierbinte la atingere. Acum roşea atât de tare, încât părea lovit de apoplexie.

— Fii veselă, Beverly.

Beverly lăsă mâinile jos şi ţipă cu un glas cristalin şi furios:

— Mama mea nu-i târfă! E… *e chelneriţă!*

Aceste cuvinte au fost întâmpinate de o tăcere absolută. Ben o privea cu falca înlemnită, întredeschisă. Eddie ridică ochii către ea dinspre suprafaţa pietruită a aleii, cu mâinile pline de mărunţiş. Şi deodată toţi trei izbucniră într-un râs isteric.

— *Chelneriţă!* hohoti Eddie.

Nu avea decât o idee foarte aproximativă asupra a ceea ce era o târfă, dar cu toate astea ceva anume în respectiva comparaţie îl izbea ca un lucru delicios.

— *Asta e!*

— Da! Da, e! gâfâi Beverly, râzând şi plângând în acelaşi timp.

Ben râdea atât de tare, încât nici nu se mai putea ţine drept. Se lăsă greu cu fundul pe o ladă de gunoi. Trupul său mătăhălos împinse capacul în ladă şi-l făcu să cadă pe-o parte în mijlocul aleii. Eddie arătă cu degetul spre el, urlând de râs. Beverly îl ajută să se ridice în picioare. Undeva deasupra lor se deschise o fereastră şi o femeie ţipă:

— Ia plecaţi de-aici, măi copii! E unii care lucrează în schimbu’ trei, în caz că nu ştiaţi! Ia, valea!

Pe negândite, toţi trei se prinseră de mâini, cu Beverly în mijloc, şi o luară la fugă spre Center Street. Încă mai râdeau.

6

Îşi numărară banii şi descoperiră că aveau patruzeci de cenţi, destul pentru două *frappé*-uri cu îngheţată de la magazinul de răcoritoare. Pentru că bătrânul domn Keene era un om ursuz şi nu-i lăsa pe copiii sub doisprezece ani să-şi consume comenzile în bar (declara că jocurile mecanice din încăperea din spate îi puteau corupe), îşi luară *frappé*-urile în două uriaşe cutii cernite şi se duseră să şi le bea în Bassey Park, aşezaţi pe iarbă. Ben îşi luase cu cafea, Eddie cu fragi. Beverly şedea între cei doi băieţi cu un pai, degustând-o pe fiecare pe rând, ca o albină ieşită la flori. Se simţea din nou bine, pentru prima oară de când gura de scurgere îşi tuşise cheagul de sânge cu o seară înainte – golită, epuizată emoţional, dar bine, împăcată cu ea însăşi. Pentru moment, cel puţin.

— Pur şi simplu nu mă prind ce l-a apucat pe Bradley, spuse într-un târziu Eddie, pe un ton de scuză stângace. Niciodată nu s-a mai purtat aşa.

— Mi-ai luat apărarea, zise Beverly, şi deodată îl sărută pe Ben pe obraz. Mulţumesc.

Ben se făcu din nou stacojiu.

— Nu trişaseşi, bombăni el, şi pe neaşteptate dădu pe gât jumătate din *café-frappé* în trei înghiţituri monstruoase.

Urmă o râgâială sonoră ca o salvă de tun.

— Ai dat vreun strop pe tine, tăticu’? întrebă Eddie, iar Beverly râse neputincioasă, ţinându-se de burtă.

— Nu mai, chicoti ea. Mă doare stomacul. Vă rog, gata.

Ben zâmbea. În aceeaşi seară, înainte de-a adormi, avea să reia în minte, iar şi iar, momentul când îl sărutase.

— Acum ţi-e bine, sigur? o întrebă el.

Fata dădu din cap.

— Nu de *el* era vorba. De fapt nici măcar n-a contat ce-a zis despre maică-mea. Era ceva ce s-a întâmplat aseară.

Ezită, privind de la Ben la Eddie şi iarăşi la Ben.

— Trebuie… Trebuie să spun cuiva. Sau să arăt cuiva. Sau orice. Cred c-am plâns fiindcă mi-era frică să n-o iau pe arătură.

— Ce tot zici de arătură? întrebă un glas nou.

Era Stanley Uris. Ca întotdeauna, se arăta scund, slab şi neverosimil de îngrijit – mult prea îngrijit pentru un copil care abia dacă împlinise unsprezece ani. În cămaşa sa albă, vârâtă ordonat de jur împrejur în blugii proaspăt spălaţi, cu părul pieptănat, cu vârfurile pantofilor săi cu toc înalt nepătate şi lustruite, părea a fi mai curând cel mai mic adult din lume. Apoi zâmbi, şi iluzia se sparse.

N-o să spună, indiferent ce voia să spună, îşi zise Eddie, pentru că el nu era aici când Bradley i-a spus mamei ei în felul ăla.

Dar, după o clipă de şovăială, Beverly spuse. Pentru că, într-un fel, Stanley era diferit de Bradley – era de-acolo într-un mod în care Bradley nu fusese nicio clipă.

Stanley e unul dintre noi, îşi spuse Beverly şi se întrebă de ce chestia asta îi făcu piele de găină pe braţe.

Nu-i fac nici unuia dintre ei vreo favoare povestindu-i, îşi zise. *Nici lor, şi nici mie.*

Dar era prea târziu. Începuse deja să vorbească. Stan se aşează lângă ei, grav la faţă şi nemişcat. Eddie îi oferi ce mai rămăsese din *frappé*-ul de fragi, iar Stan clătină doar din cap, neslăbind o clipă din ochi faţa lui Beverly. Niciunul dintre băieţi nu scoase o vorbă.

Le povesti despre voci. Despre cum recunoscuse vocea lui Ronnie Grogan. Ştia că Ronnie era moartă, dar cu toate astea vocea era a ei. Le spuse despre sânge şi despre faptul că tatăl ei nu-l văzuse, nici nu-l simţise şi cum nici mama ei nu-l văzuse, de dimineaţă.

Când termină, privi în jur la feţele lor, temându-se de ceea ce ar fi putut vedea acolo… Dar nu văzu niciun pic de neîncredere. Teroare da, dar nu neîncredere.

Într-un târziu, Ben spuse:

— Hai să vedem.

7

Intrară pe uşa din spate, nu numai pentru că aceea era broasca la care se potrivea cheia lui Bev, dar mai ales deoarece le zisese că tata ar omorî-o dacă doamna Bolton o vedea intrând în apartament cu trei băieţi, când ai ei nu erau acasă.

— De ce? întrebă Eddie.

— Oricum n-ai înţelege, tolomacule, răspunse Stan. Stai acolo şi taci.

Eddie dădu să replice, dar, când privi din nou la chipul alb şi încordat al lui Stan, decise să-şi ţină gura.

Uşa dădea în bucătăria inundată de soarele după-amiezii târzii şi de tăcerea verii. Vasele de la micul dejun scânteiau în uscător. Cei patru se opriră lângă masa de bucătărie, adunaţi pâlc, iar, când o uşă de la etaj se trânti, tresăriră cu toţii, iar apoi râseră cu nervozitate.

— Unde e? întrebă Ben.

Vorbea în şoaptă.

Cu inima bătându-i în tâmple, Beverly îi conduse prin micul hol care avea pe-o parte dormitorul părinţilor, iar în capăt uşa închisă a băii. O deschise, păşi repede înăuntru şi trase de lanţul de deasupra chiuvetei. Apoi făcu un pas înapoi până între Ben şi Eddie. Sângele se uscase, mânjind oglinda cu maro, la fel şi chiuveta şi tapetul. Se uita la sânge pentru că dintr-o dată simţise că-i e mai uşor să privească într-acolo decât la ei.

Cu o voce mică, pe care abia dacă şi-o putea recunoaşte ca fiind a ei, întrebă:

— Îl vedeţi? Îl vede *vreunul* dintre voi? E într-adevăr acolo?

Ben păşi înainte, şi din nou Beverly fu izbită de modul lui de-a se mişca, atât de delicat pentru un băiat atât de gras. Atinse una dintre dârele de sânge; apoi o a doua; apoi o dungă lungă, pe oglindă:

— Aici. Aici. Aici.

Glasul îi era sec şi autoritar.

— Sfinte! Arată de parcă aici ar fi tăiat cineva un porc, spuse Stan, încet şi cu uimire.

— A ieşit din ţeavă tot? întrebă Eddie.

Vederea sângelui îl făcea să se simtă rău. Respiraţia îi era tot mai scurtă. Încleştă mâna pe inhalator.

Beverly trebui să lupte ca să nu izbucnească în noi lacrimi. Nu voia să facă una ca asta; îi era teamă că dacă o făcea ar fi considerat-o drept o fată ca oricare alta. Trebui însă să se agaţe de clanţă, când o năpădi uşurarea într-un val de înfricoşătoare forţă. Până în acel moment nu îşi dăduse seama cât de sigură era că a înnebunit ea, că are halucinaţii sau cine ştie ce.

— Iar mama şi tatăl tău nici nu l-au văzut, se minună Ben.

Atinse o pată de sânge ce se uscase pe lavoar, după care îşi retrase mâna, ştergându-şi-o de poala cămăşii.

— Fir-aş al dracu’

— Nici nu ştiu cum o să mai pot să vin vreodată aici, spuse Beverly. Ca să fac baie sau să mă spăl pe dinţi sau… Ştiţi voi ce.

— Păi, de ce nu facem curăţenie? întrebă deodată Stanley.

Beverly se uită la el.

— Să facem curăţenie?

— Normal. Poate n-o să putem să-l scoatem cu totul din tapet – arătă cum că, ştii, s-a cam zis cu treaba asta –, dar restul l-am putea rezolva. N-ai nişte zdrenţe?

— Sub chiuveta din bucătărie, spuse Beverly. Da’, dacă le folosim pe-alea, mama o să se-ntrebe unde-au dispărut.

— Eu am la mine cincizeci de cenţi, spuse calm Stan.

Ochii lui nu se dezlipiseră un moment de sângele ce împroşcase zona dimprejurul chiuvetei.

— O să curăţăm cât putem, pe urmă ducem cârpele la spălătoria aia automată pe unde-am venit. Le spălăm, le uscăm şi-au să fie la loc sub chiuvetă înainte să se-ntoarcă ai tăi acasă.

— Maică-mea spune că n-ai cum să scoţi sângele din ţesătură, obiectă Eddie. Cică se imprimă sau nu ştiu.

Ben scoase un mic chicotit isteric:

— Oricum nu contează dacă iese sau nu din cârpe. *Ei* nu-l pot vedea.

Nimeni nu-l întrebă ce înţelegea prin „ei”.

— În regulă, spuse Beverly. Hai să-ncercăm.

8

În următoarea jumătate de oră, toţi patru făcură curăţenie ca nişte spiriduşi harnici, şi, în timp ce sângele dispărea de pe pereţi, de pe oglindă şi de pe lavoarul de porţelan, Beverly îşi simţea inima tot mai uşoară. Ben şi Eddie spălară chiuveta şi oglinda, în timp ce ea frecă pardoseala. Stan lucră la tapet cu sârguincioasă migală, folosindu-se de o cârpă aproape uscată. În cele din urmă, îl curăţară aproape pe tot. Ben încheie prin a deşuruba becul de deasupra chiuvetei, înlocuindu-l cu un bec din cutia aflată în cămară. Erau din belşug; Elfrida Marsh cumpărase rezerva pe doi ani de la Derry Lions, în timpul ofertei lor anuale de solduri din toamna trecută.

Folosiră găleata pentru podele a Elfridei, praful ei de curăţat şi apă fierbinte cu duiumul. Vărsau des apa, căci nici unuia nu-i plăcea să-şi mai bage în ea mâinile o dată ce devenea roz.

În cele din urmă Stan făcu un pas înapoi, privi baia cu ochiul critic al unui băiat în care ordinea şi curăţenia nu

sunt pur şi simplu cultivate, ci de-a dreptul înnăscute şi le spuse:

— Cred că nu putem face mai mult.

Încă mai erau urme vagi de sânge pe tapet în stânga chiuvetei, unde hârtia era atât de subţire şi destrămată, încât Stan nu îndrăznise să facă mai mult decât să o tamponeze uşurel. Totuşi, până şi acolo sângelui i se extrăsese ameninţătoarea putere de dinainte; nu mai era decât puţin mai mult decât o nesemnificativă mânjitură pastelată.

— Vă mulţumesc, le spuse Beverly tuturor – nici nu-şi putea aminti să fi simţit vreodată o atât de profundă recunoştinţă. Vă mulţumesc la toţi.

— E-n regulă, mormăi Ben.

Evident, roşise iarăşi.

— Da’ sigur, fu şi Eddie de acord.

— Hai să rezolvăm cu cârpele astea, spuse Stanley. Avea chipul ferm, aproape sever. Iar mai târziu Beverly avea să se gândească la faptul că poate numai Stan îşi dăduse seama că mai făcuseră un pas spre o anume confruntare de neconceput.

9

Măsurară o ceaşcă din detergentul Tide al doamnei Marsh şi o deşertară într-un borcan gol de maioneză. Bev găsi o sacoşă de hârtie şi puse în ea cârpele pline de sânge, după care toţi patru se duseră la spălătoria Kleen-Kloze din colţul Main Street cu Cony. Două străzi mai încolo, puteau vedea Canalul sclipind, albastru-viu, în soarele după-amiezii.

Spălătoria era pustie, cu excepţia unei femei în uniformă albă, de soră, care aştepta să i se oprească uscătorul. Îi privi bănuitoare pe cei patru copii, după care reveni la ediţia ei de buzunar din *Peyton Place.*

— Apă rece, spuse Ben cu glas scăzut. Maică-mea zice că sângele se scoate cu apă rece.

Deşertară cârpele în maşina de spălat pe când Stan îşi schimba cei cincizeci de cenţi în fise. Reveni şi-o privi pe Bev cum vărsa Tide peste cârpe, închizând apoi uşa maşinii. După aceea vârî două monede de câte zece cenţi în fantă şi răsuci maneta de pornire.

Beverly îşi tocase pe *frappé*-uri majoritatea banilor câştigaţi la riscă, dar găsi patru supravieţuitori în fundul buzunarului stâng al blugilor, îi scoase de-acolo şi i-i oferi lui Stan, care făcu o mutră lezată.

— Ca să vezi, murmură el, dau şi eu unei fete o întâlnire la spălătorie şi imediat vrea să plătească nemţeşte.

Beverly râse puţin:

— Eşti sigur?

— Sunt sigur, spuse Stan, în felul său sec. Vreau să zic, mi se frânge într-adevăr inima să dau fisele astea patru, Beverly, dar sunt sigur.

Cei patru îşi aduseră scaunele din plastic ce înconjurau spălătoria, înşirate pe lângă perete, şi se aşezară fără să scoată o vorbă. Maşina marca Maytag cu cârpele în ea tuşea şi plescăia. Evantaie de clăbuc împroşcau geamul gros al hubloului rotund. La început clăbucii erau roşietici. Vederea lor o făcea pe Bev să-i fie cam rău, dar descoperi că-i venea greu să se uite în altă parte. Spuma sângerie exercita un fel de fascinaţie morbidă. Cucoana în uniformă de soră îi privea din ce în ce mai des pe deasupra cărţii ei. Poate se temuse că vor fi gălăgioşi; acum însăşi liniştea lor părea s-o enerveze. Când uscătorul ei se opri, îşi scoase din el rufele, le împături, le puse într-o pungă de plastic albastru şi plecă, aruncându-le o ultimă privire nedumerită în timp ce ieşea pe uşă.

De îndată ce femeia plecă, Ben spuse brusc, aproape dur:

— Nu eşti singura.

— Ce? întrebă Beverly.

— Nu eşti singura, repetă Ben. Vezi tu…

Se întrerupse şi-l privi pe Eddie, care dădu din cap. Îl privi pe Stan, care făcu o mutră nefericită… Dar, după un moment, ridică din umeri şi încuviinţă şi el.

— Ce Dumnezeu tot vorbiţi? întrebă Beverly.

Era sătulă pe ziua de azi de oameni care spuneau lucruri inexplicabile; îl apucă pe Ben de braţ.

— Dacă ştii ceva despre toate astea, spune-mi!

— Vrei să-i spui tu? îl întrebă Ben pe Eddie.

Eddie clătină din cap. Scoase inhalatorul din buzunar şi trase din el cu un gâfâit monstruos.

Vorbind rar, alegându-şi cuvintele, Ben îi spuse lui Beverly cum îi întâlnise din întâmplare pe Bill Denbrough şi Eddie Kaspbrak pe Maidan în ultima zi de şcoală – trecuse de atunci aproape o săptămână, oricât de greu de crezut părea. Îi povesti cum construiseră a doua zi stăvilarul de pe Maidan. Îi relată povestirea lui Bill, despre fotografia de şcoală a fratelui său mort care întorsese capul şi clipise din ochi. Istorisi propria sa păţanie cu mumia ce umbla pe Canalul îngheţat în cumpăna iernii, cu nişte baloane care pluteau împotriva vântului. Beverly ascultă toate acestea cu oroare crescândă. Îşi simţea ochii dilatându-se, mâinile şi picioarele tot mai reci.

Ben se opri şi-l privi pe Eddie. Eddie mai trase una din inhalator, ţiuind, apoi reluă întâmplarea cu leprosul, vorbind pe atât de repede, pe cât de încet vorbise Ben, cuvintele rostogolindu-i-se unul peste altul înnebunite să scape şi să fugă. Sfârşi cu un mic semisuspin aspirat, dar de astă dată nu plânse.

— Şi tu? întrebă Bev, privindu-l pe Stan Uris.

— Eu…

Se lăsă deodată liniştea, făcându-i pe toţi să tresară ca în urma unei explozii neaşteptate.

— E gata spălatul, spuse Stan.

Îl priviră ridicându-se – mic, eficace, graţios – şi deschizând maşina de spălat. Scoase cârpele, care stăteau adunate boţ, şi le examină.

— Au mai rămas ceva pete, dar merge. Poţi să crezi că-i sirop de afine.

Le arătă şi dădură cu toţii din cap, gravi, ca în faţa unor documente importante. Beverly simţi o uşurare semănând cu cea pe care o avusese când baia fusese din nou curată. Putea suporta pata pastel decolorată de pe tapetul dezlipit, la fel cum putea suporta şi palidele urme roşietice de pe cârpele de spălat ale mamei ei. *Făcuseră* ceva, asta părea să conteze. Poate că nu reuşiseră complet, dar Beverly descoperi că era suficient pentru a-i ajuta să-şi recapete liniştea interioară, şi, măi frate, asta însemna destul de mult pentru fiica lui Al Marsh, Beverly.

Stan le îndesă într-unul din uscătoarele în formă de butoi şi mai băgă două monede de cinci cenţi. Uscătorul începu să se rotească, iar Stan se înapoie şi îşi reluă locul între Eddie şi Ben.

Pe moment, toţi patru statură din nou urmărind tăcuţi cum cârpele se rotesc şi cad, se rotesc şi cad. Zumzetul uscătorului propulsat cu benzină era liniştitor, aproape adormitor. O femeie trecu pe lângă uşa proptită deschisă, împingând un cărucior cu târguieli. Aruncă o privire înăuntru, spre ei, şi-şi văzu de drum.

— Am văzut şi eu ceva, spuse deodată Stan. Nu vreau să vorbesc despre asta, pentru că prefer să mă gândesc c-a fost un vis sau aşa ceva. Poate chiar o criză, aşa cum are puştiul ăla, Stavier. Îl cunoaşte careva?

Ben şi Bev îşi clătinară capetele. Eddie spuse:

— Puştiul care are epilepsie?

— Da, exact. Aşa de rău mi-a fost. Mai degrabă m-aş fi gândit că am păţit şi eu la fel, decât că am văzut ceva… adevărat cu adevărat.

— Ce era? întrebă Bev, nefiind însă sigură că doreşte într-adevăr să ştie.

Asta nu mai era ca ascultarea poveştilor cu fantome seara în jurul unui foc de tabără, mâncând şniţele vieneze în chifle prăjite şi ciuperci fripte la flacără până deveneau

negre şi crocante. Acum şedeau în acea înăbuşitoare spălătorie automată şi putea zări ghemotoace mari de praf sub maşinile de spălat (rahaţi-de-fantome, cum le spunea tatăl ei), putea vedea fire de praf dansând în fasciculele fierbinţi ale razelor de soare ce pătrundeau prin fereastra murdară, din geam turnat, a spălătoriei, putea observa reviste vechi cu copertele smulse. Acestea erau lucruri normale, toate. Drăguţe, şi normale, şi plicticoase. Dar era speriată. Teribil de speriată. Pentru că, simţea ea, niciuna din acele istorisiri nu era scornită, niciuna dintre făpturi nu era vreun monstru născocit: mumia lui Ben, leprosul lui Eddie… Oricare dintre ei sau chiar amândoi puteau ieşi la pradă diseară, după apusul soarelui. Sau fratele lui Bill Denbrough, ciung şi nemilos, navigând prin canalele negre de sub oraş, cu monede de argint în chip de ochi.

Şi totuşi, când Stan întârzie să răspundă, îl întrebă din nou:

— Ce a fost?

Vorbind cu băgare de seamă, Stan spuse:

— Eram în părculeţul acela unde Turnul de Apă…

— O, Doamne, nu-mi place locul ăla, îl întrerupse jalnic Eddie. Dacă există în Derry vreo casă bântuită de stafii, apoi aia e.

— *Ce?* exclamă tăios Stan. Ce-ai zis?

— Tu nu *ştii* despre locul ăla? întrebă Eddie. Mămică-mea nu mă lăsa să m-apropii nici chiar înainte să-nceapă să fie omorâţi copiii. Are… Are foarte mare grijă de mine, pe bune.

Le oferi un zâmbet jenat şi îşi strânse şi mai tare inhalatorul în poală.

— Vedeţi, acolo s-au înecat nişte copii. Trei sau patru. Au… Stan? Te simţi bine?

Chipul lui Stan Uris devenise plumburiu. Gura i se mişca muteşte. Dădu ochii peste cap, până când ceilalţi nu-i mai putură vedea decât marginile cele mai de jos ale irişilor. O

mână i se agită slab prin aer, după care căzu moale pe coapsă.

Eddie făcu singurul lucru care-i dădu prin minte. Se aplecă, îşi petrecu un braţ pe după umerii subţiratici ai lui Stan, vârî inhalatorul în gura acestuia şi trase o doză zdravănă.

Stan începu să tuşească, să se înece şi să se sufoce. Spinarea i se îndreptă, ochii i se limpeziră la loc. Tuşi în mâinile făcute căuş. Într-un târziu, slobozi un enorm gâfâit, ca o râgâială, şi se rezemă moale de spătar.

— Ce-a fost asta? reuşi el în sfârşit să îngaime.

— Doctoria mea de astmă, zise Eddie pe ton de scuză.

— Doamne Sfinte, are un gust ca rahatul de câine mort.

La asta râseră cu toţii, dar era un râs nervos. Ceilalţi îl priveau pe Stan, încordaţi. Acum obrajii îi ardeau într-o culoare spălăcită.

— Nu-i prea grozavă, de acord, spuse Eddie cu oarecare mândrie.

— Mda, da' o fi cuşer? întrebă Stan, şi iarăşi râseră, deşi niciunul dintre ei (inclusiv Stan) nu ştia cu adevărat ce înseamnă „cuşer"

Stan se opri primul din râs şi îi aruncă lui Eddie o privire pătrunzătoare:

— Spune-mi ce ştii despre Turnul de Apă.

Începu Eddie, dar contribuiră şi Ben, şi Beverly. Turnul de Apă din Derry se înălţa pe Kansas Street, cam la doi kilometri vest de centrul oraşului, lângă marginea de sud a Maidanului. Într-o vreme, spre sfârşitul secolului trecut, furnizase apa întregului Derry, cuprinzând şase sute şaizeci de milioane de litri. Deoarece galeria deschisă aflată imediat sub acoperişul Turnului de Apă oferea o spectaculoasă panoramă asupra oraşului şi a peisajului înconjurător, fusese un loc foarte frecventat până prin jurul anului 1930. Familiile veneau în micul Memorial Park sâmbăta sau duminica înainte de masă, când vremea era frumoasă, urcau cele o sută şaizeci de trepte interioare ale

turnului până la galerie şi admirau priveliştea. Cel mai adesea, cu acest prilej, luau şi masa în aer liber.

Scara era amplasată între zidul exterior al Turnului de Apă, zugrăvit într-un alb-orbitor, şi peretele interior, un enorm cilindru din oţel inoxidabil înalt de treizeci şi doi de metri. Treptele urcau până în vârf urmând o spirală îngustă.

Imediat sub nivelul galeriei, o uşă groasă de lemn practicată în mantia interioară a turnului dădea pe o platformă ieşită deasupra apei propriu-zise – un lac negru, cu valuri blânde, luminat de becuri de magneziu înşurubate în fasunguri de tablă reflectorizantă. Apa avea exact adâncimea de treizeci de metri atunci când rezerva era completă.

— De unde venea apa? întrebă Ben.

Bev, Eddie şi Stan se uitară unul la altul. Niciunul nu ştia.

— Ei, şi cu copiii care s-au înecat cum a fost?

În problema asta lucrurile erau doar cu puţin mai clare. Se părea că în vremurile acelea („bătrânele vremuri”, cum le numea solemn Ben în timp ce prelua el acest fragment al povestirii) uşa ce ducea pe platforma de deasupra apei era lăsată tot timpul descuiată. Într-o seară, vreo doi copii… Sau poate doar unul… Dacă nu cumva trei… Găsiseră descuiată şi uşa de la nivelul solului. Urcaseră pe platforma de deasupra apei. În întuneric, căzuseră peste margine încă înainte de a şti tocmai bine unde se aflau.

— Am auzit-o de la băiatul ăla, Vic Crumlly, care zicea c-a auzit-o de la taică-său, spuse Beverly, aşa că probabil povestea e adevărată. Vic zicea că taică-său a spus că o dată ce-au căzut în apă erau ca şi morţi, pentru că nu aveau nimic de care să se ţină. Platforma era sus, cât să n-o ajungă. A zis că s-au bălăcit acolo, ţipând după ajutor, cât a fost noaptea de lungă, probabil. Numai că nu i-a auzit nimeni şi pur şi simplu au obosit tot mai mult şi mai mult, până…

Lăsă fraza neterminată, simţind grozăvia întâmplării cufundându-se în ea. Îi putea vedea cu ochiul minţii pe băieţii aceia adevăraţi sau închipuiţi dând din mâini şi din picioare ca nişte căţeluşi aruncaţi în canal. Cufundându-se, reapărând, scuipând apă. Mai mult plescăind şi mai puţin înotând, pe măsură ce se instala panica. Tenişi uzi bătând suprafaţa apei. Degete zgâriind neajutorate în căutarea unui loc de care să se agate pe pereţii netezi din oţel. Simţea gustul apei pe care fără îndoială că o înghiţiseră. Auzea sunetul plat, cu ecou, al ţipetelor lor. Cât timp? Cincisprezece minute? O jumătate de oră? Cât timp trecuse până ce strigătele încetaseră, iar ei nu mai făcuseră decât să plutească, cu faţa în jos – peşti ciudaţi pe care să-i găsească a doua zi dimineaţă îngrijitorul?

— Doamne, spuse scurt Stan.

— Am mai auzit şi de-o femeie care şi-a pierdut bebeluşul, spuse dintr-o dată Eddie. Atunci au închis de tot locul. Cel puţin, aşa am auzit eu. Pe-atunci îi lăsau pe oameni să meargă sus, ştiu sigur. Dar apoi, într-o zi, a urcat cucoana aia cu copilul. Ăla micu’ nu ştiu câţi ani avea. Dar platforma cică iese drept peste apă. Iar cucoana s-a apropiat de balustradă şi ţinea copilul, înţelegeţi, în braţe, şi ori l-a scăpat, ori poate s-a zbătut el. Am auzit că un om a încercat să-l salveze. A cam făcut-o pe eroul, vezi dumneata. A sărit imediat în apă, dar copilul dispăruse. Poate purta o jachetă sau altceva. Când ţi se udă hainele, te trag în jos.

Eddie vârî brusc mâna în buzunar şi scoase o sticluţă cafenie. O deschise, scoase din ea două pilule albe şi le înghiţi pe uscat.

— Alea ce-s? întrebă Beverly.

— Aspirină. Mă doare capul.

O privi în defensivă, dar fata nu mai spuse nimic.

Ben termină. După incidentul cu copilaşul (el însuşi, spuse, auzise că de fapt era o fetiţă de vreo trei ani), Consiliul Orăşenesc votase să se închidă accesul în Turn, atât la parter, cât şi sus, şi să se interzică plimbările şi

picnicurile pe galerie. Rămăsese încuiat de atunci şi până acum. A, îngrijitorul intra şi ieşea, şi cei de la întreţinere din când în când, iar o dată pe sezon se organizau vizitări cu ghid. Cetăţenii interesaţi puteau urca, însoţiţi de o doamnă de la Societatea Istorică, pe spirala scărilor până la galeria din vârf, şi acolo puteau să-şi exprime uluirea în voie admirând priveliştea şi să facă fotografii pe care să le arate prietenilor. Dar uşa spre interior era de acum permanent ferecată.

— Mai e plin de apă? întrebă Stan.

— Aşa cred, răspunse Ben. Am văzut maşini de pompieri făcându-şi plinul acolo cât au durat focurile de iarbă uscată. Fixau un furtun la ţeava de jos.

Stanley privea din nou spre uscător, urmărind nesfârşita rotaţie a cârpelor. Acum boţul se desfăcuse, şi unele dintre ele pluteau ca nişte paraşute.

— Ce-ai văzut acolo? îl întrebă cu blândeţe Beverly.

O clipă păru că nu va da niciun răspuns. Apoi însă trase aer în piept, adânc, cutremurându-se, şi spuse un lucru care mai întâi îi izbi ca părând foarte depărtat de subiect.

— L-au numit Memorial Park după plutonul al 23-lea din Maine, în Războiul Civil. Derry Blues i se spunea acestui pluton. O vreme a existat şi o statuie, dar s-a spart într-o furtună din anii patruzeci. N-au avut destui bani ca să repare statuia, aşa că au pus în locul ei un bazin de păsări. Un bazin mare, din piatră.

Îl priveau cu toţii. Stan înghiţi în sec. Din gât i se auzi un clipocit sonor:

— Vedeţi, eu urmăresc păsările. Am un album, un binoclu Zeiss-Ikon şi tot ce-mi trebuie.

Îl privi pe Eddie:

— Nu mai ai vreo aspirină?

Eddie îi întinse sticluţa. Stan luă două pastile, ezită şi mai luă una. Dădu înapoi sticluţa şi înghiţi comprimatele unul după altul, strâmbându-se. Apoi îşi continuă povestirea.

10

Întâlnirea lui Stan avusese loc într-o seară ploioasă de aprilie, cu două luni în urmă. Trăsese pe el pelerina, îşi pusese atlasul ornitologic şi binoclul într-un sac impermeabil cu şiret la gură şi pornise spre Memorial Park. Obişnuia să iasă împreună cu tatăl său, dar în seara aceea tata trebuia să facă „ore suplimentare” şi dăduse telefon la ora mesei, special ca să stea de vorbă cu Stan. Unul dintre clienţii săi de la agenţie, un alt pasionat de păsări, depistase ceva ce credea el că ar fi un cardinal mascul – *Fringilliade Richmonena* – bând din bazinet în Memorial Park, îi spuse el lui Stan. Le plăcea să mănânce, să bea şi să se scalde numai în preajma asfinţitului. Se întâmpla foarte rar să dai peste un cardinal atât de departe la nord de Massachusetts. N-ar vrea Stan să se ducă până acolo şi să vadă dacă nu-l poate prinde cumva? Ştia că vremea era destul de urâtă, dar…

Stan fusese de acord. Mama sa îl pusese să-i promită că va ţine gluga impermeabilului pe cap, dar Stan ar fi făcut-o oricum. Era un băiat grijuliu. Niciodată nu se iscau conflicte din încercarea părinţilor de a-l convinge să-şi pună galoşii sau pantalonii matlasaţi iarna.

Străbătu cei doi kilometri ce-l despărţeau de Memorial Park sub o ploaie atât de fină şi sfioasă, încât nici măcar burniţă nu se putea numi; părea mai mult o ceaţă constantă suspendată în aer. Văzduhul era tăcut, dar poate tocmai de aceea oarecum fascinant. În ciuda ultimelor troiene de zăpadă ce se topeau sub tufe şi în pâlcurile de copaci (lui Stan i se părea că seamănă cu nişte grămezi de feţe de pernă murdare, aruncate), în aer plutea un miros de vegetaţie proaspătă. Privind ramurile ulmilor, ale arţarilor şi ale stejarilor profilate pe cerul alb-plumburiu, Stan îşi spuse că siluetele lor păreau în chip misterios mai groase. Aveau să înmugurească într-o săptămână sau două, desfăşurând frunze de un verde delicat, aproape transparent.

În seara asta până şi aerul miroase a verde, îşi spuse el şi zâmbi puţin.

Păşea repede, căci lumina avea să se risipească într-o oră, dacă nu mai repede. Era la fel de cusurgiu în materie de observaţii ca şi în legătură cu îmbrăcămintea şi tabieturile la învăţătură, iar, dacă nu-i rămânea destulă lumină ca să fie absolut sigur, n-avea să-şi permită prinderea cardinalului nici chiar dacă în adâncul inimii lui ştia că-l văzuse cu adevărat.

Tăie pe diagonală prin Memorial Park. Turnul de Apă era o formă albă, mătăhăloasă, la stânga. Stan abia dacă îi aruncă o privire. Turnul de Apă nu-l interesa cu nimic.

Memorial Park era un dreptunghi ce cobora colina. Iarba (albă şi moartă în acel moment al anului) era vara tunsă cu îngrijire şi existau ronduri circulare de flori. Nu era însă niciun fel de echipament pentru joacă. Acesta era considerat un parc al adulţilor.

În celălalt capăt, panta devenea mai lină înainte de a coborî abrupt spre Kansas Street şi Maidanul aflat dincolo de aceasta. Bazinul pentru păsări pe care-l menţionase tatăl său se afla în zona netedă. Era un vas de piatră puţin adânc, instalat pe un piedestal masiv, mult prea mare pentru umila funcţiune pe care o îndeplinea. Tatăl lui Stan îi spusese că, înainte de a se termina banii, intenţionaseră să pună din nou acolo statuia soldatului.

— Prefer baia păsărilor, tati, spuse Stan.

Domnul Uris îi ciufuli părul:

— Şi eu, fiule. Mai multe băi şi mai puţine gloanţe, ăsta e motoul meu.

În vârful piedestalului, un alt moto fusese gravat în piatră. Stanley îl citi, dar nu-l înţelese; singurele cuvinte latineşti pe care le înţelegea erau clasificările păsărilor pe familii în albumul său.

Apparebat edidolon senex.

Plinius

spunea inscripţia.

Stan se aşează pe o bancă, îşi luă atlasul ornitologic din sac şi mai deschise o dată la imaginea cardinalului, privind-o pentru a se familiariza cu punctele de recunoaştere. Un cardinal mascul ar fi fost greu de confundat cu altceva –, era roşu ca o maşină de pompieri, chiar dacă nu la fel de mare –, dar Stan era o făptură a obişnuinţelor şi a convenţiilor; aceste trăsături îl încurajau şi-i întăreau sentimentul că îşi avea un loc al său pe lume. Îi acordă ilustraţiei trei minute bune de studiu înainte de a închide cartea (umezeala din aer făcea colţurile paginilor să se încovoaie în sus) şi a o pune la loc în sac. Scoase din toc binoclul şi îl duse la ochi. Nu avea nevoie să ajusteze câmpul de claritate, întrucât ultima oară când folosise binoclul stătea pe una şi aceeaşi bancă, privind tot la acea baie a păsărilor.

Pedant băiat, răbdător băiat. Nu se ridică să umble încoace şi încolo, nici nu întoarse binoclul în alte părţi să vadă ce altceva ar mai fi de văzut. Stătu nemişcat, cu instrumentul aţintit asupra bazinului, iar ceaţa i se adună în broboane mari pe pelerina galbenă.

Nu se plictisea. Privea la echivalentul unei săli de consiliu păsăreşti. Patru vrăbii brune se aşezară acolo pentru o vreme, ciugulind în apă cu ciocurile şi aruncându-şi stropi, cu dezinvoltură, peste umeri şi pe spate. Apoi o gaiţă sosi cârâind ca un poliţist care sparge o gaşcă de borfaşi. În lentilele lui Stan gaiţa se vedea mare cât o casă, ţipetele certăreţe părând absurd de piţigăiate prin comparaţie (după ce priveai continuu prin binoclu o bucată de vreme, păsările mărite nu ţi se mai păreau stranii, ci absolut normale). Vrăbiile zburară. Gaiţa, acum stăpâna locului, se plimbă ţanţoşă, se scaldă, se plictisi şi plecă. Vrăbiile se întoarseră, apoi îşi luară iar zborul când o pereche de prigorii sosiră să se îmbăieze şi (poate) să discute chestiuni arzătoare pentru neamul celor cu oase fără măduvă. Tatăl lui Stan luase în râs sugestia timidă a băiatului că poate

păsările vorbeau, iar el era sigur că tatăl său avea dreptate când spunea că păsările nu au atâta minte ca să dialogheze – că lobii lor cerebrali erau prea mici –, dar, pe toţi sfinţii, sigur arătau ca şi cum ar fi vorbit între ele. Încă o pasăre li se alătură. Era roşie. Stan reglă în grabă câmpul focal. Era oare?… Nu. Era o tanagra stacojie, o pasăre grozavă, dar nu cardinalul pe care-l căuta. O însoţea o ghionoaie, vizitator frecvent al bazinului din Memorial Park. Stan o recunoscu după aripa dreaptă zdrenţuită. Ca de obicei, speculă asupra a ceea ce i s-o fi putut întâmplă – o întâlnire de gradul trei cu o pisică părea cea mai probabilă explicaţie. Alte păsări sosiră şi plecară. Stan văzu un vrăbioi, greoi şi urât ca o dubă zburătoare, un sturz, încă o ghionoaie. În cele din urmă fu răsplătit cu o pasăre nouă – nu cardinalul, ci o mierlă ce părea mare şi proastă în lentilele binoclului. Îl coborî la loc pe piept şi dibui din nou în sac după atlas, sperând că mierla nu-şi va lua zborul înainte ca el să apuce a-i confirma observarea. Va avea *ceva* de adus tatei acasă, cel puţin. Şi era timpul să plece. Lumina scădea repede. Simţea umezeala şi frigul. Verifică în album, apoi din nou prin binoclu. Era încă acolo, fără a se scălda, ci doar stând pe buza băii cu o mutră tâmpă. Aproape sigur era o mierlă. Fără semne distinctive – cel puţin fără vreunul pe care să-l poată sesiza de la acea distanţă –, şi în lumina scăzută îi era greu să fie sută la sută sigur, dar poate că mai avea exact timp şi lumină pentru încă o singură confirmare. Se uită la imaginea din carte, studiind-o încruntat, cu o aprigă concentrare, după care ridică iar binoclul. Abia şi-l fixase asupra mierlei, când un *buuum!* găunos se rostogoli, expediind mierla – dacă fusese o mierlă – cu bătăi din aripi. Stan încercă s-o urmărească prin binoclu, ştiind cât de mici îi erau şansele de a o mai prinde. O pierdu şi scoase un sâsâit de dezgust printre dinţi. Ei bine, dacă venise o dată, poate că va mai veni şi altă dată. Şi nu fusese decât o mierlă.

(probabil o mierlă)

La urma urmei, nu o acvilă aurie sau un pinguin uriaş.

Stan îşi băgă binoclul în toc şi vârî la loc atlasul. Apoi se scula şi privi în jur să vadă dacă nu putea recunoaşte ce anume scosese zgomotul acela puternic şi neaşteptat. Nu sunase ca o puşcă sau ca un eşapament de maşină. Mai degrabă a uşă dată de perete în vreun film îngrozitor cu castele şi hrube… Cu tot cu efectele ecoului.

Nu putu zări nimic.

Se ridică şi porni spre panta ce cobora în Kansas Street. Turnul de Apă se afla acum la dreapta sa, cilindru alb ca de cretă, fantomatic în ceaţă şi în întunericul tot mai dens. Părea aproape să… Să plutească.

Acesta era un gând ciudat. Bănuia că nu-i putuse veni decât din propriu-i cap – din care altă parte putea veni un gând? — dar parcă nu părea să fie deloc gândul lui.

Privi mai îndeaproape Turnul, iar apoi coti în direcţia aceea, fără a se gândi măcar la ce face. Ferestre încercuiau clădirea la intervale regulate, înălţându-se împrejurul ei într-o spirală ce-l făcu pe Stan să se gândească la stâlpul de bărbier aflat în faţa dughenei domnului Aurlette, unde se tundeau el şi tatăl său. Ţigle albe ca osul ieşeau în afară deasupra fiecărei asemenea ferestre întunecate, ca nişte sprâncene deasupra ochilor. *Mă-ntreb cum le-or fi făcut,* îşi spuse Stan – nu cu tot atât interes cât ar fi simţit Ben Hanscom, dar orişicât –, iar în acel moment văzu că exista un spaţiu de întuneric mult mai larg la baza turnului – un dreptunghi desluşit în temelia circulară.

Se opri, încruntat, gândindu-se că era un loc neobişnuit pentru o fereastră: ieşea complet din simetria celorlalte. Apoi îşi dădu seama că nu era fereastră. Era o uşă.

Zgomotul pe care l-am auzit, reflectă el. *Uşa aia era, trântindu-se de perete.*

Privi în jur. Asfinţit timpuriu, întunecos. Cer alb închizându-se acum într-un mohorât purpuriu crepuscular, ceaţă îndesindu-se un pic mai mult spre ploaia constantă ce

avea să cadă aproape toată noaptea. Penumbră, pâclă şi aproape nicio boare de vânt.

Deci… Dacă nu curentul o deschisese, însemna că o împinsese cineva? De ce? Şi arăta ca o uşă groaznic de grea pentru a se trânti destul de tare ca să scoată un zgomot precum bubuitul acela. Bănuia că o persoană foarte vânjoasă… Poate…

Curios, Stan se apropie să arunce o privire mai atentă.

Uşa era mai mare decât crezuse el la început – aproape doi metri înălţime şi şaizeci de centimetri lăţime, scândurile din care era făcută fiind legate în benzi de alamă. Stan o închise pe jumătate. Se mişca lin şi cu uşurinţă în balamale, în pofida mărimii. Era şi silenţioasă – nu se auzi nici cel mai slab scârţâit. O urnise ca să vadă cât de tare avariase zidăria, dându-se aşa de perete. Nu văzu absolut nicio vătămare; nici măcar un semn. Oraşul fantomelor, cum ar spune Richie.

Ei bine, dacă nu uşa-i aia pe care ai auzit-o, gata, îşi spuse. *Poate vreun turboreactor din Loring a vâjâit peste Derry sau ceva în genul ăsta. Uşa a fost probabil deschisă tot timp…*

Piciorul i se izbi de ceva. Stan coborî ochii şi văzu că era o încuietoare… Corecţie. Erau *rămăşiţele* unei încuietori. Fusese smulsă cu forţa. Arăta de fapt ca şi cum cineva ar fi îndesat în gaura cheii pulbere cât cuprinde şi ar fi apropiat apoi un chibrit. Flori de metal, ucigător de ascuţite, ieşeau din corpul broaştei într-un evantai ţeapăn. Stan putea să vadă straturile de metal dinăuntru. Limba groasă atârna strâmbă într-un şurub ce fusese smuls pe trei sferturi afară din lemn. Celelalte trei şuruburi ale zăvorului zăceau pe iarba udă. Fuseseră răsucite ca nişte bucăţele de zahăr candel.

Încruntându-se, Stan deschise iar uşa şi aruncă o privire înăuntru.

O scară strâmbă pornea în sus, dând roată şi făcându-se nevăzută. Peretele exterior al casei scărilor era din lemn gol

susţinut pe uriaşe grinzi încrucişate ce fuseseră mai degrabă prinse cu buloane decât bătute în cuie. Lui Stan unele buloane i se păreau a fi mai groase decât propriul său braţ. Peretele interior era făcut din oţel, plin de nituri ale căror capete ieşeau în relief ca nişte clăbuci în clocot.

— E cineva aici? întrebă Stan.

Niciun răspuns.

Şovăi, apoi păşi înăuntru astfel ca să poată vedea puţin mai bine în susul gâtlejului îngust al casei scărilor. Nimic. Iar aici înăuntru era Oraşul Monştrilor. Cum *de asemenea* ar spune Richie. Se răsuci să plece… Şi auzi muzică.

Era slabă, dar totuşi uşor de recunoscut într-o clipă. Muzică de flaşnetă.

Înclină capul, ascultând, în timp ce norii de pe faţă începeau să i se risipească puţin. Muzică de flaşnetă, nici vorbă, muzica bâlciurilor şi a carnavalurilor. Redeştepta urme de amintiri pe cât de desfătătoare, pe atât de efemere: floricele de porumb, vată pe băţ, găluşti frigându-se în grăsime încinsă, clănţănitul pe lanţ al călătoriilor ca Wild Mouse, Whip, Koaster-Kups.

Acum încruntătura i se prefăcuse într-un rânjet nesigur. Stan urcă o treaptă, apoi încă două, cu urechea tot ciulită. Se opri din nou. De parcă gândul la carnavaluri ar fi putut crea unul adevărat; acum putea *simţi* efectiv mirosul de floricele, vată de zahăr, gogoşi… Şi altele, şi delicatese, cârnaţi cu ardei iute, fum de ţigară şi rumeguş. Se simţea mirosul pătrunzător al oţetului alb, de soiul pe care-l torni peste cartofii franţuzeşti printr-o gaură din căpăcelul de tinichea. Putea recunoaşte aroma de muştar, galben-viu şi iute ca focul, pe care-l întinzi pe hot-dog cu o paletă de lemn. Era uluitor… Incredibil… Irezistibil.

Mai făcu un pas, şi în acea clipă auzi paşii foşnitori, grăbiţi, deasupra sa, coborând scările. Ciuli din nou urechea. Muzica de flaşnetă devenise deodată mai puternică, parcă pentru a masca zgomotul paşilor. Recunoştea şi melodia – era *Camptown Races*.

Sunet de paşi, da; dar nu erau nişte paşi foşnitori, nu-i aşa? De fapt sunau oarecum… clefăitori, nu? Zgomotul semăna cu cel făcut de nişte galoşi plini cu apă.

Doamnele din Camptown cântă pentru mine, la-la-la (pleosc-pleosc)

Pista din Camptown, cin'şpe kilometri, la-la-la

(pleosc-fleoşc – acum mai aproape)

Aleargă-aleargă toată noaptea

Aleargă-aleargă toată ziua…

Acum, mai sus de el, pe perete tresăltau umbre. Teroarea îi încleşta beregata lui Stan – parcă ar fi înghiţit ceva fierbinte şi oribil, un medicament rău ce te galvanizează ca un curent electric. Din cauza umbrelor.

Nu le văzu decât o clipă. Avu exact atâta vreme cât să observe că erau două, că umblau cocoşate şi oarecum nefiresc. Nu avu decât acel moment la dispoziţie, căci lumina dinăuntru scădea, scădea prea repede şi, în timp ce se răsucea, uşa grea a Turnului de Apă se trânti în spatele lui cu un zgomot tunător.

Stanley coborî în fugă treptele (urcase mai mult de o duzină, deşi nu-şi aminti decât de două, cel mult trei trepte urcate), cât se poate de speriat de-acum. Aici era prea întuneric ca să mai vadă ceva. Îşi auzea propria-i respiraţie gâfâită, auzea flaşneta clincănind undeva deasupra sa

(Ce caută o flaşnetă acolo sus pe-ntuneric? Cine cântă cu ea?)

şi auzea paşii aceia de picioare ude. Apropiindu-se de el. Ajungându-l.

Izbi uşa cu mâinile întinse în faţă, o izbi destul de tare ca să-şi trimită înţepături scânteietoare de durere până sus la coate. Se deschisese atât de uşor înainte… Iar acum nu voia să se mişte deloc.

Nu… Nu era tocmai aşa. La început se urnise doar o frântură, doar atât cât să-l lase să vadă o fâşie batjocoritoare de lumină cenuşie răzbătând vertical prin

stânga ei. Apoi dispăru iarăşi. Ca şi cum cineva ar fi stat de cealaltă parte a uşii, ţinând-o închisă cu forţa.

Gâfâind înfricoşat, Stan împinse în uşă cu toată puterea. Simţea sudoare, uleioasă şi fierbinte, prelingându-i-se pe frunte. Muzica flaşnetei se auzea şi mai tare. Plutea reverberând prin casa spiralată a scărilor. Acum nu mai sugera nimic vesel. Se schimbase. Devenise funebră. Se tânguia ca vântul şi ca apa, iar Stan văzu în sinea sa un bâlci la sfârşit de toamnă, vânt şi ploaie suflând peste o alee pustie, fanioane fâlfâind, corturi umflându-se, prăbuşindu-se, fluturând în zbor ca nişte lilieci de prelată. Văzu carusele goale profilându-se pe cer ca eşafoadele; vântul răpăia şi vuia prin unghiurile strâmbe ale suporturilor. Deodată înţelese că moartea era cu el în locul acela, că moartea venea spre el din beznă, iar el nu putea fugi.

Un val de apă şiroi pe neaşteptate în josul scării. Acum nu mai mirosea a floricele, a gogoşi şi a vată de zahăr, ci a putreziciune umedă, duhoarea cărnii de porc mort ce a explodat într-o furie de viermi, la adăpost de soare.

— *Cine-i acolo?* ţipă el cu glas ascuţit, tremurător.

Îi răspunse o voce joasă, bolborosind, ce părea înecată cu nămol şi apă stătută.

— Morţii, Stanley. Suntem morţii. Ne-am scufundat, dar acum plutim… Şi ai să pluteşti şi tu.

Simţea apa forfotindu-i prin jurul picioarelor. Se lipi cu spatele de uşă, cuprins de convulsiile spaimei. Acum ajunseseră foarte aproape.

Îi simţea. Îi putea *mirosi*. Ceva îl împunse în şold când începu să lovească uşa iar şi iar, într-un efort iraţional şi zadarnic de a scăpa.

— Suntem morţi, dar câteodată ne mai şi distrăm puţin, Stanley. Câteodată ne mai şi jucăm, Stanley. Câteodată ne…

Atlasul ornitologic.

Fără să judece, Stan îl înşfăcă. Se agăţase în buzunarul impermeabilului şi nu voia să mai iasă. Acum, unul dintre ei ajunsese jos, îl auzea fâşâind prin micul antreu cu ciment pe

unde intrase. Avea să ajungă la el într-o clipă şi-i va simţi carnea rece.

Mai trase o dată din răsputeri şi se trezi cu atlasul în mâini. Îl ridică în faţa sa ca pe un scut minuscul, fără a se gândi la ce făcea, dar dintr-o dată sigur că aşa *trebuia*.

— Prigorii! zbieră el în beznă, şi preţ de o clipă făptura ce se apropia (era convins că acum nu-i mai despărţeau nici cinci paşi) ezită – era aproape sigur că ezită.

Şi, o fracţiune de secundă, nu simţise oare cum uşa de care se rezema cedase?

Dar nu se mai *rezema*. Acum stătea drept, în întuneric. Când se întâmplase asta? N-avea vreme să-şi pună întrebări. Stan se linse pe buzele uscate şi începu să intoneze:

— Prigorii! Egrete cenuşii! Cufundări! Tanagre stacojii! Piţigoi! Ciocănitori-ciocan! Ciocănitori-roşii! Cinteze! Pitulici! Peli…

Uşa se deschise cu un scrâşnet de protest, iar Stan făcu un pas uriaş înapoi, în aerul ceţos. Căzu grămadă pe iarba moartă, îndoise albumul aproape pe jumătate, iar mai târziu în cursul serii avea să vadă urmele clare ale degetelor întipărite în copertă, de parcă ar fi fost legată în plastilină în loc de carton tare.

Nu încercă să se ridice în picioare, ci începu să dea din călcâie, târându-se pe fund prin iarba umedă. Buzele i se retrăseseră de pe dinţi, dezvelindu-i într-un rânjet îngrozit. În dreptunghiul acela obscur putea vedea două perechi de picioare mai jos de marginea diagonală a umbrei aruncate de uşă, care acum stătea întredeschisă. Vedea blugi ce se descompuseseră până la un negru-purpuriu. Fire portocalii se întindeau lipite moi de cusături, apa picura din manşete şi băltea împrejurul pantofilor care în cea mai mare parte putreziseră, dezvăluind degetele umflate şi vinete dinăuntru.

Mâinile spânzurau moi pe de lături, prea lungi, prea albe, ca de ceară. Din vârful fiecărui deget atârna câte un mic

pompon portocaliu.

Ţinându-şi încă atlasul îndoit, cu faţa umezită de burniţă, sudoare şi lacrimi, Stan şopti uscat şi monoton:

— Ulii-găinilor… Botgroşi… Colibri… Albatroşi… Kiwi…

Una dintre mâinile acelea se răsuci, arătând o palmă de pe care apa nesfârşită rosese toate liniile, lăsând-o la fel de idiot-netedă ca mâna unui manechin de vitrină.

Un deget se descovrigă… Apoi se strânse la loc. Pomponul sălta şi se bălăbănea, se bălăbănea şi sălta.

Îi făcea semn să vină.

Stan Uris, care avea să moară într-o cadă de baie, cu cruci scrijelite pe antebraţe, douăzeci şi şapte de ani mai târziu, se ridică în genunchi, apoi în picioare, apoi o luă la fugă. Traversă în fugă Kansas Street fără a se uita după maşini nici la stânga, nici la dreapta, se opri gâfâind pe trotuarul celălalt şi privi în urmă.

Din acel unghi nu putea să vadă uşa de la baza turnului; doar turnul propriu-zis, gros, şi totuşi graţios, stând drept în întuneric.

— Erau morţi, şopti pentru sine Stan, şocat.

Se răsuci deodată pe călcâie şi fugi acasă.

11

Uscătorul se oprise. La fel şi Stan.

Ceilalţi trei îl priviră doar, un lung răstimp. Avea pielea aproape la fel de cenuşie ca seara de aprilie despre care tocmai le vorbise.

— Mamă, spuse într-un târziu Ben.

Lăsă aerul să i se reverse din piept, într-un sunet şuierător şi aspru.

— E adevărat, zise Stan cu voce joasă. Jur pe Dumnezeu că aşa este.

— Te cred, răspunse Beverly. După ce s-a întâmplat la mine acasă, sunt gata să cred *orice*.

Se ridică dintr-o dată, aproape răsturnându-şi scaunul, şi se îndreptă spre uscător. Începu să scoată cârpele una câte una, împăturindu-le. Era întoarsă cu spatele, dar Ben bănuia că plânge. Voia să se ducă la ea, însă îi lipsea curajul.

— Tre' să vorbim cu Bill despre asta, spuse Eddie. Bill o să ştie ce-i de făcut.

— De făcut? exclamă Stan, întorcându-se să-l privească. Cum adică, *de făcut?*

Eddie se uită la el, stânjenit.

— Păi…

— Eu nu vreau să *fac* nimic, protestă Stan.

Îl străpungea pe Eddie cu o privire atât de pătrunzătoare şi de aprigă, încât acesta se foi pe scaun.

— Vreau doar să *uit*. Asta-i tot ce vreau să *fac*.

— Nu-i chiar aşa de uşor, spuse calmă Beverly, întorcându-se cu faţa.

Ben nu se înşelase: razele soarelui fierbinte intrând prin geamurile murdare ale spălătoriei se reflectau în dârele strălucitoare lăsate de lacrimi pe obraji.

— Nu-i vorba numai de *noi*. L-am auzit pe Ronnie Grogan. Şi băieţelul pe care l-am auzit primul… Cred că era Clements ăla micu'. Cel care-a dispărut de pe tricicletă.

— Ei *şi?* făcu sfidător Stan.

— Ei, şi dacă mai omoară? i-o întoarse ea. Şi dacă mai omoară şi alţi copii?

Ochii lui, căprui-aprins, se încrucişară cu ai ei, albaştri, răspunzând întrebării fără a vorbi: *Ei, şi ce dacă omoară?*

Dar Beverly nu coborî privirea, nici nu şi-o mută, şi în cele din urmă Stan lăsă el ochii în pământ… Poate numai pentru că fata încă mai plângea, dar poate şi pentru că îngrijorarea o făcea mai puternică.

— Eddie are dreptate, spuse ea. Ar trebui să stăm de vorbă cu Bill. Apoi poate cu şeful poliţiei…

— Corect, spuse Stan.

Dacă încerca să sune dispreţuitor, nu reuşi; glasul îi suna numai foarte obosit.

— Copii morţi în Turnul de Apă. Sânge pe care numai copiii îl pot vedea. Clovni umblând pe Canal. Baloane care plutesc împotriva vântului. Mumii. Leproşi sub verande. Şefu' Borton o să se cace pe el de râs… Şi pe urmă o să ne bage la casa de nebuni.

— Dacă ne ducem toţi la el, spuse Ben tulburat. Dacă ne ducem toţi, împreună…

— Sigur, făcu Stan. Corect. Mai zi-mi, Clăiţă. Fă-mi o schemă.

Se ridică şi merse la fereastră, cu mâinile în buzunare, făcând o mutră furioasă, nelinişţită şi speriată. Privi un moment afară, cu umerii ţepeni şi îndârjiţi sub cămaşa curată. Fără a se întoarce spre ei, repetă:

— Sau mai bine scrie-mi o trăsnaie *de carte!*

— Nu, replică Ben liniştit. Bill o să scrie cărţile.

Stan se răsuci pe călcâie surprins, iar ceilalţi îl priviră. Pe chipul lui Ben Hanscom se citea o expresie şocată, ca şi cum şi-ar fi tras sieşi o palmă, pe neaşteptate.

Bev împături ultima cârpă.

— Păsări, spuse Eddie.

— Ce? întrebară într-un glas Bev şi Ben.

Eddie se uită la Stan:

— Ai scăpat urlând la ei nume de păsări?

— Poate că da, răspunse Stan fără tragere de inimă. Sau poate că uşa pur şi simplu se înţepenise şi până la urmă a cedat.

— Fără ca tu să împingi în ea? întrebă Bev.

Stan ridică din umeri. Nu era un gest arţăgos; nu însemna decât că nu ştie.

— Cred că a fost din cauza păsărilor ale căror nume le-ai strigat la ei, spuse Eddie. Dar de ce? În filme, ţii în sus crucea…

— … Sau spui Tatăl Nostru… adăugă Ben.

…Sau Psalmul Douăzeci-ş-trei, interveni Beverly.

— Ştiu şi eu Psalmul Două-ş-trei, zise Stan furios, dar cu treaba aia veche cu crucea n-aş face mare scofală. Sunt evreu, aţi uitat?

Îşi mutară ochii dinspre el, jenaţi, fie pentru că se născuse el astfel, fie fiindcă o uitaseră ei.

— Păsări, spuse iar Eddie. Iisuse!

Apoi îi aruncă din nou o privire vinovată lui Stan, dar acesta se uita posomorât peste drum la oficiul hidrografic Bangor.

— Bill va şti ce e de făcut, spuse dintr-o dată Ben, ca şi cum ar fi căzut în sfârşit de acord cu Bev şi Eddie. Pariez pe orice. Pariez pe orice sumă de bani.

— Ascultaţi, spuse Stan, privindu-i deschis pe toţi. Cu asta sunt de acord. Putem vorbi cu Bill despre toată povestea, dacă aşa vreţi. Dar, în ce mă priveşte pe mine, aici se termină totul. Puteţi să mă faceţi laş sau pămpălău, nu-mi pasă. Nu sunt laş, nu cred. Atât doar că chestiile alea din Turn…

— Dacă nu ţi se făcea frică de aşa ceva, însemna că eşti nebun, Stan, spuse încet Beverly.

— Da, mi-a fost *frică*, dar nu asta-i problema, replică înfierbântat Stan. Nici măcar nu mă refeream la asta. Nu *vedeţi…*

Îl priveau nerăbdători, cu ochii atât tulburaţi, cât şi plini de vagă speranţă, dar Stan descoperi că nu-şi putea exprima simţămintele. Cuvintele i se istoviseră. Avea înlăuntrul lui o cărămidă de sentimente, aproape sufocându-l, şi nu şi-o putea smulge din gât. Cât era el de ordonat, cât era de sigur, tot nu era decât un băiat în vârstă de unsprezece ani care terminase în acel an clasa a patra.

Voia să le spună că existau şi lucruri mai rele decât a-ţi fi frică, îţi putea fi frică de lucruri ca, de exemplu, o maşină care aproape că te calcă în timp ce te plimbi cu bicicleta sau, înainte de vaccinul Salk, de poliomielită. Putea să-ţi fie frică de scrântitul ăla de Hruşciov sau de faptul că te poţi

îneca dacă-ţi trece apa peste cap. Putea să-ţi fie frică de toate astea, şi totuşi să rămâi în stare de funcţionare.

Dar chestiile-alea din Turn…

Voia să le spună că băieţii aceia morţi care coborâseră scara în spirală clătinându-se şi împleticindu-se făcuseră un lucru mai grav decât să-l sperie: *îl jigniseră.*

Îl jigniseră, da. Era singurul termen care-i putea trece prin minte, iar, dacă-l rostea, ceilalţi ar fi râs – îl plăceau, asta o ştia, şi îl acceptaseră ca pe unul de-ai lor, dar tot ar fi râs. În acelaşi timp, se întâmplau unele lucruri care nu aveau voie *să se întâmple.* Acestea ofensau simţul ordinii al oricărei persoane întregi la minte, ofensau ideea fundamentală conform căreia Dumnezeu îi dăduse Pământului un bobârnac final pe axă, astfel ca asfinţitul să dureze numai douăsprezece minute la ecuator şi să lâncezească o oră sau chiar mai mult acolo unde eschimoşii îşi construiau casele din cuburi de gheaţă, că El făcuse asta şi apoi spusese de fapt: „Aşa deci, dacă puteţi lămuri înclinarea, puteţi lămuri orice afurisit de lucru vreţi. Pentru că până şi lumina are greutate, iar când tonul unui şuierat de tren scade brusc avem efectul Doppler, iar când un aeroplan sparge zidul sonic, dangătul acela nu e al aplauzelor îngerilor sau flatulenţa demonilor, ci doar aerul care se prăbuşeşte înapoi la locul său. Eu v-am dat bobârnacul, apoi m-am aşezat cam pe la jumătatea sălii să urmăresc şi eu spectacolul. Nu mai am nimic de spus, decât că doi şi cu doi fac patru, că luminiţele de pe cer sunt stele, că dacă e undeva sânge oamenii mari îl pot vedea la fel de bine ca şi copiii şi că băieţii morţi rămân morţi”. Poţi trăi cu frica, ar fi spus Stan dacă ar fi putut. Poate nu pe vecie, dar multă vreme. Cu *ofensa* nu poţi trăi, pentru că îţi deschide o crăpătură în gândire, iar dacă priveşti înăuntru vezi că acolo mişună făpturi vii şi că au ochi mici şi galbeni care nu clipesc, şi în bezna aceea domneşte duhoarea, iar după o vreme ajungi să crezi că poate există un întreg alt univers acolo, un univers unde pe cer răsare o lună pătrată, iar

stelele râd cu voci reci, şi unele triunghiuri au patru laturi, iar altele au cinci, şi altele au cinci ridicate la puterea a cincea. În universul acela pot creşte trandafiri care cântă. Totul duce la toate, le-ar fi spus el dac-ar fi putut. Duceţi-vă la biserica voastră şi ascultaţi-vă poveştile despre Iisus umblând pe apă, da' eu, dac-aş vedea un tip făcând aşa ceva, atunci aş urla, aş urla şi iar aş urla. Pentru că mie nu mi s-ar părea un miracol. Mi s-ar părea o *ofensă*.

Întrucât nu putea spune nimic din toate astea, reluă doar:

— Nu frica e problema. Pur şi simplu nu vreau să mă amestec în ceva care o să mă arunce-n balamuc.

— Ai să vii măcar cu noi să stăm de vorbă cu el? întrebă Bev. Ai s-asculţi ce spune?

— Sigur, răspunse Stan şi râse. Poate-ar trebui să-mi aduc şi atlasul ornitologic.

La asta râseră cu toţii, şi aşa le-a fost puţin mai uşor.

12

Beverly îi lăsă în faţa spălătoriei şi duse singură cârpele acasă. Apartamentul era încă gol. Le puse sub chiuveta din bucătărie şi închise dulăpiorul. Se îndreptă de spate şi privi către baie.

Nu mă duc acolo, îşi spuse. *Am să mă uit la Bandstand la televizor.*

Aşa că intră în living şi deschise aparatul, iar peste cinci minute îl închise, în timp ce Dick Clark arăta cât de multă grăsime poate îndepărta de pe faţa adolescentului mediu doar *un singur* tampon dezinfectant („Dacă vi se pare că vă puteţi spăla doar cu apă şi săpun", spunea Dick, ridicând tamponul murdar spre ochiul de sticlă al camerei astfel ca fiecare adolescent din America să-l poată vedea bine, „ar trebui să priviţi atenţi la asta".)

Se înapoie la dulapul de bucătărie de deasupra chiuvetei, unde tatăl ei îşi ţinea uneltele. Printre ele se afla şi o ruletă

de buzunar, cu o limbă de centimetri lungă şi galbenă. O strânse în mâna rece şi se duse în baie.

Încăperea tăcută scânteia de curăţenie. Undeva în depărtare o putea auzi pe doamna Doyon răcnind la fiul ei Jim să vină din drum în casă, în clipa *asta*.

Se duse la lavoarul din baie şi privi în ochiul negru al scurgerii.

Stătu astfel o vreme, cu picioarele reci ca marmura înăuntrul blugilor, cu sfârcurile sânilor destul de ascuţite şi îndeajuns de tari ca să poată tăia o foaie de hârtie, cu buzele uscate ca iasca. Aşteptă vocile.

Nu se auzi nicio voce.

Un mic oftat cutremurat îi ieşi din piept, şi începu să introducă banda subţire de oţel în ţeava. Coborî lin – ca o spadă în esofagul unui saltimbanc de bâlci. Zece centimetri, cincisprezece, douăzeci. Se opri, împiedicată în capcana de sub chiuvetă, presupuse Beverly. O agită, în acelaşi timp împingând uşurel, şi până la urmă panglica începu să alunece din nou pe ţeavă. Treizeci de centimetri, apoi şaizeci, apoi nouăzeci.

Privea banda galbenă strecurându-se afară din caseta de oţel cromat, ale cărei laturi fuseseră tocite până la negru de mâinile mari ale tatălui ei. Cu ochiul minţii o văzu lunecând prin cavitatea neagră a ţevii, culegând puţină clisă, zgâriind cojiţe de rugină. Acolo jos, unde soarele nu străluceşte niciodată şi noaptea niciodată nu ia sfârşit, cugetă ea.

Îşi imagină capătul panglicii, cu mica sa plăcuţă nu mai mare decât o unghie, lunecând tot mai departe şi mai departe în întuneric, iar o parte a minţii ei ţipă *Ce faci?* Nu ignoră acel glas… Dar părea lipsită de orice putere de a-l stăpâni. O văzu izbind conducta de drenaj… Şi, chiar în timp ce-o vedea, banda se blocă iar.

O scutură din nou, iar panglica, suficient de subţire şi flexibilă, scoase un slab sunet lugubru ce-i aminti vag de felul cum răsună un ferăstrău când îl arcuieşti înainte şi înapoi.

Îi putea vedea vârful zbătându-se pe fundul conductei mai largi, care va fi având o suprafaţă de ceramică arsă. Îl putea vedea îndoindu-se… Iar apoi reuşi să împingă din nou banda înainte.

Mai merse un metru şi optzeci. Doi. Doi şi jumătate…

Şi deodată panglica începu să-i fugă printre degete de la sine, ca şi cum ceva aflat acolo jos ar fi tras-o de celălalt capăt. Nu doar s-o fi tras: *fugea* cu ea. Se holba la banda în desfăşurare, cu ochii căscaţi, cu gura – un cerc moale al groazei… Groază, da, dar nu surpriză. Nu *ştiuse* doar? Nu *ştiuse* că se va întâmplă aşa ceva?

Banda alergă până la capăt. Şase metri cu totul.

Un chicotit uşor ieşi plutind din ţeava, urmat de o şoaptă scăzută în care aproape că se simţea reproşul:

— *Beverly, Beverly, Beverly… Nu poţi lupta cu noi… Ai să mori dacă-ncerci… Mori dacă-ncerci… Mori dacă-ncerci… Beverly… Beverly… Beverly… ly-ly-ly…*

Ceva ţăcăni în caseta benzii rulante, şi dintr-o dată aceasta începu să se înfăşoare cu viteză înapoi pe fus, numerele şi gradaţiile trecând în goană. Aproape de capăt – ultimul metru, sau doi – galbenul fu înlocuit de un roşu-închis, ud, iar ea zbieră şi o scăpă jos ca şi cum ruleta s-ar fi transformat deodată într-un şarpe viu.

Sânge proaspăt şiroia pe porţelanul curat şi alb al chiuvetei şi apoi în ochiul negru al gurii de evacuare. Se aplecă, suspinând de acum, frica apăsându-i stomacul ca o greutate îngheţată, şi ridică ruleta. Ţinând-o între degetul mare şi arătătorul mâinii drepte, în faţa ei, o duse în bucătărie. În timp ce mergea, sângele picura de pe bandă pe linoleumul decolorat din hol și bucătărie.

Îşi recapătă stăpânirea de sine gândindu-se la ce-ar zice tatăl ei – ce i-ar *face* – dacă ar descoperi că i-a umplut de sânge ruleta de măsurat. Fireşte, n-avea cum să vadă sângele, dar acest gând îi prindea bine.

Luă una dintre cârpele curate – încă la fel de caldă ca pâinea proaspătă, de la uscător – şi reveni în baie. Înainte

de-a începe să cureţe, puse dopul tare de cauciuc în scurgere, închizând acel ochi. Sângele era proaspăt şi se spăla uşor. O luă apoi pe propria-i urmă, ştergând stropii cât monedele de pe linoleum, apoi spălă cârpa, o stoarse şi o puse deoparte.

Luă o a doua cârpă şi se folosi de ea ca să cureţe ruleta tatălui ei. Sângele eră gros, vâscos. În două locuri se formaseră cheaguri negre şi spongioase.

Deşi sângele acoperea doar un metru şi jumătate sau doi, frecă banda pe toată lungimea ei, înlăturând toate urmele de clisă. Odată rezolvată şi asta, o puse la loc în dulap deasupra chiuvetei şi duse cele două cârpe pătate în fundul apartamentului. Doamna Doyon urla iar la Jim. Vocea îi era limpede, aproape cristalină în după-amiaza târzie şi încă fierbinte.

În curtea din spate, cu noroi, buruieni şi frânghii de rufe, se afla şi un incinerator ruginit. Beverly aruncă în el cârpele, apoi se aşează pe treptele din dos. Lacrimile o podidiră dintr-o dată, cu o surprinzătoare violenţă, şi de data asta nu mai făcu niciun efort să şi le stăpânească.

Îşi rezemă braţele de genunchi, capul pe braţe şi plânse, în timp ce doamna Doyon striga la Jim să vină odată din drumul ăla, ce voia, să-l lovească vreo maşină şi să-l omoare?

Derry: Al doilea interludiu

Cu infinitul nu ţi-o tragi.”

Mean Streets

Quaeque ipsa miserrima vidi,
Et quorum, pars magna fui.”

Virgiliu

14 februarie 1985
Ziua Sf. Valentin

Încă două dispariţii săptămâna trecută – copii amândoi. Exact când începeam să mă relaxez. Unul, un băiat de şaisprezece ani, pe nume Dennis Torrio, cealaltă, o fată de numai cinci, care se dădea cu săniuţa în spatele casei sale de pe West Broadway. Mama, pradă isteriei, i-a găsit săniuţa, o farfurie zburătoare din acelea din plastic, dar nimic mai mult. Cu o noapte înainte ninsese din nou – şi se depusese un strat de vreo opt centimetri de zăpadă. Nicio altă urmă în afară de ale ei, a spus şeful Rademacher când l-am sunat la telefon. Începe să se plictisească teribil de mine, cred. Oricum, nu-i ceva care să mă ţină treaz nopţile; am alte lucruri, mult mai importante de făcut, nu-i aşa?

L-am întrebat dacă aş putea să văd fotografiile făcute de poliţie. M-a refuzat.

L-am întrebat dacă urmele duceau spre vreun soi de canal sau gură de scurgere cu grătar. A urmat o lungă perioadă de tăcere. Apoi Rademacher a spus:

— Încep să mă-ntreb dacă n-ar fi mai bine poate să te duci la doctor, Hanlon. La un doctor de scăfârlie. Puştoaica a fost răpită de taică-său. Nu citeşti ziarele?

— Taică-său l-a răpit şi pe tânărul Torrio? am întrebat.

Altă lungă pauză.

— Las-o baltă, Hanlon, a spus el. *Lasă-mă-n* pace.

A închis.

Sigur că citesc ziarele – nu eu le pun în Sala de Lectură a Bibliotecii Publice, în fiecare dimineaţă, cu mâna mea? Fetiţa aceea, Laurie Ann Winterbarger, rămăsese în custodia mamei ei, ca urmare a unui divorţ violent desfăşurat în primăvara anului 1982. Poliţia susţine teoria conform căreia Horst Winterbarger, care se presupune că lucrează ca depanator auto undeva în Florida, a venit cu autoturismul până în Maine pentru a-şi răpi fiica. Mai departe, se presupune că şi-a parcat maşina lângă casă şi şi-a strigat fata, care a venit atunci la el – de unde şi lipsa altor urme decât ale fetiţei. Au mai puţine de spus despre faptul că fetiţa nu îşi mai văzuse tatăl de la vârstă de doi ani. O parte din adânca amărăciune care a însoţit divorţul soţilor Winterbarger provenea din faptul că doamna Winterbarger îşi acuzase soţul spunând că acesta îşi molestase sexual copilul în cel puţin două rânduri. A cerut tribunalului să-i ridice lui Winterbarger orice drepturi de vizitare, petiţie pe care justiţia a satisfăcut-o, în pofida negaţiilor hotărâte ale lui Winterbarger. Rademacher pretinde că e posibil ca această decizie, care a avut efectul de a-l despărţi complet pe Winterbarger de unicul său copil, să-l fi împins la gestul acesta disperat. Aici există cel puţin o anume plauzibilitate vagă, dar vă recomand să vă puneţi următoarea întrebare: l-ar mai fi recunoscut micuţa Laurie Ann după trei ani şi ar fi alergat la el când a chemat-o? Rademacher spune că da, chiar dacă n-avea decât doi ani când l-a văzut ultima oară. Eu n-aş crede. Iar mama ei susţine că Laurie Ann fusese bine instruită să nu se apropie sau să stea de vorbă cu străini, lecţie pe care majoritatea copiilor din Derry o învaţă de timpuriu şi temeinic. Rademacher zice că a anunţat Poliţia Statului Florida să-l caute pe Winterbarger şi că responsabilitatea lui se încheie aici.

„Chestiunile de custodie sunt mai mult domeniul avocaţilor decât al poliţiei”, se citează că ar fi afirmat cretinul ăsta îngâmfat şi supraîngrăşat în *Derry News* de vinerea trecută.

Dar tânărul Torrio… Asta-i altă poveste. Minunată viaţă de familie. Membru în echipa de fotbal Derry Tigers. Elev la Panoul de Onoare, în vara anului 1984 a urmat cursurile unei şcoli de cercetaşi pe care a absolvit-o printre primii. Nici vorbă de consumat droguri. Avea o prietenă de care se pare că era amorezat până peste cap. Avea toate motivele să trăiască. Toate motivele să stea în Derry, cel puţin în următorii ani.

Şi, cu toate astea, a dispărut.

Ce i s-a întâmplat? Un atac brusc de dor-de-ducă? Un şofer beat care l-o fi lovit, l-a ucis şi l-a îngropat? Sau poate e tot în Derry, poate că e în latura dinspre noapte a oraşului Derry, făcând casă bună cu amici ca Betty Ripsom, Patrick Hockstetter, Eddie Corcoran şi toată gaşca? Oare…

(mai târziu)

Iarăşi o fac. Bat mereu şi mereu aceleaşi cărări, fără să realizez nimic constructiv, încordându-mă doar până ajung pe punctul de-a urla. Tresar când trosneşte scara de fier ce duce la rafturi. Tresar la vederea unei umbre. Mă trezesc întrebându-mă cum aş reacţiona dacă aş pune cărţi pe rafturi, sus în pod, şi o mână s-ar întinde dintre două rânduri de cărţi înclinate, o mână bâjbâind…

Iar am avut o dorinţă de nestăpânit de a începe să-i chem în după-amiaza asta. La un moment dat chiar am format 404, prefixul zonei Atlanta, cu numărul lui Stanley Uris în faţa mea. Pe urmă am ţinut doar receptorul la ureche, întrebându-mă dacă voiam să-i chem pentru că eram într-adevăr sigur – sută la sută sigur – sau numai fiindcă acum sunt speriat atât de rău, încât nu mai pot suporta singurătatea; că trebuie să vorbesc cu cineva care ştie (sau va şti) ce este lucrul care mă sperie.

O clipă, îl aud pe Richie spunând: „împle-mi-le? ÎMPLE-MI-LE? Nu vreau dracu’ să mi le împli, *seniorr!*” cu vocea Pancho Vanilia, la fel de clar ca şi cum ar sta lângă mine… Şi închid telefonul. Pentru că atunci când vrei să vezi pe cineva cu atât dor cum voiam eu să-l văd pe Richie – sau pe oricare dintre ei în momentul acela – pur şi simplu nu mai poţi să ai încredere în propriile-ţi motivaţii. Minţim mai bine atunci când ne minţim pe noi înşine. Fapt este că încă nu sunt sută la sută sigur. Dacă va mai ieşi la iveală încă un cadavru, am să-i sun… dar deocamdată trebuie să presupun că până şi un cretin fudul ca Rademacher s-ar putea să aibă dreptate. Era *posibil* ca fetiţa să-şi ţină minte tatăl; puteau să fi rămas fotografii de-ale lui. Şi bănuiesc că un adult realmente convingător poate determina un copil să vină în maşina lui, indiferent ce a fost învăţat acel copil.

Şi mai e încă o teamă care mă bântuie. Rademacher a făcut aluzie că s-ar putea să înnebunesc. Nu cred asta, dar, dacă le-aş da telefon acum, ei ar putea crede că sunt nebun. Mai rău, ce-o să fie dacă nici măcar nu-şi amintesc de mine? *Mike Hanlon? Care? Nu-mi aduc aminte de niciun Mike Hanlon. Nu-mi amintesc deloc de dumneata. Ce promisiune?*

Simt că va veni un moment anume când va trebui să-i chem… Iar, când o să sosească momentul acela, voi şti că e cel potrivit. Propriile lor circuite se vor deschide în acelaşi timp. Ca şi cum două roţi uriaşe ar intra încet într-un soi de convergenţă puternică una cu alta, eu însumi şi restul oraşului Derry aflându-ne pe una, iar prietenii mei din copilărie pe cealaltă.

Când va sosi ceasul, vor auzi vocea Ţestoasei.

Aşa că am să aştept, şi mai devreme sau mai târziu am să ştiu.

Nu mai cred că se pune problema dacă să le dau sau nu telefon.

Problema e doar *când*.

20 februarie 1985

Focul de la *The Black Spot*.

„Un exemplu perfect al modului cum Camera de Comerţ va încerca să rescrie istoria, Mike”, mi-ar fi spus bătrânul Albert Carson, probabil plescăind din limbă, „încearcă, şi uneori aproape că reuşesc… Dar bătrânii îşi aduc aminte cum s-a întâmplat în realitate, întotdeauna îşi aduc aminte. Şi uneori îţi spun, dacă-i întrebi aşa cum trebuie.”

Există oameni care trăiesc în Derry de douăzeci de ani, şi totuşi nu ştiu că a fost cândva o cazarmă „specială” pentru necombatanţi, la vechea Bază a Forţelor Aeriene din Derry, o cazarmă aflată la o jumătate de kilometru de restul unităţii – iar în miezul lui februarie, cu o temperatură de minus douăzeci de grade Celsius şi un vânt de şaptezeci de kilometri pe oră urlând peste drumurile netede, jumătatea de kilometru în plus devenea ceva ce-ţi putea dărui îngheţuri, degerături sau poate chiar moartea.

Celelalte şapte dormitoare aveau încălzire cu păcură, ferestre cu obloane şi izolare. Erau confortabile şi plăcute. Cazarma „specială”, care găzduia cei douăzeci şi şapte de oameni din Compania E, era încălzită cu o sobă veche şi nărăvaşă, cu lemne. Proviziile de combustibil mergeau pe principiul „nu se fură, se «completează»“. Singura izolare o constituia stratul gros de cetină de brad şi molid aşternut de oameni pe dinafară. Într-o zi, unul dintre aceştia obţinuse un set complet de obloane pentru ferestre, dar cei douăzeci şi şapte de locatari ai barăcii „speciale” au fost detaşaţi la Bangor în aceeaşi zi să ajute la o oarecare muncă în baza de acolo, iar seara când se înapoiaseră, obosiţi şi îngheţaţi, găsiseră toate geamurile sparte. Toate.

Aceasta se întâmplă în 1930, când jumătate din forţele aeriene ale S.U.A. constau din biplane. La Washington, Billy Mitchell fusese adus în faţa Curţii Marţiale şi retrogradat din carlingă la birou din cauza insistenţelor sale de a încerca să construiască nişte aeroplane mai moderne,

insistenţe care până la urmă îi iritaseră superiorii destul ca să-l pocnească zdravăn. Nu peste mult timp avea să-şi dea demisia.

Aşa că destul de puţine zboruri valabile aveau loc la baza din Derry, în ciuda celor trei piste (dintre care una era chiar şi pavată). Cea mai mare parte a instrucţiei ce se făcea acolo era din categoria noi-ne-facem-că-muncim.

Unul dintre soldaţii Companiei E, care revenise în Derry după satisfacerea serviciului militar, în 1937, a fost tatăl meu. Mi-a spus următoarea poveste:

„Într-o zi în primăvara anului 1930 – era cam cu şase luni înaintea incendiului de la *The Black Spot* – mă întorceam cu patru camarazi dintr-o permisie de trei zile pe care ne-o petrecuserăm la Boston.

Când am intrat pe poartă, malacul ăla stătea chiar lângă punctul de control, rezemat într-o lopată şi scoţându-şi din fund turul pantalonilor. Un sergent de pe undeva din sud. Păr roşu ca morcovul. Dinţi stricaţi. Coşuri. Arăta cam ca o maimuţă fără blană pe trup, dacă pricepi ce vreau să zic. Erau mulţi ca el în armată pe vremea Crizei.

Aşa că am venit din permisie noi, cei patru tineri, toţi patru simţindu-ne încă grozav, şi i-am putut citi în ochi că tocmai căuta ceva cu care să ne vină de hac. Aşa că ne-am bâţâit mâinile a salut de parcă era Generalul Black Juck Pershing în persoană. Cred că am fi putut scăpa cu bine, dar era o zi minunată de sfârşit de aprilie, soarele strălucea la apus, şi aveam mâncărici la limbă.

— Bună ziua vă doresc, domnule sergent Wilson, spusei, şi el s-a şi repezit la mine cu picioarele-amândouă.

— Ţi-am dat permisiunea să vorbeşti cu mine? mă-ntreabă.

— Nu, domnule, zic eu.

El se uită la restul – Trevor Dawson, Carl Roone şi Henry Whitsun, care a murit în incendiu în aceeaşi toamnă – şi le zice:

— Negroteiu’ ăsta aici-şa face pe dăşteptul cu mine. Dacă voi ăştilanţi căcănari nu vreţi să mergeţi cu el la corvoadă câtu-i de lungă curva asta spurcată de dup-amiază, vă duceţi la barăci, vă-mpachetaţi textila şi mişcaţi din cur pân-la O.S.R. Priceput?

Ei, şi s-au dus, şi Wilson rage:

— Pas alergător, futangiii! Ia să văz tălpile la spinare!

Aşa că au pornit în pas alergător, iar Wilson m-a dus la unul din hambarele de echipament şi mi-a dat o cazma. M-a scos pe câmpul mare, care era exact acolo unde-i azi staţia de la Northeast Airlines Airbus. Şi se uită la mine, rânjind cică, şi arată pământul şi zice:

— Vezi groapa aia de colo-şa, cioroiule?

Acolo-şa nu era nicio groapă, dar mi-am închipuit că-i mai bine pentru mine să fiu de acord cu orice-o zice, aşa că m-am uitat în jos, unde arăta, şi am zis că sigur c-o văd. Aşa că mi-a dat una-n nas de m-a trântit la pământ şi am rămas acolo, cu sângele curgându-mi peste ultima cămaşă curată pe care o aveam.

— Ba n-o vezi, fincă nu-ş-ce căcănar cu gură mare a astupat-o! a răcnit el la mine, şi în obraji avea două pete mari şi roşii.

Dar mai şi rânjea, şi puteai paria că se distrează.

— Aşa că uite ce faci mata, Nea Bună-Ziua-Vă-Doresc, faci mata bine şi scoţi mizeria din groapa mea. Pas alergător!

Aşa că am săpat aproape două ore, şi în curând eram în groapă până la bărbie. Ultimii coţi erau de lut, şi, pe când am terminat, stăteam până la glezne-n apă, cu pantofii uzi leoarcă.

— Ieşi de-acolo, Hanlon, a zis sergentul Wilson.

Şedea alături pe iarbă, trăgând dintr-o ţigară. Nu mi-a oferit niciun ajutor. Eram tot numai noroi şi mâl, din creştet şi până-n tălpi, ca să nu mai vorbim de sângele ce mi se usca pe bluză. S-a ridicat şi a făcut un pas. A arătat spre groapă.

— Ce vezi acolo, negrotei? m-a întrebat.

— Groapa dumneavoastră, sergent Wilson, zic eu.

— Mda, păi, m-am gândit că n-am nevoie de ea, zice. N-am nevoie de nicio groapă săpată de-un negrotei. Pune-mi mizeria la loc, soldat Hanlon.

Aşa că am umplut-o la loc şi, când am fost gata, soarele apunea şi se făcea răcoare. Vine şi se uită la ea, după ce-am terminat de bătătorit noroiul cu latul cazmalei.

— Acum ce vezi colo-şa, negrotei? întreabă.

— Un maldăr de mizerie, domnule, zic, şi iar mi-a dat una.

Pe Dumnezeul meu, Mikey, uite-atâta mai aveam până să sar pur şi simplu să-i crap capul cu muchia hârleţului ăluia. Dar, dacă făceam asta, niciodată n-aş mai fi privit cerul, decât printre nişte zăbrele. Totuşi, au fost vremuri când aproape mă gândeam c-ar fi meritat. Dar am reuşit să-mi păstrez calmul.

— Aia nu-i un maldăr de mizerie, codoi-de-raton tâmpit! zbiară el la mine, cu scuipatul zburându-i de pe buze. Aia-i GROAPA MEA, şi-ai face mata bine să scoţi din ea mizeria chiar acu'! Pas alergător!

Aşa că i-am scos mizeria din groapă şi pe urmă iar am umplut-o, şi apoi mă-ntreabă de ce m-am apucat de i-am astupat groapa taman când se pregătea el să tragă o căcare-n ea. Aşa că iar i-am săpat-o, şi el îşi dă jos nădragii şi-şi atârnă băsănăul de ţopârlan cu ţurloaiele lui slăbănoage crăcănate peste groapă şi se hlizeşte la mine în timp ce-şi face treaba şi zice:

— Ce mai faci, Hanlon?

— Fac tocmai bine, domnule, zic eu pe dată, pentru că luasem hotărârea să nu mă las până nu picam leşinat sau mort.

Îmi sărise muştarul.

— E, am de gând să dreg treaba asta, zice. Ca să-ncepem, fă bine doar şi-astupă groapa aia, soldat Hanlon. Şi vreau să văd ceva viaţă. Eşti cam moale.

Aşa că am umplut-o iară, şi puteam vedea după cum rânjea că abia se încălzea. Dar chiar atunci a venit amicul ăla al lui ţopăind peste hârtoape cu un felinar cu gaz şi i-a spus că a fost o inspecţie neanunţată şi că Wilson a dat de belea lipsind. Prietenii mei au depus mărturie pentru mine şi n-am păţit nimic, dar prietenii lui Wilson – dacă-i numea cumva aşa – nu puteau fi deranjaţi.

Atunci mi-a dat drumul, şi am aşteptat să văd dacă o să-i apară numele pe Opisul de Pedepse a doua zi, da' n-a apărut. Cred că i-o fi spus probabil l'entului doar că a lipsit de la inspecţie fiindcă învăţa un cioroi cu gura bogată cine era propitaru' tuturor gropilor la baza din Derry – alea care fuseseră deja săpate şi alea care nu fuseseră încă. Probabil că i-au dat o medalie în loc să-l pună să cureţe cartofi. Şi uite-aşa stătea treaba cu Compania E, aici în Derry…"

Tatăl meu mi-a spus povestea cam prin 1958, şi cred că mergea pe cincizeci de ani, deşi mama n-avea decât vreo patruzeci. L-am întrebat de ce, dacă aşa era-n Derry, s-a întors aici?

— Păi, n-aveam decât şaişpe ani când am intrat în armată, Mikey, a răspuns el. Am minţit c-am mai mult ca să mă ia. Nici n-a fost ideea mea. Maică-mea mi-a zis să fac aşa. Eram mare, şi ăsta-i singurul motiv pentru care minciuna a prins, aşa cred. Eu m-am născut şi am copilărit la Burgaw, în Carolina de Nord, şi singura dată că vedeam carne era după culesul tutunului sau câteodată iarna, dacă tata împuşca vreun cerb. Singurul lucru bun pe care mi-l amintesc din Burgaw era plăcinta cu carne şi cu turte de mălai înşirate-n jur.

Aşa că atunci când tata a murit într-un accident la nu-ştiu-ce maşinărie de la fermă, mama a zis că-l duce pe Philly Loubird la Corinth, unde avea neamuri. Philly Loubird era mezinul familiei.

— Vorbeşti de unchiul Phil? l-am întrebat, zâmbind la gândul de a-l fi numit cineva Philly Loubird.

Unchiul Phil era avocat în Tucson, Arizona, şi intrase de şase ani în Consiliul Orăşenesc. Când eram mic, credeam că unchiul Phil e bogat. Pentru un om de culoare în anul 1958, aş zice că era. Scotea douăzeci de mii de dolari pe an.

— De el vorbesc, a spus tata. Dar pe vremea aia nu era decât un puşti de doişpe ani cu o beretă marinărească din hârtie de orez pe cap, salopetă peticită şi fără nimic în picioare. El era cel mai mic, eu veneam imediat înaintea lui. Toţi ceilalţi se duseseră – doi pe lumea ailaltă, doi la neveste, unul la puşcărie. Ăla era Howard. Niciodată n-a fost bun de nimic.

— Aşa că ai să intri-n armată, mi-a spus bună-ta Shirley. Nu-ş dacă or începe să te plătească imediat sau nu, da', o dată ce-au să înceapă, îmi trimiţi şi mie o sumuşoară lună de lună. Mă doare că te trimit de-acasă, fiule, da', dacă n-ai grijă tu de mine şi de Philly, nu ştiu ce-o să se-aleagă de noi.

Mi-a dat certificatul de naştere să-l arăt la recrutare şi am văzut că, ea ştia cum, schimbase anul ca să par de optişpe.

Aşa că m-am dus la judecătorie unde era biroul de recrutare în armată şi am cerut să mă înscrie. Mi-au arătat hârtiile şi linia pe care puteam să pun degetul.

— Po' să-m' scriu numele, am spus, iar omul a râs şi nu m-a crezut.

— Păi atuncea, ia treci şi scrie-ţi-l, băiatu' negru.

— Staţi aşa un minuţel, zic eu. Vreau să vă pui, fo' două-ntrebări.

— Păi dă pe gură, zice, po' să-ţi răspund la orice-ntrebi.

— În armată are carne de două ori pe săptămână? am întrebat. Mama mea zice că da, da' ea mă bate la cap să mă-nrolez.

— Nu, n-au de două ori pe săptămână, zice el.

— Ei, aşa m-am gândit şi eu, zic, gândind în sinea mea că omu' pare un mitocan, da' cel puţin i-un mitocan cinstit.

Atunci, zice:

— Au în fiecare seară.

Aşa m-a făcut să mă-ntreb cum mi-o fi putut da prin minte măcar că-i un om cinstit.

— Tre’ că mă credeţi prost ca noaptea, zic.

— Aici ai nimerit-o, negrotei, zice.

— Păi, dacă mă-nrolez, tre’ să fac ceva pentru mama şi Philly Loubird, zic. Mama zice că-i o soldă.

— Aia uite aicea-i, zice şi bate-n formularul de soldă. Altceva, ce-ţi mai stă pe suflet?

— Păi, zic, cum e cu instrucţia ca să devii ofiţer?

Când am spus asta, şi-a aruncat capul pe spate şi a râs pân-am crezut c-o să se înece cu propriul lui scuipat. Pe urmă zice:

— Fiule, ziua când o să aibă ofiţeri cioroi în armata lu’ babacu’ o să fie ziua când o să-l vezi tu pe Iisus Hristos plin de sânge dansând *charleston* la Birdland. Acuma iscăleşti sau nu iscăleşti? M-ai scos din răbdări. Şi mai şi împuţi locu’.

Aşa că am iscălit, m-am uitat la el cum a prins formularul de soldă pe foaia mea de încorporare, pe urmă mi-a dat jurământul, şi pe urmă, gata, eram soldat. Credeam c-o să mă trimită în New Jersey, unde armata construia poduri pe motiv că nu e niciun război în care să lupte. Când colo, m-am ales cu Derry, Maine, şi Compania E.

A oftat şi s-a aşezat mai bine în fotoliu, un om robust, cu păr alb, care i se cârlionţa lipit de ţeastă. Pe vremea aia aveam una dintre cele mai mari ferme din Derry şi probabil cea mai bună tarabă stradală de produse la sud de Bangor. Toţi trei munceam din greu, iar tata trebuia să angajeze ajutoare în plus la vremea recoltei, şi ne descurcam.

A spus:

— M-am întors aici pentru că văzusem Sudul, văzusem Nordul, şi în ambele locuri domnea aceeaşi ură. Nu sergentul Wilson a fost ăla care să mă convingă de asta. El nu era decât un ţopârlan din Georgia şi căra Sudul după el oriunde se ducea. N-avea el nevoie să fie sudist de pe linia Mason-Dixon ca să urască negrii. Îi *ura* şi gata. NU, focul de

la *The Black Spot* a fost chestia care m-a convins. Ştii, Mikey, într-un fel…

A aruncat o privire spre mama, care croşeta. Ea nu ridicase ochii, dar ştiam că ne asculta atentă; cred că şi tata îşi dăduse seama de asta.

— Într-un fel, focul ăla m-a făcut bărbat. Au murit şaizeci de oameni în incendiu, dintre care optişpe de la Compania E. De fapt nici nu mai rămăsese mare lucru din companie când s-a stins focul. Henry Whitsun… Stork Anson… Alan Snopes… Everett McCaslin… Horton Sartoris… Toţi prietenii mei, toţi au murit în flăcările alea. Iar focu' nu l-au pus moş Sarge Wilson şi amicii lui de tărâţe-şi-mămăligă. Nu, l-a pus ramura Derry a Legiunii din Maine pentru Decenţa Albă. Taţii unora dintre copiii cu care mergi tu la şcoală, fiule, au scăpărat chibritele care-au dat foc la *The Black Spot.* Şi nici măcar nu vorbesc de copii săraci.

— De ce, Tătuţule? De ce-au făcut-o?

— Păi, în parte a fost vorba de însuşi Derry, spuse tatăl meu, încruntându-se.

Îşi aprinse încet pipa şi scutură chibritul de lemn:

— Nu ştiu de ce s-a întâmplat aici; n-am cum să explic, dar în acelaşi timp nu mă *surprinde*. Legiunea pentru Decenţa Albă era versiunea Nordiştilor pentru Ku Klux Klan, înţelegi tu. Mărşăluiau în aceleaşi cearşafuri albe, ardeau aceleaşi cruci, scriau aceleaşi răvaşe de ură către negrii despre care simţeau că îşi depăşesc condiţia sau primesc posturi menite albilor. În bisericile unde predicatorii vorbeau despre egalitatea cu negrii, amplasau câteodată calupuri de dinamită. Majoritatea cărţilor de istorie vorbesc mai mult despre KKK decât de Legiunea Decenţei Albe, şi mulţi oameni nici măcar nu ştiu că a existat aşa ceva. Cred că asta poate fi şi din cauză că majoritatea au fost scrise de istorici din Nord, şi le e ruşine.

Cea mai mare popularitate o avea în marile oraşe şi în zonele industriale. New York, New Jersey, Detroit, Baltimore, Boston, Portsmouth – toate au avut filialele lor.

Au încercat să se organizeze şi în Maine, dar Derry a fost singurul loc unde au avut cu adevărat succes. A, sigur, o vreme a fost şi un ordin la Lewiston – asta era cam în acelaşi timp cu focul de la *The Black Spot* –, da' nu-şi făceau griji cu negri care să violeze femei albe sau să ocupe slujbe ce ar fi trebuit să le aparţină albilor, pentru că acolo nu erau negri mai deloc. În Lewiston se ocupau mai mult de vagabonzi şi haimanale şi se temeau de faptul că ceva numit de ei „armata mercenarilor" s-ar putea uni cu altceva numit „oastea scursorilor comuniste", prin care înţelegea orice om rămas fără muncă. Legiunea Decenţei obişnuia să-i arunce pe ăştia din oraş de cum puneau piciorul înăuntru. Uneori le îndesau urzici în turul pantalonilor. Alteori le dădeau foc la cămăşi.

Ei, şi s-a cam terminat aici cu Legiunea după incendiul de la *The Black Spot*. Vezi tu, evenimentele nu mai puteau fi controlate. Aşa cum pare că se întâmplă uneori în oraşul ăsta.

Tăcu, pufăind din pipă.

— Să zicem că Legiunea Decenţei Albe nu era decât o altă sămânţă, Mikey, şi a găsit aici un sol unde a rodit bine. Era un club al bogătaşilor. Iar după incendiu toţi şi-au lepădat pur şi simplu cearşafurile, s-au acoperit unul pe altul cu minciuni şi s-a muşamalizat totul.

Acum în glasul său se simţea un soi de scârbă înveninată, care pe mama o făcu să ridice ochii, încruntându-se.

— La urma urmei, cine a murit? Optişpe negrotei din armată, paişpe, cinşpe din oraş, patru membri ai unei formaţii de negrotei… Şi o ceată de iubitori-de-negrotei. Ce conta asta?

— Will, spuse încet mama. Destul.

— Nu, am spus eu. Vreau să mai aud!

— S-a făcut ceasul să te culci, Mikey, spuse tata, ciufulindu-mi părul cu mâna sa mare şi aspră. Un lucru doar vreau să-ţi mai spun, şi nu cred că ai să-l înţelegi, fiindcă nici măcar eu nu-s sigur că-l înţeleg. Ceea ce s-a

întâmplat în noaptea aia la *The Black Spot,* oricât de rău a fost… Nu cred de fapt că s-a întâmplat pentru că eram noi negri. Nici măcar fiindcă *The Black Spot* era aproape de West Broadway, unde locuiau pe atunci şi locuiesc şi azi albii bogaţi din Derry. Nu cred că s-a-ntâmplat ca Legiunea Decenţei Albe s-o ducă aşa bine aici pentru că urau negrii şi poponarii mai mult în Derry decât în Portland, sau Lewiston, sau Brunswick. A fost din cauza solului. Se pare că tot ce-i rău, tot ce doare rodeşte bine în solul oraşului ăstuia. M-am gândit la asta mereu de-a lungul anilor. Nu ştiu de ce-o fi aşa…

Dar asta este realitatea, însă mai sunt aici şi oameni de treabă, cum şi atunci erau oameni de treabă. Când s-au ţinut funeraliile după aceea, au venit mii de oameni şi au venit pentru negri la fel ca pentru albi. Lucrul s-a întrerupt aproape o săptămână. Spitalele i-au tratat pe răniţi pe gratis. Au sosit coşuri cu mâncare şi scrisori de condoleanţe cu cele mai deschise gânduri. Şi s-au întins mâini de ajutor. M-am întâlnit în timpul ăla cu prietenul meu Dewey Conroy, şi ştii că-i alb precum crema de vanilie, dar îl simt ca şi cum mi-ar fi frate. Mi-aş da viaţa pentru Dewey dacă el mi-ar cere-o şi, deşi nimeni nu cunoaşte cu adevărat sufletul altcuiva, cred că şi el şi-ar da viaţa pentru mine dac-ar fi nevoie.

Oricum, armata ne-a mutat de aici pe cei rămaşi după incendiu, ca şi cum le-ar fi fost ruşine… Şi cred că le era. Am sfârşit la Fort Hood şi am stat acolo şase ani. Acolo am întâlnit-o pe maică-ta şi ne-am cununat la Galveston, la ai ei. Dar în toţi anii ce trecuseră, o clipă nu mi-a ieşit din minte oraşul Derry. Iar după război am adus-o pe maică-ta aici. Şi te-am făcut pe tine. Aşa că iată-ne, la nici şase kilometri de locul unde era *The Black Spot* în 1930. Şi cred că-i vremea de culcare, domnule.

— Vreau să aud despre foc! am strigat. Povesteşte-mi despre el, Tătuţule!

Iar el m-a privit în felul acela încruntat care întotdeauna îmi pune lacăt la gură… Poate pentru că nu se uita adesea astfel. De cele mai multe ori era zâmbitor.

— Aia nu-i o poveste pentru copii. Altă dată, Mikey. Când vom mai fi bătut amândoi cărările vreo câţiva ani.

După cum avea să reiasă, am mai bătut amândoi cărările încă patru ani înainte s-aud povestea celor întâmplate la *The Black Spot* în noaptea aceea, iar de acum zilele de bătut cărările ale tatălui meu se sfârşiseră de tot. Mi-a relatat cele întâmplate de pe patul de spital unde zăcea, plin de droguri, picotind între lumea reală şi cealaltă, pe când cancerul îşi croia drum în intestinele lui, devorându-l de viu.

26 februarie 1985

Am citit cele scrise ultima oară în acest caiet şi m-am surprins izbucnind în lacrimi la amintirea tatei, care e mort de douăzeci şi trei de ani. Ţin bine minte cât am suferit după el – şi durerea aceasta m-a ţinut aproape doi ani. Apoi în 1965, când am absolvit liceul, iar mama s-a uitat la mine şi a spus „Ce s-ar mai fi mândrit tatăl tău!”, am plâns amândoi îmbrăţişaţi şi m-am gândit că ăsta e sfârşitul, că l-am îngropat definitiv cu aceste lacrimi târzii. Dar cine ştie cât e în stare să ţină durerea? Nu e cu putinţă ca, până şi la treizeci sau patruzeci de ani după moartea unui copil, a unui frate sau o soră, să te trezeşti pe jumătate, gândindu-te la acea persoană cu aceeaşi pierdută goliciune pe dinăuntru, cu acelaşi simţământ al unor locuri ce niciodată nu se mai vor putea umple la loc… poate nici chiar pe lumea cealaltă?

A ieşit din armată în 1937, cu pensie de invaliditate. Prin anii aceia, armata pe care-o făcea tata devenise cu mult mai războinică; oricine avea măcar jumătate de ochi, mi-a spus el odată, putea de-acum să vadă că în curând puştile vor ieşi iarăşi din rastel. Avansase la gradul de sergent între timp şi îşi pierduse cea mai mare parte din laba piciorului

stâng când un recrut nou, care era atât de speriat, încât aproape că făcea pe el, smulsese cuiul unei grenade, după care o scăpase în loc s-o arunce. Aceasta s-a rostogolit până la tata şi a explodat, spunea el, cu un zgomot ca o criză de tuse la miezul nopţii.

Multe dintre echipamentele pe care le primeau pentru instrucţie acei soldaţi de demult fie erau defectuoase, fie şezuseră atâta timp în magazii de armament aproape uitate, încât sufereau de impotenţă. Aveau cartuşe care nu luau foc şi puşti ce le explodau uneori în mâini atunci când cartuşele luau totuşi foc. Marina avea torpile care de obicei nu se duceau acolo unde erau ţintite şi nu explodau când îşi atingeau, să zicem, ţinta. Forţele Aeriene şi Aeronavale aveau avioane cărora le cădeau aripile dacă aterizau prea dur, şi am citit undeva că la Penascola, în 1939, un ofiţer de intendenţă a descoperit un batalion întreg de camioane militare care nu voiau să pornească deoarece coropişniţele le mâncaseră furtunurile de cauciuc şi curelele de transmisie.

Aşa că viaţa tatălui meu a fost salvată (inclusiv, desigur, acea parte din el care avea să devină Sluga Dumneavoastră Prea Plecată Michael Hanlon) printr-o combinaţie de gargară birocratică borţoasă şi echipament defect. Grenada n-a explodat decât pe jumătate, aşa că nici el nu şi-a pierdut decât o parte dintr-un picior, în loc de tot ce avea mai jos de stern.

Cu ajutorul de invalid, a reuşit să se însoare cu mama cu un an mai devreme decât plănuiseră. Nu au venit imediat la Derry; s-au mutat la Houston, unde au lucrat în industria de război până în 1945. Tata era şef de echipă într-o fabrică unde se făceau cofraje de bombe. Mama era nituitoare. Dar, aşa cum mi-a spus în seara aceea când aveam unsprezece ani, gândul la Derry nu i-a ieşit o clipă din minte. Iar acum mă întreb dacă mecanismul acela sinistru n-o fi pornit la treabă încă de pe atunci, atrăgându-l înapoi, astfel ca eu să-mi pot ocupa locul în cercul de pe Maidan, într-o seară de

august. Dacă roţile universului există cu adevărat, atunci binele compensează întotdeauna răul – dar şi binele poate fi îngrozitor.

Tatăl meu avea abonament la *Derry News*. Urmărea atent anunţurile cu terenuri de vânzare. Asta ne-a salvat de mari cheltuieli. Într-un târziu a găsit o fermă ce părea o afacere destul de bună… Pe hârtie, cel puţin. Au plecat amândoi din Texas cu un autobuz, s-au uitat la ea şi au cumpărat-o în aceeaşi zi. Primii negustori din Comitatul Penobscot i-au emis tatei o ipotecă pe zece ani, şi s-a instalat.

— Am avut la început unele probleme, a spus tata cu un alt prilej. Existau oameni care nu voiau negri în vecinătate. Ştiam că aşa va merge – nu uitasem de *The Black Spot* – şi pur şi simplu stăteam cuminţi aşteptându-i să apară. Treceau copii şi aruncau cu pietre sau cutii de bere. Cred c-am înlocuit douăzeci de ferestre în anul ăla dintâi. Iar unii dintre ei nu erau nici măcar copii. Într-o zi, când ne-am trezit din somn, pe coteţ era desenată o zvastică şi toţi puii erau morţi. Cineva le otrăvise mâncarea. Aia au fost ultimii pui pe care am încercat să-i cresc vreodată. Dar şeriful de comitat – pe vremea aia nu aveam niciun şef de poliţie, Derry nu era un oraş destul de mare pentru aşa ceva – s-a pus pe treabă şi a lucrat pe brânci. La asta mă refer, Mikey, când spun că aici sunt şi bune, şi rele. Nu conta deloc pentru acel domn Sullivan că pielea mea era cafenie şi aveam părul creţ. A ieşit de vreo zece ori în stradă, a vorbit cu oamenii, şi până la urmă a aflat cine-o făcuse. Şi cine crezi că era? Poţi să-ncerci să ghiceşti de trei ori, şi primele două nu se pun la socoteală!

— Nu ştiu, am zis.

Tata râse până-i ţâşniră lacrimi din ochi. Scoase din buzunar o batistă mare şi albă şi se şterse:

— Păi, era Butch Bowers, ăla era! Tatăl puştiului care zici că-i cel mai mare bătăuş de la voi din şcoală! Taică-su-i un rahat, iar fiul o băşinuţă.

— La şcoală sunt copii care spun că tatăl lui Henry e nebun, am zis eu.

Cred că eram prin clasa a patra pe atunci – destul ca să fi încasat suficiente castane peste scăfârlie de la preacinstitul Henry Bowers, şi nu numai o dată… Iar acum, că stau şi mă gândesc, majoritatea termenilor peiorativi pentru „negru” sau „om de culoare” auziţi de mine pentru prima oară, din gura lui Henry Bowers i-am auzit, între clasele întâi şi a patra.

— Ei, îţi zic eu, spuse tata, ideea că Butch Bowers ar fi nebun s-ar putea să nu fie tocmai greşită. Oamenii spun că n-a mai fost niciodată întreg la minte după ce s-a întors din Pacific. Fusese acolo cu Infanteria Marină. Oricum, şeriful l-a luat în custodie, iar Butch a început să urle că e o înscenare şi că toţi nu erau decât o hoardă de iubitori-de-negrotei. A, avea el să dea în judecată pe toată lumea. Cred c-avea o listă care să se fi-ntins de-aici şi până pe Witcham Street. Mă-ndoiesc c-avea măcar o singură pereche de izmene care să aibă fundul întreg, dar urma să mă dea în judecată pe mine, pe şeriful Sullivan, oraşul Derry, Comitatul Penobscot şi numai Dumnezeu mai ştie pe cine încă.

Cât despre ce s-a întâmplat pe urmă… Ei bine, nu pot să jur că-i adevărat, dar aşa am auzit-o de la Dewey Conroy. Dewey a spus că şeriful şi-a pus în cap să-l bage pe Butch la închisoare în Bangor.

— E vremea să-ţi ţii gura şi să mai şi asculţi niţel, Butch. Negrul ăla nu vrea să depună plângere. Nu vrea să te trimită la Shawshank, tot ce vrea e contravaloarea puilor. A socotit că două sute de dolari ar fi tocmai suficient.

Butch îi zice şerifului că poa’ să-şi bage ăi două sute de dolari acolo unde nu-l vede soarele, iar şerifu’ Sullivan, îi răspunde:

— Acolo la Shank au o groapă de var şi se zice că, dacă ai muncit în ea cam vreo doi ani, ţi se face limba verde ca o

acadea de chitră. Acum alege tu. Doi ani la var sau două sute de dolari. Ce părere ai?

— Niciun juriu din Maine n-o să mă condamne, zice Butch, pentru că am omorât găinile la un cioroi.

— Ştiu asta, zice Sullivan.

— Atunci ce mama dracu' pierdem vremea pe-aici? îl întreabă Butch.

— Fă bine şi trezeşte-te, Butch. N-au să te bage la zdup pentru găini, da' au să te *bage* pentru zvastica pe care-ai pictat-o pe uşă după ce le-ai omorât.

Ei bine, Dewey spune că Butch pur şi simplu a rămas cu falca atârnând, iar Sullivan a ieşit să-i lase timp de gândire. La vreo trei zile după aceea, Butch i-a spus lui frate-său, ăla care a murit îngheţat câţiva ani mai târziu când ieşise la vânătoare beat, că-i vinde Mercury-ul cel nou, pe care Butch şi-l cumpărase cu solda de lăsare la vatră şi-i era mai scump ca orice pe lume. Aşa că eu mi-am primit cei două sute de dolari, iar Butch s-a juruit c-o să mă ardă de viu. A dat târcoale, zicându-le şi prietenilor treaba asta. Aşa că m-am răfuit cu el într-o după-amiază. Îşi cumpărase un Ford vechi, de dinainte de război, în locul Mercury-ului, iar eu eram cu camionul. I-am tăiat calea pe Witcham Street, pe lângă triaj, şi am coborât la el cu puşca Winchester.

— Dacă nu te dai la o parte din drumu' meu, un negru rău o să tragă cu puşca după tine, maimuţoi bătrân, i-am zis.

— Nu-ţi permit să vorbeşti aşa cu mine, cioroiule, a zis el, şi se bâlbâia al dracu' de tare, cuprins deopotrivă de furie şi de spaimă. Nu-ţi permit să vorbeşti aşa cu un alb, jigodie ce eşti.

Ei bine, mă săturasem de toată afacerea, Mikey. Şi ştiam că, dacă nu-l sperii pe bune atunci pe loc, n-o să mai scap niciodată de el. Nu era nimeni prin preajmă. Am băgat mâna-n Ford-ul ăla şi l-am luat de păr. Patul puştii mi l-am proptit de catarama de la curea, iar ţeava drept sub bărbia lui. Am spus:

— Data viitoare când îmi mai zici cioroi sau negrotei, o să-ţi curgă creierii pe bordu’ maşinii. Şi crede-mă ce-ţi spun, Butch: o dată să-mi mai ieşi în cale, şi trag în tine. S-ar putea să vin şi să trag şi-n nevastă-ta, şi-n fii-tu, şi în pierde-vară ăla de frati-tu. Mi-a ajuns.

Atunci a început *să plângă*, şi spectacol mai urât ca ăla n-am văzut în viaţa mea.

— Na poftim ce chestii să-ntâmpl-aciia, zice, când un cio… Când un negrot… Când unu’ poa’ să puie puşca-n cap la un muncitor ziua-n amiaza mare la marginea drumului.

— Mda, se pare că se-ntoarce lumea cu fundu-n sus când poa’ să se-ntâmple una ca asta, am fost eu de acord. Da’ asta nu contează acuma. Tot ce contează e că ne-am înţeles, sau vrei să vezi dacă poţi să-nveţi să respiri prin frunte?

A încuviinţat că ne-am înţeles, şi ăsta a fost ultimul necaz pe care l-am mai avut vreodată cu Butch Bowers, afară poate de ăla când a murit câinele tău, domnul Chips, şi n-am găsit nicio dovadă că nu era mâna lui Bowers. Se poate foarte bine ca Chippy să fi înfulecat vreo momeală otrăvită.

Din ziua aia am fost lăsaţi în pace să ne vedem de-ale noastre, şi când privesc în urmă nu prea am multe de regretat. Am dus aici o viaţă bună, şi, dacă sunt nopţi când visez focul ăla, mă rog, nimeni nu poate trăi normal fără să mai aibă şi câteva vise urâte.

28 februarie 1985

Au trecut zile întregi de când m-am aşezat să scriu povestea incendiului de la *The Black Spot,* aşa cum mi-a spus-o tatăl meu, şi încă n-am ajuns la ea. În *The Lord of the Rings*[{17}], cred, e un personaj care spune că „un drum duce la alt drum”; că poţi porni de pe o cărare neducând în niciun loc mai fantastic decât treptele din faţa propriei tale case, care ajung până pe trotuar, iar de-acolo poţi merge… Ei bine, poţi merge absolut oriunde. La fel se întâmplă şi cu poveştile. Una duce la următoarea, iar de acolo la următoarea, şi la următoarea; poate că duc în direcţia în

care voiai şi tu să mergi, poate că nu. Poate că în cele din urmă ceea ce contează mai mult decât povestirile propriu-zise e vocea care le spune.

Vocea lui e aceea pe care mi-o amintesc, cu siguranţă: glasul tatălui meu, scăzut şi încet, şi cum chicotea câteodată sau râdea de-a dreptul. Pauzele ca să-şi aprindă pipa, sau să-şi sufle nasul, sau să meargă să-şi ia o cutie de Narragansett (Nasty Gansett, cum îi spunea el) din răcitor. Acel glas, care pentru mine e întrucâtva glasul tuturor glasurilor, glasul tuturor anilor, glasul ultim al acestui loc – cel ce nu se află în niciunul din interviurile lui Ives, nici în vreuna din sărmanele istorii ale acestui loc… Nici pe vreo bandă dintr-ale mele.

Glasul tatălui meu.

Acum este ora zece, biblioteca s-a închis de o oră, şi o viforniţă cumplită începe să şuiere afară. Aud boabe micuţe de măzăriche lovind ferestrele, aici şi în coridorul cu geam care duce la Biblioteca pentru Copii. Aud şi alte sunete şi scârţâieli robuste şi bufnituri în afara cercului de lumină în care stau eu, scriind pe colile galbene liniate ale unui blocnotes. Simple zgomote ale unei clădiri vechi, îmi spun… Dar mă întreb dacă aceasta este realitatea. La fel cum mă întreb şi dacă undeva afară în furtună o fi ieşit în seara asta un clovn să vândă baloane.

Ei bine… Nu contează. Cred că în sfârşit mi-am găsit calea spre ultima povestire a tatălui meu. Am ascultat-o în salonul său de spital, cu nici şase săptămâni înainte de a muri.

Mergeam să-l vizitez împreună cu mama, în fiecare după-amiază după şcoală, şi singur, seară de seară. La ora aia mama avea de făcut treburi acasă, dar insista să mă duc eu. Mergeam cu bicicleta. Nu mă lăsa să fac autostopul, nici chiar la patru ani după ce se sfârşise cu crimele.

Au fost şase săptămâni grele pentru un băiat care nu avea decât cincisprezece ani. Îmi iubeam tatăl, dar ajunsesem să detest acele vizite de seară – privindu-l cum

se micşora şi se scofâlcea, privind ridurile suferinţei ce i se întindeau şi i se adânceau pe faţă. Uneori plângea, deşi încerca să se stăpânească. Iar la întoarcerea acasă era întuneric, şi mă gândeam iar la vara anului 1958, şi-mi era frică să mă uit în spatele meu deoarece clovnul putea fi acolo… Sau vârcolacul… Sau mumia lui Ben… Sau pasărea mea. Dar cel mai tare mă temeam că, indiferent ce formă ar lua, va avea chipul răvăşit de cancer al tatălui meu. Aşa că pedalam cât puteam de repede, indiferent cât de tare îmi bubuia inima în piept, şi intram, aprins la faţă şi cu părul transpirat, iar mama spunea:

— De ce ţii morţiş să circuli aşa de repede, Mikey? O să te-mbolnăveşti.

Iar eu spuneam:

— Am vrut s-ajung la timp ca să te-ajut la treabă.

Iar ea mă îmbrăţişa, şi mă săruta, şi-mi spunea că-s un băiat tare bun.

Pe măsură ce trecea timpul, am ajuns să nu-mi mai vină în minte nici un subiect pe care să-l pot discuta cu tata. Mergând spre oraş, îmi storceam creierii în căutarea unor teme de conversaţie, îngrozindu-mă de momentul când nici unul, nici altul nu vom mai găsi nimic de spus. Moartea lui mă speria şi mă făcea să turbez, dar mă şi *stânjenea*; aveam impresia atunci, şi o am şi acum, că dispariţia unui om ar trebui să decurgă repede. Cancerul făcea mai mult decât să-l mănânce pur şi simplu. Îl degrada, înjosindu-l.

Nu vorbeam niciodată despre cancer, iar în cursul unora dintre tăcerile acelea mă gândeam că *trebuie* să vorbim de el, că n-ar mai fi nimic altceva de vorbit şi vom rămâne împiedicaţi în tăcere ca nişte copii rămaşi fără loc de şezut într-un joc al scaunelor când se opreşte pianul, şi aproape aş înnebuni, încercând să mă gândesc la ceva – la orice! — de spus, astfel încât să nu fim nevoiţi să recunoaştem lucrul care acum îmi distrugea Tătuţul, omul care odinioară îl înşfăcase pe Butch Bowers de chică şi-i înfipsese ţeava puştii în gât, cerându-i să-l lase în pace. Aveam să fim siliţi

să vorbim despre el, iar dacă se întâmplă asta, aveam să plângem. N-aş fi fost în stare să mă abţin. Iar, la cincisprezece ani, cred că gândul de a plânge în faţa tatălui meu mă înfricoşa şi mă tulbura mai mult ca oricare altul.

În timpul uneia dintre aceste interminabile şi înspăimântătoare pauze l-am întrebat iar despre incendiul de la *The Black Spot.* În seara aceea îl umpluseră până sus cu medicamente, căci durerea îl chinuia cumplit, şi luneca între inconştienţă şi trezie, uneori vorbind desluşit, alteori bâiguind în limbajul acela exotic pe care eu îl numesc „Mordesomn” Câteodată ştiam că vorbeşte cu mine, dar în răstimpuri părea să mă confunde cu fratele său Phil. L-am întrebat de *The Black Spot* fără niciun motiv clar; pur şi simplu mi-a venit în minte şi m-am agăţat de acest subiect. Ochii i se limpeziră şi zâmbi puţin:

— N-ai uitat nicio clipă de asta, nu-i aşa, Mikey?

— Nu, tată, am răspuns şi, deşi nu mă mai gândisem la ea de trei ani şi mai bine, am adăugat ceea ce el însuşi spunea uneori: o clipă nu mi-a ieşit din minte.

— Ei, am să-ţi spun acum, zise el. Cinşpe ani înseamnă destul de mult, aş zice, şi mama ta nu-i aici ca să mă oprească. În plus, ar trebui să ştii. Mă gândesc câteodată că nu putea să se fi întâmplat decât în Derry, şi trebuie s-o ştii şi pe asta. Ca să te poţi păzi. Condiţiile pentru asemenea lucruri au părut întotdeauna a fi cele potrivite aici. Ai grijă, da, Mikey?

— Da, tată.

— Bun, spuse el, iar capul îi căzu la loc pe pernă. Asta-i bine.

Credeam că o să aţipească din nou – ochii i se închiseseră –, dar în schimb a început să vorbească.

— Când eram în baza militară de aici în ’29 şi ’30, era un club acolo sus, pe colină, unde-i acum Derry Community College. Se afla imediat după PX, unde de obicei puteai căpăta un pachet de Lucky Strike Greens pe şapte cenţi. Clubul nu era decât o colibă mare şi veche, dar pe

dinăuntru o aranjaseră frumuşel – covor pe jos, separeuri la pereţi, un tonomat – şi puteai consuma băuturi slabe, la sfârşit de săptămână… Dacă erai alb, adică. Cânta orchestra în cele mai multe seri de sâmbătă şi era un loc absolut grozav. La bar n-aveau decât poşircuţe, fiind în perioada prohibiţiei, dar auziserăm că puteai obţine şi tărie dacă o voiai… Şi dacă aveai o steluţă verde pe carnetul de serviciu. Asta era ca un semn secret al lor. Mai mult bere fiartă-n casă, dar la sfârşit de săptămână era rost şi de băuturi mai tari. Dacă erai alb.

Noi, cei din Compania E, n-aveam voie nici să ne apropiem, desigur. Aşa că, dacă aveam o permisie seara, ne duceam în oraş. În zilele alea, Derry încă mai era un oraş forestier şi existau vreo opt-zece baruri, majoritatea într-o parte a oraşului căreia i se spunea Jumătatea de Acru a Iadului. Barurile acestea erau ceea ce oamenii numeau „cocine de porci orbi”, şi cam aveau dreptate, fiindcă majoritatea clienţilor se purtau ca porcii când erau acolo şi erau cam orbi când erau daţi afară. Şeriful ştia, sticleţii ştiau, da’ locurile alea vuiau cât era noaptea de lungă, aşa cum făcuseră tot timpul în vremurile forestiere ale sfârşitului de secol trecut. Bănuiesc c-or fi fost ceva palme unse, da’ poate nu atâtea şi nu aşa de scump cum ai putea crede; în Derry oamenii au un fel al lor de-a întoarce capul în partea cealaltă. Unii serveau tărie la fel ca bere, şi, din toate câte am auzit, băutura pe care-o puteai căpăta în oraş era de zece ori mai bună ca basamacul ăla de whisky şi ginul ca din cada de la baie cu care te-alegeai la barul băieţilor albi vinerea şi sâmbătă seara. Rachiul din oraş trecea graniţa din Canada în camioane de buşteni, şi în cele mai multe sticle chiar era ce scria pe etichetă. Licoarea bună era scumpă, da’ mai era şi belşug de păcură, şi putea să-ţi lase o mahmureală, da’ nu-ţi scurta zilele, şi dacă *ajungeai* să orbeşti nu te ţinea mult. În fiecare seară trebuia să te fereşti când începeau să zboare sticlele. Erau *Nan’s, The Paradise, Wally’s Spa, The Silver Dollar* şi un bar,

Powderhorn, unde câteodată puteai găsi şi o târfă. Fiştecare porc putea să-şi tragă câte-o gagică, nici măcar nu trebuia să te chinuieşti prea mult – erau cu grămada, din alea care vor să afle dacă felia de pâine neagră are alt gust –, da' pentru puşti ca mine, ca Trevor Dawson şi Carl Roone, prietenii mei în zilele alea, gândul de a cumpăra o târfă – o târfă *albă* – era o treabă la care să stai jos şi să cugeţi.

Cum v-am spus, în seara aceea era drogat puternic. Nu cred c-ar fi povestit nimic din toate astea – nu fiului său de cincisprezece ani – dacă n-ar fi fost ameţit.

— Ei bine, n-a trecut mult şi s-a arătat un reprezentant al Consiliului Orăşenesc, cerând să-l vadă pe maiorul Fuller. A spus că vrea să discute despre unele probleme apărute între orăşeni şi cei înrolaţi şi despre câteva „griji ale electoratului" şi „chestiuni de proprietate", dar ceea ce voia el de fapt să ştie era limpede ca un geam. Nu voiau negrotei din armată în cocinile lor, să deranjeze muierile albe şi să bea ilegal trăscău într-un bar unde nu trebuia să stea şi să bea ilegal trăscău decât albii.

Ceea ce tot era de râsu' lumii, nici vorbă. Floarea muiereţii de care îşi făceau atâtea griji era mai mult o adunătură de boarfe, iar cât despre a le sta în cale bărbaţilor!… Ei bine, tot ce pot spune e că niciodată n-am văzut vreun membru al Consiliului Orăşenesc Derry în *The Silver Dollar* sau în *Powderhorn*. Bărbaţii care beau în bombele-alea erau tăietori de lemne, cu pufoaicele mari în carouri roşu-cu-alb, de cherestegii, cu zgârieturi şi cicatrice peste tot pe mâini, unii cu câte-un ochi sau un deget lipsă, toţi cu aproape toţi dinţii lipsă, toţi trăsnind a surcele, talaş şi sevă de copac. Purtau pantaloni verzi de flanelă şi cizme vechi de cauciuc şi umpleau podeaua de zăpadă până se înnegrea toată. Miroseau grozav, Mikey, şi umblau ca grozavii şi vorbeau ca grozavii. *Erau* grozavi. Eram în *Wally's Spa* într-o seară când l-am văzut pe unu' cum i s-a sfâşiat mâneca de la cămaşă pe tot braţul când îşi întrecea

puterile cu altul. Nu s-a *rupt* doar – probabil crezi că asta vreau să zic, da' nu. Mâneca omului ăluia aproape c-a explodat, dracu' – cum ar veni i-a *sărit* de pe muşchi, zdrenţe. Şi toată lumea a chiuit şi a aplaudat, şi pe mine m-a bătut careva pe spate şi mi-a zis:

— Asta-i una de i se zice băşina-braţului, mutră-neagră.

Ce-ţi zic eu ţie e că, dacă oamenii care foloseau cocinile alea de porci orbi vinerea şi sâmbăta seara când ieşeau din pădure să bea whisky şi să fută gagici în loc de găuri unse cu slănină, dacă ăia nu ne voiau acolo, ne-ar fi alungat cu şuturi în cur. Da' chestia era, Mikey, că nu prea părea să le pese cine ştie ce, c-o fi aşa ori altminteri.

Unu' dintre ei m-a luat într-o seară deoparte – avea unu-optzeci, ceea ce-nsemna al naibii de mare pe vremea aia, şi se-mbătase pulbere şi puţea la fel de-nnebunitor ca un coş cu piersici vechi de o lună. Dac-ar fi ieşit din haine, cred că alea rămâneau să stea singure. Se uită la mine şi zice:

— Domnu', am să le-ntreb ceva şi io. Matali-oi hi v'un negru?

— Aşa e, zic.

— *Commen' şa va!* zice el în franţuzeasca aia din Saint John Valley, care sună aproape la fel ca graiu' Cajun, şi trage-un rânjet aşa de mare, că i-am văzut toţi cei patru dinţi. Ştiam io că-mi eşti, io! Hei! Am văzt odată unu-ntr-o carte! Avea aceleaşi…

Şi, cum nu-i putea da prin minte cum să spună ce-i stătea pe vârful limbii, întinde mâna şi mi-o fâlfâie în faţa gurii.

— Buze groase, zic.

— Aşa, aşa! zice el, râzând ca un copil. Buzi groasi! *Épais lèvres!* Buzi groasi! Îz fac cinste c-o bere, io!

A mai râs şi la asta şi m-a plesnit pe spinare – aproape trântindu-mă pe burtă – şi se-mpinge până la tejgheaua de scânduri unde să tot fi stat în şir cam vreo şaptezeci de bărbaţi şi cincizeci de femei.

— Îmi tre' doo beri 'nainte să fac praf dugheana asta! zbiară el la barman, care era un mălai mare cu nasul rupt,

pe nume Romeo Dupree. Una pen' mini şi una *pour i homme avec les épais lèvres!*

Iar la asta au râs toţi în hohote, dar nu cu răutate, Mikey.

Aşa că ăla aduce berile, mi-o dă mie pe-a mea şi zice:

— Cum te cheamă? Nu vreau să-ţi zic Buzi Groasi, io. Nu sună mişto.

— William Hanlon, zic.

— E, în cinstea ta, Uiiliam Anlon, zice.

— Nu, într-a *ta*, *zic*. Eşti primul alb care mi-a oferit vreodată de băut.

Ceea ce era adevărat.

Aşa că am băut berile alea două, şi pe urmă am mai luat două, şi el zice:

— Sigur eşti negro? Afar' de ale *épais* buzi, arăţi întocmai ca un alb bronzat, zic io.

La asta tata a izbucnit în râs, şi eu la fel. A râs aşa de tare, încât a început să-l doară burta şi s-a apucat de ea, strâmbându-se, cu ochii daţi peste cap şi placa de sus înfiptă în buză.

— Vrei să sun după soră, Tătuţule? l-am întrebat, alarmat.

— Nu… Nu. O să-m' fie bine. Partea cea mai proastă, Mikey, e că nici măcar nu mai poţi să râzi când simţi că-ţi vine. Noroc că se-ntâmplă destul de rar.

Tăcu preţ de câteva minute, şi abia acum îmi dau seama că atunci s-a-ntâmplat pentru singura dată să vorbim, aproape, despre ceea ce îl ucidea. Poate că ar fi fost mai bine – mai bine pentru amândoi – dacă am fi făcut mai mult.

Sorbi o înghiţitură de apă şi continuă:

— Oricum, nu ăle câteva muieri ce călăreau porcii, şi nici cherestegiii obişnuiţi ai locului ne voiau duşi de-acolo. Bătrânii ăia cinci din Consiliul Orăşenesc erau de fapt ofensaţi, ei şi cei cam o duzină de oameni aflaţi înapoia lor – garda veche din Derry, mă-nţelegi. Niciunul nu pusese piciorul măcar o dată în *Paradise* sau la *Wally's Spa*, trasu' la măsea şi-l rezolvau la clubul care atunci se înălţa în vârf

la Derry Heights, da’ voiau să fie siguri că niciuna dintre boarfele alea sau bâţâitorii ăia de butelci nu erau poluaţi de negrii din Compania E.

Aşa că maiorul Fuller zice:

— De la bun început am fost împotrivă să mi-i aducă aici. Mă tot gândesc c-a fost o scăpare din vedere şi c-o să-i trimită înapoi în sud sau poate la New Jersey.

— Asta nu-i treaba mea, îi zice băşinosul ăla bătrân. Mueller, cred că-l chema…

— Tatăl lui *Sally* Mueller? am întrebat uimit.

Sally Mueller era colegă de clasă cu mine, la liceu.

Tata afişă un mic rânjet strâmb şi acru:

— Nu, ăsta va fi fost unchi-său. Tata lu’ Sally Mueller era în vremea aia pe undeva la facultate. Dar, dacă ar fi fost în Derry, îl găseam şi pe el acolo, cred, alături de frate-său. Iar, în caz că te-ntrebi cât de adevărată e partea asta a poveştii, tot ce pot să-ţi spun e că discuţia mi-a reprodus-o Trevor Dawson, care freca podelele în ziua aia la comandamentul ofiţerilor şi a auzit totul.

— Unde trimite guvernu’ băieţii negri e treaba dumitale, nu a mea, îi zice Mueller maiorului Fuller. Problema mea e unde-i laşi să se ducă vinerea şi sâmbătă seara. Dacă-şi mai târâie paşii prin centru, o să iasă cu bucluc. Avem şi noi Legiune în oraşul ăsta, pricepi?

— Ei, da’ nu prea te-nţeleg aicea, dom’ Mueller, zice maiorul. Oricum nu-i pot lăsa să bea la Clubul nostru. Nu numai că-i împotriva regulamentelor ca negrii să bea alături de albi, da’ oricum n-ar putea. Nu vezi? E un club de elită. Băieţii ăştia negri nu-s decât nişte amărăşteni de soldaţi.

— Nici asta nu-i problema mea. Sper doar că o să ai grijă de chestia asta. Responsabilitatea însoţeşte gradul.

Şi dus a fost.

Ei bine, Fuller a rezolvat problema. Baza Militară Derry era pe vremea aia o parcelă de teren a dracului de mare, deşi nu se cultiva cine ştie ce pe ea. Mai bine de o sută de

acri. Spre nord se sfârşea imediat dincolo de West Broadway, unde era plantat un fel de gard viu. Unde e acum Memorial Park, acolo se afla *The Black Spot.*

La începutul anului 1930, când s-au întâmplat toate astea, acolo nu era decât un vechi hambar de rechiziţie, dar maiorul Fuller a adunat Compania E şi ne-a spus că acela va fi clubul „nostru” Se purta de parc-ar fi fost Tăticu’ Warbucks sau aşa ceva şi poate chiar se simţea astfel, făcându-le cadou unei cete de soldaţi negri propriul lor local, chiar dacă nu era decât un biet şopron. Pe urmă a adăugat, ca şi cum nici n-ar fi însemnat mare lucru, că bombele din oraş ne erau interzise.

Ne-am amărât mult cu treaba asta, dar ce puteam face? N-aveam nici o putere. Băiatul ăla tânăr, un necombatant pe nume Dick Hallorann, care era un bucătar de să te ia groaza, a fost cel care a sugerat că am putea s-o aranjăm frumuşel dacă am încerca pe bune.

Aşa că am făcut-o. Am încercat pe bune. Şi ne-am descurcat binişor, ţinând seama de toate cele. Prima oară când am intrat acolo câţiva s-aruncăm o privire, am fost destul de dezamăgiţi. Era întuneric şi puţea, plin de scule vechi şi cutii cu hârtii înmuiate. N-avea decât două ferestruici şi era fără curent electric. Pe jos, pământ gol. Carl Roone a râs cam amar, ţin minte, şi a zis:

— Moş Maiorelele, ăsta prinţ, nu? Cică ne-a dat clubu’ nost’ propriu! *Ptiu!*

Iar George Brannock, care a murit şi el în incendiu toamna aia, a zis:

— Mda, este *The Black Spot*, de toţi dracii, nici vorbă. Iar numele a prins, pur şi simplu.

Halloran ne-a pus la treabă… Halloran, Carl şi cu mine. Cred că Dumnezeu are să ne ierte pentru ce-am făcut – fiindcă El ştie că habar n-aveam ce-o să iasă.

După o vreme, au băgat nasu’ şi ceilalţi băieţi. Cu cea mai mare parte din Derry interzisă, nu prea mai aveam ce altceva să facem. Am bătut cu ciocanul, am înfipt cuie şi am

făcut curat. Trev Dawson era un dulgher destul de bun şi ne-a arătat cum să mai tăiem nişte ferestre în peretele lateral, şi-al dracu' să fiu dacă Alan Snopes n-a venit cu geamuri pentru ele, şi geamurile alea erau de culori diferite – un soi de-ncrucişare între sticla de carnaval şi aia pe care-o vezi în ferestrele bisericilor.

— De unde le-ai scos pe-astea? l-am întrebat.

Alan era cel mai bătrân dintre noi; avea cam patruşdoi, destul de bătrân ca ăi mai mulţi din noi să-i zicem Taica Snopes.

Şi-a vârât un Camel în gură şi mi-a făcut cu ochiul:

— Rechiziţii-la-Miezu'-Nopţii, şi nicio vorbă-n plus.

Aşa că localul a ieşit binişor, iar pe la mijlocul verii îl foloseam deja. Trev Dawson şi alţi câţiva despărţiseră partea din spate a barăcii, instalând acolo o bucătărioară, nu mult mai mult decât un grătar şi vreo două tigăi adânci, ca să-ţi poţi face un hamburger şi nişte cartofi prăjiţi, dacă aveai poftă. Într-o latură era un bar, dar nu urma să aibă decât sifon şi băuturi slabe – ce mama dracu', ne ştiam lungu' nasului. Păi nu-nvăţaserăm lecţia? Dacă voiam să bem tărie, aveam s-o facem pe întuneric.

Pardoseala era tot de pământ, dar o ţineam unsă frumos. Trev şi Taica Snopes au tras un cablu electric – alte Rechiziţii-de-la-Miezu'-Nopţii, bag seamă. Prin iulie, puteam merge acolo în fiecare sâmbătă seară, să stăm jos şi să luăm un hamburger şi o Coca-Cola sau un cârnat cu salată. Era frumos, însă n-am terminat niciodată localul; încă mai lucram la el când a ars. Ajunsese să fie un soi de hobby… Sau un mod de-a le da cu tifla lui Fuller, şi lui Mueller, şi Consiliului Orăşenesc. Dar, cred, am ştiut că e cârciuma noastră când Ev McCaslin şi cu mine am pus într-o vineri seară o firmă pe care scria „THE BLACK SPOT" şi, imediat dedesubt, „COMPANIA E ŞI INVITAŢII EI". Ca şi cum am fi avut exclusivitate, vezi dumneata!

A ajuns să arate destul de frumuşel, iar băieţii albi au început să bombăne, şi tot ce se poate spune e că barul lor

arăta mai straşnic ca oricând. Îi adăugau un salon special şi o cofetărie mică. Părea că vor să se ia la întrecere. Aia însă era o întrecere la care noi nu voiam să participăm.

Tata îmi surâse din patul său de spital:

— Eram tineri, afară de Snopesy, dar nu eram cu totul fără minte. Ştiam că băieţii albi te lasă să te iei la întrecere cu ei, dar, dacă încep să vadă că le-o iei înainte, ei bine, atunci cineva pur şi simplu îţi rupe picioarele ca să nu mai poţi fugi aşa de repede. Aveam ce doriserăm, şi asta era destul. Atunci însă… S-a întâmplat ceva.

Tăcu, încruntându-se.

— Ce anume, Tătuţule?

— Am descoperit că aveam printre noi o formaţie de jazz destul de serioasă, spuse el încet. Martin Devereaux, care era caporal, cânta la tobe. Ace Stevenson la cornet. Taica Snopes se descurca binişor cu un pian de speluncă. Nu cânta prea strălucit, dar nici afon nu era. Mai aveam un amic care cânta la clarinet, iar George Brannock o dădea bine pe saxofon. Alţii dintre noi se aşezau din când în când să cânte la chitară, la muzicuţă sau pur şi simplu la un pieptene cu hârtie ceruită pe el.

Toate astea nu s-au întâmplat dintr-o dată, înţelegi, dar pe la sfârşitul lui august aveam o mică formaţie de Dixieland destul de zglobie, care cânta în serile de vineri şi sâmbătă la *The Black Spot.* Se descurcau din ce în ce mai bine pe măsură ce se apropia toamna şi chiar dacă nu erau deloc grozavi – n-aş vrea să-ţi formezi părerea asta –, cântau într-un fel diferit… Mai încins oarecum… Aşa…

Căutându-şi cuvintele, tata îşi undui mâna slabă pe deasupra cuverturii.

— Cântau din rărunchi, am propus eu, zâmbind.

— Aşa e! exclamă el, întorcându-mi zâmbetul. Ai zis-o! Cântau un Dixieland din rărunchi. Iar următoarea ce se poate spune e că oamenii din oraş au început să se arate la clubul *nostru*. Până şi unii soldaţi albi de la bază. Locul a ajuns să fie plin-ochi în fiecare sfârşit de săptămână. Nici

asta nu s-a întâmplat cât ai bate din palme. La început mutrele alea albe arătau ca nişte grăunţe de sare într-o piperniţă, dar au început să apară tot mai mulţi de ai lor pe măsură ce trecea timpul.

Atunci, când au apărut albii ăia, atunci am uitat să mai avem grijă. Aduceau propriul lor rachiu în pungi cafenii, în cea mai mare parte cele mai bune licori, pe lângă care trăscăul pe care-l puteau găsi în cocinile din oraş părea apă minerală. De rachiul de la Country Club vorbesc, Mikey. Rachiul bogătanilor. Chivas. Glenfiddich. Soiul ăla de şampanie care li se servea pasagerilor de clasa-ntâi pe transoceanice. „Champers", îi spuneau unii dintre ei, la fel cum obişnuim noi să numim catârii căpoşi acasă. Ar fi trebuit să găsim o cale de a-i pune capăt, dar nu ştiam cum. Ei erau din *oraş!* Pe dracu', erau *albi!*

Şi, cum spuneam, eram tineri şi mândri de ceea ce făcuserăm. Şi nu prea ţineam socoteala de cât de rău putea să iasă treaba. Ştiam cu toţii că Mueller şi amicii săi aflaseră fără-ndoială ce se-ntâmplă, dar nu cred să ne fi dat seama vreunul că asta-i scotea din minţi – şi exact asta vreau să zic: *îi scotea din minţi.* Ia uite-i, în măreţele lor case victoriene de pe West Broadway, la niciun sfert de kilometru de locul unde ne găseam noi, ascultând cântecele ca *Aunt Hagar's Blues* şi *Diggin My Potatoes*. Destul de nasol şi-atât. Da' să mai ştie şi că tinerimea lor era şi ea acolo, ţopăind nas în nas cu negrii – asta trebuie să fi fost cu-atât mai rău. Pentru că nu numai cherestegiii şi boarfele au venit acolo pe când în locul lui septembrie se instala octombrie. Ajunsese să fie un soi de obicei în oraş. Tinerii intrau să tragă o duşcă şi un dans pe muzica formaţiei ăleia de jazz fără nume, până venea ora unu şi-nchideam. Nici măcar nu veneau numai din Derry. Mai apăreau unii şi de la Bangor şi Newport, de la Haven, Cleaves Mills şi Old Town şi din toate orăşelele de prin partea locului. Puteai vedea băieţi din societatea Universităţii Maine de la Orono zbenguindu-se cu fetele din societatea lor, iar când

orchestra a învăţat să interpreteze o versiune ragtime după *The Maine Stein Song*, mai că n-au făcut să sară acoperişul de la locul lui. Sigur, era un club al celor înscrişi – în sens tehnic, cel puţin – şi interzis civililor care nu aveau invitaţie. Dar de fapt, Mikey, pur şi simplu deschideam uşa la ora şapte şi-o ţineam deschisă pân-la unu. Pe la mijlocul lui octombrie se făcuse că la orice oră intrai în ringul de dans te-nghesuiai şold în şold cu încă şase persoane. Nici nu mai aveai loc de dansat, aşa că doar stăteai cum puteai acolo şi te bâţâiai pe loc… Da', dacă nu i-o fi convenit cuiva, n-am auzit niciodată să se plângă. Pe la miezul nopţii, era ca un vagon de marfă gol clătinându-se şi gonind cu viteză de expres.

Se întrerupse, mai luă o înghiţitură de apă şi continuă. Acum ochii îi străluceau.

— Ei, ei. Fuller tot i-ar fi pus capăt, mai devreme sau mai târziu. Dacă ar fi făcut-o mai devreme, mureau mult mai puţini oameni. Tot ce avea de făcut era să trimită Poliţia Militară şi să-i pună să confişte toate sticlele de băutură pe care le aduceau cu ei oamenii. Asta ar fi fost destul de bine – ar fi fost de fapt exact ce voia el. Ne-ar fi făcut să închidem complet şi definitiv. Ar fi urmat Curtea Marţială şi batalionul disciplinar de la Rye pentru unii şi transferuri pentru toţi ceilalţi. Dar Fuller se mişca încet. Cred că-i era frică de acelaşi lucru care ne îngrijora pe unii dintre noi – că vor fi orăşeni care-o să-şi iasă din minţi. Mueller nu mai trecuse pe la el şi cred că maiorul Fuller se temea fără-ndoială să se ducă el în oraş la Mueller. Avea gură mare Fuller ăsta, dar coloană vertebrală avea cam cât o meduză.

Aşa că, în loc ca treaba să se termine în vreun mod pus la punct, care cel puţin i-ar fi lăsat în viaţă pe toţi cei ce-au ars de vii în noaptea aceea, a terminat-o Legiunea Decenţei. Au venit cu cearşafurile lor albe la începutul lui noiembrie şi şi-au fript o pastramă.

Tăcu iar, de data asta fără să mai soarbă din paharul cu apă, privind doar mohorât în colţul opus al încăperii, în timp

ce afară un clopot bătea încetişor undeva şi o soră trecea prin dreptul uşii deschise, cu tălpile pantofilor scârţâind pe linoleum. Puteam auzi de cine ştie unde un televizor, din altă parte un radio. Ţin minte cum vâjâia vântul afară, izbindu-se de zidul clădirii. Şi, cu toate că eram în august, vântul scotea un sunet rece. N-avea habar de *Cain's Hundred* de la televizor sau de Four Seasons cântând *Walk Like a Man* la radio.

— Unii dintre ei au venit prin gardul acela viu dintre bază şi West Broadway, reluă el într-un târziu. Probabil se întâlniseră la careva acasă, pe-acolo, poate-n pivniţă, să-şi pună pe ei cearşafurile şi să-şi facă torţele pe care aveau să le folosească.

— Am auzit că alţii au venit drept la bază pe Ridgeline Road, care pe atunci era principalul drum de acces. Am auzit – de unde, nu spun – că au venit într-un automobil Packard nou-nouţ, înfăşuraţi în cearşafurile lor albe, cu cometele albe în poală şi făcliile pe jos, în maşină. Făcliile aveau fâşii mari de postav înfăşurate peste capătul cel gros şi prinse cu banderole de cauciuc roşu, de felul celor pe care le folosesc când fac conserve. În locul unde Ridgeline Road se bifurcă din Witcham Street, spre bază, era o gheretă, iar ofiţerul de serviciu a văzut Packard-ul trecând.

Era sâmbătă seara, iar localul se zguduia din toate încheieturile, fără zăbavă. Să tot fi fost înăuntru două sute de persoane, poate mai mult. Şi au apărut albii ăia, şase sau opt, în Packard-ul lor verde ca sticla, şi alţii venind printre copacii dintre bază şi casele cochete de pe West Broadway. Nu erau tineri, nu mulţi, şi uneori mă-ntreb câte cazuri de anghină şi ulcere sângerânde s-au înregistrat a doua zi. Sper că destule. Ucigaşi ticăloşi, murdari şi laşi.

Packard-ul a parcat pe deal şi a semnalizat de două ori cu farurile. Patru bărbaţi au coborât şi s-au alăturat celorlalţi. Unii aveau canistre de-alea de zece litri pline cu benzină, pe care le puteai cumpăra pe-atunci la staţiile de alimentare. Toţi aveau torţe. Unu' dintre ei a rămas la volanu'

Packardului. Mueller avea un Packard, pricepi? Zău că avea. Unu' verde.

S-au întâlnit în spate la *The Black Spot* şi şi-au muiat făcliile în gaz. Poate nu voiau decât să ne sperie. Am auzit altceva, dar am auzit şi varianta asta. Mai degrabă aş crede că atât au vrut, fiindcă nu mă simt destul de înveninat, nici chiar acum, ca să doresc să cred ce poate fi mai rău. Se poate ca benzina să se fi scurs în jos pe cozile unora dintre făcliile alea, şi când le-au aprins, ei bine, cei care le ţineau în mâini au intrat în panică şi le-au aruncat la nimereală, numai să scape de ele. Orice-o fi fost, noaptea aia neagră de noiembrie a început să ardă de lumina torţelor. Unii le ţineau în sus şi le roteau, şi bucăţele de postav aprins le cădeau pe creştet. Unii râdeau. Dar, cum spuneam, unii le-au aruncat pe ferestrele din spate, în odaia unde era bucătăria noastră. Locul a devenit ca focul vesel al iadului în mai puţin de un minut şi jumate.

Oamenii de afară îşi purtau acum cu toţii pe cap glugile ţuguiate. Unii cântau: „Ieşiţi-afar', ciorilor! Ieşiţi-afar', ciorilor! Ieşiţi-afar', ciorilor!" Poate că unii cântau ca să ne sperie, dar mi-ar plăcea să cred că cei mai mulţi încercau să ne prevină – la fel cum prefer să cred şi că poate torţele alea au ajuns în bucătărie din greşeală.

Oricum o fi fost, n-a prea contat. Orchestra cânta mai tare decât o sirenă de fabrică. Toată lumea ţopăia şi se distra de minune. Nimeni din cei dinăuntru n-a ştiut că s-a întâmplat ceva. Până când Gerry McCrew, care făcea pe bucătarul adjunct în seara aceea, a deschis uşa bucătăriei şi aproape c-a fost ars de viu. Flăcările s-au repezit afară cale de zece coţi şi i-au ars pe loc vestonul de paradă. Şi aproape tot părul.

Eu şedeam cam la jumătatea peretelui dinspre răsărit, împreună cu Trev Dawson şi Dick Hallorann, când s-a întâmplat, şi în prima clipă am crezut c-a explodat aragazul. Nici nu mă ridicasem bine în picioare, când m-au doborât la pământ oamenii ce se năpusteau spre uşă. Cam vreo două

duzini mi-au mărşăluit drept peste spinare, şi cred că ăla a fost singurul moment din toată tărăşenia când chiar mi-a fost frică. Auzeam oamenii zbierând şi spunându-şi unul altuia că trebuie să iasă, că arde localul. Dar, de fiecare dată când încercam să mă ridic, cineva mă călca pe spinare şi iar mă turtea la pământ. Unul şi-a înfipt gheata cât toate zilele drept în ceafa mea, de-am văzut stele verzi. Nasul mi s-a strivit de pardoseala aia dată cu grăsime, am inspirat pământ şi-am început să tuşesc şi să strănut în acelaşi timp. Altcineva m-a călcat pe noadă. Am simţit tocul-cui al unei femei înfigându-mi-se-ntre obrajii fundului şi, fiule, în viaţa mea nu mi-a mai trebuit o clismă nici pe jumătate cât aia. Dacă turul pantalonilor s-ar fi rupt, cred că-mi curgea sânge pe-acolo până-n ziua de azi.

Acuma sună comic, da' aproape c-am murit dracului în debandada aia. Am fost călcat, strivit, storcit, tăvălit şi pocnit în atâtea locuri, că a doua zi n-am putut să umblu cu spatele drept. Urlam, şi nici unul din oamenii ăia care tropăiau peste mine nu mă auzea şi nici nu mă băga în seamă.

Trev a fost ăla care m-a salvat. I-am văzut mâna mare şi cafenie în faţa mea şi m-am apucat de ea aşa cum se agaţă înecatu' de-un colac de salvare. M-am agăţat, el m-a tras sus şi-am fost în picioare. Piciorul cuiva m-a pocnit într-o parte a gâtului, uite-aici…

Masă locul unde falca o ia în sus spre ureche, şi am dat din cap.

…Şi m-a durut aşa de rău, încât cred că mi s-a rupt filmul cam un minut. Da' n-am dat drumul nicio clipă la mâna lui Trev, şi nici el nu mi-a dat mie drumul. M-am pus pe picioare, în fine, tocmai când peretele pe care-l trăseserăm între bucătărie şi sală s-a prăbuşit.

A scos un zgomot ca un fel de *pop* – zgomotul pe care-l face o băltoacă de benzină când îi dai foc. L-am văzut aprinzându-se într-o ghirlandă mare de scântei şi am văzut lumea fugind să se dea la o parte din calea lui în timp ce

cădea. Unii au reuşit. Alţii nu. Unul dintre băieţii noştri – cred că a fost Hort Sartoris – a fost îngropat sub el, şi o fracţiune de secundă i-am văzut mâna ieşind de sub toţi tăciunii ăia aprinşi, închizându-se, deschizându-se. Unei fete albe, sigur nu trecută de douăzeci de ani, i-a luat foc spatele rochiei. Era cu un student, şi am auzit-o ţipând, implorându-l s-o ajute. Ăla i-a tras două palme cu toată puterea peste rochie şi pe urmă a fugit cu ceilalţi. Fata a rămas pe loc ţipând în timp ce rochia ardea pe ea ca o pălălaie.

Acolo unde fusese bucătăria era iadul pe pământ. Flăcările străluceau atât de tare, că nici nu le puteai privi. Căldura te cocea, Mikey, te prăjea de viu. Simţeai cum ţi se face pielea lucioasă. Puteai să simţi cum ţi se înăspreşte părul din nas.

— Tre' să ieşim d-aci! răcneşte Trev şi-ncepe să mă tragă pe lângă perete. Hai!

Atunci, Dick Hallorann se agaţă de el. Nu putea să aibă mai mult de nouăşpe ani, şi ochii-i erau mari ca bilele de biliard, da-şi ţinea firea mai bine ca noi. Ne-a salvat vieţile.

— Nu pe-acolo! urlă el. Pe-aici!

Şi a arătat înapoi spre estradă… Spre foc, înţelegi?

— Eşti nebun! urlă şi Trev la el – avea o voce tunătoare de taur, da' abia dacă-l puteai auzi prin mugetul focului şi urletele oamenilor. Tu crapă dacă aşa vrei, da' eu şi Willy ieşim de-aici!

Încă mă mai ţinea de mână şi a început să mă tragă iar spre uşă, deşi în jurul ei erau deja atât de mulţi oameni, că nici n-o mai puteai vedea. M-aş fi dus cu el. Eram atât de speriat de bombe, încât nici nu mai ştiam cum mă cheamă. Tot ce ştiam era că nu voiam să fiu fript ca un curcan.

Dick l-a apucat pe Trev de păr, iar, când Trev a întors capul, l-a plesnit peste obraz. Ţin minte c-am văzut capul lui Trev izbindu-se de perete şi am crezut că Dick a-nnebunit. În clipa următoare, îi răcnea lui Trev în faţă:

— Ia-o pe-acolo şi-o să mori! S-au înfundat în uşa aia, negrule!

— N-ai tu treabă! a urlat şi Trev.

Atunci s-a auzit un *BANG!* tare ca de la o petardă, doar că nu era petardă, era toba mare a lui Marty Devereaux, care explodase din cauza căldurii. Focul gonea pe grinzile de deasupra, iar unsoarea de pe jos începea să se-aprindă.

— Ştiu eu! a urlat Dick. Ştiu!

M-a apucat de cealaltă mână şi, un minut, m-am simţit ca o frânghie într-un joc stupid. Apoi Trev s-a uitat bine la uşă şi a luat-o după Dick. Dick ne-a scos la o fereastră şi a apucat un scaun ca s-o spargă, da', înainte ca el să-l arunce, dogoarea a spart-o-n locul lui. Atunci l-a înhăţat pe Trev Dawson de fundul pantalonilor şi l-a săltat în sus.

— Urcă! a strigat el. *Urcă*, fut-o-n cur pe mă-ta!

Iar Trev a zburat afară, cu capul înainte, de-a berbeleacul.

Pe urmă m-a ridicat pe mine, şi am sărit pe pervaz. M-am apucat de rama ferestrei. M-am ales cu o porţie zdravănă de băşici pe toată palma: lemnul fumega deja. Am ieşit cu capul înainte şi, dacă nu mă prindea Trev, cred că mi-aş fi rupt gâtul.

Ne-am întors cu faţa şi am văzut ceva ca din cel mai urât coşmar pe care-l poţi avea vreodată, Mikey. Fereastra aia nu mai era decât un pătrat galben de lumină arzătoare. Flăcările se repezeau în sus prin acoperişul de tablă în zeci de locuri. Auzeam oamenii dinăuntru zbierând.

Am văzut două mâini negre fâlfâind prin faţa focului – mâinile lui Dick. Trev Dawson mi-a făcut scară din mâinile lui, iar eu m-am aplecat prin fereastră şi l-am apucat pe Dick. Tras de greutatea lui, mi s-a proptit burta de zid, şi parcă te-ai fi rezemat de o sobă care tocmai începe să se încingă. Faţa lui Dick s-a ridicat de după pervaz şi, după câteva clipe, n-am crezut c-o să mai scape, înghiţise o porţie zdravănă de fum şi era aproape leşinat. Buzele i se crăpaseră. Din spinarea cămăşii îi ieşeau vălătuci groşi.

Iar atunci aproape că i-am dat drumul, căci simţeam mirosul oamenilor arşi dinăuntru. I-am auzit pe unii zicând că mirosul ăsta-i ca al costiţei de porc la proţap, da' nu-i aşa. Seamănă mai mult cu duhoarea aerului după ce se arde baliga. Se face un foc mare şi se aruncă-n el tot rahatul ăla, iar, când rugul s-a încins de-ajuns, auzi ăle cocoloaşe de bălegar pocnind ca nişte castane, şi la fel miros şi oamenii când încep să se coacă în haine. Simţeam miasma aia şi ştiam că n-o să mai pot îndura multă vreme, aşa că am mai smucit o dată din răsputeri şi l-am scos pe Dick. Şi-a pierdut un pantof.

M-am rostogolit din mâinile lui Trev şi-am căzut pe jos. Dick a venit grămadă peste mine, şi îţi spun acum că negroteiu' ăla avea capu' *tare*. Mi s-a tăiat respiraţia aproape de tot şi am zăcut acolo în noroi câteva clipe, dându-mă de-a dura şi ţinându-mă de burtă.

Până la urmă am reuşit să mă ridic în genunchi, apoi în picioare. Şi am văzut siluetele alea fugind spre gardul viu. La început am crezut că-s fantome, şi pe urmă am zărit pantofi. De-acuma, în jur la *The Black Spot* era lumină ca ziua. Le-am văzut pantofii şi mi-am dat seama că erau oameni înfăşuraţi în cearşafuri. Unul dintre ei rămăsese un pic în urma celorlalţi, şi-am văzut…

Lăsă fraza în aer, lingându-şi buzele.

— Ce-ai văzut, Tătuţule? l-am întrebat eu.

— Nu-i treaba ta. Dă-mi apa, Mikey.

I-am dat-o. A băut-o aproape toată şi l-a apucat tuşea. O soră care trecea s-a uitat înăuntru şi a spus:

— Aveţi nevoie de ceva, domnule Hanlon?

— O instalaţie nouă de maţe, a zis tata. Ai vreuna la-ndemână, Rhoda?

Femeia a afişat un zâmbet nervos, îndoielnic şi şi-a văzut de drum. Tata mi-a întins paharul, iar eu l-am pus la loc pe măsuţă.

— Durează mai mult să povesteşti decât să-ţi aminteşti, spuse el. Ai să-mi umpli cu apă paharul ăla înainte să pleci?

— Sigur, Tătuţule.

— Povestea asta o să-ţi dea coşmaruri, Mikey?

Am deschis gura cu gândul să trag o minciună, după care m-am gândit mai bine. Iar acum cred că, dacă aş fi minţit, se oprea atunci. Ajunsese deja departe, dar poate nu chiar atât de departe.

— Aşa cred, am spus.

— Asta nu-i chiar aşa de rău, mi-a întors-o el. În coşmaruri ne putem gândi la ce-i mai rău. Cred că de-asta şi sunt făcute.

A întins mâna. I-am apucat-o şi ni le-am ţinut încleştate până a terminat de povestit.

— M-am uitat în jur tocmai la timp ca să-i văd pe Trev şi Dick ocolind clădirea şi am alergat după ei, încă încercând să-mi recapăt suflul.

Erau poate patruzeci, cincizeci de oameni acolo, unii plângând, alţii borând, alţii făcându-le pe toate trei odată. Unii zăceau pe iarbă, leşinaţi din cauza fumului. Uşa era închisă, şi auzeam oameni urlând de cealaltă parte, zbierând să li se dea drumul afară, afară, pentru numele lui Dumnezeu, că ard.

Era singura uşă în afară de aia care dădea din bucătărie în locul unde se ţineau lăzile de gunoi. Ca să intri trebuia să împingi în uşă. Ca să ieşi trebuia să tragi de ea.

Unii ieşiseră şi începeau să se adune în faţa uşii şi s-o împingă. Uşa nu se clintea. Cei din spate se tot împingeau ca să scape de foc, şi toată lumea era înţepenită pe loc. Cei ajunşi chiar în faţă erau striviţi. N-aveau nici o cale de-a deschide uşa aia, cu greutatea tuturor celor dinăuntru. Aşa că rămâneau acolo, prinşi în capcană, iar focul făcea prăpăd.

Trev Dawson a fost cel graţie căruia n-au murit decât vreo optzeci în loc de o sută sau poate două, iar ceea ce-a primit pentru osteneală n-a fost o medalie, ci doi ani în batalionul disciplinar de la Rye. Vezi, cam pe-atunci a tras acolo camionul ăla mare de marfă, şi cine să fie la volan

dacă nu vechiul meu prieten sergentul Wilson, băiatu' care avea-n proprietate toate gropile din baza militară.

Iese şi începe să răcnească ordine care nu prea aveau nici un sens şi pe care oamenii oricum n-aveau cum să le-audă. Trev m-a apucat de braţ şi am alergat la el. De-acum îi pierdusem complet urma lui Dick Hallorann şi nici nu l-am mai văzut până a doua zi.{18}

— Domnule sergent, am nevoie de camionul dumneavoastră! îi urlă Trev în faţă.

— Dă-te din calea mea, cioroiule! zice Wilson şi-i dă un brânci.

Pe urmă iar începe să zbiere căcaturile alea fără şir. Nimeni nu-i dădea nici o atenţie, şi oricum n-a ţinut-o mult, căci Trev a sărit ca o marionetă şi i-a dat una.

Trev avea o palmă a dracului de tare, şi aproape oricare altul nu s-ar mai fi sculat de jos, dar mârlanul ăla era tare de cap. S-a ridicat, cu sângele şiroindu-i pe nas şi gură, şi-a zis:

— Pentru asta te omor.

Ei, şi Trev l-a altoit în burtă cât a putut de tare, iar, când ăla s-a cocoşat, eu mi-am împreunat mâinile şi l-am pocnit după cap cât am putut eu de tare. Era o treabă laşă să lovesc aşa un om pe la spate, dar în momente disperate e nevoie de măsuri disperate. Şi aş minţi, Mikey, dacă aş spune că scatoalca dată ticălosului ăluia nu mi-a făcut un pic de plăcere. A căzut lat, exact ca un juncan lovit în cap cu barosul. Trev a fugit la camion, a dat drumul motorului şi l-a condus dând un ocol până a ajuns cu botul spre faţada *The Black Spot*, dar mai în stânga uşii. A băgat într-a-ntâia, a apăsat pedala de acceleraţie şi dus a fost!

— *Păzea de-acolo!* am strigat eu la gloata de oameni ce stăteau prin preajmă. *Atenţie la camion!*

S-au împrăştiat ca potârnichile şi, ca prin minune, Trev nu l-a lovit pe niciunul. A intrat în peretele clădirii cu vreo treizeci la oră, poate, şi s-a izbit de volan. I-am văzut sângele zburându-i din nas când a scuturat capul ca să şi-l

limpezească. A băgat în marşarier, a dat înapoi cincizeci de iarzi şi iar s-a repezit. *BAM! The Black Spot nu era făcută decât din tablă ondulată, şi lovitura asta a doua i-a venit de hac. Tot peretele cuptorului ăluia s-a prăbuşit înăuntru şi flăcările s-au năpustit afară vuind.* Cum mai putea fi ceva acolo, nu ştiu, dar erau. Oamenii sunt mult mai rezistenţi decât ai crede, Mikey, şi, dacă nu crezi, uită-te doar la mine cum lunec, deşi încerc să mă agăţ de marginile lumii. Locul ăla era ca un cuptor de topit, era ca un iad de flăcări şi fum, dar oamenii au ieşit afară fugind într-un şuvoi dens. Erau atât de mulţi, încât Trev nici n-a mai dat camionul înapoi, de teamă să nu-i calce pe vreunii. Aşa că a sărit jos şi a alergat la mine, lăsându-l unde era.

Am stat acolo, privind până la sfârşit. Nu trecuseră nici cinci minute, dar era ca şi cum ar fi durat o veşnicie. Ultimii zece-doişpe care au reuşit să iasă ardeau. Oamenii i-au înşfăcat şi au început să-i tăvălească pe pământ, încercând să-i stingă. Uitându-ne înăuntru, i-am văzut şi pe alţii care încercau să iasă, şi ştiam că nu vor reuşi în veci.

Trev m-a apucat de mână, eu l-am apucat pe el – de două ori mai strâns. Stăteam aşa, ţinându-ne de mână, întocmai cum stăm acum tu şi cu mine, Mikey, el cu nasul lui rupt şi sângele curgându-i pe faţă şi cu ochii închişi de umflaţi ce erau, şi ne-am uitat la ăi oameni. Ei erau adevăratele stafii pe care le-am văzut în noaptea aia, nimic decât pâlpâiri cu forme de bărbaţi şi femei acolo în foc, venind spre deschizătura pe care o spărsese Trev cu camionul sergentului Wilson. Unii îşi ţineau braţele înainte, ca şi cum ar fi aşteptat să vină cineva să-i salveze. Ceilalţi doar umblau, dar nu păreau să ajungă niciunde. Hainele le erau o pălălaie. Li se scurgeau feţele. Şi, unul după altul, se răsturnau, aşa, şi nu-i mai vedeai.

Ultima a fost o femeie. Rochia îi arsese toată şi era în slip. Ardea ca o lumânare. La sfârşit, a părut să se uite drept la mine, şi am văzut că-i ardeau pleoapele.

Când ea a căzut, s-a sfârşit totul. Întregul local s-a mistuit în înalturi, într-un stâlp de foc. La vremea când maşinile de pompieri de la bază şi încă două de la unitatea din Main Street au ajuns acolo, deja se stingea de la sine. Asta a fost focul de la *The Black Spot,* Mikey.

A băut ce-i mai rămăsese din apă şi mi-a întins paharul să i-l umplu de la ţâşnitoarea din hol.

— O să fac pipi-n pat la noapte, Mikey.

L-am sărutat pe obraz şi-am ieşit pe culoar să-i umplu paharul. Când m-am întors, iarăşi picotea, cu ochii sticloşi şi contemplativi. Când am pus paharul pe noptieră, a mormăit un mulţumesc pe care abia dacă l-am înţeles. M-am uitat la ceasul de pe masă şi am văzut că era aproape opt. Venise timpul să plec.

M-am aplecat peste el să-l sărut de rămas-bun… Şi, în loc de asta, m-am auzit şoptind:

— Ce-ai văzut?

Ochii, care acum i se închideau treptat, abia dacă s-au întors spre sunetul glasului meu. O fi ştiut poate că sunt eu sau o fi crezut că-şi aude glasul propriilor sale gânduri.

— Hmmh?

— Lucrul pe care l-ai văzut, am şoptit.

Nu voiam să aud, dar *trebuia* să aud. Îmi era şi cald, şi frig, ochii îmi ardeau, mâinile-mi îngheţau. Dar trebuia să aud. La fel cum presupun că a trebuit şi nevasta lui Lot să se întoarcă şi să privească nimicirea Sodomei.

— Era o pasăre, spuse el. Drept peste ultimul dintre ăia care fugeau. Un şoim, poate. Ăla de-i zice vânturel. Da’ era mare. N-am spus niciodată la nimeni. M-ar fi închis undeva. Pasărea avea poate douăzeci de metri de la un vârf de aripă la altul. Era mare cât un bombardier japonez. Da’ am văzut… I-am văzut ochii… Şi cred… Că m-a văzut şi ea pe mine…

Capul îi căzu pe-o parte, spre fereastră, unde se lăsa întunericul.

— A venit în picaj şi l-a înşfăcat pe ultimul care fugea. L-a apucat drept de cearşaf, zău că da… Şi am auzit aripile păsării… Scoteau un sunet ca cel al focului… Şi plana… Şi mi-am zis, păsările nu pot să planeze… Da’ asta putea, pentru că… Pentru că…

Tăcu.

— De ce, Tătuţule? am şoptit. De ce putea să planeze?

— N-a planat, zise el.

Am stat acolo tăcut, crezând că de data asta adormise de-a binelea. În viaţa mea nu-mi mai fusese aşa de frică… Fiindcă, patru ani mai-nainte, văzusem şi eu pasărea aia. Cumva, în cine ştie ce mod misterios, aproape că uitasem de acel coşmar. Tatăl meu mi-l readusese în minte.

— Nu plana, reluă el. Plutea. Plutea. Avea ciorchini mari de baloane legate de vârful fiecărei aripi şi plutea.

Tatăl meu adormi.

1 martie 1985

A revenit. Acum ştiu. Mai aştept, dar în inima mea o ştiu. Nu sunt sigur c-am să pot suporta. Copil fiind, am fost în stare să-i fac faţă, dar cu copiii e altfel. Într-un mod fundamental, e altfel.

Am scris totul despre noaptea aceea din urmă într-un soi de frenezie – oricum n-aş fi putut pleca acasă. Derry a fost învăluit într-o carapace groasă de gheaţă şi, deşi în dimineaţa asta a ieşit soarele, afară nu mişcă nimic.

Am scris până târziu după ora trei dimineaţa, împingând stiloul tot mai repede şi mai repede, în încercarea de a aşterne totul pe hârtie. Uitasem cum am văzut pasărea gigantică la vârstă de unsprezece ani. Povestirea tatei a adus-o înapoi… Şi de-atunci niciodată n-am mai uitat-o. Nici o clipă. Într-un fel, cred că acesta a fost darul lui din urmă pentru mine. Cumplit dar, aţi spune, dar minunat în felul său.

Am adormit chiar pe locul unde mă aflam, cu capul pe braţe, cu caietul şi stiloul pe masă în faţa mea. De dimineaţă

m-am trezit cu fundul amorţit şi dureri de spate, dar simţindu-mă întrucâtva eliberat… Epurat de povestea aceea veche.

Şi atunci am văzut că primisem o vizită noaptea, când dormeam.

Urmele, uscându-se în slabe contururi noroioase, duceau de la uşa din faţă a bibliotecii (pe care o încuiasem; întotdeauna o încui) până la biroul unde am adormit eu.

Nu se vedea nici o urmă îndepărtându-se.

Indiferent ce-a fost, a venit la mine în timpul nopţii, şi-a lăsat talismanul… Iar apoi a dispărut pur şi simplu.

De lampa mea pentru lectură era legat un singur balon. Umplut cu heliu, plutea într-o rază a soarelui de dimineaţă ce pătrundea pieziş printr-una dintre ferestrele înalte.

Pe el se vedea un desen al chipului meu, cu ochii scoşi, sânge curgând din găvanele zdrenţuite, un răcnet deformând gura de pe pielea subţire şi umflată, de cauciuc, a balonului.

M-am uitat la el şi am zbierat. Zbieretul a reverberat prin bibliotecă, ecoul strident vibrând în scara de fier circulară ce ducea la rafturi.

Balonul s-a spart cu un pocnet.

Turtle (engl.), „broască ţestoasă” (n. red.).
„Berbec de asalt” (n. tr.).
„Băieţoiul lui Ciocănitoare” (n. tr.).
Joc de cuvinte intraductibil *to help* = „a ajuta”; *help yourself* = „serveşte, serveşte-te” (n. tr.).
Formaţia morţilor (n. tr.).
„Oooh-hoo, pariez că te-ntrebi de unde-am ştiut…” (n. tr.).
Ma Bell, compania americană de telefoane şi telegraf Bell's (n. red.).
Transcriere fonetică, populară, a acronimului D.J., *disc jockey* (n. tr.).
Robert Frost (1874-1963), poet american; volume: „Dorinţa unui băiat”, „Un spaţiu mai îndepărtat” (Premiul Pulitzer 1937), „Copacul martor” (Pulitzer 1943), „Mascarada îndurării”, „Vino şi tu” (n. red.).
Jew, „evreu” (n. tr.).
„Ike”, Porecla lui Dwight David Eisenhower (1890-1969), al treizeci şi patrulea preşedinte al S.U.A. (1953-1961) (n. tr.).
Sărbătoare oficială în amintirea primilor colonişti din Massachusetts (ultima joi din luna noiembrie) (n. red.).
M-am căsătorit cu un monstru din spaţiul cosmic, Paramount 1958, Gene Fowler Ir. (n. tr.).
Cocoloşul, Tonyly/Paramount 1958; Irvin S. Yeaworth Ir. (n. tr.).
„Şocuri gemene, sâmbăta la matineu” (n. tr.).
Haystack, „claie de fân” (n. tr.).
Stăpînul Inelelor, trilogie de J.R.R. Tolkien, capodoperă a scriitorului care a inspirat subtil opera lui S. King (n. tr.).
La bătrâneţe, Dick Hallorann va ajunge bucătar-şef al hotelului „Overlook”. Romanul *The Shining*, 1977 (Ed. NEMIRA, 1993) (n. tr.).